

Giới thiệu Nói Yêu Em Lần Thứ 13

Bạn đang đọc truyện Nói yêu em lần thứ 13 của tác giả Tiểu Ni Tử trên website đọc truyện online. Theo truyền thuyết, câu "Anh yêu em" nếu được nói đến lần thứ 13 thì kỳ tích tuyệt vời sẽ xảy ra. Nhưng em thân yêu, trên thế giới này, chỉ có em mới là kỳ tích của anh. "Khi đi theo em, trái tim anh nói 'Anh yêu em'; khi bảo vệ em, trái tim anh nói 'Anh yêu em'; khi không rời xa em, trái tim anh nói 'anh yêu em'; khi ủng hộ ước nguyện của em, trái tim anh nói 'anh yêu em'; khi nhẫn nại chờ đợi em, trái tim anh nói 'Anh yêu em' ... 1 lần ... 2 lần ... 10 lần, 11 lần, anh đều nói thầm trong tim 'Anh yêu em'. Ngay cả bây giờ, khi nhớ đến em, nghĩ về em, trái tim anh vẫn nói 'Anh yêu em' ... Thế nhưng, có lẽ là lần cuối cùng, dù cho những ngày sau anh vẫn yêu em như bây giờ, nhưng - nếu như không phải đứng trước mặt em, nếu như không đứng trước con người chân thực của em, anh sẽ không nói ra ba chữ đó ..."

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lạc Trong Điệu Valse Xoay Tròn

Thôi Hy Triệt

Tôi nhất định phải tìm thấy anh!

~~~~~

Vũ hội hóa trang của hội học sinh trường trung học Duy Nhã

Một chiếc đèn chùm pha lê lớn được treo trên trần nhà màu vàng kim của sảnh chính, từng hạt pha lê được chế tác tinh xảo rủ xuống, giống như giọt nước mắt của những cặp tình nhân, phát ra ánh sáng mê hoặc lòng người.

Vệt ánh sáng phát ra từ những bóng đèn pha lê bay lượn trong không trung như những cánh hoa đào tuyệt đẹp. Hoa đào bay rợp trời, nó đến cực điểm rồi rơi xuống người những đôi nhảy điệu Valse.

Cuốn xoay theo tiếng nhạc Blues không ngừng nghỉ.

Cuốn xoay.

Giống như trong một cảnh ảo cực kì tráng lệ, khiến người ta say đắm ngất ngây.

~~~~~

Tôi đứng bên cột đá hoa cương được trang hoàng những dây hoa bách hợp thơm ngát, lúng túng không biết phải làm gì.

Vũ hội hóa trang tổ chức hàng năm vốn chỉ dành cho hội viên Hội học sinh trường Duy Nhã tham gia, còn việc tôi có mặt ở đây hoàn toàn là do sự ủy thác của cô em gái- nó muốn tôi đưa một bức thư màu hồng đến cho một gã tên là Thôi Hy Triệt.

Nhưng...

Dưới ánh đèn lung linh, ly rượu trong tay phát ra màu tuyệt đẹp, tôi nhìn những người dự tiệc trang điểm kỹ càng với nhiều bộ trang phục kì dị khoác trên mình đi lại trong sảnh, bất giác khẽ chau mày.

Thôi Hy Triệt, anh ta là ai?

Tôi làm thế nào mới tìm được anh ta đây?

Ha ha!

Ha ha!

Đúng lúc ấy, một tràng cười đầy khoe mẽ vang lên, thu hút sự chú ý của tôi.

Có vài người đứng bên kia cột đá, trong đó gã trai đứng đối diện tôi đang cười ngoác miệng, hàm răng trắng muốt trên khuôn mặt đẹp trai bắt mắt vô cùng. Anh ta đội chiếc mũ với những sọc đen trắng của Kuso và mặc bộ lễ phục cũng có sọc y như thế.

Anh ta hóa trang thành con ngựa vằn chắc?

Còn một người nữa đứng quay lưng lại với tôi, anh ta mặc bộ lễ phục cung đình phương tây thời phong kiến, những sợi kim tuyến ở cổ tay áo sáng lên một cách xa hoa dưới ánh đèn. Một vầng hào quang mờ ảo che phủ lên toàn thân anh ta, khiến dáng vẻ cao lớn đẹp ngời ngời đó như không có thực.

Anh chàng ngựa vằn vừa cười, vừa nói: "Cầu thân? Ha ha, mẹ cậu thật là lợi hại, cùng lúc thu xếp cho cậu bốn nữ sinh! Ha ha ... thôi được rồi, Triệt, cậu nhận hết đi đề mà còn tay ôm tay ấp."

"Buồn cười lắm hả?"

"Đương nhiên rồi, mình rất muốn trông thấy vẻ ngọt ngào của cậu khi đó, haha".

"Tâm trạng của cậu đã tốt như vậy, thì ngồi luôn vào chiếc ghế trợ lý đang để trống của hội học sinh trung học đi nhé?"

"Ha... khục khục... thôi vậy, mình rất thông cảm với cậu, tâm trạng thực ra rất tệ, vị trí trợ lý đó để dành cho người có năng lực hơn đi"

Người đứng quay lưng lại với tôi xì ra một tiếng lạnh lùng khiến anh chàng ngựa vằn vội vàng tắt ngay nụ cười rạng rỡ. Anh ta cố gắng làm ra vẻ buồn bã, khuôn mặt hơi ửng đỏ, xem ra nhin cười cũng thật là khổ sở.

Lúc tôi đang đánh giá tỉ mỉ anh ta, ngựa vằn nhìn thấy tôi, bèn tiến đến.

"Oa, em yêu, có phải lần đầu tiên trông thấy anh đã động lòng, nhưng lại cảm thấy vô cùng tự ti về bản thân, nên đành lặng lẽ đứng phía sau anh nhìn chăm chú, đợi anh phát hiện ra vẻ đẹp của em có phải không? Ày, không có cách nào đâu, ai bảo anh là vương tử đẹp trai cuối cùng cù thế kỉ này kia chứ!" anh chàng ngựa vằn vừa đi về phía tôi vừa đắc ý nghênh ngang.

"Chào anh ...", tôi chau mày đáp một cách lạnh nhạt.

"Định nói anh rất đẹp trai phải không? Việc này thực ra luôn tồn tại một chân lý như vậy, anh thường cảm thấy khổ não vì nó đấy", anh chàng ngựa vằn cắt ngang lời tôi nói, tiếp tục những lời khó nghe.

"Không, tôi muốn nói là chào anh"

"..."

Vừa dứt lời, xung quanh trở nên yên tĩnh khác thường, anh chàng ngựa vằn dùng ánh mắt tỏ vẻ không dám tin và bị tổn thương nhìn tôi, khiến tôi bỗng liên tưởng như mình vừa nói ra điều gì cực độc ác, trong lòng bất an vô cùng.

"Triệt!", anh chàng ngựa vằn gọi người bạn đang đi tới, tiếp đó ánh mắt lộ ra vẻ xúc động một cách điên rồ, "Triệt, Thượng đế cuối cùng cũng cho tớ gặp một người không bị mê hoặc bởi ngoại hình của tớ rồi!"

Hic! Lần đầu tiên phát hiện ra trên trái đất này có một sinh vật kì lạ như thế, hoặc anh ta cơ bản đến từ một hành tinh bí ẩn. Đúng là cực cực cực kỳ tự tôn, khiến tư duy của anh ta cũng đi chệch theo hướng đó. Nếu như anh ta bước vào khoang thang máy và bốn mặt đều là kính, có khi thang máy sẽ mãi mãi dừng ở một tầng cũng nên. Vì anh ta chỉ bận soi gương.

"Thế thì chắc là thượng đế ngủ quên mất rồi". Anh chàng mặc lễ phục cung đình bước đến phía tôi, khiến tôi trông thấy toàn bộ tướng mạo anh ta.

Không gian xung quanh dường như bất chợt rực sáng lên, mọi vật đều biến mất hoàn toàn trong tầm mắt tôi. Giống như người ta bước vào màn đêm, vầng trăng lưỡi liềm bắt đầu lộ ra sau đám mây, rải một thứ ánh sáng màu vàng bạc xuống đất khiến cho từng trảng hoa đều nở rộ.

Nở rộ đến cực điểm, đẹp không gì sánh nổi.

Tôi nhìn khuôn mặt thanh cao mà lạnh lùng đó bằng ánh mắt hơi thất thần, chắc chắn là Thượng đế đã cực kỳ ưu ái, mới tặng cho anh ta một khuôn mặt đẹp đến xa hoa này.

Đôi mắt lạnh lùng xa cách, khóe miệng tinh tế hơi nhếch lên, mái tóc mềm mượt đen nhánh.

Một khí chất cao quý bẩm sinh của dòng dõi hoàng gia.

Một màn sương mềm dịu màu xanh nhạt tỏa ra từ cơ thể anh ta, khi ấy, những bông hoa yếu điệu dưới ánh trắng màu xanh non nở rộ đến cực điểm rồi úa tàn, những cánh hoa bay lá tả ngát thơm khắp chốn.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt lạnh lẽo như trăng đêm.

Tìm tôi đập thình thịch.

Sao mà không thể nào...

Kiểm soát.

"Bé yêu ơi, anh tên là Cam Trạch Trần, em gọi là Trần, hoặc 'Anh Trần thân yêu' cũng được. Thế nào? Bé yêu à, sao không thấy em đeo phù hiệu của

Hội học sinh trung học thế?", anh chàng ngửa vắn một tay vút chiếc sọc mũ có sọc vắn xuống đất, để lộ mái tóc tơ màu hạt dẻ, một tay tựa vào chiếc gậy màu đen, cúi người thi lễ.

"Ừm, là vì..." ánh mắt tôi hơi hốt hoảng.

Ở dạ hội, ai cũng đeo trên áo phù hiệu hội viên của Hội học sinh trường trung học Duy Nhã, chiếc phù hiệu màu vàng trên có cảnh cây ôliu và chữ Via do nhà thiết kế nổi tiếng thế giới Heidi Karan tự tay vẽ, hoàn toàn không có hàng nhái ở bất cứ đâu.

"Anh biết rồi, em quên đeo phải không? Anh cho em mượn phù hiệu của anh, em làm bạn gái anh, thế nào?"

"Không cần đâu", tôi bối rối nhìn anh ta, cố gắng bắt mình quen với hành động tùy hứng của con người này.

"Bé yêu ơi, đừng xấu hổ. Khi đồng hồ chỉ 12 giờ, đại sảnh chìm trong bóng tối, anh sẽ tìm được chính xác tay em, mời em nhảy bài đầu tiên. Thế có nghĩa là bóng tối mịt mùng không thể chia cắt duyên phận của hai chúng ta, phải không?"

"12 giờ sẽ mất điện à?"

"Haha, không phải thế, chả lẽ em không biết 'trò chơi trái tim' của vũ hội hóa trang à? Khi đồng hồ điểm 12 tiếng, đèn sẽ bị tắt đi, tất cả mọi người sẽ tự tìm bạn nhảy trong bóng tối, sau 10 giây đèn sáng, người tìm được bạn nhảy có quyền buộc người kia trở thành bạn trai hay bạn gái của mình. Còn chưa tới 1 phút nữa là đến rồi."

Thảo nào tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhìn lên đồng hồ treo tường, còn ánh mắt tôi luôn tìm kiếm trong đám đông, rất nhiều người liên tục đánh mắt về nơi chúng tôi đứng.

"Cậu đừng quên việc lần trước vờ ngay một nam sinh, lại còn bị đòi hôn nữa đấy", anh chàng tên Triệt đột nhiên buông ra một câu lạnh nhạt.

"Thôi Hy Triệt, cậu đừng có mà nhắc lại việc tớ không muốn sống ấy nữa đi!", mặt Trạch Trần hết đỏ lại trắng, kêu lên với vẻ đầy kích động.

Bị đàn ông đòi hôn? Ha, có vẻ lại rất hợp với tính khí của anh ta.

Tuy nhiên, xem nào.

Có vẻ như tôi vừa bỏ qua một điều gì đó.

Thôi Hy Triệt?

Anh chàng đẹp trai đó chính là Thôi Hy Triệt???

"Tách!"

Đúng lúc đang định hỏi anh ta cho rõ, trước mắt tôi bỗng là một màn đêm đen kịt.

Xung quanh rộn lên tiếng bước chân, có người còn buột lên tiếng chửi thề vì bị giẫm phải.

Không biết ai bất ngờ nắm lấy cánh tay tôi, nhưng ngay sau đó bị người khác gạt ra.

Tôi cau mày, bóng tối không giới hạn này giống như cảnh tượng thường xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Nụ cười tuyệt đẹp và dịu dàng của mẹ, tiếng phanh xe chói tai, đám đông huyền ảo, khuôn mặt không chút biểu cảm của em gái... Những mảnh vỡ ký ức lướt qua như những ảo ảnh. Sau đó...

Vụt qua...

Vụt qua...

Từng tấm hình dần biến mất, thế giới rơi vào một màn đêm đáng sợ.

Tay dường như chạm vào một vật thể nào đó, tôi như người đuối nước giữa biển cả mênh mông vớ được một tấm ván nổi bồng bềnh, vội bám chắc lấy không rời.

Nhưng toàn thân vẫn chìm xuống, chìm xuống.

Trái tim tôi co rút lại, sợ bên dưới sẽ là vực sâu không thấy đáy.

"Đáng chết!"

Bên tai vang lên tiếng chửi thề thân quen mà xa lạ.

"Tách!"

Ánh đèn lại chiếu rọi cả căn phòng, trước mắt tôi dần dần sáng rõ.

“Này, cô muốn ngủ ở đây thì cứ việc, nhưng hãy bỏ tay tôi ra.”

Gì kia ?!

Oh My God!

Đó là cảnh tượng đến hết đời tôi cũng không quên được, tôi đang nằm trên sàn đá hoa cương lạnh ngắt. Quan trọng hơn là, tay tôi nắm chặt lấy anh chàng đẹp trai Thôi Hy Triệt, nên tình trạng lúc đó là...

Hai chúng tôi đều nằm dưới đất, anh ta phủ phục lên người tôi!

Mặt tôi và đôi môi đẹp như cánh hoa của anh ta chỉ cách nhau 0,00001 mm

Những sợi tóc tơ nhỏ xíu, mềm mại của anh ta chạm vào mặt tôi.

Như bị điện giật, vàng vắt, tê dại.

Đôi mắt anh ta chớp chớp như ánh sao trong đêm tối, nhìn kỹ dường như có màu xanh đậm giống một viên ngọc bích.

Cao quý nhưng xa cách.

Một sự mê hoặc chết người bỗng chốc ập đến tim tôi.

Thời khắc ấy, tôi không thể khiến cho trái tim không nhảy loạn lên.

Thình thịch thình thịch!

Sao lại đập mạnh như vậy chứ!

Thế có nghĩa là gì?

“À, là hội trường Triệt, rõ ràng vừa nãy mình đi đến chỗ anh ấy, thế mà không nắm được tay >.<”

“Cô gái nằm trên sàn kia quả là may mắn đến mức có thể đi mua vé số được đấy.”

“Không được, tớ nhất định phải đứng ở đây, kiếm bằng được cơ hội để nhảy với hội trường điệu thứ 2...”

“Tớ cũng thế, cậu nhất định phải xếp hàng sau tớ.”

“Xi, sao cậu biết được?”

...

Tiếng bàn tán xung quanh bị át đi bởi tiếng hét lớn hơn.

“Triệt, cứu tớ với! Mau đến đây cứu tớ!”

Là Trạch Trần!

Thôi Hy Triệt và tôi cùng đứng lên, thấy Trạch Trần bị một cô gái mập mạp quàng chặt tay quanh cổ, nhìn về phía chúng tôi cầu cứu với vẻ khổ đau.

Khúc nhạc Blues lại vang lên, mọi người bắt đầu nhảy theo điệu Valse huyền hoặc. Rất nhiều nữ sinh hằm hằm nhìn tôi nhưng khi ánh mắt hướng về Thôi Hy Triệt lại trở nên mềm như nước.

Xem ra những cô này cũng thâm yêu Hy Triệt như Chân Ni rồi.

À, bức thư.

Chân Ni năm lần bảy lượt năn nỉ tôi đưa bức thư này cho Hy Triệt.

“Tôi có thể mời anh nhảy một điệu được không?”, tôi kéo tay khi thấy Thôi Hy Triệt đi về phía Trạch Trần.

Anh nhướn mày nhìn tôi, sau đó quan sát một lượt những cô gái xung quanh đang chờ cơ hội để sáp đến với mình, cân nhắc một chút, cuối cùng bỏ qua việc cứu Trạch Trần nắm lấy tay tôi.

Anh ta diu tôi xoay tròn không ngừng nghỉ.

Xoay tròn.

Tôi như lạc mất mình trong từng bước xoay của điệu Valse.

“Chúng ta đang nhảy Valse, chứ không phải nhảy tap dance.”

Thôi Hy Triệt hơi bặm đôi môi tinh tế, nói lạnh lùng.

“Anh cho rằng tôi mặc chiếc váy bó ông thì không thể nhảy Valse được à?”, tôi định thần, hơi chau mày trước giọng điệu chế giễu của anh ta.

“Cô có biết vì sao điệu Valse lại cứ xoay tròn mãi không?”

“Tôi không cần biết”.

“Không ngừng cuốn xoay, không ngừng vẽ nên những vòng tròn, khiến người ta động lòng trong không gian huyền ảo.”

Khi anh ta nói câu ấy, đôi mắt như màn đêm chợt trở nên xa vời, con ngươi chìm sâu hơn vào một màu xanh biếc.

Mùi thơm của rượu vang tràn ngập trong không gian, giống như một chất độc không thuốc nào giải được, khiến người ta không thể thoát khỏi cơn say.

“Mất anh... màu xanh ư?”

Trước câu nghi vấn đầy ngạc nhiên của tôi, mắt anh ta chợt lóe lên tia sáng dịu dàng, ánh mắt ấy quấn chặt lấy tôi. Anh ta dừng bước nhảy, còn tôi nhân cơ hội lấy ra bức thư trong túi.

“Thôi Hy Triệt, bức thư này có người nhờ tôi nhất định phải đưa cho anh.”

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, đột nhiên nhếch miệng cười.

Lúc ấy, tôi như thấy một luồng khói trắng mờ của cây hương thảo từ bên ngoài thánh đường bay tới, mùi hương khiến người ta mê man.

Shakespeare từng nói: “hương thảo đưa ký ức quay về, em thân yêu, hãy nhớ lấy điều này”.

Nhưng giờ đây, tôi nên ghi nhớ điều gì? Cần quên điều gì?

“Cô việc gì phải viện cớ”, những ngón tay thon dài của anh ta đưa ra đón lấy, mắt liếc qua bức thư màu hồng.

“Hả?”

“Đây là thư tình của cô viết cho tôi chứ gì?”

Khóe miệng Hy Triệt càng hằn sâu hơn nét cười nhạt, ánh mắt thì lạnh lẽo hơn. Nó giống như một núi băng nơi Bắc cực, tỏa ra vẻ đẹp lay động lòng người nhưng lại khiến ta không thể đến gần.

“Tôi á? Không cần biết là ai, nhưng nó được viết bằng thành ý suốt một đêm dài, xin anh hãy mở ra xem.”

Không để ý đến sự hiểu lầm của anh ta, cũng không buồn giải thích, tôi chỉ mong anh ta sẽ nhận lấy bức thư.

“Khỏi cần xem, mất thời gian”.

Dứt lời, bức thư trong tay Thôi Hy Triệt đã rơi xuống đất như một cánh hoa mỏng manh lia cành. Tôi thẳng thốt nhìn theo hành động của anh ta, không dám tin vào mắt mình.

Anh ta dám vứt lá thư đi ngay trước mặt tôi !!!

“Này, Thôi Hy Triệt, xin lỗi đi!”

Trong gian phòng rực rỡ màu vàng kim, dưới chùm đèn pha lê giả cổ, tôi kéo tay Hy Triệt khi đó đang định bỏ đi, lớn tiếng.

Một cảm giác đau đớn nhói lên trong tim rồi dần tan biến, niềm vui của Chân Ni là món đồ xa xỉ mà tôi mong có được, tôi không thể chịu nổi khi tình cảm đó bị người khác làm tổn thương.

“...”

Thôi Hy Triệt quay nhìn tôi, tôi lập tức trốn mắt lên.

Dù gì thì cũng không thể thua về mặt khí phách.

“Xin lỗi đi!”

“Cái gì?”, anh ta nhìn tôi với vẻ hơi sốt ruột.

“Cái gì hả?! Anh làm sai việc gì mà cũng không biết à? Anh lập tức nhặt bức thư lên, nếu như anh không muốn xem, thì hãy trả lại cho tôi!”

“Trong từ điển của tôi không có hai chữ ‘Xin lỗi’, hay cô cho rằng ‘trò chơi trái tim’ là thật, không tưởng tôi là boyfriend của cô ấy chứ? Nếu thế, xin hãy xóa cái điệp nhảy vừa rồi khỏi ký ức của cô đi.”

Xóa khỏi ký ức ư?

Giọng anh ta lạnh băng, hoàn mỹ tới mức lay động lòng người, song lại mang một vẻ tàn nhẫn vô cùng.

Không biết từ bao giờ mọi người đã túm tụm lại xung quanh, thậm chí mấy cô nữ sinh còn đem điện thoại ra chụp ảnh. Thôi Hy Triệt nhắm mắt với vẻ chán ngán, lấy hết sức giăng tay tôi ra, sau đó sai bước đi.

Phù phù!

Phù phù!

Lâu lắm rồi không giận đến mức này, tôi cảm thấy cái tiểu hành tinh nhẫn nại bấy lâu của mình bắt đầu phát nổ. Tôi cởi chiếc giày cao gót chỉ đi trong vũ hội ra, lớp da bóng loáng hắt ra thứ ánh sáng u ám, tiếp đó cảm giận hết lên:

“Anh thật là đồ vô lễ!”

Cùng với tiếng kêu kinh ngạc của mọi người xung quanh, cánh tay tôi vung lên, ném mạnh chiếc giày về phía Thôi Hy Triệt.

Choang !

Tiếng ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ nghe giòn tan.

Xung quanh trở nên tĩnh lặng, vô số ánh mắt nhìn theo hướng bay của chiếc giày với vẻ không thể nào tin nổi. Chiếc giày va mạnh vào gáy Thôi Hy Triệt.

Ping !

Sau khi tiếp xúc một cách “thân mật”, nó rơi xuống đất.

Mùi rượu vang tỏa lan trong đại sảnh, tôi căng thẳng tới mức ngừng thở.

Thôi Hy Triệt vẫn đứng thẳng, một luồng khí lạnh lẽo tỏa ra từ thân hình thanh cao ấy với tốc độ nhanh nhất và diện tích lớn nhất.

Anh ta quay người, đôi mắt trong như hồ phách lóe lên ánh nhìn u uẩn rợn người.

Nhưng khoảnh khắc ấy, sự lạnh lùng không hề ảnh hưởng đến cảm giác về sự toàn mỹ mà anh ta mang lại cho người xung quanh, trái lại, nó càng khiến người ta thêm mê đắm.

Đứa ngốc cũng biết rằng sau khi gây ra chuyện đó thì nên nhanh chóng chạy trốn khỏi hiện trường, nhưng khi tôi còn chưa kịp phản ứng, Thôi Hy Triệt đã ngã quỵ.

Trời ạ!

Bị thương vì chiếc giày của tôi hay sao?

Sẽ không... chết chứ?

“Triệt, cậu làm sao thế? Muốn ngủ cũng đừng ngủ ở đây!”

Trạch Trần cuối cùng cũng thoát khỏi cô nàng mập mập, hoảng hốt khi thấy Hy Triệt ngã xuống.

“Anh Trần, không phải hội trưởng ngủ đâu, bị giày cao gót của người ta đập phải ngất đi đấy”, những người xung quanh giải thích với vẻ hậm hực.

“Giày cao gót? Ai cởi giày cao gót mà bất cẩn thế?”

“Hic... là cô ta ném”.

“Cái gì?”

Thôi Hy Triệt nằm trong lòng Trạch Trần, khuôn mặt tĩnh lặng như đang ngủ trong núi băng.

Hóa ra chỉ bị đập ngắt đi, tôi yên tâm định nhặt lấy bức thư thì thấy Chân Ni đang tiến đến. Bàn tay sắp cầm được lá thư thì bị ai đó nhanh hơn cướp mất.

“Thư tình à? Cô định đưa cho hội trưởng à?”

Không kịp ngăn, cô gái đội chiếc mũ phù thủy đã mở thư ra, chắt vắn tôi.

“Xin hãy trả lại cho tôi!”, tôi nhìn cô ta lạnh lùng.

“Cô thích Triệt hội trưởng, nhưng lại thất bại, nên vì yêu mà sinh hận, mới làm cái việc thấp cấp đó đúng không?”

Trong vô số những bộ mặt hầm hăm tức giận, tôi thấy gương mặt trắng bệch của Chân Ni, vẻ căng thẳng và bất an lộ rõ trong đôi mắt Jennifer (Chú thích: Jennifer Joanna Aniston, nữ diễn viên điện ảnh người Mỹ nổi tiếng với đôi mắt hút hồn) của nó. Tôi trầm ngâm không nói, cũng không đưa ra bất cứ lời giải thích nào.

“Không phải chứ! Bé yêu, người em thích là Triệt à? Không thể thế được, rõ ràng em thích anh, thư tình gửi cho anh đúng không? Tên Triệt này, chắc chắn hẳn đã cướp bức thư em định gửi cho anh”, Trạch Trần nói với vẻ không đành lòng.

“Không”, tôi lắc đầu, điềm nhiên đáp: “Đó chính xác là thư tình gửi cho Thôi Hy Triệt.”

“Cô không đeo huy chương Via, chứng tỏ không phải người của Hội học sinh chúng tôi, sao lại xuất hiện ở dạ hội này?”, cô gái đội mũ phù thủy quát lên.

Tôi cắn chặt môi, cuối cùng cũng bị phát hiện ra. Không biết trả lời thế nào, ánh mắt tôi bất giác dừng ở chỗ Chân Ni. Khi đó con bé mặc chiếc váy công chúa, đôi găng tay trắng ren trắng muốt bao ngoài cẳng tay thon dài duyên dáng, trông nó thuần khiết như một thiên sứ, song đôi mắt sáng ngời khiến người ta không thể đoán được bất cứ tâm trạng nào.

Trong ánh mắt chờ đợi của tôi, nó bước ra, nói với vẻ sợ sệt:

“Là em. Vì chị ấy nói với em là chị ấy thích anh Triệt, nhờ em tìm mọi cách đưa vào đây, nên em đã mềm lòng. Chị ấy là... chị gái em.”

“Chị, chị thích anh Triệt, sao lại còn làm anh ấy bị thương?”, Chân Ni nhìn tôi với vẻ đau lòng, tiếp đó cúi rạp mình trước những người xung quanh, “Xin mọi người đừng trách chị em, là do em đưa chị ấy vào. Vì thế, người hại hội trưởng là em.”

Từng giọt nước mắt như những giọt pha lê rơi xuống đôi mắt trong veo của Chân Ni, khiến khuôn mặt kiêu diễm như đóa hoa tường vi của nó càng thêm vẻ đáng thương.

Những người xung quanh mở to mắt với vẻ ngạc nhiên tiếp đó là cảm thông với cô gái có đôi mắt đang đầm lệ.

Còn trước mắt tôi là một màn sương dày đặc, màn sương như đang lan ra che kín thế giới này.

Kinh Thánh nói, tất cả mọi lời nói dối đều mang tội, bất kể đó là lời nói dối nhỏ nhất, lời nói dối có ý tốt hay không... đều gặp phải sự trừng phạt nghiêm khắc sau này.

Nhưng giây phút ấy, khi tôi đau khổ vì Chân Ni tới mức không thở nổi, tôi vẫn không muốn Thượng Đế sẽ giáng bất cứ hình phạt nào xuống con bé. Bởi vì...

Nó là Mộ Chân Ni, em gái tôi, Mộ Ái Ni.

Nó là người tôi yêu thương nhất trên đời, kể từ khi mẹ ra đi lúc tôi 8 tuổi.

“Sao em gái thì hiền lành, còn chị thì độc ác thế?”

“Sao cô ta lại dám làm hội trưởng bị thương cơ chứ? Tớ thực sự muốn cho cô ta mấy cái tát.”

...

Tôi đứng yên tại chỗ trong những tiếng chỉ trích nổi lên từ phía.

Cô độc hoàn toàn.

Giả như lúc này có thể trốn vào lỗ đen vũ trụ nào đó.

Như thế, những âm thanh xung quanh sẽ biến mất hết, phải không?

Nhưng tôi vẫn kiên cường ngẩng cao đầu, lạnh lùng cao ngạo.

Vì năm 8 tuổi, tôi đã hứa với mọi người, sẽ không bao giờ tỏ ra bất lực.

Không bao giờ tỏ ra yếu đuối.

Không bao giờ rơi nước mắt...

“Bé yêu à...”, Trạch Trần nhìn tôi với vẻ nghi hoặc và hơi bất nhẫn.

“Mong rằng lần sau anh hãy khuyên anh ta lễ độ một chút.”

Tôi nhìn Thôi Hy Triệt khi đó vẫn chưa tỉnh, buông ra câu nói đó sau tiếng thở dài, rồi mặc kệ Trạch Trần ngồi đó đờ mắt ra, nhặt chiếc giày định đi. Nhưng lúc đó chiếc váy bó khiến động tác của tôi bị vướng víu, thế là trước ánh mắt mọi người, tôi lại tiếp diễn một động tác gây sùng sốt.

Soạt, soạt!

Hai tay tôi kéo mạnh góc xẻ của chiếc váy, xé nguyên một vạt cho nó ngắn đến đầu gối, để lại tất cả những lời bàn tán sau lưng. Khi bước đến cửa chính, hình ảnh của tôi phản ánh trên mặt kính, ánh mắt trong ngạnh lạnh lùng, chiếc khuyên tai có viên pha lê hình phượng hoàng phát ra ánh sáng màu xanh ngọc rất tương xứng với nhau.

Mẹ tôi nói tôi giống một con chim phượng hoàng, dù trong cảnh tuyệt vọng cũng không bao giờ đầu hàng. Còn Chân Ni? Tôi hỏi. Mẹ bảo Chân Ni giống như một đóa hoa tường vi cực kỳ yếu đuối, cần được ánh mặt trời bao bọc mới có thể tìm thấy hạnh phúc.

Tay nắm màu vàng trên cánh cửa kính phát ra ánh sáng lạnh lùng, tôi đẩy cửa, gió đêm rì rào thổi tới, mái tóc dài sau gáy bay lên như cánh diều.

Màn đêm bên ngoài hơi lạnh, yên tĩnh đến vô cùng.

Vàng trắng lười liềm màu bạc treo lơ lửng, ánh trăng tràn ra như nước.

Cánh cửa đằng sau đã khép lại, tôi vừa bước ra đã trở thành một cá thể cô đơn, bước vào một thế giới hoàn toàn khác.

Trong căn phòng màu vàng cam ấm áp, trên chiếc bàn gỗ có hai màu hồng trắng, tôi mở cuốn nhật ký, một bức ảnh kẹp bên trong lộ ra.

Trong ảnh là một thiếu phụ mặc chiếc váy màu trắng đang ôm hai bé gái, người thiếu phụ có nụ cười tuyệt mỹ.

“Mẹ...”

Ngón tay tôi khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt mẹ, nhớ khuôn mặt tươi cười ấy biết bao nhiêu.

Ngày ấy, bố vì quanh năm miệt mài với việc nghiên cứu tâm lý học mà không quan tâm đến mẹ, hai người quyết định ly hôn. Ngày chia tay, người mẹ vốn độc lập và kiên cường vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp và đẹp nhất thế gian ấy trước mặt chúng tôi, bà nói bởi vì Thượng Đế đã cho bà hai món quà quý giá nhất trên đời-tôi và Chân Ni.

Quãng thời gian hạnh phúc ấy đã qua đi 10 năm rồi, những ký ức yêu thương dường như cũng trở nên mơ hồ, tôi đành thường xuyên xem ảnh để giữ nguyên vẹn vàng ký ức.

Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, tôi đứng dậy ra mở.

“Chân Ni à?”

Nhờ ánh đèn đường, tôi trông thấy khuôn mặt yếu điệu như hoa tường vi của con bé. Chân Ni nhìn tôi trừng trừng, ánh mắt sắc lẹm như muốn đâm vào tim tôi đau nhói.

“Sao chị lại làm như thế? Chị biết em thích Hội trưởng cơ mà?”

“Vì anh ta vứt thư của em đi”, tôi bình tĩnh giải thích.

“Thế nên chị làm vậy à? Chị lấy giày cao gót ném người ta thì gõ gạc được gì? Hoặc là, mục đích của chị vốn không đơn giản như thế. Chị biết anh Triệt đối với em là niềm hạnh phúc, nên cố tình hủy diệt tất cả đúng không?”

“Chân Ni, chẳng lẽ trong mắt em chị là một người tìm mọi cách để làm em bất hạnh hay sao...”, lòng tôi chùng xuống vì câu trách móc của Chân Ni.

“Chị đúng là như vậy!”, Chân Ni ngắt lời tôi.

“Ái Ni, con lại làm gì khiến em nổi cáu thế?”, người mẹ kế Quách Lam nghe thấy tiếng chúng tôi, đi từ phòng sang, mặt vẫn còn đắp miếng dưỡng da.

“Mẹ, chị ấy thật hèn hạ! Con chưa từng nghĩ chị ấy lại độc ác đến thế, con nhờ chuyển hộ bức thư tình cho Hội trưởng Triệt, thế mà chị ấy lại đánh anh

Triệt đến ngắt đi, khiến con mắt mất trước mọi người.”

Hèn hạ?

Độc ác?

Haha, đây là sự đánh giá mà đứa em yêu quý nhất dành cho tôi sao?

Không biết vì sao, lúc này tôi muốn cười, lời nói của nó như mũi dao đâm vào da thịt tôi, sau đó dần xoáy sâu thêm, khiến dòng máu đỏ tươi như hoa đào chảy ra.

Không gian tràn ngập mùi tanh ngọt và dính dớp, khiến dạ dày tôi lộn tùng phèo, cực kì khó chịu.

Di Quách nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi.

“Chắc chắn, con đúng là một đứa khiến người ta chán ghét”!

Nghe mẹ kể nói vậy, Chân Ni đứng bên cạnh cười đắc ý.

“Không phải việc của dì!”, tôi ôm chặt lấy đầu.

“Mày! Mày đúng là đồ mất dạy, từ trước tới giờ mày chưa từng gọi ta là mẹ. Em gái mày, Chân Ni sao lại khác biệt đến thế, vừa ngoan, vừa hiểu chuyện, thật khó tin hai đứa cùng một mẹ đẻ ra...”

Di Quách bị câu nói của tôi giật lại, tức thời bốc hỏa lớn tiếng, chiếc nạt nạ đang đắp bong ra rơi xuống. Bà ta càng tức giận hơn: “Á! Cái mặt nạ 500 tệ! Mẹ Ái Ni, ta nói cho mày biết, giờ đây ta và bố mày đã kết hôn, ta chính là mẹ của mày.”

Tôi nhìn khuôn mặt tức cười của bà ta, lạnh lùng đáp: “Dì không xứng đáng làm mẹ chúng tôi!”

Chân Ni kéo cánh tay đang run lên vì tức giận của dì Quách, nói: “Mẹ, đừng so đo với chị ấy nữa, tính cách quái đản của chị ấy thật đáng ghét! Trong lòng con, mẹ mới là một người mẹ tốt, người sinh ra con trước đây lúc nào cũng chỉ khen chị ấy, cái gì tốt cũng mua cho chị ấy, không hề biết chị ấy chỉ giả vờ ngoan ngoãn, sự giả tạo thật đáng buồn nôn.”

Con bé nhìn tôi, ánh mắt căm ghét khiến tôi đau nhói trong lòng.

Từ khi mẹ ra đi năm tôi lên 8, tâm trạng đó sinh sôi như một cây leo phủ đầy trong mắt nó, lớn lên với tốc độ kinh người.

Năm đó Chân Ni 7 tuổi.

...

“...Chân Ni, sao em lại ghét chị như vậy? Mọi việc xảy ra năm đó hoàn toàn không như em nghĩ đâu.”

“Không! Từ trước đến nay tôi chưa từng ghét chị”, Chân Ni cười giấu cợt, nói từng chữ một, “tôi chỉ mong rằng chị chưa từng xuất hiện trong thế giới của tôi!”

Cảm giác đắng chát trong tim lan ra toàn thân, bị người mình yêu thương nhất căm ghét như vậy, quả thực còn đau đớn hơn bị dao đâm. Tôi muốn giải thích, nhưng bị một thứ gì đó không gọi được tên giữ lại. Không, không thể nói ra sự thật, nếu nói ra, Chân Ni sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Mộ Ái Ni sẵn sàng hi sinh tất cả để giữ gìn hạnh phúc của Chân Ni.

“Chân Ni...”

“Từ sau tôi sẽ không bao giờ nhờ chị bất cứ việc gì nữa”. Khi nói đến chữ cuối cùng, cái danh từ vốn đầy thân thương ấy bỗng chốc trở nên châm biếm vô cùng.

“Chân Ni, mặc kệ nó đi. Hôm nay mẹ đã mua tổ yến cho con, mau đi ăn một bát, ăn xong đảm bảo da con sẽ vô cùng mềm mại, như vậy Hội trưởng Triệt nhất định không chạy thoát đâu.”

“A, cảm ơn mẹ, thảo nào gần đây da mặt mẹ sáng láng và mềm mại, mẹ chờ một chút con sẽ xuống ăn một bát lớn.”

Tôi cứ đứng như vậy với khuôn mặt vô hồn nhìn Chân Ni đi theo dì Quách xuống nhà, có gì đó tắc nghẹn trong cổ, khiến tôi không sao cất được lời. Màn sương dày đặc lại bắt đầu phủ kín trước mắt tôi, màn sương dày đau khổ dường như phủ kín cả không gian.

Không! Tôi không thể khóc!

Con người cứng rắn trong tôi nén lại vị cay cay ở mắt, chậm chậm đóng cửa phòng.

Mẹ chúng tôi mất từ khi tôi 8 tuổi. Hôm đó, những bông hoa tuyết điểm lệ bay lả tả ngập trời, khi từng cụm rơi trên khuôn mặt dịu hiền của mẹ, tôi mới biết những bông hoa tuyết ấy chính là những cánh hoa bồ công anh. Còn trên mặt đất mỗi lúc một nhiều những đóa hoa hồng đỏ rực được ngưng tụ lại từ dòng máu, nở rộ, cô瑾 nhưng rạn vỡ.

Từ sau ngày hôm đó, chăm sóc em gái trở thành mục đích sống của tôi. Gia đình tôi chuyển từ thị trấn nhỏ La Đồ đến Mễ Á, bố trở thành bác sĩ tâm lý, thường xuyên vắng nhà. Giờ người phụ nữ trong nhà, là mẹ kế của tôi.

Chân Ni gọi bà ấy là mẹ, nhưng tôi chỉ gọi là dì.

PART 4

Mễ Á là một thành phố cực kì hiện đại, môi trường cũng rất tốt. Không khí trong lành, màu xanh mát mắt, chim chóc bay dập dờn trên bầu trời. Nhưng tôi vẫn thường xuyên nhớ đến thị trấn nhỏ từng sống với mẹ trước đây, nơi đó nở đầy những bông bồ công anh, loài cây tượng trưng cho sự biết ơn.

Mỗi buổi sáng, tôi đều mang theo hoài niệm đó đến trường Duy Nhã.

“Ê, Mộ Ái Ni!”

Vừa đến trường, đã thấy bốn nữ sinh mập mạp chặn đường

“...”

Không đáp lời, tôi tiếp tục đi thẳng qua mấy người bọn họ. Bị thái độ coi thường của tôi kích động, họ chạy theo, sau đó vây kín lấy tôi.

“Chẳng qua thành tích học tập tốt mà thôi, có gì mà tính vì thế?”

“Đúng đây, tôi qua còn dám lấy giày cao gót đánh anh Triệt, vị thánh trung tâm của bọn mình!”

“Bọn này là fan chung thân của anh Triệt, chỉ cần người nào đó có ý đồ hoặc vô ý làm tổn thương anh ấy, bọn này đều sẽ hành cho chết đi sống lại, bất kể kẻ đó có vẫy đuôi xin thương hại, cũng quyết không tha thứ!”

“Không tha thứ!”

Hóa ra là vì chuyện tối qua, tôi chợt hiểu nguyên nhân bị họ bao vây. Cũng chẳng lấy gì làm lạ, hội học sinh trường Duy Nhã là nơi tập trung con cái những nhà “danh gia vọng tộc” ở Mễ Á, hề gia nhập hội là chứng tỏ thân thế anh trên mức bình thường, thế mà Thôi Hy Triệt lại còn là hội trưởng, là bạch mã hoàng tử được tất cả các cô gái trong trường sùng bái.

“Các cậu nói xong chưa?”, giọng nói trầm tĩnh của tôi vang lên trong buổi sáng sớm nghe hơi có phần lạnh lẽo.

Một cô gái béo ú trong nhóm xắn tay áo bước đến gần, hơi cúi tiết vì sự lãnh đạm của tôi. Cô ta vung nắm đấm dày bịch mang theo hơi gió lạnh hướng đến người tôi, mỗi lúc một gần...

Ping!

Trong chớp mắt, khi chưa ai kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, cô gái béo ú kia đã bị tôi quăng xuống đất, quần mình ôm chỗ lưng bị đau không đứng dậy nổi. Những người khác hoảng hồn nhìn tôi ra đòn chớp nhoáng, mắt mở to kinh ngạc.

Thấy bộ dạng đờ đẫn của họ, tôi hơi nhếch mép rồi quay người đi thẳng. Khi còn sống ở La Đồ, tôi từng học Taekwondo để bảo vệ Chân Ni khỏi bị bọn trẻ xung quanh bắt nạt. Dù đã rất lâu không luyện lại, nhưng để đối phó với một người thì vẫn còn thừa.

Dẫu vậy, ác mộng bắt đầu xảy ra liên tiếp. Bàn học bị đẩy đổ nghiêng trên sàn, trên mặt bàn viết đầy những chữ “chết đi!” bằng phấn, trong tủ đựng đồ đầy gián chết.

Ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài dường như khiến cho mọi tội lỗi đều hiện nguyên hình.

Trong không khí nồng nặc khó chịu vẫn còn sót lại mùi gián, tôi đề cập xuống, đi đến phòng vệ sinh.

Vòi nước trong chiếc chậu đặt trên bệ làm bằng đá hoa cương phản xạ ánh sáng chói mắt, xung quanh tỏa ra mùi nước rửa tay thơm dịu dịu.

Dòng nước dần dần nhấn chìm da thịt.

Mát rượi và thư thái.

Trong gian vệ sinh ở sau lưng tôi vang lên tiếng chuyện trò.

“Cậu biết gì chưa? Trong dạ hội hóa trang tổ chức mỗi năm một lần tối qua, Mộ Ái Ni, học sinh cuối cấp lớp A vì đưa thư tình cho hội trưởng không thành, đã đánh hội trưởng ngất đi đấy.”

“Đương nhiên, cả trường này biết hết rồi, Mộ Ái Ni đã trở thành kẻ thù của con gái trường chúng ta.”

“Ừm, không biết hội trưởng thế nào rồi, chắc là đau lắm! Nghe nói khi đó ngã xuống ngất đi. Cậu nói xem, hội trưởng Triệt chắc chắn sẽ dạy cho cô ta mọi bài học nhỉ?”

“Chắc chắn là thế, theo nguồn tin đáng tin cậy, hội trưởng đang điều tra mọi thông tin về Mộ Ái Ni.”

...

Thông tin về tôi? Chẳng lẽ mọi chuyện xảy ra hồi sáng đều là hành động trả thù của Thôi Hy Triệt? Nếu như vậy, anh ta thực sự là một con người nhỏ nhen tới mức đáng sợ, tuy nhiên một người tự cho mình là cao quý sao lại có thể làm những việc đáng xấu hổ như thế? Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu tôi tự nhiên hiện lên hình ảnh Thôi Hy Triệt.

Khuôn mặt trang nghiêm, đôi mắt hoàn mỹ màu xanh sẫm.

Bất giác đến phòng học của Chân Ni từ lúc nào. Chân Ni học lớp B, nó không thích tôi đến lớp chỉ vì không muốn mọi người trong trường biết tôi là chị nó.

“Á!”

Một tiếng thét quen thuộc bất chợt vang lên. Là giọng Chân Ni, tôi lo lắng bước vào trong lớp, thấy Chân Ni đứng đó run rẩy, ánh mắt hốt hoảng nhìn vào trong cặp sách.

Một con gián đang tát bật đi lại bên trong chiếc cặp.

Những người xung quanh cất lên tiếng cười giễu cợt.

Tôi bước đến, dùng giấy ăn nhấc con gián ra, sau đó lạnh lùng nhìn tứ phía.

Mọi người bất chợt cảm thấy mất hứng, đều lảng lảng về chỗ ngồi.

“Chân Ni...”

Chưa kịp nói tiếp, chiếc cặp sách đã bay về phía tôi. Những cuốn vở lá tả rơi từ trên người tôi xuống.

“Chị đi đi! Đều là do chị hại tôi! Là do chị hại, chị biết chưa?”

Dù lực đập của mấy cuốn vở rất nhẹ, gần như chẳng có cảm giác gì, song, khoảnh khắc đó, có một nỗi đau đón vô cùng quen thuộc tỏa lan ra từ điểm chúng tiếp xúc với da thịt.

Nỗi đau lan dần ra khắp toàn thân.

Những âm thanh xung quanh đều biến mất, tôi lặng lẽ đứng im.

Chân Ni giận dữ nhìn tôi, cả người run lên vì phẫn nộ.

Sự phẫn nộ đó như khoan sâu một lỗ trên cơ thể tôi, tất cả sức lực trong giây phút đều biến mất. Nhưng rồi tôi bình tĩnh quay người bước đi.

Chân Ni, đứa em gái tôi yêu quý nhất trên đời.

Rốt cuộc chị phải cố gắng thế nào mới khiến em vứt bỏ sự căm ghét và yêu thương chị thật lòng đây?

Quả là mệt mỏi....

.....

“Ừm, không biết hội trưởng thế nào rồi, chắc là đau lắm! Nghe nói khi đó ngã xuống ngất đi. Cậu nói xem, hội trưởng Triệt chắc chắn sẽ dạy cho cô ta một bài học nhỉ?”

“Chắc chắn là thế, theo nguồn tin đáng tin cậy, hội trưởng đang điều tra mọi thông tin về Mộ Ái Ni”.

.....

Những lời nói mới rồi nghe thấy trong phòng vệ sinh lại vang lên.

Thôi Hy Triệt!

Đây là những hành động trả thù do anh sắp đặt phải không???

Vì người mà mình luôn bảo vệ bằng cả trái tim bị tổn thương, tôi giống như một con thú hoang đầy căm phẫn tìm đến phòng hội trường hội học sinh, dùng hết sức đẩy mạnh cánh cửa. Thôi Hy Triệt đang đứng nghiêng người bên cửa sổ.

Khi đó ánh mặt trời rực rỡ vô cùng, bên ngoài thấp thoáng những cánh chim bay lượn.

Những cây hoa anh đào trồng ngoài vườn đang nở rộ, khiến mắt bị hút vào một mảng màu hồng phấn làm say lòng. Từng bông nở đến độ rực rỡ nhất, đẹp không gì sánh nổi. Bất chợt có cơn gió thổi qua, những cánh hoa theo gió rơi lả tả bay cả vào phòng.

Không khí ngát hương thơm.

Nhưng khi Thôi Hy Triệt quay đầu lại, tất cả những cảnh sắc tươi đẹp ấy bỗng dưng mất hết sắc màu, trở nên ảm đạm. Vạt nắng mỏng manh men theo khuôn mặt anh ta trải xuống dưới, cơ thể dường như đều sáng lóa lên.

Vài lọn tóc nhẹ nhàng bay trong gió, khiến người ta có cảm giác không kiềm chế nổi ý muốn chạm vào.

Đôi mắt anh ta...

Tìm tôi không cưỡng nổi đập dồn dập. Đó là một núi băng tuyết mỹ nhất hòa tan thành linh hồn, giống như sự sống, linh hồn thu hút mọi ánh nhìn. Cái đẹp đến mức nguy hiểm.

Màu xanh sẫm đó...

Màu xanh sẫm khiến người ta cam tâm dâng hiến cả linh hồn.

Dù là lần thứ hai trông thấy.

Dù trong lòng vẫn ngậm nhấm mình rằng anh ta là người đang trả thù mình.

Dù rằng mới rồi còn khí thế hăm hăm.

Tôi vẫn rơi vào một khoảnh khắc lạc lối, tất cả là vì sự tồn tại của anh ta đang biến thành một cảnh ảo.

Đẹp đến mức xa hoa...

Tôi đứng lại trấn tĩnh, mắt chợt bắt gặp bức thư màu hồng quen thuộc trên chiếc bàn gỗ trong phòng.

Gì nhỉ?

Bức thư tình tôi qua!

Chắc chắn là vì muốn làm rõ sự việc tôi qua, nên anh ta mới giữ lại bức thư đó.

Đáng ghét! Những trò đùa ác đó nhất định là do anh ta chỉ thị.

“Thôi Hy Triệt! Tôi qua tôi làm anh ngất đi, nếu muốn trả thù thì hãy trả thù tôi thôi”, tôi lạnh nhạt mở lời.

“Cô tưởng tôi nhàn rồi thế chắc?”, anh ta bước tới gần.

Dáng vóc cao lớn và hoàn hảo, khí chất quý tộc khác thường.

Bước đến gần tôi.

Những ngón tay trắng dài mảnh mai của tôi hướng lên bộ đồng phục màu đen của anh ta.

Màu đen và trắng tạo thành một sự cám dỗ khó diễn đạt thành lời, thời gian cũng vì vậy mà gần như trôi chậm lại.

Tôi túm lấy cổ áo vest của anh ta, ghé vào tai nói bằng giọng lạnh lùng: “Anh rảnh rồi hay không tôi không cần biết, tôi chỉ cần biết anh là đồ nhỏ nhen và không phẩm cách.”

“Mộ Ái Ni!”

...

“Mộ Ái Ni!”

“Tôi không điếc”

Tôi không muốn tên mình liên tục lặp lại từ miệng anh ta nữa, dù giọng nói rất du dương và lịch thiệp. Giống như ánh sáng đầu tiên rọi trên mặt biển tối tăm, lại giống như ngọn gió ve vuốt người ta trên đỉnh núi cao, nhưng...

Khỏe miệng anh ta hơi nhếch lên, ánh mắt đầy vẻ hứng thú, con ngươi càng sẫm lại hơn.

Màu xanh sẫm đầy mê hoặc...

Khiến người ta đến chết cũng không quên.

Thôi Hy Triệt quay lại ngồi trên chiếc bàn gỗ gu, khuôn mặt đẹp trai hoàn toàn không tì vết.

“Bức thư này...”

“Là của tôi.”

Tôi đưa nhanh tay ra, định lấy lại bức thư.

Nhưng một bàn tay khác đã chụp lấy cổ tay tôi.

Rõ ràng những ngón tay rất lạnh, nhưng phần da thịt cổ tay tôi tiếp xúc với lòng bàn tay anh ta lại nóng lên như bị thiêu đốt, tê đi như bị điện giật.

Những bông hoa bên ngoài cửa sổ nở đến cùng cực như một lời nguyện, đẹp như trong thế giới cổ tích.

Mùi thơm ngát ủa cả vào phòng.

Đôi mắt anh ta nhấp nháy như viên pha lê đẹp nhất khiến tôi hơi hoảng hốt.

Giống như mùi hương thảo phảng phất bên hông nhà thờ.

Đúng lúc tôi hơi mê đi, giọng nói của anh ta lọt vào màng nhĩ:

“Bức thư này có ghi tên người viết, Mộ Chân Ni.”

Trên bức thư có viết tên Chân Ni?

Lẽ nào anh ta biết người viết thư là Chân Ni rồi?

Mục đích anh ta không cho tôi lấy lại bức thư là gì?

“Nếu anh định làm tổn thương con bé, tôi sẽ không bỏ qua cho anh”, tôi giăng mạnh tay ra.

Mộ Chân Ni, người mà tôi đã thề sẽ bảo vệ hạnh phúc từ năm lên 8 tuổi.

Thế nhưng bây giờ...

Nếu người đứng trước mặt tôi làm tổn thương đến nó, dù là anh ta không cố ý, tôi cũng sẽ dùng hết nỗ lực của mình để bắt anh ta trả giá.

Tôi sẽ ngày đêm bị ám ảnh bởi việc này.

Cho tới khi ngừng thở.

“Thú vị đây, cô định không bỏ qua cho tôi thế nào?”, anh ta cảm nhận thấy thái độ thù địch thực sự của tôi, nhìn tôi thăm dò với vẻ thích thú.

“Mong là anh sẽ không có cơ hội để biết.”

“Haha...”, anh ta cười lớn.

Nụ cười tuyệt mỹ đó chẳng khác nào ánh sáng xán lạn chiếu trên núi băng trong suốt, rực rỡ mà bóng cháy.

Mê hoặc và gọi cảm như tiếng hát của nàng tiên cá Siren khi đợi chờ các chàng thủy thủ giữa biển khơi, lại rạng ngời đến chói lóa như những đóa hoa anh đào nở rộ trên núi Phú Sĩ. Khiến người ta cam tâm tình nguyện dâng hiến tất cả.

“Tôi có thể đưa cho cô bức thư, tuy nhiên...”

“...”

“Gia nhập Hội học sinh, làm trợ lý cho tôi”.

“Không được.”

Anh ta vừa dứt lời, tôi đã từ chối thẳng thừng. Tôi cố ép mình nhắm mắt thờ ơ, anh ta đẹp như một vị thần tiên, rất dễ dàng làm tâm trí bị lung lay.

“Cô không sợ tôi sẽ công khai bức thư à? Đến lúc đó ai cũng biết bức thư trong dạ hội là của cô ta, là cô ta cố tình làm trái quy định, đưa cô vào đó, mọi người có thể đoán ngay ra ý đồ bất lương, hành vi thô bạo với tôi là do cô ta sai khiến!”, anh ta cố tình nhấn trọng âm vào hai chữ cuối cùng với ý giễu cợt.

“Tôi đã nói rồi mà, rõ ràng anh là người thiếu lễ độ! Cứ cho là người khác đưa thư tình cho anh, anh không muốn nhận, thì cũng không nên vứt đi mà không thêm liếc một cái. Anh có biết người ta đã phải tốn biết bao tâm sức không? Một gã kiêu căng ngạo mạn như anh, lẽ ra phải thấy may mắn khi có người thích mình mới phải”, tôi dồn hết những bất mãn dồn nén từ tối qua trút sạch một hơi.

Cái nhìn của Thôi Hy Triệt lập tức trở nên lạnh lẽo. Bình thường anh ta vốn đã lạnh lùng, nay tức giận lên càng lạnh như băng.

Ánh mắt anh ta trầm xuống, giống như một con bão lớn sắp cuốn qua mặt biển màu xanh thẳm.

“Thế nên cô không sợ tôi công khai bức thư chứ gì?”

“Không sợ!”, tôi hơi nhếch cằm lên.

“Không lo tôi sẽ trả thù Mộ Chân Ni hay sao?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Vì tôi sẽ luôn bảo vệ nó. Tôi thề!”

Ừ! Ngay điều này tôi cũng đã thoát ra theo thói quen, thực ra tôi cần gì phải nói với anh ta.

Vấn đề đến đây thì dừng lại, không khí đối đầu giữa hai người lên đến cực điểm. Anh ta đột nhiên chìm vào trầm mặc, khiến tôi bất an một cách mơ hồ.

Hy Triệt khẽ cắn môi, mắt lóe lên những ánh nhìn phức tạp.

Anh ta chăm chú nhìn tôi, con ngươi sáng lấp lánh như linh hồn trên núi băng, thu hút hồn phách tôi, ngàn kiếp không được cứu độ...

Anh ta quá đẹp, khiến người ta dễ lung lạc tư duy.

Thế nên tôi không muốn dần co thêm nữa, quay người định bỏ đi.

Chân Ni, chị sẽ bảo vệ em.

Chị đã từng nói sẽ đem lại cho em niềm hạnh phúc trọn vẹn nhất.

Nhưng một đoạn ký ức lại hiện lên rõ mồn một trong đầu tôi...

“Sao chị lại làm như thế? Chị biết em thích hội trường Triệt kia mà?”

“Vì anh ta vứt thư của em đi”, tôi bình tĩnh giải thích.

“Thế nên chị làm vậy à? Chị lấy giày cao gót ném người ta thì gõ gạc được gì? Hoặc là, mục đích của chị vốn không đơn giản như thế. Chị biết anh Triệt đối với em là niềm hạnh phúc, nên cố tình hủy diệt tất cả đúng không?”

Đối với Chân Ni, anh ta chính là niềm hạnh phúc ư?

Từ năm 8 tuổi, chăm sóc Chân Ni là mục đích sống của đời tôi.

Nhưng tôi chưa từng đem đến niềm vui, niềm hạnh phúc cho nó. Trái lại, còn khiến nó luôn căm ghét và giận dữ đối với tôi. Ánh mắt thù địch của nó giống như một ngọn núi lớn đè lên cơ thể tôi, khiến tôi không sao thở được.

Vì sao... không thử thay đổi?

Cánh cửa phòng mở ra, nhưng bước chân tôi đột ngột dừng lại.

Tay vẫn cảm nắm cửa lạnh như băng, tôi quay người.

Thôi Hy Triệt đứng ngược sáng khiến tôi không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh ta.

Tầm rèm trắng trên cửa sổ bị gió thổi tung lên. Anh ta đứng đó, sau lưng như có đôi cánh trắng. Một người con trai đẹp như thiên sứ quả là quyền rũ.

Tôi nhìn anh ta chú mục, nói: “Có thể chấp nhận một điều kiện của tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngôi Sao Ước Nguyện Biến Mất Tầm

Ngày hôm sau, khi tôi vừa bước chân vào phòng học.

“Mộ Ái Ni! Tay áo cậu đang đeo thứ gì thế? Mình nhìn không sai chứ, là... là phù hiệu!”, Diệp Phấn khi đó đang nói chuyện với người bạn cùng bàn Thạch Nam, tròn mắt nhìn vào tay áo tôi với vẻ không tin được.

“Phù hiệu cái gì, sao mà phải hoảng hốt. Haha, trông cậu như con lợn ấy, tức cười quá”, Thạch Nam trêu Diệp Phấn, nhưng khi quay ra nhìn, cũng ngạc nhiên không kém, chưa nói hết câu mà như bị thứ gì đó chặn ngang giữa cổ.

Tôi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu mở cặp ra.

Ánh mặt trời chiếu vào mang lại cảm giác mềm mại và mùi hương như một chiếc kẹo đường.

Trên cánh tay áo đồng phục màu xanh sẫm, chiếc phù hiệu được chế tác một cách tinh xảo phát ra màu vàng sáng loáng dưới ánh mặt trời.

“Là phù hiệu của Hội học sinh!”, Diệp Phấn cuối cùng cũng kêu lên.

Những học sinh khác đang nói chuyện phiếm hoặc chép vội bài tập nghe thấy vậy cũng ào đến xem, thì thầm nhỏ to.

“Là đồ thật đấy, trên phù hiệu có chữ Via và hình cảnh ôliu rất tinh tế.”

“Cậu đoán xem có phải đồ giả không?”

“Phù hiệu do nhà thiết kế nổi tiếng thế giới Heidi Karan làm ra, bên ngoài tuyệt đối không có hàng nhái đâu!”

....

Mặc họ đoán già đoán non, tôi lặng lẽ như ngồi trong một không gian khác.

Diệp Phấn không nín nổi nghi hoặc, đến ngồi cạnh tôi thì thăm hỏi dò:

“Mộ Ái Ni, thứ này... Cậu có phù hiệu à?”

“Trên tay áo ấy”, tôi liếc nhìn cô ấy.

“Không phải nhặt được chứ?”

“Chắc về sau mình thường xuyên phải đeo”.

“Ôi, Thượng Đế ơi, thế này có nghĩa là cậu gia nhập Hội học sinh rồi hả?”, cô ấy bộc lộ vẻ kích động khác thường.

“Cũng có thể coi là thế”, tôi trả lời nhạt nhẽo.

Cô ấy định hỏi thêm gì nữa, đột nhiên một cậu bạn khác từ ngoài chạy vào lớn tiếng:

“Tin mới nhất đây, lớp trưởng của chúng ta, Mộ Ái Ni được gia nhập Hội học sinh, làm trợ lý Thôi Hy Triệt.”

“Xi, đến người trên Sao Hỏa cũng biết rồi.”

Cả lớp nhìn cậu ta với vẻ coi thường.

“Trợ lý cho hội trưởng, ha ha... còn thấy lạ vì sao cậu lại gia nhập hội, cuối cùng mình cũng rõ rồi”, Diệp Phần chỉ tay vào mặt tôi cười nghiêng ngả.

“Xì, chỉ có mình cậu hiểu chắc? Ha ha, Mộ Ái Ni đừng có tưởng là hội trưởng Triệt coi trọng cậu, nhất định là anh ta vẫn còn thù oán cái vụ bị cậu đánh ngất đi hôm dạ hội ấy. Nói cho cậu biết nhé, chức vụ trợ lý đó đã để trống bao lâu rồi? Một năm, tròn trĩnh một năm. Bởi vì nói hơi khó nghe, nhưng chức trợ lý tức là tạp vụ, là lao công của hội học sinh thôi. Chúc mừng cậu nhé!” Thạch Nam chớp chớp mắt nhìn tôi.

Những đứa đứng xung quanh nghe bọn họ phân tích xong lại bắt đầu bàn tán, chủ yếu là đoán xem có phải đó là cách thức trả thù của Thôi Hy Triệt đối với tôi hay không.

Tôi nhìn bề mặt chiếc phù hiệu, trong đầu hiện lên cuộc nói chuyện hôm qua...

“Có thể chấp nhận một điều kiện của tôi không?”

“...”

“Nếu tôi làm trợ lý cho anh, có thể chấp nhận một điều kiện của tôi không?”, tôi hỏi lại với ánh mắt sáng rực.

“Nói điều kiện của cô xem.”

“Trở thành bạn trai của em gái tôi, hẹn hò với nó”, tôi ngập ngừng, “Vì nó nói, anh là niềm hạnh phúc của nó”.

Thôi Hy Triệt bật cười, nụ cười sáng lên như ánh sao. Anh ta lấy một vật màu vàng từ trong túi áo ra ném về phía tôi, vật đó để lại trên không trung một vệt sáng vàng.

Tôi đưa tay ra, là phù hiệu Vía.

Bên tai vang lên giọng nói vui vẻ của anh ta:

“Trò chơi vui đấy. Tôi chấp nhận, tuy nhiên, tôi không đảm bảo sẽ làm cho cô ta hạnh phúc”.

...

Là như vậy, tôi và Thôi Hy Triệt đi đến thỏa thuận, trở thành một hội viên hội học sinh. Nhưng không hiểu có phải như mọi người nói không, việc đưa tôi vào hội là một hình thức trả thù biến tướng của anh ta.

Trợ lý, chính là tạp vụ ư?

Thảo nào trong buổi dạ hội hôm đó, khi thấy Thôi Hy Triệt bắt làm trợ lý, Cam Trạch Trần đã lảng tránh với vẻ vô cùng sợ hãi.

Haha, Thôi Hy Triệt, anh cho rằng tôi sẽ sợ ư?

Dù anh có vẽ ra chiêu trả thù nào, vì Chân Ni, tôi sẽ không lui bước.

Sau buổi học, văn phòng hội học sinh trường Duy Nhã.

Thôi Hy Triệt ngồi phía sau chiếc bàn gỗ gu, mắt khép hờ, hàng lông mi đen sẫm phủ xuống mặt một bóng mờ thanh nhã. Khuôn mặt điềm tĩnh đẹp trai ấy toát ra một vẻ lười biếng chán chường.

“Chức vụ của bạn là trợ lý..., giúp hội trưởng giải quyết tất cả việc lật vật... Đánh số hiệu cho số hồ sơ cả cũ lẫn mới trong hai năm qua, còn nữa, làm sạch một lượt cầu thang trong ngày hôm nay...”, nữ sinh đeo kính đứng bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm.

“Hôm nay... phải làm xong hết á?”, tôi hỏi

Thật không tin nổi, nhiều việc như thế mà bắt tôi làm hết trong ngày.

“Đúng”. Cô ta nói xong, cúi đầu một cách kính trọng trước Thôi Hy Triệt, “Hội trưởng, xin hỏi còn việc gì cần bổ sung không?”

Thôi Hy Triệt không buồn hé mắt, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Không còn gì, Âu Dương Thiên Thiên, cô về trước đi.”

Âu Dương Thiên Thiên đang nhìn Thôi Hy Triệt bằng ánh mắt khao khát mong đợi, nghe xong lời từ chối, lập tức trong mắt phủ lên một màn đêm u ám. Khi quay người định đi, cô ta chợt quay đầu lại một cách bất ngờ:

“Hội trưởng, anh cùng về với em nhé, tài xế sẽ đến đón, tiện đường đưa anh về luôn”.

“Không cần đâu, tôi còn đợi một người.”

Chắc là vì sự nghi ngại trong chốc lát bị quấy rầy, mắt Thôi Hy Triệt mở ra, đây vẻ lạnh lùng và khó chịu.

Thái độ đó của anh ta khiến mắt Âu Dương Thiên Thiên đầy nỗi buồn thương.

Âu Dương Thiên Thiên cắn cắn môi, liếc xéo tôi một cái rồi đi ra.

“Rầm!”

Tiếng đóng cửa vang lên.

Ôm một tập hồ sơ, tôi đến bên chiếc bàn kính ở góc phòng, bắt đầu bận rộn.

Ánh mặt trời chiếu xiên vào phòng, dường như hội tụ hết vào khuôn mặt đẹp trai đang tỉnh tại của Thôi Hy Triệt.

Anh ta vẫn ngồi lệt trong chiếc ghế tựa một cách lười biếng, khắp người được bao phủ bởi một màn sương mềm mại. Giống hệt một thiếu niên tuấn tú trong truyện tranh hay chàng hoàng tử dòng dõi đế vương trong cổ tích.

Đúng lúc tôi đang nhìn, anh ta đột nhiên mở mắt nhìn thẳng về phía tôi.

Giống như bị người khác phát hiện ra bí mật mà mình không muốn công khai, tôi hơi hoảng quay đi tránh cái nhìn đó.

Không khí trở nên lúng túng, tôi ngấm ngấm cảm thấy ánh mắt đó vẫn cứ chằm chằm hướng về mình.

“Cô ấy thích anh, anh không biết à?”, tôi có ý nói đến Âu Dương Thiên Thiên.

“Sao tôi lại phải biết?”, anh ta lạnh lùng nhếch miệng lên.

Hóa ra không phải không biết mà là không thèm biết.

So với việc không biết, thì điều đó càng giống một thanh kiếm nhọn, có thể đâm thẳng và nhanh vào trái tim người khác hơn.

“Từ trước đến nay anh vẫn không thèm để ý đến cảm giác của người khác như thế à?”, tôi khẽ nhún vai, “thảo nào hôm qua anh nói không đảm bảo sẽ đem lại hạnh phúc cho người khác, hóa ra anh thực sự ích kỷ.”

Những người ích kỷ chia thành hai loại, một là bản thân có quá nhiều, cho nên khi người khác xin mình một ít, anh ta chẳng buồn để ý mà cứ giẫm đạp lên. Một loại khác là đề bảo vệ mình khỏi bị tổn thương, nên có thể làm tổn thương người khác một cách vô tình.

Rõ ràng Thôi Hy Triệt là loại thứ nhất.

Trầm ngâm một lúc, anh ta mới nói:

“Cô sai rồi.”

“Ừm?”

“Tôi không đảm bảo là có thể đem lại hạnh phúc cho người khác, vì cơ bản tôi không biết hạnh phúc là thứ gì.”

Khi ấy, tôi nhìn vào mắt anh ta, từng lớp sương mù xám tro tỏa ra từ con ngươi màu xanh sẫm, giống như từng lớp mây mang màu sắc buồn bã đang tỏa ra bao phủ lấy không gian.

Tức thì, tôi lạc lối trong không gian ấy, vì không cách nào chống lại nỗi, lòng bỗng nhiên chùng xuống.

Tôi thề với ông trời, khoảng khắc ấy tôi quên luôn việc anh ta đã vức thư đi một cách tàn nhẫn thế nào trong đêm vũ hội, quên mất việc anh ta bắt tôi thành trợ lý, quên cả việc anh ta mới vừa từ chối một cách độc ác người con gái thích mình.

Trái tim tôi suýt nữa thì chấp nhận anh ta, bỏ qua mọi đối địch.

Thế nhưng...

Khi tôi đứng trên tầng 7 của tòa nhà, tay cầm chiếc chổi lau sàn nhìn những bậc thang kéo dài miên man, tôi sụp đổ hoàn toàn.

Thôi Hy Triệt, anh chết đi!

Những lời đoán già đoán non của lũ bạn hồi sáng bắt đầu lặp lại bên tai tôi.

Đúng rồi, đây đúng là hình thức trả thù biến thái.

Thôi Hy Triệt, tôi nhớ rồi.

Đổ một xô nước ra, biến phần nộ thành động lực, tôi bắt đầu ra sức cọ sàn.

Tầng 7.

Tầng 6.

Tầng 5.

...

Mồ hôi trên trán rơi xuống từng giọt, trong đầu tôi như có con sấm sét vừa nổ ra, những tiếng âm âm vang vọng.

Mệt quá. Động tác cọ sần gần như đã trở thành một quán tính của cánh tay.

Mặt trời dần dần lặn ở đằng tây, không gian thiếu ánh nắng chiếu rọi trở nên tĩnh mịch và lạnh lẽo tới mức đáng sợ.

Tôi dừng lại trong rã rời, ngồi vào một góc cầu thang đã sạch, tay ôm gọn hai chân, đầu gục xuống.

Giống như bị vứt bỏ trên một đảo hoang, không có ai bầu bạn, đến không khí hít vào cũng lạnh lẽo khác thường. Trên thế giới này, có lẽ chẳng có thứ gì thuộc về tôi.

Không ai quan tâm đến tôi.

Không ai nhớ đến tôi.

Giống như hồi 8 tuổi mẹ ra đi...

Bầu trời màu xanh xám bay đầy những cánh bồ công anh, như hoa tuyết rơi trời. Máu trên mặt đất đọng lại thành những đóa hồng đỏ tươi. Ngày hôm đó, tôi mất đi người mình yêu thương nhất trên đời, cũng như mất đi cả thế giới này.

Mẹ đưa cánh tay run rẩy nắm lấy tay tôi, đặt lên cánh tay nhỏ bé của Chân Ni.

Từ đó trở đi, số mệnh của tôi và con bé gắn chặt với nhau.

Bà nói với tôi bằng giọng yếu ớt:

“Ái Ni, giao em cho con đây, hãy... chăm sóc nó tốt, hãy làm cho nó... hạnh phúc.”

Tôi đã cho rằng, dẫu sau này có gặp khó khăn đến thế nào, tôi cũng sẽ không cô độc, bên cạnh tôi sẽ luôn có một đôi tay mềm mại như cánh hoa đợi chờ tôi, ủng hộ tôi.

Thế nhưng, chủ nhân của đôi tay ấy lại xem tôi như người đáng ghét nhất thế gian.

Đôi mắt nhắm nghiền hơi cay cay, một chất lỏng âm ẩm trào ra.

Thật là mệt mỏi, cảm giác mệt mỏi chột ập đến như cơn giông bão.

Thôi Hy Triệt từ văn phòng đi ra, đến cầu thang thì thấy Mộ Ái Ni đang tựa vào tay vịn cầu thang ngủ.

Chối lau sàn, xô nước để một bên.

Anh ta nhìn cái đáng cuộn tròn cô đơn nhỏ bé của cô lòng như dịu lại.

Cảm giác đó đến thật bất ngờ, Thôi Hy Triệt gần như sửng sốt.

Trong đầu Thôi Hy Triệt chợt hiện ra cảnh tượng Ái Ni ra sức bảo vệ Chân Ni hôm đó.

“Thế nên cô không sợ tôi công khai bức thư chứ gì?”

“Không sợ!”, tôi hơi nhếch cằm lên.

“Không lo tôi sẽ trả thù Mộ Chân Ni hay sao?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Vì tôi sẽ luôn bảo vệ nó. Tôi thề!”

Khi đó, viên đá hình con chim phượng hoàng trên tai cô phát ra ánh sáng chói mắt, nhưng ánh mắt còn sáng rực hơn. Sự hi sinh bất chấp tất cả của cô để bênh vực em gái khiến anh bị sốc.

Có lẽ bắt đầu từ khi đó anh quan tâm đến Ái Ni.

Cứ vậy, Hy Triệt đứng nhìn cô rất lâu.

Làn da trắng như ngà, lông mi cong vút giống như đôi cánh bướm đang đậu trên cành. Bỗng nhiên, một giọt lệ rơi ra từ khóe mắt cô, vẻ buồn thương phút chốc lan ra toàn khuôn mặt.

Giọt nước mắt ấy như thấm cả sang da thịt Thôi Hy Triệt, hòa tan vào những giọt máu màu hoa tường vi.

Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni...

Anh thầm gọi tên cô trong lòng, vì thế mà giọt nước mắt ấy cũng ngấm vào tim.

Khuôn mặt toàn bích của Hy Triệt lộ ra nụ cười chế nhạo, anh đưa mắt nhìn những tầng cầu thang chưa lau dọn, cầm lấy chiếc chổi, lần lượt cọ sạch từng bậc.

Không hiểu vì sao mình lại có hành động này, cơ bản là chưa kịp ngẫm nghĩ xem.

Anh lau nốt bậc thang cuối cùng, sau đó đến bên Ái Ni nói khẽ:

“Đồ ngốc, lẽ nào đêm nay định ngủ ở đây luôn à?”

Đang định gọi cô dậy, bỗng phía sau vang lên tiếng gọi của Trạch Trần.

“Triệt? Triệt, cậu ở đâu thế? Quay lại đây! Không đợi tớ à?”

Dường như bị phát hiện ra bí mật nào đó, Thôi Hy Triệt vội vàng vứt chiếc chổi trong tay, lớn tiếng gọi Mộ Ái Ni đang chìm trong giấc ngủ:

“Này, Mộ Ái Ni, cầu thang chưa lau xong, cô lại lười biếng ngồi đây ngủ gật à?”

Trả Lời Với Trích Dẫn Trích Dẫn 23-03-2012, 22:09 #38 lolem15987's Avatar lolem15987 lolem15987 hiện đang offline Tìm Hiểu Zing Tham gia: 22-06-2011 Đến từ: An Giang Bài gửi: 425 Mặc định công nhận... fic cực ế...

Ồn ào quá!

Giọng nói quen thuộc vọng đến bên tai, kéo tôi ra khỏi giấc mộng đầy màu đen.

Ai? Tôi đang ở đâu?

Khi mắt tôi còn chưa thích ứng được với bóng đèn cầu thang, một giọng nói đầy khoe mẽ vang lên.

“Triệt, đợi tớ lâu rồi phải không. A a a... bé yêu à, sao em lại ở đây?”

Nghe thấy mấy từ “bé yêu à”, chẳng cần đoán cũng biết là ai. Chắc chắn là anh chàng Cam Trạch Trần tức cười gắp hôm dạ hội rồi.

Mắt cuối cùng cũng thích ứng với ánh sáng, tôi nhìn thấy khuôn mặt Thôi Hy Triệt đứng trước mình.

Dường như mọi luồng sáng đều hướng đến anh ta, khiến cho cơ thể ấy càng cân đối hoàn hảo hơn.

“Việc này phải hỏi Hội trưởng đại nhân đây, vì tôi là trợ lý hội trưởng, nên tất cả phải nghe theo anh ta”, tôi nghiêng răng nhìn Hy Triệt.

“Cái gì, bây giờ em là trợ lý hội trưởng á? Nếu thế thì lập tức từ chức đi, làm trợ lý cho anh này. Anh chỉ giao cho em một nhiệm vụ thôi, đó là nhanh chóng vun đắp tình cảm với anh”, Trạch Trần hấp tấp nắm cánh tay tôi.

“Nếu thế để tôi làm trợ lý hội trưởng được rồi, không chuyện phiếm với anh nữa, tôi còn phải lau cầu thang”, tôi tự cảnh cáo mình phải nhanh chóng rời xa anh chàng toàn nói lời xằng bậy này.

“Lười nhác đến tận bây giờ, mới nhớ ra phải làm việc sao? Thôi đi, trời tối rồi, cô về nhà đi”, Thôi Hy Triệt đứng bên cạnh lạnh lùng nói.

“Thôi Hy Triệt, anh nói tôi lười nhác?”, thấy bộ dạng lạnh như băng của anh ta, tôi nổi cáu, anh ta dám bôi nhọ tôi.

“Triệt, sao cậu lại làm một việc vô nhân đạo như thế với bé yêu của tớ. Việc vô nhân đạo đó...”

“Cậu làm nhé?” Cam Trạch Trần còn định nói gì nữa nhưng bị Thôi Hy Triệt chen ngang giữa chừng.

Trạch Trần lập tức ra sức lắc đầu, nhìn tôi với vẻ nuôi tiếc: “Bé yêu, không giúp được em rồi.”

Tôi cuối cùng không nhẫn nại nổi, giờ tay tát anh ta một cái.

Trạch Trần dính vào tường, nói với giọng nã nê: “Bé yêu, sự thô bạo của em cũng thật đáng yêu.”

Hừ, giờ tôi chỉ muốn biến thật nhanh khỏi nơi kẻ khiến người ta nổi da gà này đang đứng.

“Hội trưởng đại nhân đã bảo tôi đi, vậy tôi đi trước đây”, tôi cầm ba lô, quăng lên vai, quay đầu lại vẫy vẫy tay bye bye Thôi Hy Triệt.

Tôi có thể thề rằng, thời khắc đó, anh ta đang cười. Ngũ quan ngay ngắn, dù biểu cảm không để lộ ra sự rung động nào, nhưng ánh mắt anh ta như băng bắt đầu tan, tỏa ra hơi ấm của mùa xuân.

Tôi giận dữ trừng mắt một cái. Xí, có gì đáng cười chứ, cho tôi là con cóc à?

Khi đi xuống cầu thang, tôi chợt phát hiện ra tất cả đã sạch bóng, thậm chí còn phản chiếu ánh sáng đèn như mặt hồ lấp lánh.

Sạch quá!

Nhưng mà rõ ràng rành rành tôi vẫn chưa lau hết các tầng, nó vốn đã sạch thế này rồi ư?

“Bé yêu, đợi anh đưa về.”

Những sự nghi hoặc đang dâng lên bỗng biến mất hoàn toàn khi nghe thấy giọng nói ma quỷ của Trạch Trần, tôi vội vàng bước nhanh chân chạy trốn.

Tiếng gió sạt qua tai, dường như mang theo một thanh âm nào đó.

“Đồ cóc, lẽ nào đêm nay định ngủ ở đây luôn à?”

Giọng nói êm dịu ấy là của ai chứ?

Là do tôi đang chìm đắm trong giấc ngủ cô đơn, muốn được ai đó kéo ra, nên ảo giác xuất hiện chẳng?

Có lẽ là vậy..... Mặt trời đã lặn hẳn, chỉ còn vài áng mây chiều còn sót lại ở đường chân trời.

Cuối cùng, tấm màn the màu đỏ bao trùm cả thính không.

Theo thói quen, tôi đưa tay lên cổ nghịch sợi dây chuyền, đó là kỉ vật mẹ để lại cho tôi.

Oái! Trống không?

Tôi vội vàng cúi đầu, phát hiện sợi dây chuyền đã không cánh mà bay. Nó rơi ở đâu mới được chứ?

Tôi hơi lo lắng quay lại tìm kỹ lưỡng trên mặt đất.

Thế nhưng bóng tối đã bao trùm khắp cả bầu trời, rất khó phân biệt trên mặt đất có thứ gì.

Sẽ mất hay sao?

Mẹ, liệu có phải cũng giống như mất mẹ, đó là hiện thực không thể vấn hồi?

Một nỗi đau chợt ập đến trong lòng, giống như trái tim tôi bị nhét kín bằng bông. Khi đó tôi nghe thấy tiếng chim hót khe.

Trong bóng tối bao trùm, một con chim bay liệng không ngừng trên đầu tôi. Từng có người nói, cánh chim bay không phải vì bốn mùa thay đổi, mà do thương nhớ một người nào đó trên mặt đất nên cứ lần lữa không chịu bay đi.

Giờ đây, con chim nhỏ đó mang nỗi nhớ thương, có phải vì tôi?

Tôi thần thờ quay về, khi sắp đến nhà, đột nhiên trông thấy một vật gì đó phát ra ánh sáng màu xanh lá cây trên đường.

Đó là một mũi tên làm bằng gỗ, trên mặt có dính nhựa huỳnh quang màu xanh. Đi tiếp về đằng trước, lại thấy thêm cái nữa.

Một cái, rồi cái nữa... Tôi đi theo hướng chỉ của những mũi tên, đột nhiên thấy phai trước sáng rực lên, lọt vào tầm mắt là một vườn đầy hoa lily.

Từng khóm hoa lily màu vàng rực rỡ sáng bừng lên trong không gian, bông hoa ngậm hương muốn nở bung ra, tràn ngập những đốm sáng mờ, vẻ đẹp khiến người ta ngộp thở.

Gió đêm khẽ thổi, những bông hoa nhẹ nhàng đua.

Mỗi bông lily như đã biến thành một linh hồn, như gần như xa vẫy gọi tôi.

Có một linh hồn mỗi lúc một gần tôi, càng lúc càng gần, tôi dần dần nhìn rõ mặt anh.

Mái tóc hơi dài cuộn lại thành tảng, khuôn mặt tinh tế với vẻ đẹp khiến người ta nghẹt thở tiến đến gần tôi. Ánh mắt chứa chan ngàn vạn lời muốn nói xuyên qua không gian vượt ve trên da mặt tôi, êm dịu và đa tình biết bao.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi đóa hoa xuân trên thế gian đều hé nở.

Anh khẽ hé môi, xung quanh như vang lên tiếng hát mê hoặc của nàng tiên cá Siren, tiếng hát về một kiếp luân hồi khó tránh.

“Ái Ni, Mẹ Ái Ni, anh đã về rồi.”

“Ái Ni, Mẹ Ái Ni, anh đã về rồi.”

Tôi nhìn thấy nụ cười gần gũi mà xa lạ, quá khứ bỗng theo gió cuốn quay về.

Thị trấn nhỏ La Đồ.

Một vùng bình nguyên xanh mướt, một cái cây bám rễ lâu đời ở đó.

Một cô bé cùng một cậu bé ngồi dưới gốc cây.

Cô bé ngừng đầu nhìn lên tán cây xanh rậm rì, cảm thấy trên tận cùng vòm lá sẽ là màu trời màu xanh ngắt

“sao em lại thích đến đây?”, cậu bé hỏi.

“Em thích trèo cành cây lên trời tìm một người.”

“Đồ ngốc, trời cách đây xa lắm”, cậu bé lớn hơn cô bé vài tuổi, cũng hiểu chuyện hơn một chút.

“Dù là rất xa, em vẫn muốn tìm thấy người ấy”, cô bé tỏ vẻ cô chấp.

“Người đó rất quan trọng phải không?”, cậu bé không hiểu, hỏi.

“Ừm, đối với em rất quan trọng”, cô bé gật gật đầu.

“À, Ái Ni, mẹ muốn anh đi Canada, nghe nói Canada cũng ở rất xa.”

Cô bé im lặng không nói.

Cậu bé vội vàng giải thích: “Em yên tâm, anh không đồng ý đâu. Anh đã hứa với em sẽ ở bên cạnh em suốt đời mà.”

Nói xong, cậu cẩn trọng lấy từ trong túi ra một chiếc bình đựng điều ước nhỏ xinh. Bên trong là vô số những ngôi sao ước rất đẹp và ba mẫu giấy được cuộn tròn lại một cách tỉ mỉ bằng sợi tơ.

Dưới ánh mặt trời, chiếc bình ước nguyện dường như phát ra ánh sáng.

“Ái Ni, anh đã hứa rồi, ba mảnh giấy này thay thế cho ba ước nguyện, một là anh sẽ không bao giờ rời La Đồ; hai là chúng ta sẽ cùng lớn lên bên nhau, sau này còn cùng vào một trường đại học; ba là...”

“Là gì?”, cô bé nói với vẻ hiếu kỳ.

“Ha ha, sau này anh sẽ nói cho Ái Ni”, cậu bé cười với vẻ hơi xấu hổ.

“Xi, em cũng không cần biết nữa”, cô bé bĩu môi, hơi tức.

“Đừng giận mà Ái Ni, chúng ta cùng chôn nó đi.”

“Bản lắm, anh tự làm lấy đi.”

“Em chôn chiếc bình cùng với ước nguyện vừa rồi xuống, không chừng sẽ thành hiện thực đấy”. Cậu bé lừa cô bé.

“Thật không?”

“Ừm”, cậu bé ra sức gật đầu.

“Vậy thì được.”

Thế là hai cái bóng nhỏ bé trở nên bận rộn dưới bóng cây.

“Thiên Diệp, anh thực sự sẽ không đi chứ?”

“Ừ, sẽ không đi đâu.”

“Thiên Diệp, nếu anh đi đến một nơi thật xa, em cũng sẽ đến tìm anh.”

“Haha, thật chứ? Tuy nhiên, Ái Ni không cần đến tìm anh, cứ đứng nguyên một chỗ, anh sẽ đến tìm em.”

Ánh mặt trời xán lạn và trong suốt.

Cỏ xanh tỏa hương thơm dịu dịu.

Trên bầu trời, những chiếc cánh hình cầu của hoa bồ công anh bay qua, từng đám từng đám khê khàng xoay chuyển.

Giống như những đám tuyết trắng tinh khôi rơi xuống giữa ngày xuân.

Trong mắt tôi, khuôn mặt với lời hứa đoan chắc ấy và khuôn mặt với nụ cười nồng nàn tuyệt đẹp đang hiện hữu ở đây chọt nhòa thành một.

“Thiên Diệp...”, tôi thấp giọng thì thầm.

“Là anh đây, Ái Ni”, anh bước gần đến bên tôi.

Mùi hương hoa cuốn theo từng bước chân anh đến vây quanh tôi, cảnh ảo xung quanh trở nên lãng mạn vô cùng.

Anh mở rộng cánh tay, muốn ôm tôi vào lòng.

Tôi cười nhạt, khi anh còn cách một bước chân, lấy hết sức vùng cánh tay ra.

“Ping!”

Tất cả những gì tươi đẹp chọt vỡ tan tành.

Anh không hề tránh mà ương ngạnh đứng im mà nhận đòn của tôi, mắt vẫn nhìn tôi với một vẻ dịu dàng.

“Anh đúng là đồ ngốc!”, tôi buông xõng một câu, quay người bỏ đi không hề lưu luyến.

Dù rằng không gặp đã sắp mười năm rồi.

Dù rằng khi ấy anh bỏ lại tôi mà không nói lại một lời.

Dù rằng... vẫn rất vui khi gặp lại anh.

Nhưng

“Ái Ni!”, anh lập tức chạy theo.

“...”

“Ái Ni!”

“...”

“Ái Ni Ái Ni Ái Ni...”, thấy tôi không trả lời, anh gọi tên tôi liên tục.

“...”

“Ái Ni Ái Ni Ái Ni.”

“Này, tôi không quen anh, đừng gọi tên tôi nữa. OK?”, tôi quyết không cho phép mình mềm lòng.

“Ái Ni, em nghe anh giải thích, khi đó anh đi là vì...”

Tôi giận dữ cắt ngang: “Không cần giải thích, tôi không có hứng thú.”

“Ái Ni, được rồi, tha lỗi cho anh đi, lần này anh thế sẽ không bao giờ rời xa em nữa.”

“Xì, tôi chẳng buồn quan tâm anh đi hay không”, tôi sẽ không ngốc nghếch đi tin lời một kẻ đã phản bội lời hứa đến lần thứ hai.

“Ái Ni, anh vẫn luôn muốn quay về tìm em, sau này nghe nói nhà em đã chuyển đi, sau đó anh mới biết tin tức của em, đã lập tức trốn nàh đến đây”, anh kéo vạt áo tôi lại.

"Thôi, anh lừa người ta vừa thôi, so với Canada, anh đương nhiên muốn rời bỏ La Đồ chứ gì? Thế nên anh đừng có dùng vẻ khổ sở để đánh lừa tôi."

Phác Thiên Diệp, người tôi hiểu rõ nhất, một kẻ chuyên gây rối thích ăn quả vạ, đặc biệt nghịch ngợm và luôn thích leo đèo đi sau tôi khi còn nhỏ.

Nhưng có lẽ chưa đủ hiểu chăng. Dù anh nói như đinh đóng cột sẽ không rời La Đồ, nhưng việc sáng hôm sau bỗng biến mất tăm mất dạng khiến tôi không thể nào đoán trước nổi.

Hít thật sâu trong cơn giận dữ...

"Em yên tâm, anh không chấp nhận. Anh đã hứa với em sẽ ở bên cạnh em suốt đời mà."

“Ái Ni, anh đã hứa rồi, ba mảnh giấy này thay thế cho ba ước nguyện, một là anh sẽ không bao giờ rời La Đồ; hai là chúng ta sẽ cùng lớn lên bên nhau, sau này còn cùng vào một trường đại học; ba là...”

Lời hứa chắc chắn của Thiên Diệp khi ấy như một đoạn phim cũ lần lượt hiện về trong đầu tôi.

Những ngày sau khi mẹ mất, bố thì phải túc trực chăm sóc em gái bị ốm, chỉ có Thiên Diệp thường xuyên ở bên tôi thậm chí còn tin rằng sau này sẽ sống cùng anh như lời ước đó. Vậy mà....

Sao tôi lại có thể xem lời nói của một đứa trẻ là thật chứ? Về đến nhà, tôi quay người đóng cổng.

“Ái Ni, không mời anh vào à? Anh rất muốn xem chỗ ở của em thế nào”, Thiên Diệp dùng tay chặn cánh cổng.

“Rầm!”

Tôi chẳng nói chẳng rằng, đóng sập cổng vào.

“Ái Ni, anh thực sự đã trốn nhà đến đây, nên chẳng còn chỗ nào mà đi”, anh đứng ở bên ngoài hét lớn.

“Vậy thì anh quay về Canada đi”, tôi lạnh lùng.

Không thèm để ý đến Thiên Diệp bên ngoài nữa, tôi lên tầng 2, nhìn thấy Chân Ni đang đứng ở cửa phòng.

“Chân Ni, ăn tối chưa?”

“Đợi chị về làm cơm, đói sắp chết, mẹ đã gọi 2 suất pizza rồi”. Con bé đứng chắn ở cửa, không cho tôi vào. “Tôi đến chúc mừng chị, cuối cùng đã may mắn trở thành “di lao công” của Hội học sinh Duy Nhã.”

Mặt con bé nở một nụ cười, yêu kiều như đoá tường vi.

Đôi mắt đen giống như màn đêm sâu thẳm khiến người ta ngạt thở.

“Em nên đi ôn bài đi, sắp thi tháng rồi”, tôi nhẹ nhàng dịch chuyển cánh tay chắn cửa của nó.

“Chị không phải quan tâm, thi tháng thì có gì chứ, sau này tôi sẽ làm diễn viên, thành tích học tập thế nào không quan trọng. Học giỏi như chị, rồi cũng đi làm “di lao công” của hội đấy thôi. Từ nay về sau xin chị đừng vào lớp tôi, nếu có chạm mặt trong trường cũng đừng gọi tên tôi, giả như không biết là được. Nếu người khác biết tôi có bà chị lao công, chắc tôi sẽ xấu hổ đến chết mất.”

Tôi vào phòng, bỏ cặp xuống. Dù đã quen với những lời giễu cợt của Chân Ni, nhưng lần nào cũng vẫn thấy đau lòng.

Nghe nói nếu đau lòng nhiều lần tim sẽ trở nên tê liệt. Thế nhưng sao lần nào tôi cũng vẫn thấy rất rõ cảm giác nhói đau.

Rõ ràng như vậy, đậm sâu như vậy.

“Pang pang cha cha, pang pang cha cha, anh là kẻ lấy cắp trái tim em. Pang pang cha cha, pang pang cha cha, là thủ phạm bắt cóc em”. Tiếng chuông điện thoại của Chân Ni vang lên. Con bé nghi hoặc nhìn màn hình, sau đó nhấn nút nhận.

“A lô!”

“A! Là hội trưởng Triệt!”, nghe thấy giọng nói bên kia, Chân Ni phấn khích nhảy lên.

Mắt nó nhìn tôi nhấp nháy, sau đó nén giọng xuống một cách dịu dàng.

“Cuối tuần? Hẹn em đến khu vui chơi? Để em xem thời gian biểu đã nhé, đợi chút”, Chân Ni cố tình để xa điện thoại ra, chờ thêm mấy giây, sau đó lại áp lên tai, “Cuối tuần em rảnh”.

Chân Ni từng qua lại với nhiều bạn trai, châm ngôn của nó là: Đối xử với con trai nhất định phải có chiến thuật. Có thể mới khiến đối phương hiểu rằng mình không có anh ta cũng chẳng sao.

“Hội trưởng, em sẽ mang theo thứ gì đó để ăn trưa. Ngủ ngon nhé.”

Chân Ni ngắt điện thoại, hưng phấn đến tột độ, vừa hát: “Anh là kẻ lấy cắp trái tim em” vừa quay về phòng.

Tôi nghe thấy tiếng đảo lộn tủ quần áo bên đó lên, chắc chắn là nó đang tìm bộ cánh cho cuộc hẹn rồi.

Nó vui vẻ như vậy, có phải đã tìm thấy hạnh phúc không?

Bên ngoài cửa nhà họ Mộ, Phác Thiên Diệp đi lùi lại vài bước, thấy đèn phòng trên tầng 2 bật sáng.

Anh bắt gặp nụ cười, nụ cười trong bóng tối dường như cũng phủ một màn sương mỏng. Đôi mắt lấp lánh như ánh sao chăm chú nhìn vào bóng người bên cửa sổ với vẻ dịu dàng tha thiết.

Anh đưa hai bàn tay lên cao, ngón trỏ và ngón cái thon dài mở ra, làm thành hình chiếc máy ảnh, cẩn thận điều chỉnh cho khớp vào bóng người trên đó.

Click

Click!

Cứ chụp như vậy, nhưng không biết phải chụp đến bao nhiêu tấm, mới khóa lắp được nỗi nhớ mong của anh với cô.

Gió đêm thổi qua tấm áo sơ mi màu trắng của anh, vạt dưới khe khàng lay động.

Anh đứng đó, khiến cả màn đêm xung quanh cũng trở nên thanh tịnh và dịu dàng.

"Ái Ni, anh rất nhớ, rất nhớ em", giọng nói nhẹ nhàng lan ra khắp không trung.

Đã sớm biết Ái Ni sẽ nổi giận vì việc hỏi ấy anh ra đi không một lời từ biệt, nhưng anh không ngờ cô còn không cho anh cả một cơ hội để giải thích.

Dẫu sau anh vẫn rất vui, cô không thay đổi chút nào, vẫn quen dùng sự lạnh lùng để che đi con người thật của mình.

Ngày về này anh đã chờ đợi không biết bao lâu, thế nhưng khi gặp rồi lại chẳng biết nên làm gì, thế là ngốc nghếch thuê người ta trồng một vườn hoa lily rồi xếp mấy mũi tên gỗ trên đường Ái Ni về nhà.

Thiên Diệp miễn cưỡng cười cười, nói thầm thì với bóng người trên cửa sổ: "Ái Ni, lần này anh thật sự không gạt em, anh quả thực không còn chỗ nào để đi. Mà, việc gạt em... chỉ có một lần thôi."

Màn đêm mỗi lúc một thâm sâu, cái lạnh vuốt ve trên da thịt.

Thiên Diệp đứng tựa lưng vào tường, nghe tiếng rì rào của lá dây leo bên cạnh.

Đoạn hồi ức với những kỉ niệm vô tư hiện về trong đầu anh như một bức tranh thủy mặc với hai màu đen trắng.

"Này, mấy người đông như vậy mà bắt nạt một người, thật là kém cỏi", Mộ Ái Ni gạt những kẻ đang vây lấy Thiên Diệp ra, "Tùng đưa một đấu đôi với tao".

Còn nhỏ thế mà chí khí của Ái Ni đã áp đảo được từng đứa đứng xung quanh.

Thiên Diệp sững sờ nhìn Ái Ni tung ra những đòn đẹp mắt, khiến từng đứa từng đứa nằm bò trên đất.

Khi thể lẫm liệt đó giống hệt một con chim phượng hoàng đang nghênh chiến.

Tất cả bọn nhỏ kia cuối cùng đều phủ phục xin thua.

"Sau này... em có thể dạy anh đánh nhau không?", Thiên Diệp nhìn cô bé với vẻ đầy sùng bái.

"Đây là võ Taekwondo".

"Vậy anh có thể học Taekwondo của em không?"

"Không được."

"Vì sao?"

"..."

Bắt đầu từ đó, Ái Ni đã chiếm một vị trí không thể lay chuyển trong trái tim anh.

Thiên Diệp cứ vậy hồi tưởng lại, dường như muốn dùng hồi ức để kết nối quá khứ lại với hiện thực, như thể anh và cô sẽ không còn hiểu lầm, không bị ngăn cách, cũng không tức giận.

Nếu tất cả không xảy ra, cô và anh có bên nhau đến cuối đời không?

Trong màn đêm tĩnh mịch ấy, nỗi nhớ nhung đầy áp con tim anh.

Êm đềm

Ngọt ngào chua chát.

Nếu cứ đứng bên ngoài cổng nhà cô thế này, liệu có thể bù đắp tất cả những năm tháng anh không có ở đây?

Trời sáng dần, sương lấm tấm trên mái tóc màu hạt dẻ của Thiên Diệp, làn da anh phơi ngoài sương lạnh suốt đêm càng trắng hơn.

Anh ngắt một bông hoa màu tím trên dây leo của bức tường, khẽ khàng đặt xuống thềm cổng. Bông hoa khó có thể chứa đựng được bao nhiêu tình cảm chất chứa trong mắt anh, cổ phả ra vẻ yêu kiều trong sương sớm.

Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Ái Ni một lần nữa, sau này anh sẽ cùng sống với cô trong một thành phố, mãi mãi như thế. Sương sớm mỗi lúc một dày, anh men theo con đường nhỏ rồi đi, bóng dáng thanh cao dần mất hút trong màn sương.

Giống như khi xuất hiện trong vườn hoa lily.

Trong mộng lung, giống như một linh hồn hoàng tử xuất hiện trên thế giới loài người mà không hề có điềm báo trước.

Trên những con đường ở Mỹ Á, người đi lại dần dần đông đúc, các cửa hàng cũng bắt đầu mở cửa.

Tại một quầy bán đồ ăn sáng, cô bé học sinh đứng sững người nhìn người thanh niên đẹp trai dường như vừa hiện ra từ đám sương mờ trước mặt mình.

Khuôn mặt tuyệt mỹ với nụ cười mỉm, chiếc áo sơ mi trắng hơi có kẻ mờ, cổ tay cuộn lên cầu thả, đơn giản nhưng hoàn hảo. Nơi cổ áo hé lộ ra làn da khỏe mạnh chỗ xương đòn, tạo nên vẻ gợi cảm khó lột tả, giống hệt một ngôi sao màn bạc mới bước ra từ những bữa tiệc hào nhoáng trong phim.

Người con trai mỉm cười nhìn cô bé đứng sau quầy, đưa ra tấm thẻ tín dụng màu vàng, hỏi:

"Ở đây có dùng thẻ được không?"

"À, không... thật ngại quá, không được.", cô bé học sinh hơi xấu hổ đỏ mặt lên, trên da mặt gần như muốn rịn ra màu đỏ hồng của máu.

"Ồ, thế à". Chàng trai hơi thất vọng cho chiếc thẻ vàng vào túi, quay người đi.

Cô bé hơi lo lắng, dường như coi việc không dùng được thẻ tín dụng là lỗi của mình nên vội vàng cho hai suất sandwich vào chiếc túi ni lông, gọi chàng trai lại:

"Anh ơi..."

"Ừ", chàng trai quay lại nhú mày nhìn.

Cô bé không dám nhìn thẳng, cúi đầu ngại ngùng nói:

"Ngại quá, chỗ này mời anh."

Chàng trai tươi cười, nhận lấy phần ăn sáng: "Cảm ơn, anh là Phác Thiên Diệp".

Nói xong, anh tiếp tục đi bộ về phía trước, mất hút trong làn sương mỏng.

Cô bé vẫn thần thờ hồi lâu, tự nói với mình: "Còn chưa kịp cho anh biết tên em..."

Thiên Diệp ăn sáng xong, định đi mua bộ quần áo, khi đó mới phát hiện ra thẻ đã bị khóa. Làm sao bây giờ, tất cả tiền mặt của anh đã dùng hết vào việc

thuê người ta trồng hoa lily rồi.

Không tìm được chỗ ở, cái ăn..... Chả nhẽ gặp được mãi người tốt giống như cô bé mới rồi à? UI, Ái Ni, Ái Ni, đến khi nào em mới hết giận đây? Việc trồng cả một vườn hoa lãng mạn như thế còn chẳng có tác dụng gì, anh phải làm sao mới khiến em mở lòng, mới khiến em tha thứ?

Nghĩ đến đó, Thiên Diệp hơi cau đôi mày tuyệt đẹp lại, giờ này chẳng còn tâm trạng nào mà đi ngắm cảnh ở Mễ Á. Nhưng.... không xong rồi, anh phát hiện ra một chiếc xe màu đen luôn bám theo mình từ nãy.

Anh đi nhanh, chiếc xe cũng đi nhanh.

Anh đi chậm, chiếc xe cũng đi chậm.

Lẽ nào.....

Chạy thôi!

Trên con đường dài vắng vẻ, một chàng trai đẹp toàn bích với khuôn mặt dịu dàng chạy như điên, vạt áo bay lên khiến anh có một chút thần thái của bậc vương tử.

Giống như trong ảo giác, thoáng cái đã biến mất trong làn sương sớm.

Thiên Diệp chạy vào trong một ngõ nhỏ, tiếp đó lại chuyển sang một đoạn đường vắng bóng người.

Đang cúi xuống thở dốc từng hồi, chợt nhìn lên thấy tấm biển treo bên ngoài cánh cổng: Võ đường Taekwondo Không Liên.

Những tiếng ồn ào từ bên trong vọng ra.

"Bố, con không luyện Taekwondo nữa đâu, lưng với vai nổi hết cơ lên rồi, bọn con trai đều không chịu chơi với con, còn bọn con gái thì gọi con là thủy thủ Popeye."

"Bất kể người khác nói thế nào, bước đá sau của con bắt đầu kém rồi đấy, biết chưa?"

"Không cần, nếu luyện tập đến nổi đuôi con thành đuôi ếch thì biết làm thế nào? Con đi đây."

"Hạ Nhạc Huyền!", tiếng hét đầy uy lực vang lên.

Đúng lúc Thiên Diệp đang nghi hoặc, cảm thấy cái tên ấy, ngay cả tiếng hét nghe cũng quen quen, một bóng người chạy ra đâm sầm vào anh.

"Xin lỗi, xin lỗi".

"Thủ phạm" cúi đầu nói xong lời xin lỗi rồi bỏ đi.

"Huyền Huyền phải không? Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt đúng không?"

Cô gái nghe thấy giọng nói phía sau, lập tức dừng bước, từ trước đến nay chỉ có duy nhất một người gọi cô như vậy, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh khi còn nhỏ, một khuôn mặt nghịch ngợm và tính quái cười rạng rỡ, gọi "Huyền Huyền, Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt".

Cô quay người lại nhìn chàng trai đứng sau lưng mình.

Anh đã trở thành một chàng bạch mã hoàng tử trong giấc mơ của bất cứ cô gái nào, nếu không phải nụ cười ấy đang hiện hữu trên khuôn mặt anh, cô dù thế nào cũng không thể nhận ra.

"Phác Thiên Diệp?", cô nghi hoặc hỏi nhưng trên mặt đã nở nụ cười hiền dịu.

Thiên Diệp khẽ gật đầu. Ngày trước, Ái Ni học Taekwondo ở võ đường của bố Hạ Nhạc Huyền, vì Ái Ni, anh cũng xin vào đây học. Vì thế mà quen con gái võ sư, Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt.

Anh mở rộng cánh tay, niềm vui sướng lấp lánh trong mắt Hạ Nhạc Huyền.

Cô chạy như bay đến.

1m

0,5m

5cm

"Ping!"

"Ái! Phác Thiên Diệp xấu xa này, định giết người à?", thoát cái Hạ Nhạc Huyền bị Thiên Diệp dùng đòn vai quật ngã xuống đất, đau đến mức kêu la ầm ĩ.

"Trước đây em không phải hay dùng đòn này đánh anh à? Haha, bây giờ em cũng bị ném mùi rồi", Thiên Diệp cười lớn, sau đó chìa tay ra cho Hạ Nhạc Huyền.

Hạ Nhạc Huyền nhìn cánh tay anh đưa ra, nổi bực tức tan biến, ngần ngại nắm lấy để đứng lên, trên mặt hơi ửng sắc hồng.

Khi anh bỏ tay ra, trong lòng cô dâng lên cảm giác hơi thất vọng.

Dường như không nữa rồi bàn tay đem lại cảm giác ấm áp ấy.

Thiên Diệp nhìn khuôn mặt bỗng nhiên ngây ra như chú mèo con của Hạ Nhạc Huyền, kìm không nổi lấy tay vò vò tóc cô.

"Gặp lại em vui quá!"

Trên đôi môi anh hiện ra nụ cười còn xán lạn hơn cả ánh mặt trời, cửa như nhìn vào cô, lại vừa như nhìn xuyên qua cô đến những năm tháng ấu thơ. Màn sương mỏng bao phủ quanh anh, khiến anh đẹp như một hoàng tử trong ảo ảnh.

Rõ ràng anh đang cười rất vui, vậy mà không rõ sao lại khiến cô có cảm giác bị tổn thương.....

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: hạn Sử Dụng Của Những Lời Dịu Ngọt

Vừa sáng, Chân Ni đã mặc chiếc váy rất đẹp rồi đến khu vui chơi.

Khi con bé đi còn hỏi tôi với tâm trạng rất phấn khích rằng trông nó có xinh không. Tôi thành thực gật đầu, nó đi được vài bước lại quay người bảo tôi nếu công việc trợ lý mệt quá thì từ chức đi.

Khoảnh khắc đó, một làn sương mờ che kín mắt tôi.

Một câu nói đơn giản như vậy của Chân Ni cũng khiến tâm trạng tôi trở nên cực kì hưng phấn, cho đến khi chuông vang lên, ra mở cổng và nhìn thấy người đứng đó.

"Thôi Hy Triệt? Sao anh lại ở đây? Đáng lẽ anh phải đến khu vui chơi chứ?"

Thôi Hy Triệt lạnh lùng ngược mắt lên: "Làm sao tôi biết khu vui chơi cô muốn tôi hẹn với cô ta ở đâu?"

Ánh nắng mặt trời rơi trên mái tóc anh ta, để lại những đốm sáng trong suốt như những cánh hoa hương thảo.

Khi nhìn thấy anh ta, bên tai dường như vọng đến tiếng chuông nhà thờ.

Tất cả màu sắc tươi đẹp của cỏ cây và bầu trời xanh ngắt đều bị giấu sau lưng Thôi Hy Triệt, dù cho biểu cảm có vẻ lạnh lùng, nhưng anh ta như một vật thể phát quang tự nhiên, cứ nhẹ nhàng thu hút ánh nhìn ở khắp nơi.

"Thế anh không biết hỏi lái xe à?", tôi tức điên người, giờ này Chân Ni chắc chắn đã đến khu vui chơi rồi.

"Lái xe mới từ Philippin đến, không thuộc đường, ông ta mãi mới tìm được đây."

"*****!" tôi không kiềm chế được vang ra tiếng chửi thề (mọi người đừng nghĩ bậy nhé....chắc chắn ... không chửi giống như người VN mình đâu ! ^^), sau đó tiến đến, "Tôi đưa anh đi, lái xe đâu?"

"Tôi bảo ông ta quay về rồi."

"Hy Triệt, chắc chắn là kiếp trước tôi có nợ nần gì anh!"

Tức thì tức, tôi vẫn phải ra sức kéo Hy Triệt lên xe buýt, hy vọng có thể nhanh chóng đến khu vui chơi.

Khi đứng trước hòm nhét xu, tôi lục tung ví lên. Gay rồi, không mang theo đồng lẻ nào.

Đột nhiên, một bàn tay thon dài vươn ra, nhón lấy tờ tiền giấy trong ví tôi, nhét ngay vào hòm tiền khiến tôi không kịp ngăn cản.

"Chẳng phải có tiền sao?", giọng anh ta vẫn lạnh nhạt như vậy.

Tôi ngẩng đầu, lửa giận thiêu đốt trong đôi mắt: "Đó là tờ 50 tệ!"

"Thừa thì đằng nào cũng thừa rồi."

Hết nói

Không biết phải làm thế nào, tôi đành ngoan ngoãn đứng bên cạnh hòm tiền, nói với từng người lên xe.

"Ngại quá, xin hãy đưa tiền lẻ cho cháu."

Khó khăn lắm mới thu hồi được hết chỗ tiền thừa, tôi thầm thở phào. Khi đó, xe bỗng dừng phanh gấp, người tôi không có chỗ nào để tựa theo quán tính ngã về phía trước. Tôi lấy hết sức vươn tay bám vào chiếc cột bên cạnh giữ thăng bằng, nhưng một cánh tay đã ôm ngang eo.

Một luồng nhiệt toát ra từ cánh tay đó, tôi lúng túng quay người, lập tức đối diện với đôi mắt sáng rực của Thôi Hy Triệt.

Giống như bầu trời trong sáng, mang một vẻ cao vời không thể chạm vào.

Nhưng rõ ràng vừa có một cảm xúc gì đó không rõ rệt lướt qua.

Anh ta vẫn luôn đứng sau tôi ư?

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, chú mục.

Ánh mắt lấp lánh như ánh sao khiến người ta ngạt thở, đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

Đến khu vui chơi, từ xa tôi đã thấy Chân Ni trang điểm cực kỳ xinh đẹp đứng đó.

"Chân Ni", tôi ra sức vẫy tay.

Con bé nhìn thấy tôi xuất hiện cùng Thôi Hy Triệt với vẻ nghi ngờ, ánh mắt phát ra luồng sáng lạnh lẽo.

"Hy Triệt không biết đến địa điểm khu vui chơi, đã tìm đến nhà, nên chị đã đưa anh ấy đến đây.", tôi vội vàng giải thích.

Chân Ni có vẻ nhẹ nhõm hơn, nở nụ cười rạng rỡ với Thôi Hy Triệt.

"Cám ơn chị, là do em đi sớm quá, nếu muộn một chút là có thể gặp hội trưởng Triệt ở nhà rồi. Haha"

Thôi Hy Triệt liếc nhìn Chân Ni, lạnh nhạt nói bằng quơ: "Mộ Ái N, cô là trợ lý của tôi nên phải ở lại đây, đợi lát nữa cần gì, cô có thể để ý chăm sóc đến.... em gái cô."

Có vẻ như anh ta nghe ra điều gì đó không thật lòng trong câu nói của Chân Ni, giọng nói với vẻ chế nhạo cố ý khiến tim tôi như bị người ta dùng kim đâm.

"Chị à, đi cùng nhé. Ha ha", Chân Ni không nhận ra thứ ẩn sau câu nói đó, bẽn lẽn dựa vào Thôi Hy Triệt.

"Vào đi", Thôi Hy Triệt sai bước đi vào khu vui chơi.

Bên trong tràn ngập tiếng nói cười, những quả bóng đầy màu sắc cùng những chú hề vui nhộn. Tôi chợt nhớ đã rất lâu rồi mình không đến khu vui chơi, từ lúc..... mẹ ra đi.

Hóa ra niềm vui đã ở rất xa, rất xa xôi.

Còn mẹ đã rời xa tôi rất lâu, rất lâu...

Một quả bóng màu xanh ở đâu bay tới, lắc lư mãi ở trên đầu.

Thôi Hy Triệt cậy ưu thế chiều cao, đưa tay ra tóm lấy sợi chỉ buộc bóng, sau đó đưa cho tôi: "Trợ lý, cầm lấy đi."

"Tôi không phải trẻ con", tôi nhận lấy, sau đó lại thả ra cho nó bay lên.

Nó vốn thuộc về bầu trời và được tự do.

Thế nhưng, khoảnh khắc tôi rời tay.....

"Bang!"

Quả bóng nổ tung không kịp đề phòng.

Tôi sửng sốt nhìn những mảnh vỡ của nó, không nói được câu nào.

"Xem kìa, nó vốn bị người ta vứt bỏ, kết quả lại gặp một người không thích nó như cô, nó đau lòng đến cùng cực nên đã chết rồi", Thôi Hy Triệt nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của tôi, chiếc cằm lạnh lùng ương ngạnh đến vạn năm bắt đầu khẽ rung lên, ánh mắt mang ý cười thiếu sót người ta.

Tôi đang định phản bác, Chân Ni đột nhiên chen vào giữa, đẩy chúng tôi về đằng trước:

"Đừng lãng phí thời gian, hội trưởng. Chúng ta vui chơi cho thỏa thích đi, đây là lần đầu tiên em và anh hẹn hò mà."

Không ngờ Chân Ni chơi điên cuồng đến thế, những trò cảm giác mạnh như thuyền hải tặc, nhảy bungee, dù bay..... đều dám thử. Ngồi trên tàu lượn siêu tốc, Chân Ni còn ra sức vẫy tay với hai người đang ngồi chờ bên dưới-chúng tôi.

Nụ cười của nó đẹp rạng rỡ không gì sánh nổi và quen thuộc biết bao.

Khi còn ở La Đồ, nó từng cười với tôi như vậy.

Nhưng còn giờ đây, người khiến nó cười không phải là tôi mà là người ngồi bên cạnh - Thôi Hy Triệt.

Thôi Hy Triệt không nhìn về hướng tàu lượn, anh ta trầm mặc, đôi mắt khiến người ta không sao nhìn thấu hướng về bầu trời, chiếc cằm như bức tượng điêu khắc tạo thành một đường cong tuyệt diệu.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá lọt xuống mái tóc anh ta, những đốm sáng màu vàng kim hết những cánh hoa hương thảo.

Phút chốc, một trận mưa cánh hoa vây quanh Thôi Hy Triệt.

Những cánh hoa lượn bay trong không trung.

Cuối cùng rơi xuống.....

Cặp lông mày chớp chớp như cánh bướm, anh ta quay người sang nhìn tôi, tay rút vào túi quần: "Buổi tối hôm cô dọn cầu thang..."

"Ừm?", cái gì nhỉ? Tôi nhìn anh ta nghi hoặc.

"Này, hai người đều không chơi à? Rất thú vị đấy", Chân Ni lách người khỏi đám đông chạy đến, sắc hồng lan đều ra khuôn mặt trái xoan xinh xắn.

"Chẳng có gì", Thôi Hy Triệt chau mày, quay đầu đi chỗ khác không nhìn Chân Ni.

Gì nhỉ? Tối hôm đó làm sao?

Thật lạ lùng!

"Chị, em muốn uống nước", Chân Ni làm ra vẻ lúng túng nói với tôi.

"Ừ, để chị đi mua, em đợi nhé!"

Rõ ràng Chân Ni chỉ muốn được ở bên Thôi Hy Triệt một mình. Thế là mua nước xong, tôi đi loanh quanh một vòng mới quay về.

Từ xa đã thấy không khí giữa hai người bọn họ không mấy vui vẻ, càng đến gần càng thấy khó chịu như ngạt thở.

Thôi Hy Triệt tỏ vẻ mất kiên nhẫn, còn mắt Chân Ni đỏ hoe, cảm giác bị tổn thương không che giấu được.

"Chân Ni, coca em thích đây. Tiếp theo muốn chơi gì nữa?", tôi đưa cho nó lon Pepsi cola.

Ai ngờ Chân Ni lập tức vứt lon nước vào thùng rác, nhìn tôi khó chịu: "Em thích uống nước cam ép, không thích coca".

"Đủ rồi", Thôi Hy Triệt buông ra hai tiếng, không buồn nhìn Chân Ni, đi thẳng về phía trước.

"Anh Triệt?", Chân Ni nhìn theo với vẻ ảm ức.

Tôi cắn cắn môi, đi lên trước.

"Này, Thôi Hy Triệt! Anh đứng lại."

Anh ta hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự tức giận của tôi, vẫn sải bước đi tiếp.

"Này, làm gì mà anh phải ra về ghê gớm thế, cười một chút thì chết à? Giờ anh đang hẹn hò với Chân Ni, hãy tôn trọng cảm xúc của người ta một chút chứ?"

"Hừ, chẳng phải hẹn hò thật."

Phù phù.

Phù phù phù.....

Tôi thở ra bằng miệng, đầu như bị lửa giận thiêu đốt.

"Anh là đồ khôn, anh đã chấp nhận thỏa thuận rồi mà."

"Thỏa thuận? Thỏa thuận gì?", tiếng tôi hơi lớn quá nên bị Chân Ni nghe thấy.

Đúng lúc tôi đang không biết phải giải thích thế nào, Thôi Hy Triệt dừng bước quay người lại, khóe miệng hơi nhếch lên:

"Muốn uống cam ép à? Anh với em đi mua."

"A, cảm ơn hội trưởng", Chân Ni lập tức quên chuyện thỏa thuận, vội vàng theo sau anh ta.

Từ xưa lúc tôi nhắc đến chuyện thỏa thuận, thái độ của Thôi Hy Triệt với Chân Ni có vẻ tốt hơn, dù không được tươi cười, nhưng còn trò chuyện với con bé vài câu. Vì thế nên Chân Ni trở nên cực kỳ cao hứng, đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào của tình yêu.

"Anh Triệt, chúng ta đi chèo thuyền quanh hồ nhé?", Chân Ni chỉ về phía cái hồ nhân tạo nho nhỏ đằng trước mặt.

Mặt trời chiếu trên mặt nước hồ xanh biếc, phản quang như một viên ngọc bích.

Giữa hồ, từng đôi tình nhân ngồi trên chiếc thuyền chèo trò vui vẻ.

Không đợi Thôi Hy Triệt trả lời, Chân Ni đã kéo anh ta đến bên hồ. Nó cẩn thận ngồi lên một chiếc thuyền, vẫy vẫy tay:

"Chị, chỉ có hai chỗ ngồi, chị chờ ở đây nhé!"

"Ừ, chơi vui về đi", tôi cười với nó.

Chiếc thuyền tạo thành một rãnh sâu trên mặt nước, vệt nước nhanh chóng mất đi, mặt hồ trở lại êm đềm, phẳng lặng.

Nhìn Chân Ni cùng Thôi Hy Triệt mỗi lúc một xa, những cảm xúc phức tạp tràn ngập lòng tôi.

Mẹ...

Chân Ni cười tươi như vậy, liệu có phải nó đã tìm thấy hạnh phúc?

Những vết thương tong quá khứ liệu có phải cũng giống như vệt nước trên mặt hồ?

Dần phai theo thời gian.

15h10.

Chiếc thuyền của Chân Ni vẫn mất hút trong tầm mắt tôi.

16h15.

Các đôi tình nhân đi chèo thuyền đã lần lượt lên bờ.

16h30.

Một mình tôi đứng trông đợi bên hồ.

.....

17h.

Vẫn không thấy bóng dáng Chân Ni.

Tôi bắt đầu lo lắng, liệu có phải đã xảy ra sự cố gì không? Điện thoại của Chân Ni vẫn đang ở trong tay tôi, còn Hy Triệt vốn không đem theo điện thoại. Không có cách gì liên lạc với cả hai người. Tôi vội vàng kéo mấy người quản lý bến thuyền tìm kiếm hồi lâu ở ven bờ, bọn họ nói có tới mấy bến lên, chắc là Chân Ni đã về rồi.

"Không thể nào!", tôi nói chắc như đinh đóng cột, trong đầu hiện lên câu nói cuối cùng của Chân Ni.....

"Chị, chị có hai chỗ ngồi, chị chờ ở đây nhé!"

"Ừ, chơi vui về đi"

.....

Chân Ni nói tôi ở đây chờ nó, nó đã nói thế.

Mặt trời lặn dần, nước hồ trở nên lạnh lẽo u ám trong bóng tối.

Bầu trời sẫm lại, khu vui chơi yên tĩnh đến lạ thường. Những con ngựa gỗ lặng lẽ quay, thỉnh thoảng tiếng nhạc lại vang lên, rơi tòm vào bầu không trống trải.

Chân Ni ở đâu?

Nó đang ở đâu?

Hình ảnh Chân Ni hiện lên trong đầu tôi, dần dần chia thành hai mảnh.

Lúc nó 7 tuổi, và hiện giờ.

Sự mơ hồ trùng lặp không rõ rệt, tôi đang tìm kiếm Chân Ni nào đây?

Trước mắt tôi là một amn2 sương dày đặc.

Toàn thân lạnh ngắt, hai chân cũng tê dại đến mức không di chuyển nổi. Chỉ có tiếng tim đập khê khàng mới cho thấy là tôi đang còn thở, tôi cắn môi, ngăn người nhìn lên bầu trời tối sẫm.

Tiếng chuông nhà thờ vang lên, mùi hoa hương thảo ngập tràn.

Tia nắng cuối cùng tắt hẳn, màn đêm hoa lệ ập xuống.... Ngồi trên taxi, Chân Ni nhìn Thôi Hy Triệt cười rạng rỡ.

Cô nhìn anh với ánh mắt mong đợi, lòng phấp phỏng đoán xem hội trưởng có đưa ra lời hẹn kế tiếp không. Nhưng thời gian cứ qua đi, ngồi trong xe, Thôi Hy Triệt chỉ lạnh lùng nói địa chỉ cho tài xế, để lại cho cô một cái bóng tuyệt đẹp nhưng khắc nghiệt.

Dù chỉ là như vậy, nhưng cũng khiến cô ngất ngây rất lâu vì vẻ đẹp đó.

Một chàng trai hoàn hảo như vị thần đã hẹn hò với cô!

Thông tin này đương nhiên có thể được truyền đi trong lớp, thậm chí trong trường suốt một thời gian dài. Mũi tên vàng của vị thần tình yêu Cupid cuối cùng đã nhắm vào cô, còn đầu kia, may thay lại là Thôi Hy Triệt.

Chân Ni vừa đi vừa nhảy về tới nhà, cất tiếng chào mẹ kế Quách Lam khi đó đang tập Yoga.

"Mẹ, nói cho mẹ biết một tin cực kì hay, hội trưởng Triệt đang theo đuổi con nhé!"

"Thật hay giả đấy?"

"Ừm, giả con đền. Hôm nay anh ấy còn hẹn con đi chơi."

"Trời, chính là cái cậu hội trưởng có bố làm giám đốc ngân hàng, mẹ là nhà thiết kế nổi tiếng, gia đình cực kì giàu có đấy ư?"

"Yes"

"Haha, Chân Ni của mẹ đúng là lợi hại, xinh đẹp cũng khỏi nói, ngoan ngoãn hiểu chuyện cũng khỏi nói, đến chọn bạn trai cũng thật có mắt nhìn", dì Quách hứng thú đề tập tài liệu Yoga xuống, vui vẻ ôm Chân Ni.

"Ha ha, hôm nay con đi chơi rất vui, nhưng có một chi tiết làm mất hứng, đó là bị một cái bóng đèn 1000W đi cùng", Chân Ni ngồi xuống salon, nhấn nút điều khiển tivi.

"Ai kia, đèn gì mà sáng thế?"

"Chị gái, Mộ Ái Ni."

"Thảo nào từ sáng ra đã không thấy bóng nó đâu, bữa sáng bữa trưa cũng không làm, đi làm bóng đèn ngăn cản cuộc hẹn của người ta làm gì chứ?"

"Chị ta, đúng là đồ thần kinh, mẹ biết không! Con cứ thấy chị ta vờ vịt tốt với con, quan tâm đến con là lại bức mình, tưởng rằng con không biết chị ta toàn dùng trò đó để tranh thủ tình cảm của người khác ấy. Xí, tưởng mình cảm động thật chắc!"

"Thế nó không phá hoại buổi hẹn của con chứ?"

"Mẹ yên tâm, Chân Ni thông minh lắm mà", nói đến đây, Chân Ni ngồi thẳng dậy, ghé sát vào đi Quách vui vẻ nói: "Con và hội trưởng chèo thuyền xong ghé vào bên khác, thế là rủ được bóng đèn to tưởng đó".

"Ha ha", đi Quách bật cười, "Chắc chị con không chờ ở đó chứ?"

"Từ phi chị ta ngốc nghếch, trời tối rồi mà. Nhưng có vẻ như chị ta đã đợi rất lâu. Hihi, để xem từ sau chị ta còn làm bóng đèn nữa không", Chân Ni nói với vẻ dùng dưng.

"Chân Ni, con nói cho mẹ nghe xem, có phải là từ hồi bé chị con đã khiến người khác khó chịu thế không?"

"Đương nhiên, chị ta rất biết giả vờ. Khi còn nhỏ thì dùng thành tích học tập để giành lấy tình yêu của bố mẹ một cách nham hiểm, lại còn rất thích cướp đồ chơi của con, chỉ cần con thích thứ gì, chị ta tìm mọi cách giành lấy bằng được. Đối với người khác thì luôn làm ra vẻ một người chị tốt, làm con ghét muốn chết."

Quách Lam nhìn thấy trong mắt Chân Ni lóe lên vẻ u ám, bất giác gai người, chủ động kết thúc cuộc chuyện trò.

"Được rồi, không nhắc đến nó nữa, chúng ta còn chưa ăn gì mà. Hôm nay mẹ vào bếp làm mấy món con thích ăn đây."

"Ừm, mẹ thật tốt với con", Chân Ni đứng dậy, ôm Quách Lam một cái thật chặt.

Bầu trời bên ngoài đã tối hẳn, Chân Ni ngồi thư thái trong chiếc ghế salon, nở một nụ cười quái đản.

Có lẽ như Mộ Ái Ni vẫn chờ ở đó, vì câu nói của cô.

Cũng giống như hồi nhỏ hề được điểm cao là Ái Ni lại chạy đến bên bố mẹ, cô thừa hiểu chị mình lại lợi dụng thành tích đó để giành lấy tình yêu thương của họ.

Ánh đèn trong căn phòng thật êm dịu.

Nụ cười trên khuôn mặt Chân Ni giống như hình ảnh mờ ảo của đóa hoa tường vi trong đêm tối.

Vẻ đẹp vô cùng tinh tế, nhưng lạnh lẽo khiến người ta hoảng sợ.

Võ đường Taekwondo Không Liên

Phác Thiên Diệp ngồi ở cửa phòng, mắt nhắm nghiền với vẻ uể oải. Ráng mây chiều cuối cùng vẽ lên cặp lông mày của anh một màu hồng dịu dịu.

Giống như đôi cánh của con bướm bay qua biển cả. Đôi cánh thiên thần bị thương giữa những đám mây.

Hạ Nhạc Huyền khi đó đang dọn dẹp, định trách Thiên Diệp lười biếng, quay ra chỉ thấy một khuôn mặt đẹp trai đến mức khiến cô đỏ mặt, tim đập dồn.....

Dưới hoa anh đào, mái tóc mềm mượt của anh khẽ bay lên. Đôi môi gọi cảm như cánh hoa lúc đó thấp thoáng nụ cười khiến tim cô đập dồn. Khuôn mặt dịu dàng vẽ thành một đường sắt nét trong không trung.

Anh như đang nghĩ đến một niềm hạnh phúc, thế nên những hình ảnh xung quanh cũng theo đó trở nên dịu ngọt với những cánh anh đào.

Hạ Nhạc Huyền sững người nhìn anh.

Thiên Diệp.....

Thiên Diệp hồi nhỏ và Thiên Diệp bây giờ đã thay đổi quá nhiều...

Trước đây, Thiên Diệp luôn mang bộ mặt tinh nghịch, thích làm trò phá phách, thích ăn quà vặt. Nhưng đối với một người lại rất đặc biệt, gần như nghe theo nhất nhất, không chỉ thường xuyên cho cô ấy những thứ quà vặt mà mình thích ăn, còn quyết tâm theo học Taekwondo để bảo vệ cô ấy.

Thế là, vì ghen tị với tình cảm mà Thiên Diệp dành cho người đó, cô luôn đối địch với anh. Biết rõ Thiên Diệp mới học võ không bao lâu, nhưng cô vẫn thường xuyên dùng đòn quật vai đánh ngã anh, lại thường xuyên cười giễu.

Còn anh thì từ trước tới nay không hề để ý.

Từ trước tới nay tâm niệm của anh chỉ có một người...

"Phác Thiên Diệp! Em hảo tâm giữ anh lại, sao bây giờ em phải dọn dẹp phòng? Anh ở thì đi mà làm lấy!", Nhạc Huyền không quen với vẻ trầm mặc của anh.

Thiên Diệp hoạt bát nghịch ngợm như trước đây thì tốt hơn, dù rằng bây giờ có đẹp trai hơn. Nhưng đẹp trai rồi cũng không hay, chẳng phải sẽ có rất nhiều cô gái thích hay sao? Đúng, đúng, đúng, như trước vẫn tốt hơn.

"Con gái làm việc này là đúng quá còn gì, haha..... À, anh biết rồi, vì Hạ Nhạc Huyền của chúng ta đã biến thành con trai", Thiên Diệp nheo nheo mắt nhìn, ánh mắt còn cố ý dừng lại trên cánh tay Hạ Nhạc Huyền.

"Phác Thiên Diệp, anh muốn chết hả!", Hạ Nhạc Huyền cắn môi tức giận.

Nhắc đến cái gì không nhắc, lại đụng phải vết thương trong lòng người ta.

Lẽ nào định chọc cho cô giận đến ọc máu chết mới thôi? Hạ Nhạc Huyền, phải nhớ đừng có bao giờ ôm ấp mộng tưởng với loại con trai không biết trân trọng thực nữ này, anh ta chỉ khiến mộng tưởng đó tiêu tan, thổ huyết mà chết thôi.

"Cứ yên tâm đi, Hạ Nhạc Huyền có biến thành con trai cũng rất đáng yêu mà", Thiên Diệp uể oải nói.

Anh thốt ra một cách tron tru, chắc vẫn thường nói như vậy với các cô gái khác. Nhưng dù là như vậy, Hạ Nhạc Huyền vẫn thấy lòng trào lên một dòng cảm xúc ngọt ngào.

Sự tức giận như một quả bóng xì hơi, thoát cái đã biến mất tăm.

Cô đến bên anh, hỏi:

"Bao nhiêu năm qua anh ở đâu? Hồi ấy bỗng dưng biến mất mà không nói một lời, có người lo lắng lắm, biết không?"

"Em cũng từng lo lắng về anh à?", anh bất chợt quay đầu lại nhìn cô.

"Xì.... ài, ai có thời gian mà lo cho anh chứ!"

"Haha, cô bé ngốc", thấy cô lấp bắp, Thiên Diệp nở nụ cười ấm áp, "Hồi đó, anh đi Canada".

"Há? Được ra nước ngoài thích thật, ở bên đó anh đã thích ai chưa? Ồ ồ, em biết, anh chỉ có mình Ái Ni đúng không? Hồi nhỏ anh toàn đi theo cậu ấy mà."

"Hóa ra cô bé ngốc cũng có lúc thông minh. Bị em đoán trúng rồi, anh nhớ Ái Ni nhất, nên bây giờ quay về tìm cô ấy. Đúng rồi, cô ấy cũng sống ở Mỹ Á, bọn em từng gặp nhau chưa? Hôm qua anh đã gặp cô ấy, nhưng cô ấy không thèm để ý đến anh, rõ ràng vẫn tức vì hồi đó anh đã bỏ đi không nói một lời."

Nhắc đến đó, đôi môi như cánh hoa của Thiên Diệp khẽ bặm lại, một vẻ tỉnh mịch trào lên trong mắt.

Ngồi gần anh như vậy, nghe anh nhắc đến sự thương nhớ Mộ Ái Ni một cách không giấu giếm như vậy, Nhạc Huyền bỗng thấy khó thở, giống như khi ăn quả xanh, thử nước vừa chua vừa chát trôi vào khiến cổ họng nghẹn lại, màn sương trước mắt cũng trở nên nhạt nhòa.

Hóa ra, người mà anh thích...

Người mà anh luôn để tâm đến....

Tới lúc này chỉ có....

Mộ Ái Ni.

Thế giới của cô vì kết luận đó mà cũng giống như bầu trời lúc này, bị màn đêm dần dần bao phủ, ngọt ngào đến mức không thở nổi.

Không muốn nhìn bộ dạng lơ đãng của anh, cô vỗ vỗ vai:

"Yên tâm, hồi anh mới đi, Ái Ni đã buồn bã rất lâu. Nếu Ái Ni cũng ở Mỹ Á, khi nào có cơ hội anh đưa cô ấy đến đây chơi nhé."

"Được rồi nhưng mà vì sao em lại biết cô ấy buồn vì anh?"

"Hừ, vì em là Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt."

"Lý do này vớ vẩn quá."

"Thiên Diệp, anh cho rằng em thừa thời gian nói những câu vô bổ à", Nhạc Huyền cúi lưng xuống, sừng sộ nhìn anh như hồi còn bé.

"Thôi, thôi, anh nói sai rồi", Thiên Diệp cười cười, "À, bụng đói chưa?"

"Anh mời em ăn cơm à? Nghèo đến mức không có lấy một đồng xu kia mà."

"Đúng là mời đi ăn cơm, nhưng không phải mời em, mà là vay tiền của em để mời người khác đi ăn."

"Phắc Thiên Diệp! Anh chết ngay đi."

Dù nói như vậy, nhưng Hạ Nhạc Huyền vẫn lấy tiền trong ví đưa cho Thiên Diệp. Khi anh quay người đi, những giọt nước mắt thi nhau rơi lã chã trên mặt cô.

Chân như không còn sức lực, cô quỳ xuống, ngồi ôm đầu gối.

Khóc nức nở đến trời đất cũng tan ra.

Bờ hồ khu vui chơi

Thời gian đã qua rất lâu, rất lâu, dường như dài bằng cả thế kỉ.

Tôi thất thần nhìn mặt hồ đen sẫm, lo lắng trong mê man.

Chân Ni vẫn chưa xuất hiện, màn hình điện thoại hiển thị khuôn mặt tỉnh tại của con bé.

Nụ cười như đóa tường vi...

Mình bị bỏ rơi sao?

Bị bỏ rơi ở đây, dù bao lâu cũng vẫn chỉ có một mình đứng đây. Nghe nói ở hồ Lockness có thủy quái, không biết hồ này có không nhỉ?

Tôi hy vọng là có, trong lúc cô đơn này, nó có thể kéo tôi xuống đáy hồ lạnh giá, cho tôi một giấc ngủ dài.

"Trời đất bỗng tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em". Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, tôi vội vàng nghe máy.

"Alô, Chân Ni à? Chị đang chờ ở bờ hồ, bọn em ở đâu thế?"

"Ái Ni, là anh."

"Thiên Diệp? Sao anh biết số điện thoại của em?"

"Haha, anh đến đồn cảnh sát, nhờ các anh ấy tìm giúp một người thân đã mất tích nhiều năm, thế là bọn họ rất nhiệt tình cung cấp cho anh số của em."

"Ái Ni, em đoán xem hôm nay anh gặp ai? Hạ Nhạc Huyền, Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt, haha. Em còn nhớ không? Chúng ta từng học võ ở võ đường nhà cô ấy."

"...."

"Ái Ni, em có đói không? Em đi ăn gà rán không? Anh mời."

"..."

"Ái Ni, em vẫn còn giận anh à?"

Tôi vẫn lặng thinh, giọng nói quen thuộc mà xa lạ của Thiên Diệp khiến tâm tư tôi rơi vào một vùng trống rỗng.

Không muốn nói gì, cũng không muốn hỏi gì.

Không muốn bị tổn thương, không muốn đau lòng...

"Ái Ni, em xảy ra chuyện gì rồi? Mau nói đi", giọng Thiên Diệp bên đầu kia nghe hơi hoảng loạn.

"Em đang chờ máy, không có gì thì thôi nhé."

Phải rồi, có lẽ Chân Ni cũng gọi điện đến.

Thiên Diệp đáng chết, nếu Chân Ni không gọi được, sau này em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

"Chờ đã, Ái Ni, em không ở nhà à? Thế đang ở đâu?", Thiên Diệp cố sống cố chết hỏi thêm

"Em ở khu vui chơi."

"Thế thì anh đến ngay"

"Không cần đâu, Chân Ni quay lại ngay bây giờ...", tôi chưa nói xong, Thiên Diệp đã tắt máy.

Trong điện thoại chỉ còn tiếng tút kéo dài, giữa bóng đêm âm thanh trở nên vang to khủng khiếp.

Tút!

Tút!

Tút.....

Nghe thấy chói tai.

Men theo bóng tối là tiếng chuông nhà thờ thanh khiết.

Từng tiếng từng tiếng vờn thẳng lên mây.

Nguyện cầu cứu độ cho tôi lỗi.

Không biết bao lâu sau nữa, chợt có tiếng bước chân vang lên.....

"Hú hú.... Ái Ni, Ái Ni", tiếng gọi phía đằng sau nghe hơi khàn vì âm thanh quá lớn.

Tôi quay người lại, thấy Thiên Diệp đang đứng ở chỗ vòng xoay ngựa gỗ cách đó không xa. Nụ cười xán lạn quen thuộc ấy như kéo gần tôi lại với anh.

Ánh đèn sáng mờ mờ chiếu trên người anh khiến một màn sương mỏng vây quanh

Anh nhìn tôi chăm chú, trong mắt là một dạng cảm xúc gì đó không rõ ràng và phức tạp.

Dần dần anh cười, nụ cười hiền dịu làm cho bóng tối bỗng nhiên sáng rực lên.

Lao xao...

Trong làn gió nhẹ, tôi như thấy những cánh hoa anh đào bay liệng.

"Ái Ni, những người quản lý nói em nhất quyết không chịu về, em cố ý đợi anh à?"

"Còn lâu nhé! Với lại, đừng có tưởng rằng em bỏ qua rồi", tôi mím môi, cất bước định đi, "Á!"

Chân chợt mềm nhũn, tiếp đó là cảm giác tê dại tỏa lan.

Xem ra vì đứng quá lâu nên cả hai chân đã tê cứng hết rồi.

"Sao thế?", Thiên Diệp cúi đầu nhìn tôi.

"Đứng lâu quá!"

"Rốt cuộc em đứng đây bao lâu rồi? Đờ ngốc. Thôi... để anh công em đi", Thiên Diệp cẩn thận nắm lấy cánh tay tôi, ngồi hụp xuống phía trước.

"Ê, hồi nhỏ anh yếu xìu à. Lát nữa anh cho em ngã quay ra đất thì sao?", tôi nhìn với vẻ nghi ngờ.

"Em nhiều chuyện quá", anh quỳ bên dưới nắm hai tay tôi nâng lên cổ, sau đó nhấc bổng tôi lên, "Sao không về nhà, còn ở đây đợi ai?"

"Em đợi Chân Ni. Chắc là nó quên rồi."

Tôi tì sát vào tấm lưng ấm áp của Thiên Diệp, ở góc độ anh không nhìn thấy, sự tin tưởng trong đôi mắt đã trở nên khó tả.

Chân Ni, chắc là không quên chứ?

Cái gọi là quên chẳng qua là sự cố ý bỏ rơi...

Nhưng rồi vẫn có người tìm đến với tôi, cũng tôi đi khỏi khu vui chơi cô tịch.

Là Thiên Diệp....

Người mắt hút gần mười năm bỗng bừng xuất hiện...

Cái đầu lạnh giá của tôi cúi xuống sát gáy anh, sự ẩm áp ở nơi đụng chạm ấy nhanh chóng lan ra.

Lan khắp toàn thân...

Trong đầu bắt gặp lại hiện ra bức tranh có nền trời xanh mây trắng...

"Ái Ni, anh đã ước rồi, ba mảnh giấy này thay thế cho ba ước nguyện, một là anh sẽ không bao giờ rời La Đồ; hai là chúng ta sẽ cùng lớn lên bên nhau, sau này còn cùng vào một trường đại học; ba là....."

"Là gì?"

....

"Thiên Diệp, anh thực sự sẽ không đi chứ?"

"Ừ, sẽ không đi đâu."

"Thiên Diệp, nếu anh đi đến một nơi thật xa, em cũng sẽ đến tìm anh."

"Haha, thật chứ? Tuy nhiên, Ái Ni không cần đến tìm anh, cứ đứng nguyên một chỗ, anh sẽ đến tìm em." "Sao ngày đó đột nhiên anh bỏ đi?", tiếng nói khê khàng của tôi mất hút trong màn sương đêm.

"..."

"Vì sao?"

"... Vì một cuộc sống tốt đẹp hơn."

Không nhìn thấy biểu cảm của anh, sự thất vọng của tôi rơi bịch từ trên không trung xuống.

Cố nhớ câu trả lời, cuối cùng lại khiến mình bị tổn thương. Thiên Diệp, người luôn thích đi lẻo đẻo sau lưng tôi, người thường xuyên mang quà vặt đến cho tôi vì sợ tôi không vui, người đã nói đi nói lại rằng sẽ không bao giờ rời La Đồ...

Khuôn mặt trở nên mơ hồ trong kí ức.

Thiên Diệp, nếu anh ra đi là để có cuộc sống tốt đẹp hơn, vậy thì vì sao...

Lại còn quay về tìm em?

Vì đã quá đói, tôi và Thiên Diệp đến một nhà hàng sushi.

Không ngờ vừa bước chân qua cửa, anh liền bị một người đội mũ lưỡi trai chặn lại.

"Oh my god! Anh bạn quả thực rất đẹp trai!"

Anh ta nhìn Thiên Diệp, mắt sáng lên khiến tôi tưởng Thiên Diệp là người đàn ông cuối cùng còn sót lại của thế kỷ này.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của chúng tôi, anh ta rút trong túi ra một tấm danh thiếp.

Hú hồn, hóa ra anh ta là một tay "săn" ngôi sao.

"Em tên là gì? Gia nhập công ty anh đi, sau khi được bọn anh huấn luyện, chắc chắn em sẽ trở thành ngôi sao hàng đầu Châu Á. Hơn nữa điều kiện vốn có của em đã rất tốt rồi, tin rằng chỉ chưa đến một năm, thậm chí ngắn hơn, nửa năm thôi, em sẽ nổi như cồn."

Không rõ từ khi nào những người xung quanh kéo đến mỗi lúc một đông.

"Đẹp trai quá, ngôi sao có phải không? Trông quen lắm, hình như đã trông thấy ở đâu rồi."

"Ngớ ngẩn, cậu thì hề thấy ai đẹp trai lại bảo là quen."

"Nhưng mà anh ấy đẹp trai quá, không biết đã có bạn gái chưa, có kiếm được số điện thoại của anh ấy không nhỉ?"

"Anh ấy không cho đồ ngọc như cậu số điện thoại đâu."

...

Khi đó tôi mới phát hiện ra bên cạnh mình là một vật thể phát sáng cực mạnh, chỉ trong mấy chục giây, đã có thể thu hút đông người như vậy vây quanh. Nhưng vật thể phát sáng đó lại không hề để ý đến tất cả, bình thản nhận lấy hộp sushi từ người bán hàng, sau đó lại bước sang quán cà phê bên cạnh hai cốc trà sữa nguyên chất nóng.

Trong sự kinh ngạc và ghen tị của những người đứng xung quanh, anh nắm lấy tay tôi quay người đi.

"Này, này, không suy nghĩ việc anh làm mình tỉnh à? Có anh làm người quản lý, em chắc chắn sẽ thành một ngôi sao hàng đầu", anh chàng sẵn lòng tỉnh táo chết đuối theo.

Đang dắt tay tôi đi, Thiên Diệp bỗng dừng lại, quay đầu, nở nụ cười thần bí nhưng dịu dàng.

Ánh mắt hoạt bát giống hệt một chú thiên tinh cao ngạo.

"Xin lỗi, người quản lý của tôi chỉ có một thôi, cô ấy tên là Mộ Ái Ni."

Khi những người xung quanh đang còn ngất ngây bởi nụ cười ấy, anh kéo tôi đi khuất khỏi tầm mắt họ.

"Lạ thật, sao từ trước đến nay không biết anh có ma lực như thế nhỉ?", tôi hỏi với giọng giả vờ ghen tị.

"Bây giờ biết cũng chưa muộn mà. Thế cho nên từ nay trở đi em phải giữ lấy anh cho chắc, đừng giận dỗi anh, luôn luôn cười với anh..."

Mặc kệ anh thao thao bất tuyệt, tôi đã đi ra xa cả quãng. Chợt vô tình nhìn thấy một sợi dây chuyền trong cửa hàng nữ trang rất giống chiếc mẹ cho mà tôi đánh mất, tôi dừng bước.

"Gì vậy, em thích cái đó à?"

Tôi lắc lắc đầu: "Nó rất giống sợi dây mẹ cho mà em đã làm mất."

"À, anh nhớ trước đây em rất thích sợi dây chuyền đó."

Thấy tôi có vẻ buồn, Thiên Diệp kéo tay tôi lại.

"Ái Ni, khi anh còn ở bên Canada một mình, lúc nào anh cũng nghĩ em sống có tốt không? Liệu có buồn vì việc anh đi không? Có lần nào nhớ đến anh không? Bây giờ anh xin thề, anh nhất định sẽ không bao giờ bỏ đi trong tâm lạnh như thế nữa. Anh đã quyết định ở lại Mẹ Á rồi."

Khi anh nói những lời ấy, ánh mắt sáng lên vẻ chân thành.

Tôi biết anh nói thật, giống như hồi tôi 8 tuổi anh đã nói sẽ không rời La Đồ.

Nhưng những lời nói ngọt ngào cũng chỉ có thời hạn sử dụng nhất định, cả lời thề cũng vậy.

"Thế thì bây giờ em nói cho anh biết, em luôn sống rất tốt, không hề buồn vì việc anh đi, cũng chưa từng nhớ đến anh. Thế nên nếu được, anh quay về Canada đi."

Nếu cuộc sống ở bên đó tốt đẹp, thì anh hãy quay về và tiếp tục sống thật tốt đi.

Tôi gạt tay Thiên Diệp ra, đi lên trước một mình, hai tay ôm chặt cốc trà sữa nóng, qua khóe mắt vẫn còn nhìn thấy Thiên Diệp đứng nguyên tại chỗ.

Dẫu vậy, tôi không thể mềm lòng, cứ thế bước đi một cách cứng rắn.

Trên con đường vắng, bóng Thiên Diệp trông thật cô đơn và tịch liêu.

Trong không gian vi vút gió, thoảng qua tiếng nói khê khàng của Thiên Diệp, trong suốt và dễ vỡ như thủy tinh.

"Ái Ni, Ái Ni, vì nhớ thương em, anh đã sống rất chán chường. Anh nhớ em không chỉ một lần, mà từng ngày từng đêm, mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến em. Anh cũng giống như cốc trà sữa trong tay em vậy, từ trước tới giờ chưa hề thay đổi. Xin em hãy tin anh."

Giọng nói của Thiên Diệp dịu dàng nhưng chuẩn xác, quả thực giống như cốc trà sữa tôi đang cầm trên tay, sau khi chạm vào da thịt, cảm giác ấm áp cứ thế lan tỏa khắp toàn thân...

Lan ra từng centimet cho đến khi thấm vào tim.

Làn gió đêm hơi se lạnh, những ngôi sao trên bầu trời nhấp nháy, kéo dài mãi bóng hình anh phía sau lưng tôi.

Tất cả đều thấm đẫm hương vị của cuộc sống đã an bài.

Tôi gần như quên mất thực tế là anh đã từng bỏ tôi.

Ký ức dừng lại ở thời khắc anh nói sẽ vĩnh viễn bên tôi.

Những lời nói ngọt ngào...

Những người cô đơn luôn rất thích được nghe.

Về đến nhà, thấy Chân Ni đang cầm điện thoại, tôi không kiềm chế nổi tức giận, ném mạnh chiếc điện thoại di động trước mặt con bé.

Khi đứng đợi bên bờ hồ một mình, tôi đã mong đợi nó gọi điện đến biết bao. Tôi thậm chí còn mong nó tìm đủ mọi cách lý do để biện minh: điện thoại di động đã gửi tôi, đi xe buýt không gọi được, hoặc lỡ quên...

Nhưng giờ đây, nó đang cầm điện thoại, không tỏ ra một chút bất ngờ với việc tôi về muộn.

Cảm giác bị đem ra làm trò đùa giận dữ cào xé trái tim tôi.

"Chân Ni, hóa ra là em đã..."

Chân Ni liếc nhìn tôi, làm động tác "suyt" một cái rồi tiếp tục nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

"À, em ăn tối rồi. Mẹ em làm cơm cực kỳ ngon, hôm nào hội trưởng phải đến thử xem tài nghệ của mẹ em nhé. Hội trưởng ăn cơm chưa?"

Tôi cắn môi, dĩ Quách vốn không biết làm cơm, chắc chắn bữa tối của hai người này là bánh pizza.

"Ừm, vậy chúc hội trưởng ngủ ngon nhé", trên mặt Chân Ni hiện ra nụ cười ngọt ngào như của thiên thần.

Nhưng khi vừa dập máy xong, ánh mắt con bé lập tức trở nên lạnh lẽo và sắc nhọn như những chiếc gai tường vi.

"Mộ Ái Ni, tôi nói cho chị biết, sau này mặc kệ chị làm lao công hay trợ lý của hội trưởng gì cũng được, nhưng đừng để tôi thấy chị đến gần anh ấy quá, hoặc là tìm mọi cách nịnh bợ anh ấy, nếu không thì...", Chân Ni dừng lại một chút.

"Nếu không thì sao?", tôi hơi nhếch miệng cười, cảm thấy trong miệng chát đắng.

"Nếu không thì giữ chúng ta chẳng còn chị em gì nữa."

Chân Ni buông xuống một câu, cầm lấy điện thoại di động, nện bước chân thình thịch đi lên gác, đóng sầm cửa phòng lại.

Trước đây tôi từng nghe người ta nói, chị em gái vốn là một vòng tròn hoàn chỉnh, Thượng đế lần lượt đưa từng người xuống thế gian, việc họ ra đời chính là để bù đắp những khiếm khuyết của người kia.

Thế nhưng, Chân Ni và tôi mãi mãi không thể là một vòng tròn hoàn chỉnh.

Tôi nuốt khan mấy cái, vẫn thấy trong cổ đắng ngắt, nên đứng lên đi tìm nước uống trong phòng khách, sau khi tìm thấy thì cứ đứng uống liên tục từng cốc lớn.

Khi ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong mặt kính bức tranh treo tường.

Đôi mắt lạnh lùng dù kiên nghị đến đâu, song vẫn bị một lớp sương mù phủ kín.

Trên thế gian này luôn có những người như thế, lúc muốn khóc cũng không thể khóc, lúc muốn đau lòng cũng không thể đau lòng.

Bởi trong tim họ luôn có sự kiên tâm, nó sẽ luôn đi bên họ đến thời khắc cuối cùng.

Trong tòa biệt thự sang trọng, ánh đèn sáng rực phòng khách.

Thôi Hy Triệt ngồi bên cạnh chiếc salon cực lớn, tay dập điện thoại, sau đó đưa lên bóp bóp thái dương.

Ái Ni ngốc nghếch cuối cùng cũng đã về đến nhà, khi nghe thấy tiếng cô trong điện thoại, anh mới thấy yên tâm. Nhưng chẳng kể cô ngốc đó cứ đứng chờ bên hồ từ bấy đến giờ ư?

Sau khi Thôi Hy Triệt và Chân Ni lên ở một bên khác, anh muốn quay lại tìm cô, nhưng Chân Ni lại kéo anh đến khu vui chơi, đòi vào một hiệu đồ tây ăn. Xem ra Mộ Chân Ni có vẻ không ưa chị gái mình, Mộ Ái Ni.

Thật là một cặp chị em kì quặc.

"Thiếu gia, phu nhân hôm nay có một bữa tiệc trong giới thời trang nên không về nhà ăn cơm", viên quản gia trong bộ đồ tây cứng nhắc bước đến, cúi đầu nói với Hy Triệt.

Hy Triệt khẽ nhướn mày, mẹ anh, Bạch Lâm, vốn là một nhà thiết kế nổi tiếng trong giới thời trang, từ hồi còn trẻ đã sáng lập ra nhãn hiệu "Alice" đồng thời mở một chuỗi cửa hàng trong toàn quốc. Còn bố anh, Thôi Chính Hùng, là giám đốc ngân hàng. Hai vợ chồng không ngừng phát triển trong sự nghiệp riêng. Thế nên, Thôi Hy Triệt từ nhỏ đã gửi sang Paris nhờ bà nội nuôi lớn. Trên khuôn mặt, anh được thừa kế một vài đặc điểm ngoại quốc của bà.

Nhất là mái tóc hơi quăn nhẹ, mang đầy vẻ lãng mạn của Pháp.

Đôi mắt nếu nhìn kỹ, sẽ thấy màu xanh da trời.

"Thiếu gia, bây giờ dọn cơm được chưa ạ?", quản gia cung kính nói.

"Không cần dọn cơm". Ánh mắt Thôi Hy Triệt lạnh lùng, toàn thân tỏa ra vẻ xa cách cực kì rõ nét.

Mọi rồi Chân Ni nói mẹ cô ta làm cơm rất ngon, thế nhưng mẹ anh không chỉ không biết làm cơm, mà là một người đến thờ gian ở nhà ăn cơm cũng không có.

Anh đứng dậy, lẳng lặng không nói một lời, đi về phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đường Chỉ Tay Bắt Nguồn Từ Tình Yêu

Trường Trung học Duy Nhã

Khi tôi ôm một chồng sách vở đi vào trường, mới phát hiện ra vô số ánh mắt đầy thù địch đang nhìn mình. Tệ thật, đêm vũ hội đó đã qua lâu như vậy, chẳng lẽ họ vẫn để bụng hay sao.

Có vẻ như tôi đã xem thường lực lượng fan hâm mộ của tên Thôi Hy Triệt này rồi.

Đang nghĩ ngợi, tôi chợt thấy mấy người đi về phía mình với nụ cười không mấy tốt lành. Một cảm giác bất an chợt gợn lên trong lòng, dường như ngay sau đó sẽ có chuyện gì bất trắc đến với mình.

"Mộ Ái Ni!"

Khi vừa đến chân cầu thang, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng gọi trên lan can tầng 2. Tôi dừng bước, lý trí mách bảo rằng đang có âm mưu gì đó.

Nhưng...

Ào!

Lạnh, lạnh như băng.

Không phải vì không khí, mà là một xô nước khốn kiếp từ phía trên đổ xuống.

"Ha haha ha!"

"Xem bộ dạng đen đui của cô ta kia."

"Ha ha, buồn cười quá, cô ta tưởng rằng có võ Taekwondo là lợi hại lắm sao, chỉ cần bọn mình tính toán một chút, như thế là có thể dạy cho một bài học rồi."

"Nhưng bây giờ cô ta là hội viên Hội học sinh rồi, cậu không sợ hội trưởng Triệt à?"

"Yên tâm đi, yên tâm đi, hội trưởng Triệt có rắc rối với cô ta, sao có thể giúp cô ta được."

Những giọng nói hỗn độn xung quanh theo dòng nước lạnh ngắt chảy vào tai tôi, hóa ra không thể nào tránh khỏi những hành vi độc ác này, hóa ra

không phải mình cứ muốn tránh khỏi sự tổn thương là có thể tránh được.

Tôi từ tốn rút tập khăn giấy còn chưa bị ướt trong cặp ra, lau sạch từng giọt nước trên mặt.

Không khí căng thẳng ấy, trái lại còn khiến những người xung quanh trở nên sợ hãi.

"Sao cô ta còn lau mặt, chẳng phải nên tức giận đến mức nhảy ngay lên ư?"

"Tuồng phải chạy đến vách giáo viên ngay chứ, chẳng phải những học sinh ưu tú có thành tích cao thường làm thế à?"

"Đừng có làm ra vẻ. Thực ra muốn khóc lắm rồi đây."

Cuối cùng cũng lau khô giọt nước trên mi mắt, tôi ngừng lên nhìn khắp xung quanh, ánh mắt giận dữ dừng lại ở kẻ đang cầm xô nước.

Một bước

Hai bước

Ba bước

Tôi chậm rãi đi lên phía hán ta...

Nhìn ánh mắt hán chuyển từ trấn tĩnh sang hoảng sợ.

"Kẻ nào trực tiếp làm tổn thương tôi, tôi sẽ tự tay đòi lại công bằng."

Vừa dứt lời, tôi đã dùng một động tác đo vai tuyệt đẹp cho hán nằm sõng soài dưới đất.

Những người xung quanh sững sờ nhìn tôi, có vẻ như không cam tâm chấp nhận việc tôi chuyển bại thành thắng dễ dàng như vậy, nên bắt đầu ào ào:

"Đừng sợ, cô ta chỉ lợi hại khi một chọi một thôi, tất cả chúng ta cùng lên đi."

"Đánh đi xem cô ta còn tinh tướng được không."

"Đúng đây, khóa miệng cô ta lại."

Tiếng ồn ào mỗi lúc một lớn, cả hội tiến gần đến tôi với vẻ gan góc

Không khí mỗi lúc một căng thẳng, mỗi lúc thêm ngộp thở.

Khi ấy tôi nhìn lên bầu trời, những cánh chim đập diu bay lượn, tiếng chim nghe thật thê lương.

Tôi nở nụ cười, cười không một chút sợ hãi.

Khi trận ẩu đả sắp sửa diễn ra, đúng lúc nắm đám bọn họ sắp phi tới.

"Dừng tay!"

Một giọng nói khắc nghiệt vang lên.

Lạnh nhạt, nhưng rất có uy lực để chặn đứng màn ẩu đả sắp xảy ra.

"Hội trưởng Triệt đây!"

"Hội trưởng Triệt?"

Cùng với tiếng kêu kinh ngạc, những người xung quanh tôi tự động tách ra thành một lối vào.

Trong cái se lạnh của buổi sáng, mắt Thôi Hy Triệt mang một màu xanh sẫm giá băng.

Xung quanh anh ta là một màn sương mỏng bao trùm, đẹp tới mức không gì sánh được.

Tất cả những người có mặt ở đó đều bị rung động vì vẻ đẹp ấy, mãi sau mới lấy lại được tin thần.

"Hội trưởng, là do Mộ Ái Ni bất kính với anh ở dạ hội, nên bọn em muốn thay anh dạy cho cô ta một bài học", một nữ sinh đeo kính lấy hết can đảm bước đến gần anh ta nói.

"Cô là ai?"

"Em là Tô Anh, Anh trong chữ Anh đào".

"Cô tưởng là cô có thể đoán được tâm tư của tôi sao?", khóe miệng Thôi Hy Triệt khẽ nhếch lên thành một nụ cười châm biếm.

Tiếng cười nhạo xung quanh vang lên, Tô Anh lúng túng đỏ mặt dừ.

Thôi Hy Triệt chậm rãi nhìn xung quanh, tuyên bố bằng một khí chất áp đảo người khác:

"Mô Ái Ni là trợ lý của tôi. Từ giờ trở đi, không ai được ức hiếp cô ấy."

Không gian dường như ngưng đọng lại trong một thoáng, ánh mặt trời bỗng trở nên rực rỡ, chiếu thẳng xuống làm chói mắt.

Những lời bàn tán vụn vặt cũng biến mất không còn vết tích hết như nước trôi đi.

Sau khi Thôi Hy Triệt nói xong câu đó, tất cả bọn họ đều trở nên cung kính và thân thiện với tôi, dường như màn kịch độc ác vừa rồi không hề xảy ra mà chỉ là giấc mộng.

Trên lớp, thầy giáo dạy thể dục đang cùng học sinh bàn về việc tổ chức đại hội thể thao. Tôi lặng lẽ giờ sách vở. Thể thao không phải là hạng mục tôi có sở trường.

"Tì ta tì ta!"

Âm báo có tin nhắn vang lên, tôi mở điện thoại ra xem

Mô Ái Ni, hết giờ học xuống văn phòng hội. Thôi Hy Triệt

Tôi khẽ thở dài, không phải lại việc tương tự như lau dọn cầu thang đang đợi tôi nữa chứ!

"Mô Ái Ni là trợ lý của tôi. Từ giờ trở đi không ai được ức hiếp cô ấy."

Lần đầu tiên được người khác bảo vệ, cảm giác thật lạ lùng.

Tuy nhiên, vì sao Thôi Hy Triệt lại giúp tôi? Không phải vì anh ta muốn "chỉnh sửa" tôi nên mới bắt tôi tham gia Hội học sinh sao? Hoặc là, lại có âm mưu gì đó lớn hơn.

Ánh sáng bên ngoài cửa kính hắt vào phòng màu trắng bạc lạnh lẽo. Tôi thì thầm tự nói với mình:

Thôi Hy Triệt, không cần biết đằng sau thiện ý của anh ẩn chứa mục đích gì, cũng không thể khiến tôi sợ hãi được đâu. Hạ Nhạc Huyền đang luyện động tác đá sau trong sân tập, khuôn mặt đầy vẻ cực kỳ chán nản.

"Sai rồi, sai rồi, tư thế sai, góc độ cũng sai", vừa vặn lúc Thiên Diệp đẩy cửa bước vào.

"Xì, bốt nói đi cũng không ai cho là ngốc đâu, anh học Taekwondo được mấy bữa nào", Hạ Nhạc Huyền bĩu bĩu môi.

Dưới ánh mặt trời, Thiên Diệp cười uể oải.

Sự ngây ngất dịu dàng như hòa tan vào trong gió, lan dần ra khắp chốn.

Dù nói với về giễu cợt Thiên Diệp, nhưng Hạ Nhạc Huyền vẫn không thể không hé miệng cười. Gần đây, cô thường như vậy, chỉ cần Thiên Diệp xuất hiện trước mặt, chỉ cần nhớ đến câu gì đó Thiên Diệp nói, chỉ cần nhìn thấy nụ cười quen thuộc của anh, là lại không kìm được, cười một cách ngô nghê.

Tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

"Ping!"

Hạ Nhạc Huyền xoay người đá hết sức vào bao cát, cú chạm mạnh khiến cho chân đau điếng, rồi không ngừng cảnh tỉnh mình: Hạ Nhạc Huyền, Hạ Nhạc Huyền, Thiên Diệp là kiếp nạn của mày, không có việc gì thì đừng có mà tiến đến gần.

"Hạ Nhạc Huyền, còn tiền không?"

"Còn chứ, nhưng không cho anh mượn đâu."

"Sao lại thế? Chắc chắn anh sẽ trả lại em, anh có việc cần dùng gấp. Nếu không thì anh viết cho em mấy chữ làm bằng, nếu sau này em có nguyện vọng gì, dù có phải trả giá đắt đến đâu, anh cũng giúp em thực hiện."

"Thật không?", nghe đến đó, mắt Hạ Nhạc Huyền nhấp nháy như sao.

Cô lập tức lấy trong cặp ra một cây bút, xé một tờ giấy trong vở, viết nhanh một bản thỏa thuận. Thiên Diệp hoảng hồn nhìn cô hoàn thành tất cả trong nháy mắt với một vẻ vui sướng, sau đó đưa tờ giấy cho anh ký tên.

Sao lại có cảm giác tự mình đan rọ cho mình chui vào thế nhỉ?

Soạt soạt soạt - Thiên Diệp ký tên xong, hỏi Hạ Nhạc Huyền với vẻ bất an:

"Này, ước nguyện của em không phải là bắt anh đưa lên mặt trăng, hoặc là đưa em rất nhiều rất nhiều tiền đấy chứ?"

"Yên tâm, em sẽ không yêu cầu anh làm việc gì dễ dàng đâu", Hạ Nhạc Huyền cố ý cười gian xảo, cẩn thận cắt tờ thỏa ước vào trong cặp.

Kết quả là Thiên Diệp lấy được tiền trong tâm trạng thấp thỏm không yên.

"Không phải anh đang tìm việc làm à? Ở đây đã được em bao cấp ăn ở, còn cần tiền làm gì?", Hạ Nhạc Huyền lấy tiền ra đưa, mới nhớ phải hỏi lý do.

Tuy nhiên, Hạ Nhạc Huyền biết trước mục đích Thiên Diệp vay tiền, thì dù Thiên Diệp có thảo ra 10 bản thỏa ước vừa rồi, chắc Hạ Nhạc Huyền cũng không chấp nhận. Không cam tâm tình nguyện, song, cô cũng chẳng dám trơ mặt đến mức lấy lại tiền, đành rầu rĩ đi theo anh đến cửa hàng trang sức.

Dưới ánh đèn chói mắt, những món đồ trang sức đắt tiền phát ra luồng sáng lấp lánh bên trong tủ kính.

Thiên Diệp hỏi han qua loa, người bán hàng bèn lấy trong tủ ra một sợi dây chuyền bạc hình ngôi sao.

"Hôm qua anh mô tả đại khái hình dáng, chúng tôi đã phải gửi hàng từ Paris qua đây đấy, anh xem đi", người bán hàng nói với Thiên Diệp bằng vẻ cung kính.

"Khỏi cần, đúng là sợi dây này. Làm cho tôi một chiếc hộp thật đẹp. Đây là ngân phiếu", Thiên Diệp rút trong túi ra một tờ giấy mỏng.

Hạ Nhạc Huyền đứng bên cạnh mắt tròn xoe, mồm há hốc.

Ra khỏi cửa hàng trang sức, cô vội vàng hỏi:

"Không phải là anh không có tiền ư?"

"Anh mang đồng hồ đi cầm rồi, may mà trên mặt đồng hồ có mấy viên kim cương Nam Phi."

"Thế anh còn vay tiền em làm gì?"

"Thì vẫn còn thiếu một chút số lẻ mà."

"Dùng nhiều tiền như thế để mua một sợi dây chuyền", cô dường như nhớ ra điều gì, kêu lên hoảng hốt, "Không phải là để tặng Ái Ni đấy chứ?"

Thiên Diệp gõ vào đầu Hạ Nhạc Huyền, nói bằng giọng ngọt ngào: "Bingo, trả lời đúng đấy, thật là thông minh, Hạ Nhạc Huyền."

Hạ Nhạc Huyền hoàn toàn không nói gì được nữa.

"Được rồi, em về trước đi, anh đi đón Ái Ni", Thiên Diệp hướng về phía Hạ Nhạc Huyền xua xua tay, sau đó sải chân bước đi.

Hạ Nhạc Huyền đứng nguyên tại chỗ, cắn chặt môi trừng mắt nhìn theo bóng Thiên Diệp. Quả thực chả có ai ngốc nghếch như cô, lại còn cho người mình thích vay tiền để mua quà cho tình địch!

Hạ Nhạc Huyền, may đúng là đồ ngốc nhất đời!

Giờ tan học, học sinh tràn ra cổng trường hệt như thủy điện xả lũ.

Tôi rào qua phòng học lớp Chân Ni, mới hay con bé đã về từ sớm. Hết lớp này đến lớp khác đi qua, tiếng nói cười ồn ã, thảo luận về một ngôi sao đang nổi tiếng hoặc một anh chàng đẹp trai nào đó vừa mới chuyển trường.

"Cậu nói về nhóm Kitty á? Kê ra cũng hơi nực cười, hơi sến, nhưng tớ vẫn thích."

"Ca sĩ hát chính cũng đẹp trai lắm mà, khi anh ấy hát bài 'Nhớ hay không cậu bé thần kỳ' (mọi người đừng hỏi về bài này nhé! Jain cũng k pk àu :D) đúng là lời cuốn dễ sợ".

"Hội thao sắp sửa khai mạc rồi, phải tập hợp một đội cổ vũ mới được, như thế bọn mình mới phô diễn được hết vẻ diễm lệ yêu kiều, Hô hô!"

Ánh mặt trời rực sáng chiếu lấp lánh trên từng khuôn mặt rạng ngời tuổi thanh xuân. Có lẽ, đây mới là cuộc sống tươi đẹp nhất.

"Ái Ni, Mộ Ái Ni!"

Tôi đi ra cổng trường một mình, lập tức trông thấy Thiên Diệp đứng đó, nổi bật giữa đám đông, hướng về phía tôi vẫy tay thật lực.

Con người anh ấy giống như một vật thể phát sáng nhanh chóng thu hút tất cả mọi ánh mắt xung quanh.

"Oa, ai đây nhỉ? Dám đến trường Duy Nhã tranh giành fan hâm mộ của mình. Tôi ra lệnh cho anh lập tức đi khỏi đây", Trạch Trần đẩy chiếc xe máy rất thời thượng đến, dọc đường còn ra sức tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của các nữ sinh.

"Ái Ni", Thiên Diệp không thèm để ý đến anh ta, đi thẳng đến chỗ tôi.

Nhìn thấy Thiên Diệp, những lời nói tôi qua lại vọng lên trong đầu tôi.

"Ái Ni, Ái Ni, vì nhớ thương em, anh đã sống rất chán chường. Anh nhớ em không chỉ một lần, mà từng ngày từng đêm, mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến em. Anh cũng giống như cốc trà sữa trong tay em vậy, từ trước tới giờ chưa hề thay đổi. Xin em hãy tin anh."

Dường như đầu đó có tiếng chuông nhà thờ vọng lại, mở ra một số phận không cách gì thoát được.

Thiên Diệp đi xuyên qua thời gian đến bên tôi, trời ơi, tôi không cách gì làm trái lại được với tâm nguyện của mình.

Anh ấy vẫn luôn thường trực trong trái tim tôi, chưa từng rời xa.

"Anh không thấy là mình nên đeo mình nên đeo một cặp kính đen vào à?", tôi nhìn anh, lạnh nhạt nói.

"Để làm gì?". Thiên Diệp tỏ vẻ không hiểu.

"Che bớt đi khuôn mặt hấp dẫn ong bướm của anh."

"Hóa ra Ái Ni ghen à, haha.", Thiên Diệp nở nụ cười ấm áp.

Ngay tức khắc, ánh nắng trở nên nhợt nhạt và mất đi mọi sắc màu.

Chỉ còn sót lại tiếng thở khê khàng của gió.

"Ái Ni, anh ta là bạn em à? Nhớ đừng để anh ta chuyển đến trường mình đấy nhé, anh chịu không nổi sự công kích này đâu", Trạch Trần xoa xoa ngực, làm ra vẻ khổ đau.

"Bạn tôi, Phác Thiên Diệp", tôi giới thiệu xong Thiên Diệp, lại chỉ vào Trạch Trần, "Còn đây là Cam Trạch Trần".

"Chờ chút, sao mà giới thiệu đơn giản thế, hay là để anh tự nói nhé. Tôi là Cam Trạch Trần cực cực cực kỳ đẹp trai, người mà vô số các cô gái đẹp trong trường Duy Nhã đều ngưỡng mộ. Ha ha ha!"

Phật Phật Phật.

Một đàn chim bay qua.

Cảm giác lạnh vô cùng.

Tôi ôm lấy trán, thật không biết nói gì.

"Đừng cảm thấy tự ti nhé, anh cũng rất...", Trạch Trần tiến đến gần Thiên Diệp, mắt tỏa ra một luồng điện cực mạnh, miệng ghé sát Thiên Diệp thì thầm, "đẹp trai."

Khắp người tôi tự nhiên sồn hết da gà.

Còn Thiên Diệp phản ứng nhanh hơn, dùng một đòn quật vai vật ngã ngay Trạch Trần xuống đất.

Lúc tôi còn đang ngạc nhiên vì sao động tác quật vai của Thiên Diệp lại chính xác đến như thế, thì bên tai vọng đến tiếng kêu "ay da" liên hồi của Trạch Trần.

"Này, anh định sát hại người đẹp trai hả!"

"Ái Ni, nếu em không phản đối, thì chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi anh chàng tự tôn đến mức buồn nôn này đi", Thiên Diệp không chịu nổi, lấy tay ôm trán.

"Được, em rất đồng ý."

"Vậy thì đến chỗ này nhé", Thiên Diệp nháy mắt, kéo tay tôi nhanh chóng rời khỏi cổng trường. Người nào không biết có khi cũng tưởng rằng chúng tôi đang cố chạy khỏi dòng nước lũ hung dữ. Song tôi nghĩ, dòng nước lũ có khi cũng không đáng sợ bằng người Sao Hỏa Cam Trạch Trần đó.

Khi cùng Thiên Diệp chạy xuyên qua một con phố không rõ tên gì, mỗi lần tôi định mở miệng hỏi anh định đưa mình đi đâu, lại thấy anh đặt tay lên đôi môi gọi cảm làm ra vẻ thần bí, tỏ ý rằng tôi đừng nên hỏi.

Đi qua một hàng bán kính vỉa hè, anh phát hiện ra một cặp kính râm màu nâu hạt dẻ.

"Trông thế nào?", anh đeo kính lên xong, nhìn tôi hỏi với vẻ mong chờ.

"Thường thôi", tôi bĩu môi nhưng trong lòng lại cảm thán vì cặp kính kia không những không che bớt phần nào khuôn mặt luôn tỏa ra ánh sáng của anh, mà trái lại còn khiến nó trở nên càng bắt mắt hết như một minh tinh.

"Em cũng đeo một cặp đi", anh giúp tôi đeo vào một cặp kính râm khác nhỏ gọn hơn.

Cảm giác động chạm hơi lạnh lạnh.

Tôi chăm chú nhìn anh nhân dịp điều chỉnh độ cao của kính cho mình, khuôn mặt được che khuất trong thế giới màu hạt dẻ ấy vẫn sáng chói hết như ánh mặt trời rực rỡ nhất.

"Oa, thật là lạ kỳ, cũng rất hợp với em", Thiên Diệp lấy tiền trả cho người bán hàng.

Ông bán hàng nói bằng chất giọng xen lẫn tiếng địa phương: "Chà chà, anh chàng này đúng là rất có mắt nhìn."

"Vậy thì em đánh miễn cưỡng nhận vậy", dù không nấy quen đeo kính râm, nhưng khóe miệng tôi vẫn hơi nở nụ cười.

Vào cuối ngày, mặt trời nhanh chóng lặn xuống sau dãy núi.

Ánh nắng dần dần tắt ngấm.

Thế nên rất nhiều người ngạc nhiên khi thấy tôi và Thiên Diệp mỗi người đeo một cặp kính râm đi xuyên qua những con phố ngoằn ngoèo.

"Võ đường Taekwondo Không Liên?", tôi sững sờ nhìn tấm biển đề trên cổng.

"Ái Ni, mau vào đây."

"Thiên Diệp, anh đừng nghĩ rằng em nhàn rồi, nên đưa em đến đây để luyện Taekwondo."

"Ha ha, gì cơ? Anh còn tưởng rằng em sẽ nhớ kỹ lắm. Có nhớ hồi chúng ta ở La Đồ cùng tập Taekwondo không? Khi đó anh muốn em dạy, nhưng em nói không được, khi anh bảo vậy thì từ sau trở đi em phải bảo vậy thì từ sau trở đi em phải bảo vệ anh, em cũng nói không được vì em chỉ bảo vệ cho một người, đó là Chân Ni, em gái em", Thiên Diệp nhắc lại chuyện xưa.

Không biết vì sao khi nhắc lại những chuyện này, biểu cảm trên khuôn mặt Thiên Diệp vừa ngọt ngào lại vừa mang cảm giác buồn thương.

Giống như một bức tranh thủy mặc, nhân nhạt thôi, nhưng nhìn cái thấy rõ ngay.

"Em vẫn còn nhớ con gái võ sư, Hạ Nhạc Huyền rất thích bắt nạt anh."

"Ha ha, Ái Ni, võ đường này là do gia đình Hạ Nhạc Huyền mở đấy, bây giờ anh sống tại đây."

"Ồ đây? Lẽ nào anh muốn học Taekwondo tiếp à?"

"Haha, bây giờ anh lợi hại lắm rồi, Ái Ni đánh chưa chắc thắng đâu."

Xí! Tôi liếc nhìn anh với vẻ không thêm tin, sau đó đi vào bên trong võ đường.

Bên trong rất thoáng và rộng, khá nhiều võ sinh đang tập luyện, đá xoay, móc chân, đá sau, đều là những chiêu thức quen thuộc với tôi.

Giữa đám mây chục võ sinh nam, duy nhất có một nữ sinh thất đại đồ đen.

"Thiên Diệp, trời tối rồi mới về à", rồi nhìn thấy tôi đứng bên cạnh, cô ấy thốt lên vui mừng, "Mộ Ái Ni phải không?"

Khuôn mặt tròn trịa dễ thương, hề cười là lộ ra hai lúm đồng tiền.

Tôi tìm thấy trong biển ký ức của mình một khuôn mặt quen thuộc, vậy là hơi nheo miệng cười: "Hạ Nhạc Huyền!"

"Anh em, nhất định phải giành thẻ diện, không được để cho người chỉ biết khoác lác này sống sót rồi khỏi đây."

Trên sàn tập, từng võ sinh mặc đồng phục Taekwondo ngồi ngay hàng thẳng lối. Hạ Nhạc Huyền chỉ vào Thiên Diệp, cố gắng động viên tinh thần của đám võ sinh.

Thiên Diệp khi đó đã thay một bộ võ phục màu trắng ngồi lặng im ở một góc của sàn đấu.

Vóc dáng cao cao, khuôn mặt tinh tế đến từng đường nét.

Khi không cười, đôi môi gợi cảm khép chặt lại, tỏa ra một khí thế khiến đối phương sợ hãi.

"Chúng ta phải làm cho người này ngày mai xấu hổ tới mức không dám quay lại đây nữa. Cố lên".

"Cố lên!"

"Cố lên!"

...

Tất cả số võ sinh ngồi dưới đều đồng thanh hô.

Hạ Nhạc Huyền đặc ý nhìn Thiên Diệp hát cảm lên, đôi mắt đen sẵn phát ra khí thế của kẻ mạnh hơn.

Hai người nhìn nhau trong chớp mắt, sau đó cùng cúi mình thi lễ.

"Ya!", Hạ Nhạc Huyền giành thế chủ động lao vào tấn công Thiên Diệp.

Đám ngang.

Đá vòng cầu.

Đá sau...

Những chiêu thức phức tạp nhưng đẹp mắt, nếu nhìn qua thì chỉ thấy hai người bọn họ tiếp xúc trong vài giây ngắn ngủi, Hạ Nhạc Huyền đã thờ hông học và bị Thiên Diệp dùng đòn quật vai đè nghiêng xuống sàn.

Thiên Diệp chiến thắng một cách nhanh chóng và hoàn hảo.

Không chỉ có H.N.H đang nằm trên sàn, mà ngay cả tôi cũng sửng sốt.

H.N.H lấy lại hơi, tiếp tục đầu với T.D một hiệp nữa, dù kéo dài thời gian được hơn một chút, nhưng kết quả vẫn là thảm bại.

"Không cần giữ kẻ nữa, tất cả cùng lên nào, nhất định phải đánh bại người này, không thì ngày mai sẽ đến lượt chúng ta xấu hổ tới mức không dám đến học nữa."

H.N.H vừa dứt lời, tất cả số võ sinh đang ngồi bên dưới lập tức ào dậy, xông lên phía trước.

Thân hình cao lớn của anh vẫn đứng thẳng trong cơn gió nhẹ thổi qua.

Khuôn mặt không có nụ cười hoàn toàn khác hẳn với mọi khi, có một cảm giác gì đó khiến người ta thấy sợ. Đúng rồi, đó là sát khí.

Dẫu là như vậy, T.D vẫn đẹp trai như một vị thần, vị thần bay đến bên tôi trong một vườn hoa ngập sắc xuân.

Mấy phút sau.

Trên sàn nhà đã la liệt người nằm ngồi thở dốc.

H.N.H cúi khom lưng, thở phì phò: "Em không tin là lại không có ai đánh thắng được anh."

"Chẳng phải tất cả người của em đã ngã hết rồi à?", Thiên Diệp cười, cố ý trêu chọc Hạ Nhạc Huyền.

"Ai...ai bảo thế?", Hạ Nhạc Huyền nhìn quanh một lượt, mày chau lại mỗi lúc một sâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người tôi, "Ha ha, chỗ chúng ta vẫn còn một người chưa bị đánh ngã, Mộ Ái Ni."

Tôi muốn từ chối, việc học Taekwondo đã qua mười năm nay rồi, nhất là tôi lại vừa tận mắt chứng kiến Thiên Diệp lợi hại như thế nào.

Thật lạ lùng, anh ấy chẳng phải khi trước luôn yếu đuối đi sau lưng tôi, rồi rít đòi tôi bảo vệ hay sao?

"Cố lên nào, Mộ Ái Ni, tất cả dựa vào cậu đấy. Chúng tớ sẽ ở sau ngấm cổ vũ cho cậu", H.N.H đẩy tôi lên trước.

Tôi nhìn T.D đang đứng trước mặt mình, anh cười dịu dàng, đôi mắt nhấp nháy như những ánh sao trong đêm tối.

Trông T.D thế này chẳng khác nào một khúc ca dao cổ xưa vượt qua thời gian ngàn năm bay tới trong đêm trăng tuyệt đẹp, đầy ma lực nhưng nguy

hiểm

Không còn cách nào khác, tôi đành đứng thế, chuyển động về phía trước với một vẻ cảnh giác cao độ, khi đến gần sát Thiên Diệp mới xuất chiêu, nhưng anh đã tránh được bằng một phản ứng cực kỳ điêu luyện, đồng thời phản đòn nắm lấy vai tôi.

Gay rồi! Chắc chắn bị Thiên Diệp đánh ngã ngay bây giờ.

Tuy nhiên lúc ấy, tôi cảm giác thấy động tác của anh dừng lại, thế là lập tức tranh thủ thời cơ, nắm lấy cổ tay anh và làm động tác quật vai.

“A!”

“A!”

Tất cả mọi người đều mong đợi giây phút Thiên Diệp ngã ra sàn, sau đó thì nhìn sang tôi, trong mắt ló ra từng ngôi sao sùng bái. Tôi nghi hoặc nắm chặt tay, mới rồi tôi có sức khỏe đến thế kia ư?

Nhờ dấu chấm câu hoàn hảo mà tôi viết cho trận đấu nên mọi người đều rất vui vẻ, nhưng có một người ngoại lệ, là Hạ Nhạc Huyền. Khi trận đấu kết thúc, Thiên Diệp đi thay quần áo đến bên tôi.

Cô ấy cười, lộ ra hai lúm đồng tiền dễ thương.

“Thực không ngờ Thiên Diệp lại trở nên lợi hại như vậy, nhưng cảm giác mà anh ấy mang lại cho mọi người có vẻ không giống một anh chàng biết võ Taekwondo.”

“Vậy thì giống cái gì?”, tôi hỏi với vẻ hiếu kỳ.

“Giống một anh chàng con nhà giàu đang chơi dương cầm.”

“Ha ha, có lẽ vậy.”

“Vừa rồi... Thiên Diệp rõ ràng có cơ hội đánh ngã cậu, có biết vì sao mà cuối cùng cậu lại là người thắng cuộc không?”, Hạ Nhạc Huyền cười hỏi.

“Chắc là... anh ấy cố tình”, tôi lắc đầu, vừa nãy tôi cũng cảm giác là mình thua chắc.

Hạ Nhạc Huyền cũng lắc đầu, đôi mắt màu đen sẫm giống như vực xoáy, tất cả sự buồn thương đều đã hóa thành những cánh anh đào bay xao xác bên trong đó. Tuy nhiên, nụ cười của cô ấy vẫn xán lạn, ngọt ngào.

“Vi trong lòng của cậu không phải ở trên vai anh ấy, mà là ở trong tim.”

"Vi trong lòng của cậu không phải ở trên vai anh ấy, mà là ở trong tim."

Khi câu nói đó vang lên trong tai đến lần thứ 12, tôi lại nhìn chăm chăm vào Thiên Diệp đến mức sững người.

Mái tóc đen mềm mại. Nụ cười ấm áp, lãng mạn hơn cả những đóa anh đào.

Trong dân gian người ta quen gọi đó là những "mỹ nam", những chàng hoàng tử phương Tây trong các bức tranh đại khái chắc cũng chỉ thế này thôi.

Nhưng giờ đây, anh ấy đang ở trước mặt tôi, bẻ cho tôi một cốc lớn bỏng ngô.

"Sao bây giờ anh lợi hại thế?", tôi hỏi

"Vi có người nói không muốn bảo vệ anh, thế nên anh chỉ còn cách lợi hại để bảo vệ cô ấy", anh cười với vẻ bất chính, "còn nữa...ừm, để nghĩ xem, để thoát thân này. Trở nên lợi hại thì bỏ chạy thoát thân sẽ dễ hơn."

"Xi, thái bình này thì chạy thoát thân gì chứ. Còn nữa, Hạ Nhạc Huyền đối với anh rất tốt, anh đừng có mà ức hiếp người ta."

Tôi lạnh nhạt bậm môi với vẻ không tin một chút nào lí do vớ vẩn của anh.

"Ái Ni..., anh chỉ muốn tốt với mình em..."

Câu nói đó có vẻ không giống như câu nói đùa vừa nãy, khề khàng rơi xuống như cánh hoa bập bênh trong gió.

Không có chỗ để về...

Bất chợt giật mình, tôi quay mặt sang, chỉ thấy nửa bên khuôn mặt tuyệt đẹp của Thiên Diệp, nụ cười giống như bị tổn thương vẫn còn trên môi.

Cảm giác như bị mảnh vỡ thủy tinh cứa qua da, trong lòng chọt dội lên một nỗi đau rầm rứt.

Tôi nhếch miệng cười, đôi môi hé ra một góc độ trông tàn nhẫn:

"Đừng nói với em anh thích em đấy nhé, xem ra lộn thì có khả năng, anh tuyệt đối không có khả năng đó đâu."

Cuối cùng tôi đã biết sự dựa dẫm của Thiên Diệp vào tôi là một niềm vui.

Sự ức hiếp của Hạ Nhạc Huyền đối với Thiên Diệp hóa ra là một tình cảm thâm kín, khao khát được đối phương chú ý.

Nhưng trong thế giới tình cảm này vốn không hề có sự công bằng.

Không phải cửa tốt với ai, người đó sẽ thích mình.

"Vì sao?"

"Vì chúng ta là bạn bè, vì tình bạn sẽ mai mãi không bao giờ thay đổi." Tôi đáp lại một cách điềm nhiên.

"Ha ha, thật à?", Thiên Diệp vẫn cười lớn, cười nhưng mặt đầy vẻ âm u. Tôi thò tay vào cốc bóng ngô Thiên Diệp đang cầm, bất chợt chạm tay vào một vật gì đó hình vuông. Cầm lên với vẻ nghi hoặc, nhìn vào mới biết đó là một hộp đựng đồ trang sức được làm tinh xảo.

"Này, bây giờ việc tặng đồ trang sức cũng thô thể này à?"

"Em mở ra xem", anh nhìn tôi với vẻ đợi chờ.

"Nói cho anh biết, em không dễ bị cảm động như thế đâu nhé", tôi vừa nói vừa mở chiếc hộp ra.

Một luồng sáng lóe lên, sợi dây chuyền với đầy những ngôi sao lấp lánh nổi bật lên trên lớp lót bằng nhung đen của chiếc hộp.

"Sợi dây này...", tôi nghẹn lời không nói được tiếp.

Sợi dây chuyền giống hệt sợi dây tôi đánh mất.

"Cảm động rồi đúng không, ha ha. Tặng em đấy, lần này thì giữ gìn cẩn thận nhé", Thiên Diệp lấy sợi dây chuyền trong chiếc hộp ra rồi giúp tôi đeo vào cổ.

Một cảm giác có lỗi và xúc động trào dâng lên tống tôi.

Thiên Diệp...

Em không xứng đáng để anh tốt với em như vậy, bởi em không thể cho anh thứ tình cảm mà anh cần.

Nó quá nặng nề, sẽ khoét rỗng trái tim em.

Trong lòng tôi cực kỳ hỗn loạn, không biết phải đối mặt với Thiên Diệp thế nào, khi quay đầu lại nhìn, chợt phát hiện ra ánh mắt anh đã trở nên sắc nhọn, thậm chí còn mang sát khí đằng đằng.

Tôi nhìn theo hướng mắt anh đang chăm chú...

"Đi thôi", anh nói nhỏ bên tai tôi.

Chỉ thấy cách đó không xa có mấy người đeo kính đen, đóng khung trong bộ vest cứng ngắc đang tiến đến gần chúng tôi. Đang định hỏi Thiên Diệp vì sao lại căng thẳng thế, tôi đã bị anh kéo chạy về phía trước.

Vù vù...

Gió tạt qua tai chúng tôi cói tốc độ nhanh.

Chúng tôi chạy xuyên qua đám đông trên phố, chạy tiếp vào một con đường nhỏ gấp khúc.

"Thiên Diệp, vì sao phải chạy thế?"

Anh nắm lấy cổ tay tôi, siết chặt, khiến tôi cảm thấy hơi đau.

"Rèn luyện thể lực thôi."

Lúc tôi còn đang phỏng đoán linh tinh, nào là có phải anh đã mua nợ món hàng đắt tiền, trót chọc giận nhân vật xã hội đen nào đó hay bản thân anh có vấn đề gì không, thì những người đuổi theo đằng sau đã theo kịp, bao vây lấy chúng tôi.

Thiên Diệp tức giận nhìn bọn họ, sát khí lại một lần nữa tỏa ra lạnh giá. Tôi vội vàng đứng sát vào sau lưng anh, nghe thấy tiếng anh nói thật khẽ:

"Chờ lát nữa có cơ hội thì em phải chạy thật nhanh nhé, nhớ đừng có quay đầu lại."

"Thiên Diệp anh thật ngốc, sao lại dính dáng gì đến những người này chứ? Anh đã nói sẽ bảo vệ em, vậy thì anh mau đánh ngã hết tất cả đi."

Trong lòng tôi vô cùng hoảng loạn, nhưng vì đứng tựa vào Thiên Diệp, nên sự sợ hãi lập tức biến mất tăm mất tích.

Những người áo đen gần như đồng loạt tấn công chúng tôi, tôi cố hết sức để tránh đòn, không để mình trở thành gánh nặng của Thiên Diệp.

Thiên Diệp có vẻ lợi hại hơn cả lúc ở trong võ đường nhưng những người mặc áo đen thần bí kia dường như đã được huấn luyện một cách bài bản, ngay cả khi trúng đòn của Thiên Diệp, họ cũng không hề lùi bước, huồng hồ võ nghệ của họ ở trình độ cao hơn hẳn Thiên Diệp.

"Mau theo chúng tôi về"

"Không bao giờ."

Trong trận loạn đả, tôi mơ hồ nghe thấy bọn họ đối thoại với nhau. Thiên Diệp đã trúng mấy đòn, nhưng vẫn cố gắng dùng thân mình để che chắn cho tôi.

Nhìn thấy khoe miệng anh rớm máu, lòng tôi lại thêm một lần rung động.

Đột nhiên, một tên trong nhóm áo đen rút ra một con dao găm sắc nhọn, nhân lúc chúng tôi đang bất cẩn lao đến.

"Thiên Diệp, cẩn thận!", tôi quay về phía Thiên Diệp hét lên, đồng thời phát hiện ra đích nhắm của hắn chính là tôi.

Bản năng mách bảo tôi phải tránh đi, nhưng cuối cùng chân không nhúc nhích nổi, vì phía sau lưng tôi là Thiên Diệp.

"Soạt!"

Tiếng dao găm xé gió lao đến sát người tôi.

Tôi nhắm chặt cả hai mắt lại..

Không thấy đau như dự kiến, tôi nghi hoặc mở mắt ra.

Trong tầm nhìn vừa mới phong quang trở lại, một bàn tay thon dài hoàn mỹ đã nắm lấy lưỡi dao.

Dòng máu màu hoa tường vi chảy ra, rơi từng giọt xuống chuôi dao. Tí tách. Những giọt máu lóe lên một sắc màu diễm lệ trong bầu không mờ tối.

"Thiên Diệp!", tôi hét hoảng kêu lên.

Những người mặc áo đen đứng xung quanh cũng như bị thôi miên bởi cảnh tượng đó, đều đứng sững lại, vẻ lo ngại lóe lên trong mắt.

"Cút!", Thiên Diệp gầm lên.

Ngay cả lúc đó, Thiên Diệp vẫn lấy thân mình che kín cho tôi, ngăn cách tôi với những người áo đen đây đây.

Một người trong nhóm nói mấy câu tiếng Anh vào tai nghe điện thoại, sau đó ra lệnh cho những người khác nhanh chóng rời đi.

Tôi lấy khăn mùi soa ra quấn chặt vết thương của Thiên Diệp, máu vẫn thấm ra như từng đóa tường vi tươi rói lần lượt hiện lên trên nền khăn trắng toát. Những đầu ngón tay tôi lạnh cứng, dù cố nén nhưng cánh tay vẫn run lên khe khẽ.

Đáng chết!

Máu vẫn không ngừng chảy, thoát cái đã nhuộm chiếc khăn thành một màu đỏ nhức mắt.

"Em đừng lo, Ái Ní", khuôn mặt đầy vết bầm của Thiên Diệp mỗi lúc một nhạt nhợt hơn.

"Anh im lặng đi được không, nếu anh có làm sao, em sẽ không bao giờ thêm đề ý đến anh nữa."

Tôi chưa nói hết câu, Thiên Diệp đã ngã vào lòng tôi.

Nước mắt cứ thế tuôn ra, không thể nào kìm nén nổi.

Thiên Diệp, Phác Thiên Diệp, anh thật là ngốc...

Phòng cấp cứu trong bệnh viện.

"Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?", tôi hỏi với vẻ lo lắng.

Sau khi Thiên Diệp ngất đi, chiếc xe cảnh sát tuần tra đi qua đã giúp tôi đưa anh vào phòng cấp cứu một bệnh viện gần đó. Thiên Diệp nằm trên giường tiếp nước trông có vẻ rất yếu, nhưng khuôn mặt anh vẫn đẹp rạng ngời, giống hệt một thiên thần sắp sửa mất đi mạng sống.

"Yên tâm đi, cậu ấy không sao đâu, chỉ là do mất máu cấp, một chút nữa sẽ tỉnh lại ngay. Bây giờ chúng tôi sẽ băng vết thương ở tay cho cậu ấy, nhớ không được nhúng nước trong vòng hai tuần", bác sĩ tháo chiếc khăn tay của tôi ra, cẩn thận rửa vết thương ở tay Thiên Diệp.

Một vết thương đáng sợ rộng hoác nằm giữa lòng bàn tay anh, kéo dài xuống dưới, dường như làm thành một đường chỉ tay mới.

Tôi ngồi bên cạnh Thiên Diệp, khẽ khàng dùng tay vuốt nhẹ trên má anh.

Tim vẫn đang đập dồn, không thể nào bình tĩnh lại.

Những mảng kí ức về Thiên Diệp lại bắt đầu cuộn lên trong não, giống như từng đợt thủy triều dồn dập đập vào bờ lúc bóng đêm đã bao trùm.

"Vị trọng lượng của cậu không phải ở trên vai, mà là ở trong tim anh ấy."

...

"Sao bây giờ anh trở nên lợi hại thế?"

"Vì có người nói không muốn bảo vệ anh, thế nên anh chỉ còn cách trở nên lợi hại để bảo vệ cô ấy. Còn nữa...ừm, để nghĩ xem nào, để thoát thân này. Trở nên lợi hại thì bỏ chạy thoát thân sẽ dễ hơn."

"Xi, thời thái bình này thì chạy thoát thân gì chứ. Còn nữa, Hạ Nhạc Huyền đối với anh rất tốt, anh đừng có mà ức hiếp người ta."

"Ái Ni..., anh chỉ muốn tốt với mình em thôi...."

...

Cuối cùng đến giờ phút này tôi đã hiểu, trong tim tôi Thiên Diệp luôn luôn có một vị trí không gì lay chuyển nổi.

Cái cảm giác đó, thật khó mà diễn đạt rõ bằng lời.

Không biết liệu có phải bị ảo giác hay không, tôi dường như nhìn thấy Thiên Diệp nằm trước mặt tôi đang nở nụ cười âm áp, dịu dàng.

"Ái Ni, em khóc vì anh à?"

Không lẽ nào, giọng nói nghe cũng rất thật mà?

"Đừng có động đây", vị bác sĩ đang giúp anh rửa vết thương lên tiếng nhắc nhở.

Cuối cùng tôi cũng nhẹ lòng, Thiên Diệp đã tỉnh rồi, tất cả bóng đêm u ám đã qua đi, anh không sao. Cảm tạ ông trời.

"Ai bảo là em khóc vì anh chứ. Em nhận lời với mẹ sẽ không bao giờ khóc nữa"

Bởi vì nước mắt chứng tỏ cho sự yếu đuối.

Cái ngày mẹ rời bỏ tôi đi, cái ngày những cánh hoa bồ công anh bay tan tác ngập một góc trời như những bông tuyết trắng ấy, mẹ đã lau khô nước mắt trên mặt tôi, nói tôi đừng khóc nữa. Bắt đầu từ ngày ấy, tôi đã hứa với mẹ, về sau dù có gặp bất cứ chuyện gì khốn khó hoặc đau lòng, cũng sẽ không bao giờ khóc.

Ai ngờ được rằng, cuối cùng tôi đã không thực hiện được lời hứa ấy.

ác sĩ sau khi xử lý xong vết thương của Thiên Diệp, bảo với chúng tôi có thể ra về.

Màn đêm vẫn chưa hoàn toàn phủ kín bầu trời, nhưng một vầng trăng lạnh lẽo đã được ai đó treo lơ lửng giữa tầng không.

Cứ chốc chốc tôi lại nhìn xuống bàn tay được băng bó của Thiên Diệp với vẻ căng thẳng, nhờ thế mà nhận ra những ngón tay của Thiên Diệp rất thon và dài, dưới ánh trăng dường như chúng đều mang một luồng linh khí.

"Này, em thích cầm tay anh thì cứ nói thẳng ra, anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận mà."

"Đồ ngốc mới thích nắm tay anh! Có điều em thấy tay anh có vẻ thích hợp với việc chơi piano trong một nhà hát lớn rực rỡ ánh đèn vàng ở Vienna hơn là dùng để chặn dao găm đấy."

"Ha ha, thế à? Đôi bàn tay này biết chơi đàn đấy. Tuy nhiên bây giờ nó không thể lướt trên các phím đàn nữa rồi."

"Xì, biết chơi đàn tại sao lại không thể chơi nữa?", tôi phát hiện ra trong mười câu Thiên Diệp nói, có lẽ phải đến chín câu không thể coi là thật.

"Bởi vì tay cũng hỏng như một cỗ máy cũ kỹ rồi."

Quái quỷ, so sánh cái kiểu gì thế! Chẳng qua là bị thương một chút thôi, thế mà đã nói năng vớ vẩn rồi.

"Không thêm đếm xỉa tới anh nữa, em phải về rồi. Nhớ đừng để nước vào tay, hàng ngày nhớ thay băng, bôi thuốc đây", lúc sắp đi, tôi dặn anh.

Bóng đêm cuối cùng cũng đã bao phủ khắp bầu trời.

Ánh trăng bàng bạc rải từng làn xuống mặt đất hết như dòng nước.

Những cây hoa anh đào ở hai bên đường không ngừng trút xuống những cánh hoa tàn úa, cánh hoa bay lả tả.

Thiên Diệp ở phía sau cười buồn bã: "Không được, không được rồi, trí nhớ của anh rất kém, hay là em bớt chút thời gian đến thay băng giúp anh nhé."

Tôi cẩn cẩn môi, tiếp tục bước về phía trước, quyết định không thêm để ý đến những trò giả bộ để ý lại của Thiên Diệp, nhưng quả thực, Thiên Diệp như thế này, mới đúng là Thiên Diệp hồi còn nhỏ.

Đi được vài bước rồi, tôi mới bất chợt nhớ ra một việc vô cùng quan trọng phải hỏi anh.

Những người mặc áo vest đen, đeo kính râm vừa rồi là ai?

Vì sao họ lại đến bắt anh?

Thiên Diệp đắc tội gì với bọn họ?

Nếu những người đó lại xuất hiện nữa, Thiên Diệp phải làm thế nào?

Nghĩ tới đó, tôi lập tức quay người, định nhắc nhở Thiên Diệp phải chú ý giữ mình.

Khi ấy, tất cả đã bị bóng đêm nuốt gọn.

Trong bóng tối mông lung, tôi nhìn thấy bóng Thiên Diệp.

Cao lớn và thanh tú, nhưng bao trùm lên đó là một vẻ buồn thương xa xăm mờ ảo.

Anh càng đi càng xa, bóng hình mỗi lúc một mờ dần, sắp sửa mất hút vào bóng đêm.

Một cảm giác bất an đột nhiên khiến tim tôi dội lên nỗi đau không gọi được tên.

"Thiên Diệp", tôi lớn tiếng gọi.

Cả không gian như vọng lại tiếng gọi chứa đựng đầy nỗi lo lắng của tôi.

"Thiên Diệp", tôi gọi thêm lần nữa, cuối cùng anh cũng quay đầu lại.

Khuôn mặt anh tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lập tức nở một nụ cười rạng rỡ và ấm áp, khoe miệng thanh thoát giống như muốn phá vỡ tất cả màn đêm u ám.

Những đóa hoa anh đào bỗng nở mỗi lúc một rực rỡ hơn, mỗi đóa dường như đều nở đến cực điểm, trong chớp mắt đã hoàn thành sứ mệnh của kiếp hoa, rồi sau đó úa tàn. Cánh hoa bay toả khắp nơi. Bay đến tận cùng, là khuôn mặt tinh tế tới mức toàn bích của Thiên Diệp.

Tuyệt đẹp như một chú thiên tinh vừa bước ra từ cánh đồng hoa lily.

Ngón tay thon dài của anh vẽ thành hình một dấu chấm hỏi lớn trong không trung.

Trong tim tôi bỗng như có nước thủy triều dâng trào, từng con sóng đập dồn dập hung dữ ập mạnh vào bờ. Trước mắt tôi, khuôn mặt Thiên Diệp bỗng chốc biến thành khuôn mặt thời thơ ấu.

Dưới tán cây cỏ thụ xanh rậm ở La Đồ, Thiên Diệp mặc bộ võ phục Taekwondo chạy đến bên tôi.

Những cánh hoa bồ công anh trắng muốt hình cầu bay lượn khắp không trung.

Quay quay xoay xoay, cuối cùng rơi xuống người chúng tôi.

Thiên Diệp vừa thở, vừa cố gắng lấy hết sức lực còn lại trong mình hét lên với tôi: "Ái Ni, sau này..."

Những tia nắng mặt trời xuyên qua tán lá che phủ trên đầu làm thành những giọt pha lê trong suốt. Tôi nghe không rõ Thiên Diệp nói gì, làm động tác vẽ một dấu chấm hỏi lớn trong không trung.

Gió đưa mùi hương hoa hồng bay đến, mang theo những tiếng nói đứt quãng của Thiên Diệp.

"Anh...sẽ...bảo...về...em."

....

Tôi chăm chú nhìn khuôn mặt Thiên Diệp, những lời muốn nói bỗng dừng bay mất đi đâu hết.

Đành ra sức vẫy tay với Thiên Diệp, sau đó quay người bước đi. Không hề lưu luyến.

Thiên Diệp!

Thiên Diệp!

Phải lưu giữ quá nhiều ký ức như vậy, liệu anh có thấy mệt mỏi không?

Ở một khoảng cách xa như vậy, nhưng hình bóng của Ái Ni vẫn mang vẻ cao ngạo và lãnh đạm, giống như một vì sao lấp lánh ở nơi xa tắp, khó lòng mà chạm tới.

Anh đợi chờ cô sẽ nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ là cái vẫy tay, sau đó quay người bước đi không lưu luyến.

Thiên Diệp cố nén nỗi thất vọng trong lòng, vết thương ở tay bỗng chốc đau nhức như bị cắt lìa khỏi thân. Nghĩ tới những kẻ mới rồi xuất hiện, anh cau mày, lấy điện thoại đi động ra. Quay về lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên anh mở đi động, vì sợ chẳng may "bà ấy" tìm ra.

Anh không sợ những người đó sẽ lại xuất hiện lần nữa, nhưng lại sợ Ái Ni sẽ lại bị tổn thương.

Đáng chết! Bọn họ dám nghĩ tới việc làm hại Ái Ni. Người đó sẽ bất chấp tất cả chỉ để đưa được anh về thôi ư?

Trong nỗi tức giận bùng bùng, Thiên Diệp bấm một số máy quen thuộc.

"Ha ha, mất tích lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng phải gọi điện cho ta ư, Thiên Diệp", bên máy kia là giọng một người phụ nữ vô cùng quen thuộc với Thiên Diệp, lạnh lùng và rất biết tự kiềm chế.

"Lập tức bảo những người đó rút hết đi cho tôi", Thiên Diệp nói bằng chất giọng trầm trầm nhưng băng giá.

"Nghe bọn họ nói, tay con bị thương phải không? Lẽ nào con muốn bàn tay đó trở thành tàn phế?"

"Ha ha, cuối cùng thứ mà bà quan tâm đến vẫn là hai bàn tay của tôi", Thiên Diệp cười giễu cợt, sắc mặt anh trở nên xa vắng, "có phải bà sai bọn họ làm hại Ái Ni không?"

"Ta chỉ cảm thấy là đối với một người không biết nghe lời như con, ta sẽ không tiếc trả mọi giá để ép con quay lại."

"Tôi cũng muốn cho bà biết, nếu Mộ Ái Ni bị tổn thương dù chỉ một chút thôi, tôi đảm bảo rằng vĩnh viễn bà sẽ mất tôi."

"Phắc Thiên Diệp!"

Máy bên kia vọng lại tiếng gầm đầy phẫn nộ, Thiên Diệp nhanh chóng đóng máy lại.

Trong lòng có một cảm giác cực kì bất an, không biết "bà ấy" sẽ còn dùng thủ đoạn gì để làm tổn thương đến Ái Ni.

Ái Ni, Ái Ni, nếu như sự trở lại lần này của anh chỉ tiếp tục đem đến cho em sự bất an và thương tổn, vậy phải chăng anh không nên xuất hiện?

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tội Ác Và Trừng Phạt

Cuối cùng cũng về đến nhà, con bé Chân Ni và di Quách đang hát karaoke trong phòng khách. Tiếng nhạc lớn đến nỗi muốn điếc tai.

Tôi quay về phòng riêng của mình, bỏ cặp xuống giường, chiếc điện thoại di động để bên trong trượt ra ngoài, Tôi tiện tay cầm lên xem, mới giật mình thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ. Vì điện thoại đang để ở chế độ rung, mới rồi lại xảy ra việc đột xuất đó, nên tôi không chú ý đến.

Thôi Hy Triệt?

Mấy chục cuộc gọi nhỡ đều là Thôi Hy Triệt gọi đến, có chuyện gì thế nhỉ?

Mộ Ái Ni, sau khi tan học đến văn phòng hội. Thôi Hy Triệt.

A tôi chợt nhớ đến nội dung tin nhắn anh ta gửi đến lúc trưa, gay ròi, tôi quên băng mắt. Nhấn tiếp nút mở hộp thư đến, phát hiện có vài tin nhắn mới.

17g30phút:

Mộ Ái Ni, chân của cô là chân lợn hả?

17g50phút:

Mộ Ái Ni, tôi ra lệnh cho cô lập tức đến ngay văn phòng hội.

18g10phút:

Mộ Ái Ni! Hạn cho cô trong vòng 10 phút nữa có mặt ở nhà tôi! Địa chỉ xxxxxx

19g:

Ngày mai cô chết chắc rồi.

Đọc đến tin nhắn cuối cùng, toàn thân tôi bất chợt nổi da gà. Dù là chỉ đọc tin nhắn qua điện thoại, nhưng tôi cũng có thể cảm thấy sự tức giận của Thôi Hy Triệt như một ngọn núi lửa phun phì phì. Tuy nhiên, dù anh ta có phát hỏa, nhưng chắc cũng vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng đó nhỉ.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng là tôi đã quên cuộc hẹn, nên mặc dù đã sắp 20g, tôi vẫn quyết định đi đến nhà Thôi Hy Triệt.

Khi ra khỏi cửa, Chân Ni và di Quách đang chõ mặt vào nhau hát một câu yêu thương thắm thiết: Những niềm hạnh phúc em không may làm mất đó, phải chăng đang ở một nơi có tên gọi là vĩnh cửu?

Hát hò vô cùng chăm chú.

Chăm chú đến mức không hề ý thức việc tôi về rồi lại đi.

"Nhà cô sống trên mặt trăng à?", đây là câu đầu tiên Thôi Hy Triệt hỏi tôi sau khi tôi gặp anh ta, cộng thêm cả ánh mắt lạnh như dao khiến người ta sợ hãi. Anh ta muốn giết người chắc?

Thôi đi, tôi mới vừa đối phó với một nhóm người mặc đồ đen thần bí, chẳng còn hơi đâu mà tranh cãi.

"Gọi đến mấy chục cuộc điện thoại cho tôi, chẳng phải là tìm tôi có việc gì hay sao? Xin anh nói nhanh cho, tôi nghe xong sẽ tự động biến mất, quay về mặt trăng mà anh nói", tôi trừng mắt nhìn anh ta.

Không buồn trả lời, Thôi Hy Triệt nhìn chăm chăm lên cổ tôi, ánh mắt lạnh băng như đá, có vẻ như mỗi lúc một tức giận hơn.

"Sợi dây chuyền? Ai tặng cô thế?"

Tìm tôi bỗng nhiên giật thót một cái. Anh ta có khả năng đoán trước à? Thiên Diệp vừa mới tặng tôi, anh ta đã hỏi rồi.

Không biết là tại sao, tôi trả lời vói vể vể né tránh: "Cứ nhất định là phải có người nào tặng à? Nói cho anh biết, bây giờ không phải là lúc nói chuyện phiếm đầu. Tìm tôi rốt cuộc là có chuyện động trời gì chứ?"

Thôi Hy Triệt nhìn tôi chăm chăm cứ như muốn xuyên thấu con người tôi, một luồng khí lạnh khiến người ta ngạt thở. Cuối cùng, Thôi Hy Triệt lạnh lùng mở miệng:

"Không có gì, cô rút về mặt trăng đi."

Nghe thấy câu này, tôi tức giận đến mức hai cánh tay run lên, vì nhìn thấy những cuộc gọi nhỡ của anh ta nên cho rằng có việc gì quan trọng, phải vội vàng chạy thẳng đến đây. Trên đường đi lại còn lo lắng vì chuyện đó, nhưng tên đàn ông nhỏ nhen này bây giờ lại làm bộ dạng như tôi mắc phải tội lỗi gì không thể ăn xá.

Đáng ghét!

Tuy nhiên, anh ta giận dữ như vậy, lẽ nào là vì chờ đợi tôi lâu quá? Bất kể người nào phải đợi dài cả cổ suốt buổi tối, có lẽ đều trở nên xấu tính như vậy.

Thôi Hy Triệt liếc xéo tôi, sau đó quay người đi vào.

Hôm nay anh ta mặc bộ tây phục kiểu Tuxedo, màu đen trông rất sang trọng khiến khí chất quý tộc của anh ta càng trở nên nổi bật.

"Thôi Hy Triệt, điện thoại di động của tôi để chế độ rung, cho nên không hề biết anh gọi đến. Tuy nhiên khi nhìn thấy những cuộc gọi nhỡ, tôi đã lập tức bắt xe đến đây ngay. Còn nữa...xin lỗi, tôi quên mất chuyện anh nói lúc trưa", tôi mở lời với vẻ đã biết lỗi rồi.

Như thế, có lẽ không nên giận nữa nhỉ?

Trời ạ, liệu có phải bọn con trai đều nhỏ nhen thế này không?

Tuy nhiên, khi nghe tôi nói xong, Thôi Hy Triệt quả nhiên quay đầu lại, cái cằm cứng ngắc bắt đầu thả lỏng ra, buông xõng một câu mà tôi vốn không hình dung ra nổi: "Cô có biết làm cơm không?"

Từ trước tới nay không hề biết những người giàu lại thế này, vì người giúp việc xin nghỉ, không có ai phục vụ cơm nước, nên cả nhà rơi vào cảnh bụng đói ngồi chờ.

Tôi hỏi anh ta với vẻ không tin được: "Lẽ nào cả nhà anh không biết ra ngoài ăn?"

Tôi chưa nói hết, Thôi Hy Triệt đã dẫn vào sảnh chính của tòa biệt thự nhà anh ta.

Trong gian sảnh cực kì sang trọng, ánh đèn sáng huy hoàng, dưới sàn là tấm thảm dệt tay đắt giá được làm ở châu Âu, trải dài từ cửa chính lên đến tầng 2. Cầu thang, quầy bar, trên tường đều khắc hình những đóa hoa hồng tuyệt đẹp. Một người phụ nữ với khí chất thanh cao, quý phái ngồi trên chiếc ghế salon hoàn mỹ, bên cạnh đó là mấy thiếu nữ trong những bộ trang phục tinh tế, thời trang.

"Bọn họ cứ ngồi đây mãi, làm sao tôi đi ra ngoài ăn được", Thôi Hy Triệt hơi chau mày.

"Ở đây có nhiều người như vậy, không có lấy một người biết nấu nướng à?"

"Bọn họ chỉ thông thạo những thứ xã hội thượng lưu, như trà đạo chẳng hạn."

Quả nhiên, một thiếu nữ trong số đó nhắc âm trà lên bằng một động tác cực kỳ uyển chuyển, thanh nhã, rót trà nóng vào từng chiếc cốc đặt trước mặt mỗi người với vẻ vô cùng thuần phục. Người phụ nữ có ánh mắt nghiêm nghị gặt gặt đầu tỏ vẻ tán thưởng.

"Kia là mẹ anh phải không?", tôi chỉ người phụ nữ đó, hỏi với vẻ hiếu kì.

"Ừm."

"Bà ấy đẹp thật", tôi khen từ tận đáy lòng.

Cùng lúc ấy, trong thâm tâm chợt trào lên một cảm giác ngờng mợ, cảm giác ấy giống như một con côn trùng bắt chợt từ đâu bay tới và không ngừng cắn vào trái tim tôi, vừa thấy đau đau, lại vừa ngứa ngứa khó chịu.

"Cứ để tất cả cho tôi, anh sẽ thấy những món ăn từ tay tôi hiện ra đầy ắp cả một bàn trong phút chốc thôi."

Tôi đi vào gian bếp nhà Hy Triệt, nhìn quanh một lượt và đánh giá các thiết bị nhà bếp ở đây.

Từ nhỏ tôi đã rất thích được nấu nướng cùng mẹ, khi ấy tôi chỉ có một ước nguyện duy nhất là trở thành một chuyên gia về đồ ăn nhẹ, mở một cửa hiệu điểm tâm, hy vọng tất cả mọi người đều thích ăn những món điểm tâm do tự tay tôi làm. Nhưng từ sau khi tôi lên 8 tuổi, chăm sóc Chân Ni đã trở thành mục tiêu sinh tồn duy nhất của tôi.

Trong vòng mấy phút ngắn ngủi, tôi đã dùng những nguyên liệu có sẵn trong tủ lạnh làm ra mấy món ăn nhẹ kiểu Trung Quốc và phương Tây. Mùi vị những món ăn đó tỏa lan khiến nụ cười hoàn mỹ nhất trên đời của mẹ lại hiện lên trong đầu tôi. Âm áp và yêu thương.

Xếp ngay ngắn xong món cuối cùng, tôi đi ra phòng ăn. Những cô thiếu nữ kia đã ngồi yên lặng bên chiếc bàn ăn hình chữ nhật dài, tư thế nhã nhặn đúng kiểu của thực nữ.

Theo ánh mắt mang vẻ chỉ thị của Thôi Hy Triệt, tôi ngồi vào bên cạnh anh ta, sau đó lập tức cảm thấy những ánh mắt sắc nhọn chăm chú nhìn mình từ bốn phương tám hướng. Tôi không kìm nổi than thầm trong bụng: Hóa ra một người đàn ông đẹp trai cũng rất dễ mang lại tai họa cho mình!

"Thưa bác, vì muộn như thế này rồi không thích hợp để ăn các món khó tiêu hóa, nên cháu đã làm món cháo nấu với cá và hào băm nhuyễn", tôi giới thiệu món ăn với mẹ Thôi Hy Triệt.

Người quản gia lập tức múc một bát cháo bê đến trước mặt nữ chủ nhân.

Thôi Hy Triệt cầm chiếc thìa bằng bạc ném qua loa, sau đó lẳng lặng bỏ thìa xuống bàn. Anh ta ăn rất ít, động tác ăn lặng lẽ mà nhã nhặn, giống như một môn nghệ thuật.

"Nghe nói cô là bạn học của Hy Triệt?", mẹ Hy Triệt ném xong liền hỏi.

"Vâng ạ."

"Nếu như có thể, thực ra..... tôi mong rằng cô đừng có đến quá gần Hy Triệt", bà tôi không nhìn thẳng vào tôi, nhưng câu nói đó thì giống hệt như lưỡi dao đâm chết chọc lạnh lòng phóng tới.

Hóa ra bố mẹ các thiếu gia con nhà giàu đều như vậy, tôi đưa mắt nhìn Thôi Hy Triệt với vẻ thông cảm, nói bằng giọng nhạt nhẽo: "Cháu cũng rất đồng ý."

"Cách."

Một thiếu nữ mặc chiếc váy hình lá sen màu trắng giật mình chạm chiếc thìa vào cạnh bát men sứ, phát ra âm thanh giòn tan.

Ánh mắt mẹ Hy Triệt nhìn tôi hơi sững lại một chút, tiếp theo đó không buồn để ý đến tôi nữa, quay người sang nói chuyện với thực nữ ngồi bên cạnh bà ta: "Aisha, nghe nói công ty của anh trai cháu đã lọt vào top 50 của thế giới."

"Ừm, bây giờ anh trai cháu đã trở thành một chàng trai vàng độc thân rồi."

"Anh trai cháu rất hiểu chuyện, không làm cho mẹ cháu phải phiền lòng một chút nào."

"Còn lâu ấy, mới đây mẹ cháu còn nói anh ấy không biết nghe lời, mãi mà không chịu đưa bạn gái về nhà."

"Việc ấy thì phải nghe theo lời mẹ chứ. Thật đáng tiếc là bác không có con gái, nếu không thì nhất định sẽ giới thiệu cho anh trai cháu."

.....

Mẹ Thôi Hy Triệt liếc anh ta một cái đầy ý nghĩa sâu xa, nhưng khuôn mặt anh ta vẫn phủ một vẻ lạnh lùng băng giá...

~~~~~

Type ít thôi, Jain đi học bài đây... 60 mấy câu đang chờ mình nhai và nuốt .... mọi người thông cảm.. qua thi mình sẽ type bù... Bạn heo.doi.mu cũng không thấy đâu nên mình cũng không biết làm sao... *cúi đầu*

Tôi hoảng hốt vỡ lẽ, hóa ra đây là một buổi gặp mặt thân tình. Vậy thì vì sao anh ta lại gọi tôi đến? Không phải chỉ là để tôi làm cơm giúp chứ? Hoặc có thể, tôi chính là tấm bia đỡ đạn cho ai đó.

Mấy nàng thực nữ vừa ăn, vừa thì thầm nói chuyện về thời trang và đồ trang sức, nhưng ánh mắt họ thì thoảng lén lút nhìn trộm về phía Thôi Hy Triệt.

"Mọi người ăn từ từ đi", ý thức được việc bị Thôi Hy Triệt lợi dụng, tôi giận dữ trừng mắt nhìn anh ta, sau đó đứng dậy.

Trong sân tòa biệt thự, màn đêm buông lạnh giá, ánh trăng dâng tràn như nước.

Bóng Thôi Hy Triệt đồ dài, giống như một bức tranh phong cảnh đẹp không thể nào tả nổi.

"Anh ăn ít thế", tôi nói với anh ta, "có vẻ như mọi người đều không mấy hứng thú với chuyện ăn uống."

"Hôm nay là lần tôi ăn nhiều đấy", Thôi Hy Triệt trả lời đơn giản, không giải thích gì thêm.

Đây là lần ăn nhiều?

Như thế tức là muốn nói món ăn ngon?

Con người anh ta thật kì quặc, muốn khen người ta cũng phải loằng ngoằng như vậy.

Người quản gia đem một chiếc áo gió từ trong nhà ra, muốn giúp anh ta khoác lên mình.

"Thiếu gia, phu nhân muốn cậu quay vào tiếp khách."

Anh ta khoát tay, quản gia ngừng động tác khoác áo lên người lại, vắt chiếc áo vào tay Thôi Hy Triệt, lặng lẽ đứng tránh sang một bên. Sau đó anh ta đi đến trước mặt tôi, cánh tay vòng ra sau lưng tôi.

Âm thanh của chất vải ma sát với nhau.

Một tấm khăn choàng ấm áp đã được Thôi Hy Triệt khoác lên vai tôi.

Anh ta đứng ở rất gần, gần tới mức khiến tôi có thể nghe rõ cả tiếng thở trầm lắng của anh ta. Giống như tiếng sóng trên bờ biển, từng con sóng vỗ đều đều, trầm trầm khiến người ta cảm thấy an lòng. Tim tôi đột nhiên dội lên những nhịp đập không sao kiềm chế nổi.

Thích thích thích!

Dường như muốn bùng ra ngoài lồng ngực.

Tôi ngừng lên nhìn, đối diện với đôi mắt lấp lánh màu xanh sẫm của Thôi Hy Triệt. Giống như một vực xoáy, linh hồn tôi nhanh chóng bị cuốn vào trong đó.

Giống như kiểu sợ hãi một điều gì khó nói thành tên, tôi hoảng hốt lùi về phía sau một bước, thoát ra khỏi vòng vây hơi thở của anh ta.

“Tôi sẽ đưa cô về trước.”

“Thiếu gia!”

Thôi Hy Triệt buông lỏng một câu với người quản gia, sau đó bất chấp ông ta cố gắng ngăn cản thế nào, nhất quyết kéo tôi đi khỏi đó.

Trên xe, đôi tay thon dài của Hy Triệt nắm chặt vô lăng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Không biết là tại sao, nhưng tôi luôn luôn cảm thấy có một thứ gì đó mang mùi hương rất đặc trưng mà khó tả đang chuyển động trong không khí khiến tôi đứng ngồi không yên.

“Món điểm tâm (Ở Trung Quốc, điểm tâm ko chỉ dùng vào buổi sáng mà cả buổi trưa, tối) trông giống bông hoa đó tên là gì?”, Thôi Hy Triệt bất ngờ hỏi.

“Giống như bông hoa? À, đó là váng sữa mẫu đơn.”

“Ăn rất ngon. Từ nhỏ tôi sống bên Pháp, chưa từng được ăn những món điểm tâm Trung Quốc đó. Ai dạy cô làm những món đó?”

“Mẹ tôi, trước đây tôi thường xuyên vào bếp làm cơm cùng mẹ, tôi cũng luôn mơ ước sau này mình sẽ trở thành một chuyên gia ẩm thực.”

“Mẹ cô...chắc là thường làm những món ngon cho cô ăn đúng không?”, cặp lông mày của Thôi Hy Triệt nhíu lại, làm thành một bóng đen thâm trầm trên khuôn mặt anh ta.

“Ừm, thực ra tài nghệ nấu nướng của mẹ tôi rất bình thường, nhưng cũng không hiểu vì sao, tôi luôn cảm thấy những món ăn mẹ nấu ra đặc biệt ngon. Có lẽ tất cả mọi đứa trẻ đều cảm thấy như vậy đây”. Đáng tiếc là bây giờ không được ăn nữa rồi.

“Tôi không biết, bởi vì người phụ nữ đó từ trước đến nay chưa từng nấu cơm cho tôi ăn.”

Dưới ánh đèn đường lướt qua, tôi nhìn thấy những nét buồn nặng nề trên khuôn mặt Thôi Hy Triệt. ‘Người phụ nữ đó’ mà anh ta nhắc đến liệu có phải là mẹ anh ta không?

“Mẹ anh chắc là luôn luôn bận rộn, anh nên thông cảm cho bác ấy nhiều hơn. Còn nữa, mẹ thì mãi mãi vẫn là mẹ, sao có thể gọi là người phụ nữ ấy? Anh biết không, bởi vì Thượng đế không thể chăm sóc cho từng người một, cho nên mới tạo ra người mẹ.....”

Kết!

Tiếng phanh xe chói tai.

Cả người tôi bất ngờ xô mạnh về phía trước, chỉ vì quên mất không cài dây an toàn, nên đầu tôi ngay lập tức đập mạnh vào kính chắn gió.

“Thôi Hy Triệt, anh điên rồi à!”, tôi vừa xoa xoa cái trán đau tấy vừa hét lớn.

Ánh đèn đường vàng vọt yếu ớt dường như bị bóng đêm nuốt chửng, một luồng hơi lạnh toát ra từ người Thôi Hy Triệt, giống như một con giông bão đang tích tụ lại xung quanh con người anh ta.

“Xuống xe!”

“Thôi Hy Triệt!”

Tôi nhìn lát cắt ngang khuôn mặt lạnh lùng của anh ta với vẻ không thể nào tin nổi.

“Xuống xe!”

Tôi không nói thêm gì nữa, hất cằm lên với vẻ ngạo nghễ, đẩy cửa xe bước xuống.

Ánh đèn xe hắt qua lưng, kéo dài cái bóng của tôi.

Thôi Hy Triệt lái xe đến bên cạnh người tôi thì dừng lại, đôi mắt phát ra luồng ánh sáng lạnh như băng: “Không biết cái gì thì đừng có mà nói lung tung.”

“Thôi Hy Triệt, anh đúng là đồ con. .... lộn nhỏ mọn! Cút về sao Hỏa của anh đi”, tôi không biết phải chửi anh ta thế nào, cũng không biết liệu lộn có sống ở sao Hỏa không, nhưng tóm lại là tôi rất tức giận, tức phát điên lên được.

Nhưng rồi tôi cũng chỉ có thể đứng tròn mắt nhìn anh ta nhấn nút đóng cửa kính xe, tấm kính dần dần được đẩy lên che khuất khuôn mặt anh ta.

Ái Nị, cô có phải là người đùa óc có vấn đề không đấy! Người ta gọi điện đến không nghe được, việc gì mà phải lo lắng? Người ta gọi cô đến nhà, sao cô phải vác mặt đến như một kẻ ngốc nghếch thế? Người ta chỉ lợi dụng cô để chọc tức những cô tiểu thư sống trong nhung lụa kia, để công kích mẹ anh ta, cô cho rằng người ta bỗng nhiên mời cô đến nhà ăn tối chắc? Ái Nị, cô đúng là đứa con gái ngốc nhất thế kỷ này. Còn anh nữa, Thôi Hy Triệt, anh là con lộn nhỏ mọn, vô lễ nhất thế kỷ này.

Chiếc xe chạy mỗi lúc một xa, bỏ tôi lại một mình phía sau.

Tôi gần như muốn gào lên cho tất cả nỗi tức giận thoát ra ngoài.

Phù phù phù...

Từng luồng gió đêm lạnh lẽo theo nhau lùa vào trong áo, tôi quay người, nhìn suốt con đường dài vắng vẻ, cảm thấy một cơn vắng vất bao trùm.

Trời ơi, làm thế nào để về nhà đây !

Lần này nhất định là con đường dài nhất cuộc đời mà tôi phải đi qua. À mà không, cộng tất cả những con đường tôi đã đi qua trong cuộc đời mình cũng không dài bằng thế này.

Cuối cùng cũng về đến nhà, từ xa đã nhìn thấy một bóng người đứng chờ trước cổng.

“Ái Nị”, bóng người đó vẫy tay với tôi.

Đúng là giọng bố rồi! Tôi cố gắng bước nhanh hơn.

“Sao bây giờ con mới về? Muộn như vậy rồi ở bên ngoài không an toàn chút nào, đi đâu mà sao không để lại một lời nhắn cho mẹ Quách chứ?”, vừa nhìn thấy tôi bố đã hỏi liên tục.

“Con vừa đến nhà một tên cùng trường đáng ghét”, tôi đi vào phòng khách, tức giận ném chiếc điện thoại di động lên ghế salon, chuyển đề tài, “À mà đúng rồi, công trình nghiên cứu tâm lý học của bố tiến triển đến đâu rồi?”

“Ha ha, đã bắt đầu bước vào giai đoạn cuối rồi, hơn nữa tổ chức nghiên cứu tâm lý học thế giới còn điều thêm chuyên gia đến hỗ trợ nhóm của bố. Chẳng bao lâu nữa, nhóm của bố sẽ đưa ra một kết quả nghiên cứu gây chấn động cả thế giới”, nhắc đến công việc, bố luôn luôn thao thao bất tuyệt như thế.

Di Quách ngồi trên salon bóc gói quà bố mang về, nói với vẻ hơi oán trách: “Phải rồi, phải rồi, anh chỉ quan tâm đến dự án nghiên cứu đó, với cô gái rượu này thôi, còn em với Chân Nị thì sao? Khi anh về gặp mẹ con em, đâu có vui mừng như vậy.”

Chân Nị nghe thấy câu nói của di Quách, cũng tỏ vẻ không vui, bỏ chiếc kẹp tóc bằng pha lê rất đẹp đang cầm trên tay xuống.

Thấy vậy, bố đành phải đi đến ngồi giữa, ôm lấy di Quách và Chân Nị: “Ai bảo là anh không quan tâm đến mẹ con em, mẹ ngốc cộng thêm con gái ngốc nữa, ha ha.”

Nhìn cảnh tượng ấy, lòng tôi cảm thấy như dịu lại.

Có lẽ quyết định tái hôn của bố rốt cuộc là đúng, Chân Nị lại có một người mẹ mới, chúng tôi có một gia đình mới.

Thứ gì cũng đều viên mãn như thế, nhưng không hiểu sao cảm giác đắng chát trong lòng tôi làm thế nào cũng không chịu tan đi.

“Ái Nị, đến đây xem bố mua cái gì cho con này”, bố đưa cho tôi một hộp màu trắng bạc.

Tôi mở lớp vỏ bọc, bên trong là một chiếc đầm dạ hội kiểu phương Tây màu đen, cổ được lót màu tím sẫm điệu huyền, còn ở eo lưng được đính những hạt pha lê lấp lánh.

Chất vải của chiếc váy toát lên màu sắc xa hoa dưới ánh sáng đèn trong phòng khách.

Sự tinh tế của những hạt pha lê đã mê hoặc con mắt tôi.

“Không thêm nữa, bố thật là thiên vị. Con không cần chiếc kẹp pha lê này nữa, con muốn chiếc váy kia cơ”, Chân Nị chỉ chiếc hộp trong tay tôi.

“Làm sao bỏ lại thiên vị được chứ, chiếc kẹp tóc mua cho con là sản phẩm cao cấp của Dior, số lượng bán ra trên toàn thế giới chỉ có hạn thôi, để mua món quà ấy cho con, bố đã phải tiêu hết toàn bộ số tiền mà cấp trên thưởng cho đấy. Con xem, bố có yêu con không nào.”

“Thật á?”, Chân Ni bán tính bán nghi tuy nhiên miệng đã hé nở một nụ cười rạng rỡ.

Tôi ngồi bên cạnh bố, đầu dựa vào bờ vai rộng và chắc chắn của ông.

Chân Ni ngồi một bên, tay chọt chạm vào điện thoại của tôi.

“Chị, mượn điện thoại của chị một tí.”

“Ừm”, tôi thuận miệng chấp nhận ngay.

Di Quách đứng một bên thúc giục: “Bây giờ muộn quá rồi, ngày mai cả hai chị em các con đều phải đi học, mau lên nhà ngủ đi.”

Tôi cười nhạt nhẽo khi thấy cái kiểu cổ ra vẻ làm một bà mẹ tốt của di ấy mỗi khi có bố ở nhà. Tuy nhiên sự thực là đã muộn quá rồi, người tôi cũng mệt nhừ, tất cả là do gã Thôi Hy Triệt đó hại mà ra, lần sau mà trong máy có vài trăm cuộc gọi nhờ của hắn ta, tôi cũng không thêm để ý!

Chờ đã, điện thoại di động...

Chân Ni đang cầm điện thoại của tôi, nó có thể đọc được tin nhắn của tôi?

“Chân Ni...”, ánh mắt của tôi xuyên qua người bố, nhìn sang phía Chân Ni.

Những ngón tay đang bấm điện thoại của con bé ngừng lại một chút, chậm chậm ngược lên nhìn tôi, ánh mắt căm giận và lạnh như băng.

“Dùng xong điện thoại rồi thì trả lại chị”, tôi nói với vẻ hơi oang hốt.

Chân Ni đã nhìn thấy gì rồi?

Danh sách cuộc gọi...

“Soạt” một tiếng, Chân Ni đứng vụt dậy: “Trả lại cho chị chứ gì, bây giờ trả lại chị đây.”

Giọng nói của con bé nghe sắc lẹm, trong phút chốc đã phá vỡ bầu không khí mới rồi còn êm đềm như một bức tranh.

Chân Ni nói dứt lời, lấy hết sức ném mạnh chiếc điện thoại xuống sàn.

“Crick crack!”

Toàn thân chiếc điện thoại vỡ bung ra, mỗi mảnh một nơi.

Bố giật mình sững sờ, không hiểu vì sao Chân Ni lại đột nhiên làm vậy. Ông đứng dậy, kéo cánh tay Chân Ni.

“Có việc gì thế? Sao con lại nổi giận như vậy? Sao có thể đập vỡ điện thoại của chị con như thế!”

“Chân Ni...”

Bốp !

Lời giải thích mà tôi muốn nói vang lên đồng thời với tiếng bàn tay bố tát Chân Ni.

Chân Ni quay mặt nhìn bàn tay vẫn còn dửng trong không trung của bố với vẻ không tin nổi. Những vết ngón tay màu đỏ bắt đầu hiện lên trên má, nhìn trông thật đáng sợ.

“Mộ Chí Kiệt! Anh điên rồi à, sao lại đánh con gái chứ”, tiếng di Quách vang lên trong thời khắc vô cùng tĩnh mịch ấy.

Nỗi uất ức và oán trách dâng đầy lên trong ánh mắt Chân Ni, những giọt nước mắt như những hạt pha lê theo nhau rơi xuống. Ngay cả bố cũng không thể tin nổi mình vừa tát Chân Ni một cái, ông sững sờ nhìn bàn tay mình, định nói gì với con bé rồi lại thôi.

“Chân Ni, bố không cố tình làm vậy đâu...”, tôi vội nói.

“Chị cảm ơn đi. Mộ Ái Ni, chị đừng có đứng đây giả bộ làm người chị tốt nữa đi”, Chân Ni hét lên với tất cả sức lực của mình, “bố, sao lúc nào bố cũng chỉ thiên vị chị ấy, lúc nào cũng chỉ khen ngợi chị ấy biết điều, vì chị ấy có thành tích học tập tốt hơn con chứ gì? Chị ấy chỉ gọi giả bộ thôi! Bố, bố đừng có bị chị ấy lừa dối có được không? Bố vốn chẳng biết có chuyện gì xảy ra đã đánh con. Bố có biết không, người chị tốt bụng này hóa ra lại là kẻ dụ dỗ người mà con thích, lừa dối con để qua lại với người ấy sau lưng con!”

Chân Ni khóc tới mức giọng khàn đi, nó không ngừng bước lùi lại đằng sau, ánh mắt nhìn về phía tôi với vẻ vô cùng căm ghét. Từng mầm độc lớn lên

trong con mắt nó, vuron ra quần lầy người tôi, dần dần thít lại, từng bước từng bước siết chặt khiến tôi không sao thở nổi.

Tôi cố gắng nhìn Chân Ni với vẻ trấn tĩnh, cố gắng để con bé hiểu mình: “Chân Ni, không phải như em nghĩ đâu...”

“Đủ rồi! Tôi không muốn nghe những lời giải thích của một người già dối như chị nữa.”

“Chân Ni, đừng hiểu lầm chị gái con, thực ra Ái Ni rất yêu thương con, cũng giống như mẹ con đã yêu thương con vậy”, bố muốn đến gần Chân Ni khi đó đang vô cùng kích động.

“Không phải thế! Không phải thế! Mấy người vốn không yêu thương gì con, chẳng phải là mẹ vì không yêu thương con nên mới ra đi sao?”, Chân Ni ra sức lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ đố kỵ khiến người khác cảm thấy đau lòng.

“Chân Ni... mẹ các con...”, bố đã đến sát Chân Ni, giúp con bé lau nước mắt chảy dài trên má.

“Đừng, bố!”, tôi lo sợ bố sẽ nói ra điều gì, vội vàng thốt lên ngăn cản.

Bố quay sang nhìn tôi một cái, rồi nói với Chân Ni: “Mẹ con... rất yêu thương con.”

“Bố nói dối! Các người đều là những kẻ dối trá”, Chân Ni đẩy bố ra, chạy lên tầng rồi đóng kín cửa phòng.

Di Quách nhìn tôi với vẻ nghi hoặc, vừa đi lên theo Chân Ni vừa lầm bầm trong miệng: “Vừa về đến nơi đã khiến cả nhà loạn lên, thật không biết hai bố con các người nghĩ gì nữa. Chân Ni của tôi thật là đáng thương.”

Thật giống như một vờ bi hài kịch, nhোও một cái thì mở màn, đến khi kết thúc cũng ào lên như nước thủy triều, nhưng lại khiến người ta phải rơi nước mắt.

Tôi lấy hai bàn tay lạnh giá áp lên mặt mình, cảm thấy không khí xung quanh khô khốc và tĩnh mịch.

Những ngón tay lạnh như băng đông cứng trong không trung.

Trong tiếng thờ nặng nề, tôi cảm thấy tiếng thờ dài buồn bã của bố.

“Việc ta làm hồi ấy có lẽ đã sai rồi nhỉ?”

“Đã sai rồi, thì chỉ còn có thể tiếp tục sai.”

Tôi cố gắng ép mình lấy lại sự bình tĩnh vốn có, nhưng không sao ngừng lại được. Bởi vì việc đi tìm kiếm căn nguyên của sự sai lầm sẽ gây ra một chấn động lớn hơn. Vậy thì ông trời ơi, tất cả sự thống khổ bấy giờ hãy để con gánh vác, có được không?

Cố nghĩ đến mọi việc một cách sáng sủa hơn, nhưng nỗi đau vẫn cứ như dòng nước suối nóng chảy bên dưới chân núi Phú Sĩ, mềm mại, nhẹ nhàng nhưng không sao ngăn nổi, cứ lan dần lan dần đến da thịt xương cốt, huyết mạch của tôi, rồi áp lên nhấn chìm tôi.

Quan hệ giữa tôi và Chân Ni rơi vào băng giá. Trong khi đại hội thể thao tổ chức hàng năm của trường đã sát đến nơi. Công việc chuẩn bị cho các hạng mục thi đấu trước thềm đại hội vô cùng bận rộn và sôi động, bản thân là trợ lý hội trưởng Hội học sinh nên cũng không nằm ngoài lệ.

Phạm trù công việc của tôi là chui vào trong kho đầy những găng và mạng nhện, lôi ra những thiết bị dùng cho thi đấu, sau đó làm sạch chúng và chuyển đến nơi cần thiết. Vì đầu óc bị những việc lớn cần đến nhiều sức lực như thể chiếm cứ, nên tôi rất ít nghĩ đến chuyện rắc rối với Chân Ni, nhờ thế mà lòng thấy nhẹ nhàng hơn.

Cho đến ngày đại hội bắt đầu, Chân Ni và Y Sa, một người bạn thân đến tìm tôi.

“Mộ Ái Ni, em nghe người ta nói chị làm trọng tài môn chạy ngắn đúng không?”

Mộ Ái Ni? Quả nhiên Chân Ni làm đúng như những gì đã nói trước đó, trước mặt người khác sẽ làm ra vẻ như không quen biết tôi. Tôi hơi đau lòng nhưng vẫn gặt đầu, mắt nhìn Chân Ni đứng trước mặt mình đang cười tươi như hoa với vẻ nghi hoặc.

“Đây là bạn em Y sa, hôm nay cô ấy tham gia thi chạy ngắn. Chị cũng biết đấy, chạy ngắn là hạng mục thi đấu yếu nhất của lớp em. Mộ Ái Ni, nếu chị có thể nhận đồng hồ tính giờ bớt đi vài giây để thời gian chạy rút ngắn hơn cho Y Sa giành được ngôi quán quân, bọn em sẽ vô cùng biết ơn chị.”

“Làm như vậy là gian dối à?”

Lẽ nào Chân Ni đột nhiên đến tìm tôi là để nhờ tôi giúp việc này? Nghe thấy tôi nói thẳng ra mục đích của bọn họ, nữ sinh tên Y Sa đó trở nên lúng túng, mặt đỏ ửng.

“Mộ Ái Ni!”, Chân Ni kéo tay tôi sang một bên, hạ thấp giọng uy hiếp, “Chị nói thẳng ra đi, có giúp hay là không?”

“Đã chấp nhận tham gia thi đấu thì phải dựa vào thực lực của mình, còn chị đã là trọng tài thì nhất định phải làm việc một cách công bằng.”

Nghe thấy tôi nói vậy, ánh mắt Chân Ni nhìn tôi lộ rõ vẻ thiếu nhẫn nại và chán ghét.

Khuôn mặt tươi sáng như đóa hoa tường vi bị bao phủ bởi bóng đêm. Máu như dồn lên đôi môi mỏng màu đỏ tươi, đỏ đến chói mắt.

Đúng vào lúc tôi và con bé đang căng nhau như thế, Y Sa đến kéo Chân Ni đi, nói: “Thôi mà, Chân Ni. Có lẽ mình sẽ cố gắng hết sức, thi đấu để giành chiến thắng đây.”

“Nhưng mà...”

“Thôi mà, Chân Ni. Phải rồi, cậu và Mộ Ái Ni có quan hệ gì thế?”

“Xì, ai có quan hệ gì với chị ta chứ.”

Câu nói đó của Chân Ni dường như hóa thành đám mây đen giữa ngày u ám, nặng nề bao trùm lên khắp đầu tôi.

Nặng nề và ức chế.

Trong cuộc thi chạy ngắn, Y Sa giành vị trí á quân, khi cô ấy về đến vạch đích, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười tươi rói. Vào thời khắc ấy, tôi cảm thấy sự kiên trì của mình đã hoàn toàn đứng.

Tiếp theo đó là hạng mục thi chạy vượt rào, tôi cuối cùng cũng đã xếp xong ngay ngắn các tấm chắn trên đường chạy, đứng chờ các vận động viên vào thi đấu. Đúng lúc cuộc thi sắp bắt đầu, tôi bất chợt thấy các vận động viên chỉ vào tôi rồi nói nhỏ với những động viên khác xung quanh.

“Tớ vừa nghe đồn vị trọng tài này không công bằng, thậm chí còn báo sai thành tích nữa cơ.”

“Có thật không? Cậu nghe có chính xác không? Vậy thì tớ phải làm sao bây giờ?”

“He he, biết trước rồi thì cậu hãy đi đút lót cô ta đi.”

“Không được rồi, tớ rút lui khỏi cuộc thi này thôi, không thì lại phí sức mà chẳng được gì.”

...

Trong phút chốc, các vận động viên theo nhau ra khỏi sân chạy, khiến khán giả trên khán đài xì xầm loạn cả lên.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, đứng sững ở một chỗ cho đến khi Hội học sinh đưa ra một trọng tài khác đến thay. Âu Dương Thiên Thiên nói với tôi rằng tôi không thể tiếp tục đảm nhận vị trí trọng tài nữa, đồng thời được điều chuyển sang làm công việc vận chuyển dụng cụ thi đấu.

Khi cô ấy nói, tôi cảm nhận thấy rõ sự khinh thường trong ngữ khí.

“Này, vì sao lại thay mình? Mình không hề làm sai điều gì.”

“Ha, vì cô làm trọng tài thì các vận động viên đều từ chối tham gia thi đấu. So...”

“Vì sao thế?”

“Có người tố cáo cô dính tiêu cực, làm giả thành tích.”

“Tôi không hề làm thế.”

“Tuy nhiên để cuộc thi được tiến hành bình thường, nhất định phải thay trọng tài. Vì danh dự của Hội học sinh, tôi cũng cảm thấy...”

“Cậu muốn khai trừ tôi chứ gì?”

“Tôi tin rằng hội trưởng Triệt sẽ tôn trọng ý kiến của bọn tôi.”

Tôi cười vói vẻ không thèm quan tâm, cũng không buồn giải thích gì thêm. Có vẻ như sự đối địch của cô ta với tôi có nguyên nhân không phải vì chuyện đó, mà chính là ở bản thân gã Thôi Hy Triệt kia. Nếu như giải thích cũng không tác dụng gì, vậy thì từ bỏ đi cho nhanh.

Tôi rời sân vận động, trên đường đi các học sinh khác đều cố tình tránh xa.

“Xì, sao cô ta còn ở đây cho chương mất nhĩ, làm trọng tài mà dám giúp người khác làm trò tiêu cực.”

“Nghe nói cô ta là học sinh ưu tú của trường đây, tên là Mộ Ái Ni.”

“Mộ Ái Ni? Là Mộ Ái Ni đánh ngất hội trưởng Triệt, sau đó lại gia nhập Hội học sinh đúng không? Mấy hôm trước hội trưởng Triệt còn đứng ra bênh vực cho cô ta, không ngờ cuối cùng cô ta lại gây ra chuyện này.”

“Này, này, này, đang nói với cậu, cậu chú ý đi đâu thế hả?”

“...Nhìn bên kia kia, đúng là một hoàng tử cực kỳ đẹp trai.”

“Trông quen thật đấy, hình như đã nhìn thấy trên tạp chí.”

“Xì, đừng có mà hể thấy trai đẹp lại nói là quen đi.”

...

Ánh mặt trời màu vàng chói bóng xuyên qua đám mây đen chiếu xuống rực rỡ.

Dưới ánh nắng chói lòa, dường như có ngàn vạn cánh hoa bay lả tả trong không trung, lơ lửng mà không rơi xuống đất.

Còn khuôn mặt Thiên Diệp lại giống như điểm dừng ảo ảnh của những cánh hoa đang bay lượn. Anh không để ý đến những tiếng xuyết xoa kinh ngạc của những thiếu nữ quanh mình, mỉm cười nhẹ nhàng bước về phía tôi, mắt lấp lánh những dòng cảm xúc khó gọi thành tên.

Dường như xuyên qua ngàn năm ánh sáng, xuyên qua những năm tháng vô cùng tận.

Anh cất lời bằng chất giọng mềm mại: “Ái Ni của chúng ta thật là có chí khí đấy.”

“Ha, dù gì thì cũng không thể bằng chí khí của anh”, tôi chỉ về phía các nữ sinh đang mắt tròn xoe, tim rạo rực...

“Sao thế được, cũng không biết có bao nhiêu nam sinh đang nhìn trộm em đâu. Thật đáng ghen tức đấy, bọn họ có thể ở bên em một cách quang minh chính đại thế kia.”

“Em có phải động vật đâu.”

“Haha, vậy thì Ái Ni của chúng ta đúng là động vật không biết nghe lời nhất.”

Không hiểu vì sao, sự xuất hiện của Thiên Diệp đã hóa giải tất cả trạng thái căng thẳng của tôi, có lẽ ngay từ đầu tôi đã tin lời anh, tin lời thề rằng anh sẽ bảo vệ tôi. Dù tôi vẫn không ngừng tự cảnh cáo mình rằng lời thề cũng chỉ có thời hạn sử dụng nhất định, nhưng thân thể thì vẫn cứ làm trái lại, trở nên nhẹ nhõm.

Thiên Diệp...

Nhìn khuôn mặt với những đường nét hoàn hảo của anh, tôi cơ bản không thể phủ nhận được việc mình rất vui khi được gặp anh.

“Này, này, này, em đi đâu thế? Đi ăn cùng anh nhé?”, Thiên Diệp thấy tôi rẽ sang hướng khác, hỏi với vẻ hơi lo lắng.

“Em phải mang điện thoại đi sửa, thế nên không có thời gian đi ăn cơm với anh”, tôi khoát khoát tay.

“Này, Mợ Ái Ni...”

Kết quả là tôi vẫn đến một nhà hàng kiểu Tây ăn cơm với Thiên Diệp, nguyên nhân là anh đưa cho tôi điện thoại di động của anh, sau đó nở nụ cười sáng bừng và nói: “Em dùng điện thoại của anh đi, như thế tiện sẽ đi ăn với anh được, phải không?”

Tôi nhìn anh, tiếp tục rơi vào trạng thái lặng im như trước đó vài phút.

“Bộ dạng của em mới rồi có vẻ như đang gặp chuyện không vui”, Thiên Diệp ngồi trước mặt tôi, hỏi với vẻ hơi lo lắng.

Dưới vò vòn sợi nắng hội tụ, mái tóc anh lấp lánh màu đen mềm mại.

Những ngón tay thon dài cầm chiếc đĩa một cách nhả nhặn, liên tục gõ vào chiếc đĩa sứ được chế tác tinh xảo, phát ra những tiếng leng keng giòn tan hết như một khúc nhạc du dương.

“Không có gì đâu”, tôi đáp lời, đúng lúc người phục vụ bê đĩa sườn rán đến đặt trước mặt.

“Nói dối, khi đó mặt em nhăn lại đầy nếp hết như một bà già vậy”, Thiên Diệp cố ý nhăn mặt lại giống tôi.

“Bộ dạng đó của anh trông khó coi quá”, tôi vươn tay đẩy mạnh vào mặt anh.

“Chờ chút, em ăn phần này đi”, Thiên Diệp ngăn lại khi tôi đang chuẩn bị nhấc đĩa lên.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy anh dồn hết phần của mình sang bên đĩa tôi, những miếng sườn thơm lừng đã được anh cẩn thận cắt nhỏ. Quái lạ, mới rồi anh còn khẳng khái phải ăn món sườn cùng tôi.

Trái tim tôi như bị bao vây bởi bởi một cơn thủy triều ấm áp, tôi lặng lẽ nhìn anh qua ánh nến không ngừng nhảy múa trên bàn.

Đôi mắt có ánh sao chớp qua ấy sao mà đẹp đến thế, khiến người ta chìm đắm không sao dứt ra nổi.

“Em không cần, anh cắt hết ra thế này khó ăn lắm”, tôi cố gắng chống lại sự mê hoặc ấy, từ chối một cách lạnh lùng.

Ánh sao nơi đáy mắt anh hơi tối đi một chút, nhưng ngay sao đó nụ cười chói mắt lại hiện ra.

Chỉ có điều nụ cười dù sáng chói như thế, nhưng từ đầu tới cuối khuôn mặt vẫn có vẻ hơi nhợt nhạt.

“Ái Ni, em thật quá tuyệt tình”, anh nói.

Tiếng đàn dương cầm du dương bỗng nhiên ngừng bật, những cánh bướm đang lảng quên sự đời trên mặt biển cũng xuống cả, dưới đáy biển sâu thăm màu xanh ngắt dập dờn những bóng nước lấp lánh, tuyệt nhiên không còn thấy những cánh bướm đẹp tuyệt vời đâu nữa.

Thiên Diệp nhìn theo bóng Ái Ni, hoảng hốt nhận ra rằng khi yêu một người sẽ không ngừng bị tổn thương, tình yêu càng đậm sâu thì sự tổn thương càng lớn. Nhưng không hiểu vì sao nỗi đau khi bị tổn thương vẫn đem lại cho người ta niềm vui, vì thế mà cứ loay hoay trong vòng luẩn quẩn.

Dường trái tim vẫn không ngừng xuất hiện những vết thương mới, nhưng không thể khiến người ta rời bỏ được.

“Trong một phút bất ngờ trời đất trở nên tăm tối, tất cả vạn vật trên thế gian đều biến mất, anh nhớ đến em... Anh mới hiểu ra, không thể nào rời bỏ tình yêu em.” Đoạn nhạc chuông đầy bi thương của điện thoại di động vang lên.

Chiếc điện thoại di động Ái Ni để trên bàn liên tục rung chuyển. Trên màn hình hiện lên cái tên Thôi Hy Triệt.

Thiên Diệp nhìn về phía nhà vệ sinh, Ái Ni vẫn chưa quay ra.

Điện thoại di động vẫn tiếp tục rung lên, dường như muốn chứng tỏ người gọi đến kiên trì tới mức nào.

Anh vói tay ra cầm chiếc điện thoại lên.

“A lô, bạn tìm Ái Ni à? Xin hãy chờ một chút, cô ấy đang đi rửa tay.”

“...”

Phía bên kia yên tĩnh đến lạ lùng, chỉ có hơi thở thật khê khàng.

Song dường như trong mỗi tiếng thở ấy đều toát ra một luồng khí lạnh.

Thiên Diệp cười, cười giống như một chú thiên tinh tuyệt đẹp vừa bước ra từ trong vườn hoa đầy màu sắc. Anh cứ lặng lẽ cầm điện thoại như vậy, không nói gì nữa, cũng không để ý đến việc đối phương không trả lời.

Giống như một sự đối kháng vô thanh, trong cuộc đấu ấy, ai càng nhẫn nại hơn càng tốt.

Tút tut tut!

Cho đến khi bên kia tắt máy, Thiên Diệp mới bỏ điện thoại về phía bên bàn Ái Ni, nụ cười trên môi càng rạng rỡ, xán lạn hơn.

Rạng rỡ như những đóa hoa nở đến tận cùng.

Ban công khu lớp học

Ngồi dựa lưng vào thành ghế dài, tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ánh mặt trời trong suốt như thủy tinh, những đám mây như những cánh hoa bồ công anh nhảy múa.

Vù vù...

Từng cơn gió thổi đến, lượn vòng trong không gian rồi lại bay đi.

Một giọng nói theo cơn gió bay đến: "Giờ này Hội học sinh đang bận rộn, vì sao lại vẫn còn có người ngồi đây như thể mình ngoài cuộc cơ chứ?"

Tôi đứng dậy, nhìn thấy Thôi Hy Triệt. Từ buổi tối hôm đó tôi chưa hề gặp lại anh ta.

Hy Triệt cũng nhìn lên bầu trời, mái tóc bồng bềnh bay trong gió, mang một vẻ mềm mại đến nỗi người ta không thể kìm được ý muốn chạm vào. Toàn cơ thể hoàn hảo của anh ta đứng thẳng bên ban công, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể để gió cuốn vào không trung.

"Tôi nghĩ có lẽ tôi không thích hợp với Hội học sinh, nên về điều khoản mà chúng ta thỏa thuận ấy, anh có thể thay đổi điều kiện khác không?", giọng nói của tôi luẩn quẩn trong gió, sau đó tản ra khắp xung quanh.

"Ha ha.", lần đầu tiên tôi nghe thấy Thôi Hy Triệt cười, tuy nhiên tiếng cười nghe sao mà lạnh lẽo, hoàn toàn không chút cảm giác ấm áp nào. Anh ta dừng lại 1 chút: "Tôi đang nghĩ có khi những lời đồn đại là đúng đấy, cô làm trò tiêu cực, tất cả việc này đều do cô dự định, với mục đích rời khỏi Hội học sinh để không phải vất vả làm hết việc này đến việc khác nữa. Tôi nói thế không sai chứ?"

Thôi Hy Triệt nghiêng đầu nhìn thẳng vào tôi, trong đôi mắt ấy là màu xanh sẫm lạnh lùng.

Cao quý mà xa cách.

Cũng giống như bầu trời kia vậy.

Câu nói châm biếm có vẻ như ngọn gió lạnh cắt qua sườn núi băng với lực sát thương cực mạnh. Khi ba từ cuối cùng thoát ra khỏi đôi môi tuyệt đẹp như cánh hoa của anh ta, dù là rất mềm mỏng nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được một áp lực vô cùng đáng sợ.

"Tùy anh nghĩ thế nào cũng được", tôi không biết phải trả lời thế nào.

Trên thế giới này luôn có những thứ không công bằng với bạn, hoặc những ánh mắt hiểu lầm, bạn không thể và không cần thiết phải đi hóa giải từng thứ một. Nếu như vậy sẽ mệt mỏi vô cùng.

"Mộ Ái Ni!", Thôi Hy Triệt kể gần trong cổ họng.

Luồng khí lạnh lẽo đỏ của anh ra dường như đang khiến tất cả xung quanh tôi đông đặc lại.

Tôi dừng lại một bước, sau đó tiếp tục đi ra cửa, bắt chấp ánh mắt lạnh như băng và câu giận của anh ta.

Việc gì anh ta phải nổi giận chứ! Chẳng qua là thay đổi hình thức thỏa ước thôi, bây giờ tôi ra đi, chẳng phải tốt nhất cho Hội học sinh hay sao?

Khi đi qua người anh ta, bất chợt...

Cánh tay tôi bị giữ chặt lại.

"Thôi Hy Triệt! Anh rất thích đùa giỡn như thế này phải không?"

Tôi đứng hẫng lại, quay người đối diện với anh ta, mắt nhìn chằm chằm nói: "Anh còn muốn nói gì?"

"Bản thân lúc nào cũng tự rước về một đồng phiền phức, sau đó khi người khác lo lắng cho mình thì vô tư lang thang bên ngoài, thậm chí còn hện hò với bạn trai bằng tâm trạng rất phấn chấn, tỏ vẻ như tất cả mọi người trên thế giới này đều ngu ngốc vậy."

"Này, Thôi Hy Triệt, anh không thấy là anh đang rất vô lý à?", tôi cau tiết giật mạnh cánh tay ra.

Anh ta có tư cách gì dạy dỗ tôi, lại còn nói ra một đồng những lời vô nghĩa nữa! Làm người khác lo lắng? Ha ha, lẽ nào người khác là anh ta? Xi, có thể mới là lạ. Còn con mắt nào của anh ta nhìn thấy tôi hện hò?

Con ngươi trong mắt Thôi Hy Triệt co hẹp lại, cầm bặm zào cứng ngắt

Tôi tức giận hơi héch mặt lên.

Hai bên cứ vậy đối địch với nhau 1 cách kiêu ngạo.

Từng cơn gió ủa đến, xoay vòng rồi lại cuốn đi, dường như muốn mang theo tất cả, song những chuyện zira xảy ra vẫn đang gào lên tuyệt vọng.

Thời gian chậm chạp trôi đi từng khắc, những đám mây trên đầu chúng tôi trở nên mờ ảo.

Không muốn tranh cãi với anh ta nữa, tôi quay người bỏ đi, lần này anh ta thôi không kéo lại.

"Xem ra... là tôi đã phạm sai lầm?", Thôi Hy Triệt đứng phía sau lưng tôi nói khẽ.

Trong câu nói ấy hơi có vẻ gì như tự giễu, tôi hơi nghi hoặc cho rằng mình nghe lầm, có lẽ đó là ảo giác do gió tạo nên chẳng!

Từ trên tầng đi xuống, tâm trạng tôi trở nên cực kỳ uể oải. Bên tai liên tục vang lên những câu Hy Triệt mới vừa nói ra.

Xem ra... là tôi đã phạm sai lầm.

Ha, cái con người mới ý thức được không nên quá tự tôn này quả là thích để ý đến những chuyện phù phiếm.

Khắp người tôi dường như có cái gì đó bất an cứ động đậy không ngừng, khiến tất cả mọi thanh âm đều bị khuếch đại lên trong màng nhĩ, nó khiến cho tâm trạng tôi trở nên càng cực chể.

Vừa vào đến cửa phòng học, Diệp Phán đã chạy đến trước mặt tôi nói: "Ái Ni, việc đó... tớ vẫn một mực tin rằng cậu không hề làm cái việc đó, cậu

nhớ phải nói với hội trưởng Triệt rằng, tớ tin tưởng cậu nhé!"

Tôi còn chưa kịp hỏi xem có chuyện gì, tụi bạn cùng lớp đã bắt đầu bàn tán ầm ĩ lên.

"Ái Ni, hôm nay cậu vẫn chưa xem bản tin trên trang điện tử BBS của trường mình phải không? Hội học sinh đã đăng tin giải oan về vụ tiêu cực giúp cậu rồi đây."

"Tớ nghe nói là do hội trưởng Triệt tìm thấy cuốn phim mà tổ truyền hình của nhà trường quay được, trong vô vàng đoạn băng hôm đó đã chọn cắt riêng ra những đoạn có liên quan đến cậu, sau đó gộp tất cả lại, còn yêu cầu tất cả thành viên hội học sinh xem để làm chứng nữa..."

"Oa! Sao hội trưởng Triệt lại nghĩ ra cách này nhỉ? Thật giỏi quá"

"Nhưng mà này, hình như hội trưởng Triệt đối với Ái Ni có gì đó rất đặc biệt."

Tôi không nghe câu tiếp cuối cùng được nữa, tất cả mọi thanh âm trong lòng trở nên tĩnh lặng 1 cách kỳ lạ. Những thứ gì đó bất an mà tôi cảm thấy khi nãy bỗng như bụi thời gian tan biến, khiến tâm hồn tôi như được khai thông tĩnh ngộ.

Những ngón tay cứ động đậy không yên trên bàn phím điện thoại, nhấn gọi vào số máy của Thôi Hy Triệt xong lại lập tức dập đi. Khi lục sục trên màn hình, tôi bất ngờ nhìn thấy cuộc gọi đến ngày hôm qua.

Giờ đây? Thôi Hy Triệt?

Hôm qua anh ta gọi điện cho tôi ư? Tôi đã nhận cuộc gọi ư?

Tôi thẳng thốt nhớ ra lúc mới rời đứng trên ban công Hy Triệt có nói một câu mà tôi chẳng hiểu gì.

"Bản thân lúc nào cũng tự nhiên rước về 1 đồng phiền phức, sau đó khi người khác lo lắng cho mình thì vô tư lang thang bên ngoài, thậm chí còn hẹn hò với bạn trai bằng tâm trạng rất phấn chấn, tỏ vẻ như tất cả mọi người trên thế giới này đều ngu ngốc ư?"

"Hẹn hò với bạn trai!" Lẽ nào...

Lẽ nào lúc tôi đi ăn cơm với Thiên Diệp, Thôi Hy Triệt gọi điện đến, sau đó Thiên Diệp bắt máy? Nhưng mà vì sao Thiên Diệp lại không nói gì với tôi kia chứ?

Từng câu hỏi cứ lần lượt trong đầu tôi, day dứt không yên. Suốt cả giờ học buổi chiều chẳng có lấy một câu lọt vào tai tôi.

Tan học về nhà, tôi đi thẳng xuống bếp nấu cơm

Có lẽ chỉ mỗi lúc chế biến các món ăn, tôi mới không bị những chuyện xảy ra hồi ban ngày làm phiền nữa.

Một lúc sau, Chân Ni về đến nhà. Con bé đứng tựa vào cửa nhà bếp, nhìn tôi rất lâu, rất lâu.

"Em nhìn gì thế?", tôi hỏi.

"Cảm thấy hình như chị rất may mắn, nhìn chị thật nhiều có thể số mệnh cũng sẽ trở nên may mắn", Chân Ni hơi nhếch miệng lên, cười mà như không cười.

"...", tôi cảm thấy hơi khó hiểu, không biết nó định nói gì.

"Chẳng phải thế sao? Việc chị làm trò tiêu cực ấy! Lẽ ra chị đã sắp bị đuổi khỏi Hội học sinh rồi, sắp bị mọi người nhìn rõ bộ mặt giả tạo rồi, thế mà chị chẳng cần phải làm bất cứ việc gì, vấn đề tự dung được giải quyết, thế chẳng phải là quá may mắn còn gì?"

"..", tôi ngừng động tác đang làm lại, nhìn xoáy vào Chân Ni, "là em đúng không?"

"Ha ha, chị nói gì thế?", Chân Ni cúi đầu nghịch nghịch ngón tay mình.

Trong ánh sáng hơi trầm buồn những ngón tay nhỏ xinh xinh của con bé duỗi thẳng ra trước mắt, trông giống hệt những cánh hoa tường vi đang nở.

"Những lời đồn đại ấy là do em lan truyền đúng không?"

"Đúng!", Chân Ni ngẩng đầu lên trả lời với vẻ không hề do dự.

Trong đôi mắt của nó lóe lên sự đắc ý. Khóe miệng hơi cong lên cho thấy niềm vui sướng của sự trả thù thành công.

Hai bên huyết thái dương của tôi bất ngờ đau như vừa nổ tung, tất cả mọi thứ trước mắt tôi bỗng dung biến mất. Bóng đen xung quanh như mún nuốt chửng lấy tôi, cuốn tôi zào cối u mê không giới hạn.

Trời ơi, vì sao ông trời lại muốn trừng phạt con như thế này?

Con người mà tôi đã lấy việc chăm sóc nó làm mục đích sống của mình , vậy thì vì sao lại năm lần bảy lượt vẫn làm tổn thương tôi một cách độc ác , những vết thương cũ chưa lên da nó đã lại bồi thêm vết thương mới?

Trước mắt tôi biến thành một màn sương mỏng trắng mờ mờ ảo ảo.

Khi ánh sáng phục hồi trở lại , tôi nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn của Chân Ni đối với mình , khuôn mặt xinh đẹp như đóa hoa tường vi điểm lệ kia đang cười rưng rưng không gì bằng.

Trái tim tôi bắt đầu rơi vào tuyệt vọng , một cảm giác không còn sức lực dâng lên mạnh mẽ . Khi tôi sắp sửa không còn đứng vững và ngã xuống thì khuôn mặt mẹ hiện lên trong ký ức.

Mẹ nói với tôi : " Ái Ni , con nhớ chăm sóc tốt em con ."

"Ái Ni , không được khóc , con phải kiên cường ."

" Ái Ni ... "

Nụ cười của mẹ là nụ cười đẹp nhất trên thế gian này , nó vừa giống như cánh bướm bay qua biển xanh bao la lại vừa giống như những cánh đồng hoa oải hương trải dài đến chân trời.

Tôi quay người , giấu mặt mình vào góc khuất nơi Chân Ni không nhìn thấy được , một dòng nước mắt nóng hổi từ từ trào ra nơi khóe mắt.

Chân Ni lấy chiếc điện thoại di động trong túi tôi ra , vừa nghịch vừa nói : "Đôi chiếc mới xin thế này à , khiến mình không nở đập lần nữa . Thôi được rồi , hôm nay cũng chẳng có tâm trạng đâu . Tuy nhiên số điện thoại của Thôi Hy Triệt trong danh bạ em đã xóa giúp chị rồi , hy vọng là từ nay về sau chị đừng lưu lại nữa ".

Chân Ni vứt điện thoại về phía tôi , tôi vội vàng đón lấy.

Những ngón tay bấm chặt vào chiếc điện thoại , thân điện thoại hằn sâu vào lòng bàn tay khiến tôi cũng cảm thấy đau.

Trong không gian giờ đã chìm trong bóng tối , từng đóa , từng đóa tường vi thơm ngát nở rộ , mỗi bông hoa nhỏ trong từng đóa hoa ấy đều mang gương mặt của Chân Ni.

Vậy mà tôi thì đau lòng đến mức không sao thở được bình thường.

-Mẹ ! Con không thích !

-Không thích cũng phải cười !!!

-Mẹ đừng ép con nữa! Con với người ta chưa hề gặp mặt, cũng chả thương yêu gì hết thì làm sao mà sống chung được chứ !? Nếu mẹ thích thì mẹ lấy đi !

CHÁT!

-Sao mẹ đánh con !? Con đã làm gì sai chứ! Con không có quyền tự chọn hạnh phúc cho mình à? Mẹ quá đáng lắm ! Hức...

-Trác Linh! Đứng lại đi con.. Trác Linh !!!

-Mẹ cứ mặc con, mẹ đừng đuổi theo nữa...

-Trác Linh a!!!!... Áááá....

Kétttt... Rầm !

-Mẹẹẹẹ.....

~~

-Mẹ! Ááá...

Nó bật ngồi dậy, mồ hôi ướt cả áo nó, nó vội vớ đại con gấu bông gần đấy, ôm thật chặt, hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Giác mơ... à không! Ác mộng ấy theo nó, đeo đẳng mãi suốt một năm nay, không thể nào dứt bỏ được. Nó lắc đầu thiết mạnh, rồi một mồi, loạng choạng bước xuống giường, đi vào phòng tắm.

VSCN xong xuôi đâu đó, nó ra khỏi nhà, dắt chiếc xe đạp cũ kỹ ra tiệm sửa xe gần nhà. Hôm qua, nó vừa bị mấy cô tiểu thư "cao quý" trong trường hành hạ, tất nhiên, chiếc xe đạp cũng bị vạ lây.

Lang thang trên con đường đến trường, vừa đi nó vừa ôn lại bài. Vì không có tiền đóng khoản học phí cao ngất ngưỡng nên nó đành phải cố gắng học thật giỏi để giành lấy suất học bổng cuối năm. Bỗng, một chiếc Maybach 57 sang trọng chạy vút qua với vận tốc khá nhanh.

-Úi !

Do con đường khá hẹp nên gương chiếu hậu của chiếc xe quẹt vào cánh tay nó, làm những quyền vớ vẩn tung tóe. Nó cảm thấy chỗ bị va chạm nhức nhối kinh khủng!

-Kít !! - Chiếc xe thắng lại, chắc do thắng gấp quá nên trên mặt đường xuất hiện những vết bánh xe đen, dài. Một người ngồi phía sau xe vội bước ra, chạy lại chỗ nó đang đứng.

-Xin lỗi, cô không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không? -Anh chàng cười gượng gạo, quan tâm hỏi.

-Không sao!

Nó lơ đãng trả lời, ngồi thụp xuống đất nhặt lại những quyền vớ. Cùng lúc đó, một người khác tiến lại gần, nhìn nó chăm chăm một lát, rồi tự nhiên móc ví tiền, lôi một xấp giấy 200 000 ra (khoảng 10 tấm), quăng về phía nó.

-Tiền đền bù! - Nói xong, người đó quay sang anh chàng kia - Đi thôi !

Anh chàng kia hết ngó nó rồi lờ mờ người đó.

-Này, cậu không được đối xử với người ta như thế chứ! Rõ ràng cậu sai trước mà.

Dường như người kia chẳng xem lời nói của bạn mình ra cái gì cả, nhếch mép rồi im lặng.

Còn nó, nó thu gom vớ xong, không quan tâm đến những tờ tiền đang vương vãi trên đất, liền đứng phắt dậy, nhìn anh chàng ấy, khẽ cười một cái như cảm ơn vì đã quan tâm. Lúc này nó mới để ý, anh chàng này khá đẹp trai, nét đẹp của một vị thiên thần, dịu dàng, ấm áp nhưng gu ăn mặc rất cá tính. Quay sang con người lạnh lùng, không biết trái phải kia, nó hơi nhũn mảy, người này có một vẻ đẹp... một vẻ đẹp hoàn hảo ! Hoàn hảo đến mức không chỗ nào chê được. Nó như: Mặc dù không có hứng thú lắm nhưng vẫn không hiểu ...tính tình với vẻ bề ngoài của anh ta tại sao lại khác nhau một trời một vực thế này. Nó tiến lại gần.

1 bước

2 bước..

....

Và bước luôn qua cả hần ta, hướng đến trường mà tiến. Khi đi qua người anh, nó buông xõng một câu: "Đừng bao giờ xem thường... TÔI !" Nó không thèm ngoái lại xem phản ứng của hần như thế nào, tiếp tục cúi mắt vào vớ.

Hần đơ người trong vài giây, từ trước đến nay chưa một người con gái nào không động lòng khi đứng trước hần!

-Ken, cậu không sao chứ? Sốc quá hả ? Ha ha...

-Li ! Cậu cứ cười đi, rồi cậu sẽ thấy. Tớ không tin là mình không thể khuất phục được con nhỏ đó. Nhất định, phải cho nó mê mẩn tớ, tớ sẽ bắt nó..... làm osin sai vặt cho tớ mỗi ngày... !!!

-Ý cậu là sao?

-Học... cùng... trường !

Nói đến đây, hần nở một nụ cười đậm chất evil !

Tuấn Khang (Li) cười ẩn ý: "Chuẩn bị có phim hay coi rồi. Ken à, cô ta không dễ đối phó đâu, anh bạn ạ !!! Cậu coi chừng đấy !!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Yêu Theo Mách Bảo Của Bản Năng

Văn phòng Hội học sinh trường Duy Nhã.

Tôi nhìn quyển bài thi tháng của mình và khẽ thở dài. Thực sự là nghiêm trọng rồi, một câu trong bài thi môn vật lý bị khoanh một vòng tròn màu đỏ rõ to. Nhưng mà vì sao tôi lại có thể làm sai câu này được nhỉ? Rõ ràng là cực kỳ đơn giản.

Mộ Ái Ni, rốt cuộc là lúc đó mày đang nghĩ gì thế?

Thở dài một lần nữa, tôi ngửi thấy mùi thơm của một món điểm tâm bay trong không khí.

Thôi Hy Triệt đang gõ gõ trên bàn phím chiếc laptop mini của anh ta, thỉnh thoảng lại dừng một chút, đưa tay sang chiếc hộp đựng đồ điểm tâm để bên cạnh bàn, cầm một miếng bánh ga tô hoa hồng lên ăn.

Thật là kỳ quặc, rõ ràng là bánh tôi mang đến cho anh ta, vậy mà tôi không hề được ăn một miếng.

Ày, phải tự trách bản thân thôi, bởi vì Thôi Hy Triệt giúp tôi làm rõ cái vụ tiêu cự kia, nên tôi hơi hơi cảm động, đã làm bánh điểm tâm đến cho anh ta thay lời xin lỗi, sau đó hàng ngày đều đến văn phòng hội điểm danh rất đúng giờ, đối diện với bộ mặt lạnh như núi băng ngàn vạn năm vẫn không thay đổi kia mà tự ngược đãi bản thân mình.

“Kết quả thi hàng tháng sau này đều được tính vào tổng thành tích của cả năm, nếu kết quả thi tháng sau mà lại kém thế này, thì không cách gì để nhận được học bổng nữa rồi”, tôi chông chênh, thấp giọng nói với về bất lực.

“Đã từng nghe câu này bao giờ chưa: cái gì của anh thì là của anh, cái gì không phải của anh thì không phải là của anh”, Thôi Hy Triệt bắt ngờ nói tiếp lời tôi.

“Câu đấy có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là nếu không giành được tiền học bổng thì tức là nó không thuộc về cô.”

“Xì, tôi chỉ biết rằng nếu như tôi không cố gắng giành lấy nó thì nó sẽ mãi mãi không thuộc về tôi thôi.”

“Tôi thì không cho rằng việc cố gắng giành lấy một món tiền nhỏ gần như chẳng dùng được vào việc gì có ý nghĩa lớn lắm.”

“Còn tôi thì phát hiện ra rằng việc ngồi đây mà thảo luận về vấn đề này với anh càng không có một chút ý nghĩa nào. Không, phải nói là một sự sai lầm lớn.”

“Mộ Ái Ni !”, giọng nói của anh ta bỗng nhiên hạ thấp xuống còn không độ.

Lại nổi giận rồi hay sao?

Ha ha, mỗi lần anh ta nổi giận, đều gọi đầy đủ tên của tôi như vậy. Tuy nhiên, lúc này đây tôi chỉ muốn dùng tất cả những thứ có sẵn bên mình để ném vào người anh ta.

“Đúng, tiền học bổng đối với anh mà nói gần như chẳng dùng được vào việc gì! Món tiền nhỏ đó, có thể còn chẳng giá trị bằng chiếc áo đồng phục có gắn tên anh mà anh đang mặc trên người ấy chứ!” Có trời mới biết vì sao tự nhiên tôi lại kích động đến thế, nhưng cảm giác uất ức trong lòng như đang trào sôi lên, khuấy đảo, khiến tôi sốt ruột không yên, “Thế nhưng anh có biết ý nghĩa của nó đối với tôi không? Có lẽ anh còn chẳng thèm nhìn liếc qua tờ tiền mệnh giá 50 tệ, tiện tay có thể vứt thẳng vào hộp đựng tiền trên xe buýt, nhưng số tiền đó tôi có thể đi xe buýt đến 50 lần. Còn cái số tiền học bổng mà anh nói là “không thuộc” về tôi ấy, nếu tôi giành được, điều đó có nghĩa là tôi có thể tự nuôi sống bản thân mình, có thể chăm sóc những người khác trong gia đình tôi.”

“Mộ Ái Ni, tôi không hề có ý đó...”, Thôi Hy Triệt đứng lên, bước đến gần tôi.

Thân hình cao lớn và thanh tú của anh ta che đi ánh nắng chói mắt từ cửa sổ.

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, lớp băng vốn phủ trong đôi mắt ấy bắt đầu tan ra, một dòng cảm xúc không biết gọi tên là gì đang lấp lánh.

Tôi lùi về phía sau tỏ ý chống đối, từng bước từng bước, vừa lắc đầu vừa nói: “Nhưng mà Thôi Hy Triệt, tôi lại không hề muốn biết anh có ý gì.”

Nói xong, tôi lập tức mở cửa chạy ra ngoài.

Cho đến bây giờ tôi mới biết, khi đứng trước một con người vốn ưu việt bẩm sinh như Thôi Hy Triệt, tôi đã đánh mất sự tự tôn của bản thân. Con người tôi vốn từ trước đến nay luôn kiêu ngạo nên không thể chịu được điều này, đành dùng cách làm tổn thương người khác để ngăn không cho mình bị tổn thương.

Ánh nắng chói lọi nhưng trong suốt, giống như đôi cánh bị gãy của thiên thần.

Tôi không để ý đến tất cả, cứ thế chạy về phía trước, mọi thứ xung quanh mình đều trở nên nhạt nhòa.

Vậy nhưng trong thâm tâm tôi vẫn ảo tưởng, trong sự tổn thương như thế, sẽ có một cánh tay kéo tôi lại, kéo tôi lại, để tôi không bị rơi vào tột cùng của

niềm tuyệt vọng.

Bộp!

Cánh tay lạnh ngắt của tôi cuối cùng cũng được một bàn tay ấm áp nắm lấy.

Một âm thanh ấm áp vang lên khi hai bàn tay tiếp xúc với nhau, giống như con bướm phát phơ đôi cánh mỏng, như bông hồng nở dưới ánh trắng màu trắng bạc.

Quay mặt lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt Thiên Diệp như được đội vòng tròn thiên sứ trên đầu.

“Ái Ni... em làm sao thế?”

Anh đưa bàn tay kia lên vuốt vuốt má tôi, những ngón tay thon dài trắng muốt như có linh khí, ấm áp vô cùng, khẽ khàng như sợ tôi vỡ vụn ra.

Cảm giác lạnh lạnh trên da mặt khiến tôi ý thức được rằng mình đã khóc không biết từ bao giờ.

Tôi nhẹ nhàng tựa vào vai Thiên Diệp, để mặc cảm giác ấm áp bao bọc lấy mình, sau đó mới nói nhỏ: “Thiên Diệp... còn bao lâu nữa thì có tuyết?”

“Ủm?”, anh hỏi vội về không hiểu.

“Khi ngàn vạn bông hoa tuyết từ trên trời rơi xuống, sẽ giống như vô vàn tinh linh nhỏ đang rơi. Mẹ em từng nói rằng, khi nào bọn em nhớ mẹ, cả bầu trời sẽ rơi xuống một cơn mưa tuyết sáng lấp lánh.”

Thiên Diệp nở nụ cười ấm áp, sau đó lấy ra một chiếc hộp kiểu cổ hệt như làm ảo thuật, khẽ khàng đặt vào tay tôi.

“Cái này để tặng em”.

Tôi sửng người nhìn anh, hỏi: “Cái này là gì thế?”

“Hộp cất giữ ánh trăng, nó sẽ giúp em đạt được mọi ước nguyện của mình”. Khi nói ra câu ấy, ánh mắt anh gọn lên những con sóng sáng chói lóa trên mặt hồ.

Không hiểu vì sao tôi chợt tin ngay điều đó, lập tức nói ra ước nguyện tận trong tâm khảm của mình: “Xin hãy cho tôi được trở lại thời khắc được mẹ hôn lên trán để an ủi trước kia.”

Gió thổi đến vù vù, nhẹ nhàng lướt qua hai má tôi, ánh mặt trời dịu dàng hôn lên cặp mắt đang khép hờ của tôi.

Còn nữa... trên trán?

Tôi mở to mắt ra, đôi môi tinh tế như cánh hoa của Thiên Diệp đang ở rất gần trong tầm nhìn của tôi.

Đôi môi? Một chiếc hôn lên trán?

Tôi mở to mắt với vẻ cực kỳ ngạc nhiên, ngay lúc đó cũng cảm thấy một ánh mắt cháy bỏng như dán vào sau gáy mình.

Hơi quay đầu lại, tôi trông thấy Thôi Hy Triệt đang đứng yên lặng ở đằng xa.

Anh ta vừa trông thấy tất cả có phải không?

Gió nhảy múa điệu vũ cuốn xoay bay đến bên tôi, trong không khí dường như đang dần tỏa lan hơi thở của cuộc sống đã được an bài.

Giống như rơi vào một vòng luân hồi không thể nào thoát ra nổi, chỉ còn lại tiếng tim đập nghe hơi hoảng hốt.

Thành thật!

Thành thật!

Thôi Hy Triệt đuổi theo ngay sau Mộ Ái Ni, bên tai không ngừng vang lên câu nói ban nãy của cô.

"Đúng, tiền học bổng đối với anh mà nói gần như chẳng dùng được vào việc gì! Món tiền nhỏ đó, có thể còn chẳng giá trị bằng chiếc áo đồng phục có gắn tên anh mà anh đang mặc trên người ấy chứ!" Có trời mới biết vì sao tự nhiên tôi lại kích động đến thế, nhưng cảm giác uất ức trong lòng như đang trào sôi lên, khuấy đảo, khiến tôi sốt ruột không yên, "Thế nhưng anh có biết ý nghĩa của nó đối với tôi không? Có lẽ anh còn chẳng thèm nhìn liếc qua tờ tiền mệnh giá 50 tệ, tiện tay có thể vứt thẳng vào hộp đựng tiền trên xe buýt, nhưng số tiền đó tôi có thể đi xe buýt đến 50 lần. Còn cái số tiền học bổng mà anh nói là "không thuộc" về tôi ấy, nếu tôi giành được, điều đó có nghĩa là tôi có thể tự nuôi sống bản thân mình, có thể chăm sóc những người khác trong gia đình tôi."

Trong lòng anh dâng lên một cảm xúc mà trước đây chưa từng thấy bao giờ - sự hối hận. Giống như tim đang bị xoắn lại từng vòng, quặn thắt khiến

người ta đau đớn.

Cuối cùng, anh cũng có thể nhìn thấy cô, bỗng nhiên trong lòng trào lên ý muốn có thể lao đến bên cô, ôm lấy cô thật chặt, sau đó nói với cô lời xin lỗi.

Dù rằng anh không ngừng tự ngấm ngấm cảnh báo mình rằng không nên đặt tình cảm lên bất kì ai, bởi vì tình cảm không bao giờ có sự công bằng, bạn đầu tư vào đó bao nhiêu, người ta không nhất định là sẽ trả lại cho bạn bấy nhiêu, thậm chí không chỉ không trả lại cho bạn một phần, mà còn nợ thêm tình cảm của bạn nữa kia.

Điều đó là hiện thực, trong đó mẹ anh là một trường hợp cụ thể, mang thai, sinh ra anh, sau đó vứt anh sang nước Pháp.

Cho đến khi tình cảm của anh với những người sinh ra mình đi từ chỗ nhớ thương, khao khát mong chờ, đến chờ không thể nào tin nổi và cuối cùng là... tuyệt vọng.

Dẫu vậy cảm xúc như hồi mới đầu đó không biết từ khi nào đã lại mạnh mẽ trong con người anh, thậm chí còn mãnh liệt hơn, mạnh mẽ đến mức không thể nào kiểm soát nổi. Bàn tay của định mệnh lại một lần nữa kéo anh đến bên biên giới giữa yêu và hận, đau khổ triền miên.

Đúng lúc ấy, anh nhìn thấy có người kéo tay Ái Ni lại.

Anh cũng đồng thời dừng bước.

Người ấy có khuôn mặt dịu dàng và tràn đầy sức thanh xuân như một đóa hoa bách hợp đang nở rộ.

Nụ cười hé ra nơi khóe môi còn xán lạn, chói lóa hơn cả ánh mặt trời.

Không hiểu vì sao, Thôi Hy Triệt lập tức khẳng định đó chính là người con trai đã nhận điện thoại hôm anh gọi đến cho Mộ Ái Ni.

Người con trai đó và Ái Ni có quan hệ gì chứ?

Xem bộ dạng của họ thì vô cùng thân mật.

Đúng lúc còn đang nghi hoặc, Thôi Hy Triệt nhìn thấy người con trai đó hôn lên trán Ái Ni.

Hực!

Ngon lửa điên cuồng bất chợt bùng cháy từ đáy tim, thiêu đốt anh.

Con người màu xanh sẫm của Thôi Hy Triệt thu nhỏ lại, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đó.

Toàn thân cứng ngắc như một bức tượng điêu khắc hoàn hảo.

Sau đó, Mộ Ái Ni nhìn thấy anh.

Ánh mắt của anh và cô gặp nhau trong không gian, xuyên qua cả thời gian.

"Hi, là hội trưởng của Ái Ni phải không? Cảm ơn cậu đã chăm sóc Ái Ni nhà chúng tôi", Thiên Diệp nhìn thấy Thôi Hy Triệt bèn cất tiếng chào hỏi rất thân tình.

Chết tiệt!

Cái gì mà là "Ái Ni nhà chúng tôi" chứ?

Tôi tròn xoe mắt nhìn Thiên Diệp, nhưng anh thì có vẻ không hề muốn lui bước, cánh tay quàng qua vai tôi càng siết chặt hơn, nhìn tôi cười dịu dàng với vẻ mặt hoàn toàn vô tội.

Rốt cuộc anh là đồ ngốc, hay ánh mắt của tôi thực sự là khó hiểu?

"Cô ta cơ bản không cần ai chăm sóc cả, với lại bây giờ xem ra cũng không thiếu người chăm sóc", Thôi Hy Triệt nói một cách lỗ mãng.

Tôi cắn chặt môi, không thể tin nổi cái tên Thôi Hy Triệt này lại chạy theo mình để nói những câu này. Khi ấy tôi vốn đang vui mừng vì thấy sự xuất hiện của anh ta, vốn đang cho rằng anh ta chạy theo để bày tỏ với tôi rằng anh ta có hơi hối hận về chuyện mới rồi. Vậy mà, anh ta không hề!

"Anh có ý đi theo để nói với tôi câu này ư?", tôi nhìn Thôi Hy Triệt với ánh mắt giễu cợt.

"Tôi không rỗi việc như cô tưởng đâu, tuy nhiên chẳng phải cô vẫn chưa tìm được nguyên nhân khiến kết quả học tập bị kém sút hay sao? Ngày ngày hẹn hò với bạn trai, thậm chí trường học cũng thành nơi hò hẹn của mấy người..."

"Đủ rồi đấy! Thôi Hy Triệt, từ trước đến nay tôi không hề biết anh lại là người ưa dề ý mấy chuyện vặt vãnh như thế", tôi cắt ngang lời anh ta.

“Tôi cũng vốn không thèm để ý đến mấy chuyện của cô.”

“Anh...”, tôi tức giận nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của anh ta. Màu xanh như đáy biển, lóe lên vẻ nguy hiểm và vô tình.

“Ha ha...”, Thiên Diệp bất chợt cười lớn, giọng nói mềm mỏng dịu dàng ngay lập tức phá vỡ không khí cứng ngắc đó, “hội trường đây chắc hẳn lo lắng cuộc hẹn của tôi và Ái Ni bị nhà trường phát hiện nên mới nhắc nhở như vậy đúng không? Cảm ơn cậu. Còn nữa Ái Ni, bắt kè kết quả học tập của em thấp tới đâu, trong lòng anh em vẫn luôn là No.1!”

My God! Cuộc hẹn? Cuộc hẹn gì chứ? Nói thẳng tuột cứ như thật vậy.

Thiên Diệp, anh nói như vậy, em thực không biết nên cảm ơn hay tung nắm đấm ra nữa.

Thiên Diệp nhìn Thôi Hy Triệt cười cười, nụ cười lấp lánh vẻ tự tin khiến đôi phương chói mắt, giống hệt một con thiên tinh ranh mãnh hàng đầu.

Thôi Hy Triệt liếc ngang nhìn Thiên Diệp, ánh mắt càng trở nên xanh sẫm hơn, vẻ đẹp ngời ngời đó như không có thật.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí, khiến xung quanh như đều tóe lửa.

Thời gian từng khắc, từng khắc lách qua kẽ hở trôi đi, những tiếng thì thầm khe khẽ lạnh như băng được gió đưa đến.

Thôi Hy Triệt cuối cùng cũng trở nên trầm mặc, mọi biểu cảm trên khuôn mặt toàn bích đó dần dần mất đi. Một lát sau, anh ta khẽ quay người đi, để lại một cái bóng nghiêng trông tĩnh mịch. Mông manh đến mức như chỉ một giây được thôi sẽ hóa thành giấc mộng, rồi từ từ biến mất vào không trung.

Anh ta xoay lưng lại phía tôi đi thẳng, được vài bước bỗng nhiên dừng lại.

“Hum, mới rồi vẫn còn làm điệu làm bộ nói ra những câu thừa thãi đó, chúc mừng cô, màn diễn thuyết vừa xong rất thành công. Tuy nhiên... tôi sẽ không tin thâm một lần nữa đâu”. Giọng nói của anh ta vừa lạnh lùng vừa mang vẻ tự giễu mình.

Không biết tại vì sao khi nhìn theo bóng Thôi Hy Triệt, tôi chợt thấy lạnh vì những cơn gió thổi quanh mình, bắt gặp vòng hai cánh tay ôm quanh người.

Gió thổi tung từng lọn từng lọn tóc tôi rồi tung lên, ngăn cản tầm nhìn của tôi, khiến những tâm tư chất chứa trong lòng chợt xoắn xuýt thành một cụm.

Thôi Hy Triệt, rốt cuộc cái nào mới là bộ mặt thật của anh?

Bởi vì không thể nhìn rõ con người của anh, nên tôi... cảm thấy hơi sợ.

Hóa ra Thiên Diệp đã từng nhắc đến, chỉ có điều bộ dạng làm như không có gì quan trọng của anh khiến tôi không thể nào tin nổi.

"Thiên Diệp từng nói rồi, nhưng khi ấy mình chỉ cho là anh ấy nói đùa", tôi nhìn Hạ Nhạc Huyền cười cười..

Ly cà phê Capuchino trên bàn tỏa ra mùi sữa thơm nồng nồng.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, chiếu thẳng vào chỗ chúng tôi ngồi, chói lọi và trong suốt.

Hạ Nhạc Huyền chăm chú đọc bài phỏng vấn trong tạp chí, từng làn khói mỏng từ ly cà phê bay lên quấn quýt quanh cặp lông mày cong dài của cô ấy.

"Trong này có nói Thiên Diệp là một thiên tài về đàn dương cầm, bất kể bản nhạc nào cũng đều được anh ấy tấu lên bằng đôi tay có linh khí khiến không ai sánh kịp, thậm chí có tờ báo còn gọi anh ấy là một ngôi sao sáng chói mới nổi trong giới nghệ sĩ dương cầm. Tuy nhiên sau khi Thiên Diệp giành được vị trí danh dự cao nhất trong làng nhạc thế giới, đột nhiên tuyên bố không chơi dương cầm nữa!". Hạ nhạc Huyền ngập ngừng một chút, ngẩng đầu lên hỏi tôi: "Ái Ni, cậu có biết nguyên nhân vì sao không?"

Tôi ngẫm ngợi một lúc, sau đó lắc đầu. Cho đến lúc ấy tôi vẫn tỏ ra bán tín bán nghi với nội dung bài báo. Thiên Diệp, người vô cùng thân quen trong kí ức của tôi hóa ra lại là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới, điều này làm sao có thể khiến tôi tin ngay lập tức kia chứ.

Nhưng mà đến khi tự vấn lại mình, ngoài việc Thiên Diệp đi Canada, tất cả những việc sau đó, như Thiên Diệp học trường đại học nào, anh ấy có những niềm yêu thích nào, đã kết giao với những người bạn mới nào..., tất cả tôi đều không hay biết.

Anh ấy đến một nơi khác sống gần mười năm trời làm gì có chuyện không thay đổi một chút nào kia chứ? Sao tôi lại vẫn có thể đối xử với anh hết như cậu bé Thiên Diệp ngày xưa nhỉ?

Trong lúc đang nghĩ ngợi vẩn vơ, bất chợt phát hiện ra là Hạ Nhạc Huyền đang nhìn mình chằm chằm, tôi nhún vai, hỏi

"Sao thế?"

"Sợi dây chuyền."

"Um?", Hạ Nhạc Huyền nhắc đến sợi dây chuyền hình ngôi sao tôi đang đeo ư?

"Ái Ni, cậu nhất định phải giữ gìn cẩn thận sợi dây chuyền đó". Cô ấy đột nhiên nói với vẻ hơi thương cảm.

"Yên tâm đi, sợi dây chuyền này giống y hệt sợi dây chuyền mẹ đã tặng mình trước kia, mình nhất định phải giữ thật cẩn thận, không để mất một lần nữa."

"Không phải vì nguyên nhân ấy", Hạ Nhạc Huyền nhìn tôi với vẻ nghiêm túc, vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt đáng yêu của cô ấy còn có cái gì đó hơi khác thường. "Cậu cần phải giữ gìn cẩn thận không phải chỉ vì nguyên nhân đó, mà còn là do Thiên Diệp đã phải mang cảm đồ của anh ấy để mua cho cậu, dù là trong người chẳng có lấy vài đồng, dù là tiền chẳng có, nhưng anh ấy vẫn mang đặt đồng hồ, thậm chí vay tiền mình để mua sợi giây chuyền ấy cho cậu. Thế nên cậu hãy giữ gìn cẩn thận, đừng để mất nó nữa."

Cuối tuần, tôi bất ngờ nhận được lời mời của Hạ Nhạc Huyền đến quán cà phê mới mở ở đường Thương Nghiệp uống cà phê.

Nói là uống cà phê, nhưng phần lớn thời gian tôi đều ngồi lặng yên giờ tap chí ra xem. Trong một trang người ta có nhắc đến một cây cầu thủy tinh trong suốt hết sức độc đáo làm trên hẻm núi ở một vùng nào đó của Mỹ, có hình dáng như chiếc móng ngựa, vươn ra khỏi vách núi cao dựng đứng 20 mét. Du khách đến đây có thể đi lại thoải mái như đi giữa không trung vậy. Cây cầu ấy có tên là Skywalk.

Đứng trên cây cầu ấy nhìn xuống, dưới chân là hẻm núi sâu nhìn không thấy đáy, thỉnh thoảng lại có những cơn gió thổi qua khe hở giữa các tấm thủy tinh, dường như cái chết đang ở rất gần, chắc chắn người nào cũng sợ đến mức không nhúc nhích được nữa.

Gió thổi tung tóc bay lên, sự lãng mạn nhưng tuyệt vọng đó có cảm giác như thế nào nhỉ?

Nếu như đang đứng trên một cây cầu như thế, cậu sẽ làm thế nào đi tiếp được?

Khi tôi hỏi Hạ Nhạc Huyền câu ấy, cô ấy bảo sẽ nhắm mắt lại, không nhìn xuống dưới thì sẽ không sợ nữa.

Vậy còn tôi thì sao? Sẽ để mình vĩnh viễn mắc kẹt trên không gian ấy, hay sẽ làm gì?

Không tìm thấy câu trả lời, tôi đành tiếp tục lật giở các trang tạp chí, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở một bài phỏng vấn.

Trên trang báo còn nguyên mùi mực in là một khuôn mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn – Thiên Diệp.

"Hạ Nhạc Huyền, mình không nhìn nhầm đây chứ?", tôi ngạc nhiên tới mức mắt chữ A, mồm chữ O.

Bên cạnh tiêu đề bài báo là một số bức ảnh chụp nghiêng một người đang đánh đàn piano.

Nụ cười dịu dàng dường như hơi nhột nhạt, mái tóc đen nhánh như ngọc, những ngón tay dường như có linh khí đang lướt trên những bàn phím đàn dương cầm màu trắng đen giống như cánh bướm, cả con người ấy toát lên một vẻ như không thuộc về thế giới này.

Đúng là Thiên Diệp rồi!

"Oa, không ngờ Thiên Diệp lên báo lại trông phong độ thế này. Tuyệt thật, tuyệt thật! Ngày xưa có lần tình cờ thấy anh ấy đứng ngăn người ra trước một chiếc đàn piano đồ chơi, hỏi ra mới hay tên này cũng biết đánh đàn. Tuy nhiên, sao mà cậu lại không biết nhỉ?", Hạ Nhạc Huyền cầm lấy tờ tạp chí nhìn đi nhìn lại, sau đó hỏi tôi.

"Mình chưa từng nghe Thiên Diệp nói tới chuyện này ... chò đã!". Tôi đột nhiên nhớ đến cái buổi tối khi những người lạ mặt áo đen xuất hiện.

"Này, em thích cầm tay anh thì cứ nói thẳng ra, anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận mà."

"Đồ ngốc mới thích nắm tay anh! Có điều em thấy tay anh có vẻ thích hợp với việc chơi piano trong một nhà hát lớn rực rỡ ánh đèn vàng ở Vienna hơn là dùng để chặn dao găm đấy."

"Ha ha, thế à? Đôi bàn tay này biết chơi đàn đấy. Tuy nhiên bây giờ nó không thể lướt trên các phím đàn nữa rồi."

"Xì, biết chơi đàn tại sao lại không thể chơi nữa?", tôi phát hiện ra trong mười câu Thiên Diệp nói, có lẽ phải đến chín câu không thể coi là thật."

"Bởi vì tay cũng hỏng như một cỗ máy cũ kỹ rồi."

~~~~~

cái này là phần trước của phần mà bạn heo.doi.mu post đấy... nhầm lẫn tùm lum nên mình cũng đã nhờ Mod chỉnh lại rồi...

"Thiên Diệp không có tiền ư? Thậm chí còn không có chỗ ở nữa?", tôi từng người nhìn Hạ Nhạc Huyền.

"Nếu không thì vì sao anh ấy lại phải ở nhờ trong võ đường nhà mình chứ? Ái Ni, đến việc ấy cậu cũng không biết à? Có nhiều lúc quả thực mình nghĩ cậu cũng không đáng để Thiên Diệp yêu thương", Hạ Nhạc Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười đắng ngắt, giống hệt như lúc cầm ly cà phê Capuchino lên vậy.

Hóa ra, hôm đầu tiên tôi nhìn thấy Thiên Diệp ấy, anh nói không có chỗ nào để đi là sự thật.

Hóa ra, hôm những người mặc áo đen thần bí đó xuất hiện, anh nói biết đánh đàn cũng là sự thật.

Hóa ra, anh đã vì tôi mà từ một nghệ sĩ dương cầm trở thành một kẻ lang thang không nhà không cửa, vậy mà vẫn muốn tặng tôi sợi dây chuyền này.

Thiên Diệp, Thiên Diệp...

Em luôn nghĩ rằng người thay đổi là anh, nhưng sự thực không phải thế, là do em đã không cố gắng đến gần anh, tìm cách hiểu anh.

Hạ Nhạc Huyền nói như vậy cũng đúng thôi, có lẽ em không xứng đáng để được anh thích...

"Ting ting tang tang"

Chiếc máy hát của quán cà phê văng đến một khúc ca khiến người ta xúc động.

Hồi ức cũng giống như một người kể chuyện

Dừng đến đôi môi chát chứa giọng quê.

...

Lời thề ngày nhỏ ấy đã không còn chắc chắn

Giọt nước mắt ấy, vẫn đang cố giữ trong tim

Đôi môi mềm mại ấy đang nói lời ly biệt

Trái tim tôi từ ấy luôn lưu giữ một người

Hai đứa chúng tôi, khi còn là đứa trẻ

...

Em là một phần không thể thiếu

Em là giấc ngủ êm đềm dưới bóng cây

Anh của tuổi thơ, đợi chờ vô vọng.

...

"Ting ting tang tang"

Âm báo có tin nhắn chọt vang lên, tôi mở điện thoại di động, có một tin nhắn mới.

Chị, em và hội trưởng Triệt đang có cuộc hẹn, chị có tới không? Mộ Chân Ni.

Thôi Hy Triệt?

Tôi lập tức nhấn tin lại:

Không được, chị đang ở cùng bạn. Bọn em chơi vui vẻ nhé.

Hai người bọn họ hẹn hò thì tôi đi làm gì, chẳng lẽ lại muốn giống lần trước à?

Đang nghĩ như vậy, tiếng chuông điện thoại lại bất ngờ vang lên.

"A lô?", tôi nhấn nút nhận cuộc gọi.

"Mộ Ái Ni, hạn cho cô trong vòng 15 phút nữa phải có mặt ở sông Minh, nếu không thì cô chết chắc rồi!"

"Này, Thôi..."

"Tút, TUT, TUT..."

Chết mất, còn đang muốn nói tiếp thì anh ta đã dập máy. Thôi Hy Triệt, anh muốn tôi đến đó, vậy mà thái độ vẫn đáng ghét như thế hay sao? Lại còn dập máy trước như ăn cướp, đến cơ hội cho tôi chống đối lại cũng không có, thật quá bức mình!

Tuy nhiên, nếu như anh ta nổi giận, liệu có đem chuyện tôi và anh ta đã thỏa thuận ra nói với Chân Ni không nhỉ? Nghĩ đến điểm này, tôi lại thấy nhức hết

cả đầu.

"Sao thế? Ái Ni?", Hạ Nhạc Huyền hỏi tôi với vẻ quan tâm.

"Không có gì. À phải rồi, Hạ Nhạc Huyền, buổi chiều cậu còn việc gì không?", nhìn thấy Hạ Nhạc Huyền, lòng tôi bất chợt sáng bừng lên.

"Không biết vì sao mình cũng chẳng muốn về nhà. Về đến nơi chắc chắn lại bị bố kéo đi tập Taekwondo", Hạ Nhạc Huyền mặt đầy khổ não.

"Vậy thì cậu đến sông Minh với mình nhé."

Kết quả là khi đến sông Minh, đội ngũ đã phát triển thành ba người tôi, Hạ Nhạc Huyền và Thiên Diệp. Bởi vì Hạ Nhạc Huyền nói không muốn để Thiên Diệp cứ bị ong ve trong cửa hàng nơi anh ấy làm thuê quần quít xung quanh, thế nên nhất định bảo tôi gọi Thiên Diệp đi.

Bầu trời hôm nay thoáng rộng đến mức khiến người ta lo lắng, đến một cụm mây nhỏ cũng không thấy dấu tích gì.

Ở bên kè đá được chạm khắc những hình hoa văn tinh tế, Thôi Hy Triệt và Chân Ni đang đứng cạnh nhau.

Từng cơn gió thổi vù vù qua chiếc áo sơ mi rộng rãi của Thôi Hy Triệt, khiến anh ta như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn bay đi.

Đôi mắt sâu thẳm màu xanh ngắt giống hệt màu trời.

Chân Ni giờ tay vẫy vẫy về phía chúng tôi, vì sao chỉ những lúc như thế này, tôi mới cảm thấy Chân Ni là một đứa trẻ hiền hòa, một cô em gái rất mực yêu thương chị nó.

"Chị, bạn trai của chị đúng không? Đẹp trai quá!", Chân Ni ám chỉ Thiên Diệp đang đứng cạnh tôi, vẫn cười tươi rạng rỡ.

"Là Thiên Diệp, hồi nhỏ em cũng biết anh ấy mà", tôi giới thiệu Thiên Diệp với Chân Ni xong, sau đó chỉ sang Hạ Nhạc Huyền nói, "còn đây là chị Hạ Nhạc Huyền, hồi ở La Đồ nhà có mở võ đường đấy."

"Chào em, Mộ Ái Ni. Anh là Phác Thiên Diệp, em còn nhớ không?"

"Hi, chị là Hạ Nhạc Huyền."

"Oa oa, là hai người. Ha ha, Thiên Diệp người vẫn luôn bám dính lấy chị Ái Ni, lại còn Hạ Nhạc Huyền đánh nhau cực kỳ lợi hại nữa. Nói cho cùng, mấy người là bạn thanh mai trúc mã cùng lớn lên còn gì", Chân Ni nhìn tôi và Thiên Diệp với vẻ đầy ý vị, sau đó quay sang Thôi Hy Triệt nói, "hồi còn nhỏ, Thiên Diệp rất thích chị em đấy."

Nghe thấy Chân Ni nói câu này, tim tôi giống như bị ai đó cầm kim chích vào, ngấm ngầm đau.

Chân Ni, chúng ta vốn là một vòng tròn hoàn chỉnh, sao giờ đây lại chỉ còn sự lợi dụng và làm tổn thương nhau thế?

Khuôn mặt u ám của Thôi Hy Triệt liếc nhìn tôi một cái, sau đó bỏ đi trước, để bọn tôi lục đục đi sau.

"Sông Minh là một điểm ngắm cảnh rất đẹp ở Mễ Á, đến buổi tối khi thấp đèn lên mới thực sự mê đắm lòng người. Tuy nhiên ban ngày đến đây, có thể đi tản bộ xung quanh, ngoạn đạp xe lòng vòng, cũng thú vị lắm", tôi thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Thiên Diệp.

Nhưng nói gì thì nói, thỉnh thoảng tôi lại ngại ngùng nhìn anh. Trong đầu hiện lên bài báo trên tạp chí xem trong quán cà phê và cả những chuyện mà Hạ Nhạc Huyền nói với tôi. Tôi muốn hỏi Thiên Diệp anh có phải nghệ sĩ dương cầm không, tôi muốn nói với anh đừng vì tôi mà vứt bỏ tất cả như thế. Dù rằng đã biết tất cả những điều đó là thực, nhưng tôi vẫn muốn được nghe câu trả lời từ chính miệng anh.

Bởi vì trong sâu thẳm tôi vẫn hy vọng rằng những điều đó không phải là sự thật. Dường như chỉ có vậy mới làm cảm giác hối hận trong tôi vơi bớt phần nào.

Chân Ni bước đi phía trước với những bước nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu sang nói gì đó với Thôi Hy Triệt. Đi đến chỗ người ta cho thuê xe đạp đôi, con bé bỗng nhiên nổi hứng, đòi thuê 3 chiếc.

"Chúng ta cùng thi xem ai nhanh hơn nhé, được không? Ai đến cuối con đường kia trước thì người ấy giành phần thắng".

"Được! Chị nhất định sẽ thắng", Hạ Nhạc Huyền cũng thêm vào với vẻ đầy hưng phấn.

Chúng tôi chia thành 3 nhóm, Chân Ni và Thôi Hy Triệt đi một chiếc, tôi và Thiên Diệp đi một chiếc, còn Hạ Nhạc Huyền một mình một chiếc.

"Oa oa, thật là sáng khoái!"

"Hội trưởng Triệt, cố lên!"

"Mấy người không thắng nổi tôi đâu, ha ha, tôi chỉ có một mình mà."

Từng cơn gió thổi mon man trên con đường thẳng tắp ngập tràn ánh nắng bên bờ sông Minh. Thỉnh thoảng tiếng cười đùa của chúng tôi lại vang lên.

Thời khắc vui vẻ ấy sẽ mãi mãi được giữ trong nơi sâu thẳm nhất của trái tim tôi.

Tôi ngồi trên yên đằng trước xe đạp, giờ cả hai tay lên, ánh mặt trời vuốt ve trên mặt, từng luồng gió trôi qua kẽ tay tôi như một tấm lụa mỏng manh. Nghe tiếng Thiên Diệp hét lớn đằng sau: “Ái Nì, em có muốn thắng không?”

Tôi nghiêng đầu nhìn sang Chân Nì vẫn đang không ngừng thúc Thôi Hy Triệt đạp nhanh, cười nói: “Không muốn, đi nhanh như vậy sẽ bỏ qua nhiều cảnh đẹp tiếc lắm.”

“Ha ha ha ha...”, Thiên Diệp cười như thể một vườn hoa oải hương đang nở đẹp vô cùng.

Cuối cùng, Hạ Nhạc Huyền về thứ nhất, cô ấy nhảy đến bên cạnh Thiên Diệp, mặt sáng bừng giờ hai ngón tay ngụ ý chiến thắng. Thiên Diệp vui vẻ vò đầu tóc cô ấy rồi tung lên, khiến Hạ Nhạc Huyền không ngừng buông ra những lời oán trách.

Khi ấy, tôi chợt cảm thấy từ trong sâu thẳm một ánh nhìn lạnh lẽo đang chú mục vào mình, quay lại lập tức nhìn thấy gương mặt của Thôi Hy Triệt.

Ánh nắng chói lọi chiếu sáng rực rỡ trên người anh ta.

Những cánh chim trắng muốt đang rộng bay lên từ sau người Thôi Hy Triệt.

Giống như một cảnh ảo đẹp tươi vô cùng trong truyền thuyết.

“Này, mọi người mau đến đây, trò này chơi rất thú vị đấy”, Chân Nì đứng đằng xa giờ tay lên vẫy chúng tôi.

Hóa ra là trò tìm đường trong mê cung, người bán vé nói trong mê cung này có một câu chuyện thần thoại, nếu có thể gặp người mình thích trong đó, có nghĩa là giữa hai người có một mối duyên mà suốt cả cuộc đời không thể nào chia cắt nổi.

Cả Chân Nì và Hạ Nhạc Huyền đều tỏ ra cực kỳ phấn khích đòi mọi người phải vào bằng được.

Thiên Diệp đi lên trước nhìn một lượt rồi cười lớn: “Hạ Nhạc Huyền, trong này có người mà em thích à? Nếu không có thì vì sao lại thích vào trong đó chơi thế? Ha ha.”

“Em muốn vào để cảm nhận truyền thuyết thần bí trong mê cung không được hay sao?”

Nói xong, Hạ Nhạc Huyền bèn cầm tấm vé đầu tiên một mình đi vào trong mê cung.

Còn Chân Nì trước khi đi vào mê cung vẫn quay lại nói với Thôi Hy Triệt: “Hội trường, anh nhất định, nhất định phải tìm thấy em đấy nhé.”

Cứ vậy, chúng tôi từng người một đi vào trong mê cung. Là bắt đầu tìm kiếm con đường định mệnh vốn thuộc về mình, hay là đi theo bước luân hồi của sự sai lầm đây?

Ở trong mê cung, chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy bầu trời xanh ngắt. Hai bên là những bức tường có bám đầy dây leo chằng chịt.

Trong không gian yên tĩnh ấy, dường như có thể nghe thấy cả tiếng thở khê khàng của chính mình.

Không phải, còn cả tiếng bước chân rất nhẹ nhàng từ đằng sau vọng lại nữa. Tôi quay lại nhìn với vẻ cảnh giác.

Là Thôi Hy Triệt!

Anh ta cũng dừng chân lại, mắt chăm chú nhìn thẳng vào tôi.

Đôi mắt như có một tầng băng mỏng màu xanh ngắt, có vẻ như chỉ cần chạm nhẹ vào sẽ lập tức vỡ ra thành ngàn mảnh, khiến người ta bất giác phải cẩn trọng nén hơi thở của mình lại.

Tôi hơi bực mình, mở miệng: “Anh đi theo tôi à?”

Anh ta nhún nhún vai với vẻ không thèm quan tâm: “Cảm giác về phương hướng của tôi rất kém.”

“Như thế này là vi phạm nguyên tắc của trò chơi đấy.”

“Đã là trò chơi, cần gì phải có nguyên tắc nào.”

Chết mất, anh ta đang chơi chữ với tôi chắc? Tôi giận dữ đi đến trước mặt Thôi Hy Triệt, lấy hết sức đẩy mạnh vào ngực anh ta: “Thôi Hy Triệt, nếu anh có ý kiến gì có thể nói thẳng với tôi, tôi không thích có người cứ ản mặt trong bóng tối, sau đó dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn trộm mình.”

“Cô không nhìn tôi thì làm sao lại biết là tôi nhìn cô?”, không ngờ Thôi Hy Triệt lại có thể phản bác một cách bất lực như thế, tôi nhất thời tắc nghẹn lời.

“Cô thích anh chàng đó đúng không?”, Thôi Hy Triệt bất ngờ hỏi một câu chẳng ra đầu ra cuối.

“Anh chàng nào kia?”

“Phác Thiên Diệp.”

“Vì sao tôi lại phải trả lời anh?”, tôi dùng sức đẩy anh ta một lần nữa, nào ngờ anh ta lập tức giữ chặt lấy tay tôi.

Những ngón tay thon dài của anh ta giữ chặt lấy cổ tay tôi.

Lạnh lẽo vô cùng, thêm vào đó là cảm giác run rẩy như khi tiếp xúc với dòng điện giật.

Thình thịch thình thịch!

Tim bỗng nhiên nhảy loạn lên như không được kiểm soát, những ngón tay của tôi bỗng bấu chặt vào bàn tay anh ta trong vô thức.

“Tôi muốn biết.”

“Vậy thì tại sao anh muốn biết?”

“Bởi vì tôi không hy vọng cô thích anh ta.”

“Vì sao anh không hy vọng tôi thích anh ấy? Ha, lẽ nào anh lại thích tôi??”

Tôi nghĩ tôi và Thôi Hy Triệt có lẽ đều là một loại người, cho đến khi đối phương chưa đưa ra con át chủ bài, thì sẽ lần tới ép bước từng bước một, không ai muốn mở miệng nói ra mục đích của mình trước. Nhưng điều mà tôi không ngờ tới lần này là... tôi lại thắng.

“Làm thế nào bây giờ? Tôi nghĩ tôi đã hơi hơi thích cô rồi.”

“Ai thèm để ý đến anh. Ừm, cái gì kia?”. Anh ta vừa nói cái gì nhỉ?

Vì quá ngạc nhiên, đồng tử trong hai con ngươi tôi mở to hết cỡ. Tôi nhìn Thôi Hy Triệt với vẻ không hiểu ra làm sao, quên mất cả việc rút tay mình về.

Trong thâm tâm tôi không ngừng nói với bản thân mình: nhất định là nghe nhầm, là nghe nhầm... .

“Mộ Ái Ni, cô không nghe nhầm đâu”, anh ta dường như nhìn xuyên qua tâm tư của tôi, cúi đầu xuống nói.

Những lọn tóc tơ mềm mại hơi quăn của anh ta rủ trên trán tôi, cảm giác của sự tiếp xúc như say như dại.

Một mùi hương thơm ngát đầy lãng mạn cuốn lấy khứu giác của tôi.

Mộ Ái Ni! Mau rời xa anh ta! Rời xa anh ta!

Những lời cảnh báo nguy hiểm không ngừng được phát ra từ thâm tâm tôi, nhưng hai chân cứ như bị một phép thuật nào đó buộc lại bằng lời nguyện, không thể nào dịch chuyển được một centimet.

Cả khuôn mặt anh ta được bao phủ bởi một ánh sáng chói lòa, vẻ đẹp toàn bích ấy khiến người ta phải động lòng.

Thôi Hy Triệt ghé sát tai tôi nói khẽ khàng, từng chữ từng chữ:

“Tôi-đã-thích-cô-một-chút-rồi-Mộ-Ái-Ni?”

Hơi thở anh ta phả bên tai tôi, ngây ngất say mê, khiến toàn thân tôi bất giác run rẩy, co rút lại.

Dường như bị giọng nói lạnh lẽo nhưng lại ấm nóng ấy mê hoặc, ý thức của tôi dần dần biến mất, trong đầu hiện lên từng đoạn, từng đoạn ký ức liên quan đến Thôi hy Triệt.

Trong đêm vũ hội hóa trang ấy, chúng tôi đã cùng cuốn xoay trong điệu valse uyển chuyển.

Trên xe buýt, anh ta luôn đứng đằng sau lưng tôi và kịp thời đưa cánh tay ấm áp đó ra đỡ lấy thân tôi.

Bên dưới khu phòng học, anh ta đã cảnh cáo khi tất cả mọi người chuẩn bị đưa nắm đấm về phía tôi: Từ nay về sau không ai được bắt nạt cô ấy nữa.

... Tất cả miền ký ức ấy như tìm được lối thoát ra ngoài, cuộn trào về phía tôi. Tiếp sau đó trái tim không ngừng cắn xé, gần như cắn đến toát ra một lỗ hồng lớn.

Thôi Hy Triệt thích tôi ư?

Vậy thì tôi có thích anh ta không?

...

Cả trái tim như vừa bị nổ tung ra, những giọt máu tươi màu hoa tường vi đều trào hết ra ngoài.

Cảm giác này chứng tỏ điều gì nhỉ?

Tôi... cũng thích anh ta?

Không! Không thể thể! Không đời nào!

Chân Ni...

Trong đầu tôi chợt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm như hoa tường vi của Chân Ni, nó như một luồng điện xẹt qua đánh thức tôi. Tôi hoảng hốt lùi về sau mấy bước, đồng thời cố tránh xa khỏi luồng hơi thở của anh ta như tránh khỏi con mãnh thú hay con hồng thủy.

Nhận ra phản ứng của tôi, đồng tử Thôi Hy Triệt thu hẹp lại, thần sắc trở nên lạnh lẽo: “Sao thế? Đúng là cô thích gã kia à?”

Tôi cắn chặt môi, nhếch cằm lên một cách kiêu ngạo: “Tôi thích ai không phải việc của anh.”

“Mộ Ái Ni”, Thôi Hy Triệt gầm lên như bị tổn thương, anh ta bước lên đằng trước, giữ chặt hai vai tôi rồi lắc mạnh, “Mộ Ái Ni, cô đúng là con người lạnh lùng độc ác. Tại sao tôi lại có thể thích cô kia chứ?”

Giọng anh ta giống hệt tiếng gầm gừ giữa giữa của con thú bị thương.

Tôi cảm thấy hơi váng vất vì bị lắc mạnh, tim co thắt lại thành một cục, ngấm ngấm đau. Tôi không muốn những người bên cạnh mình bị tổn thương, nhưng nếu như bắt buộc phải làm tổn thương người đó mới có thể bảo vệ được người tôi cần bảo vệ, vậy thì như tôi đã nói...

Tôi sẽ bất chấp tất cả!

“Tôi khuyên anh nên nhanh chóng chấm dứt cái ý thích chẳng ra làm sao ấy đi, bởi vì tôi phát hiện ra rằng tôi rất khó để thích được anh”, nói xong, khóe miệng tôi nhếch lên thành một nụ cười vô cùng tàn nhẫn.

Là tàn nhẫn với anh ta, hay tàn nhẫn với chính bản thân mình?

Sắc mặt Thôi Hy Triệt trở nên cực kỳ lạnh giá, ánh mắt mỗi lúc một trở nên điên cuồng: “Tại vì sao? Lẽ nào tôi không bằng cái gã Phác Thiên Diệp kia, hần cười với đứa con gái nào cũng vẫn cái nụ cười dịu dàng ấy, nói không chừng còn là một kẻ lãng nhăng, còn đối với cô có khi cũng chỉ chơi một lúc cho chán rồi đá đi ngay.”

“Anh câm miệng lại”, tất cả các cử, xúc khó gọi tên trong tôi bỗng chốc hóa thành sự phẫn nộ, tôi nhìn thẳng anh ta, nói với giọng căm tức: “Thôi Hy Triệt, anh lấy gì ra mà so sánh với Thiên Diệp? Anh có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa anh với Thiên Diệp là gì không?”

...

Trong một phút bình tĩnh ngắn ngủi, tôi nghe thấy tiếng thở gấp gấp của cả tôi và anh ta. Tôi lạnh lùng nhìn đôi mắt mỗi lúc một trở nên xanh sẫm hơn của Thôi Hy Triệt, màu xanh như một điểm báo con giông bão khủng khiếp đang kéo đến đây rồi.

“Điểm khác biệt lớn nhất giữa anh và Thiên Diệp là”, trên miệng tôi nở một nụ cười lạnh giá, chậm chậm nói, “Thiên Diệp lúc nào cũng chỉ nghĩ cách đem lại niềm vui cho người khác, còn sự lạnh lùng của anh chỉ đem đến cho người ta...”

Ánh nắng sáng chói đến lóa mắt.

Đôi mắt anh ta giống như mặt biển lớn mênh mông sâu thẳm đang áp ụ hình thành một cơn bão lớn.

Miệng tôi cười mỗi lúc một rộng hơn, mỗi lúc một tàn nhẫn hơn. Giọng nói vỡ vụn mang theo một chút buồn đau vang lên trong không gian quang đãng: “Chỉ đem đến... tổn thương”

Con người lạnh lùng như anh chỉ đem đến cho người ta sự tổn thương...

Chỉ có sự tổn thương...

Tổn thương....

...

Giống như một lời nguyền đầy tà ác, những dây leo xanh ngắt mọc đầy xung quanh đều dường như cánh tay dài về phía anh ta như bị phù phép, dần dần quấn lấy toàn thân, thắt chặt vào cổ anh ta, rồi từ từ siết mạnh, từ từ hằn lên trong đôi mắt xanh sẫm của anh ta một vết thương không thể nào chữa

lành nổi.

Tôi dường như có thể nghe thấy tiếng thở đầy phần uất của Thôi Hy Triệt, nhưng rồi cuối cùng con giồng tổ ấy không ập xuống.

Anh ta nắm chặt bàn tay, quay người, để lại cho tôi một cái bóng đầy đau thương rồi mất hút trong một góc ngoặt của mê cung.

Chỉ còn lại mình tôi không còn chút cảm giác nào về phương hướng, lạc lối trong mê cung, giống như một con thú nhỏ không biết dựa vào đâu...

Vào lúc gần như tuyệt vọng, tôi trông thấy Chân Ni từ một lối khác đi tới.

"Tìm mãi từ nãy đến giờ mà không thấy bóng hội trưởng Triệt đâu. Có vẻ như tìm một người ở trong mê cung cũng khó quá nhỉ?", con bé chau mày nhìn tôi hỏi với vẻ phiền não.

Nhìn thấy Chân Ni chuẩn bị chạy sang phía bên trái, tôi không kìm được kéo tay nó lại: "Em đi sau lưng chị, có thể là Thôi Hy Triệt ở phía bên này đây."

"Có thật không?", Chân Ni nhảy lên với vẻ vui mừng, hứng thú đi theo tôi vào con đường nhỏ.

Mới đi được mấy bước, con bé đã dừng lại, ánh mắt trở nên hơi miên man.

Cho rằng con bé nghi ngờ gì đó, tôi vẫy vẫy tay, cười tươi cổ vũ nó: "Chắc em sẽ gặp anh ấy thôi."

Phải rồi, Chân Ni rất thích Thôi Hy Triệt, thế nên tôi không thể giành lấy thứ mà em gái mình đã thích.

Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt, một tia nhìn hận thù lóe lên trong mắt Chân Ni rồi vụt qua đi. Tiếp đó, con bé quay người rồi mất hút vào một góc rẽ khác của mê cung.

Thế là sao nhỉ, tôi có nhìn nhầm không?

Không nghĩ ngợi nhiều, tôi một mình hốt hốt hoảng hoảng tìm lối thoát ra khỏi mê cung.

Dường như phải trải qua cả một thế kỷ, lâu đến nỗi tôi sắp sửa ngạt thở trong những lối rẽ không biết đâu là điểm kết của mê cung, cuối cùng tôi cũng thấy lối ra. Cùng lúc ấy, tôi nhìn thấy Thôi Hy Triệt sắp sửa đi ra từ một lối thoát khác.

Trực giác mách bảo tôi bước nhanh hơn, không muốn lại đối mặt với anh ta.

"Này, Mộ Ái Ni...", giọng nói của anh ta nghe cứng nhắc, mang theo một nỗi tức giận không sao kiềm chế nổi.

Gọi tôi làm gì kia chứ?

Còn Chân Ni không phải là đi tìm anh ta theo hướng đó hay sao? Vì sao hai người bọn họ không xuất hiện cùng lúc?

Bất kể như thế nào, bây giờ tôi tuyệt đối không được dừng lại, không thể tiếp tục luẩn quẩn với anh ta được.

Tôi bước nhanh, phía sau lưng chọt vang lên tiếng bước chân vang lên, quyết đoán hơn.

Bịch bịch bịch!

Hệt như những trọng âm rơi trên phím đàn khiến tâm tư tôi rối loạn.

Đột nhiên, Thôi Hy Triệt kéo tay tôi lại bằng lực rất mạnh. Tôi cố giằng ra với vẻ mặt kiên nhẫn, không ngờ anh ta nhanh chóng chuyển đến đứng trước mặt tôi, dùng nốt canh tay còn lại ôm chặt lấy tôi, kéo tôi sát vào lòng mình.

Anh ta muốn làm gì đây?!

Sự tức giận trong lòng tôi bỗng chốc dâng lên như nham thạch núi lửa, đúng lúc sắp sửa trào ra, đột nhiên...

"Kịch! Xoảng!"

Âm thanh văng đến như thứ gì đó vừa vỡ toác.

Đang ôm chặt tôi, khoe miệng Thôi Hy Triệt bỗng bật ra tiếng kêu khe khẽ, cả người hơi run lên trong chốc lát.

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tôi mở to mắt, tầm nhìn lập tức chạm vào con người đã trở thành màu xanh ngắt u ám của Thôi Hy Triệt. Anh ta ngoảnh đi tránh cái nhìn ấy, dùng hết sức đẩy tôi ra.

"Tôi đối với cô mà nói, cũng giống như con mãnh thú hay con hồng thủy ư?", khoe miệng anh ta hơi nhếch lên với vẻ lạnh lùng, thêm vào đó là nụ cười tự

chế giễu mình.

Nhìn thấy nụ cười của anh ta, trái tim cố làm bộ tàn nhẫn của tôi lại bắt đầu dội lên đau nhói.

Thôi Hy Triệt cười kiêu ngạo nganh rồi quay người đi, đúng lúc ấy, tôi nhìn thấy từng vệt lớn màu đỏ sẫm thấm ra lớp áo sơ mi anh ta đang mặc, giống như những đóa tường vi nở mỗi lúc một lớn hơn, càng lúc càng chói mắt.

Một mùi tanh ngọt phảng phất trong không khí.

Máu ư?

Trên mặt đất, những mảnh vỡ của bể cá thủy tinh lấp lánh ánh sáng trông rợn người, chói đến mức tôi cảm thấy đau cả mắt.

Lẽ nào... việc anh ta ôm lấy tôi mới rồi là để ngăn tôi khỏi vật này?

Tìm tôi hỗn loạn và co thắt lại, nhìn theo bóng Thôi Hy Triệt đang từng bước rời khỏi nơi ấy trong tâm trạng phức tạp. Có một giọng nói nào đó không ngừng bảo tôi đi về hướng đó, hỏi xem vết thương của anh ta thế nào, có đau không...

Thế nhưng..

Chân Ni... không biết Chân Ni đã đứng ở cửa ra từ khi nào, nhìn tôi với ánh mắt đầy phẫn nộ và khác thường. Tôi dừng bước, miệng hé mở định nói gì xong lại ngậm chặt lặng im, tất cả những lời muốn nói ra đều rũ tàn như cánh hoa.

Thế là tất cả sự mềm yếu vì cảm động đều hóa thành một nỗi đau...

“Sao lại có bể cá?”, Hạ Nhạc Huyền cuối cùng cũng tìm thấy lỗi ra, xuất hiện sau lưng tôi.

Tôi giật mình lấy lại ý thức: “Đúng rồi, sao lại có bể cá bay về phía mình nhỉ?”

Là... tôi bất chợt nhớ đến ánh mắt Chân Ni nhìn mình lúc quay người đi ở trong mê cung, còn vị trí con bé đứng mới rồi nữa...

Là Chân Ni làm ư?

“Á, sao Thôi Hy Triệt lại bị thương thế kia?”, Hạ Nhạc Huyền lại tiếp tục kêu lên kinh ngạc.

Khi ấy, thân hình Thôi Hy Triệt hệt như một bức tượng điêu khắc mà Thượng đế hài lòng nhất, cầm trên tay, không khí xung quanh anh ta giống như vừa trải qua một cơn bão lớn, những gì còn sót lại là sự nguy hiểm và hơi lạnh tàn khốc.

Anh ta như vậy khiến người ta sợ hãi không dám đến gần.

Thôi Hy Triệt không hề dừng chân lại, cũng không hề quay đầu nhìn tôi một cái, lấy điện thoại ra gọi lái xe rồi đưa Chân Ni cùng về.

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế?”, Hạ Nhạc Huyền nhìn theo tất cả với vẻ không lý giải nổi, sau đó đưa ánh mắt đầy nghi hoặc chuyển lên người tôi.

“...”, tôi bất giác cắn chặt môi, cố gắng ngăn sự đau đớn đang trào lên mãnh liệt trong lòng.

“Ái Ni...”, Hạ Nhạc Huyền khẽ gọi, dường như đã hiểu ra điều gì đó, nắm chặt lấy tay tôi với vẻ quan tâm.

Khi ấy, Thiên Diệp cuối cùng cũng ra khỏi mê cung. Khuôn mặt anh rạng rỡ một nụ cười, dần dần chữa lành vết thương của tôi bằng nụ cười êm ái ấy.

Trái tim cuối cùng không đau xé nữa.

“Bọn họ đâu rồi?”, Thiên Diệp không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“À, Chân Ni và Thôi Hy Triệt về trước rồi”, Hạ Nhạc Huyền nhìn tôi một cái, quyết định che giấu sự thật.

“Ái Ni, không kể truyền thuyết thế nào, cũng không ai có thể chia rẽ được duyên phận của anh và em”, Thiên Diệp bỗng nhiên ôm lấy tôi, trong ánh mắt lộ rõ vẻ bất an.

Còn Hạ Nhạc Huyền khi nhìn thấy anh gần gũi với tôi như thế, nỗi buồn trong mắt càng trở nên sâu sắc.

Cảm giác sợ hãi và lo lắng không hiểu vì sao bỗng dội lên trong lòng tôi. Tôi không muốn làm bất cứ ai bị tổn thương, vậy tại sao vẫn luôn luôn có người bị tổn thương? Tại vì sao tất cả chúng tôi đều bị cuốn vào một nỗi đau thương lớn chứ?

Ông trời ơi, xin hãy tin rằng, đây không hề là ý muốn của con.

Vàng trắng màu bạc bắt đầu nhô lên, một màn sương mố hoặc lan khắp bầu trời đêm.

Tôi, Thiên Diệp cùng Hạ Nhạc Huyền cùng ăn tối xong, Thiên Diệp nhất quyết đòi đưa tôi về nhà.

Trong màn đêm lạnh giá ấy, nụ cười dịu dàng của Thiên Diệp vẫn như những đóa hoa oải hương làm ấm áp cả một không gian.

“Anh kể cho Ái Ni nghe một câu chuyện cười nhé. Hòn đá đánh nhau với cái bánh bột nếp, tức khí lên đá một phát làm cái bánh bay xuống biển. Sau này có một đôi trai gái yêu nhau ngầm ước hẹn sẽ bên nhau suốt đời, nhưng người con trai phải đi lính ở chiến trường ngoại quốc. Trước khi đi, anh ấy đưa cho người yêu một chiếc nhẫn, hẹn ba năm sau sẽ lấy chiếc nhẫn làm vật tái ngộ ở nơi này. Ba năm sau, cô gái mang chiếc nhẫn đến nơi hẹn trước, nhưng không thấy người yêu đâu, thế là vì đau lòng mà ném chiếc nhẫn xuống đáy biển sâu. Thực ra, người con gái này đã quên mất địa điểm hẹn hò. Người con trai khi quay về tìm không thấy người yêu đâu, đau lòng mà ngồi trên bờ biển câu cá. Đột nhiên anh ta câu được một vật gì đó. Ái Ni, em đoán xem là vật gì?”

“Là chiếc nhẫn?”

“Sai, là cái bánh bột nếp.”

“...”

“Sau này cuối cùng anh ta cũng câu được một con cá, khi đang ăn thì cắn phải một vật gì cứng cứng, em cho rằng đó là thứ gì?”

“Là chiếc nhẫn?”

“Lại sai, là xương cá, ha ha, có buồn cười không?”

“...”. Tôi chỉ có thể im lặng.

“Ái Ni không cười tí nào, chắc đang có tâm sự rồi.”

“Hôm nay em xem được một cuốn tạp chí, trên đó nói anh là thiên tài âm nhạc, hóa ra anh biết chơi dương cầm thật. Em cứ luôn cho rằng mình thông minh, cho rằng anh lừa gạt em, hóa ra sự thực đều như những gì anh nói. Em đúng là kẻ thất bại đúng không?”. Giờ đây, đối với Thiên Diệp, tôi cảm thấy một sự hối hận khó gọi thành tên.

“Không phải thế đâu, bởi vì em cơ bản không biết anh học dương cầm khi ở Canada.”

“Thiên Diệp... vì sao anh lại học dương cầm?”

“Vì Ái Ni đấy”, Thiên Diệp lại bắt đầu trả lời không trung thực “kiểu Thiên Diệp” rồi.

“Là vì em? Nhưng em đâu có thích dương cầm. Mà lần trước em muốn anh đánh đàn cho em nghe, anh cũng có đánh đâu”, thật tệ quá, mới định tìm cách để hiểu anh, anh lại giở trò cũ, nói những câu tậm tịt tậm tịt như thế, cho rằng nịnh bợ một chút thì tôi sẽ tin sao?

“Suyt! Bí mật”, Thiên Diệp đặt một ngón tay thon dài của anh thẳng đứng trên môi.

“...”, tôi vốn hơi tức giận, nhưng nghĩ ngợi một chút lại cười, “Bất kể là như thế nào, em cũng vẫn rất vui, hóa ra Thiên Diệp thật là lợi hại, lợi hại hơn nhiều khi còn nhỏ.”

“ha ha”, nụ cười Thiên Diệp như những đóa hoa oải hương nở rộ, rực rỡ đến vô cùng.

“Còn một việc này nữa, anh không có chỗ nào để đi vì sao không nói với em?”, đối với việc này tôi cũng hơi thắc mắc.

“Anh chờ cho Ái Ni tự phát hiện ra mà”, Thiên Diệp trả lời với vẻ đó là lẽ đương nhiên, sau đó nhìn tôi cười, “Hóa ra bây giờ Ái Ni đã rất dễ tâm đến anh rồi phải không? Đang tìm cách để hiểu anh đúng không nào? A, chẳng bằng để anh kể hết những chuyện xảy ra bên Canada cho em nghe nhé, được không? Em không biết cuộc sống bên đó thú vị thế nào đâu...”

“Stop! Stop!”, tôi vội vàng kêu anh dừng lại. Trời ạ, chọn cái gì quan trọng để nói có được không?

“Thôi được rồi, anh muốn hỏi Ái Ni, ước nguyện của em là gì?”

“Thay mẹ chăm sóc tốt cho Chân Ni.”

“Còn những cái khác?”

“Trở thành một chuyên gia về món điểm tâm.”

“Hóa ra Ái Ni thích làm đồ điểm tâm à?”

“Này, sao lại nói đến em rồi, đáng lẽ nói về anh cơ mà”.

“Anh rất thích được nghe những chuyện của em.”

“Phác Thiên Diệp, anh vừa phải thôi, nói không chừng khi ở Canada anh có rất nhiều rất nhiều bạn gái, lần này về nước nhằm trốn chạy, vì cuối cùng người ta cũng nhìn rõ bộ mặt thật của anh. Ha ha.”

“Ha ha, bị em nhìn thấu rồi.”

Màn đêm buông xuống, màn sương huyền ảo bao trùm lên khắp tòa biệt thự kiểu châu Âu.

Ánh đèn trong phòng đọc sách hơi mờ tối vì chỉ bật mỗi một ngọn đèn tường màu vàng nhạt. Ánh sáng nhờ nhờ đó gần như sắp bị bóng đêm hun dừ nuốt chửng.

Thôi Hy Triệt ngồi trước máy vi tính, trầm mặc như một bức tượng điêu khắc.

Xung quanh đã trở nên tĩnh mịch, nhưng có một âm thanh vẫn cứ lẩn quất không ngừng bên tai anh, giống như một con ác mộng không thể nào xóa đi nổi. . .

“Điểm khác biệt lớn nhất giữa anh và Thiên Diệp là...”

“Thiên Diệp lúc nào cũng chỉ nghĩ cách đem lại niềm vui cho người khác, còn sự lạnh lùng của anh chỉ đem đến cho người ta... sự tổn thương.”

...

Khi ấy, đôi khuyên tai có mặt đá hình con chim phượng hoàng của cô ấy sáng lên một thứ ánh sáng lạnh lùng tàn nhẫn.

Nụ cười trên khuôn mặt càng mang vẻ kiêu ngạo, giống hệt một đóa hoa nở đến cực điểm. Đẹp đến mức khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Nhưng lời nói của cô ấy, từng chữ từng chữ đều như từng mũi kim chứa đầy độc được đâm vào cơ thể anh. Đau đớn, triền miên không dứt.

Đã sớm cảnh tỉnh bản thân mình, không thể dành tình cảm cho bất cứ người nào, thế nhưng anh vẫn không sao kiểm soát được mình, tiếp tục rơi vào vực sâu đau khổ nhưng ngọt ngào ấy. Khi Chân Ni ném chiếc bê cá về phía Ái Ni, anh không nghĩ ngợi gì lập tức lấy thân mình ra chắn.

Nếu tình yêu đã trở thành một bản năng, vậy thì làm sao có thể dứt bỏ được?

Tiếng giầy cao gót nện trên nền nhà từ bên ngoài vọng lại.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Khi đi qua phòng đọc sách, tiếng giầy đó dừng lại.

Cánh cửa bị mở ra, xuất hiện khuôn mặt cao quý và kiêu diễm của một người phụ nữ.

“Sao vẫn còn chưa ngủ?”, giọng nói ấy còn bình thản hơn cả bóng đêm, hoàn toàn không có chút lên bổng xuống trầm nào.

Trong không gian thoảng bay mùi rượu vang, khiến bóng đêm càng trở nên uyển chuyển.

Thôi Hy Triệt nhìn mẹ mình, Bạch Lâm, ánh đèn chiếu trên khuôn mặt với ngũ quan ngay ngắn của anh, mang vẻ gì đó vô cùng cô độc.

“Khi còn nhỏ... mẹ vứt con sang Pháp suốt 10 năm, có cảm thấy hối hận không?”

Khi nói ra câu ấy, anh gần như nín thở đợi chờ.

Câu hỏi ấy chẳng khác nào một mũi kim xuyên vào tim, đã được anh cất giấu từ rất lâu trong lòng, thỉnh thoảng lại ngấm ngầm đau.

Đúng như Mộ Ái Ni từng nói, nếu không cố gắng giành lấy, thì chẳng có gì thuộc về mình. Giờ đây anh rất muốn hỏi câu ấy. Ha, xem ra anh đã chịu ảnh hưởng rất sâu sắc của Ái Ni rồi.

“Nếu phải lựa chọn lại một lần nữa, mẹ sẽ vẫn gửi con đến Pháp phải không?”

Anh nhắc lại câu hỏi, trong mắt lóe lên ánh sáng của sự mong chờ. Thời gian dường như cũng ngưng đọng lại trong cái nhìn chờ đợi ấy.

“Ừm...”, Bạch Lâm đáp ứng, vì uống hơi nhiều rượu nên đầu khá đau. Bà ta lấy tay đỡ trán, nói một cách bình thản: “Nếu phải lựa chọn lại một lần nữa, mẹ sẽ vẫn làm như thế.”

Ánh sáng trong đôi mắt Thôi Hy Triệt dần dần tắt ngấm, con ngươi dần dần trở nên lạnh giá.

Phản kháng trong bóng tối của anh vẫn ngao ngễ hơi hếch cằm lên, khoe miệng hé ra một nụ cười như đóa hoa chớm nở. Như thực như mê, như những trái bong bóng trong suốt dập dềnh trong màn đêm nhung lụa.

Nhưng lại khiến người ta cảm thấy một nỗi buồn thương như có như không...

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khúc Biến Tấu Của Số Phận

Một tuần tiếp theo đó, hàng ngày Chân Ni đều về nhà rất muộn, mỗi khi về còn đem theo một đống những thứ như tờ rơi tuyên truyền, trang phục biểu diễn... Con bé vẫn không hề giải thích xem hôm đó trong mê cung đã xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm đó, tôi chờ Chân Ni về tới phòng riêng, mới hỏi: “Em không định giải thích gì về chuyện xảy ra hôm ấy hay sao?”

Chân Ni ngẩng lên nhìn, trả lời với vẻ uể oải: “Đã sớm biết là chị sẽ hỏi câu này, tuy nhiên em cũng muốn nói với chị, cái gọi là truyền thuyết trong mê cung chẳng nói lên điều gì cả. Chị đừng có mà ảo tưởng nhiều, dù rằng chị đã gặp hội trưởng Triệt trong đó.”

Phút chốc tôi chợt hiểu ra tất cả: “Chính là vì việc này mà em ném bẻ cá về phía chị à?”

“Nếu như chị vì việc làm hại hội trưởng Triệt bị thương mà muốn chất vấn em, thế thì không cần đâu, hội trưởng không hề để ý đến chị, cho nên chị không cần thiết phải tự trách mình.”

“Không phải là chị hại anh ta”, giọng nói của tôi bỗng nhiên cất cao lên, mang theo trong đó là một tâm trạng gì đó mà tôi không hiểu được.

Chân Ni nhún vai, tỏ vẻ như không thêm để ý đến: “Thôi được rồi, dù gì việc đó cũng qua rồi.”

Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên, lần đầu tiên thấy Chân Ni dễ dàng từ bỏ lập trường của mình như vậy. Chân Ni nở nụ cười ngọt ngào tuyệt đẹp, tâm trạng có vẻ như đang rất ổn. Con bé quay người rồi treo tấm poster khổ lớn lên tường.

Đó là một tấm poster màu xanh da trời sẫm, trên đó là một đám mây trông giống hệt chiếc kẹo bông.

Một chiếc cầu thang dài uốn khúc nối liền với đám mây, trên những bậc thang là một nữ sinh với khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu nhưng đầy vẻ u buồn do dự.

Góc của tấm poster vẽ một dây hoa tuyệt đẹp với màu trắng tinh khôi, nối liền nhau thành dòng chữ “Cuốn nhật ký đến từ thiên đường”.

Chân Ni quay đầu lại nhìn, nói với tôi bằng chất giọng cực kỳ dịu ngọt: “Chị thấy thế nào, tổ kịch của bọn em sắp sửa bắt đầu biểu diễn một vở kịch mới rồi, đây là poster quảng cáo cho vở kịch.”

“Đẹp lắm”, tôi nói thật tận đáy lòng.

“Ha ha, câu chuyện này cũng rất đẹp, hay là đến thứ 6 này chị đến xem bọn em biểu diễn đi, em cũng mời cả hội trưởng Triệt nữa”, nói xong, Chân Ni dường như nghĩ ra điều gì, đi đến trước mặt tôi nói: “Chị này, gần đây em nghe mấy đứa bạn nói Thiên Diệp là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới. Nếu như em có thể mời được anh ấy đến diễn tấu một bài cho buổi biểu diễn kịch lần này thì quả thực vô cùng perfect.”

“Thiên Diệp?”

“Ừ, chị, chị có thể giúp em mời anh ấy được không?”

“Nhưng mà... trên tạp chí nói rằng Thiên Diệp từ nay về sau sẽ không chơi đàn nữa.”

“Thật không? Nhưng em cảm thấy nếu như chị đến mời, nói không chừng anh ấy sẽ đồng ý đấy! Chỉ cần chị giúp em đi hỏi anh ấy một tiếng, nếu đến lúc đó anh ấy vẫn không bằng lòng, em sẽ lại tính đến cách khác.”

“Ừm, được rồi.”

“Ha ha, cảm ơn chị. Chúc ngủ ngon.”

Nói xong, Chân Ni đóng sập ngay cửa vào, khiến tôi còn không kịp dặn nó từ nay về sau đừng có về muộn như thế nữa.

Về đến phòng mình, tôi nghĩ đến việc của Chân Ni, đang đúng lúc không biết phải mở lời với Thiên Diệp thế nào thì một số máy điện thoại lại gọi tới.

“A lô, Ái Ni à?”

“Thiên Diệp?”

“Em vẫn chưa ngủ à? Mau ra gần cửa sổ đi, nhìn lên trời ấy.”

“Anh lại giờ trò gì thế?”, không biết Thiên Diệp lại bày đặt ra trò quỷ gì, nhưng tôi vẫn mở toang cửa sổ, nhìn lên bầu trời đêm.

Trên bầu trời đen sẫm như một tấm lụa là ngàn vạn vì sao lấp lánh như những viên kim cương treo lơ lửng. Mỗi ngôi sao dường như đều đang nhấp nháy mắt để chào những người dưới trần gian, tuyệt đẹp!

“Ái Ni, em cười đi nào.”

“Thiên Diệp?”

“Cười đi nào.”

Tôi hé hé môi, sau đó gặm gù với vẻ mặt kiên nhẫn vào điện thoại: “Cười rồi, cười với vẻ cực kỳ ngu ngốc.”

“Ha ha”, trong điện thoại vang lên tiếng cười ngọt ngào của Thiên Diệp, “Vậy được rồi, mẹ của Ái Ni chắc chắn sẽ nhìn thấy đấy, bây giờ em có cảm thấy mẹ cũng đang cười với em không?”

Một dòng khí ấm áp bỗng đột ngột dâng trào trong lòng tôi, tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, khẽ khàng mỉm cười một lát, quả nhiên là cảm thấy từng ngôi sao đều đang cười với tôi.

Là mẹ hay sao?

Là do mẹ nhìn thấy nụ cười của tôi, vậy nên đang cười với tôi ư?

“Thiên Diệp...”

“Muốn cảm ơn anh có phải không? Ha ha, hôm đó Ái Ni nói muốn trở thành một chuyên gia về món điểm tâm, cho nên anh nghĩ, nếu như được ăn các món của chuyên gia điểm tâm tương lai làm, um, chắc chắn là rất may mắn đấy.”

Ach, chuyện ngọt ỉm mà nhanh thế, hóa ra là muốn tôi làm món điểm tâm cho anh ăn ư.

“Xí, anh ở Canada cũng dùng cách này để lấy lòng các cô gái đúng không. Muốn ăn món điểm tâm thì nói thẳng cho rồi. Trưa ngày mai em sẽ mang đồ ăn đến võ đường Không Liên cho anh.”

“Ái Ni, em không thấy anh nói như vậy rất lãng mạn mà cũng rất có màu sắc à?”

“Không hề!”, tôi cố ý công kích Thiên Diệp.

“Vậy thì được rồi, ngày mai anh sẽ chờ em ở võ đường Không Liên. Ái Ni, ngủ ngon nhé”, Thiên Diệp ngắt điện thoại với vẻ thất vọng.

“Ừm.”

Bỏ điện thoại xuống, tôi tiếp tục đứng bên cửa sổ nhìn lên trời. Nghe nói mỗi người trên mặt đất đều là một vì sao trên trời, vậy ngôi sao thuộc về mẹ là ngôi sao nào nhỉ?

Giờ nghỉ buổi học sáng hôm sau, tôi đến văn phòng Hội học sinh, Thôi Hy Triệt vẫn không có ở đó. Từ sau ngày vào mê cung, tôi vẫn chưa hề thấy mặt anh ta, cũng không biết vết thương của anh ta đã khỏi hay chưa.

Khi lặng lẽ đứng bên cửa sổ trông ra ngoài, tôi mới ý thức được rằng hoa đào trong vườn đều đã tàn úa cả.

Vô vàn cánh hoa rơi xuống lá tã với vẻ buồn thương.

“Ý, hôm nay Thôi Hy Triệt vẫn chưa đến à?”, cửa văn phòng bỗng bị một người đẩy ra.

“Cam Trạch Trần”, tôi cất tiếng chào anh ta. Hôm nay Trạch Trần mặc một bộ quần áo dành cho vận động viên đua xe, chỗ khuỷu tay còn đeo cả băng bảo hiểm nữa.

“A, em yêu à. Em ở đây một mình sao? Ra ngoài đua xe với anh đi.”

“Không cần đâu”, tôi khoát khoát tay, dù rằng thành viên Hội học sinh có thể lấy lý do làm việc này việc nọ để không lên lớp, nhưng tôi cảm thấy ra ngoài với anh ta rất nguy hiểm, nhất là lại đi đua xe, việc đó quả thực là đem mạng sống ra đùa cợt.

“Đi cùng đi nào, hay là em lo Thôi Hy Triệt sẽ gọi sai làm việc gì đó? Ha ha, em yên tâm đi, hấn đang ốm ở nhà, không rảnh rồi đến thế đâu.”

“Anh ta bị ốm à?”, tim tôi đột nhiên giật nảy lên. Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh tấm lưng nhuốm đầy máu đỏ sẫm của Thôi Hy Triệt ngày hôm đó, cả hình ảnh cái bóng bị tổn thương lạnh lùng của anh ta.

“Ừm, chỉ là cảm xoàng mà thôi”, nói dứt lời, anh ta lăm bắm nói một mình, “tuy nhiên cũng đã vài ngày rồi, hôm qua cậu ấy còn nói hôm nay sẽ đi học. Hôm nay vẫn chưa thấy đến, liệu có phải bị ốm nặng hơn không nhỉ?”

Thịch!

Tim tôi nhảy dựng lên một cách bất an.

“VẬY... có thể đi thăm xem thế nào không?”

“Ý hay đấy, em yêu, chúng ta cùng đi thăm Thôi Hy Triệt nhé?”, nói xong anh ta còn nháy mắt với tôi, “Anh sẽ đèo em đi.”

Không biết là vì sao tôi lại đi theo Cam Trạch Trần như bị ma xui quỷ khiến. Trong lòng dâng lên một cảm xúc có lỗi đối với Thôi Hy Triệt, rốt cuộc thì chính anh ta là người đỡ giúp tôi khỏi chiếc bẫy cá đó.

Nhưng ngay lập tức tôi phát hiện ra mình đã phạm một sai lầm cực lớn.

Sao tôi lại có thể điên rồ đến mức ngồi vào sau xe của Cam Trạch Trần kia chứ!

Trạch Trần đội mũ bảo hiểm, sau đó gĩa tay làm động tác “V” rồi bắt đầu nổ máy phóng đi. Tuy nhiên điều mà tôi không ngờ tới là...

Ping!

Chiếc gương chiếu hậu đằng trước xe máy rơi pạch xuống.

Anh ta cười cười với vẻ hơi lúng túng, tiếp tục khởi động xe máy, toàn thân chiếc xe bỗng nhiên rung lắc dữ dội. Tôi ngồi đằng sau buộc phải bám chặt vào gộc áo của anh ta một cách bất an.

“Grầm grầm grầm...”

Chiếc xe đột nhiên chồm lên lao về phía trước, đồng thời phát ra những âm thanh nghe quái dị.

“Cam Trạch Trần, anh có chắc rằng chiếc xe này không phải được lôi ra từ bãi rác không đấy?”, tôi quay đầu lại phía sau nhìn và phát hiện ra một số linh kiện khác của chiếc xe tiếp tục rơi *** trên đường.

Một chiếc gương chiếu hậu khác, rồi đến giá đèn hàng và một mảng vỏ xe...

My God! Tôi như muốn gào lên: “Cam Trạch Trần, nếu như anh đâm vào người khác hay chúng ta bị người khác đâm vào, tôi sẽ giết chết anh!”

“Em yêu à, đừng có lo lắng, anh sẽ đèo em đi rất an toàn, chúng ta cùng bỏ trốn đến mặt trăng cũng được.”

“Bình”, tôi giương nắm đấm đấm vào đỉnh mũ bảo hiểm anh ta, “nhìn đường đi, tôi không muốn cùng anh bỏ trốn đến địa ngục đâu.”

Cứ như vậy, tôi ngồi sau chiếc xe rách nát của Cam Trạch Trần đến biệt thự của nhà Thôi Hy Triệt, nhìn thấy chiếc xe sắp sửa đâm vào tường bao đến nơi mà Trạch Trần vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt tốc độ.

“Em yêu à...”

“Cái gì? Mau dừng xe đi.”

“Anh định nói với em là xe không dừng được.”

“...”, tôi giận đến mức có thể bóp chết con người đang ngồi trước mình, “Này, tôi đếm 1-2-3 rồi cùng nhảy ra nhé.”

“Không lẽ nào...”

“Một, hai, ba, nhảy đi!”

Cam Trạch Trần còn định tiếp tục giành giật chiếc xe, nhưng tôi đã nắm lấy tay anh ta, kéo mạnh rồi lấy hết sức nhảy sang một bên.

“Rầm!”

Chiếc xe đâm thẳng vào tường tòa biệt thự, khiến hệ thống bảo động hú vang lên.

Khi Trạch Trần còn kêu đau, còn tôi thì chưa biết phải xử lý vụ này thế nào, một tốp vào vệ đã chạy ào ra, mỗi người cầm một chiếc dùi cui cảnh sát chĩa vào chúng tôi.

“Cam Trạch Trần! Tôi phải giết anh!”, cuối cùng tôi không nén nổi cơn giận bùng phát lên ngàn ngút.

“Em yêu à, anh không đâm vào ai, cũng không bị người khác đâm vào mà!”

Cuối cùng cũng phải nhờ đến người quản gia của nhà Thôi Hy Triệt làm rõ sự hiểu lầm, giải cứu chúng tôi thoát khỏi vòng vây của tốp nhân viên bảo vệ. Bắt đầu từ giờ phút ấy, tôi đã thế sau này phải luôn duy trì một khoảng cách nhất định với gã Cam Trạch Trần đó.

“Chỉ có một mình Thôi Hy Triệt ở nhà thôi à?”, tôi hỏi người quản gia.

Cả tòa biệt thự xa hoa toát lên vẻ hào nhoáng, nhưng đi từ ngoài vào tôi cũng không nhìn thấy bất kỳ người nào, thậm chí còn thấy các gian phòng hơi lạnh lẽo.

“Phu nhân và lão gia đều có hẹn công việc, chỉ có mình thiếu gia ở nhà. Một lát nữa tôi cũng đi đón phu nhân, thế nên mời hai vị cứ tự nhiên”, người quản gia nói xong bèn nhanh chóng rời đi nơi khác.

“Thôi Hy Triệt ốm mà không có ai chăm sóc hay sao? Thế còn bố mẹ anh ta lẽ nào cũng không hay biết?”, tôi hỏi Cam Trạch Trần với vẻ nghi hoặc.

Hay là tôi lại bị gã Cam Trạch Trần này lừa gạt, Thôi Hy Triệt vốn không hề đau ốm gì.

“Em yêu ơi, anh không lừa em đâu”, Cam Trạch Trần giải thích với tôi, ánh mắt tỏ ra nghiêm túc hiếm thấy, “chắc chắn là Thôi Hy Triệt không nói gì về việc bị ốm với bố mẹ hắn, trước đây hắn đều như vậy, vì mẹ hắn thường xuyên tham dự các bữa tiệc đủ kiểu, còn bố thì có khi vài tháng cũng chẳng về nhà. Triệt rất giận bố mẹ, thật ra hắn rất cô đơn...”

“...” tôi thực sự cảm thấy nghi ngờ những câu Cam Trạch Trần vừa mới nói ra.

“Em không biết à? Có đứa trẻ vừa mới lọt lòng đã bị mẹ đẻ vứt bỏ đi. Thôi Hy Triệt là như vậy đấy, vừa ra đời đã bị mẹ hắn vứt sang bên Pháp, gần mười năm trời Triệt chỉ biết sống dựa vào bà nội. Hồi mới đầu hắn còn tưởng mình là cô nhi không cha không mẹ, nhưng những người khác đều chế nhạo hắn, nói rằng ai cũng có cha mẹ hết. Ha, nói thế đủ rồi, đi lên trước đi.”

“...”, tôi chẳng biết nói gì hơn, trong tim như có thứ gì trào lên tắc nghẽn.

Thảo nào lần đầu tiên đến nhà Thôi Hy Triệt, khi anh ta lái xe đưa tôi về, tôi khuyên anh ta nên gọi mẹ mình là “mẹ”, nhưng Thôi Hy Triệt lập tức nổi giận, sau đó nhấn tâm vứt tôi xuống giữa đường, bảo rằng tôi cơ bản chẳng hiểu gì hết.

Bây giờ hiểu được một chút rồi, trái lại còn khiến tôi không biết phải làm gì.

Tôi mang theo đầy tâm sự trong lòng đi lên trước, vừa bước vào bậc đầu tiên của cầu thang thì chợt phát hiện ra ở phía sau mình chẳng còn âm thanh gì.

“Cam Trạch Trần?”

Tôi quay đầu lại thì phát hiện ra anh ta đã chạy đến bên cạnh bể bơi ngoài trời ở ngay sát bên vách kính, cơ người nhảy ngay xuống làn nước xanh biếc hệt như một con cá vùng nhiệt đới dưới đáy biển sâu.

Trước khi lặn biến vào trong nước anh ta còn để lại một câu cuối cùng: “Phòng bên trái trên tầng 2, anh phải sáng khoái một chút đã.”

Ach...

Hành vi của anh ta mãi mãi vẫn cổ quái và khó đoán, tôi quả thực không thể nào theo kịp.

Đến trước cửa phòng bên trái trên tầng 2, tôi hơi chần chừ một chút rồi mới đẩy cánh cửa vào.

Mắt lập tức đập vào một không gian màu xanh sẫm, dường như mới vừa rơi xuống một vùng biển thăm thẳm vậy.

Các bức tường trong phòng đều có màu xanh da trời nhạt, tấm rèm ngăn ánh nắng mặt trời ở cửa sổ cũng có màu xanh thăm trong sang trọng.

Hít thật sâu, sẽ thấy khứu giác bị ngợp trong một mùi hương của sự thanh nhã và lãng mạn.

Tôi chậm chậm bước đến bên cửa sổ, kéo roạt tấm rèm ra, ánh nắng lập tức nhảy vọt lên, bắt đầu diễn tấu như những phím đàn đen trắng trên cây dương cầm.

Đang nằm ngủ trên giường, Thôi Hy Triệt cũng cảm nhận được ánh nắng chói lòa, bắt giác đưa tay lên che trước mặt.

Khuôn mặt đẹp tuyệt vời như bức tượng điêu khắc của anh ta trắng nhợt nhạt, trắng đến mức lóa mắt. Cả người nằm nghiêng giống như một chú thỏ con.

Mái tóc hơi quăn vốn đầy vẻ lãng mạn mất đi vẻ óng mượt thường thấy, trông rõ yếu ớt.

Ánh nắng mặt trời bao trùm toàn cơ thể, khiến anh ta giống hệt một con thú độc sùng* vô cùng thanh nhã tắm ánh trắng trong những cuốn truyện tranh.

Tôi đưa tay ra thử đặt nhẹ lên trán Thôi Hy Triệt, nóng giấy, quả nhiên là anh ta vẫn đang sốt. Có vẻ như cảm nhận thấy sự lạnh giá từ bàn tay tôi, Thôi Hy Triệt hơi hơi hé mở đôi mắt màu xanh sẫm. Tuy nhiên chỉ một thoáng chốc, rồi anh ta lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Là cảm giác sai chăng? Tôi nhìn cặp lông mày giống hệt hai cánh bướm của anh ta, thẩm đoán.

Tôi lấy từ tủ lạnh trong nhà bếp vài viên đá, sau đó tìm được một chiếc khăn sạch sẽ, dùng chiếc khăn có bọc mấy viên đá ấy đặt lên trán Thôi Hy Triệt. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi tôi đổi một chiếc khăn mát khác, nhiệt độ trên trán anh đã giảm đi khá nhiều.

Tôi đứng dậy khỏi giường, muốn quay về trường để lên lớp học. Đột nhiên.

“Á!” Cánh tay tôi bất ngờ bị một bàn tay chop mạnh lấy, toàn thân vì thế bỗng nhiên mất thăng bằng. Tôi vội vã quay người, lập tức nhìn thấy Thôi Hy Triệt đang mở to mắt, nhìn tôi chăm chăm.

Không lẽ nào?

Ngần vạn lần đừng có...

Thế nhưng cơ thể tôi vẫn không thể nào kiểm soát được, ngã thẳng vào người anh ta...

Oh, my God!

Trong hai giây ngắn ngủi sao đó, tôi nằm đè lên người Thôi Hy Triệt, còn cảm giác mềm mại ở ngay dưới môi tôi là...

Bịch!

Đồng tử nhanh chóng mở to, trong đầu tôi như vừa có một quả bom nổ tung ra, tất cả nhiệt độ của nó đều tích tụ trên khuôn mặt tôi.

Tôi... rốt cuộc tôi đã hôn Thôi Hy Triệt!

Ngập tràn khứu giác là mùi hương không rõ là thứ gì trên người Thôi Hy Triệt, khuôn mặt tuấn tú của anh ta cũng đột nhiên đỏ lên một cách thiếu tự nhiên.

Roạt roạt!

Sợi dây trói buộc sự kiềm chế trong đầu tôi đã không chịu được, đứt bung ra. Tôi nhanh chóng đứng dậy, hy vọng có thể lập tức rời khỏi nơi này, nếu như có thể, tôi hy vọng có thể chôn mình xuống đất luôn.

“Cẩn thận!”, Thôi Hy Triệt kêu lên lo lắng bằng chất giọng khàn khàn.

Đúng lúc tôi vì hoảng hốt mà suýt nữa ngã ngửa ra, Thôi Hy Triệt đã ôm lấy tôi, sau đó cả hai cùng nặng nề rơi xuống sàn nhà. Thôi Hy Triệt thốt ra một tiếng nặng nề đau đớn, còn tôi vì ngã nằm trên người anh ta nên hoàn toàn chẳng bị làm sao.

“Chạm phải vết thương rồi”, Thôi Hy Triệt nói với vẻ đau thực sự.

“Á...”, là vết thương ở lưng hôm đó sao? Tôi hoảng hồn không biết phải làm gì, vội vàng tìm cách ngồi dậy, ai ngờ hai cánh tay của Thôi Hy Triệt vẫn ôm chặt lấy tôi một cách thô bạo.

“Ha ha, lừa cô thôi. Yên tâm đi, tôi đã đến bác sĩ khám rồi, chẳng qua là mấy vết thương nhỏ”, anh ta cười thầm.

“Bỏ tay ra!”, tim tôi đập thình thịch như đang nhảy múa.

Thình thịch thình thịch!

Giống như muốn nhảy ra khỏi cổ tôi.

“Đừng động đây, một chút nữa là ổn thôi”, anh ta nói phía sau lưng tôi.

Tôi cố tìm cách giãy ra, cơ thể phía sau mình hệt như một vật phát nhiệt thiêu đốt thân tôi.

“Thêm chút nữa...”, giọng nói của Thôi Hy Triệt yếu hơn rất nhiều, dường như mang theo một vẻ van lơn, cánh tay lỏng ra một chút.

Tôi sợ hãi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi và yếu ớt của Thôi Hy Triệt, bỗng chốc sức lực để giằng co tan biến cả. Thế là tôi cứ để anh ta ôm

như vậy, dù rằng tư thế nằm của cơ thể không lấy gì làm dễ chịu, nhưng cũng không dịch chuyển gì thêm nữa.

Giây phút ấy tôi dường như bị trúng một lời nguyền, trôi vào thế giới cổ tích. Tôi nhìn thấy vị hoàng tử đang chìm đắm trong giấc ngủ yên vô thức, lặng im không nói một lời.

Ánh nắng màu vàng kim chiếu trên nửa mặt Thôi Hy Triệt, phản chiếu rõ từng đường nét tuyệt đẹp trên khuôn mặt anh ta.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại những lời Cam Trạch Trần mới nói khi nãy...

“Chắc chắn là Thôi Hy Triệt không nói gì về việc bị ốm với bố mẹ hắn, trước đây hắn đều như vậy, vì mẹ hắn thường xuyên tham dự các bữa tiệc đủ kiểu, còn bố thì có khi vài tháng cũng chẳng về nhà. Triệt rất giận bố mẹ, thật ra hắn rất cô đơn...”

...

“Em không biết à? Có đứa trẻ vừa mới lọt lòng đã bị mẹ đẻ vứt bỏ đi. Thôi Hy Triệt là như vậy đấy, vừa ra đời đã bị mẹ hắn vứt sang bên Pháp, gần mười năm trời Triệt chỉ biết sống dựa vào bà nội. Hồi mới đầu hắn còn tưởng mình là cô nhi không cha không mẹ, nhưng những người khác đều chế nhạo hắn, nói rằng ai cũng có cha mẹ hết...”

...

Trái tim bỗng nhiên như mềm yếu hẳn đi, con thú nhỏ vốn luôn cắn xé trái tim tôi cũng ngoan ngoãn nằm im.

Tôi lấy tay khẽ khàng vẽ lên cặp lông mày của Thôi Hy Triệt, nói: “Anh biết không, thực ra tôi rất ngưỡng mộ anh, không cần biết là yêu hay hận, ít ra thì người đó vẫn còn ở bên cạnh anh. Còn người mà tôi yêu thương nhất trên đời ấy, đã rời bỏ tôi đi từ rất lâu rồi, vĩnh viễn không bao giờ quay lại.”

Thôi Hy Triệt không trả lời, hơi thở trở nên dịu dàng chậm rãi hơn.

Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, ánh mắt chợt chăm chú vào một vật đang phát sáng nhờ ánh nắng chiếu thẳng vào giường. Đi đến đó cầm lên, mới phát hiện ra là một sợi dây chuyền, mà nó còn giống hệt sợi dây chuyền mẹ tặng mà tôi đã vô tình đánh mất.

Sao có thể như vậy chứ?

Lẽ nào...

“Hôm cô làm vệ sinh cầu thang tôi đã nhặt được. Hôm ở khu vui chơi vốn định trả lại cho cô, nhưng về sau lại quên mất. Sau đó nữa thì... và lại cô cũng đã được người khác tặng sợi dây chuyền kia rồi, tôi nghĩ cô sẽ không để ý đến sợi dây này nữa”, Thôi Hy Triệt vẫn nằm im dưới đất cạnh giường, bình thản nói.

“Ý nghĩa của hai sợi dây chuyền này không giống nhau...” dường như ý thức được điều gì đó, tôi nổi cáu chất vấn Thôi Hy Triệt, “anh giả vờ ngủ phải không?”

“Đâu có, chẳng qua là toàn thân chẳng còn chút sinh lực nào nên lười không muốn động dậy thôi. Tuy nhiên... sợi dây chuyền này đối với cô quan trọng hơn ư?”

Bên tai tôi văng đến tiếng cười cổ nén của Thôi Hy Triệt. Đoán ra anh ta có ý đồ bất chính, tôi vội vàng chỉnh sửa: “Đừng tưởng là do anh đang giữ, là bởi vì sợi dây chuyền này là do mẹ tặng tôi.”

“Mẹ của cô...”, Thôi Hy Triệt muốn hỏi nhưng lại thôi.

Đáng ghét! Rõ ràng vừa nãy đã nghe thấy tất cả rồi, lại còn giả bộ như không biết. Tôi tiếp lời anh ta với vẻ không thèm chấp: “Đã ra đi rồi, vĩnh viễn không bao giờ được trông thấy nữa.”

“Lần trước... xin lỗi cô, tôi không nên nói cô như vậy”, đột nhiên Thôi Hy Triệt mở lời với vẻ cứng ngắc.

Dù chẳng có đầu cuối gì cả, nhưng tôi thừa hiểu rằng anh ta muốn xin lỗi về vụ nói chuyện tiền học bổng hôm đó. Sợi dây chuyền hình ngôi sao lạnh giá phát sáng lấp lánh trong lòng bàn tay, khóe miệng tôi không kìm được hé mở một nụ cười.

“Hôm đó... vì sao anh lại lấy thân mình chắn chiếc bê cá cho tôi?”

“Bởi vì một thứ... bản năng”, anh ta cười kiểu thần bí.

Gió bên ngoài thổi vào trong phòng làm tấm rèm cửa sổ tung bay lên, gây ra những tiếng vù vù.

Một đám mây đen bỗng nhiên bay đến bầu trời vốn đang xanh thẳm, nhanh chóng bao trùm khắp xung quanh.

Điều này... phải chăng dự báo một biến cố chưa hề biết tới?

Từ nhà Thôi Hy Triệt đi ra, Cam Trạch Trần kiên quyết đeo tôi về bằng chiếc xe máy cũ nát đó của anh ta. Chẳng có cách nào khác, tôi trực tiếp đập

cho chiếc xe một cái, trong sự kinh ngạc đến nỗi mắt chữ O mồm chữ A của anh ta, chiếc xe hoàn toàn rời cả ra.

Phù... tôi cũng tránh được một lần nữa phải đứng tấp nghé bên bờ vực của cái chết.

Lúc này đã quá giờ ăn trưa, tôi đột nhiên nhớ ra Thiên Diệp vẫn đang đợi mình mang đồ điểm tâm đến. Nhưng có lẽ anh không đợi được, đã tự mình đi ăn trưa rồi cũng nên. Tôi lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bỗng nhiên phát hiện hơn mười cuộc gọi từ số máy lạ đến.

Gay rồi!

Chắc chắn là Thiên Diệp vẫn đang đợi tôi.

Tôi vội vàng chạy ngay đến vô đường Không Liên như đã hẹn, trên đường đi, trời bỗng nhiên đổ cơn mưa nặng hạt. Tôi ghé vào cửa hàng tạp hóa gần đó mua một chiếc ô, tiếp tục chạy về hướng vô đường.

Từ rất xa tôi đã nhìn thấy bóng Thiên Diệp đứng trước cổng vô đường. Từ dòng nước mưa xối xả ngăn cản tầm nhìn của tôi, nhưng trong cơn mưa như tôi nhìn thấy Thiên Diệp nở nụ cười. Giống như một màn sương, vừa thật lại vừa hư ảo.

Trái tim như bị từng mũi kim nhọn chích vào, tôi vội vàng chạy đến bên Thiên Diệp, lấy chiếc ô che lên đầu anh.

“Thiên Diệp ngốc này! Đang mưa to thế, anh biết hay không hả?”, tôi hét lớn lên.

“Ái Ni ngốc thì có, anh mới vừa đứng ra đây thôi”, Thiên Diệp trái lại còn an ủi tôi.

Xì, trừ phi tôi là đứa ngốc nghếch thực sự thì mới tin điều đó. Từng sợi tóc của anh đều đang rỏ nước ròng ròng, áo cũng ướt nhẹp và đang dính chặt vào người.

Tôi lấy khăn tay ra, ra sức lau lên mặt Thiên Diệp, vừa chạm vào mặt anh đã cảm giác thấy lạnh như băng.

“Thiên Diệp ngốc, sao không đợi em trong phòng chứ?”, tôi nổi cáu trừng mắt với anh.

Thiên Diệp cười vui vẻ ảm áp, nói: “Vì nếu đừng đợi ở đây, từ rất xa anh có thể nhìn thấy em rồi.”

Mưa rơi mỗi lúc một lớn hơn, từng giọt khi chạm vào mặt đất đều vỡ òa như những đóa hoa pha lê bùng nổ.

Tôi đưa bàn tay ảm áp của mình nắm lấy bàn tay đang cầm cán ô của Thiên Diệp, dùng bộ mặt đầy tức giận để mắng mỏ anh: “Lần sau anh mà ngốc nghếch đừng chờ trong mưa thế này nữa, đừng có mà để em nhìn thấy, nếu như để em nhìn thấy, em sẽ giết anh luôn.”

“Hung đồ thế cơ à? Anh không tin đâu”, khoe miệng Thiên Diệp hơi héch héch lên.

“Không giết anh, thì sau này cũng không tha thứ cho anh”, tôi càng tỉ mỉ hung tợn, nụ cười trên môi anh lại càng trở nên rạng rỡ hơn.

Tôi bắt lực kéo Thiên Diệp quay vào trong phòng, tìm một tấm khăn sạch lau đầu cho anh.

Thiên Diệp nhắm mắt lại một cách lười nhác và bộ dạng cực kỳ hưởng thụ. Đột nhiên anh nhớ ra điều gì đó, mở to mắt hỏi tôi: “Chẳng phải em hẹn làm mấy món mang đến cho anh ư? Còn nữa, vì sao lại đến muộn như vậy? Gọi điện rất nhiều nhưng không thấy em trả lời?”

“Món điểm tâm em quên không làm rồi, để lần sau sẽ đem đến cho anh.”

Tóc anh cuối cùng cũng khô hơn một chút, tỏa ra một mùi thơm của những cánh hoa. Nghe tôi nói quên không làm điểm tâm, anh tỏ rõ vẻ hơi thất vọng. Không hiểu vì sao tôi lại muốn giấu chuyện mới rồi đến thăm Thôi Hy Triết, nói với anh: “Ồ trường có việc bận nên em đến muộn.”

“Thật tiếc quá, không được ăn món điểm tâm của Ái Ni tự tay làm rồi. Thế em đã ăn trưa chưa? Anh đói quá.”

“Phác Thiên Diệp, đến giờ này mà anh vẫn chưa ăn thứ gì sao? Thật là không còn gì để nói với anh, đến bản thân mình cũng không biết chăm sóc một chút. Ở đây đợi em, em đi mua đồ ăn về.”

“Ái Ni, Ái Ni...”

Tôi mở ô ra, chạy đến một siêu thị gần đó. Bánh ga tô, sandwich đều nguội lạnh cả rồi, thế nên tôi mua một đồng mì tôm.

“Sao toàn là mì tôm thế này?”, khi mang về đến nơi, Thiên Diệp hỏi.

“Trời đang mưa nên nếu ăn thứ gì ấm nóng sẽ tốt hơn.”

“Nhìn thấy Ái Ni là ở chỗ này của anh cảm thấy ấm lắm rồi”, Thiên Diệp đưa tay vỗ vỗ vào chỗ trái tim.

“Ha! Thiên Diệp, em nói cho anh biết, sau này đừng có mà tùy tiện nói những câu đó với các cô gái, cũng đừng có mà làm những động tác ấy!”, tôi vung một cánh tay lên.

Thiên Diệp cười khỏ nảo xua xua tay, giải thích: “Anh có nói một cách tùy tiện đâu.”

“Mau ăn đi”, tôi úp xong bát mì, giục anh ăn. Chợt nhớ ra việc Chân Ni nhờ mình, bèn hỏi anh: “Thiên Diệp, Chân Ni sắp tham gia biểu diễn một vở kịch, con bé muốn mời anh đến xem, đồng thời nhờ anh giúp một việc.”

“Được thôi, giúp việc gì?”, trong làn khói bốc lên từ bát mì tôm, Thiên Diệp nhìn tôi cười.

“Xin anh hãy hỏi là việc gì trước, sau đó mới chấp nhận có được không?”, tôi tỏ vẻ hơi bất lực.

“Ha ha, vậy thì xin hỏi em định nhờ anh giúp việc gì?”, Thiên Diệp cố ý nói thật khề.

“Chân Ni muốn anh giúp nó biểu diễn một bản nhạc lúc vở kịch mở màn”, tôi vừa nói xong, thấy bàn tay cầm đũa của anh chợt dừng lại một chút, nỗi buồn thương chợt trào lên trong mắt như màn sương.

Thiên Diệp cười nhạt nói với tôi: “Anh không thể chơi đàn được nữa rồi.”

“Vì sao thế?”, tôi không hiểu, hỏi lại anh.

“Ha ha, vì tài cùng sức kiệt rồi”, nụ cười Thiên Diệp mang màu sắc hơi ảm đạm, “tuy nhiên nếu như em muốn anh đi, anh sẽ đến đó chơi một lần. Nhưng nếu anh chơi đàn thêm một lần nữa mà bàn tay này trở thành tàn phế, em còn muốn anh đi không?”

“Tay anh có thể cầm đũa, có thể đánh đôn quật vai, chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Thiên tài dương cầm đẳng cấp thế giới dù có tài cùng lực kiệt, khi tấu lên bản nhạc chắc vẫn khiến bọn em kinh ngạc đấy.”

“Ha ha, cũng có thể nói như thế”, Thiên Diệp cúi đầu tiếp tục ăn mì tôm, trong làn khói cuộn lên, tôi không nhìn rõ mặt anh.

Phù phù...

Chỉ muốn giúp Chân Ni thuyết phục Thiên Diệp, hy vọng buổi biểu diễn con bé có thể thành công.

Tuy nhiên, tại sao tong lòng tôi cứ có cảm giác bất an?

“Poster mà tổ kịch đang trưng lên đẹp thật đấy, ‘Cuốn nhật ký đến từ thiên đường’, cái tên nghe cũng rất khơi gợi cảm xúc đúng không?”

“Hình như là một câu chuyện tình yêu đầy đau thương.”

“Mà lần này tổ phó của tổ kịch, Mộ Chân Ni còn mời nghệ sĩ dương cầm thiên tài Phác Thiên Diệp đến chơi đàn nữa đấy.”

“Có thật thế không?”

“Thế thì thật đáng trông đợi.”

....

Từ rất sớm, tôi đã kéo Thiên Diệp đến hội trường nơi tổ chức buổi biểu diễn để anh làm quen sân khấu. Không ngờ khán giả đến mỗi lúc một đông, chẳng bao lâu khán đài đã không còn một chỗ trống, người nào cũng đều bàn luận về vở kịch lần này của Chân Ni.

Đương nhiên có một phần công lao trong đó là nhờ Thiên Diệp đang đứng cạnh tôi đây.

“Chị, sắp bắt đầu rồi, bảo Thiên Diệp lên sau cánh gà chuẩn bị đi”, Chân Ni gọi điện thoại báo.

“Ừ, anh ấy lập tức lên ngay”. Tôi dập máy, lập tức đẩy Thiên Diệp lên phía sau sân khấu. Bản thân tôi cũng ngồi vào hàng ghế ngay đầu tiên của khán đài để chuẩn bị đón xem một màn biểu diễn tuyệt vời.

Tấm màn được kéo lên, một nữ sinh bước ra với khuôn mặt thuần khiết nhưng buồn thương. Tôi nhớ lại kịch bản vở kịch lần này của Chân Ni có nói về một nữ sinh mắc tật ở tai, cô thích một chàng trai, nhưng từ đầu tới cuối không sao xác định được trái tim cậu ấy, thế nên đã đổi cho cậu ấy một quyển nhật ký.

Ting ting tang tang.

Tiếng dương cầm vang lên ở góc phía sau cánh gà, những lớp rèm đăng ten mỏng manh che khuất người đang diễn tấu, khiến người xem không thể nhìn rõ gương mặt của anh. Nhưng dù là như vậy, vóc dáng mờ mờ ảo ảo của anh vẫn hiện lên hoàn hảo tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Khán giả bên dưới bắt đầu thì thầm nói với nhau.

“Là Phác Thiên Diệp đấy, Phác Thiên Diệp đấy. A, mình trông thấy Phác Thiên Diệp rồi.”

“Có đúng là anh ấy không? Trên tạp chí nói là anh ấy sẽ không chơi đàn nữa cơ mà.”

“Nghe thử xem rốt cuộc thiên tài âm nhạc là như thế nào mới được.”

...

Nghe những lời bàn tán mang đầy vẻ ngưỡng mộ Thiên Diệp ấy, tôi bình thần cười nhìn ra khắp xung quanh, ai ngờ không hẹn mà gặp ánh mắt một người.

Đôi mắt màu xanh sâu thẳm của con người ấy đang lóe lên những tia sáng như thiêu đốt, luân quất trong tầm mắt của tôi.

Thôi Hy Triệt!

Khi nhắc đến mấy chữ này, trái tim tôi đột nhiên mất kiểm soát, nhảy lên đập dồn dập.

Thình thịch thình thịch!

Tôi hơi mất tự nhiên, cố tránh khỏi ánh nhìn ấy, tập trung vào nghe tiếng đàn của Thiên Diệp.

Những âm thanh “tưng tưng tang tang” của những phím đàn dương cầm giống hệt tiếng mưa rơi hôm ấy, khi Thiên Diệp đứng đợi tôi trong màn mưa trắng xóa. Ánh mắt nhìn xuyên qua dòng nước mưa trong suốt, u buồn đến mức khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Tìm tôi bỗng giật thót lên.

Tôi còn chưa kịp nghĩ xem vì sao lại có sự liên tưởng như vậy, thì bỗng nghe thấy tiếng đàn của Thiên Diệp bắt đầu lạc điệu, mắt hẳn đi cảm giác tiết tấu dần9 trôi chảy như lúc trước, đến nhịp phách cũng không còn chuẩn xác nữa.

Trên các hàng ghế khán đài bỗng trở nên ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thiên Diệp giống hệt tôi...

“Thật là kỳ lạ, có đúng là Phác Thiên Diệp đang chơi không đây?”

“Tổ kịch không nói dối đấy chứ? Hay là mời một người nào đó đến chơi nhạc xong nói đó là Phác Thiên Diệp.”

“Xì! Hóa ra là trò lừa bịp, chúng ta đi thôi!”

“Kịch cợt gì mà vớ vẩn thế...”

Khán giả bắt đầu tức giận xôn xao, có người thậm chí còn hầm hầm đi ra khỏi hội trường, vừa đi còn vừa nói âm lên như để kích động những người còn lại, “Đây rõ ràng là lừa dối, lừa dối một cách trắng trợn...”

Các diễn viên trên sân khấu không thể nào bình tĩnh để tiếp tục diễn, đều lần lượt lo lắng cụm lại thành một đám.

Tiếng đàn dương cầm dừng hẳn, diễn viên bắt đầu rút vào sau cánh gà, vở kịch nói còn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc như vậy.

Trên khán đài mọi người đi gần hết, chỉ còn từng nhóm tùm năm tùm ba, quá nửa trong số họ cảm thấy thú vị với tất cả màn kịch nhếch nhác này. Tôi vội chạy lên sau sân khấu, nhìn thấy Thiên Diệp đang đứng thẳng trước cây đàn, dù ở khoảng cách xa như vậy, tôi vẫn có thể nhìn thấy sự hối hận và buồn bã trong mắt anh.

Một chút oán trách vốn đang nằm trong thâm tâm bỗng chốc tan biến không để lại dấu vết gì, tôi chỉ muốn đến hỏi anh xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đi về phía Thiên Diệp, đột nhiên Chân Ni ở đâu lao ra chặn trước mặt, tôi chỉ kịp nhìn rõ ánh mắt mù mịt nhưng đầy căm giận của con bé, đã bị nó đẩy mạnh một cái mà không kịp đề phòng.

“Ái Ni!”, Thiên Diệp lo lắng kêu lên.

Dù vậy cơ thể tôi vẫn mất kiểm soát, ngã về phía sau, tuy nhiên khi sắp rơi bịch xuống đất thì đã có người đỡ lấy lưng tôi.

Mắt tôi chìm vào trong một khoảng không xanh ngắt, những ngôi sao sáng lấp lánh trong đó dường như có thể hút hết linh hồn của người ta.

Cơ thể tôi cũng xoay theo lực đỡ của Thôi Hy Triệt, không gian xung quanh trong tầm mắt tôi chợt biến thành những hình ảnh nhạt nhòa, duy chỉ có khuôn mặt toàn bích của anh ta là rõ rệt.

Bốn bên phẳng phất như có vô số cánh hoa anh đào đang rơi là tả, từng lớp từng lớp khẽ khàng cuốn xoay.

Khiến tôi bỗng chốc mất đi nhịp đập con tim, mất đi hoàn toàn lời nói.

“Mộ Ái Ni!”, một tiếng hét đầy phẫn nộ bỗng vang lên phá vỡ tan giấc mộng đẹp của tôi.

Là Chân Ni!

Như có một trái bom phát nổ trong đầu, tôi hoảng hốt, lập tức đẩy Thôi Hy Triệt, khi đó gần như đang ở gần tôi đến mức không còn khoảng cách, ra xa.

“Mộ Ái Ni, là do chị đúng không? Là do chị bảo Thiên Diệp phá vỡ buổi biểu diễn đúng không?”, nói dứt lời, Chân Ni mặt xinh đẹp như đóa hoa tường vi của con bé, “Hội trưởng Triệt, em biết chắc chắn là chị ấy cố ý, chị ấy ghen ghét với em, thế nên mới sai Thiên Diệp...”

“Không phải là Ái Ni, cô ấy không hề bảo anh làm thế này!”, Thiên Diệp đứng cạnh đó vội vàng giải thích giúp tôi.

“Chị ấy không bảo? Thế thì vì sao một thiên tài âm nhạc như anh mà hôm nay lại mắc phải sai lầm lớn thế? Phác Thiên Diệp, anh đừng có hoang đường đến mức lấy lý do anh không phải Phác Thiên Diệp trên tạp chí để mà giải thích đây”, Chân Ni cười một cách giễu cợt.

“Anh...”, Thiên Diệp nhìn tôi chết lặng, trong mắt lóe lên vẻ bất an, “Anh... tất cả là do lỗi của anh, hoàn toàn không đáng gì đến Ái Ni cả.”

“Xi! Anh cho rằng như vậy có thể xóa sạch mọi thứ hay sao?” Chân Ni liếc nhìn Thiên Diệp một cái với vẻ không tin một chút nào.

“Tôi tin anh ta.”

Một giọng nói chen vào, lạnh lùng đến mức không ai dám phản bác.

“Hội trưởng!”, Chân Ni không tin nổi vào tai mình, nhìn Thôi Hy Triệt đang đứng bên cạnh, trong mắt lóe lên sự căm ghét và giận dữ, “Bọn họ không hề đơn giản như anh nghĩ đâu, anh đừng có tin anh ta.”

Nhưng diễn viên trong tổ kịch đứng tùm tùm lại gần đó, thấp giọng bàn tán:

“Ngay mới đầu tớ đã không tin tưởng Chân Ni có thể mời được Phác Thiên Diệp rồi.”

“Tớ cũng đâu có tin, bây giờ sự việc vỡ bét rồi, chả nhẽ cô ấy không có tí trách nhiệm nào à? Bây giờ lại rửa sạch mọi thứ như thế á?”

“Xi, thế còn dám nhận là tổ phó gì chứ. Thật không biết xấu hổ, chuẩn bị cực nhọc bao nhiêu lâu như thế...”

Những lời bàn tán như nước thủy triều dâng lên mỗi lúc một lớn, khuôn mặt Chân Ni mỗi lúc một trắng bệch ra.

Tôi lo lắng tiến đến gần Chân Ni, nhưng con bé đã dùng ánh mắt căm giận đến mức có thể xé nát tôi ra làm trăm mảnh đó để ngăn bước chân tôi lại.

Đau! Tại vì sao trước sau con bé vẫn không hiểu được rằng tôi không phải là kẻ thù của nó.

Bất kể lúc nào, tôi cũng luôn ở bên cạnh Chân Ni. Ngay cả khi nó ở dưới địa ngục tối tăm đi chăng nữa.

"Chân Ni..", tôi cố nén cơn đau lại, thấp giọng gọi Chân Ni.

"Đủ rồi, đủ rồi, chị đừng có làm ra vẻ vĩ đại trước mặt người khác nữa đi, cũng chính là vì như thế nên Phác Thiên Diệp, Thôi Hy Triệt và tất cả những người ở đây đều bị chị lừa gạt hết", khuôn mặt trắng bệch của Chân Ni giàn giụa nước mắt, con bé trước sau không thể nào hiểu nổi vì sao giờ đây mọi người lại đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu mình.

Cuối cùng, Chân Ni dùng ánh mắt đầy hy vọng chăm chú nhìn Thôi Hy Triệt, dường như hy vọng anh ta sẽ nói giúp mình một câu, nhưng không hề có.

Từ đầu tới cuối ánh mắt của Thôi Hy Triệt không hề dừng lại ở Chân Ni, đôi mắt lãnh đạm ấy có vẻ như không hề tỏ ra quan tâm đến bất cứ người nào, không để tâm bất cứ việc gì.

Nước mắt Chân Ni càng trào ra dữ dội hơn, từng dòng nước mắt trong suốt rơi lã chã. Cuối cùng, con bé giận dữ quay người chạy ra ngoài.

Trước khi bỏ đi, Chân Ni còn nói với tôi một câu bằng giọng cực kì lạnh lẽo, mang theo sự căm hận tột cùng.

"Mộ Ái Ni, tôi sẽ nhớ hết những gì xảy ra trong ngày hôm nay, cuối cùng sẽ có một ngày tôi trả lại chị tất cả sự đau thương này."

Bịch bịch bịch.

Tiếng bước chân khi Chân Ni bỏ chạy vang lên như những nhát kiếm đâm xuyên vào cơ thể tôi, nhát sau còn mạnh hơn cả nhát trước.

Trái tim tôi trào ra một dòng máu tươi màu hoa tường vi, làm thế nào cũng không thể ngăn lại được.

"Ái Ni...", Thiên Diệp đi đến gần, muốn an ủi tôi.

"Xin lỗi, Thiên Diệp, bây giờ em không thể nói gì với anh được. Còn sợi dây chuyền anh tặng em nữa, em muốn trả lại cho anh!", nói dứt lời, tôi bất chấp ánh mắt bị tổn thương của Thiên Diệp, gỡ sợi dây chuyền đang đeo trên cổ xuống rồi vứt trên sàn, quay người chạy theo Chân Ni.

Điều đó giống như một hành động trả thù. Là do anh ấy khiến cho buổi biểu diễn bị thất bại, bất luận lí do của anh ấy là gì, nhưng tôi vẫn không thể nào tha thứ được. Thế nhưng trong lòng lại không hề có lấy một chút niềm vui của sự trả thù, trái lại... còn bị nhấn chìm bởi một nỗi buồn thương day dứt vô cùng lớn.

Sau cánh gà trên sân khấu

Nhìn theo bóng Ái Ni, hai chân Thiên Diệp bỗng cảm thấy nặng nề như đeo đá.

Bàn tay phải của anh mới rồi còn lướt nhẹ trên những phím đàn, giờ đã run rẩy không sao kiểm soát được, càng cố gắng giữ chặt lại, cả bàn tay càng run khùng khiếp hơn

Là do anh đã làm hỏng hết tất cả buổi biểu diễn, là do anh hại Ái Ni bị Chân Ni hiểu lầm, Ái Ni buông ra những câu tuyệt tình như vậy đều do lỗi của anh.

Có lẽ anh không nên quay về phải không?

Thiên Diệp cứ đứng sững nguyên tại chỗ, rất lâu sau không động đậy gì, trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười như một làn sương trắng, đẹp tuyệt vời như một chú thiên tinh.

“Tại sao anh lại không giải thích?”, Thôi Hy Triệt nhìn anh chăm chú, dường như đã nhìn rõ tất cả.

Khóe môi Thiên Diệp hơi hé lên, nụ cười càng trở nên rực rỡ, giống như nỗi buồn thương trên khuôn mặt ấy chỉ là ảo giác người ta trông thấy mà thôi. Anh cúi xuống bằng một động tác thanh nhã, đưa tay ra nhặt sợi dây chuyền Ái Ni vớt lại trên sàn sân khấu.

Những ngón tay thon dài như một bông hoa nở rộ trong không trung.

Uyển chuyển, như mang theo linh khí.

“Giải thích gì chứ? Chính tôi đã vứt bỏ đàn dương cầm, làm sao nó lại có thể phát ra những âm thanh tuyệt đẹp dưới bàn tay tôi nữa chứ?”

“Trên tạp chí nói rằng nguyên nhân anh từ bỏ chơi đàn là vì một sự cố”, Thôi Hy Triệt nhìn thẳng vào những ngón tay Thiên Diệp.

“Sự cố? Tạp chí chỉ nhận được những câu chuyện dối lừa người ta cung cấp cho. Ha, thật ra tôi cơ bản không thích chơi đàn, một người chơi đàn dương cầm nếu như đến bản thân mình còn không biết trân trọng chiếc đàn, thì sớm muộn cũng sẽ rơi vào tình cảnh như mới rồi thôi”, Thiên Diệp nói bằng giọng tự giễu cợt mình.

Trong cái nhìn đầy ẩn ý của Thôi Hy Triệt, Thiên Diệp lặng lẽ bỏ đi, cái bóng cao gầy dần dần mất hút trong bóng tối, mang theo một âm điệu buồn thương.

“Thôi Hy Triệt đáng chết này, khỏi ốm rồi mà không đến tìm huynh đệ, lại còn một mình đến đây xem kịch nữa, mà sao đã kết thúc rồi nhỉ?”, khi tất cả đã tấu khúc vĩ thanh, Cam Trạch Trần mới nhoáng nhoàng từ đầu tới.

“Coi như là kết thúc rồi. Cậu đến quả thực đúng lúc”, Thôi Hy Triệt trả lời cho cả hai vở kịch.

“Không thể nào. Mình vừa bỏ cuộc hẹn với hai mỹ nhân để đến đây đây. Nghe nói là thiên tài âm nhạc thế giới Phác Thiên Diệp biểu diễn ở đây mà”, Trạch Trần chau mày với vẻ vô cùng tiếc nuối.

Thôi Hy Triệt vỗ vỗ vai anh ta: “May mà cậu không đến nghe đấy, nếu không thì còn thất vọng đến mức tự sát cơ.”

“Nghe tẻ lắm à? Sao mình cảm thấy trong giọng nói của cậu đầy mùi vị chua chát thế? Hay là do anh chàng Phác Thiên Diệp đó và Mộ Ái Ni là bạn thanh mai trúc mã, thế nên cậu ghen rồi”, Cam Trạch Trần trợn mắt nhìn Thôi Hy Triệt bằng vẻ đầy hứng thú.

“Cậu nghĩ xa quá rồi đấy.”

“Zặc zặc, là anh em còn nói dối nhau làm gì. Mình đã sớm nhìn thấy cậu có ý đồ khác thường với em yêu Mộ Ái Ni của mình rồi. Đừng có phủ nhận làm gì nữa, mấy ngày hôm trước cậu vì chuyện đó mà sinh ốm là gì? Nói cho cậu biết, dù rằng mình cũng thích cô ấy, nhưng ai bảo mình là anh em tốt với cậu chứ! Mình nhường cho cậu đấy. Tuy nhiên, Triệt à, mình đã từng gặp tay Thiên Diệp đó rồi, anh ta vừa mềm mỏng vừa đẹp trai, rõ ràng là còn có sức hút mạnh hơn cả mình, cậu cần phải chú ý hơn đến anh ta đấy”, Cam Trạch Trần khoát tay lên vai Thôi Hy Triệt, làm bộ dạng mình vừa hi sinh một lợi ích lớn lao.

“Đi thôi”, Thôi Hy Triệt bước đi với thái độ điềm tĩnh, khiến Trạch Trần gào lớn lên:

“Này này này, cậu đứng có mà giả bộ nữa, bây giờ không phải là lúc để giả vờ cứng rắn đâu. Gọi điện thoại cho em yêu Ái Ni mà hẹn hò đi”, Cam Trạch Trần theo không kịp nhưng vẫn không chịu từ bỏ, nói tiếp: “thôi được rồi, mình sẽ bày cho cậu kinh nghiệm tán gái của mình nhé. Tụi con gái bao giờ cũng thích lãng mạn, cậu đưa cô ấy đến một nơi thật là lãng mạn vào, sau đó nói trắng ra, tỷ lệ thành công chắc chắn đạt đến chín chín phần trăm.”

“Ý kiến đề xuất mà cậu đưa ra vừa vặn mình lại không muốn áp dụng, bởi vì mình chưa từng thấy cậu thành công lần nào cả.”

“Lần này cậu phải tin tưởng mình chứ, Triệt.”

“...”

“Cậu sẽ hối hận đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Biển Nước Mắt Của Tình Yêu Và Tuyệt Vọng

Mấy ngày liền sau đó, Chân Ni luôn tìm cách tránh mặt tôi, hàng ngày con bé đều ra khỏi nhà sớm hơn, quay về muộn hơn tôi, sau đó đóng chặt cửa phòng mình, cơm tối cũng không ăn. Bất kể tôi gõ cửa thế nào, Chân Ni cũng không thèm để ý.

Tôi lấy những mảnh bị cắt rời của mấy bức ảnh trong túi ra cố ghép chúng với nhau, dần dần hình ảnh nguyên bản được phục hồi.

Hai chị em đang cùng nhau ăn kem, cùng nhau giờ lên những phần thưởng nhận được ở trường, cả nhà cùng ra ngoại ô chơi... những tấm ảnh tôi chụp cùng Chân Ni đều bị con bé cắt vụn ra.

Soạt soạt soạt soạt...

Bên tai tôi dường như nghe thấy được tiếng những nhát kéo cắt vào tấm ảnh, lạnh lùng mà tàn khốc.

Sáng hôm nay đúng lúc tôi nhặt được những mảnh cắt vụn này trong thùng rác, Chân Ni đi qua sát bên tôi. Con bé thậm chí còn không nhìn tôi một cái, cứ như tôi là không khí vậy.

Nhưng rõ ràng là tôi có thể cảm thấy con bé đang nhìn mình, lạnh lùng với vẻ tôi không đáng để nhìn, cũng như việc nó đối xử với những bức ảnh này vậy.

Phù...

Cảm giác thật là bất lực.

Chân Ni, chị vẫn luôn cố gắng đến mức tối đa, em có biết hay không?

Đã đến giờ tan học, những người bạn trong lớp đều đang thu dọn sách vở, chuẩn bị về nhà.

“Diệp Phần, hôm nay cậu đến nhà mình ăn cơm nhé? Hôm nay mẹ mình sẽ làm món mì Ý mà mình thích ăn nhất đấy”, Thạch Nam đeo ba lô lên rồi nháy mắt với Diệp Phần đang đứng kế bên, “Tay nghề nấu nướng của mẹ mình cực kỳ tuyệt đỉnh, bố mình vẫn nói khi cưới là thời khắc mẹ mình đẹp nhất, nhưng mà mình vẫn cảm thấy khi mẹ đang nấu nướng mới là đẹp nhất.”

“Ha ha, không phải cậu đang bị phức cảm Oedipus đấy chứ.”

“Xi, có mà cậu bị phức cảm Electra ấy*. Rốt cuộc là cậu có đi hay không?”

“Không đi, tớ đã hẹn với chị gái đi lãng lãng rồi, mấy ngày trước tớ cố tình nổi cáu với chị ấy, thế là để chuộc lỗi, chị ấy đã hẹn đi mua đồ cho tớ.”

“Oa, chị gái cậu thật là tốt.”

“Ha ha, đương nhiên rồi chị gái mà...”

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, dần dần khuất khỏi tầm mắt của tôi.

Trước mắt tôi bỗng nhiên một màn sương mờ bao phủ, hình ảnh của mẹ hiện dần lên sáng rõ...

“Mau ăn đi con”, mẹ mang đến cho tôi và Chân Ni một đĩa mì Ý.

“Mẹ, lại làm mì Ý à?”, Chân Ni chau mày hỏi.

“Con không thích ăn ư?”, mẹ nhìn chúng tôi, hỏi bằng giọng lo lắng.

“Thích a”, tôi gật gật đầu, lập tức nghe thấy tiếng Chân Ni nói thì thầm bên cạnh: “Không thích, hơn nữa con lại còn càng ngày càng ghét cái nước sốt cà chua này nữa.”

Mẹ nghe thấy bèn ngồi vào bên cạnh Chân Ni, nói: “Mẹ biết là Chân Ni không vui rồi, nếu như vậy thì lại càng phải ăn món này. Bởi vì ở bên Italia, món mì ống có một truyền thống rất hay.”

“Truyền thuyết? Con muốn nghe”, Chân Ni hứng thú hẳn lên.

Mẹ cầm chiếc đĩa bằng bạc lên: “Dùng chiếc đĩa này xúc mì lên, quấn ba vòng hương ra ngoài, sau đó mới ăn, như vậy có thể tìm được hạnh phúc.”

“Mẹ đừng lừa người ta đấy nhé”, Chân Ni vẫn bán tính bán nghi.

“Sao mẹ lại có thể lừa Chân Ni được? Mẹ luôn mong muốn con và Ái Ni được hạnh phúc, thế nên mới làm mì Ý cho các con ăn đấy.”

Tôi lắc đầu quày quây: “Mẹ nói sai rồi.”

“Ừm? Con bảo gì kia?”

“Không phải là con với Chân Ni, mà là cả mẹ và bọn con đều được hạnh phúc chứ.”

Mẹ nghe xong liền nở nụ cười.

Đó là nụ cười ấm áp nhất trên thế gian này, tuyệt đẹp.

Giống cánh bướm bay qua mặt bể, như những cánh đồng hoa oải hương trải dài đến tận chân trời.

....

Tỉ tách.

Cuối cùng một giọt nước mắt cũng rơi xuống.

Bởi vì sau này sẽ không bao giờ được ăn món mì Ý mà mẹ nấu nữa rồi.

Cũng không bao giờ được nghe thấy lời mẹ nói rằng sau này tôi sẽ được hạnh phúc nữa.

Và không bao giờ được nhìn thấy... nụ cười ấm áp nhất thế gian của mẹ.

Tôi cầm ba lô lên, rời khỏi lớp học.

Không biết nếu như bây giờ tôi đi mua cho Chân Ni một món quà, liệu con bé có trò chuyện lại với tôi như trước hay không. Nhưng mà có lẽ sẽ rất khó khăn, trừ phi đó là món quà cực kỳ đặc biệt...

Đặc biệt? Cái gì mới được gọi là đặc biệt đây?

Vừa đi vừa nghĩ về điều này, tôi đã đến cổng trường, lập tức phát hiện ra một chiếc xe Cadillac màu trắng cực dài đỗ bên kia đường, người lái xe mặc đồ vest đứng phom thấy tôi bèn xuống xe đi đến trước mặt, bỏ kính đen xuống.

Ồi?

Là người quản gia nhà Thôi Hy Triệt?

“Tiểu thư Ái Ni, thiếu gia mời cô tới nay đến nhà cùng dùng bữa tối.”

“Tôi không muốn ăn gì, chỉ muốn về nhà thôi”, nói xong, tôi đi vòng qua chiếc xe. Đi đón khách quý của gia đình vương giả bằng xe Cadillac? Cùng dùng bữa tối? Lại còn người quản gia thay hình đổi dạng thế này?

Thật là cực kỳ quái dị.

Đi được một đoạn, tôi phát hiện ra người quản gia vẫn lái xe bám theo mình.

“Lẽ nào chú cứ muốn đi theo tôi suốt dọc đường?”, tôi dừng chân lại hỏi.

Người quản gia xuống xe, đứng trước mặt tôi trả lời với vẻ cung kính: “Đúng thế!”

Ach, Thôi Hy Triệt!

Sao anh có thể ngược đãi người ta đến mức này, chất thêm gánh nặng trong lòng tôi lên chứ.

Tôi lấy điện thoại di động ra, nhưng người quản gia lập tức nói, mặt không hề biểu cảm: “Thiếu gia sợ cô từ chối nên đã tắt máy rồi.”

Đáng ghét!

“Đi theo thì đi theo, tùy chủ thôi. Khi tôi về đến nhà rồi, chú có thể quay về”, tôi đáp lời với vẻ cực kỳ không thoải mái.

“Thiếu gia dặn là nếu như không đón được tiểu thư Ái Ni, tối nay tôi cũng không thể về nhà, chỉ có cách ngủ luôn trên xe thôi.”

Oh, my God!

Tôi phục anh rồi đấy, Thôi Hy Triệt!

Rốt cuộc là bữa tối gì mà tôi không đi không được? Đại tiệc trong cung nhà Thanh chắc?

“Muốn tôi đi cũng được, nhưng chủ nhất định phải đáp ứng một điều kiện này.”

“Cô cứ nói.”

“Đừng có nói những lời cung kính với tôi nữa, gọi tôi là Ái Ni được rồi.”

“...Cũng được.”

“Vậy thì lên xe thôi.”

Cửa xe vừa mở ra, đã thấy mùi hương hoa rất nồng xộc ngay vào mũi.

Tôi mở mắt tròn xoe vì thấy bên trong xe trải đầy hoa bách hợp. Từng bông từng bông vô cùng thanh khiết, đẹp đến mức lay động lòng người.

“Chú chắc chắn người muốn gặp tôi là Thôi Hy Triệt chứ?”, tôi vô cùng nghi hoặc, hành động kiểu này sao mà giống hệt những chuyện do cái gã... Cam Trạch Trần đó bày đặt ra thế.

“Đúng là thiếu gia, không sai.”

“Vậy thì những bông hoa này cũng là do anh ta tặng tôi?”

“Đúng vậy”

“Nghĩa là những bông hoa này tùy tôi giải quyết?”

“Đúng vậy.”

“OK!”, nói dứt lời, tôi giữ nguyên bộ mặt thản nhiên, đem hết những bông hoa trên xe xuống vứt ra thùng rác bên đường trong ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu của người quản gia.

Tất cả mọi người trên đường đều nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc, có người còn không tin đến gần xem đó là hoa thật hay hoa giả.

“Họ đang đóng phim đúng không?”

“Đấy là thiên kim tiểu thư của nhà nào thế nhỉ? Hoa bách hợp thơm ngát thế này.”

“Cô ta đã vứt đi rồi, mình lấy đem về nhà được không nhỉ?”

“Phát tài rồi, không cần phải râu lòng nghĩ xem mua quà gì tặng bạn gái nữa, lại còn không phải dùng đến tiền. Ha ha ha!”

Thoáng một cái, trên đoạn đường ấy đã diễn ra một cảnh tượng kỳ dị, người nào cũng ôm một bó bách hợp về, mùi hương hoa bách hợp như lan tỏa ra khắp con đường.

“Những bó hoa ấy đều là loại hoa bách hợp thơm nổi tiếng mà thiếu gia đặt vận chuyển qua đường máy bay từ Pháp về sáng nay.”

“Chú nói với anh ta, lần sau đừng có mà lãng phí tiền như thế nữa.”

“Việc này... hay là cô tự nói với thiếu gia đi.”

“Chào buổi tối, tiểu thư Ái Ni”, tôi vừa đứng trước cổng tòa biệt thự nhà Thôi Hy Triệt, tất cả người làm trong nhà đó đều tự động xếp thành hai hàng thẳng tắp cúi đầu chào. Còn người quản gia sau khi đưa xe cho người khác đánh đi, tiến lên phía trước dẫn tôi vào phòng khách.

Bước vào phòng khách ngập tràn ánh sáng đèn, tôi phải nheo mắt lại vì không thích ừng được ngay. Một người đứng ngay chính nơi tụ hội nhiều nhất ánh đèn màu vàng cam ấm áp.

Bộ lễ phục cung đình, mái tóc hơi quăn buông xuống đầy lãng mạn.

Đôi mắt màu xanh sẫm dường như đang ẩn chứa một thứ cảm xúc gì đó rất thâm trầm.

“Cô đến rồi à”, Thôi Hy Triệt đứng đó mở lời một cách bình thản, dường như đã chờ đợi đến ngàn vạn năm.

Tôi vốn định vừa gặp anh ta sẽ nói ngay: “Này, lần sau anh đừng có mà giờ mấy trò quỷ quái này ra có được không?”, hoặc ít ra cũng xông ngay tới chém cho một nhát dao để anh ta trở lại là Thôi Hy Triệt như lúc trước, nhưng mà lúc này....

Trái tim tôi cứ như đang bị yếm bùa, không thể nào để ý những chuyện khác xung quanh được nữa, chỉ có thể ngây ngất trong sự ấm áp dịu dàng của anh ta.

Tôi hơi nhếch khóe môi lên: “Sao hôm nay anh lại thần thần bí bí thế, định giờ trò gì hả?”

Người quản gia tiếp tục dẫn tôi vào phòng ăn, sau đó kéo một chiếc ghế bên bàn ăn ra, để tôi có thể dễ dàng ngồi vào. Tiếp theo ông ấy vỗ tay ba cái, lập tức những người giúp việc khác lần lượt bê vào các món ăn.

Tôi hơi nhạc nhiên khi nhìn thấy trên bàn mỗi lúc một đầy, chủ yếu là những món đồ ngọt được chế biến, bày biện một cách tinh tế và lạ mắt.

“Cũng không biết cô thích ăn thứ gì, tất cả những món này đều là do một chuyên gia điểm tâm có tiếng của Italia làm đấy, cô nếm thử xem.”

“Thôi Hy Triệt, rốt cuộc là anh làm sao thế, nhiều như thế này tôi làm sao mà ăn hết được?”

“Không vấn đề gì, nhìn thử xem có món nào cô thích thì ăn.”

“Thôi Hy Triệt, tôi thực sự muốn nện cho anh một cái để anh tỉnh dậy, anh biết hay không? Tôi rất không thích cái cách anh vung *** tiền ra như thế này, nào là hoa bách hợp chuyển từ Pháp sang, nào là đầu bếp trứ danh của Italia, những thứ ấy khiến tôi cảm thấy rất bức bối, chẳng hiểu ra làm sao cả, anh biết không?”

Nghe xong những điều tôi nói, sắc mặt của Thôi Hy Triệt trở nên cứng ngắc, ánh mắt mỗi lúc một lạnh lẽo hơn. Sự dịu dàng mới phát lộ được một chút này rồi đã biến mất hoàn toàn, anh ta lạnh lùng nói: “Cô không thích à?”

“Đúng vậy, tôi rất không thích.”

“Là không thích sự bày đặt như thế này, hay là không thích nhìn thấy tôi?”

“Này, anh quả tặc chẳng ra làm sao cả!” Không thể nào chịu nổi thái độ của anh ta, tôi đứng lên chuẩn bị bỏ đi, “Xin lỗi nhé, xin tha lỗi cho tôi không thể cùng anh dùng bữa tối được.”

Một không khí lạnh giá và trầm mặc bao trùm căn phòng, khiến người ta còn không dám thở mạnh.

Tôi bỏ đi với vẻ chẳng thèm để ý đến cái gì, tiếng giày cộp cộp va trên sàn nhà, giống như tiết tấu trong một điệu múa lãng mạn nhưng quyết liệt.

“Mộ Ái Ni!”, Thôi Hy Triệt ở đằng sau gọi lớn, tôi cũng không dừng bước lại.

“Mộ Ái Ni! Tôi muốn mang lại cho cô niềm vui, không muốn chỉ mang đến sự tổn thương.”

Khi anh ta nói đến điều đó, bước chân tôi dừng hẳn lại, một cảnh tượng chợt lóe lên trong đầu...

“Thôi Hy Triệt, anh lấy gì ra mà so sánh với Thiên Diệp? Anh có biết điểm khác biệt lớn nhất giữa anh với Thiên Diệp là gì không?”

“...”

“Điểm khác biệt lớn nhất giữa anh và Thiên Diệp là... Thiên Diệp lúc nào cũng chỉ nghĩ cách đem lại niềm vui cho người khác, còn sự lạnh lùng của anh chỉ đem đến cho người ta... sự tổn thương.”

...

Hóa ra anh ta vẫn nhớ câu nói ấy, cho nên hôm nay mới muốn đem đến cho tôi niềm vui bất ngờ này?

Tôi lặng lẽ quay về chỗ ngồi, không nhìn Thôi Hy Triệt vì sợ để lộ ra tình cảm mềm yếu trong đáy mắt mình. Còn anh ta cũng không tiếp tục chủ đề câu chuyện đang nói dở, chỉ ra hiệu cho người quản gia tiếp tục dọn đồ ăn lên.

Không biết có phải do mùi hương của những món điểm tâm hay không, mà không khí dường như trở nên ngọt ngào hơn nấy phần.

“Món Tiramisu* này...”

“Thế nào, ăn rất ngon đúng không?”

“Không phải, chẳng qua là do những quả dâu tây trang trí bên trên rất ngon thôi”, tôi nhovn miệng cười.

“Cô không cảm thấy là câu pha trò của cô rất nhạt nhẽo à?”

“Ai pha trò với anh? Tôi chỉ trần thuật lại một cách đơn giản thôi. Giống như cái bánh tart trứng này...”

“Trên bánh tart trứng chẳng có thứ gì cả.”

“Tôi định nói là bánh tart trứng này hơi ngọt quá thôi.”

....

rên đường đến trường trung học Duy Nhã.

“Đừng có nghĩ đến! Đừng có nghĩ đến!”, tôi tự cảnh cáo mình lần thứ 108 bằng thứ giọng cổ nén xuống.

Mới vừa xong tôi còn rơi vào trạng thái đờ đẫn chỉ vì nghĩ lại bữa điểm tâm buổi tối hôm qua.

Xin mảy đây, Mộ Ái Ni! Mây là Mộ Ái Ni mà, sao lại có một ngày cũng đờ đẫn ra thế này?

Thế nhưng không khí của buổi tối hôm qua quá là hoàn hảo, dù rằng cuối cùng tôi và Thôi Hy Triệt vẫn đấu khẩu một trận....

Tôi lại một lần nữa nhớ đến lời hẹn “Thứ bảy chúng ta cùng đi ngắm hoa anh đào nhé” mà Thôi Hy Triệt nói.

Bây giờ đang là lúc hoa đào úa tàn, còn hoa anh đào lại đúng lúc đang nở rộ. Nhưng rốt cuộc tôi có nên đi hay không?

Ừm, tại sao tôi lại phải suy nghĩ lâu như vậy chứ? Đi thì đi, không đi thì không đi, có gì mà khó nghĩ đâu.

Sự do dự không quyết đoán được ngay ấy của tôi, lẽ nào....

Đáp án vừa nghĩ tới khiến tôi sợ hãi.

Thình thịch!

Trái tim tôi như thoát khỏi sự bao bọc của lồng ngực, nhảy lên thình thịch.

Lẽ nào... tôi đã thích Thôi Hy Triệt mất rồi?

Phù!

Một ngọn gió bay đến như thanh gươm nhanh như cắt xuyên vào trái tim tôi. Trước mắt đều trở thành một màu đen tối, máu trong cơ thể như đều chảy đi đâu hết, cả người tôi bỗng lạnh giá vô cùng.

Sao có thể như vậy được?

Chân Ni thích Thôi Hy Triệt, người tôi quan tâm nhất trên đời đã thích Thôi Hy Triệt.

Tôi là chị gái của Chân Ni, làm sao lại có thể thích cùng một người với con bé chứ?

Bỗng chốc, tư duy của tôi rơi vào một màn hỗn loạn trước nay chưa từng thấy.

Không thể nào, không thể nào.

Mới rồi nhất định là cảm giác sai của tôi, là do tôi nghĩ ngợi lung tung thôi. Làm sao tôi có thể thích Thôi Hy Triệt kia chứ?

Lần đầu tiên tôi lên lớp muộn.

Điều khiến người ta kinh ngạc là suốt cả tiết học ấy thỉnh thoảng lại có người quay xuống nhìn tôi. Vừa đến giờ nghỉ, bọn họ không kìm chế nổi bắt đầu bàn tán xôn xao:

“Ái Ni, hóa ra cậu và Chân Ni, tổ phó tổ kịch là chị em gái à? Thảo nào tên lại giống nhau thế. Sao từ trước đến nay chưa từng nghe thấy cậu nhắc đến chuyện đó?”

“Quan hệ giữa hai chị em cậu có vẻ như không được tốt lắm phải không?”

“Đúng rồi, có phải cậu thường xuyên bị con bé đó bắt nạt không?”

“Im đi, đây là lời đồn đại từ người nào thế?”, tôi truy hỏi.

“Ái Ni, trên trang BBS của nhà trường đều đưa những thông tin đó mà, còn có cả bức ảnh cậu bị Chân Ni đẩy ngã hôm ở buổi biểu diễn nữa cơ.”

“Đúng đấy, trên đấy nói là tin đồn về việc cậu dính tiêu cực hội đại hội thể thao cũng là do Chân Ni tung ra, còn vụ bức thư tình hôm trường tổ chức buổi vũ hội hóa trang lần trước, trên đó cũng nói là của em gái cậu...”

“Đù rồi!”, tôi giật dứ đứng lên, lạnh lùng nhìn khắp xung quanh

Vẫn còn có người thì thầm nói nhỏ: “Làm rồi chẳng nhẽ lại không để người ta nói hay sao? Hội học sinh đều biết hết rồi, có khi Mộ Chân Ni sẽ bị ép phải ra khỏi hội cũng nên, ha ha.”

Xem ra mọi chuyện đã trở nên quá mức nghiêm trọng rồi, rốt cuộc là ai đã tải những thứ đó lên BBS chứ?

Ai có thể làm một việc gây tổn thương nặng nề cho Chân Ni như thế?

Biết nhiều như vậy chắc chắn phải là người rất hiểu Chân Ni và tôi, hơn nữa rõ ràng là có ý đồ địch với Chân Ni.

Chắc chắn những chuyện này bây giờ đã rất nhiều người biết, không hiểu Chân Ni từ nay sẽ thế nào?

Tôi tôi không ngừng đập dồn lên một cách bất an.

“Mộ Chân Ni là em gái của tôi, bất kể nếu ai còn nói những lời làm tổn thương đến nó, tôi nhất định không khiến cho những người đó phải hối hận”, buông xuống một câu đó lại, tôi vội vàng chạy đến phòng học lớp Chân Ni.

“Này, em có trông thấy Chân Ni đâu không?”, đến lớp Chân Ni học tôi mới phát hiện ra chỗ ngồi của nó trống không. Ở hành lang tôi gặp một người trông rất quen, à đúng rồi, là cô bạn hôm hội thao Chân Ni đưa đến gặp tôi nhờ làm giả thành tích tong cuộc thi chạy.

Tên là... Y Sa. Tôi bất chợt nhớ ra.

“Chân Ni? Hôm nay cậu ấy không đến lớp, chị là chị gái mà cũng không biết à?”, Y Sa nói với tôi bằng giọng tò vè hơi kinh ngạc.

Không đến? Buổi sáng tôi không nhìn thấy Chân Ni, vẫn tưởng rằng nó định tránh mặt mình.

Gay rồi, không biết liệu Chân Ni có nghĩ quần gì không, tôi phải về ngay tìm con bé mới được.

“Cám ơn em”, tôi hơi hoảng hốt chuẩn bị đi ngay.

“Này, Mộ Ái Ni, em gái chị đã ghét chị như vậy, lần nào cũng cố dồn chị vào chỗ nguy hiểm như thế, chị việc gì mà phải lo lắng cho cô ta chứ?”, Y Sa như rồng mây lên hỏi, miệng hé ra một nụ cười chế giễu.

“Là em đúng không? Có phải là do em làm tất cả không?”, việc con bé cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác khiến tôi không khỏi nghi ngờ.

“Cô ta thường xuyên nói với tôi là rất ghét chị, thật sự hy vọng chị không phải là chị gái của cô ta. Thực ra tôi đã hiểu ra tất cả đều là cô ta vô lý gây chuyện, có một người chị gái như chị mà không biết trân trọng...”

Bất kể cô ta đang nói chuyện gì, giờ đây tôi chỉ muốn làm rõ một chuyện: “Có phải cô làm không?”

“Tôi đang giúp chị dạy dỗ cô ta, chị còn không biết à? Cô ta lúc nào cũng cho mình là đúng, thích lợi dụng người khác để đạt được mục đích của mình, lần trước thi chạy chẳng phải cũng lợi dụng một người bạn thân là tôi hay sao...”

“Có phải là cô làm không?”

“Nếu đúng thì đã làm sao?”

Bốp!

Tôi giương tay tát thật lực vào mặt Y Sa.

Đầu Y Sa lật nghiêng hẳn về một bên, sau đó cô ta từ từ quay lại, những ngón tay hiện lên rõ mồn một trên má

Y Sa nhìn tôi trừng trừng tức giận: “Sao chị dám? Vì sao?”

“Vì cô không đủ tư cách để dạy dỗ Chân Ni. Bởi vì... bất kể Mộ Chân Ni có làm gì chẳng nữa, nó vẫn là Chân Ni, đứa em gái mà tôi yêu thương nhất

trên đời!”, tôi buông xõng lại câu ấy rồi quay người đi thẳng.

“Ha ha ha ha...”, từng tràng cười đầy chế giễu của Y Sa từ phía sau văng đến.

Khoảng cách mỗi lúc một xa, cuối cùng tai tôi cũng không còn nghe thấy tiếng cười nữa.

Thế nhưng tiếng cười như đã bám rễ vào trái tim tôi, giống như những nhánh cây độc đang lớn lên một cách điên cuồng.

“Di Quách, di có nhìn thấy Chân Ni không?”, sau khi xin nghỉ học về nhà, tôi vừa vào cửa đã trông thấy di Quách đang chuẩn bị đi đâu đó.

Di ấy mặc một bộ lễ phục màu tía đỏ, tay cầm chiếc xác ngọc trai sáng long lanh. Tóc buộc cao lên, điệu đà như một quý phu nhân.

“Không thấy, con bé không đi học à? Nói ra mới nhớ, không phải giờ này con cũng đang phải ở trường à? Sao lại có thể ở...” Không để di nói hết câu, tôi xông lên tăng trên.

“Không thềm để ý đến m nữa, con nhỏ chết tiệt. Ta còn có cuộc hẹn”, di Quách lớn giọng nói sau lưng tôi.

Đến trước cửa phòng Chân Ni, tôi mới phát hiện ra cửa bị khóa từ bên trong, vậy thì chắc Chân Ni đang ở trong đó rồi.

“Chân Ni, em có trong đó không? Chân Ni, em mau mở cửa ra đi”, tôi gõ liên tục vào cánh cửa.

Bên trong rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức tôi phát hoảng.

Không phải vì chịu sự đã kích quá lớn, Chân Ni sẽ làm chuyện gì đó hại đến chính bản thân mình chứ?

Mỗi lúc một lo sợ hơn, tôi gõ cửa dồn dập, tôi nổi tay mỗi lúc một đỏ lên, dần dần đau nhói.

“Chân Ni, em thế nào rồi? Em nhớ đừng làm chuyện gì dại dột đấy. Vấn đề gì cũng đều có thể giải quyết được, bây giờ chị gọi bố để bố lập tức về ngay nhé”, tôi hoảng hốt rút điện thoại ra bấm, nhưng không hiểu vì sao vào lúc cần thiết như thế thì lại càng hay bấm nhầm sang số khác.

Xoạch.

Cánh cửa đột nhiên mở ra.

“Ồn ào quá, chị. Rốt cuộc chị muốn gì?”, Chân Ni đưa đôi mắt đã sưng mọng lên nhìn tôi.

“Chân Ni, em không làm sao chứ?”, tôi cẩn thận thăm dò con bé.

Chân Ni nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm, sao đó cười cười: “Chị cũng biết rồi à? Bây giờ đến cười tôi chứ gì? Cũng được thôi, Mộ Ái Ni, bây giờ mọi người trên toàn thế giới này đều biết tôi là người xấu rồi, còn chị là người tốt. Như thế chẳng phải hay lắm sao?”

“Chân Ni, chị sẽ giải thích với mọi người...”

“Giải thích rằng bức thư tình đó không phải của tôi à? Hay là tôi không đẩy ngã chị? Đủ rồi đấy, chị ạ! Chị thôi cái trò đứng đây giả bộ nữa đi, tôi thấy chán rồi!”, con bé cắt ngang lời tôi, vẻ giễu cợt hiện lên trên khuôn mặt, giận dữ đóng sập cửa vào.

Xuỳnh xuỳnh.

Đối diện với cánh cửa gỗ lạnh lùng, nước mắt tôi đã chã rơi xuống.

Chân Ni, rốt cuộc chị phải làm thế nào mới khiến em tin rằng chị thực sự là một người đáng để em tin tưởng đây?

Những chị em gái khác có thể dùng một món quà để hóa giải mọi hiểu lầm, thế còn chị phải tặng em món quà gì mới khiến em bớt đi ánh mắt đối địch với chị, tin tưởng chị?

Đột nhiên, tôi nghĩ đến việc Thôi Hy Triệt hẹn gặp mình.

Nếu như Chân Ni và Thôi Hy Triệt hẹn hò, thì có thể con bé sẽ chuyển sự chú ý sang hướng khác, không đau lòng như vậy nữa?

Tôi tiếp tục gõ cửa, nói: “Chân Ni, em mở cửa ra đi. Hôm nay hội trưởng Triệt còn hỏi chị xem em thế nào, anh ấy cũng rất lo lắng cho em, còn muốn hẹn em đi chơi cho thoải mái tâm trạng nữa đấy.”

Vừa nói dứt lời, Chân Ni đã lại mở cửa ra. Trên khuôn mặt con bé không giấu nổi sự vui mừng, túm lấy cánh tay tôi hỏi: “Có thật không? Hội trưởng Triệt thực sự quan tâm đến em như thế à?”

Quả nhiên có hiệu quả, tôi gật gật đầu: “Ừm, anh ấy còn nói muốn hẹn em cuối tuần này đi ngắm hoa anh đào nở nữa kia.”

“A! hội trưởng Triệt quả nhiên rất quan tâm đến mình, anh ấy thích mình rồi. Nếu có thể khiến hội trưởng Triệt đứng bên cạnh mình, bất kể là việc gì

tình hay là bị khai trừ ra khỏi Hội học sinh đều có thể giải quyết được hết”, Chân Ni hưng phấn lau sạch nước mắt, đi đi lại lại trong phòng tự nói với mình.

Phù phù. . .

Làm thế này có thực sự là tốt không?

Nếu như đến lúc đó, Thôi Hy Triệt phát hiện ra người đến chỗ hẹn là Chân Ni. . .

Dường như tất cả đã không chịu được sự kiểm soát một cách bình tĩnh của tôi, bắt đầu lao đi với tốc độ cực nhanh.

Mặc kệ, mặc kệ đi. Ít ra thì hiện giờ Chân Ni đang rất vui, chẳng phải thế sao?

“Chị?”, đúng lúc tôi sắp đi về phòng mình, Chân Ni gọi giật lại.

Khuôn mặt con bé lộ ra sau cánh cửa trông tươi rói như đóa hoa tường vi đang nở, nhưng ánh mắt thăm dò với vẻ thận trọng.

“Ừm?”

“Vì sao hội trưởng Triệt lại nói với chị mà không trực tiếp tìm em để hẹn?”

“... Bởi vì chị là trợ lý của anh ấy mà, ngốc quá!”

“Đúng đấy, ha ha. Vậy... vậy cuối tuần chị có cuộc hẹn nào không?”

Thời khắc ấy, tôi đối mặt với Chân Ni, trên khuôn mặt là nụ cười rạng rỡ, nhưng trong mắt lại chất chứa đầy nỗi chua cay.

Hóa ra con bé vẫn đề phòng tôi, Mộ Chân Ni vẫn đang đối địch với Ái Ni này.

Hóa ra khi một người đau lòng đến cực điểm lại không hề muốn khóc mà bất giác bật cười.

Tiếng cười của tôi khiến Chân Ni rõ ràng là hơi cảm thấy bất an. Đúng lúc tôi còn chưa biết phải trả lời thế nào, âm báo có tin nhắn chợt vang lên, tôi cúi đầu, cố che giấu tâm trạng đang trào dâng trong mắt.

Anh xin lỗi chuyện lần trước nhé, chắc là em không giận anh nữa chứ. Ha ha, cuối tuần đến vô đường giúp mấy việc nhé. Nhất định phải đến đấy! Thiên Diệp.

Là Thiên Diệp.

Thiên Diệp, hình như mỗi lần em đang tuyệt vọng, anh đều xuất hiện như siêu nhân của riêng em vậy.

Tôi cố gắng trấn tĩnh, cầm điện thoại lắc lắc trước mặt Chân Ni: “Thiên Diệp hẹn chị đến vô đường ha ha. Cuối tuần... em đi chơi vui vẻ nhé.”

“Chị, chị cũng vậy, nhớ giữ chặt Thiên Diệp đấy.”, Chân Ni thờ phào một cái, nói với tôi một câu đầy ẩn ý.

Môi tôi hơi hé lên thành một nụ cười, nhắn tin lại cho Thiên Diệp.

Em sẽ đến. Ái Ni.

Cuối tuần, Thôi Hy Triệt bảo người lái xe đưa anh ta tới công viên hoa anh đào từ rất sớm.

Bản nhạc chuông điện thoại di động là tiếng đàn violin du dương cất lên, Thôi Hy Triệt bấm nút nhận cuộc gọi.

“Triệt. Cuối tuần cậu làm gì thế? Có muốn đi tán gái với tớ không?” Là gã Cam Trạch Trần đó.

“Không đi được. Tớ muốn ở nhà một mình thôi”, Thôi Hy Triệt không muốn nói với Trạch Trần là mình hẹn Ái Ni, nếu không thì tên đó chắc chắn sẽ làm ầm lên.

“Cậu như thế quả thực không có chút cảm giác nào là lãng mạn hay tinh tế cả, cậu nên áp dụng theo cách mình nói lần trước ấy, đặt hoa bách hợp ở Pháp về tặng cô ấy, sau đó bố trí một bữa tối thật đặc biệt, thật romantic vào, khiến cho cô ấy tưởng mình là công chúa, sau đó chờ đến ngày cuối tuần, ánh nắng rực rỡ, đưa cô ấy đến một điểm hẹn để vun đắp tình cảm. . .”

“...”, Thôi Hy Triệt chau mày lại, làm theo cách của hắn ta nói chẳng thấy thành công gì cả.

“Triệt, nói cậu đừng xấu hổ nhé, cậu cứ vậy sẽ không tán nổi Ái Ni đâu, không cẩn thận cô ấy sẽ bị gã Thiên Diệp cướp mất đó.”

Điện thoại vẫn còn để bên tai, Thôi Hy Triệt đã nhìn thấy bóng người đang đi về phía mình.

Khuôn mặt xinh tươi như đóa hoa tường vi, nở nụ cười điểm lệ còn ngọt ngào hơn cả kẹo bông.

Những bông hoa anh đào bị gió thổi qua, cánh hoa rơi rụng cuốn xoay trong không trung... cuối cùng rơi xuống mái tóc xoắn lẳng mạn, đáng yêu của cô ấy.

“Hội trường Triệt!”, người con gái gọi bằng chất giọng trong vắt và hết sức ngọt ngào.

Những người đi qua bên cạnh đều không kim được buộc phải quay đầu nhìn lại cô thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp ấy.

Riêng Thôi Hy Triệt thì khác, đồng tử hai mắt anh ta co rút lại, ánh mắt lạnh như băng lập tức đông kết lại trên cơ thể của cô thiếu nữ ấy.

Là Mộ Chân Ni.

Người vừa đến là Mộ Chân Ni.

Trái tim Thôi Hy Triệt như bị một con dã thú hung ác cắn xé một cách dữ dội.

Một âm thanh khác chợt vang lên trong cơ thể anh ta: “Mộ Ái Ni! Mộ Ái Ni! Tôi phải giết chết cô!”

“Tại sao lại là cô?”, Thôi Hy Triệt cố nén cảm xúc đang cuộn lên một cách điên cuồng trong lòng.

“Ủm?”, mặt Chân Ni có vẻ không hiểu.

“Sao cô lại đến đây? Mộ Ái Ni đâu?”, Thôi Hy Triệt găm giữ trong họng.

“... Chị em hả? Chị ấy đến vô đường rồi”, Chân Ni giải thích.

“...”, ngực Thôi Hy Triệt bỗng thở dồn dập, thần sắc trở nên lạnh lẽo, đông cứng. Anh ta không nói gì nữa, một mình bước đi trên con đường hoa anh đào.

Gió vẫn còn hơi lành lạnh.

Hoa anh đào đang nở rộ khắp các cây, nở đến cực điểm, cuối cùng cánh hoa không chịu nổi sự trêu chọc của từng cơn gió, lá tả rơi xuống, nhảy múa vũ điệu của mình trong không trung.

Mộ Chân Ni nhìn theo cái bóng đẹp một cách hoàn hảo của Thôi Hy Triệt đang đi đằng trước.

Trong tim dường như đang tràn đầy những trái bong bóng màu phấn hồng.

Cô cũng đi lên theo, cẩn thận luôn tay mình bám vào cánh tay Thôi Hy Triệt, đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh một cách tự hào.

“Hội trường Triệt, nếu như anh có việc gấp cần tìm chị em, thì em có thể lùi cuộc hẹn của chúng ta lại, ha ha. Tuy nhiên chị gái em đang hẹn hò với Thiên Diệp rồi, cũng không biết đến vô đường có thể tìm thấy chị ấy hay không...”

“Cô nói cô ta với Thiên Diệp đang ở cạnh nhau à?”, Thôi Hy Triệt dừng bước lại, sự tức giận cố nén lại mới rồi bỗng chốc thiêu đốt tới cực điểm.

“Đúng vậy. Thiên Diệp rất thích chị em mà. Dù em cũng không thích anh ấy lắm, nhưng Thiên Diệp và chị em cùng nhau lớn lên, tình cảm đó so với người khác mà nói chắc chắn là sâu sắc hơn nhiều”, dù không biết tình cảm của Ái Ni với Thiên Diệp rốt cuộc có phải là tình yêu hay không, nhưng trước mặt Thôi Hy Triệt, không hiểu vì sao Chân Ni cứ thêm mắm thêm muối vào như thế một cách tự nhiên.

“Sâu sã? Ha, cô ta nói với cô thế à?”, Thôi Hy Triệt chau mày, tự cảm thấy mình đúng là giống một thằng ngốc xit.

“Không cần phải nói, em chỉ cần liếc mắt có thể nhìn ra tình cảm mà Thiên Diệp dành cho chị ấy.”

Đôi mắt màu xanh sẫm của Thôi Hy Triệt như đông kết lại thành một hồ băng, mang vẻ lạnh lẽo khiến người ta hoảng sợ.

“Bỏ tay ra!”, giọng nói của Thôi Hy Triệt mang một uy thế khiến người ta không thể kháng cự.

“Gi kia?”, Chân Ni không hiểu anh ta nói gì. Cô nhìn theo ánh mắt Thôi Hy Triệt, chính là cánh tay mà cô đang quàng vào.

“Bỏ tay ra!”, Thôi Hy Triệt nhấn mạnh thêm lần nữa, trong giọng nói là một vẻ độc ác khiến người ta bị tổn thương.

Chân Ni cuối cùng cũng hiểu, nhanh chóng bỏ tay ra, trái tim bị uất nghẹn như co thắt lại thành một đám. Trong đôi mắt to tròn bắt đầu ầng ậng nước.

Sao anh ấy lại có thể đối xử với cô như thế?

Chẳng phải anh ấy hẹn cô đến đây hay sao? Thái độ tại sao bỗng trở nên hung dữ như vậy?

“Vô đường đó ở đâu?”, đột nhiên Chân Ni nghe thấy tiếng Thôi Hy Triệt hỏi.

“Vô đường?”

“Vô đường mà mộ Ái Ni đến.”

Thôi Hy Triệt vẫy vẫy tay, lập tức có một chiếc Porsche màu đen từ đầu bên kia của con đường hoa anh đào chạy đến.

Còn Chân Ni như cũng đã ý thức ra được điều gì, sắc mặt mỗi lúc một trở nên nhợt nhạt hơn. Những tiếng kêu kinh ngạc nối tiếp nhau vang lên ở xung quanh cũng không thể khiến cô vui lên được.

Hóa ra có một thứ tình cảm lại đến muộn màng như đã được chủ định vậy.

Có một thứ tình cảm vừa mới bắt đầu đã được mặc định là không có kết cuộc.

Giống như trong màn đêm đen sẫm. Ngôi sao băng màu trắng bạc quét một đường qua bầu trời, cuối cùng mất hút không nhìn thấy nữa, dù thế nào cũng không thể tìm thấy dấu vết gì.

Đứng một góc trong công viên anh đào, tôi lặng lẽ quay người bỏ đi, tất cả cảnh tượng vừa chứng kiến mới rồi đã hằn sâu trong óc tôi, trở thành một vết thương vĩnh viễn không bao giờ có thể xóa đi.

Dưới bóng hoa anh đào đầy lãng mạn.

Chân Ni bám vào tay Thôi Hy Triệt bước đi vui vẻ.

Hai người bọn họ đi dưới ánh nắng tươi hồng rạng rỡ giống như một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp.

Đến khi thấy một cảm giác đau nhói ngấm ngấm trong tim, tôi cuối cùng cũng phát hiện ra mình đã thích... Thôi Hy Triệt.

Hóa ra số phận luôn đùa giỡn với tôi như vậy, người em gái mà tôi yêu thương nhất lại ghét bỏ tôi, còn bây giờ tôi lại đang thích người mà con bé thích.

Ha ha... Tôi vừa cười, vừa để nước mắt rơi, khóc không thành tiếng.

Kết cục này vốn là điều mà tôi hy vọng khi tiếp xúc với Thôi Hy Triệt lần đầu, giờ đây, là chính tôi vượt qua giới tuyến của mình, là tôi tự đẩy mình đến biên giới của sự đau buồn, tổn thương ấy.

Chỉ có điều không biết rằng bây giờ lùi bước lại có còn kịp nữa không?

Tôi quay về vô đường Không Liên trong trạng thái thần thờ không biết phải làm gì, từ xa trông thấy Thiên Diệp đứng đợi mình trước cổng.

Nụ cười tuyệt đẹp của anh trong không trung như thực hư ảo, dường như đang được bao phủ bởi một màn sương trắng nhẹ nhàng. Trái tim tôi không hiểu vì sao bỗng nhiên yên bình trở lại, một cảnh tượng cũ chọt hiện lên trong trí não...

“Thiên Diệp ngốc, sao không đợi em trong phòng chứ?”, tôi nổi cáu trừng mắt nhìn anh.

Thiên Diệp cười vội vể ảm áp, nói: “Vì nếu đứng đợi ở đây, từ rất xa anh có thể nhìn thấy em rồi.”

...

Nước mắt lại một lần nữa trào ra ướt đầm, không làm cách nào mà ngăn lại được.

Trong tầm mắt đã trở nên mờ hồ, tôi thấy Thiên Diệp vội vàng chạy lại, những ngón tay thon dài tinh tế khẽ khàng lau đi nước mắt trên má tôi. Bàn tay anh từng đỡ cho tôi nhát dao hiểm ác vẫn còn nguyên vết sẹo màu hồng nhạt ở trong lòng, giống hệt một đường chỉ tay mảnh mảnh.

“Sao bây giờ cũng vẫn còn vết sẹo thế này?” Tôi cầm lấy bàn tay Thiên Diệp, dùng ngón tay cái của mình xoa vào đó.

“Cũng tốt chứ sao. Em giống như một đường chỉ tay biểu thị sự sống đã khắc sâu vào tay anh, vĩnh viễn không bao giờ xóa bỏ được”, anh nắm chặt lấy tay tôi, đặt nó vào ngực, nơi có trái tim anh.

“...”, nghe câu nói của Thiên Diệp, nước mắt tôi càng giàn giụa, từng giọt từng giọt rơi lã chã.

Thiên Diệp bỗng trở nên hoảng hốt, cuống cuồng khuyên nhủ tôi: “Em đừng khóc! Sao em lại khóc thế? Có phải là vẫn còn giận anh không? Em không tha thứ cho anh cũng không sao, em không muốn gặp anh nữa cũng không sao, anh chỉ mong rằng em đừng khóc, vì nếu như em khóc anh sẽ cảm thấy rất đau lòng.”

Gay thật, không ngờ rằng tôi không thể gạt tay anh ra như trước đây, sau đó nói bằng giọng không hề để ý: “Phác Thiên Diệp, em nói cho anh biết, đừng có hoang tưởng cho rằng có thể dùng chiêu này để gạt em, em không hề tin rằng ở bên Canada anh lại không có một đám bạn gái xinh tươi đấy chứ.”

Quả thực là, quả thực là không thể nói ra điều gì.

Chỉ muốn yên ổn dựa vào lồng ngực anh, chỉ một chút thôi sẽ bình tâm trở lại.

“Ai khóc chứ, em không thèm khóc, anh bớt lảm chuyện đi”, rõ ràng nước mắt vẫn rơi từng hạt trên vai anh, vậy mà tôi nhất quyết không chịu tỏ ra mềm yếu, “Này, anh gọi em đến để làm gì, để nghe anh nói những câu không có chút dinh dưỡng nào này hả?”

“Cái tên Hạ Nhạc Huyền đó mấy ngày rồi không biết làm gì, suốt ngày cũng không có mặt ở nhà. Thế nên tụi học sinh đều bảo gọi em đến dạy chúng, ai bảo lần trước em thoát cái đã quật ngã anh kia chứ, ha ha.”

Đồ ngốc, người sáng mắt chỉ cần liếc qua một cái cũng biết Hạ Nhạc Huyền thích anh.

Đồ ngốc, người sáng mắt chỉ cần liếc qua một cái cũng biết hôm đó anh cố ý nhường em.

Đồ ngốc, người sáng mắt chỉ cần liếc qua một cái cũng biết em không thích anh.

Nhưng mà có lẽ tất cả mọi người cũng đều như vậy, cam tâm tình nguyện làm một người mù, trừ người ở trong tim mình ra đều không buồn nhìn bất kỳ người nào khác.

“Ya, sợi dây chuyền trên cổ em là thế nào đấy?”

“Ừm”, tim chợt thấy nhói đau, tôi cố bình thần trả lời: “Là sợi dây chuyền bị mất em tìm lại được.”

“Xem ra... sợi dây chuyền anh mua là thừa thãi rồi”, giọng nói của Thiên Diệp cố che giấu đi sự thất vọng nhưng không nổi.

Đúng lúc tôi còn chưa biết an ủi Thiên Diệp thế nào thì ở phía sau vang lên tiếng phanh xe. Tôi quay lại nhìn, thấy Chân Ni và Thôi Hy Triệt từ trong xe bước ra.

Khi cửa xe được đóng sầm vào, tôi nhìn thấy ánh mắt phức tạp đầy oán hận của Chân Ni, thêm vào đó là khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng lạnh giá của Thôi Hy Triệt, tất cả đông kết thành một bức tranh sơn dầu đau thương hỗn loạn trước mắt tôi.

Trong bầu không khí yên tĩnh đến mức ngột ngạt, Thôi Hy Triệt nhìn Thiên Diệp khi đó đang ôm tôi, một sự ghen tức lóe lên trong mắt rồi vụt tắt. Cuối cùng anh ta lạnh lùng mở miệng: “Phắc Thiên Diệp, tôi và anh phải quyết đấu một trận.”

Bên trong sàn đấu võ đường Không Liên.

Thôi Hy Triệt và Thiên Diệp đứng đối mặt với nhau, không khí xung quanh mang một vẻ lạnh lẽo đầy chết chóc.

Tất cả các võ sinh đều chờ đợi trận đấu này trong bộ dạng vô cùng hứng thú, lần trước bọn họ đã được thấy thân thủ cực kỳ lợi hại của Thiên Diệp, nên lần này càng hy vọng một đối thủ với khí chất phi phàm như Thôi Hy Triệt sẽ khiến cho trận đấu có một kết cục khác đi.

Tôi đứng một bên, thấp thỏm lo âu.

Thôi Hy Triệt rì ràng không thể đánh thắng một người đã luyện Taekwondo như Thiên Diệp, sao anh ta lại ngốc nghếch đưa ra lời thách đấu cơ chứ?

Cho rằng mình là kỳ sĩ hồi thế kỷ XIII chắc?

Không khí xung quanh trở nên căng như dây cung, khi cả hai bọn họ cùng hô lên một tiếng, dây cung cuối cùng đứt phụt.

Nhìn thấy Thôi Hy Triệt ra đòn, tôi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Vẫn còn may, chắc chắn lúc trước hồi ở Pháp, Thôi Hy Triệt đã luyện qua kiếm thuật phương Tây, dù hiện giờ không phải là đấu kiếm, nhưng trong một thời gian ngắn vẫn có thể phòng vệ được.

Ánh mắt cả hai người đều nhìn chăm chăm vào đôi phương, động tác nhanh chóng và dứt khoát hệt như hai con báo tuyết tuyệt đẹp.

“Á”, Thôi Hy Triệt thốt lên tiếng kêu đau đớn, là cánh tay Thiên Diệp đã ra đòn chính xác vào khoe miệng anh ta.

“Đủ rồi! Đừng đánh nhau nữa, Thôi Hy Triệt, anh đánh không lại Thiên Diệp đâu”, tôi thốt lên cố ngăn bọn họ lại, thế nhưng cả hai lại quấn lấy nhau còn nhanh hơn trước. Ánh mắt Thôi Hy Triệt cực kỳ băng giá, trong màu xanh sẫm đó mang theo một luồng sát khí lạnh lẽo vô cùng.

“Ràn”, ai ngờ Thiên Diệp lại bị Thôi Hy Triệt đánh ngã sấp trên sàn.

Không được rồi, không được rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, cả hai người bọn họ sẽ cùng bị thương.

Tranh thủ lúc cả hai đang thờ dốt, tôi đứng chặn ngay vào trước mặt Thiên Diệp, nói với Thôi Hy Triệt: “Dừng tay đi, Thôi Hy Triệt! Đừng có đánh nhau nữa, anh không nghĩ là như thế trẻ con lắm à?”

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt Thôi Hy Triệt càng lạnh lẽo hơn, một cảm xúc tuyệt vọng lóe lên rồi biến mất.

Khóe miệng anh ta dần lộ ra dòng máu màu hoa tường vi, cả khuôn mặt bỗng trở nên đẹp đến kinh người. Thôi Hy Triệt chăm chăm khóe miệng, gần như muốn bật cười, song cuối cùng chỉ nhếch môi lên thành một đường cong, sau đó nói một cách lạnh nhạt: “Tôi thua rồi, Phác Thiên Diệp.”

Tôi lặng lẽ nhìn Thôi Hy Triệt, sau lưng anh ta là Chân Ni đang đứng lặng lẽ.

Một nỗi buồn thương khủng khiếp trong không gian bay thẳng đến bên tôi, dường như muốn nuốt chửng tôi vào.

Tôi cắn chặt môi, không nói gì, nhìn theo cái bóng Thôi Hy Triệt vừa quay người bỏ đi.

“Thôi Hy Triệt, cậu không thua đâu!” Khi Thiên Diệp đứng đằng sau nói ra câu ấy, Thôi Hy Triệt dừng lại một chút, sau đó tiếp tục bước ra ngoài với thái độ dứt khoát hơn, biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy một sự lạnh giá và cô độc dần dần thấm vào da thịt mình từng chút một.

Cuối cùng lạnh toát mức tê dại, trở nên cứng ngắt.

“Rất hay, rất hay...”, vốn trầm mặc từ nãy tới giờ, lúc này Chân Ni bắt đầu vỗ tay, vừa cười vừa roi nước mắt. Con bé chậm chậm đi đến cạnh tôi, ánh mắt đầy sự bồn chồn, “Thiên Diệp, anh nên đứng từ góc độ của tôi để mà nhìn cho kỹ chị gái tôi-Mộ Ái Ni, chị ấy đứng bên cạnh anh nhưng lại dùng ánh mắt đầy ai oán để nhìn theo người tôi yêu mến. Loại người này...”

Bốp!

Chân Ni đứng trước mặt tôi sai tay tát một cái thật mạnh, cười vô cùng rục rịch, cười như quên hết tất cả xung quanh: “Loại người này cho một cái tát thôi chưa đủ.”

Nói xong, Chân Ni tiếp tục giơ tay lên lần nữa...

Tôi đứng im không động đậy, giống hệt một bức tượng gỗ đã mất đi mọi sinh lực.

Một bên má đau nhức nhối, giống như bị một ngọn lửa đang thiêu đốt thịt da...

Tất cả mọi người xung quanh đều nhạc nhiên đến mức dờ ra, không hiểu vì sao tình huống lại diễn biến đến mức này. Bàn tay mang theo hơi lạnh của Chân Ni cuốn gió vù vù bay đến, khi sắp sửa tiếp xúc với má tôi bất ngờ bị chặn đứng lại.

Là Thiên Diệp.

Thiên Diệp giữ chặt lấy cánh tay Chân Ni, ngăn hành động của con bé lại.

“Thiên Diệp, anh đúng là một thằng ngốc, hoàn toàn là một thằng ngốc”, Chân Ni không cam chịu, gào lên giễu cợt Thiên Diệp.

“Nếu em không phải là em gái của Ái Ni, anh đã đánh cho rồi”, Thiên Diệp cảnh cáo.

Còn tôi nhìn ánh mắt tràn đầy sự oán hận của Chân Ni, toàn thân không kìm chế được, run lên khủng khiếp.

Chân Ni...

Chân Ni, xin em đấy, đừng có nhìn chị như vậy nữa.

“Em nghe chị nói đã, Chân Ni...”, tôi cố gắng để âm thanh lọt ra khỏi cổ họng đã co rút lại của mình, cố giải thích. Tôi đưa tay ra định cầm lấy tay con bé, nhưng Chân Ni không để cho tôi bất kỳ cơ hội nào.

Con bé dùng hết sức gạt cánh tay tôi ra, quay người bỏ đi.

Cánh tay tôi trở nên cô độc giữa không trung, không biết để vào đâu.

“Chân Ni...”, tôi không biết phải làm sao, gọi với theo.

Chân Ni, Chân Ni, trong tim tôi vọng lại âm thanh như đang đứng trong hang núi.

Âm thanh ấy thúc đẩy tôi bỏ mặc tất cả để chạy theo nơi bóng Chân Ni vừa khuất dạng.

Đi theo con đường dẫn ra ngoài phố tìm hồi lâu, tôi vẫn không thấy bóng Chân Ni đâu. Gọi vào điện thoại di động của nó, nó cũng không hề bắt máy. Khi tôi sắp sửa từ bỏ, bất chợt nhìn thấy Thôi Hy Triệt.

Bên trong ngõ nhỏ mờ tối và tĩnh lặng, Thôi Hy Triệt đứng khom người, hai tay chống vào mặt tường phủ đầy những dây leo trước mặt.

Tập trung chú ý, tôi có thể nghe thấy tiếng rên đầy đau đớn mà anh ta cố nén lại.

“Không được đến đó!”, khi tôi chuẩn bị bước đến gần, một tiếng nói chột vang lên trong thâm tâm khiến tôi dừng bước lại.

Không được đến gần Thôi Hy Triệt, không được để Chân Ni tiếp tục hiểu lầm, không được!

Thế nhưng...

“Thôi Hy Triệt?”, thế nhưng tôi vẫn không thể kiểm soát được bản thân mình, vẫn buộc miệng gọi tên anh ta.

Một hồi lâu, Thôi Hy Triệt không hề động tĩnh, mái tóc buông rũ xuống dường như đã mất đi vẻ óng mượt thường thấy.

Tôi lại cất tiếng một lần nữa: “Thôi Hy Triệt?”

Tầm lưng anh ta bỗng nhiên cứng ngắc, uốn lại thành một đường cong đầy cô độc, đứng trước mặt tôi, nó giống như một vòng tròn không hoàn hảo.

“Anh sao rồi? Có phải vừa nãy đã bị thương không?”, tôi dừng bước chân lại.

“Đừng có để ý đến tôi!”, anh ta lạnh lùng mở miệng, toàn thân hơi loạng choạng với vẻ yếu ớt.

Tôi lo lắng tiếp tục đến gần Thôi Hy Triệt, hỏi: “Có cần phải đưa anh đến bệnh viện không, sắc mặt của anh trông...”

Tôi còn chưa nói xong, Thôi Hy Triệt đột nhiên ngã về phía trước. Tôi vội vàng bước đến nơi, kịp đỡ lấy Thôi Hy Triệt vừa ngã vào lòng mình.

Trong khoảnh khắc, cơ thể tôi trở nên cứng ngắc và nhạy cảm, không dám có thêm hành động gì khinh suất.

“Đã bảo cô đừng có đến gần...”, cầm Thôi Hy Triệt dựa vào vai tôi, khi anh ta nói cầm hơi ấn xuống khiến tôi có cảm giác đau đau.

Tôi sửng ngờ, không hiểu nổi vì câu anh ta thốt lên giống hệt một lời thề dài.

“Nếu như cô đến đây, tôi sẽ không thể nào kiềm chế nổi lại đến gần cô...”

Cuối cùng tôi vẫn có thể đưa Thôi Hy Triệt về nhà

“Thiếu gia? Thiếu gia làm sao thế?”, người quản gia hỏi tôi với vẻ đầy lo lắng.

“Cũng không biết làm sao”, tôi lắc lắc đầu.

Người quản gia ngay lập tức gọi điện cho bác sĩ riêng của gia đình. Tôi vốn định rời khỏi đó, nhưng Thôi Hy Triệt nằm trên giường dùng tay phải nắm chặt lấy tay trái của tôi, thế nào cũng không chịu buông ra. Vị bác sĩ từ khám xong đi ra ngoài cửa nói với người quản gia “dù chỉ là bị ngoại thương nhưng vẫn cần phải chú ý tĩnh dưỡng”, sau đó ra về. Còn tôi mấy lần cố gắng rút tay ra nhưng trước sau vẫn không sao rút được.

Nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng trắng nhợt nhạt của Thôi Hy Triệt, cuối cùng tôi cũng thấy mềm lòng, nói: “Yên tâm, tôi sẽ không đi đâu.”

Có lẽ là nghe được câu tôi nói, cuối cùng Thôi Hy Triệt cũng buông tay tôi ra.

Thời gian tích tắc trôi qua, tôi nhìn mắt Thôi Hy Triệt đã khép chặt, bèn đứng lên.

Không biết giờ này Chân Ni đã về nhà hay chưa? Tôi vô cùng lo lắng, vì vậy lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

“Mộ Ái Ni!”, khi tay tôi vừa tiếp xúc với cánh cửa, tiếng Thôi Hy Triệt đã vang lên từ phía sau.

Tôi giật mình quay đầu lại, đã thấy Thôi Hy Triệt đứng lên khỏi giường, bước về phía tôi với một tư thế khiến người ta phát sợ. Tôi cảm thấy hơi hoảng hốt, bất giác hơi lùi bước về phía sau. May mà Thôi Hy Triệt đi được vài bước thì quay người lại đi sang phía cửa sổ.

Những đám mây trên bầu trời giống hệt những chiếc kẹo bông.

Gió bên ngoài thổi vào phòng, trong không gian đầy hương thơm dịu ngọt của mùa xuân.

Thôi Hy Triệt đứng đó, cả dáng người tuyệt đẹp được bao trùm bởi ánh nắng mặt trời, giống như đang phát sáng.

Vì đứng ngược sáng nên tôi không thể thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt Thôi Hy Triệt, vậy nên ngập ngừng nói: “Bác sĩ đã dặn phải giữ anh nằm tĩnh dưỡng trên giường.”

“Mộ Ái Ni, cô có thể trả lời tôi một câu không. Cô... có thích tôi không?”, Thôi Hy Triệt không đếm xỉa đến lời tôi nói, thốt ra như tự nhủ với chính mình.

Sự việc quay về điểm xuất phát rồi rầm ban đầu.

Dẫu thế nào cũng không thể thoát khỏi sợi dây trói buộc số phận.

Tôi trầm mặc không nói một lời.

“Được thôi, nếu cô đã không muốn dùng lời nói để trả lời, vậy thì dùng hành động nhé.”

Khi tôi chưa hiểu Thôi Hy Triệt định nói gì, đã nhìn thấy anh ta buông người nhảy ra ngoài cửa sổ như một con chim bay giữa bầu trời.

Thiếu đi cái bóng của Thôi Hy Triệt, ánh mặt trời không còn gì ngăn cản xói thẳng vào mắt tôi, chói đến mức khiến tôi phát hoảng.

Thôi Hy Triệt đã nhảy xuống dưới!

Một âm thanh trống rỗng vang lên trong tim, tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều vội chạy đến trước cửa sổ, lập tức nhìn thấy ánh mặt Thôi Hy Triệt đang nhìn chăm chú vào mình.

Cao quý mà xa cách.

Có một chút dịu dàng thoáng qua.

Tôi không kịp được cũng lao theo, nhảy từ trên đó xuống nước. Nước mắt trào ra ướt đầm trên má.

Không gian như ngưng đọng lại, toàn thân Thôi Hy Triệt động kết thành một bức tranh kinh điển như trong phim. Tất cả xung quanh đều biến thành những ảo ảnh xa mờ.

Ánh nắng mặt trời chiếu trên khuôn mặt đẹp tuyệt vời của anh ta, khiến nụ cười đang hé lộ ở miệng anh ta trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

Thôi Hy Triệt nói một cách bình thản: “Ái Ni, Ái Ni, anh đã nhận được câu trả lời của em rồi, em cũng thích anh có đúng không?”

Giọng nói giống như một con sóng thủy triều trên biển lớn, lãng mạn nhưng nguy hiểm.

Tôi cũng giống như cánh bướm sắp sửa bị hủy diệt trong sự dịu dàng êm ái của biển cả, cứ chìm sâu mãi xuống. Màu xanh ngắt như nước biển phía sau lưng anh ta sắp nhấn chìm cả hai chúng tôi...

Đợi đã... sao mặt đất lại có màu xanh?

Ùm oap!

Tôi vẫn còn đang ngây hoặc, Thôi Hy Triệt đã rơi xuống trắng xanh ngắt say lòng người đó, khiến hàng vạn bông hoa nước lạnh giá tung lên.

Là bể bơi, bể bơi!

Thôi Hy Triệt! Tôi muốn giết chết anh!

Ùm oap!

Tôi cũng rơi tõm vào trong bể khiến cho từng làn nước xanh sẫm bắn tóe lên, bao trùm khắp người.

Tôi không thể nào tin nổi, bên tai chỉ thấy tiếng nước òng ọc, còn có cả tiếng của Chân Ni...

“Không! Từ trước đến nay tôi chưa từng ghét chị... Tôi chỉ hy vọng từ trước tới nay chị chưa từng xuất hiện trong thế giới của tôi thôi!”

...

“Mẹ Ái Ni, tôi nói cho chị biết, sau này mặc kệ chị làm lao công hay trợ lý của hội trưởng Triệt gì cũng được, đừng có để tôi nhìn thấy chị đến gần anh ấy quá mức, hoặc là tìm cách nịnh bợ anh ấy, nếu không thì... nếu không thì giữa chúng ta chẳng còn chị em gì nữa.”

...

“Đập vỡ điện thoại? Vẫn còn chưa hết giận! Nếu như có thể thì con thực sự muốn đập vỡ chị ta ra thành như thế này.”

...

“Mẹ Ái Ni, tôi sẽ nhớ tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay, rồi cuộc sẽ có một ngày tôi khiến chị hối hận vì đã khiến tôi bị tổn thương như thế.”

...

“Loại người này một cái tát thôi chưa đủ.”

...

Chân Ni, nếu như người em ghét cay ghét đắng là chị chết đi, liệu em có rơi một giọt nước mắt hay không?

Không hiểu vì sao tôi bỗng nhiên từ bỏ việc giặt giũ, cứ để cơ thể mình chìm mại xuống. Tôi mở to mắt, trong khoảng xanh sẫm đến mê hoặc lòng người ấy, một bóng người bơi về phía tôi trong ánh sáng còn sót lại dưới nước.

Giống như cánh bướm, tuyệt vọng nhưng vẫn lảng mạn một cách yêu kiều.

Mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần...

Thôi Hy Triệt đưa tay về phía tôi, nhưng tôi đã không còn một chút sức lực nào, ngực ngạt thở đến mức vô cùng khó chịu, những giọt nước mắt vẫn đang lăn ra như những hạt ngọc trai rồi hòa tan vào dòng nước.

Tôi từ từ nhắm mắt lại, khoảng trời xanh tươi đó từ từ biến mất trong tầm mắt.

Trong sự mơ hồ, tôi cảm nhận thấy một vật gì đó mềm mại áp sát môi mình.

Môi tôi hơi hé mở ra, ngay lập tức một luồng không khí trong lành tràn vào trong phổi.

Cảm giác đó tươi đẹp đến mức khiến người ta phải ngạt thở.

Cơ thể tôi dần dần nổi lên trên mặt nước.

Cảm giác nóng bỏng xuyên qua môi tôi rồi lan ra khắp toàn thân, tê tê dại dại, sau đó bốc hơi trên da thịt. Tôi dần dần mê mải đi trong sự ấm áp đó.

Đột nhiên một giọng nói đầy oán hận vang lên trong tâm thức...

“Mộ Ái Ni! Tôi hận chị...”

Chân Ni, là tiếng của Chân Ni.

Tôi đột nhiên sững người, giật dử đẩy Thôi Hy Triệt ra.

“Anh lừa tôi.”

Trong mắt Thôi Hy Triệt lóe lên ánh sáng của niềm vui khôn xiết. Nóng bỏng biết bao, dường như muốn đốt thiêu tất cả.

Tất cả những thứ đó lại khiến tôi sợ hãi, một nỗi sợ hãi khủng khiếp không biết vì sao.

Thôi Hy Triệt nhìn tôi chăm chú rồi nói: “Em cũng thích anh có đúng không?”

“Anh lừa tôi” Tôi gấn trong cổ, dường như đang tự cảnh cáo mình.

“Em cũng thích anh có đúng không?”

“Không! Tôi không thích anh”, tôi lắc đầu thật lực, nước mắt lại bắt đầu rơi giàn giụa trên má: “Không hề thích, từ trước tới nay chưa từng thích.”

Tôi gấn giọng đến mức âm thanh trở nên khàn đặc cả đi.

Đồng tử trong con ngươi Thôi Hy Triệt thu nhỏ lại, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, giống như muốn làm nặt nước trong hồ bơi đóng băng lại.

Ánh mắt lạnh lẽo ấy xuyên qua da thịt tôi, thấu vào tận trong xương cốt.

Bỏ chạy thôi! Ý nghĩ đó bất lực chọt lóe lên trong thâm tâm tôi.

Tôi bám lấy thanh vịn bên thành bể bơi, lấy hết sức trèo lên, cố chạy trốn khỏi nơi đó.

Phía sau lưng tôi vang lên giọng nói lạnh lùng đầy phẫn nộ của Thôi Hy Triệt: “Em có thích anh, rõ ràng em có thích anh.”

Không phải, không phải... tôi không thể thích anh được.

Tôi sẽ không thích người mà em gái mình đã thích.

*

Trong võ đường Không Liên, võ sinh đã ra về gần hết, một mình Thiên Diệp vẫn ngồi trên sàn đấu, quanh anh là một sự tĩnh lặng đến ngột thở.

Đột nhiên có bốn chiếc xe chạy đến và dừng ngay trước cổng võ đường, mười mấy người mặc âu phục đeo kính đen vội vã bước xuống, nhanh chóng đứng thành hàng ngay ngắn.

Tất cả đã chỉnh tề, một người phụ nữ mới bước ra từ chiếc xe thứ 2.

Khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng nhưng vô cùng tinh tế, người phụ nữ ấy mặc bộ quần áo của Chanel, trông thoải mái nhưng không mất đi vẻ quý phái.

Tất cả sự ngạo mạn nhưng đầy nhạy cảm nghệ thuật ấy kết hợp lại thành khí chất của bà ta, khiến người khác cảm thấy hơi sợ hãi và cách biệt.

Khi bà ta đi qua, những người mặc âu phục đứng hai bên đều cúi rạp mình chào cung kính.

Người phụ nữ ấy đi đến trước mặt Thiên Diệp thì đứng lại, cúi xuống nhìn anh khi ấy đang ngập chìm trong nỗi buồn thương, nói một cách bình thản: “Con bé ấy không thích con.”

Câu nói ấy hết sức đơn giản, không có chút sức mạnh nào, nhưng lại dễ dàng đánh sập bức tường bao vốn được Thiên Diệp dựng lên trong trái tim mình.

Ái Ni, người em thích là cậu ta ư?

Ái Ni, từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ em sẽ không thích anh.

Ái Ni, nếu như mất đi lòng tin rằng em có thích anh, vậy thì anh làm thế nào để tiếp tục sống đây?

Trước đây anh luôn tràn đầy sự tin tưởng nói với người phụ nữ đứng trước mặt mình rằng, số mệnh của anh và Ái Ni đã hòa vào làm một, bất kỳ người nào cũng không thể tách rời ra. Thế nhưng giờ đây....

Thiên Diệp từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như bị bao phủ bởi một màn sương bàng bạc, khiến người khác không thể nào nhìn xuyên thấu được.

Một nỗi buồn thương lặng lẽ tỏa lan khắp cơ thể anh.

Không thể nào ngăn nổi.....

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nghi Thức Chia Tay Ở Thị Trấn La Đồ

Mặc bộ quần áo ướt sũng về nhà, khi đi qua phòng Chân Ni, tôi thấy con bé đang khóc, dì Quách ngồi bên cạnh khẽ khàng vỗ vỗ vai nó, thì thầm an ủi.

Dù từ trước đến nay tôi chưa từng coi dì Quách là mẹ mình, nhưng những lúc như thế này phải thực sự cảm ơn dì ấy.

Cảm ơn sự quan tâm mà bà ấy luôn dành cho Chân Ni.

Tôi vào phòng mình, thay một bộ quần áo khô. Lúc đứng trước gương soi, vẫn nhìn thấy những vết ngón tay hồng hồng in trên má.

Trái tim lại bắt đầu ngấm ngấm đau.

Ủm? Sợi dây chuyền trên cổ? Tôi đưa tay lên sờ vào cái cổ trống không, phát hiện ra sợi dây chuyền lại mất một lần nữa.

Tôi vội vàng mở cửa phòng định đi tìm, lập tức trông thấy dì Quách và Chân Ni đứng đối diện với bộ dạng cực kỳ phẫn nộ.

“Xin lỗi em, Chân Ni. Chị không có gì đối với Thôi Hy Triệt...”, tôi cố giải thích thêm một lần nữa.

“Đủ rồi đấy, tôi không muốn nghe những cái cớ mà chị dùng để ngụy biện nữa. Những lời dối trá đó tôi đã nghe đủ rồi”, Chân Ni lạnh lùng cắt ngang câu nói của tôi.

“Mẹ đã bảo rồi, Ái Ni, con làm chị mà thật chẳng ra làm sao cả. Dụ dỗ người khác không được hay sao mà lại đi dụ dỗ người mà em gái con đã thích. Việc này chẳng phải là cố ý khiến em gái con khó xử ư? Hay là mẹ con trước đây không biết dạy dỗ con...”

“Im đi, di có thể nói tôi, nhưng không được phép nhắc đến mẹ tôi!”, thái độ đáng sợ của tôi khiến bà ta im ngay lập tức.

Chân Ni đứng chắn trước dì Quách, nhìn tôi cười giễu cợt: “Sao thế? Người khác vạch mặt chị, xấu hổ đến mức nổi cáu à? Chị đừng có chối chẳng việc cướp mất hội trường Triệt của tôi, Mộ Ái Ni. Còn vô liêm sỉ hơn nữa là chị lại cùng lúc bắt cả hai tay. Nghĩ tới Thiên Diệp thật là đáng thương, vì chị mà bị đánh một trận, nhưng chị chỉ quan tâm đến người khác. Chị vẫn còn mặt mũi để nhìn anh ấy hả?”

Đúng rồi, Thiên Diệp...

Sao tôi lại có thể bỏ đi mà không để ý gì đến Thiên Diệp chứ?

Tìm chốt co thắt lại, tôi rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Có đúng tôi thực sự là một kẻ vô liêm sỉ như Chân Ni vừa nói không? Vốn cho rằng sẽ không khiến bất cứ ai bị tổn thương, nhưng vẫn lần lượt làm cho từng người bị tổn thương.

Chân Ni nhìn bộ dạng hồn xiêu phách lạc của tôi, càng tỏ ra đắc ý.

Từng câu từng lời của con bé như những mũi dao lướt qua cơ thể tôi, từng nhát từng nhát khiến toàn thân tôi dày đặc những vết thương.

Tôi bỏ chạy với dáng vẻ thất thần, nhưng vừa ra đến cổng, đã bị một tốp người mặc âu phục, đeo kính đen lạ mặt túm lấy nhét vào trong một chiếc ô tô màu đen.

“Các người làm cái gì thế? Định làm gì hả?”. Những người này trông rất quen, dường như tôi đã từng gặp ở đâu đó. Một cảnh tượng chợt lóe lên trong đầu, tôi bỗng thốt kinh ngạc: “Các người... là những người lần trước đã đánh Thiên Diệp đúng không?”

Nghĩ tới Thiên Diệp, tôi bất giác trở nên căng thẳng, chớp lấy cánh tay một người trong số họ hoảng hốt hỏi: “Các người đã làm gì với Thiên Diệp rồi? Làm gì với Thiên Diệp rồi?”

Người đó cuối cùng lộ ra vẻ thiếu nhẫn nại trên mặt, lạnh lùng nói một từ “vớ vẩn”, sau đó vờn cánh tay ra bỏ vào sau gáy tôi.

Tôi nhanh chóng chớp lấy cánh tay anh ta theo phản xạ, tuy nhiên ngay trong khoảnh khắc sự ngạc nhiên lóe lên trong mắt, anh ta dùng cánh tay còn lại bóp xuống gáy tôi một cách không hề thương tiếc.

Mù mịt.

Tôi bỗng chốc rơi vào một bóng đêm dằng dặc không giới hạn.

“Đủ rồi đấy, nếu mẹ làm tổn thương đến Ái Ni dù chỉ một sợi tóc, con sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho mẹ.”

“Muốn mẹ không làm tổn thương đến con bé cũng được, nhưng con nhất định phải theo mẹ về.”

“Ngày con trốn khỏi Canada con đã từng nói với mẹ rồi, trừ phi con chết, nếu không thì mẹ sẽ không có cách gì bắt con rời khỏi Ái Ni được nữa.”

...

Tiếng ai thế nhỉ? Nghe thật là quen.

Tôi dần dần tỉnh lại trong bóng đêm đen tối, khi mở to mắt ra phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng sang trọng.

“Thiên Diệp, trước đây con cũng đã từng chống đối mẹ như vậy rồi. Khi con còn nhỏ, con không muốn rời khỏi La Đồ, nhưng mẹ đã cho con uống thuốc ngủ, đến khi con tỉnh dậy thì đã ở bên Canada rồi, nhớ không? Con có tin lần này mẹ sẽ lại dùng đến cách tương tự để đưa con về không?”

Cái gì?

Giọng nói mới rồi vang lên bên tai tôi như một tiếng sấm.

Thiên Diệp... Hồi ấy Thiên Diệp đã bắt buộc phải rời La Đồ vì bị người ta đánh thuốc ngủ ư?

Tôi bước xuống giường, đi theo hương tiếng nói đến trước cánh cửa khép hờ, nhìn ra ngoài qua khe hẹp. Đó hình như là một gian phòng liền kề, bên ngoài là một phòng làm việc cỡ nhỏ.

Trong phòng làm việc, một người phụ nữ đầy khí chất của một nhà nghệ thuật đang đứng xoay nghiêng trước cửa sổ chạm đất, dáng vẻ cao quý nhưng lạnh lùng, giống như một nhà lãnh đạo bẩm sinh.

Trước mặt bà ấy, Thiên Diệp đang đứng nhìn với ánh mắt phần nộ, bàn tay nắm chặt lại, sự tuyệt vọng sâu sắc ngập tràn khuôn mặt.

“...Con sẽ càng hận mẹ hơn!”, Thiên Diệp trả lời cứng ngắc.

“Làm sao mà con lại phải chịu bao nhiêu khổ cực vì con bé đó như thế? Khi quay về đây, con không có một xu, ngày nào cũng phải đi làm thuê. Con đã mất đi vòng hào quang của một nghệ sĩ dương cầm, ở đây con chẳng có bất cứ thứ gì. Đáng buồn cười nhất là người ta từ trước đến nay chưa hề để ý đến con, con làm như vậy cơ bản là không đáng.”

“Con không quan tâm. Con vốn đã không thích chơi đàn, người con thích là Ái Ni, thế nên con không quan tâm đến những sự khổ cực này. Trải qua những thứ đó, con mới càng trân trọng sự trùng phùng của con và cô ấy. Mẹ đã từng chấp nhận nếu như con học dương cầm, mẹ sẽ cho con quay về. Mẹ...” , khi tôi còn đang kinh ngạc về cách xưng hô của Thiên Diệp với người phụ nữ ấy, Thiên Diệp đã quỳ sụp xuống: “Xin mẹ đừng làm hại đến Ái Ni.”

Trong căn phòng bị bóng đêm nuốt chửng, Thiên Diệp như một vật phát sáng chiếu rọi vào thế giới của tôi.

Những hình ảnh sau khi gặp lại Thiên Diệp lần lượt hiện lên trong trí não tôi...

“Ái Ni, quả thực anh đã trốn khỏi nhà đến đây, thế nên chẳng có chỗ nào mà đi.”

.....

“Thiên Diệp... vì sao anh lại học đàn?”

“Vì Ái Ni mà.”

...

“Còn một việc nữa, anh không có chỗ nào để đi sao không nói với em?”

“Anh chờ Ái Ni tự mình phát hiện ra. Hóa ra bây giờ em rất quan tâm đến anh rồi nhỉ! Đang tìm cách để hiểu con người của anh phải không? À, chi bằng anh sẽ kể cho em nghe hết những chuyện xảy ra bên Canada nhé? Em không biết cuộc sống bên đó tuyệt vời thế nào đâu...”

...

Hóa ra Thiên Diệp vốn luôn muốn nói với tôi tất cả mọi chuyện liên quan đến anh, chỉ tại tôi chưa hề tin bất cứ điều gì.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ Thiên Diệp đã vì tôi mà chịu bao nhiêu đau khổ như vậy, bây giờ lại vì sự an toàn của tôi mà cầu xin mẹ mình...

Thiên Diệp...

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi xuống đất.

“Thiên Diệp, con là con trai của mẹ, thế nên mẹ thực sự mong muốn được bù đắp cho con. Đi về đi, quay về và tiếp tục chơi đàn, cái đó mới thuộc về con”. Nhìn thấy Thiên Diệp quỳ dưới đất, trên khuôn mặt mẹ Thiên Diệp lộ ra chút niềm thương cảm.

“Mẹ! Tại sao cứ phải ép con làm việc mình không thích chứ?”, Thiên Diệp đứng thẳng dậy, ánh mắt lóe lên thái độ không để ý đến bất cứ thứ gì. “Con nói câu này là câu cuối cùng, nếu như mẹ làm tổn thương đến Ái Ni, mẹ đừng bao giờ nghĩ đến việc hai tay con sẽ chơi đàn nữa.”

Thiên Diệp nói dứt lời, quay người sai bước ra khỏi căn phòng đó.

“Rầm!”

Cùng với tiếng sập cửa vang lên, tôi cũng ngồi sụp xuống đất.

Răng cắn chặt vào môi, tôi cố không để mình khóc thành tiếng, mẹ đã từng nói với tôi, khóc lóc là hành vi của kẻ yếu đuối.

“Cô nghe thấy hết rồi đúng không?”, mẹ Thiên Diệp đứng bên ngoài phòng làm việc bỗng nhiên cất lời.

Tôi mở cánh cửa vẫn khép hờ ra, đối diện với bà ấy một cách bình tĩnh, nói: “Bà định đối phó với tôi thế nào đây?”

Mẹ Thiên Diệp cười nhạt: “Chẳng phải cô đã nghe thấy rồi hay sao? Nếu ta làm gì với cô, Thiên Diệp sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho ta, thế nên – ta khuyên cô rời xa Thiên Diệp.”

“Đây là mục đích việc bà mời tôi đến đây hôm nay ư?”, tôi cũng cười, không hề sợ hãi, “Thiên Diệp là Thiên Diệp, bà là bà, Thiên Diệp có cách nghĩ riêng của anh ấy, bà không có quyền quyết định thay anh ấy việc gì, đồng thời, bà càng không có tư cách thay tôi quyết định việc gì.”

“Mộ Ái Ni!”, mẹ Thiên Diệp hơi nổi giận, “Cô có thể mang đến cho Thiên Diệp thứ gì chứ? Thiên Diệp vốn có một tương lai tươi đẹp, cô có biết không? Nó có đôi tay chứa đầy linh khí, bất cứ bản nhạc nào được diễn tấu dưới đôi tay ấy cũng trở thành số một thế giới. Còn ta từ nhỏ đã thích dương cầm, nhưng bắt buộc phải gánh vác cơ nghiệp của gia đình. Ta rất ngưỡng mộ tài năng thiên bẩm của Thiên Diệp, coi nó là niềm tự hào của mình. Nhưng chỉ vì cô, nó bắt đầu chống đối lại ta, thậm chí cho đến giờ này cũng chưa từng vui vẻ. Nếu như không phải vì Thiên Diệp không cho phép ta làm hại đến cô, ta thực sự muốn cô biến mất, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.”

“Vì bà ôm theo niềm tiếc nuối nên mới muốn Thiên Diệp giẫm đúng vào vết xe đổ của mình à?”

“Cái gì?”

“Bà không đủ dũng khí để chống đối lại cả gia tộc của mình nhưng Thiên Diệp thì có. Anh ấy không giống bà hồi trẻ, nhưng bà lại muốn biến anh ấy thành một người giờ đây luôn mang theo niềm tiếc nuối giống như mình!”

Mẹ Thiên Diệp nghe xong, toàn thân dường như hơi run rẩy. Bà ấy mệt mỏi nhắm mắt lại, lộ rõ vẻ yếu đuối.

Tôi cứ vậy đứng nhìn bà ấy chăm chú hồi lâu.

Cuối cùng, mẹ Thiên Diệp cũng định tâm lại, xua xua tay về phía tôi, nói: “Cô mau về đi.”

Khi tôi khép cánh cửa phòng lại chuẩn bị rời đi, dường như nghe thấy một tiếng thở dài của bà ấy...

Tôi quay về vô đường Không Liên tìm Thiên Diệp, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu. Hạ Nhạc Huyền nói với tôi đến lúc đó chưa hề thấy Thiên Diệp quay về, tôi bỗng nhiên cảm thấy mờ mịt không biết phải làm gì.

Không có chỗ nào để đi, Thiên Diệp đi đâu kia chứ? Từ sau lần đổi điện thoại di động cho Thiên Diệp, tôi chẳng biết có cách nào liên lạc với anh. Tôi hơi lo lắng, chỉ còn cách nhắn tin đến số máy cũ.

Thiên Diệp, em rất lo cho anh.

Vốn chỉ định gửi một tin nhắn đó, nhưng không ngờ không thể kiểm chế nổi tình cảm dâng trào lên trong lòng, thế là tôi nhắn liền mấy tin:

Thiên Diệp, anh đang ở đâu thế?

Tin nhắn tiếp theo, vốn là câu tôi đã muốn nói từ lâu:

Thiên Diệp, cảm ơn anh...

...Cứ vậy không biết tôi đã soạn đến bao nhiêu tin nhắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống ướt hết cả màn hình. Mẹ từng bảo rằng khóc là hành vi của kẻ yếu đuối, nhưng bây giờ tôi không làm thế nào mà ngăn cản được dòng nước mắt.

“Trời đất bỗng nhiên tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em.... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em”, tiếng chuông điện thoại chột vang lên, tôi vội vàng nghe máy.

“Thiên Diệp à?”

“...”, phía bên kia chỉ có sự lặng thinh.

“Thiên Diệp?”

“Là tôi Thôi Hy Triệt. Mộ Ái Ni, tôi là Thôi Hy Triệt”. Người bên kia đột nhiên hét lên bằng giọng lạnh lùng nhưng cố chấp.

“Pach!”

Tôi gấp máy lại theo phản xạ, bàn tay cầm điện thoại vẫn còn run rẩy.

Phải rồi, phải rồi, tôi rất sợ phải đối mặt với Thôi Hy Triệt.

“Trời đất bỗng nhiên tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em.... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em”. Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, tôi hoảng hốt ngắt máy một lần nữa.

Cứ vậy tôi ngắt máy đến mười mấy lần, điện thoại cuối cùng cũng lặng im.

Nhưng mà cứ trốn tránh như vậy có thể coi như là chưa hề xảy ra chuyện gì không? Cuối cùng tôi vẫn phải đến trường, vẫn phải đối mặt với sự trách móc của Chân Ni...

Không!

Trong đầu tôi chợt hiện lên đôi mắt màu xanh sẫm cao quý và xa cách của Thôi Hy Triệt, nụ cười oán hận và giễu cợt của Thiên Diệp... Trái tim tôi như

đang bị những chiếc móng vuốt của một con thú cào xói không ngừng, rớm máu tươi...

Tôi mở điện thoại di động ra, soạn vào đó một tin nhắn.

Nửa tiếng sau gặp nhau ở bến xe buýt Y An.

Ngón tay cái chần chừ mãi ở phím gửi tin, không đủ sức để nhấp vào.

Tôi từng nghe người ta nói, nếu như muốn chôn vùi đi thứ mà mình không nhớ vứt bỏ, cách tốt nhất là đưa nó đến một nơi tươi đẹp nhất trong ký ức của mình, như thế sẽ khiến những lần sau, mỗi khi nhớ đến nó trong lòng sẽ không thấy nuối tiếc quá nhiều.

Những đám mây không ngừng trôi qua bầu trời xanh thẳm, nơi nào mới là điểm chúng bay về?

Phù phù.

Tôi hít một hơi thật dài, ngón tay cứng ngắc cuối cùng cũng nhấp được vào phím gửi đi. Vài giây sau, trên màn hình hiện lên dòng chữ: Tin nhắn đã được gửi.

Nửa giờ sau, tôi đến bến xe buýt Y An.

Thôi Hy Triệt đã đứng chờ ở đó.

Dáng người cao lớn tuyệt đẹp, khí chất cao quý tới mức không thể nào đến gần.

Ánh mắt của anh ta xuyên qua dòng người nhộn nhịp nhìn thẳng vào tôi, máu trong cơ thể tôi bắt đầu cuộn sôi lên vì cái nhìn ấy, làm thế nào cũng không ngăn cản được.

Tất cả những âm thanh ở xung quanh dường như biến mất, chỉ còn lại tiếng thở nặng nề đứt quãng của tôi.

Tôi đi về phía anh ta, khi đi lướt qua bên cạnh, tôi cầm lấy tay Thôi Hy Triệt.

Giữ trong tay thật chặt, sau đó kéo anh ta lên một chiếc xe buýt đi La Đồ.

Tay Thôi Hy Triệt cũng nắm chặt lấy tay tôi, trong ánh mắt nhìn tôi lộ rõ những ngôi sao hạnh phúc.

Trong suốt 3 tiếng 20 phút đồng hồ sau đó, chúng tôi không ai nói một lời, sự tĩnh lặng như một tấm lưới bao trùm lấy chúng tôi, kéo chúng tôi chìm xuống một cách tự nguyện.

3 tiếng 20 phút sau đó, tôi kéo tay Thôi Hy Triệt xuống xe, đã đến La Đồ, nơi tươi đẹp nhất trong ký ức tôi.

Nụ cười của mẹ, sự nhõng nhẽo của Chân Ni, sự bao bọc của bố... tất cả đều được lưu giữ ở đây.

Có lẽ cũng vì thế, bầu trời ở đây đối với tôi trở nên cực kỳ êm dịu.

Đứng dưới bầu trời xanh trong, mây trắng bay ở La Đồ, tôi dường như biến thành một con bé mới lên 7 tuổi, còn tất cả mọi thứ trong thị trấn nhỏ ấy cũng trở lại với dáng hình hồi tôi lên 7.

“Đưa anh đi xem một thứ này.”

Tôi đưa Thôi Hy Triệt đến một vùng thảo nguyên xanh mướt cỏ non, từ đằng xa đã nhìn thấy cây cỏ thụ sùng sững đứng yên nơi đó.

Những cành cây rậm rì không ngừng vươn mãi lên trời cao, thậm chí khiến người ta có cảm giác những cành cây ấy sẽ vươn lên tận mây trắng.

“Vì sao lại đưa anh đến đây?”, từ sau lúc rời khỏi Mễ Á, đây là lần đầu tiên Thôi Hy Triệt hỏi tôi, trong giọng nói chứa đựng một sự dè dặt khó đoán định.

“Bởi vì nơi đây có một ý nghĩa vô cùng lớn với tôi.”

“Em đưa anh đến đây là bởi anh đối với em cũng có ý nghĩa vô cùng lớn phải không?” Thôi Hy Triệt hỏi với vẻ mong đợi, nhưng tôi không thể nào trả lời được.

Chúng tôi đến dưới gốc cây, tôi ngồi ngay xuống một đoạn rễ lớn nổi trên mặt đất, mắt nhìn về một hướng, ở phía đó không xa có một mô đất nhô lên.

Một hình bán nguyệt không được hoàn hảo lắm.

Bên trong đó chôn giấu người có nụ cười tươi đẹp nhất thế gian này.

Khi ấy, dưới ánh mặt trời xán lạn, những bông hoa tuyết trong veo được gió thổi bay đến chấp chới trước mặt tôi.

Tôi đưa tay ra, những cánh hoa rơi nhẹ xuống lòng bàn tay.

“Hoa bồ công anh à?”, Thôi Hy Triệt hỏi.

“Ừm, anh biết hoa bồ công anh có ý nghĩa gì không?”

“...”

“Tình yêu không có điểm dừng”, tôi bình thân nói nhưng trong âm điệu chứa đựng một nỗi buồn thương không sao giấu nổi, “khi còn nhỏ, tôi và Thiên Diệp thường ngồi đây cùng ngắm bầu trời, khi ấy, tôi cho rằng những cánh cây này nối liền với trời cao, luôn muốn một ngày có thể trèo lên trời, tìm kiếm người quan trọng nhất đối với mình.”

“Em và Thiên Diệp... từ nhỏ sống ở đây...”

“Ừm, cũng giống như hôm nay, tôi từng nói với Thiên Diệp về ý nghĩa của hoa bồ công anh – tình yêu không có điểm dừng.”

“Ái Ni...”

Thôi Hy Triệt định nói gì đó, tiếng chuông điện thoại của tôi chợt vang lên.

Là Chân Ni.

Tôi nhấn phím nhận cuộc gọi.

“Mộ Ái Ni, chị nói xem, có phải chị đang ở bên cạnh hội trường Triệt không?”, con bé gào lên, trong giọng nói đầy sự chán ghét.

Tôi nhìn về nầm đất đó một lần nữa, trên khuôn mặt bất giác nở một nụ cười: “Chị là chị gái của em, Chân Ni, em hãy tin tưởng chị đi.”

Nói xong, tôi đóng máy lại.

*

Trong vô đường Không Liên. Phác Thiên Diệp nằm trên hiên nhà làm bằng gỗ, nhìn lên bầu trời.

“Í, hoa bồ công anh ở đâu bay đến thế?”, Hạ Nhạc Huyền đi tới gần, nghi hoặc nhìn những linh hồn màu trắng đang bay lượn khắp không gian.

“Rất đẹp đúng không”, Thiên Diệp bình thân nói, “Bây giờ ở La Đồ chắc chắn là hoa bồ công anh đang bay ngập một trời. Chúng quả thực là một loài hoa đẹp nhất thế gian này, em thấy đúng không? Phải rồi, em có biết ý nghĩa của hoa bồ công anh không?”

“Là gì?”

“Tình yêu không có điểm dừng. Ha ha, Ái Ni đã nói với anh như thế.”

Hạ Nhạc Huyền lườm Thiên Diệp một cái, rồi bất chợt nhớ ra điều gì đó, “À, vừa nãy Ái Ni đến tìm anh nhưng anh không ở đây. Cậu ấy có vẻ rất căng thẳng.”

“Cái gì? Ái Ni đến tìm anh hả?”, Thiên Diệp lập tức nhảy vọt lên, hai tay chộp lấy tay Hạ Nhạc Huyền.

“Này, đau quá! Bỏ tay ra”, Hạ Nhạc Huyền gắng sức gạt tay Thiên Diệp ra.

“Em nói cho anh biết xem, Ái Ni đến đây lúc nào?”

“Anh cứ bỏ tay ra đã”, Hạ Nhạc Huyền nhìn thẳng vào Thiên Diệp.

“Em mau nói cho anh biết đi”, giọng nói của Thiên Diệp mỗi lúc một lớn hơn.

“Anh bỏ tay ra đã”, không hiểu tại vì sao khi Hạ Nhạc Huyền vừa nói xong câu này, nước mắt đã lã chã rơi ra.

Thiên Diệp hoảng hồn chứng người lại, sững sờ khi nhìn thấy vẻ buồn thương không thể nào hiểu nổi biểu hiện trên khuôn mặt tròn trịa đáng yêu của Hạ Nhạc Huyền. Sau đó anh bỏ tay ra, lúng ta lúng túng nói: “Bỏ ra thì bỏ ra, em đừng có khóc, giống như đứa trẻ con ấy.”

“Thiên Diệp, như đứa trẻ con thì đã sao? Trẻ con thì không thể thích một người à?”

“Ha ha, em thích ai đấy?”

“Em thích anh.”

Nói dứt lời, Hạ Nhạc Huyền cũng sững người, đang nói năng lung tung thế nào mà lại buột ngay ra tâm sự trong lòng, cô hết sức thận trọng nhìn Thiên Diệp, không ngờ anh không hề để tâm, lại còn đưa tay vò tung tóc cô lên.

“Hạ Nhạc Huyền, em có biết như thế nào là thích một người không? Ngốc xít.”

Hạ Nhạc Huyền nghe thấy vậy, nước mắt càng trào ra dữ dội hơn, hệt như một đứa trẻ con bị bỏ rơi, trừng mắt lên nhìn Thiên Diệp, giọng nói áp úng như mất hết mọi sinh lực: “Em thích anh, Thiên Diệp. Việc này buồn cười lắm à? Buồn cười lắm à? Anh mới là đồ ngốc!”

Thiên Diệp cảm thấy sững sốt, nhìn Hạ Nhạc Huyền đang khóc với vẻ không tin lắm. Sao mà Hạ Nhạc Huyền trong miền ký ức ngày xưa vốn thích bắt nạt anh, thích ăn ngồm ngoàm từng miếng quýt lớn lại có thể thích anh được chứ!

Từ trước tới nay anh không hề nghĩ sự việc lại tiến triển đến bước này, ngay lập tức không biết phải phản ứng thế nào.

“Nếu như không thích anh, ai lại rảnh rỗi để suốt ngày đi bắt nạt anh chứ, chả nhẽ mắc bệnh thích ngược đãi bẩm sinh à? Nếu như không thích anh, ai lại mời anh đến đây ở, anh tưởng rằng em là người tốt bụng lắm hay sao? Nếu như không thích anh, sao lại cứ động viên anh theo đuổi người anh thích, em thừa hơi để ý những chuyện như thế à?.... nói tml lại, anh đúng là kẻ thông minh nhất trên đời!”

“Ừm...”, Thiên Diệp thở dài một hơi với vẻ bất lực, Hạ Nhạc Huyền ơi là Hạ Nhạc huyền, liệu có ai nói thẳng tuồn tuột ra như em không chứ?

Anh bước lên phía trước, khẽ khàng ôm lấy cô.

Nhưng nước mắt Hạ Nhạc Huyền vẫn trào ra giàn giụa...

Tôi đi một vòng quanh thị trấn La Đồ, cuối cùng cũng tìm được một quán trọ có ban công.

“Vi sao lại phải tìm phòng trọ có ban công?”, Thôi Hy Triệt hỏi tôi.

“Mới rồi lúc ăn cơm anh không nghe thấy trên ti vi nói gì à? Hôm nay sẽ có một trận mưa sao băng hiếm có nhất trong năm.”

Một cơ hội tuyệt vời như vậy, đương nhiên phải cố xem rồi.

Khi màn đêm buông xuống, tôi và Thôi Hy Triệt đã ra ngồi ngoài ban công, chờ ký tích trên bầu trời xuất hiện.

“Lát nữa anh có định nói ra điều ước của mình không?”, tôi hỏi.

“Điều ước?”

“Ừm, nghe nói khi sao băng quét qua bầu trời, mọi điều ước được nói ra và trở thành hiện thực.”

“Từ trước đến nay anh vẫn không tin điều đó.”

“Nhưng lát nữa anh vẫn sẽ ước chứ?”

Thôi Hy Triệt làm bộ dạng ra vẻ thần bí, kiên quyết không muốn nói cho tôi.

Thế nhưng, chờ đợi rất rất lâu, kỳ tích ấy vẫn chưa hề xuất hiện trên màn đêm đen sẫm.

Tôi kể với Thôi Hy Triệt bằng thứ giọng đượm vẻ buồn thương: “Thôi Hy Triệt, anh có biết ngôi sao chổi Biela không? Năm 1845 khi sao chổi Biela quay trở lại quỹ đạo, nó đột nhiên vỡ đôi thành hai ngôi sao chổi khác, hai ngôi sao này đều có đuôi bụi và đuôi khí riêng của chúng, giống hệt như một cặp sinh đôi, nương tựa vào nhau, cùng đi bên cạnh nhau, nhưng rồi khoảng cách của chúng cứ dần dần lớn lên.”

Thôi Hy Triệt nhìn tôi lặng lẽ không nói một lời.

Ánh mắt màu xanh như những ngôi sao lóe lên trong đôi mắt anh ta, đẹp đến mức khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc.

Khuôn mặt toàn bích và cao quý, dường như không thuộc về thị trấn nhỏ chẳng đáng để liếc qua này.

Nhưng anh ta đã vì tôi mà tới đây.

Trong khoảnh khắc ấy suýt nữa mà tôi buột miệng hỏi, liệu có phải tôi bảo đi đâu anh cũng tin tưởng đi theo như vậy không, bất kể là góc bể chân trời, nơi Bắc cực không có đường đi, hay thiên đường... địa ngục.

Tôi hé môi, nở một nụ cười nói với Thôi Hy Triệt: “Tôi nhìn thấy mưa sao băng rồi, Thôi Hy Triệt.”

“...”

“Mưa sao băng đầy trong mắt anh.”

“...”, môi Thôi Hy Triệt mỗi lúc một gần tôi, sau đó in lên trán tôi một nụ hôn nhẹ nhàng.

Cái hôn của anh ta lạnh giá đến mức khiến tôi run rẩy, mang theo trong đó là mùi hương của biển, thần bí và lãng mạn, làm cho tôi không thể thoát ra được, cứ thế cam tâm đắm chìm trong đó.

Một thứ tình cảm gì đó không ngừng gào thét trong cơ thể tôi.

Ừng oàng!

Ừng oàng!

Âm thanh mỗi lúc một lớn, như thể sắp sửa nhấn chìm tôi, ngộp thở trong miền ịu dàng êm ái đó.

Tôi lặng lẽ nói lên điều ước nguyện trong trái tim mình, Thôi Hy Triệt, Thôi Hy Triệt, hy vọng anh sẽ hạnh phúc!

Suốt cả đêm hôm ấy chúng tôi cứ ngồi như vậy trên ban công, gió luồn vào trong lớp áo nhưng tôi không hề cảm thấy lạnh một chút nào.

Còn trận mưa sao băng đó thì trước sau cũng không thấy xuất hiện, kỳ tích tuyệt đẹp đó cuối cùng cũng không rơi vào trong đáy mắt tôi, nhưng tôi đã nhìn thấy cảnh tượng đẹp nhất rồi.

*

Thiên Diệp chạy ra bắt điện thoại bên ngoài gọi cho Ái Ni rất nhiều lần, song vẫn không hề có người bắt máy.

Anh hơi thất vọng quay về võ đường Không Liên, trong lòng bất giác trở nên lo lắng.

Không biết Ái Ni tìm anh có việc gì?

“Sao thế? Không gọi được cho Ái Ni à?” Hạ Nhạc Huyền không biết từ đâu bay tới đột nhiên lắc lư trước mặt Thiên Diệp.

“Ừ, không biết là có chuyện gấp gì không?”

“Vậy anh đi tìm cậu ấy đi.”

“Gần đây... Hay là anh không đi tìm Ái Ni thì tốt hơn”, Thiên Diệp hơi nhúu lại đôi mày tinh tế.

Mẹ anh vẫn chưa quay về Canada, nếu như anh và Ái Ni thường xuyên qua lại, chỉ e mẹ anh sẽ làm việc gì đó tổn thương đến Ái Ni.

Hạ Nhạc Huyền ngần ngừ nhìn Thiên Diệp, khó tin nổi vì sao khi một người con trai nhúu mày trông lại vẫn đẹp trai như thế, tuy nhiên, ngay trước mặt đã có một ví dụ sinh động rồi.

Mái tóc mềm mại óng mượt, đôi mày tinh tế, trong mắt dường như ẩn chứa ngàn vạn ngôi sao, lấp lánh những ánh sáng dịu dàng.

Nghe thấy Thiên Diệp bảo không muốn đi tìm Ái Ni, Hạ Nhạc Huyền vui hẳn lên, cười: “Ha ha, không phải vì thấy em thổ lộ tâm tình nên cảm động, thấy em cũng khá ôn nên tình ngộ ra đấy chứ?”

“Đúng đấy, đúng đấy, tình ngộ rồi. Tuy nhiên anh rất hiếu kỳ, em đã thích anh như vậy, tại sao hồi nhỏ chỉ luôn bắt nạt anh thôi?”, Thiên Diệp đột nhiên hỏi một câu.

“Chẳng trách anh lúc nào cũng chỉ luôn lẻo đẻo đi sau Ái Ni. Hồi ấy anh luôn luôn sùng bái cậu ấy, nói rằng đòn quật vai của Ái Ni rất lợi hại. Thế nên em thích bắt nạt anh để cho anh biết em cũng rất lợi hại”. Hạ Nhạc Huyền khua khua nắm tay lên nói.

Thiên Diệp cười vang: “Hóa ra cách thức thích một người của mỗi người đều khác nhau, nhưng mà cách của em thì thật kỳ quái.”

“Xi, em còn đang nghĩ, việc thích anh đúng là thất sách lớn nhất trong cuộc đời em, đừng nói đến việc không giành được trái tim anh, lại còn để anh ăn không ngồi rồi ở nhà em nữa chứ”, Hạ Nhạc Huyền bĩu môi.

Trên khuôn mặt Thiên Diệp lại nở nụ cười, đẹp đến mức giống như một chú thiên tinh vừa bước ra từ cánh đồng hoa oải hương vậy.

Diệu kỳ và đầy mê hoặc.

Thiên Diệp vỗ vỗ vai Hạ Nhạc Huyền nói: “Được rồi, để cảm ơn em đã cho anh ăn không ngồi rồi ở nhà mình, hôm nay anh sẽ mời em ăn một bữa cơm nhé.”

“Á? Là một cuộc hẹn hò lãng mạn, điểm báo cho việc anh sẽ thích em và có một tình yêu lãng mạn ư?”

Thiên Diệp cười dịu dàng, giống như một thiên thể phát sáng long lanh khiến người ta đến chết cũng không quên được.

Hạ Nhạc Huyền ngẩn ngơ nhìn Thiên Diệp, nỗi buồn thương trong tim chợt dâng trào lên dữ dội như con sóng thủy triều.

Dường như cô là một cánh bướm mỏng lao vào biển xanh sâu thẳm để tự hủy diệt chính mình, không màng cái chết.

Ngày hôm sau, tôi bồn chồn không nổi rời khỏi La Đồ, rời khỏi nơi chứa đựng ký ức tươi đẹp nhất của mình.

Nhưng rốt cuộc tôi vẫn phải quay về Mễ Á, nơi là nguồn gốc phát sinh của mọi vấn đề.

Tôi không còn nắm tay Thôi Hy Triệt nữa, chỉ lẳng lặng ngồi yên nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ từ từ trôi lại đằng sau.

Suốt dọc đường, tôi cố gắng lấp đầy lỗ hổng lớn trong tim mình. Cho dù nó sẽ chảy ra những dòng máu màu hoa tường vi tươi rói, dù là sẽ đau đến mức không thể nào thở nổi, nhưng tôi sẽ khâu lại cẩn thận từng mũi, từng mũi, sẽ không cho nó cơ hội toác ra thêm lần nữa.

Đến bến xe buýt, mọi người ào ra đông nghịt.

Tôi không nắm lấy bàn tay mà Thôi Hy Triệt đưa ra phía sau cho mình, nhìn theo cái bóng anh lần cuối, sau đó quay người đi lẫn vào dòng người, trốn chạy.

Có người từng nói rằng, nếu như muốn chôn vùi đi thứ mà mình không nổi vứt bỏ, cách tốt nhất là đưa nó đến nơi tươi đẹp nhất trong ký ức của mình, như thế sẽ khiến những lần sau, mỗi khi nhớ đến nó trong lòng sẽ không thấy nuôi tiếc quá nhiều.

Giờ đây tôi đã đưa Thôi Hy Triệt đến La Đồ, nơi tươi đẹp nhất trong ký ức của tôi.

Sau này khi nghĩ lại, chắc tôi sẽ không thấy tiếc nuối nữa phải không?

Thế nhưng... tại sao trên má lại ướt đầm thế này?

Thậm chí còn chưa cảm thấy mình đang khóc, nước mắt đã chảy ra ào ạt như một vòi nước không có khóa.

Tôi lên một chiếc xe buýt khác cạnh đó để về nhà, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa kính và cả dòng người đông đúc bên ngoài thấy Thôi Hy Triệt vẫn đang điên cuồng tìm kiếm bóng dáng tôi.

Thôi Hy Triệt, Thôi Hy Triệt, anh có biết không?

Em không thể khiến Chân Ni và em tách rời như ngôi sao Biela đó, khoảng cách mỗi lúc một xa, sau đó trở thành một lỗ hổng vĩnh viễn không thể nào lấp đầy nổi.

Chân Ni, em gái của em.

Nó là người em quan tâm nhất trên đời này, là người em đã thề sẽ mang lại hạnh phúc.

Mà anh lại chính là niềm hạnh phúc của nó, số phận của anh đã gắn kết lại với Chân Ni, thế nên em không thể cướp lấy anh từ tay nó một cách tàn nhẫn như thế.

Chiếc xe buýt dần dần chuyển bánh, Thôi Hy Triệt dường như trông thấy tôi, ánh mắt ẩn chứa đầy sự lo lắng và sốt ruột nhìn xuyên qua kính cửa sổ xe buýt, dán chặt lấy cơ thể tôi.

Tất cả mọi vật thể trong tầm nhìn của tôi đều biến thành ảo ảnh, cả thế giới của tôi chỉ còn lại bóng dáng Thôi Hy Triệt.

Đôi mắt cao quý mà xa cách. Khuôn mặt lạnh lùng đẹp tuyệt vời.

Những lọn tóc bồng bềnh lãng mạn bị gió thổi tung lên một cách duy mỹ.

Ánh mắt tôi trở nên dứt khoát, đôi môi bình thản hé mở.

Tôi không thích anh, Thôi Hy Triệt. Vĩnh viễn không bao giờ thích.

Cả trạm xe buýt ấy bị lời nói của tôi cắt ngọt thành một vết thương, đau đớn phát ra những tiếng u u nghe chói tai.

*

Thiên Diệp mang chiếc điện thoại bị hỏng của Ái Ni đến cửa hàng sửa chữa, dù gì thì mẹ anh cũng đã tìm thấy anh rồi, không cần thiết phải trốn tránh nữa. Thiên Diệp ngồi đợi mấy tiếng ở quán cà phê bên cạnh, cuối cùng cũng lấy được chiếc điện thoại đã sửa xong.

“Oa, đẹp trai quá, ra xin số điện thoại của anh ấy đi.”

“Cậu đi đi, mau lên, mau lên.”

“Không được, trông tự mình nhếch nhác quá.”

...

Các cô gái xung quanh tụ tập lại mỗi lúc một đông.

Thiên Diệp nở nụ cười dịu dàng, trong khoảnh khắc đã làm chết mê chết mệt cả đám con gái đó.

Thật kỳ lạ, nếu như Á Ni cũng dễ dàng bị hấp dẫn như vậy có phải tốt không. Thiên Diệp vừa nghĩ vừa lắp sim điện thoại vào, nhưng bất ngờ có hai người xuất hiện đứng chắn trước mặt anh.

“Phu nhân muốn gặp cậu!”

Ánh mắt Thiên Diệp dần dần trở nên lạnh giá, nhưng chỉ có cách lặng lẽ lên xe cùng họ.

Ngay cả khi tuyên bố cắt đứt quan hệ với người ấy, ngay cả khi thẳng thừng nói rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho người ấy, ngay cả khi một chút tình cảm yêu thương còn lại trong lòng cũng đã hóa thành nỗi hận...

Nhưng trong con người anh vẫn đang chảy dòng máu mà người ấy ban cho, đó là hiện thực không thể nào thay đổi được.

Bởi vì người ấy là mẹ anh.

Thiên Diệp đến biệt thự nghỉ hè mà mẹ anh mua ở Mỹ Á, vì chuyện liên quan đến anh nên bà ấy tạm thời ở lại đây một thời gian.

“Trong chuyến bay chiều mai, con hãy theo mẹ quay về Canada”. Mẹ Thiên Diệp cuối cùng đã đưa ra quyết định.

“Mẹ, sao từ trước đến nay mẹ vẫn cứ không tôn trọng quyết định của con như thế? Con có quyền tự lựa chọn cuộc sống cho mình.” Thiên Diệp tức giận gào lên với vẻ không cam chịu.

“Cuộc sống của con? Con muốn ở lại đây cơ bản chỉ là vì Mộ Á Ni! Còn có một lựa chọn khác nữa, mẹ có thể miễn cưỡng chấp nhận Mộ Á Ni, con có thể bảo con bé ấy cùng về Canada”, mẹ Thiên Diệp cho rằng như thế đã là mình xuống nước rồi.

“Không, cô ấy sẽ không đi với con đến Canada”, Thiên Diệp phủ định dựa vào cảm giác.

“Đây chính là câu trả lời rồi, Thiên Diệp.”

“...”

“Con bé không đi đến Canada với con, điều đó chứng tỏ nó cơ bản không thích con”, mẹ Thiên Diệp lạnh lùng nói hết câu, sau đó ngồi yên lặng lẽ chờ, chờ Thiên Diệp sẽ từng bước, từng bước thất bại trước mặt mình, sau đó đầu hàng.

Mộ Á Ni không thích mãi mãi sẽ là điểm huyết chết người của Thiên Diệp, là căn nguyên sự chống đối của anh.

Đúng như dự liệu, khoảnh khắc thoáng qua ấy trong mắt Thiên Diệp dường như có một đóa hoa vừa mới điều tàn, lặng lẽ rơi vào không gian tuyệt vọng của con người.

Lúc ấy, ánh nắng bên ngoài cửa sổ đang nhảy múa như diễn tấu trên những phím đàn đen trắng, khi đến gần Thiên Diệp ánh nắng đột nhiên trở nên sáng rực một màu vàng kim khiến anh chói mắt. Biểu cảm trên khuôn mặt Thiên Diệp trở nên ưu tư và bí ẩn, nhưng lại mê hoặc lòng người như tiếng hát của những nàng tiên cá Siren.

Thiên Diệp trấn tĩnh lại, sau đó nói một cách bình thản: “Nếu như Á Ni thích con thì sao?”

*

Giữa biển người dày đặc, Thôi Hy Triệt không thể nhìn rõ khuôn mặt của Chân Ni sau tấm kính cửa xe buýt mờ mờ, chỉ thấp thoáng thấy màu trắng lấp lánh phát ra từ đôi hoa tai hình chim phượng hoàng của cô.

Lạnh lùng tàn nhẫn.

Như có thể chói lóa tới mù mắt anh.

Anh vội vàng đi tới phía cô, nhưng trong khoảnh khắc ấy, anh nhìn thấy cô mấp máy môi.

Tôi không thích anh, Thôi Hy Triệt, vĩnh viễn không thích.

Dù không thể nghe thấy, nhưng anh vẫn có thể hiểu rõ ý cô muốn nói thông qua khẩu hình.

Cô ấy không thích anh, vĩnh viễn không thích...

Anh lằm nhằm trong miệng, trái tim bị câu nói ấy cửa đi cửa lại đầy những vết thương chẳng chịt. Dòng máu đỏ chảy ra, vết thương rộng toác đang không ngừng thờ gấp.

Thôi Hy Triệt rút điện thoại di động trong túi ra, những ngón tay chậm chậm bấm số.

Anh vẫn hy vọng rằng câu nói vừa rồi chỉ là mình suy đoán lầm. Họ đã cùng đi đến La Đồ, cô ấy nói La Đồ là nơi tươi đẹp nhất trong ký ức của mình. Vậy thì việc cô ấy đưa anh về đó, chẳng phải muốn chia sẻ với anh hay sao?

Đêm qua, cô ấy vẫn còn nằm gọn trong lòng anh, kể cho anh nghe câu chuyện của ngôi sao chổi Biela, sau đó cùng nhau chờ đợi một kỳ tích xảy ra nơi trần gian này- một trận mưa sao băng huyền diệu.

Nhưng chỉ một phút không chú ý, vừa mới quay người, cô đã không còn ở bên anh nữa.

Đứng ở một nơi xa vời không sao với tới ấy, nói với anh rằng vĩnh viễn sẽ không bao giờ thích anh.

Anh hy vọng rằng đó chỉ là ảo giác, một giấc mộng tàn nhẫn mà thôi.

“Mộ Ái Ni!”, anh kêu lên trong điện thoại một cách tuyệt vọng.

“...”, cô không trả lời, sự yên lặng đó khiến trái tim anh hoàn toàn sụp đổ. Rốt cuộc cô không muốn giải thích, không hề giải thích!

“Vì sao? Là vì Thiên Diệp à?”, anh hỏi một cách giận dữ.

“Đúng!”

“Em nói dối, em đã đưa anh đến La Đồ, đi đến nơi cất giữ những ký ức đẹp tươi nhất của em, điều đó chứng tỏ trái tim em đã chấp nhận anh.”

“Đưa anh đến La Đồ... là để anh hiểu được rằng, số phận của tôi và Thiên Diệp mới thực sự gắn liền với nhau. Bởi vì ở nơi có ký ức tươi đẹp nhất của tôi, Thiên Diệp luôn luôn tồn tại.”

“...”, tia sáng cuối cùng trong mắt Thôi Hy Triệt cũng tắt ngấm.

Cơ thể anh hơi loạn choạng, bất giác lùi về sau mấy bước.

Thiên Diệp luôn luôn tồn tại, luôn luôn tồn tại trong trái tim cô ấy.

Thế nên tất cả chỉ là tự bản thân anh quá đa tình, anh cam tâm tình nguyện.

Trời ơi, đây đúng là câu chuyện tiều lâm đáng buồn cười biết bao.

“Ha ha ha...”, Thôi Hy Triệt bật cười, tiếng cười lạnh lẽo và trống rỗng.

Điện thoại bên đó vẫn chưa ngắt máy, người ấy đang tận hưởng nỗi đau khổ của anh ư? Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni, em thực sự là một người lạnh giá vô tình đến mức đó ư?

Trái tim bất chợt bị một thanh gươm dài xuyên qua, máu tươi trào xuống, vết thương dường như không thể nào chữa khỏi.

Xe buýt từ từ chuyển bánh, trước mắt anh đã chẳng còn một bóng người.

Ánh nắng chiếu thẳng vào nơi cô ấy mới vừa tồn tại, rực rỡ nhưng u buồn.

Cô ấy đã vội vàng bỏ đi, không hề lưu luyến một chút nào đã mất hút ở đằng xa.... Cô ấy căm ghét anh đến vậy ư?

Lúc ấy, Thôi Hy Triệt bỗng thấy việc hít thở đối với anh cũng thật khó khăn.

Dường như việc thở thôi cũng khiến anh đau đớn.....

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giết Chết Ký Ưc Bằng Giác Ngủ Dài

Tôi mệt mỏi về tới nhà, phát hiện dì Quách đang ngồi trên ghế salon ngủ gật.

Khi không trang điểm, những vết chân chim ở khóe mắt dì ấy trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết. Tôi lấy một tấm chăn mỏng trong phòng ra đắp lên người dì, hết sức nhẹ nhàng.

“Áy, Ái Ni à?”, vậy mà dì Quách vẫn giật mình tỉnh giấc, nhìn tôi với ánh mắt vẫn còn lơ mơ.

“Đi vào phòng ngủ đi, ở đây lạnh lắm.”

Hai tay dì Quách xoa xoa lên cánh tay mình, sau đó hỏi tôi: “Chân Ni đã về nhà chưa?”

“Chân Ni?”

“Đúng rồi, cả đêm hôm qua không thấy Chân Ni về nhà, quả thực mẹ rất lo lắng. Mẹ đã gọi điện cho tất cả bạn học chung lớp con bé rồi, nhưng tất cả đều nói không ở cùng Chân Ni”, nói xong, dì Quách đi lên tầng 2, xem Chân Ni đã về hay chưa.

Tôi sốt ruột đi theo dì Quách, nghĩ đến cuộc điện thoại cuối cùng Chân Ni gọi cho tôi, là tối hôm qua, dường như Chân Ni đã phát hiện ra tôi đang ở bên cạnh Thôi Hy Triệt, còn tôi, lại không chú ý lắm đến việc con bé ngắt điện thoại giữa chừng.

Chân Ni sẽ không hiểu làm gì chứ?

Tìm tôi bỗng nhiên đập dồn một cách bất an.

“Làm thế nào bây giờ? Chân Ni vẫn chưa về, liệu nó có xảy ra chuyện gì không? Con bé gốc gác này, cũng không biết đang ở đâu nữa. Ái Ni, con mau gọi thử vào điện thoại của Chân Ni xem nào”, dì Quách dường như đã mất hết phương hướng.

Tôi vội lấy điện thoại ra, lập tức nhìn thấy có tin nhắn mới.

Là của Chân Ni!

Mẹ Ái Ni, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho chị, tôi sẽ khiến chị vĩnh viễn mất đi người em gái này.

Phụt!

Sợi dây bất an trong não tôi cuối cùng cũng đứt tung.

Chân Ni nói câu này là có ý gì? Lẽ nào con bé đoán ra được tối qua tôi ở bên cạnh Thôi Hy Triệt nên đi làm chuyện gốc gác rồi?

Thấy tôi sững sờ nhìn vào màn hình điện thoại hồi lâu, dì Quách cầm lấy chiếc điện thoại trong tay tôi.

Đi ấy đọc xong tin nhắn, mắt tròn xoe lên nhìn tôi kinh ngạc.

“Mẹ Ái Ni... rốt cuộc là con đã ức hiếp Chân Ni đến mức nào? Con là một người chị, làm sao có thể...”, dì Quách dùng tay bấm chặt lấy cánh tay tôi, càng bấm càng mạnh hơn. Tôi không hề phản kháng. Lúc này tôi đã không còn cảm thấy đau đớn gì nữa mà chỉ nghĩ đến mỗi Chân Ni.

“Dừng lại đi. Bây giờ chúng ta đều phải bình tĩnh”, tôi cố gắng lấy hết bình tĩnh nhìn vào mắt dì ấy, nói bằng giọng chắc chắn: “Bây giờ chúng ta lập tức đi tìm Chân Ni, trong vòng 48 tiếng nếu như vẫn chưa tìm thấy con bé sẽ lập tức báo cho cảnh sát.”

Nghe thấy lời tôi nói, dì Quách tức giận buông tay ra. Tôi mặc thêm áo khoác sau đó quay người chạy đi luôn.

Tìm kiếm khắp mọi nơi, rất rất lâu.

Từng con đường, góc phố, từng ngõ ngách, từng quán bar, thậm chí từng nhà những đứa bạn thân của Chân Ni, tôi đều tìm đến hết, thế nhưng vẫn không tìm thấy.

Cũng giống như hồi nhỏ, Chân Ni lén lút cắt nát chiếc áo mới mua mà mẹ mua cho tôi, sau đó mẹ phát hiện ra, mắng con bé một trận, Chân Ni đã khóc và bỏ chạy. Tôi và mẹ đuổi theo rất lâu, vừa chạy vừa gọi tên Chân Ni, cho tới khi bóng dáng con bé mất hút trong tầm mắt mình.

Lần này cũng vậy, tôi tìm kiếm rất lâu.

Tâm trạng từ chỗ lo lắng đã chuyển sang hoảng hốt rồi đến bất lực và tuyệt vọng, sau đó dần dần từng bước trở nên băng giá, không còn biết phải làm gì.

Chân Ni, em đã đi đâu chứ?

Em nói em không thể nào tha thứ cho chị, nhưng xin em dù có thể nào cũng đừng tự làm hại chính bản thân mình.

Chị yêu em, Chân Ni. Chị đã từng nhận lời với mẹ nhất định phải chăm sóc em cho tốt.

Thế nhưng bây giờ em lại căm ghét chị như vậy, tự biến mất đi để cắt đứt sợi dây nối quan hệ giữa chúng ta.

Quả thực là quá tàn nhẫn, vô cùng tàn nhẫn. Em có biết không?

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”, bố nhận được tin báo của dì Quách, lập tức bỏ hết công việc chạy vội về nhà.

“Việc này thì phải hỏi cô con gái yêu quý Ái Ni của anh ấy, không biết nó đã làm gì Chân Ni, chắc chắn phải là một việc khiến người ta kinh sợ mới làm cho Chân Ni đưa ra quyết định ấy”, dì Quách đưa điện thoại của tôi cho bố xem, sau đó đan các ngón tay lại với nhau, rên rỉ không ngừng: “Ông trời ơi xin hãy bảo vệ cho Chân Ni nhà chúng con đừng làm chuyện gì ngốc nghếch.”

“Thôi được rồi, em đừng nói năng linh tinh nữa, nghỉ lại xem Chân Ni có thể đi đến chỗ nào, con con nữa Ái Ni, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Chân Ni lại nói ra câu này?”, bố ngăn ngay những suy nghĩ lộn xộn của dì Quách.

“... Chân Ni cho rằng con và Thôi Hy Triệt ở bên nhau”, tôi ngập ngừng nói ra.

“Thôi Hy Triệt?”

“Chính là người mà Chân Ni thích ấy”, dì Quách vội vàng giải thích.

“Vậy thì Ái Ni, con hãy thành thực nói cho bố biết, con có ở bên cạnh người mà Chân Ni thích không?”

“...”, tôi dừng lại mấy giây, cô hống như có gì tắc nghẽn khiến giọng nói dường như không phải của mình mà lạ vọng đến từ một không gian khác đầy bóng tối, “Con có”.

“Con... Con thực sự khiến cho bố cảm thấy thất vọng, khiến cho cả mẹ con cảm thấy thất vọng nữa”. Bố nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận.

Toàn thân tôi run lên một lúc, mãi lâu sau cũng không thể nào trấn an được nỗi đau buồn đang trào lên mạnh mẽ.

Tích tắc tích tắc!

Thời gian giống như mũi dao cứ thế cứa vào da thịt tôi, cạo rột roạt trên miệng những vết thương.

Phải rồi, tôi từng nhận lời với người mẹ có nụ cười tươi đẹp nhất thế gian này.

Tôi không thể khiến người mẹ ấy thất vọng.

Tôi cố bắt đầu mình nhớ lại một cách kỹ lưỡng tất cả những nơi Chân Ni thường hay đến, khu vui chơi, quán cà phê, công viên gần nhà...

“Mộ Ái Ni!”, tôi vừa ra khỏi cửa, đã nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc.

Trong giọng nói ấy chứa đựng hương vị lãng mạn nhưng nguy hiểm của đại dương.

Thôi Hy Triệt? Toàn thân tôi bỗng trở nên cứng ngắc, không dám quay đầu lại. Dừng mấy giây, tôi tiếp tục đi về phía trước.

“Mộ Ái Ni!”, đằng sau vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

“Đừng có gọi tên tôi, đừng có gọi! Tại vì sao... vì sao sau khi tôi đã nói không thích anh mà anh vẫn đến tìm tôi? Sao không thử tìm cách quên tôi đi, coi tôi như một người xa lạ chứ?”, tôi quay đầu lại, nói một cách dứt khoát.

“Anh không thể, Mộ Ái Ni. Suốt cuộc đời này anh không thể xem em như người xa lạ, hiện thực đó bất kể là em hay là anh đều không thể thay đổi được”, Thôi Hy Triệt nói với vẻ kích động.

“Nhưng mà tôi đã nói tôi không thích anh, hiện thực này cũng không có cách gì thay đổi được”, tôi lạnh lùng nhắc lại câu nói tàn nhẫn đó.

Phía sau tôi không còn bất cứ âm thanh gì, tất cả như rơi vào một hang sâu tăm tối và tĩnh mịch.

“Là do Chân Ni có đúng không?”, giọng nói lạnh lùng của anh bay tán ra trong gió.

“Chân Ni?”, tim tôi chợt giật thót lên, bỗng nhiên bước chân dừng lại.

“Cô ấy đã đến tìm anh”, Thôi Hy Triệt nói khê khàng, “đứng vào buổi sáng hôm chúng ta từ La Đồ quay về.”

Tôi hoảng hốt quay đầu, hỏi bằng giọng sốt ruột: “Con bé có nói gì không?”

“Cô ấy hỏi anh có phải đêm hôm trước đã ở bên em không?”

Soạt!

Toàn bộ nhiệt độ trong cơ thể tôi bỗng nhiên tụt xuống, thấp tới mức xuống dưới cả không độ.

“VẬY anh trả lời thế nào?”, dù biết rằng có hỏi thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng trong lòng tôi vẫn khắp khởi hy vọng khi đó anh không trả lời Chân Ni.

“Anh nói với cô ấy đúng vậy, cô ấy vô cùng tức giận...”

Mặt tôi giống như bị đánh đòn đập liên mấy cái, toàn thân trở nên lạnh lẽo đến mức tê dại.

Bầu trời dường như cũng nghe thấy tiếng kêu than trong lòng tôi, những hạt mưa mau bắt đầu rơi xuống trong tiếng chim kêu đau khổ.

Từng hạt từng hạt.

Tỉ tách tí tách.

Mưa rơi ướt đầm trên mắt tôi, ướt đầm trên khuôn mặt...

Tôi quay người đi trong nỗi tuyệt vọng. Khoảnh khắc ấy, dường như thời gian đã ngưng tụ lại.

Chậm rãi như trong một bức họa Montage, đôi mắt lạnh lẽo đến vô cùng của tôi phát ra những ánh nhìn đầy buồn đau và tuyệt vọng, kèm theo đó là sự căm giận.

“Thế nên cơ bản không phải là vì Thiên Diệp mà em từ chối anh. Nguyên nhân khiến em từ chối anh bởi vì Chân Ni là em gái em, bởi vì cô ấy thích anh, nên em muốn nhường cho cô ấy, nên em mới nói ra những điều vô lý ngày hôm đó đúng không?”

Dưới từng đám mây đen nặng trĩu, dưới cơn mưa dày hạt, tôi nhìn khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ cố chấp của Thôi Hy Triệt.

Khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng của anh dường như đang phát ra luồng sáng màu xanh nhạt trong làn mưa trắng bạc, khiến người ta động lòng, ngạt thở.

Trong bầu không khí lạnh lẽo ấy, Thôi Hy Triệt chăm chú nhìn tôi, cái nhìn thăm sâu như muốn nhìn xuyên thấu tâm hồn tôi, nhưng lại giống như không có cách nào hiểu nổi nỗi buồn thương mà tôi đang đối diện.

Mưa mỗi lúc một lớn hơn, mỗi lúc một nặng hạt hơn.

Mỗi giọt mưa đều mang theo hơi thở của cái chết, rơi xuống mặt đất một cách dữ dội. Tan tành thành trăm mảnh.

Khắp vòm trời là tiếng chim kêu ai oán...

“Tôi đã từng nói anh là người chỉ biết gây ra sự tổn thương cho người khác, anh có nhớ không?”, tôi hỏi một cách lạnh nhạt, tiếng nói nhẹ tới mức trong suốt như một sợi tơ.

“...”, ánh mắt Thôi Hy Triệt hơi lóe sáng lên.

“Anh quả thực là một người như vậy! Nếu như có thể...”, tôi vừa nói vừa cảm thấy dòng máu nóng hổi đang rỉ ra từ trái tim mình, trong đầu hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên cuốn mình trong điệu Valse với anh: “tôi thực sự hy vọng từ trước tới nay chưa từng gặp anh, nếu vậy thì sự tổn thương có lẽ sẽ bớt đi rất nhiều. Thôi Hy Triệt, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh...”

“Còn những ký ức... Những ký ức liên quan đến chúng ta...”

“Tôi sẽ bắt chấp tất cả để quên đi...”

Phải rồi, quên đi tất cả mới là kết cục tốt nhất.

Lần gặp gỡ đầu tiên chẳng qua chỉ là một vở kịch vui xảy ra giữa đường.

Lần gặp gỡ đầu tiên chẳng qua chỉ là một giấc mộng tuyệt đẹp.

Nụ hôn đầu tiên chẳng qua chỉ là một trò đùa cợt của gió xuân...

Thế giới của em...

Sẽ không thể có hình bóng đơn độc của anh được nữa...

Thôi Hy Triệt nghe tôi nói hết, những tia nhìn lạnh lẽo đầy điên dại lóe lên trong mắt, không dám tin rằng tôi rốt cuộc lại có thể tuyệt tình một cách đơn giản như vậy.

Cả màn trời trở thành một màu xanh nhạt đầy buồn thương, trong thế giới tối tăm ấy, những hạt mưa lạnh ngắt theo nhau cất lên mặt tôi và anh, biến tất cả thành sự mơ hồ mờ mịt. Mưa như trút nước không ngừng nghỉ, cứ như là tất cả nước của Thái Bình Dương xanh thẳm đều đang tích tụ lại trong những đám mây kia.

Trong khoảnh khắc ấy, không gian ngập tràn một hương vị đau thương và buồn thảm.

“Anh không hiểu... quả thực anh không hiểu vì sao em cứ luôn bảo vệ Chân Ni như vậy, em thậm chí còn vì Chân Ni mà lập ra thỏa thuận với anh, hy vọng rằng anh sẽ trở thành bạn trai của cô ấy. Nhưng mà Mộ Ái Ni, tình cảm thì làm sao có thể kiểm soát được kia chứ? Nếu như có thể, anh cũng đã mong rằng mình sẽ không bao giờ thích một người lạnh lùng băng giá như em”, Thôi Hy Triệt thấp giọng tới mức như gần lại, âm thanh bị tiếng mưa làm cho vỡ vụn ra.

“Tình cảm không thể kiểm soát được, thế nên tôi không làm cách nào thích anh được.”

“Mộ Ái Ni, em vẫn đang nói dối! Lẽ nào vì tình chị em thì có thể giết chết tình yêu của một người, làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra hay sao?”

Tôi đã từng nói với bản thân mình, nếu như Thôi Hy Triệt làm tổn thương đến Chân Ni, bất kể là vô tình hay cố ý, tôi sẽ điều dùng hết khả năng của mình để bắt anh phải trả giá.

Ngày đêm tôi sẽ luôn nhắc mình điều đó để cố hết sức.

Cho tới khi nhắm mắt...

Và bây giờ cũng vậy...

Xuyên qua màn mưa, tôi nở nụ cười giễu cợt, đáp lời bằng vẻ lạnh nhạt: “Tôi đối với anh từ trước đến nay chưa hề có tình cảm, thì việc gì phải xóa bỏ chứ.”

Những dòng nước nóng hổi bắt đầu trào ra từ khóe mắt tôi, hòa lẫn vào nước mưa rơi ướt đầm trên má.

Cảm giác như có thứ gì đó như tiếng chim kêu ai oán trong lòng, sau đó chết đi trong câm lặng.

Lúc quay người đi, nụ cười của tôi tan ra trong nước mưa, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã biến mất không để lại dấu vết gì. Tôi bước đi rất thẳng trong ánh mắt của người đang đứng phía sau, cố làm ra vẻ ngạo nghễ của kẻ vừa chiến thắng dù rằng đã bị cơn mưa làm cho tan tác, tả tơi.

Tôi cất bước đi, cuối cùng cũng ra khỏi phạm vi tầm mắt của người ấy, trái tim trở nên trống rỗng vô cùng. Mưa ào ạt rơi vào trong mắt, khiến tầm nhìn thoát mơ hồ, sau đó rõ rệt hơn, và lại mơ hồ...

Đột nhiên hai luồng sáng chói lóa rơi thẳng vào mắt tôi, phía bên cạnh vang lên tiếng phanh xe chói tai.

Zin zin zin!

Ánh đèn mỗi lúc một mãnh liệt hơn.

Tôi mở to hai mắt, hai chân không làm thế nào mà chuyển dịch được. Trước mắt trở thành một màn trắng mênh mông, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Tôi từng nghe người ta nói về chứng bệnh whiteout trong y học, theo tiếng Trung được giải thích là “chứng mù trắng”. Đây là hiện tượng người ta không thể phân biệt được phương hướng khi đứng giữa vùng cực Nam, Bắc hoặc cao nguyên, nơi có tuyết rơi trắng xóa đầy trời, khắp nơi đều thành một màu trắng. Trong cái vùng trắng mênh mông ấy, trời đất hòa vào làm một, cả thế gian cũng như nhạt nhòa đi, hoàn toàn không còn ranh giới, cũng không thể nào biết được ở phía trước rốt cuộc là đường đi hay là vực thẳm, là trần gian hay địa ngục...

Đúng vào thời khắc ấy, tôi cũng rơi vào trạng thái mù trắng, trước mắt là một màn trắng mênh mông, không thể nào phân biệt được phương hướng.

“Cẩn thận!”

Bên tai vang lên tiếng kêu gấp gáp đầy lo lắng của Thôi Hy Triệt, nhưng tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong sự đau thương, không thể nào dịch chuyển nổi.

Người tôi bất ngờ được đẩy ra, lúc ngã xuống đất, tôi nhắm nghiền hai mắt, rơi vào một thế giới tối đen vô tri vô giác...

Trong một màu xanh miên man vô cùng mê hoặc, tôi cứ đắm chìm mãi xuống...

Chìm đắm xuống...

Chìm đắm xuống biển sâu lạnh giá không bờ không bến.

Bên tai dường như đang vang vọng tiếng sáo du dương của các nàng tiên cá, đắm tình nhưng u buồn. Trong thế giới khiến cho tôi sắp ngạt thở ấy, sự

sống đầy rức rồi vẫn cứ lướt qua không ngừng bên tôi.

Thế nhưng toàn thân vẫn đau đớn và lạnh lẽo, khiến tôi thốt lên những tiếng kêu tuyệt vọng nhất.

“Lạnh... lạnh quá...”

“Đau quá...”

Lúc ấy một bàn tay ấm áp bỗng nắm lấy tay tôi, giọng nói còn êm dịu hơn cả cơn gió mùa xuân nói khẽ bên tai tôi: “Ái Ni, Ái Ni... anh đang ở đây, anh vẫn luôn ở đây.”

Trái tim tôi không hiểu sao lại trở nên yên ổn, đôi bàn tay quen thuộc biết bao, vô số những lần rơi vào vực sâu tuyệt vọng trước đây, chính bàn tay ấy đã kéo tôi lên. Yên tâm... tôi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Lần tiếp theo khi ý thức quay về với bộ não, tôi dường như nhìn thấy một chiếc xe lao cực nhanh về phía tôi với vẻ tuyệt tình.

“Á!”

Tôi mở to mắt đầy hốt hoảng, ngồi thẳng dậy, nhìn quanh khắp bốn phía căn phòng.

Phòng của tôi?

Sao tôi lại về đây được?

Tấm rèm màu trắng toát bên cửa sổ theo gió khẽ bay lên, nhưng thế giới bên ngoài dường như bị một đôi cánh màu đen ma quái bao trùm lên, lạnh giá và u ám.

Một người đang quỳ bên giường nơi tôi ngồi, những ngón tay linh khí đang nắm chắc lấy tay tôi.

Là Thiên Diệp!

Như thế tức là Thiên Diệp đã cứu tôi ư?

Tôi nhẹ nhàng rút tay mình ra, xuống giường đi vào buồng tắm.

Tôi ngồi vào trong bồn tắm, những dòng nước ấm áp chảy ra từ chiếc vòi hoa sen dần dần thấm ướt toàn cơ thể.

Sự ấm áp vô cùng này có lẽ sẽ có thể xua đi mọi giá lạnh trên người, lạnh đến mức phát hoảng, lạnh đến mức đốn đau nữa...

Trong buồng tắm tĩnh lặng ấy, những làn khói trắng bông bành lan tỏa khắp nơi.

Một khuôn mặt xinh đẹp như đóa hoa tường vi lại xuất hiện trong đầu.

Khi vừa cười vừa nói nó luôn thích lấy một ngón tay xoắn những lọn tóc quăn đầy lãng mạn vào, giọng nói nghe nhẹ nhàng và trong vắt như tiếng chuông bạc.

Chân Ni, Chân Ni...

Em gái của chị, rốt cuộc em đang ở đâu kia chứ?

Tôi đứng dậy, mặc bộ quần áo khô vào người. Tấm gương trong buồng tắm hiện lên hình ảnh của tôi.

Khuôn mặt gầy và trắng nhợt nhạt, đôi mắt trống rỗng.

Đôi hoa tai hình con chim phượng hoàng đeo trên tai lấp lánh những tia sáng lạnh lẽo làm chói mắt.

Tôi đi ra khỏi buồng tắm, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn dương cầm, sao mà dịu dàng tươi đẹp đến thế, sự ấm áp khiến người ta phải rơi nước mắt.

Chỉ trong phòng Chân Ni mới có dương cầm, lẽ nào con bé đã về rồi?

Tôi đi sang phòng Chân Ni, chỉ thấy một người đang nhìn tôi cười hiền dịu.

Nụ cười mang theo cả mùi thơm của hoa oải hương.

Những ngón tay đầy linh khí của anh đang đi dạo trên những phím đàn đen trắng, nhẹ nhàng và huyền ảo như cánh bướm bay dập dờn qua biển cả.

Tôi lặng lẽ đi đến gần, ngồi xuống bên cạnh anh, đầu dựa vào vai anh.

Thời gian như bị tiếng đàn điệu kỳ mê hoặc, bỗng như không trôi đi nữa.

Tất cả mọi thứ xung quanh trở nên hư ảo, biến thành những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, những ngôi sao bị tiếng đàn hấp dẫn, lần lượt rơi xuống, lóe lên những ánh sáng màu trắng ngọc hết như những bông hoa tuyết trong suốt.

Mẹ tôi từng nói, khi bà nhớ đến tôi, những vì sao sẽ rơi xuống, hóa thành những bông hoa tuyết rơi trời.

Giờ đây, liệu có phải là mẹ đang nhớ đến tôi không.

“Còn nhớ hồi nhỏ, em luôn mong sẽ trèo được lên ngọn cây cổ thụ ở La Đồ để lên trời tìm mẹ. Còn bây giờ thì sao? Nghe tiếng đàn của anh chắc là em không cần phải vất vả như thế nữa, là đã có thể cảm nhận thấy nỗi nhớ mong của mẹ dành cho em rồi”, giọng nói của Thiên Diệp đột nhiên rất nhẹ, nhẹ như đôi cánh trắng tinh khôi của thiên sứ vậy.

“...” Trái tim tôi đột nhiên trở nên ấm nóng.

Thiên Diệp ngồi bên cạnh như đã trở thành cây cổ thụ đó, có thể khiến tôi cảm nhận được sự yên bình và thư thái.

“Đồ!”

Đột nhiên, tất cả bị nốt đồ nặng nề của cây đàn phá vỡ, cảnh tượng huyền ảo bỗng như tảng băng trắng với đầy vết nứt, ngay sao đó vỡ tan ra thành muôn mảnh.

“Thiên Diệp?”, tôi nghi hoặc nhìn Thiên Diệp, chỉ thấy khuôn mặt anh ta bỗng trở nên trắng bệch, mồ hôi trên trán không ngừng rịn ra, bàn tay phải đặt trên những phím đàn run lên không thể nào kiềm chế nổi. Tôi cảm thấy hơi bất an, lo lắng hỏi: “Thiên Diệp, anh làm sao thế? Tay anh làm sao thế?”

Thiên Diệp cắn chặt răng, dường như cố gắng chịu đựng sự đau khổ cực điểm. Dầu vậy, anh vẫn gắng sức quay sang tôi mỉm cười, muốn làm cho tôi yên lòng.

Nụ cười của anh nhợt nhạt và chớp chớp, giống hệt một bông hoa đang sắp úa tàn.

Tôi vội vàng đưa Thiên Diệp vào bệnh viện, trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Sao lại có thể như vậy chứ?

Thật lạ lùng, lần trước vì Chân Ni nhờ, tôi đưa Thiên Diệp đến đánh đàn làm nền cho vở kịch, kết cục là anh đột nhiên lạc điệu khiến buổi biểu diễn bị phá vỡ. Vì sao tôi nay anh lại có thể chơi đàn hay như vậy?

Tôi đột nhiên nhớ ra câu Thiên Diệp từng nói với mình...

“Đồ ngọc mới thích nắm tay anh! có điều em thấy tay anh có vẻ thích hợp với việc ngồi chơi pianotrong một nhà hát lớn rực rỡ ánh đèn vàng ở Vienna hơn là dùng để chặn dao găm đấy.”

“Ha ha, thế à? Đôi bàn tay này vừa vặn biết chơi đàn đấy, tuy nhiên nó không thể lướt trên các phím nhạc nữa rồi.”

“Xì, biết chơi đàn tại sao lại không thể chơi nữa?”

“Bởi vì tay cũng hỏng như một cỗ máy cũ kỹ rồi.”

...

“Anh không thể chơi đàn được nữa rồi.”

“Vì sao thế?”, tôi không hiểu, hỏi lại anh.

“Ha ha, vì tài cùng sức kiệt rồi. Tuy nhiên nếu như em muốn anh đi, anh sẽ đến đó chơi một lần. Nhưng nếu anh chơi đàn thêm một lần nữa mà bàn tay này trở nên tàn phế, em có muốn anh đi không?”

“Tay anh có thể cầm đũa, có thể đánh đòn quạt vai, chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Thiên tài dương cầm đẳng cấp thế giới dù có tài cùng lực kiệt, khi tấu lên bản nhạc chắc vẫn khiến bọn em kinh ngạc đấy.”

“Ha ha, cũng có thể nói như thế.”

...

Hông giống như một cỗ máy cũ kỹ rồi?

Tôi liên tưởng đến vẻ mặt đau khổ mới rồi của Thiên Diệp, còn cả bàn tay cứ run lên không sao kiềm chế nổi của anh.

Tay Thiên Diệp từng bị thương nên không thể tiếp tục chơi đàn?

Đó là lời giải thích duy nhất.

Khi tôi còn đang phỏng đoán lung tung, mẹ Thiên Diệp từ đâu chạy vội đến, sắc mặt bà ấy vô cùng nghiêm trọng, đầy sự tức giận và mang theo sát khí.

“Tay Thiên Diệp thế nào rồi?”, bà ấy hỏi.

“Cháu cũng không biết, anh ấy đang chơi đàn cho cháu nghe, đột nhiên tỏ ra đau đớn...”

Tôi còn chưa nói hết câu...

Bốp!

Mẹ Thiên Diệp đã thẳng tay tát mạnh vào mặt tôi.

Đau, đau quá! Trên mặt như bùng bùng lửa cháy, đau như phải bỏng.

Tôi nhìn mẹ Thiên Diệp bằng ánh mắt đầy sự tức giận và khó hiểu.

Trong mắt bà ấy lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đến ghê người, vì tức giận nên ngực phập phồng gấp gáp: “Mộ Ái Ni, cố phải hủy hoại thằng bé, hủy hoại nó rồi mới thấy vừa ý hay sao?”

“Cháu không có, cháu không hề biết vì sao anh ấy đột nhiên lại như thế!”

“Thiên Diệp vốn không được phép chơi đàn.”

Cái gì? Vì sao Thiên Diệp lại không được phép chơi đàn?

Anh ấy chẳng phải là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới ư? Chẳng phải bất kể bản nhạc nào được đòi tay anh ấy diễn tấu lên cũng không hề có đối thủ hay sao?

“Vì sao lại không được phép chơi đàn?”, tôi hỏi bằng vẻ bất an.

“Là vì cô.”

“Cháu ư?”

“Thiên Diệp vì muốn từ Canada trốn về gặp cô, đã đánh nhau với mấy người vệ sĩ nên bị thương nặng ở tay.”

Là để về nước gặp tôi ư? Thiên Diệp...

Là do em đã hại anh ư?

Khi tôi vẫn còn đang sững sờ, bác sĩ đã đi ra từ phòng bệnh.

“Cậu ấy vừa làm gì?”

“Bác sĩ, mới rồi khi đang đánh đàn, anh ấy đột nhiên tỏ ra rất đau đớn.”

“Thảo nào. Tay cậu ấy từng bị thương nặng, khiến cho những dây chằng ở cánh tay bị kéo mạnh, đến cả các cơ điều khiển ngón tay cũng bị ảnh hưởng, cần phải nghỉ ngơi hoàn toàn trong nửa năm. Tuy nhiên tình trạng của cậu ấy cho thấy từ đó đến nay chưa hề hồi phục, thêm vào đó là việc chơi đàn khiến cho tình hình càng nghiêm trọng hơn, rất có khả năng sau này sẽ không thể chơi đàn được nữa...”

Nghe bác sĩ nói dứt lời, mẹ Thiên Diệp run rẩy bước lùi về phía sau.

“Không thể nào, không thể nào, con trai tôi sẽ không có chuyện gì. Tôi sẽ mời bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho cánh tay của nó, các người ở đây toàn là bác sĩ hạng tôi, cơ bản là không có chút trình độ nào...”

Giọng nói của bà ấy mỗi lúc một xa xôi, giống như đang truyền đến từ một không gian nào khác.

Bàn tay tôi bám lên cửa kính phòng bệnh, nhìn Thiên Diệp đang nằm trên giường trong đó, dòng nước mắt nóng hổi bắt đầu lăn xuống.

Hóa ra chính tôi là người đã hại Thiên Diệp đến mức này.

Hại anh từ một ngôi sao lớn của thế giới trở thành một kẻ không có bất cứ thứ gì.

Hại anh từ một người thừa kế của gia tộc lớn trở thành kẻ lang thang không có nhà để về.

Hai anh từ một người khỏe mạnh trở thành một bệnh nhân với những ngón tay tàn tật.

Tôi đích thực là một kẻ vô cùng vô cùng xấu xa, thế nhưng Thiên Diệp trước sau vẫn chờ đợi bên cuộc đời tôi.

“Bác sĩ, tôi có thể vào thăm anh ấy không?”

“Ừm, nhưng xin hãy cố gắng đừng làm ảnh hưởng đến việc bệnh nhân nghỉ ngơi.”

“Vâng”, tôi gật đầu.

“Không được!”, mẹ Thiên Diệp đứng chắn trước cửa, lặp đi lặp lại: “Ta nói là không được! Ta sẽ không để cho cô gặp lại Thiên Diệp một lần nào nữa, đối với cô, ta đã không còn gì để nói rồi, ta chỉ muốn nói một câu cuối cùng này.”

“...”, tôi lặng im chờ bà ấy nói hết câu.

“Xin cô hãy tránh xa Thiên Diệp một chút!”

Cạch!

Mẹ Thiên Diệp đóng mạnh cánh cửa vào, thậm chí còn đóng kín cả rèm cửa sổ, khiến hy vọng cuối cùng được nhìn thấy Thiên Diệp của tôi cũng bị hủy diệt trong chớp mắt. Nhưng mà bây giờ đây tôi thực sự rất muốn được nhìn thấy Thiên Diệp, rất muốn được cảm lấy những ngón tay bị thương của anh, nói với anh rằng tôi sẽ ở bên anh suốt cuộc đời này, giúp anh có thể hồi phục, cố gắng giúp những ngón tay anh lại có thể dạo lên những âm thanh tuyệt diệu.

Nhưng tôi và Thiên Diệp lại bị ngăn cách thế này.

Tôi không thể nào an ủi anh, động viên anh, ủng hộ anh.

Thịch thịch thịch!

Trong gian phòng bệnh tối mờ, Thiên Diệp có thể nghe thấy cả tiếng tim mình đang đập.

Thịch thịch thịch!

Trong khoảnh khắc ấy, khi cổ tay bỗng đau đớn, anh còn cho rằng mình sẽ đau đến chết đi trên một bãi biển đầy máu đỏ tươi, tất cả mọi thứ trước mắt đều bị máu bao trùm, không thể nào nhìn rõ Ái Ni.

Anh là một nghệ sĩ dương cầm, nhưng giờ đây những ngón tay đã mất đi khả năng khiêu vũ linh hoạt trên những phím đàn đen trắng. Thương để quạ là đã chơi một trò đùa quá bốn cột với anh. Dù anh luôn luôn chống đối lại mẹ mình, không muốn bị bà ấy ép phải học đàn, những mỗi lần bị nổi nhớ giày vò, tiếng đàn là niềm an ủi duy nhất của anh.

Vốn cho rằng mình có thể không cần đến tiếng đàn, vốn cho rằng mình có thể vứt bỏ đi...

Nhưng khi bàn tay đang chơi bản nhạc cho Ái Ni đau đến mức không thể nào tiếp tục, anh mới phát hiện ra là mình đã sai. Anh không thể từ bỏ chơi đàn, tiếng đàn đã trở thành một phần trong sự sống của anh.

“Tích tích tích!”

Đột nhiên bừng tỉnh trong âm báo điện thoại có tin nhắn nghe sắc nhọn, Thiên Diệp mở to mắt ra nhìn.

Chiếc điện thoại di động anh vừa mới sửa xong đang được đặt trên chiếc tủ thấp cạnh giường, anh với tay ra lấy.

Âm báo tin nhắn tiếp tục vang lên, hết tiếng này đến tiếng khác, âm thanh ấy ở trong căn phòng tĩnh lặng bỗng trở nên cực kỳ trong trẻo.

Là ai nhỉ?

Sao mà có nhiều tin nhắn thế?

Đúng lúc Thiên Diệp đang còn nghi hoặc, chữ Ái Ni trên màn hình đập ngay vào mắt anh.

Tin nhắn thứ nhất: Thiên Diệp, em rất lo cho anh.

Tin nhắn thứ hai: Thiên Diệp, anh đang ở đâu?

Tin nhắn thứ ba: Thiên Diệp, cảm ơn anh...

Tin nhắn thứ tư: Em rất muốn gặp anh ngay lập tức...

...

Thiên Diệp hơi kinh ngạc lại vừa hơi sốt ruột đọc hết những tin nhắn đó, tất cả đều là do Ái Ni nhắn đến hay sao? Thời gian hiển thị rõ ràng là ngày hôm Hạ Nhạc Huyền nói Ái Ni đến tìm anh.

Thời điểm ấy, Ái Ni đang mang tâm trạng thế nào mà lại gửi tin nhắn cho anh?

Đã biết rằng không thể gửi đi, vậy mà vẫn từ từ gửi hết tin này đến tin khác, khi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô ấy chứ?

Nhưng bất luận thế nào, anh vẫn thấy lòng mình ấm lại.

Bởi vì rốt cuộc anh vẫn có một vị trí an toàn trong trái tim Ái Ni, dù ngoài mặt lúc nào cô cũng làm ra vẻ lạnh lùng, không quan tâm, để ý đến bất cứ việc gì, nhưng giờ đây anh có thể ngấm ngấm cảm thấy trái tim cô anh hoàn toàn khác.

Như thế thôi đã khiến anh thỏa mãn lắm rồi...

Bóng tối bao trùm toàn bộ căn phòng, Thiên Diệp nhìn vào màn hình điện thoại, nở một nụ cười.

Màn hình sáng mờ mờ ấy bao trùm lên khuôn mặt anh, hiển hiện lên vẻ thần bí và tuyệt đẹp trên khuôn mặt ấy.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra.

Là Ái Ni ư?

Thiên Diệp ngẩng đầu lên với vẻ mong chờ, lập tức nhìn thấy một bóng người đứng ngược sáng, mặc bộ Chanel màu tím, mái tóc được búi cao một cách tinh tế. Dù không nhìn rõ mặt bà ấy, nhưng Thiên Diệp đã lầm bầm thành tiếng: “Mẹ...”

Anh hơi cảm thấy thất vọng, ánh sáng trong đôi mắt bỗng nhiên bị dập tắt trong khoảnh khắc.

“Mộ Ái Ni sẽ không đến thăm con nữa đâu, bởi vì con bé ấy cơ bản là không thích con”, giọng nói của mẹ Thiên Diệp giống như truyền đến từ địa ngục, khắc nghiệt và lạnh lẽo, hoàn toàn không cho người ta cơ hội để hít thở bình thường.

Cũng giống như hôm bắt ép anh rời khỏi La Đồ hồi nhỏ vậy...

“Mẹ, con không muốn rời La Đồ đi đến Canada”, Thiên Diệp kiên quyết nói với người mẹ đang thu dọn hành lý.

“Bất kể con quyết định như thế nào, Thiên Diệp”, mẹ Thiên Diệp dừng động tác lại, nói với vẻ mặt lạnh lùng, “con sẽ vẫn phải đi theo mẹ, đây là mệnh lệnh.”

“Mẹ, con không muốn rời nơi đây đến một nơi hoàn toàn xa lạ, ở đây có rất nhiều người con quen thuộc, Ái Ni, chủ hàng xóm, Hạ Nhạc Huyền...”

Mẹ Thiên Diệp sốt ruột cắt ngang lời con trai: “Đủ rồi! Mẹ không muốn biết những người chẳng liên quan gì đến ta đó cả. Sau này con đến Canada còn phải luyện đàn, sau này con không được đánh nhay nữa, biết không? Đôi tay chính là sinh mệnh của người chơi đàn.”

“Con không thích đàn, con chỉ thích học Taekwondo để tự bảo vệ mình”, Thiên Diệp bật khóc, từng giọt nước mắt tròn xoe rơi xuống. Cậu không biết phải làm thế nào để thuyết phục mẹ cho mình ở lại, cậu đã nhận lời với Ái Ni, nhất định phải thực hiện bằng được.

Thế nhưng ngay sau đó, Thiên Diệp bị mẹ nhốt vào phòng vì không nghe lời.

“Ping ping ping!”

Cậu dùng hết sức gõ vào cánh cửa, vừa khóc vừa gọi mẹ: “Mẹ ơi... con muốn đi gặp Ái Ni, con đã nhận lời với em ấy sẽ không đi đâu cả.”

Thế nhưng không ai để ý đến Thiên Diệp, cho đến khi cậu khóc lóc, gào thét một hồi, cuối cùng có một người mang sữa cùng mấy thứ đồ ăn vặt cậu thích nhất vào. Thiên Diệp không nghĩ đến việc ăn, chỉ uống một ít sữa. Đến lúc định đứng dậy chuẩn bị đi tìm Ái Ni, Thiên Diệp bỗng cảm thấy mỗi lúc một buồn ngủ, không thể chống nổi cơn buồn ngủ rồi dần dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi tỉnh dậy, Thiên Diệp đã ở trên không trung, ngồi trên chuyến bay sang Canada.

Thiên Diệp lại kêu khóc lần nữa, mẹ cậu không có cách nào đành phải nói với cậu: “Nếu con chịu khó tập chơi đàn mẹ sẽ để con quay về.”

“Có thật không?”, mắt Thiên Diệp bừng sáng lên, nước mắt vẫn còn in trên má.

Khi ấy, anh cho rằng học dương cầm rất dễ dàng, có khi chẳng bao lâu nữa đã có thể quay về La Đồ, gặp lại Ái Ni.

Thế nhưng qua hết một năm trong nỗi nhớ nhưng...

Rồi lại một năm nữa...

...

“Nếu cô ấy có thích con thì sao?”, Thiên Diệp giận dữ nắm chặt lấy điện thoại di động.

“Con bé ấy cơ bản không thích con, vì con cơ bản không thể đem lại hạnh phúc cho nó!”

“Con có thể!”

“Con không thể, con không nghe lời khuyên của mẹ, từ đó tới nay mà tay vẫn chưa hồi phục, có lẽ sau này còn vĩnh viễn không thể nào chơi đàn được nữa. Nếu không có dương cầm, không có gia tộc của con, thì con chẳng có bất cứ thứ gì! Người không có bất cứ thứ gì có thể mang lại hạnh phúc cho người khác hay sao?”, mẹ Thiên Diệp nở nụ cười chiến thắng, nói tiếp một cách tàn nhẫn, “Con không thể!”

Đồng tử hai bên mắt của Thiên Diệp thu nhỏ lại, sắc mặt nhợt nhạt.

Không biết là tại sao, vết thương ở cổ tay bỗng dưng lại đau nhói, đau như xói vào tận tim.

“A...”, Thiên Diệp thốt ra tiếng kêu đau đớn.

“Con sao rồi, Thiên Diệp? Thiên Diệp? Tay lại đau phải không? Mẹ sẽ lập tức gọi bác sĩ đến”, trên khuôn mặt lạnh lùng của mẹ Thiên Diệp xuất hiện vẻ lo lắng và quan tâm, bà tiến lên trước đặt tay vào trán Thiên Diệp, sau đó quay người đi ra.

Đúng vào thời khắc bà mở cánh cửa phòng bệnh, Thiên Diệp bất ngờ nhảy vọt xuống, xông đến chỗ cánh cửa.

“Thiên Diệp!”, mẹ Thiên Diệp hốt hoảng nhìn con trai xô mình sang một bên, chạy vút ra ngoài.

“Thiên Diệp! Con quy lại đây cho mẹ!”, bà chạy đuổi theo.

“Thiên Diệp.”

Chạy mau chạy mau...

Thiên Diệp nói với thâm tâm mình, phải thoát khỏi đây, mau thoát khỏi đây...

“Con bé ấy không thể thích con đâu.”

“... Vì con không thể đem lại hạnh phúc cho nó!”

“... Một người chẳng có gì như con làm sao có thể mang lại hạnh phúc cho người khác được?”

Những câu nói ấy như một lời nguyền đến từ đáy biển sâu, lạnh lùng và tàn khốc. Hết lần này đến lần khác, bà ấy muốn nhắc nhở Thiên Diệp rằng vận mệnh của anh và Ái Ni là hai đường thẳng song song. Thế nhưng chiếc điện thoại di động nắm chặt trong tay lại đem đến cho anh một sự kỳ vọng đầy mạnh mẽ khác...

Nhưng nếu ngay cả sự kỳ vọng này cũng bị hủy diệt nốt, liệu anh có nên thực sự rời bỏ nơi đây...

Thiên Diệp chạy ra sảnh bệnh viện, bỗng nhiên đứng sững lại. Dù có nhiều người như vậy cản trở trước mắt, dù thoáng qua anh vẫn có thể xuyên qua những kẻ hở của đám người ấy để nhìn thấy Ái Ni đang ngồi trên ghế.

Trong không gian chột phảng phất hương vị của số mệnh đã an bài.

Thiên Diệp chậm rãi đến gần Ái Ni, gần đây trông cô thật tiều tụy, khuôn mặt nhợt nhạt, mi mắt sụp xuống thành một cái bóng mờ mờ.

Chỉ duy đôi hoa tai hình chim phượng hoàng vẫn phát ra những tia sáng lấp lánh.

Phía sau lưng vang lên những tiếng bước chân đan xen gấp gáp, căng căng tiếng mẹ Thiên Diệp đang gọi lớn.

Thiên Diệp đưa ra quyết định, rào bước đến trước mặt Ái Ni, trong khoảnh khắc cô vừa ngẩng đầu lên kinh ngạc, Thiên Diệp đã nắm lấy tay cô, hai ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc, anh khẽ khàng nói:

“Đi với anh...”

Thế là trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, một chàng trai mặc quần áo bệnh nhân kéo một cô gái chạy vút ra khỏi bệnh viện, bám theo sau họ là những người đàn ông mặc âu phục, đeo kính râm trông kỳ quái.

Khuôn mặt chàng trai tinh tế và tuyệt đẹp, nụ cười còn ấm áp hơn cả mùa xuân.

Mái tóc dài của cô thiếu nữ tung bay trong gió như cánh diều, đôi hoa tai hình chim phượng hoàng sáng long lanh.

Dường như không ai có thể ngăn cản bước đi của họ...

Không ai có thể...

Tôi và Thiên Diệp sải bước chạy, dường như đã rất lâu rồi không chạy đuổi theo những cơn gió thế này.

Phù phù...

Bóng đêm đã qua đi, trời dần dần sáng lên.

Từng tia sáng màu da cam xuyên qua kẽ hở những đám mây chiếu xuống mặt đất, sáng trong và lung linh, thuần khiết mà buồn bã...

Gió luồn vào trong áo thổi phồng tất cả lên. Cảm giác cả thân người dường như có thể bị gió cuốn bay bất cứ lúc nào.

Tự do và lãng mạn...

“Bọn họ chắc không đuổi kịp chúng ta nữa rồi”, Thiên Diệp dừng bước, hấp háy mắt cười với tôi.

Suốt cả một đêm ngồi bên ngoài lo lắng cho Thiên Diệp, giờ đây nhìn thấy anh vui vẻ đứng trước mặt mình, tôi vừa vui mừng vừa lo lắng nói: “Sao anh lại chạy khỏi phòng bệnh thế, anh phải cẩn thận bàn tay đấy.”

“Nếu không chạy ra sẽ bị mẹ anh ép quay về Canada mất”, Thiên Diệp nhún nhún vai nhìn lên bầu trời phía xa vời.

“Anh không đi à?”, tôi cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên là không rồi, anh xin thề”, miệng Thiên Diệp nở nụ cười tươi rói.

“Lần trước anh cũng đã thề mà”, tôi buột miệng nói ra, xong rồi mới thấy hối hận.

Đáng chết!

Chẳng phải mình đã biết hồi nhỏ Thiên Diệp bị ép rời khỏi La Đồ rồi hay sao? Vậy mà vẫn còn nói thế, chẳng phải sẽ khiến Thiên Diệp càng đau lòng hơn ư?

Quả nhiên nụ cười của Thiên Diệp hơi âm trầm hơn một chút, nói: “Lần đó bắt buộc dĩ phải đi, để có thể quay về gặp lại Ái Ni, ở Canada mỗi khi có chuyện không vui, anh đều tự nhủ với mình phải cố gắng học đàn thật nhanh, học Taekwondo thật giỏi, trở nên lớn mạnh, như thế mới có thể về gặp Ái Ni. Cuối cùng thì giờ đây...”

Anh đột nhiên ngừng lại một chút, nét buồn thương lộ rõ trên khuôn mặt, “Thế nhưng bây giờ đôi tay anh không thể chơi đàn được nữa rồi, càng không thể luyện Taekwondo... Anh trở nên vô dụng thế này...”

Trái tim tôi không hiểu vì sao bỗng co rút lại.

Tôi đi lên phía trước, khẽ khàng ôm lấy Thiên Diệp đang tỏ ra mềm yếu, nói dịu dàng: “Anh còn nhớ không? Khi còn nhỏ, em từng nói với anh rằng, nếu như anh đi đến một nơi rất rất xa, em sẽ đi tìm anh.”

“...”

“Xin lỗi anh, Thiên Diệp, khi đó em chỉ nghĩ đến chuyện tức giận vì anh đã biến mất mà quên không thực hiện lời hứa của mình.”

“Ái Ni...”, trong đôi mắt Thiên Diệp là một cảm xúc gì đó vô cùng sâu sắc.

“Nhưng còn lần này, Thiên Diệp, em sẽ vì anh mà đứng nguyên tại chỗ”, tôi nói bằng giọng kiên quyết.

“...”, Thiên Diệp ôm chặt lấy tôi một lần nữa.

Tất cả như đang quay về thời thơ ấu, dưới gốc cây mà tôi tưởng rằng những cành cây đó nối liền với đám mây trên trời cao ấy, tôi cùng Thiên Diệp đang đứng đó...

“Thiên Diệp, có thật là anh sẽ không đi chứ?”

“Ừm, anh sẽ không đi.”

“Thiên Diệp, nếu như anh đi đến một nơi rất rất xa, em cũng sẽ đi tìm anh.”

“Ha ha, có thật không? Nhưng mà, Ái Ni không cần phải đi tìm anh, đừng nguyên một chỗ là được rồi, anh sẽ đến tìm em.”

...

Tất cả quay về điểm xuất phát giống như số phận đã an bài, không thể nào chống lại được.

*

Biệt thự nhà Thôi Hy Triệt.

“Mở cửa phòng ra!”, bà Bạch Lâm ra lệnh với vẻ mặt đầy giận dữ.

Người quản gia cung kính đứng bên cạnh hơi chần chừ một chút, sau đó lấy chiếc chìa khóa dự phòng trong túi ra, tra vào ổ.

Trong phòng vô cùng bừa bộn, không khí ngập tràn mùi rượu nồng nồng.

Thôi Hy Triệt ngồi bên quầy bar thu nhỏ, một tay cầm sợi dây chuyền hình ngôi sao, một mình uống hết ly này đến ly khác thứ chất lỏng màu hổ phách.

“Nghe quản gia nói, con vì một đứa con gái mà trở thành như thế này ư?”

“...”

Cánh cửa sổ chạm đất đóng im ỉm, trong căn phòng hơi u ám, không khí khiến người ta cảm giác thấy một sự tĩnh lặng đến ngột thở, như lại ẩn chứa một sự nguy hiểm như núi lửa sắp bùng phát tới nơi.

“Lập tức quên con bé đó đi. Mẹ đã chọn ngày đẹp để con đính hôn với Aisha rồi, nghe rõ chưa?”, bà Bạch Lâm nén thấp giọng lại.

“Rốt cuộc “tình yêu” đối với mẹ có ý nghĩa gì không? Một mệnh lệnh tùy tiện có thể xóa sạch tất cả mọi thứ trong đầu ư?”

“Trên thế giới này cơ bản không có thứ gọi là tình yêu trường tồn với trời đất, tình yêu chết đi sống lại. Bây giờ con đang đau khổ như vậy, nhưng có lẽ người ta đã vui vẻ quên con, rơi vào vòng tay người khác từ lâu rồi.”

“Mẹ, thôi đi! Không thể nào, không thể nào! Cô ấy vì em gái mình nên mới có ý nói như vậy, không thể nào!”, Thôi Hy Triệt găm gù với vẻ đau khổ, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng kiên quyết của Ái Ni.

Nếu quả thực cô giống như điều mẹ anh nói, thì anh biết phải làm sao đây?

Giết chết cô! Sau đó bất luận là thiên đường hay địa ngục, anh sẽ đi theo.

“Ha ha..”, Thôi Hy Triệt cười tuyệt vọng, những giọt nước bắt đầu ứa ra từ khoé mắt. Hồi lâu, những hình ảnh trước mắt dần dần trở nên rõ rệt, biến thành khuôn mặt vĩnh viễn không bao giờ thấy bộc lộ cảm xúc của mẹ anh. Ánh mắt Thôi Hy Triệt cũng trở nên lạnh lùng và đau khổ, giọng như khàn đặc lại, “Tình yêu đối với mẹ hoàn toàn có thể xóa bỏ, nhưng còn con? Đối với mẹ thì con là cái gì chứ? Con trai? Người hầu? Hay là công cụ có thể lợi dụng được?”

“Im ngay! Sao con lại có thể nói thế chứ?”

“Không phải hay sao? Con vừa ra đời mẹ đã vứt sang bên Pháp, các người đã không yêu thương con sao còn sinh ra con làm gì? Sau này con sẽ không để bố mẹ kiểm soát cuộc đời con nữa. Con sẽ không kết hôn với Aisha. Không đời nào!”, Thôi Hy Triệt nói bằng giọng lạnh lùng dứt khoát.

“Con sẽ phải hối hận! Nếu mất đi chúng ta, con cũng sẽ mất đi tất cả”. Bạch Lâm giận dữ tới mức gần như sắp sửa mất kiểm soát, bà có thể cảm nhận được quyết định của con trai mình lần này kiên định đến thế nào.

Thôi Hy Triệt cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế, đi ra khỏi phòng, khi đi ngang qua người bà Bạch Lâm, anh lạnh lùng cười nói: “Con từng hỏi mẹ rằng mẹ có hối hận với quyết định gửi con sang Pháp hay không. Ha ha, mẹ nói là không, vậy thì con cũng không hề hối hận khi rời khỏi mẹ vĩnh viễn.”

Nói dứt lời, Thôi Hy Triệt lập tức bước ra ngoài, hành lang dài dằng dặc không ngừng vang lên tiếng bước chân dứt khoát không hề do dự của anh.

Bà Bạch Lâm nhìn theo bóng con trai, lẩm bẩm tự nói với mình:

Nó nhất định sẽ hối hận...

Nhất định sẽ hối hận...

Vì Chân Ni vẫn chưa về nên bố lo lắng báo cảnh sát. Khi tôi và Thiên Diệp quay về nhà, cảnh sát đang hỏi ỏ và đi Quách những chi tiết liên quan đến

việc Chân Ni mất tích.

Còn tôi khi đối mặt với những câu hỏi của cảnh sát, đến một câu cũng không sao nói nổi...

“Nghe nói trước khi em gái cô bỏ nhà đi còn gửi tin nhắn cho cô, trong đó nói là sẽ vĩnh viễn không tha thứ, cô đã làm chuyện gì cho em gái tức giận như vậy?”

“Quan hệ giữa cô và em gái từ trước đến nay vẫn lỏng lẻo à?”

“Vì sao em gái lại ghét cô như vậy? Cô ấy có hiểu lầm gì à?”

...

Tôi rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, ký ức trở thành một mảng trắng tinh.

Sự hỗn loạn trong phòng khách cũng không thể nào tác động đến tâm tư của tôi.

Màn đêm lại buông xuống, vì hối hận và tự trách bản thân nên bỏ nhốt mình trong phòng đọc sách. Tôi thẫn thờ đi đến trước cửa phòng như một bức tượng gỗ, khẽ khàng gõ lên cánh cửa.

Kẹt kẹt!

Một âm thanh xa vời cất lên, dường như có thể mở ra cánh cửa ký ức người ta. Bên trong là màu đen sẫm như đôi cánh của ác quỷ, tôi bước vào trong.

“Bố”, tôi nói nhỏ, “Con xin bố... hãy thôi miên con một lần, giống như bố đã làm với Chân Ni hồi ấy, giúp con xóa đi một đoạn ký ức...”

Phòng làm việc của Dr.Mu

Tấm rèm cửa sổ màu trắng ngăn không cho ánh sáng mặt trời chói lọi lọt vào, không khí trong phòng có vẻ gì đó căng thẳng và thần bí. Tôi ngồi trên chiếc ghế bọc da, nhìn lên trần nhà ốp gỗ, trong mắt hiện lên những ảo ảnh trôi về từ ký ức.

Đây không phải lần đầu tiên tôi tới căn phòng này, còn nhớ lần đó là khi tôi lên 8 tuổi. Dù con nhỏ, nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm đó tôi vĩnh viễn không quên được...

“Ái Ni, con nghĩ kỹ chưa?”, bố đến gần tôi và hỏi.

Khuôn mặt đẹp trai hồi trẻ và gương mặt đầy dấu vết thời gian của bố cùng hiện lên trong ảo ảnh, trong ánh mắt căng thẳng, buồn rầu ẩn chứa bao tâm trạng giằng xé nhưng không thể nào biểu lộ ra.

Bố là một bác sĩ tâm lý, đây là phòng làm việc của ông. Bố từng tiếp vô số bệnh nhân có vấn đề về tâm lý, có lẽ chưa bao giờ ông nghĩ sẽ phải điều trị cho con gái mình.

Hai tấm rèm cửa sổ bay lên, giống như đôi cánh trắng tinh khôi của thiên sứ.

Một chiếc lá non lướt thổi vào, rơi khẽ trên sàn không để lại tiếng động nào.

Màu xanh của bầu không bên ngoài cửa sổ cũng cao quý và xa vời như người ấy...

“Bố, con nhất định phải quên anh ấy”, tôi bình tĩnh trả lời.

“Có lẽ thôi miên sẽ giúp con quên đi một mảng ký ức, nhưng quên thì có thể giải quyết vấn đề không?”

Ánh mắt bố buồn bã, con người ánh lên màu hổ phách đầy ảm áp.

Quên thì có thể giải quyết được vấn đề không? Tôi cảm thấy nghi hoặc, một thứ gì đó ấm nóng trong tim dường như muốn trào ra, trong khoảnh khắc làm tôi chìm đắm.

Không thể nào thờ được, nỗi đau như con lốc ập đến bao phủ lên tôi. Tay tôi dần dần nắm chặt lại, móng tay bấm sâu vào da thịt, đau nhói!

Chẳng phải quên đi thì sẽ không còn đau đớn nữa ư?

Tôi nhắm chặt mắt, cố dồn nén hết những tình cảm đang dâng lên xuống tận đáy lòng. Khi nhìn lại bố, ánh mắt tôi đã hoàn toàn kiên định.

“Bố, bắt đầu thôi.”

...

Rầm!

Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra bằng lực mạnh.

Một đôi mắt màu xanh sẫm đầy phần nộ nhìn thẳng vào tôi, giống hệt như một con giông tố trên mặt biển sắp sửa nổi lên.

Khuôn mặt anh lạnh giá và đông cứng, nhưng vẫn đẹp đến lạ thường.

Ánh mắt tôi và mắt anh gặp nhau, thế giới xung quanh cũng vì thế mà biến mất, dường như đang trôi đến một không gian khác.

Mây gió bên ngoài cửa sổ đều biến sắc, những đám hoa anh đào tan tác bay vào, cánh hoa bay bay xoay xoay trong gió.

Bay bay xoay xoay.

Giọng nói của anh đông kết lại trong không gian, giống như một lời nguyện đến từ địa ngục.

“Nếu em dám làm thế, anh sẽ giết em.”

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ảo Ảnh Trên Làn Nước Biếc

5 năm sau. Số 13 đường Tây Phiên, thành phố Mễ Á.

Ánh nắng mặt trời mùa đông ghé qua khung cửa sổ nhỏ xinh của tiệm bánh ngọt Queen, chiếu xuống vô vàng những ánh sáng thuần khiết nhưng buồn man mác. Màn khói trắng mờ ảo trước mắt ấy giống hệt một tấm lụa mỏng vô cùng xa hoa, khiến người ta phải ngạc nhiên về vẻ đẹp của nó.

Trong màn khói sáng mỏng manh ấy, anh chàng đẹp trai Tư Sâm đang chăm chú vào làm chiếc bánh ga tô pho-mát. Chiếc áo trắng tinh anh mặc trên người được dệt bởi những sợi ánh sáng êm dịu và lấp lánh như ngọc trai, làm người đối diện phải chói mắt mãi không thôi.

Anh ta chợt hỏi tôi bằng giọng nói ảm trầm: “Ái Ni, em có biết pho-mát được làm từ đâu không?”

Tôi nhún nhún vai, tỏ ý rằng mình không biết.

Việc bây giờ tôi đang quan tâm hơn cả là cách thức làm bánh ga tô pho-mát. Nhìn chiếc bánh vô cùng hấp dẫn, tôi hít sâu một cái, mùi thơm tuyệt vời ngập tràn trong khứu giác.

“Truyền thuyết kể rằng có một người du mục đi tìm người vợ bị mất tích trong sa mạc, đã mang theo một bình sữa tươi lên đường. Mấy ngày mấy đêm liền, anh ta kiên quyết không uống một ngụm sữa nào, vì biết rằng hiện giờ vợ mình đang rất cần một chút sữa. Cho đến khi không còn đủ sức lực để đi tiếp nữa, anh ta bất chợt nhìn thấy một ốc đảo xinh tươi, còn người vợ thì đang nằm mê một bên hồ nước trong ốc đảo. Người du mục cố gắng làm cho vợ tỉnh dậy, nhưng cả hai người vì đã quá yếu nên chỉ còn cách nằm nguyên tại đó chờ chết. Khi ấy, người du mục chợt nhớ đến chỗ sữa mình mang theo trong chiếc bình da, nên đã mang ra để hai vợ chồng cùng chia sẻ lần cuối, không ngờ rằng sữa trong bình đều đã vón thành cục, trở thành pho-mát. Nhờ có chỗ pho-mát này mà cả người du mục lẫn vợ anh ta đều lấy lại được khí lực và sức khỏe, cuối cùng đã thoát chết...”

Sau khi kể xong, Tư Sâm nhìn thẳng vào tôi với vẻ nghiêm túc, con ngươi màu hổ phách chợt trở nên sâu hút, ánh mắt tràn ra như nước. Khi anh ta định nói tiếp, chợt một tiếng “vù vù” trong không trung kèm theo luồng sáng trắng xoẹt qua cắt đứt ý định này.

Tư Sâm nghiêng đầu, một chiếc phi tiêu màu đen liền suột qua mang tai anh rồi cắm phập vào chiếc tủ bếp bằng gỗ phía sau, còn người phóng phi tiêu thì chi binh thân như rụng rụng cặp lông mày, than thở với vẻ đầy tiếc nuối: “Lại lỡ tay rồi, heiz.”

“Uyển Ly Hương, cái đầu của tôi là đích phóng phi tiêu hả?”, Tư Sâm bỗng chốc mất hết phong độ vốn có, tức giận gầm lên.

“Chỉ là tôi không muốn nghe anh tiếp tục dùng những câu chuyện vô vị đó để lừa gạt một đứa con gái “vô-tri” thôi”, Uyển Ly Hương lọc cọc đôi giày cao gót màu đỏ đi đến phía trước tủ bếp, nhưng ngón tay dài thon thon rút chiếc phi tiêu ra với đầy sức mạnh.

Làm ra vẻ tỉnh cờ, chị ta liếc tôi bằng ánh mắt hơi thù nghịch, sau đó chuyển đến khuôn mặt vẫn còn đầy phần nộ của Tư Sâm.

“À ừ thì đối với một bà già như cô đây, Ái Ni đương nhiên là một cô gái tràn đầy sức thanh xuân rồi”, Tư Sâm cười giễu Uyển Ly Hương.

“Tư Sâm chết tiệt, cái đồ trai lơ nhà anh, thế nào cũng có một ngày tôi băm xác anh ra thành trăm mảnh”, Uyển Ly Hương như bị giẫm trúng chỗ đau nhất, ánh mắt chị ta nhìn về phía Tư Sâm như lưỡi dao sắc lẹm.

“Tôi có trai lơ với chị dâu, mẹ già Ly Hương...”

“Shit! Mẹ già này hôm nay nhất định phải đánh nhau một trận với người.”

...

Đột nhiên, trong không gian hẹp ấy phủ đầy “khói súng”, tôi vội vàng chuyển cái bánh ga tô pho-mát ra khỏi chiến trường.

Uyên Ly Hương là chủ tiệm bánh ngọt Queen, một phụ nữ có thân hình mỹ miều, 30 tuổi nhưng vẫn chưa lập gia đình. Cá tính dám yêu dám hận khiến chị ta trở thành một con người mang đầy màu sắc truyền kỳ trong con mắt khách hàng. Nghe nói chị ta thông thạo mười mấy thứ tiếng ngoại ngữ, những nơi đã từng đi qua chắc phải đèn nửa trái đất. Còn Tư Sâm là một chuyên gia về điểm tâm thuộc hàng số 1 trong giới điểm tâm, đồng thời cũng là đầu bếp chính của tiệm bánh ngọt Queen, cá tính rất thoải mái, hơi lảng nhảng một chút, nhưng hề lần nào gặp phải Uyên Ly Hương, khí chất đàn ông vốn không có đối thủ đó lại bay đi đâu hết sạch. Có thể dùng câu kinh điển này để hình dung về bọn họ: không phải oan gia không hợp mặt.

Tôi ném thử một miếng pho-mát trên bề mặt bánh ga tô. Ừm, ngoài vị ngọt thơm tuyệt vời, còn có một hương vị khiến người ta thấy lòng rung động. Thế nhưng không hiểu vì sao vẫn với những trình tự đó, hương vị chiếc bánh mà tôi làm ra lại kém xa như thế?

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng chứ? Không biết tôi bỏ sót mất chi tiết nào đây?

Khi ấy cuộc chiến giữa Uyên Ly Hương và Tư Sâm đã tạm thời lắng xuống, mỗi người dựa lưng vào một góc tường thở hổn hển.

“Có phải là... cảm thấy bánh anh làm vẫn ngon hơn không, ha ha...”, Tư Sâm chú ý đến biểu cảm của tôi, nói với vẻ hơi đắc ý.

Tôi đang chuẩn bị trả lời thì bị Uyên Ly Hương cướp mất cơ hội: “Xi, những thứ anh làm chẳng qua là hợp với khẩu vị của số ít khách hàng mà thôi, nếu không thì tôi tự nhiên bỏ ngàn ấy tiền ra để thuê một gã tư chi phát triển như anh làm gì hà.”

“Uyên Ly Hương! Nếu không phải Ái Ni vẫn còn ở đây chịu sự ngược đãi của bà, thì tôi đã cuốn gói biến từ lâu lắm rồi.”

“Vèo”

Lần này thứ bay xoẹt qua gần đầu Tư Sâm là một con dao gọt trái cây sắc lạnh.

Chiến tranh lại sắp sửa bùng phát lần thứ hai.

Tôi cúi đầu gần giọng nói một tiếng: “Đủ rồi.”

Hai người đang tuyệt nũa thì tiếp tục quấn lấy nhau bỗng nhiên như hóa đá.

Trong thời gian hơn nửa năm trời tôi làm việc ở đây, những trận đấu giống hệt trò game Thế giới đại chiến này diễn ra như cơm bữa. Nếu như chỉ có hai người họ đánh lộn thì mặc kệ họ chẳng nói làm gì, nhưng có lần, một người khách vừa bước vào trong tiệm đã bị một con dao bay qua làm cho sợ quá ngất đi, kể từ lần ấy, tôi bắt đầu dĩ phải làm người đứng ra kết thúc những trận đấu vào thời điểm mấu chốt.

Đôi môi được tô son đỏ chót của Uyên Ly Hương khép chặt lại, đôi lông mày được vẽ một cách tinh tế nhướng lên.

Chị ta thật đẹp. Nhưng phóng túng quá mức.

Dẫu vậy, vẻ đẹp đó rực rỡ tới mức khiến người ta không thể chỉ nhìn thoáng qua.

“Bọn tôi cãi nhau thì liên quan gì đến cô, thảo nào bánh ga tô của cô làm vẫn không ngon được, lãng phí mất bao nhiêu nguyên liệu của tôi...”, hòng súng của Uyên Ly Hương bỗng chốc nhắm trúng tôi. Tư Sâm thấy tình hình có vẻ không ổn lắm, lập tức đi đến trước mặt tôi, cắt ngang lời chị ta: “Rất có tiền bộ rồi mà, chỉ có điều để làm ngon được như tôi thì cần phải có bí quyết riêng. Ha ha, có cần anh nói với em không? Hay là hôm nào mời anh đến nhà em ăn cơm, nhân tiện thăm bố em, sau đó anh sẽ nói hết bí quyết với em nhé. Ha ha”

Tư Sâm cười để lộ ra hàm răng trắng muốt. Trong tiếng cười của anh ta, ánh mắt tôi dần trở nên ảm đạm.

“Anh đi đi, bố con bé thấy cái bộ dạng bất chính của anh, thế nào cũng đuổi thẳng cổ ra khỏi nhà!”, Uyên Ly Hương hung hăng trừng mắt nhìn Tư Sâm.

...

Có vẻ như lại sắp cãi nhau rồi, nhưng tôi đột nhiên không nghe rõ họ nói gì với nhau nữa, thế gian trong tầm mắt đã thành một ảo ảnh mơ hồ. Mãi lâu sau, tôi mới hé môi với vẻ lạnh nhạt, nói bằng giọng nặng nề: “Bố tôi... mất rồi.”

Bọn họ bỗng nhiên trở nên yên lặng, nhìn tôi hơi lúng túng. Nhất là Tư Sâm, anh ta nhìn tôi hơi ngại ngùng, nói: “Vậy thì... vậy thì... không gặp bố em cũng được, không phải, không phải, quái quỷ, rốt cuộc mình đang nói gì thế nhỉ?”

“Đồ ngốc!”, Uyên Ly Hương liếc xéo anh ta, “Chán ngắt phải không, lập tức dọn dẹp chỗ này đi. Làm có mỗi một cái bánh thôi, mà hai người biến chỗ này thành đồng rác hả?”

“Tại chị đấy!”, tôi lạnh lùng trả lời, sau đó quay người đi luôn.

Trong cửa hàng ngay lập tức vang lên tiếng gầm đầy giận dữ của Uyên Ly Hương: “Á, làm tôi tức chết đi được...”

Ánh mặt trời dần dần chiếu xiên khoai.

Trở nên nhợt nhạt và yếu ớt.

Tôi dọn dẹp xong tất cả liễn pha một cốc hồng trà, tiện tay cầm lấy tờ báo mới ra hôm nay, ngồi xuống cạnh chiếc bàn kê sát cửa sổ.

Trên một trang báo là khuôn mặt quen thuộc với nụ cười không vướng bận mọi thứ trên đời.

Rạng rỡ và sáng chói. Giống hệt một chú thiên tinh đang bước ra từ cánh đồng ngập sắc lily, khiến người ta phải động lòng.

Bên trên bài báo là dòng tít với khổ chữ lớn màu đen: “Thiên tài piano tái xuất ở Mỹ Á.”

3 năm trước, những ngón tay của Thiên Diệp hồi phục như một kỳ tích, và như để chứng minh cho sự thực thần kỳ ấy, những âm thanh của tiếng đàn phát ra dưới đôi tay anh còn được nâng lên ở một cấp độ cao hơn, giống như âm điệu ở... nơi tiên giới.

Rất nhiều người tìm trăm phương ngàn cách để được đến nghe Thiên Diệp biểu diễn một lần, chính vì vậy mà Thiên Diệp trở thành một ngôi sao lớn được vô số người hâm mộ.

Con người được những người xung quanh coi như một thần thoại ấy suốt 5 năm qua vẫn luôn ở bên cạnh tôi, hiện thực đó khiến tôi nghĩ ngợi vẩn vơ trong phút chốc. Cứ thế lật giờ thêm mấy trang báo, đập ngay vào mắt tôi là một thông báo tuyển dụng.

“Tuyển dụng quân gia? Điều kiện duy nhất là biết làm bánh ngọt, mức lương đảm bảo ưu đãi? Ái Ni, em cần tìm việc làm à?”, không biết từ lúc nào mà Tư Sâm đã đứng ngay phía sau lưng tôi.

“Không, em chỉ tiện thể ngó qua thôi”, tôi nói một cách nhạt nhẽo, mắt nhìn đồng hồ, đã hết giờ làm rồi.

“Muốn về nhà à? Anh đưa em về nhé?”, Tư Sâm giúp tôi cầm ba lô lên.

“Có chắc là anh không phải đưa chị Ly Hương về chứ?”, dù rằng lần nào Uyên Ly Hương cũng đều nhấn mạnh với một chút bực bội rằng “đừng có gọi tôi là chị Ly Hương, ok?” nhưng tôi vẫn quen với cách xưng hô này.

Vừa nhắc đến Uyên Ly Hương, mặt Tư Sâm đã đầy vẻ hoảng sợ muốn tránh đi không kịp: “Giời, lần nào bà ấy cũng sai khiến anh như lái xe riêng vậy! Vất kiệt hết cỡ như là nô lệ ấy! Anh quả thực không muốn đưa mẹ ma nữ đó về nhà, nếu không thì chắc sẽ bị phá hỏng hết tâm trạng tốt trong suốt thời gian còn lại mất.”

Bên ngoài cửa hàng, một chiếc Rolls-Royce màu xanh lam từ từ tiến đến rồi đứng ở con đường không xa đó lắm.

Tôi cười, nói với Tư Sâm: “Cẩn thận không chị Ly Hương nghe thấy đấy, ha ha. Không cần anh đưa về đâu, đã có người đến đón em rồi, tạm biệt anh.”

Nói xong, tôi đi ra cửa tiệm bánh, đi sang bên kia đường. Một người từ trong chiếc Rolls-Royce màu xanh lam bước ra, khi nhìn thấy tôi, miệng anh ta hé mở thành một đường cong tuyệt đẹp, nụ cười trong phút chốc còn rạng rỡ lung linh hơn cả ánh mặt trời.

Giữa cặp lông mày vô cùng tinh tế vẫn lộ ra một vẻ u buồn cao quý.

Một tư chất nghệ thuật đầy mâu thuẫn như một ẩn số duy mỹ, khiến người ta không thể nào cưỡng lại nổi.

Đàn chim trắng bay về phía xa xa trên bầu trời rộng mở, giống hệt một đám mây bị cắt rời ra đang du ngoạn trên vòm không của Mỹ Á.

Làn gió lạnh giá của ngày đông cuốn xoay lẫn quất quanh tôi, không chịu rời đi.

Đi về phía người con trai với nụ cười ấm áp tràn đầy sức sống ấy, tôi khẽ gọi: “Thiên Diệp.”

Sau đó tôi bước đến gần bên anh, nắm lấy bàn tay anh đưa ra cho tôi một cách tự nhiên. Lòng bàn tay tôi chạm vào vết sẹo cũ trong lòng bàn tay Thiên Diệp, khiến nó hơi nóng bừng lên. Anh nắm chặt tay tôi, đưa lên sát đôi môi đẹp như một cánh hoa rồi đặt vào đó một nụ hôn nhẹ nhàng tựa như chiếc lông vũ.

Cảm giác ấm áp bỗng chốc từ một vùng da nhỏ ấy lan ra khắp toàn thân tôi, sau đó truyền hơi nóng đầy yên bình đến tận trái tim.

“Có người thấy đau lòng rồi hả?”, Thiên Diệp cười dịu dàng, ám chỉ Tư Sâm đang đứng trong tiệm bánh, “Anh còn cho rằng chỉ có mỗi mình anh là thích về biểu cảm lạnh lùng băng giá của em cơ đấy.”

“Phải rồi, anh quả thực rất thiếu nhân quan”, tôi liếc xéo anh một cái lạnh lùng.

Ánh nắng màu vàng kim chiếu trên mái tóc Thiên Diệp rồi về nên một vòng hào quang rực rỡ.

Còn cả thân hình anh thì bùng sáng hết như lúc đang chơi đàn, vẻ đẹp tuyệt mỹ khiến người ta cảm thấy không có thực.

Trong cảm giác mơ hồ không rõ rệt ấy, tôi bỗng chốc quay về với khoảnh khắc của 5 năm về trước...

Võ đường Taekwondo Không Liên.

“Mấy người muốn làm gì?”

Thiên Diệp nhìn mấy vị bác sĩ mặc áo blu trắng vừa bước ra từ một chiếc xe trong cả dãy xe, sau lưng còn có một tốp người mặc âu phục màu đen trông dữ dằn.

Tôi lo sợ nắm chặt tay anh, dù không biết phải làm gì nhưng vẫn hy vọng có thể làm dịu đi sự bất an trong anh.

Thấy tình hình có vẻ bất lợi, Hạ Nhạc Huyền xông lên phía trước ngăn cản: “Này, này, này, ở đây không ai hoan nghênh các người đâu, mau đi hết đi.”

Nhưng khi cô ấy vừa chạm vào một tay mặc vest đen, lập tức bị hấn ta dùng lực đẩy ngã nhào xuống đất.

Khi những người áo đen đã xếp ngay ngắn thành hai hàng, mẹ Thiên Diệp xuất hiện ở đầu kia của đội hình. Bà ta chậm chậm đi lên phía trước, giọng nói lạnh lùng khiến người ta không dễ mà chống đối: “Có lẽ vẫn phải áp dụng cách trước đây để ép con rời khỏi La Đồ, để mấy vị bác sĩ này tiêm thuốc an thần cho con ngay lập tức, sau đó đợi đến khi con tỉnh lại mới phát hiện ra rằng mình đang ở Canada rồi.”

Bà ta hơi hất cằm lên, phát ra mệnh lệnh mà không cần nói một tiếng nào. Những người mặc áo đen nhanh chóng tiến lên trước bao vây xung quanh Thiên Diệp, còn mấy vị bác sĩ cũng lập tức mở hộp đựng thuốc ra, chuẩn bị ống kim tiêm.

Những đám mây đen kịt nặng nề dần dần áp sát bầu không vơi vơi trên đầu.

Mấy con chim dáo dác đập cánh quẩn quanh không chịu bay đi.

“Ái Ni, anh đã nhận lời với em là không đi đâu cả, lần trước anh đã không tuân thủ, lần này anh nhất định phải giữ lời. Em... em có tin anh không?”

“...Ừm, em tin anh, Thiên Diệp.”

Nói xong câu ấy, Thiên Diệp bắt đầu động thủ với những người mặc áo đen, tôi cũng muốn xông lên trên để trợ giúp nhưng đã bị hai người trong nhóm áo đen đó tóm chặt lấy tay, giữ chắc đến mức không sao động đậy được.

Cuối cùng những giọt mưa cũng bắt đầu rơi xuống, những lọn tóc ướt đẫm của Thiên Diệp không còn nép rũ xuống che kín trán anh, đôi mắt đen sẫm sáng ngời lóa lên những ánh nhìn như không quan tâm đến bất cứ điều gì. Các động tác của cơ thể vốn nhanh nhẹn dù đã trở nên chậm chạp hơn nhiều trong cơn mưa, song anh vẫn nhất quyết không chịu từ bỏ.

Một phút qua đi.

Lại một phút nữa qua đi.

Rồi thêm một phút nữa...

“Thiên Diệp, cẩn thận đấy!”, tôi trông thấy một người áo đen di chuyển ra phía sau lưng anh trong chớp mắt, vội vàng hét lên cảnh báo.

Thế nhưng...

Ping!

Một âm thanh khô khốc vang lên, Thiên Diệp đã bị người áo đen đó quật ngã ra đất. Anh giằng co như một con thú nhỏ bị thương để tìm cách đứng lên, nhưng mấy lần như thế đều không đạt được mục đích.

“Thiên Diệp.... Thiên Diệp, anh đừng đánh nhau với bọn họ nữa, làm như thế chỉ khiến anh bị tổn thương thôi”, từng dòng nước mưa quật vào mặt đau rát, trái tim tôi cũng đau đớn khôn nguôi.

Những người đó không để cho Thiên Diệp có cơ hội lấy lại nhịp thở bình thường. Hai tên vệ sĩ lập tức khóa chặt lấy cánh tay anh, còn vị bác sĩ cầm kim tiêm từ từ tiến đến gần.

“Các người tránh ra cho tôi, mau tránh ra”, Thiên Diệp gào lên phẫn nộ, cố gắng tìm cách thoát khỏi gọng kìm đang kẹp chặt.

“Bỏ tôi ra, các người không thể làm thế được, không thể thế được!”, dù hai cánh tay bị giữ chặt đến mức đau nhức nhối, nhưng tôi cũng vẫn cố gắng để thoát ra.

Mấy lần như vậy đều vô ích, tôi hướng về mẹ Thiên Diệp gần giọng nói: “Việc gì mà bà phải đối xử với con trai mình như vậy, chẳng lẽ bà không có một chút tình yêu nào với anh ấy hay sao? Bà hãy cho dừng tất cả lại đi, nếu không Thiên Diệp sẽ vô cùng hận bà, vĩnh viễn căm hận bà.”

Tôi không thể nào nhìn rõ đôi mắt mẹ Thiên Diệp vì bị chiếc ô che khuất. Nhưng khuôn mặt bà ấy vẫn lạnh lùng băng giá như dòng nước mưa kia.

Bầu trời nặng nề tiếp tục khóc than, dường như muốn nhấn chìm tất cả thế giới này một cách điên cuồng.

“Á!”

Khi mũi tiêm có chứa thuốc an thần cắm phập vào cánh tay, có lẽ vì đau đớn, Thiên Diệp thốt lên tiếng kêu đầy ai oán, bi thương.

Có lẽ cũng cảm nhận được niềm đau thương đó nên bầu không dường như yên tĩnh lại.

Vị bác sĩ hoảng hốt vội rút kim tiêm ra, những người áo đen cũng buông rời Thiên Diệp với vẻ bất nhẫn, sau đó đứng tránh sang bên cạnh.

“Mẹ đã nói rồi, con có giằng co cũng chỉ là vô ích thôi, vì sao con muốn để cho sự tình trở nên thảm hại thế này?”, giọng nói của mẹ Thiên Diệp mang theo sự lạnh lùng của một ngày đông buốt giá.

Dưới làn nước mưa, Thiên Diệp loạng choạng đứng lên, khuôn mặt nhợt nhạt, sự buồn thương dâng tràn trong mắt còn nhiều hơn cả nước mưa: “Bởi vì mẹ chưa từng yêu sâu sắc một người, yêu đến mức trái tim cũng vì nó mà vỡ tan ra...”

“Yêu sâu sắc một người, khi nghĩ đến việc không thể ở bên cạnh nhau, trái tim sẽ cảm thấy đau đớn như bị xé nát...”

“Khi yêu sâu sắc một người, cả thế giới này chỉ cần một mình cô ấy tồn tại, nếu không có cô ấy, trái tim sẽ cảm thấy đau đớn như bị tan vỡ ra...”

“Nếu không có cô ấy, con sẽ mất đi niềm vui sống của mình...”

....

Trái tim tôi bỗng bị giày xéo lên một cách dữ dội, nước mắt không bị bất cứ thứ gì ngăn cản, cứ thế ào ạt tuôn rơi.

Từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy tâm ý của Thiên Diệp đối với mình...

Từ trước đến nay tôi chưa từng biết đối với anh, tôi là duy nhất...

Từ trước đến nay tôi chưa từng biết mình lại quan trọng với anh như thế...

Trong cơn mưa điên cuồng, ánh mắt tôi và Thiên Diệp gặp nhau.

Anh nở nụ cười, giống hệt một chú thiên tình tuyệt đẹp trong cánh đồng hoa lily mà tôi nhìn thấy lần đầu.

“Ái Ni, xin lỗi em, làm cho em lo lắng, sau này sẽ không như thế nữa...”

Thế là có ý gì, sau này sẽ không làm cho tôi lo lắng nữa?

“Thiên Diệp...”, tôi cố đoán ý nghĩa câu nói của anh trong sự bất an mơ hồ, đột nhiên trong thấy từ khóe miệng anh rịn ra dòng máu màu hoa tường vi, ngay lập tức bị nước mưa cuốn trôi đi, “Thiên Diệp, anh đang làm gì thế?”

Chết tiệt!

Chắc chắn thuốc an thần đã bắt đầu phát huy tác dụng, còn Thiên Diệp vì muốn mình tỉnh táo nên đã tự cắn vào lưỡi.

Anh cười dịu dàng với tôi, dường như có những đóa hoa đang nở trong mắt vậy. Cơn mưa ấy cũng bị nụ cười của anh làm cho yếu mềm đi, không còn lạnh giá như trước nữa.

Thế nhưng bông hoa trong đôi mắt ấy nhanh chóng nở đến cực điểm, sau đó dần dần tàn úa.

Khoảnh khắc những cánh hoa sắp rơi xuống, anh ngã ra đất.

“Thiên Diệp! Thiên Diệp, anh làm sao thế? Thiên Diệp... các người bỏ ra, bỏ tôi ra!”, tôi hét lên bằng tất cả sức lực của mình, hòng đau rát như phải bỏng. Có lẽ cơ thể đột nhiên được tiếp thêm một nguồn sức mạnh vô cùng lớn lao, tôi thoát được sự kiềm tỏa của bọn họ, chạy đến bên Thiên Diệp.

Máu từ miệng anh chảy ra mỗi lúc một nhiều, làm thế nào cũng không ngăn lại được.

Tùng đoá hoa tường vi màu đỏ sẫm bắt đầu nở rộ bên cạnh anh, buồn thương tới mức trở nên diễm lệ.

“Thiên Diệp, Thiên Diệp, Thiên Diệp...”, tôi bỗng trở nên hoảng hốt, không biết phải làm gì, chỉ còn mỗi cách liên tục gọi tên anh.

Tất cả mọi thứ bên cạnh tôi chợt biến mất, trong mắt tôi chỉ còn lại duy nhất Thiên Diệp đang nằm trong lòng mình.

Bên tai cũng trở nên vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng còi xe inh ỏi dường như cũng đang ở cách xa tôi cả một thế kỷ.

“Ái Ni, Ái Ni, bỏ Thiên Diệp ra để bọn họ đưa anh ấy vào trong nhà, cậu có nghe thấy gì không? Thiên Diệp sẽ không chết đâu, không chết đâu!”, giọng nói của Hạ Nhạc Huyền lặp đi lặp lại bên tai tôi, mãi lâu sau, tôi mới buông tay bỏ Thiên Diệp ra như bị điện giật.

Mấy người vệ sĩ nhanh chóng đưa Thiên Diệp vào trong võ đường.

Tôi quay người lại hỏi Hạ Nhạc Huyền: “Có thật là... sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Ừ”, Hạ Nhạc Huyền trầm mặc một lúc, sau đó gật gật đầu với tôi.

...

Sau khi xác định rằng Thiên Diệp không vấn đề gì, mẹ Thiên Diệp liền bỏ đi, sau đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Còn Thiên Diệp vì tự cắn vào lưỡi nên suýt nữa thì không bao giờ còn nói được. Chờ đến khi anh phục hồi, tôi mới hỏi vì sao mẹ anh không ép anh quay về Canada nữa. Lần nào Thiên Diệp cũng cười nói: “Chắc là cảm động rồi.”

....

“Em đang nghĩ gì thế?”, Thiên Diệp gõ nhẹ vào trán tôi.

“Không có gì... chỉ là em đang nghĩ vì sao mùa đông rồi mà vẫn chưa có tuyết rơi”, tôi nhìn lên khoảng trời có vẻ hơi nặng nề ở xa xa.

“Ha ha, anh sẽ đợi cùng em”, Thiên Diệp nói dứt lời, bước đến mở cửa xe, “lên xe đi, em muốn đến đâu ăn nào?”

“Trời lạnh lắm, hay chúng ta đi ăn lẩu nhé”, tôi đưa ra lời đề nghị.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, tôi nhìn qua gương chiếu hậu vẫn thấy Tư Sâm đứng cứng ngắc nguyên tại chỗ.

Sự thất vọng trong đôi mắt anh ta cứ lan dần ra, trở thành một màn sương trắng mờ huyền ảo.

Cứ thế từ từ nhấn chìm tất cả xung quanh.

**

“Không phải nhìn theo nữa, giai nhân đã có hẹn từ trước rồi”, Uyển Ly Hương chợt xuất hiện sau lưng Tư Sâm, nói mát mẻ.

“Có lẽ bọn họ chỉ là bạn bè bình thường thôi”, Tư Sâm không để cho Uyển Ly Hương có cơ hội lửa cháy bỏ thêm dầu.

“Phải rồi, sao trông có vẻ bình thường thế nhỉ. Tôi nói như vậy, chắc tâm trạng của anh tốt hơn rồi phải không?”, Uyển Ly Hương cười giễu cợt.

“Uyển Ly Hương!”, Tư Sâm gằn giọng.

“Sao hả? Đi, đánh xe của tôi đến đây”, Uyển Ly Hương vút chìa khóa ô tô cho Tư Sâm.

Tư Sâm tức giận trừng mắt nhìn Uyển Ly Hương, tay run lên cho thấy một sự kích động, nếu không kiềm chế nổi có thể lập tức bóp chết chị ta.

Cái gì hả? Đi?

Phù phù... .

“Uyển Ly Hương, tôi là con chó con hả?”

“Không phải, chỉ là “lái xe” phục vụ cho tôi, là “nô lệ” bị tôi chèn ép mà thôi”, Uyển Ly Hương khế nhưong mày lên, đột nhiên tạo cảm giác yếu đuối vô cùng mê hoặc. Đây là vẻ đẹp được thời gian chăm chút ngày càng hoàn hảo.

Tư Sâm chợt toát mồ hôi, lẽ nào những gì anh vừa nói với Ái Ni đã bị chị ta nghe thấy hết?

Dù rằng không mấy cam tâm tình nguyện, nhưng anh ta đành phải dụi dụi mũi, sau đó đi ra bãi đỗ xe.

Uyển Ly Hương nhìn theo bóng Tư Sâm, nở nụ cười rạng rỡ: “Đồ ngốc, thế này không phải có thể quên được con bé Ái Ni đó hay sao.”

**

“Lạnh không?”, Thiên Diệp vừa lái xe, vừa bật một bản nhạc cổ điển ành cho đàn dương cầm, “Nếu lạnh thì uống một chút rượu vang nhé!”

“Không cần”, tôi lắc lắc đầu, bên trong xe đã ấm lắm rồi.

“Hôm nay em làm việc có mệt không? Nếu em cảm thấy như thế vất vả quá, anh có thể giúp em mở một hiệu bánh ngọt.”

“Thiên Diệp!”, tôi từ chối bằng giọng nghiêm khắc.

“Á, thật khiến người ta đau lòng, lại bị cự tuyệt rồi. Thật không hiểu trái tim mềm yếu của anh làm sao có thể chịu đựng nổi sự đả kích hết lần này đến lần khác như thế, anh quả thực rất đáng thương”, Thiên Diệp ghé sát tôi, nói, “Em xem đi, vì bị tổn thương nên anh đã tiêu tụy đi rất nhiều.”

Không để cho anh ta có cơ hội làm ra vẻ đáng thương, tôi lấy tay gạt ra: “Em muốn có một hiệu bánh ngọt hoàn toàn thuộc về mình, không muốn anh giúp gì em”

Dù rằng số tiền tôi đang có trong tay còn cách một cửa tiệm bánh ngọt xa vời vợi, nhưng tôi sẽ không dựa dẫm vào sự giúp đỡ của người khác.

“Trời đất bỗng tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em”, tiếng chuông điện thoại của tôi chọt vang lên.

“A lô”, tôi nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Ái Ni, mình là Hạ Nhạc Huyền, ha ha. Mình sắp về rồi, có vui không hả?”

“Cuối cùng cũng quay về rồi hả? Lẽ nào cậu cho rằng cặp chân voi, tay éch của cậu rất được hoan nghênh ở nước ngoài?”

“Ái Ni... thật sự là rất muốn được nghe cậu nói những câu vô cùng khó nghe đó, vì mình biết người ngồi bên cạnh cậu còn nói ra những lời khó nghe hơn nữa.”

Y như rằng, Thiên Diệp ngồi bên cạnh tôi nhếch miệng lên: “Ái Ni, bảo cô ấy đừng quay về nữa, vì chúng ta có gặp cũng chẳng nhận ra đâu.”

“Thiên Diệp thôi, anh nói cái gì thế hả? Hạn cho anh đứng mười giờ ngày mai phải có mặt ở sân bay, xuất hiện trước mặt tiểu thư đây, nếu không thì sẽ cho anh biết tay”, bên kia điện thoại vọng đến tiếng thét đầy phẫn nộ của Hạ Nhạc Huyền.

Pạch!

Tôi đóng máy đúng lúc để tránh bị cô ấy làm tổn hại đến màng nhĩ của mình.

“Trời ạ, Ái Ni, em đập máy như thế ngày mai chắc chắn bọn mình không chịu nổi đâu”, phỏng đoán của Thiên Diệp không phải là không có căn cứ. Mỗi lần Hạ Nhạc Huyền nổi giận thì bất kể hoàn cảnh, bất kể thời tiết, bất kể bên cạnh có ai, chắc chắn đều khiến người ta lúng túng, sau đó nước mắt giàn giụa, hối hận vì đã trót có mặt trên thế gian này.

“Yên tâm đi, người mà cô ấy nhìn thấy đầu tiên ngày mai là anh, chứ không phải em”, tôi trả lời bình thản.

“Không thể nào chứ, em không đi đón cô ấy à?”

“Em có việc rồi, thế nên... anh hãy bảo trọng nhé.”

Ngày hôm sau, tôi mang theo tờ báo tìm đến tòa biệt thự có địa chỉ in trên đó.

“Quận A...”, có lẽ là ở đây rồi.

Tôi xác nhận lại một lần nữa địa chỉ nơi cần tuyển quản gia, sau đó nhấn chuông cổng.

Đây quả thực là một cơ hội hiếm có, nếu như nhận được công việc này, vậy thì ước mơ mở một cửa hiệu bánh ngọt của tôi có thể trở thành thực hiện sớm hơn. Mà việc mở một cửa hiệu bánh ngọt không ngoài mục đích được tìm về với những ngày thơ ấu, nơi có mùi thơm của những món ăn ngon bay ra từ nhà bếp mà mẹ làm, được tìm về với nguồn hạnh phúc luôn nằm sâu trong vùng ký ức tươi đẹp nhất của tôi...

Vào bên trong biệt thự, tôi gặp Ngải Đạt.

“Em đến nhận việc chắc cũng biết rõ điều kiện duy nhất của chỗ chúng tôi là phải biết làm các món điểm tâm”. Tôi nhìn đôi mắt tỏ rõ sự phân biệt đúng sai của Ngải Đạt, biết ngay chị ấy nhất định là một người vô cùng thông minh. Ngải Đạt mặc chiếc áo choàng màu xám nhạt, trông đáng vẻ rất có tư chất.

“Vi thế nên em có đem đến đây một suất tiramisu em tự làm, chị ăn thử xem thế nào”, cố gắng để không nói thừa một chữ, tôi lấy hộp đựng đồ điểm tâm từ trong túi vải bọc ra.

Những chiếc bánh tiramisu mang theo mùi thơm đậm đà, bên trên được trang trí những miếng dâu tây tươi ngon đỏ rực, bên ngoài dùng chocolate trắng điểm xuyến, nhìn qua đã thấy rất tinh tế và ngon mắt.

Ngài Đạt hơi nhướn mày lên, cầm lấy chiếc đĩa mà tôi đã chuẩn bị từ trước để nếm thử.

“Ồ, ok. Em cứ thoải mái xem xung quanh đi, nếu bản thân cảm thấy không có vấn đề gì thì ngày mai có thể đến đây làm việc.”

Tôi hơi kinh ngạc khi thấy sự khoáng đạt của Ngài Đạt, nhưng vẫn cố tỏ ra chẳng để ý đến thứ gì, đi loanh quanh xem xét tòa biệt thự.

Tòa biệt thự được xây dựng theo phong cách điển hình của châu Âu, màu sắc chính của khu phòng ở nghiêng về màu xanh da trời, mái nhà cao vút và hoa lệ khiến cả quần thể phòng khách giống hệt một tòa lâu đài. Từ cửa sổ ở hành lang tầng 2 có thể nhìn thấy khoảng không nơi xa tấp chân trời.

Bầu trời mùa đông luôn mang một màu xám tro vương vất buồn thương.

Ánh nắng mặt trời như những sợi tơ nhỏ xíu, mỏng manh và trong suốt.

Đột nhiên một luồng sáng phản xạ chiếu vào mắt làm tôi hơi nheo mắt lại, nhìn xuống dưới với vẻ nghi hoặc. Hóa ra bên dưới tầng 1 thiết kế một bể bơi lớn, mặt nước màu xanh biếc phản chiếu ánh mặt trời tạo thành những luồng sáng tuyệt đẹp nhưng cô tịch và lạnh giá.

Những lớp sóng sáng lấp lánh chiếu xiên xiên vào mắt tạo thành một sức hút mạnh mẽ, khiến người ta khó lòng kìm nổi ý muốn được nhảy từ tầng 2 xuống để được chìm vào làn nước trong xanh.

Dường như đó là việc đã từng xảy ra...

Ký ức trong đầu tôi chợt như những trang sách bị gió lật giờ, sột soạt sột soạt mở ra nhanh chóng. Khi ký ức đó đang dừng lại như thước phim bị dừng hình...

“Mộ Ái Ni!”, tiếng gọi của Ngài Đạt cắt ngang luồng suy nghĩ của tôi.

Tôi hơi giật mình, quay đầu lại, thấy chị đã đứng bên cạnh mình.

“Hồ bơi đó rất đẹp phải không?”, Ngài Đạt thấp giọng hỏi, đôi mắt tĩnh lặng nhìn xuống mặt nước xanh ngắt đó.

“Ừm, rất đẹp, giống hệt một viên đá lục bảo trong ký ức con người.”

“Một sự so sánh quả là kỳ lạ. Hồ bơi này là yêu cầu duy nhất của Edward, cũng chính là ông chủ của chị và là người đứng ra thuê em. Nếu so sánh ra, thì yêu cầu của anh ấy cũng thật là đặc biệt”, Ngài Đạt nhún nhún vai.

Khi ấy, một chiếc Bentley cỡ lớn màu đen từ phía bên kia khuôn viên đi tới. Tôi hiếu kỳ nhìn ra hướng đó nhưng chỉ có thể trông thấy một bóng người mờ mờ ngời trong. Ngay cả là như vậy, sự tồn tại của người đó cũng khiến cả chiếc Bentley tỏa ra một luồng khí lạnh lùng mà cao quý. Còn tất cả mọi thứ trong tòa biệt thự khi đó dường như cũng sinh động hẳn lên, cứ như tòa lâu đài trong tranh vẽ bỗng nhiên đứng thẳng dậy trong thế giới hiện thực này.

“Edward vừa từ Pháp về. Bà nội anh ấy là người Pháp, thế nên Edward có một phần tư dòng máu Pháp. Còn bố mẹ anh ấy đều là người Trung Quốc, bởi vậy hai người sẽ không gặp khó khăn gì về ngôn ngữ. Tuy nhiên, chị nghĩ rằng hôm nay anh ấy đã rất mệt rồi, không tiện gặp em nữa, phiền em hai ngày sau quay lại có được không?”

Khi Ngài Đạt nhắc đến cái tên Edward, một sự dịu dàng chợt lóe lên trong mắt chị ấy rồi nhanh chóng qua đi.

Tôi gật gật đầu nói: “Vâng. Vậy em đi trước đây.”

Khi tôi đi ra gần đến ngoài, chiếc Bentley màu đen bỗng lướt qua sát cạnh người.

Một cảm giác gì đó không gọi được tên khiến tôi quay đầu nhìn lại, nhưng cũng không biết là rốt cuộc mình muốn nhìn thấy thứ gì.

**

Trong chiếc Bentley màu đen tràn ngập một mùi hương như có như không. Thôi Hy Triệt hơi ngần ngại, anh nghĩ đó nhất định là ảo giác, nếu không thì tại sao mới rồi anh còn trông thấy bóng dáng thường xuyên lẩn quẩn trong những giấc mơ của mình trên cửa sổ tầng 2 như thế.

Giống hệt như một nàng công chúa bị giam cầm trong tòa lâu đài, nhìn chăm chú về phía xa xăm, hy vọng chàng hiệp sĩ sẽ đến cứu mình. Nhưng rồi nàng lại cứ chần chừ không buông mái tóc đen dài óng ả của mình xuống để chàng hiệp sĩ trèo lên, chỉ dùng ánh mắt cao ngạo và lạnh nhạt để nhìn hết người này đến người kia, hết phương trời này đến phương trời khác cho tới khi kết thúc cuộc đời.

Hồ bơi dưới tầng 1 phát ra từng lớp sóng sáng lấp lánh đầy mê hoặc, đẹp tới mức như không có thật. Hình bóng mới rồi xuất hiện trên cửa sổ đó có lẽ

cũng giống như một hình ảnh trong kính vạn hoa, một ốc đảo xuất hiện trên sa mạc mênh mông.

Người ta nói việc nhìn thấy một ốc đảo xinh tươi trên sa mạc là do ảo giác quang học.

Vậy còn anh thì sao?

Chiếc xe từ từ rời khỏi con đường, lao thẳng về phía hồ bơi.

“Cẩn thận đấy”, trên tầng 2 có người kêu lên.

Trái tim vốn dĩ đã tĩnh lặng rất lâu của Thôi Hy Triệt đột nhiên cảm thấy một sự mong chờ, phảng phất như trong khoảnh khắc xuân đến hoa nở rộ, anh ngẩng đầu nhìn lên đó.

Là Ngải Đạt.

Rốt cuộc không phải là cô ấy, không phải là cô ấy...

Vẫn biết rõ ràng ốc đảo trên sa mạc là cảnh ảo nhưng anh lại vẫn không kìm nổi niềm hy vọng. Vết thương trong trái tim bắt đầu vỡ toác, rỉ ra dòng máu đặc sánh màu tường vi, đau đến mức không sao thở nổi.

Ánh mắt quay về điểm xuất phát, chợt phát hiện ra chiếc xe đã nằm sát bờ hồ.

Kết kết kết!

Phanh xe không hiệu vì sao không còn tác dụng, trong lúc hơi hoảng hốt anh lại nhấn vào chân ga, sau đó là một thứ tiếng “ping” lớn, cả chiếc xe lao thẳng xuống dưới hồ.

Những dòng nước màu xanh biếc róc rách chảy vào trong xe, sau đó dường như mất kiểm soát, ào vào cuốn lấy anh.

Thôi Hy Triệt mở cửa xe bơi ra ngoài.

Trên đầu, ánh sáng của những con sóng màu xanh lam đan lẫn vào nhau, đẹp tươi vô cùng. Có lẽ nàng tiên cá trong truyện cổ Andécxen vì yêu cái đẹp đó mà lưu luyến không rời nơi đây. Làn nước lạnh giá tới mức xuyên thấu tận xương giống hệt những lưỡi dao đang lướt qua cơ thể anh, mỗi động tác bơi đều mang đến một nỗi đau nguy hiểm.

Róc rách.

Anh nổi lên trên mặt nước, khoảnh khắc trông thấy ánh mặt trời lập tức bị luồng sáng đó làm cho lóa mắt.

Ảo ảnh nơi sa mạc có lẽ cũng xuất hiện bởi cách này...

5 năm trước.

Một chiếc xe sang trọng lao trên đường một cách điên cuồng, bên trong xe, ánh mắt Thôi Hy Triệt nhìn thẳng về phía trước một cách lạnh lùng. Trong đôi mắt đó là vô số hình ảnh đan xen lẫn nhau, khi thì là con đường trước mặt, khi lại là khuôn mặt quý phái nhưng lạnh giá của mẹ anh; thoáng chốc đã biến thành Ái Ni lúc ở La Đồ, sau đó lại là Ái Ni dứt khoát nói với anh rằng từ trước đến nay chưa từng thích anh...

Không thể nào, không thể nào! Vì em gái mình nên cô ấy mới có ý nói rằng không thích anh, không để ý đến anh.

Nhưng nếu cô ấy đúng như lời mẹ anh nói, sẽ quên anh rất nhanh, sau đó vui vẻ ngã vào vòng tay ôm ấp của một người khác, vậy thì anh phải làm thế nào?

Một luồng khí lạnh rợn người tỏa lan khắp cơ thể Thôi Hy Triệt. Một giọng nói đầy bất an cứ liên tục gào thét trong thâm tâm anh-giết chết cô ấy, giết chết cô ấy! Sau đó bất luận là thiên đường hay địa ngục anh cũng sẽ đi theo.

Anh lái xe đến nhà Ái Ni trong sự vô thức. Đã có hai chiếc xe ô tô đỗ ở đó, ánh đèn màu xanh đỏ liên tục chớp lên trên nóc xe. Trái tim anh càng trở nên quặn thắt, liên tục đập dồn.

Đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại có xe cảnh sát ở đây?

Anh bước vào nhà Ái Ni với đầy sự nghi hoặc, lúng túng, thấy bà Quách đang khai báo gì đó với cảnh sát, còn Ái Ni đứng xoay lưng lại với anh, đang gõ cửa một căn phòng.

Thôi Hy Triệt vội vàng tiến lên phía trước, định hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng lúc đó Ái Ni đã vào bên trong, anh theo đến sát cửa phòng, đột nhiên nghe thấy giọng nói của cô...

“...Con xin bố.. hãy thôi miên con một lần, giống như... Giúp con xóa sạch những ký ức đó đi...”

Xóa sạch ký ức? Cô ấy muốn xóa đi khoảng ký ức nào kia chứ?

Là muốn... quên anh đi hay sao?

Nghĩ đến đây, trong đầu Thôi Hy Triệt chợt nổ òa một tiếng, khiến linh hồn đang vật lộn trong đau khổ của anh vỡ ra trăm mảnh.

Tay anh chợt run rẩy, mặt mỗi lúc một nhợt nhạt hơn, máu huyết trong cơ thể phút chốc bỗng đông cứng lại như băng.

Mẹ Ái Ni! Mẹ Ái Ni! Trái tim em làm bằng thép ư?

Gọi tên cô trong thâm tâm như vậy, kết quả là người đau đớn tột cùng vẫn là anh.... Vậy thì anh còn dựa vào cái gì để lớn giọng mà cho rằng cô sẽ không thay đổi cho đến lúc chết giống như mình?

Không!

Mình không muốn thất bại như thế!

Không!

Mình sẽ không từ bỏ cô ấy như thế, không đời nào!

Ngày hôm sau, Thôi Hy Triệt đi theo Ái Ni đến tầng 18 tòa cao ốc Thương Nghiệp. Thang máy vừa mở ra đã không thấy bóng dáng Ái Ni đâu, đập vào mắt là tấm biển vuông vẫn bên trên có những chữ chạm nổi màu vàng kim “Trung tâm nghiên cứu tâm lý học.”

“Chào anh! Xin hỏi có thể giúp được gì cho anh?”, Thôi Hy Triệt đẩy cánh cửa kính bước vào trong, một cô lễ tân ngồi sau quầy tiếp đón nở nụ cười thân tình hỏi anh.

“Mới rồi có cô gái nào đeo khuyên tai hình chim phượng hoàng đi vào đây không?”

Trên khuôn mặt cô gái đó tỏ vẻ hơi lúng túng: “Xin lỗi anh, ở đây chúng tôi không được phép tiết lộ thông tin về khách hàng.”

Hai má cô lễ tân lập tức đỏ hồng lên, ánh mắt mang theo vẻ ngại ngùng đáng yêu.

“Bởi vì cô ấy là bạn gái tôi, mới rồi hai chúng tôi cãi nhau nên tôi theo cô ấy đến đây tìm cơ hội hòa giải thôi.”

“À...”, cô lễ tân có vẻ như hiểu ra mọi chuyện, đồng thời cũng hơi thất vọng, bất giác buộc miệng nói: “Thảo nào trông sắc mặt cô ấy không được ổn lắm, cô ấy vào phòng Dr.Mu rồi.”

Nghe xong Thôi Hy Triệt lập tức đi thẳng vào đó với vẻ không hề do dự. Cô thiếu nữ đứng sau quầy lễ tân ngẩn ngơ nhìn theo cái bóng của anh, xung quanh dường như vẫn còn phảng phất mùi hương thơm dịu dịu tỏa ra trên cơ thể người con trai mới vừa đứng đó.

Quả thực là còn đẹp trai hơn cả mình tình màn bạc.

Sao mình lại kém may mắn tới mức không kiếm được một người bạn trai như thế nhỉ?

Cô vẫn nhìn với theo cái bóng cao lớn của Thôi Hy Triệt, không cưỡng lại nổi một cảm giác ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị.

Thôi Hy Triệt sai từng bước lớn.

Mẹ Ái Ni, em đến tìm bác sĩ tâm lý để làm gì chứ?

Dr. Mu?

Lẽ nào... bố của Ái Ni chính là bác sĩ họ Mộ ở đây?

Thôi Hy Triệt chợt dừng bước, quay lại quầy lễ tân: “Xin hỏi ở đây có thể giúp một người xóa bỏ đi ký ức không?”

Cô lễ tân hơi sững người, đỏ mặt trả lời: “À... ừm, bác sĩ Mộ của trung tâm chúng tôi đang nghiên cứu về vấn đề này, hy vọng không lâu nữa sẽ có thể giúp mỗi người tự do lựa chọn ký ức của mình, xóa bỏ đi những quá khứ đau buồn hoặc tăng thêm những ký ức tươi đẹp...”

Ánh mắt người con trai đó phút chốc trở nên u ám đến mức ghê người, anh không đợi cô nói hết đã quay người chạy vội vào phía trong.

Để lại cô thiếu nữ đứng nguyên tại chỗ với những phỏng đoán đầy bất an: “Xóa đi ký ức, lẽ nào bạn gái anh ấy muốn... quên anh ấy!”

“Bố, bắt đầu thôi!”, Thôi Hy Triệt vừa đi đến bên cửa phòng liền nghe thấy tiếng Ái Ni.

Dường như có tiếng sét xẹt qua bên tai, anh cảm thấy như cả thế giới này sắp đổ sụp đổ đến nơi.

Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni....

Cái tên đó quanh đi quẩn lại trong đầu Thôi Hy Triệt, tựa như lưỡi dao cắt nát tim anh. Trong phút chốc anh rơi vào một vùng tăm tối, chỉ còn lại một khuôn mặt dù có bị đẩy xuống địa ngục cũng không thể nào quên được, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng khô khốc và nói:

“Anh là ai?”

Câu nói ấy cũng giống như con chim phượng hoàng trên đôi khuyên tai, vô tình và lạnh lẽo.

“Anh là ai?”

“Anh là ai?”

...

Thôi Hy Triệt xô mạnh cánh cửa, cảm thấy cơn đau nhói như xoáy vào tim. Trong phòng, Mộ Ái Ni quay ra nhìn anh với vẻ hơi kinh ngạc xen lẫn chút buồn thương.

Không!

Không thể vì biểu cảm đó của cô ấy mà mềm lòng!

Tự nhắc nhở mình như vậy, tất cả sự vui mừng, sự nghi hoặc, mệt mỏi trong lòng Thôi Hy Triệt... đều hóa thành sự phẫn nộ và phun trào ra một cách vô cùng khủng khiếp.

Giọng nói của anh trở nên quá mức lạnh lùng, lạnh như vừa đến từ vùng cực bắc, không thể lạnh hơn...

“Nếu như em dám, anh sẽ giết em...”

Giết chết cô ấy, sau đó bất kể là thiên đường hay địa ngục, anh sẽ đi cùng...

...

“Edward, Edward, anh không làm sao chứ? Edward?”, Ngải Đạt vội vàng chạy từ trên tầng xuống, sự lo lắng tràn đầy khuôn mặt

Thôi Hy Triệt mơ hồ nghe thấy có người gọi tên mình, ánh nắng vẫn chói vào mắt khiến trong một khoảnh khắc anh không phân biệt nổi đâu là thế giới thực, còn đâu là cảnh ảo.

Thôi Hy Triệt quay đầu lại, khi tầm nhìn trở nên sáng rõ hơn, anh nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Ngải Đạt?”

“Mau lên đây, dưới nước lạnh lắm. Sao anh lại lái xe xuống bể bơi chứ? Trời ạ, đây quả là một chuyện khó hiểu nhất xảy ra với anh kể từ khi em biết anh đến nay.”

Thôi Hy Triệt trào lên bờ, đưa tay cầm lấy chiếc khăn bông khô Ngải Đạt mang tới.

Anh ngược mắt lên nhìn, trong mắt là màu xanh sâu thẳm.

Có quý mà xa cách.

“Bờ tôi vừa nhìn thấy tòa lâu đài ảo ảnh, đẹp vô cùng...”

Phải rồi...

Rất đẹp, nhưng lại lạnh lẽo thấu tận xương, hết như nước dưới hồ bơi.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đôi Cánh Gãy Của Chim Thiên Đường

Trong thời tiết lạnh giá của ngày đông, những người đi ngoài đường run rẩy lập cập quàng đôi tay xoa xoa vào hai bên vai, giống hệt những con mèo lang thang vì không tìm thấy nơi nào để trú ngụ nên kêu lên những âm thanh đầy ai oán.

Miao...

Nhẹ hợt như có như không.

Nhưng tôi lại rất thích tiết trời lạnh giá, quần chặt chiếc khăn len màu đen xung quanh cổ, những ngón tay đông cứng có màu tường vi giống hệt những bông hoa đang nở trong bầu không khí. Nếu lúc này có tuyết rơi, vừa hay có thể đón lấy những bông hoa tuyết trắng nhẹ như bông.

Sắp đến nhà rồi, phía trước là ngôi nhà mới của tôi.

5 năm trước, sau khi bỏ qua đời vì sự kiện đó, di Quách lập tức bỏ rơi tôi và Chân Ni, đồng thời cuốn gói hết mọi tài sản trong nhà ra đi. Sau đó, tôi dọn đến sống ở đây.

Cửa sổ tầng 2 vừa vận đối diện với một tấm biển quảng cáo dựng thẳng đứng, trên đó quảng cáo một sản phẩm chăm sóc da với hàng chữ:

“Chìm trong giấc ngủ trăm năm, đợi chàng cả trăm năm.”

“Mộ Ái Nữ”, một giọng nói kéo dài âm cuối quen thuộc cất lên gọi tên tôi.

Trong bầu không khí lạnh giá tới mức gần như làm đóng băng tất cả, một ánh nắng mặt trời rực rỡ bất chợt chiếu rọi vào thế giới của tôi, ngàn vạn đóa hoa nở trái mùa rộ lên không gì ngăn được, một hương vị trong mát của biển cả giữa ngày hè tràn ngập trong khứu giác.

Tôi ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Hạ Nhạc Huyền. Đúng lúc đang định cất tiếng chào, đột nhiên nghe thấy tiếng Thiên Diệp kêu lên giận dữ trong phòng: “Hạ Nhạc Huyền, lạnh chết mất, mau đóng ngay cửa sổ vào.”

“Ha ha, em không đóng đấy, anh làm gì được nào”, Hạ Nhạc Huyền cười đắc ý.

“Nếu em không muốn lập tức trở thành kẻ lang bạt không nhà cửa thì anh khuyên em nên nghe lời.”

“Xấu xa, thật biết cách đe dọa người khác...”

.....

Năm thứ hai Đại học, Hạ Nhạc Huyền bất chấp sự phản đối của bố, nhất quyết ra nước ngoài du ngoạn một mình, có khi cả năm cũng không về lấy một lần. Thế nhưng dù đã qua lâu như vậy rồi, cô ấy và Thiên Diệp vẫn giữ nguyên bộ dạng như có mối thù thiên kiếp, hề nhìn thấy nhau là cãi cọ.

Tôi vừa về đến cửa, một bóng người đã lao ra ôm chầm lấy, nũng nịu với vẻ đáng thương: “Ái Ni, Thiên Diệp lại bắt nạt mình rồi.”

“Tớ có quen cậu không nhỉ?”, không quen với kiểu biểu lộ cảm xúc thế này, tôi từ từ đẩy cô ấy ra.

“Mộ Ái Nữ!”, Hạ Nhạc Huyền trợn trừng mắt, kêu lên với vẻ bất mãn.

“Người châu Phi ở đâu tới thế nhỉ?”, tôi mỉm cười.

Hạ Nhạc Huyền trong mắt tôi gầy đi nhiều, dù các nét quen thuộc trên khuôn mặt tròn trịa đáng yêu vẫn thế, nhưng nước da vốn trắng trẻo đã trở thành một màu nâu khòe khỏan.

“Ha ha ha ha, Hạ Nhạc Huyền người châu Phi? Khục khục khục... đúng là giống thật”, Thiên Diệp đứng một bên vừa ho vừa cười.

“Tâm trạng hai người đều đang vui vẻ nên bắt nạt tôi chứ gì! Thật khiến người ta bị tổn thương, lâu như thế rồi mới gặp nhau, hai người quên tôi thật là mất hết lương tâm.” Hạ Nhạc Huyền hùng hổ ngồi phịch xuống ghế salon.

“Quên cậu và mất hết lương tâm thì có liên quan gì đến nhau. Tuy nhiên... Hạ Nhạc Huyền, đón chào cậu trở về”. Khi Hạ Nhạc Huyền còn đang ngây ngất hưởng thụ niềm xúc động do câu nói của tôi mang lại, tôi nghi hoặc nhìn sang Thiên Diệp: “Anh bị cảm rồi phải không?”

“Ừm... vì hôm qua anh và em đắc tội với tên Hạ Nhạc Huyền đó, nên hôm nay sau khi ra khỏi sân bay, cô ấy đặc biệt đãi ngộ, bắt anh đưa đi khắp mười mấy cái siêu thị lớn nhỏ chơi. Sau đó lại còn lấy lý do bị bố bắt đi xem mặt, kiên quyết không chịu về nhà, chuyển hết hành lý đến đây rồi”, Thiên Diệp nói với vẻ âm ỉ.

“Liệu có nặng lắm không? Nhà em có thuốc cảm cúm đấy.”

“Không cần đâu, đợi chút nữa ăn một bát canh nóng là khỏi thôi. À, hôm nay anh đã chuẩn bị một bữa trưa cực kỳ thịnh soạn, ha ha!”

Thiên Diệp nở nụ cười ấm áp với tôi, còn Hạ Nhạc Huyền cho đến lúc đó vẫn ngồi im chột bần bần môi, nói: “Ngứa mắt.”

Cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ thiếu tự nhiên, thấy tấm biển quảng cáo dựng trên cao. Từ đây nhìn ra đó, mấy chữ “*Chìm trong giấc ngủ trăm năm, đợi chàng cả trăm năm*” càng trở nên rõ rệt. Ánh mắt Hạ Nhạc Huyền hơi sầm lại, sau đó bất chợt nhớ ra điều gì đó, thốt lên kinh ngạc:

“Mộ Chân Ni!”

“...”, tôi và Thiên Diệp nhìn cô ấy không biết nói gì, sao tự nhiên lại gọi toáng tên Chân Ni lên một cách ngạc nhiên như thế chứ?

“Tám biển... Nữ minh tinh trên tám biển quảng cáo đó là Chân Ni đúng không?”

Nghe Hạ Nhạc Huyền hỏi tôi lại nhìn ra ngoài tám biển quảng cáo, bức họa đó đẹp như trong truyện cổ tích, còn câu quảng cáo thì nghe hay nhưng đầy vẻ u buồn.

Ai sẽ là người chờ đợi ai suốt một cuộc đời đây?

Tôi lặng lẽ nghiêng đầu, nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Thiên Diệp, lòng chợt ấm lại.

Rốt cuộc vẫn còn Thiên Diệp...

Vẫn còn Thiên Diệp...

“Em thừa lời quá, mau ra chuẩn bị ăn cơm đi, có gì muốn hỏi thì ăn xong hãy hỏi”, Thiên Diệp đi vào phòng ăn, trên bàn đã bày đầy những món đồ nhắm tỏa ra mùi thơm ngon.

“Chờ một chút, còn quà tặng cho hai người nữa”, Hạ Nhạc Huyền lấy từ trong chiếc va li to đựng ra hai chiếc túi giấy nhỏ xinh, vứt cho chúng tôi.

“Vô ớ...”, khóe miệng Thiên Diệp hơi nhếch lên.

“Em đã tìm rất lâu tại các cửa hàng ở Maldives mới được đôi ớ này đấy. Người ở đó nói, vô ớ màu tím rất hiếm thấy.” Nói xong, Hạ Nhạc Huyền hít sâu một hơi, “Oa, làm cho em lại nhớ đến hương vị của biển Maldives, làn gió biển mát mẻ, rặng san hô tuyệt đẹp, bãi cát trắng mềm mịn, những con cá nhiệt đới đáng yêu... Lại còn hể mở cửa sổ là đã có thể nhảy ngay vào làn nước biển xanh trong vắt...”

“Thôi đừng có mà đắm say ngây ngất một mình nữa đi, lần này về chắc sẽ không đi nữa chứ?”

“Cũng chưa biết được. Ước mơ của Thiên Diệp là đàn piano, ước mơ của cậu là mở một cửa hiệu điểm tâm, ai bảo ước mơ duy nhất của mình là được sống ở khắp nơi trên thế giới chứ! Thế giới quả là rộng lớn, e rằng phải mất cả cuộc đời mới thực hiện được điều đó”, Hạ Nhạc Huyền nở nụ cười đầy thỏa mãn, “Mình muốn vừa làm việc vừa được sống với ước mơ của mình, mỗi ngày đều qua đi trong vui vẻ, quan trọng hơn là mình không bị bỏ mình bất tập Taekwondo nữa, ha ha!”

Tôi cười bình thản: “Có thể sống cuộc sống mà mình mơ ước lúc nào cũng là niềm hạnh phúc chân thực nhất.”

“Hiện giờ có thể cùng hai người chia sẻ những món ăn thơm ngon hấp dẫn này, đối với anh chính là niềm hạnh phúc giản dị nhất rồi, ha ha”, Thiên Diệp nói nhẹ nhàng

“Này, hai người kẻ tung người hứng ghê quá, mình chưa ăn đã thấy no rồi”, Hạ Nhạc Huyền xát xát cánh tay vào bụng, làm bộ dạng như buồn nôn. Cô ấy đi đến trước mặt Thiên Diệp, nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải một lượt.

“Cô không phải đang chọn thịt ở chợ đâu, tiểu thư ạ. Ánh mắt nhìn đừng có hung dữ thế có được không?”, Thiên Diệp hoảng sợ lùi về phía sau.

“Yên tâm đi, cơ thể anh rất ổn, chẳng thừa tí thịt nào để có thể cắt ra nấu ăn cả”, Hạ Nhạc Huyền nhìn hồi lâu rồi mới xoa cằm nói nghiêm túc: “Xem dáng vẻ của anh thì vẫn được đứng trong top đẹp trai.”

“Ha ha, bây giờ anh nên buồn hay vui vì lời khen ngợi của em đây?”

“Thời gian sống ở đây em sẽ cộng tác với kênh du lịch để quay mấy bộ phim về lễ hành, hiện đang thiếu một nhân vật nam, xem ngoại hình của anh thì miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được, thôi thì để anh đến làm giúp em một tay vậy”, Hạ Nhạc Huyền vỗ vỗ vai Thiên Diệp với dáng vẻ vừa trao cho anh trọng trách.

“Rõ ràng là em nhờ anh giúp, sao bỗng nhiên lại trở thành em gia ơn cho anh thế. Đối với “ơn tình” này, anh phải từ từ tiêu hóa, nếu không tiêu hóa được thì em đành tìm người khác vậy nhé.”

“Ái Ni, cậu cũng rất hy vọng được nhìn thấy Thiên Diệp xuất hiện trước ống kính đúng không? Cậu xem Chân Ni rất ăn ảnh đấy, thực ra nói không

chùng Thiên Diệp lên hình chắc giống hệt con lợn”, Hạ Nhạc Huyền kéo tay tôi, rõ ràng là ám thị tôi cùng một chiến tuyến với cô ấy.

“U&m, Thiên Diệp, để chứng minh anh lên hình không hề giống lợn, vậy thì anh nhận lời cô ấy đi.” Tôi đi đến bên cửa sổ, tiếp tục nhìn đăm đăm ra phía đằng xa.

Ở ranh giới giữa trời và đất, từng tràng hoa thiên điều đang nở rộ, theo truyền thuyết đây là loài hoa mà hoàng hậu Sophia Charlotte, người vợ được vua Anh hồi thế kỷ XVIII George đệ nhị sủng ái, cực kỳ yêu thích. Từ đằng xa nhìn lại, những bông hoa ấy phảng phất giống một đàn chim đang bay theo gió.

Vậy thì đích đến của chúng phải chăng là nơi được gọi là hạnh phúc?

Trên tấm biển quảng cáo đập ngay vào tầm mắt vẫn là khuôn mặt tuyệt đẹp đang chìm trong giấc ngủ say của Chân Ni. Máu xám tro u buồn mà bầu trời đang chất chứa lọt vào mắt tôi từng mảng lớn...

Cả tôi và Chân Ni chẳng ai có đôi cánh của chim thiên đường, vì thế nên chỉ có thể đứng nơi xa để nhìn.

Ăn tối xong, tôi pha cho Thiên Diệp và Hạ Nhạc Huyền mỗi người một cốc cà phê Blue Mountains. Pha cà phê là việc đầu tiên tôi học được sau khi đến làm ở cửa hiệu bánh ngọt Queen.

Hạ Nhạc Huyền bật ti vi lên xem, thỉnh thoảng lại trừng mắt với Thiên Diệp.

Thiên Diệp thì chỉ cười một cách lười nhác, sự dịu dàng âm áp luôn thường trực trên khuôn mặt.

“Này, anh đi rửa bát đi!”, Hạ Nhạc Huyền đá Thiên Diệp một cái.

“Anh tưởng rằng người nào ăn nhiều nhất thì nên đi làm công việc đó chứ”, Thiên Diệp nhấp nhấp cà phê, sau đó khen, “tài nghệ pha cà phê của Ái Ni ngày càng siêu hơn đấy, ha ha.”

“Nhưng mà có tới tám trăm năm nay em không rửa bát rồi. Anh không sợ tất cả bát đĩa ở đây sẽ vỡ hết à?”, Hạ Nhạc Huyền nhướn nhướn mày.

“Ái Ni, anh nhớ mấy món điểm tâm em làm rồi, ngày mai em làm một ít ở cửa hàng rồi đem về có được không?”, Thiên Diệp không thèm để ý đến lời Hạ Nhạc Huyền nói.

“Uhm”, tôi gật đầu.

“Anh muốn ăn bánh cookie, còn cả... rất nhiều món điểm tâm em làm anh đều thích cả, ha ha”, khi Thiên Diệp cười, đôi mắt lấp lánh như sao.

“Này, em đang nói với anh đấy!”, Hạ Nhạc Huyền lớn tiếng với Thiên Diệp.

“Ái Ni, nếu như em bận quá thì đừng cố làm nhiều nữa, với cả đừng có để cho anh chàng đó đến quá gần mình, nói thẳng với anh ta là cả đời này, không, cả kiếp sau, kiếp sau nữa anh ta cũng không có cơ hội đâu...” Tôi thừa hiểu người Thiên Diệp ám chỉ là Tư Sâm.

“Phác Thiên Diệp, em đang nói chuyện với anh đấy”, không hiểu tại sao mà Hạ Nhạc Huyền bỗng dưng bức bối đứng phắt dậy.

Không khí xung quanh đột nhiên lắng xuống, trở nên kỳ quặc kiểu gì đó.

Thấy Hạ Nhạc Huyền nhìn Thiên Diệp bằng ánh mắt rất nghiêm túc, tôi đột nhiên hiểu ra rằng người ta có thể chịu nhận được việc người mình thích không thích mình, nhưng không thể nào chịu nổi việc người đó hoàn toàn không thèm để ý đến mình.

Trong không gian trầm lắng đó, âm thanh của ti vi bỗng nhiên bị phóng đại. Trên màn hình đang là một màn trình diễn thời trang, tâm điểm của màn trình diễn đó là một bộ lễ phục được đính đầy những viên ngọc trai lớn, còn người mặc bộ lễ phục đó chính là...

“Chân Ni?”, Hạ Nhạc Huyền liếc nhìn bằng phần còn lại của khóe mắt, bỗng dưng ngăn người, ngạc nhiên đến mức quên cả việc mình vừa mới nổi giận, “Đây là màn trình diễn bộ sưu tập thời trang mùa xuân của Dior mà! Bây giờ con bé đẹp thật đấy. Ái Ni, Chân Ni trở nên nổi tiếng từ bao giờ vậy?”

Buổi trình diễn thời trang kết thúc rất thành công, phóng viên lục tục kéo đến vây quanh nhà thiết kế và Chân Ni.

Chân Ni nở nụ cười rạng rỡ như đóa tường vi, thuần khiết và ngọt lịm.

Mái tóc dài thẳng tắp phản chiếu ánh sáng đèn tạo thành một vòng hào quang mềm mại, lấp lánh hệt như một thiên thần.

Phóng viên theo nhau nâng máy ảnh lên, giành chỗ của nhau để đưa micro đến trước mặt Chân Ni. Tuy vậy, con bé không nhận của một người nào, chỉ mỉm cười một cách hơi tình nghich. Đối mặt với những ánh đèn Flash lóe chớp liên hồi, Chân Ni không hề bị gò bó một chút nào, tư thế đứng trước ống kính cũng rất hoàn hảo, như thể nó sinh ra đã là một ngôi sao sáng chói vậy.

Một phóng viên sùng sục chen vào sát chỗ Chân Ni đứng, sau đó đưa micro lên hỏi: “Chào cô, Chân Ni. Cả tôi và các fan hâm mộ của cô đều rất muốn biết một việc. Nghe nói cô đã gia nhập làng giải trí được 4,5 năm nay, 3 năm trước nổi tiếng khắp châu Á nhờ bộ phim thần tượng (*) “Bạch mã hoàng tử của trường Trung học Sâm Vinh”, tiếp đó một năm trước cô lại chính thức trở thành cổ đông lớn thứ hai của công ty Thiên Ánh. Ha ha, có thể nói

rằng từ dung mạo, trí tuệ đến tiền bạc đều đã đầy đủ, hiện giờ cô đã từng yêu ai chưa?”

“Các bạn thử đoán xem! Ha ha, thực ra tôi cũng thích một người, đến giờ tôi vẫn đợi anh ấy trở về. Chắc hẳn mọi người rất muốn biết anh ấy là ai, tuy nhiên... có khi nên để lại cho các bạn một chút ẩn số”, Chân Ni nháy mắt với đáng vẻ nghịch ngợm.

“Oa, vậy à? Trong bộ phim ‘Bạch mã hoàng tử của trường Trung học Sâm Vinh’, cô đã hóa thân vào một câu chuyện tình yêu hết sức tài tình, gây xúc động lòng người. Liệu có phải thời trung học cô đã từng trải qua một mối tình, còn người mà cô nói vẫn đang chờ đợi ấy có phải là nhân vật nam chính của mối tình thời trung học ấy không?”, tay phóng viên tiếp tục phỏng đoán liêu.

Xung quanh bỗng chốc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi câu trả lời.

Nụ cười của Chân Ni khi ấy hơi nhuốm màu âm đạm. Còn tôi thì vì chờ đợi câu trả lời của con bé mà bỗng nhiên rơi vào tâm trạng lo âu khủng khiếp.

Người mà con bé nói là đang “chờ đợi”, người mà Chân Ni “thích” có phải là...

“...Bí mật!”, Chân Ni dừng đứng ngón tay trở lên trước đôi môi đẹp như cánh hoa, thấp giọng nói.

Cách trả lời như vậy khiến cánh phóng viên bàn tán xôn xao, còn trái tim tôi thì vẫn treo lơ lửng trên không, không tìm được nơi đáp xuống.

“A, trung học à? Chẳng phải Ái Ni học cùng trường trung học với Chân Ni sao? Đúng rồi, liệu có phải là...”, Hạ Nhạc Huyền hình như đã nhớ ra điều gì đó, thế nhưng đột nhiên bị ánh mắt nghiêm khắc của Thiên Diệp chặn đứng lại, không nói tiếp được nữa.

Nụ cười âm áp của Thiên Diệp vẫn còn vương vất nơi khóe miệng, nhưng trong đôi mắt thì chứa đựng một sự lạnh lẽo khiến người ta ngạt thở.

Dù rằng anh đã ngăn chặn Hạ Nhạc Huyền, nhưng tôi vẫn nhớ đến người đó.

Đôi mắt xanh sâu thẳm phảng phất màu trời, đôi lông mày cao quý nhướng lên lạnh lùng và xa cách.

Khuôn mặt đẹp trai băng giá, giống hệt một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ trong bàn tay của thiên thần.

Phù phù phù...

Nỗi đau đã được tôi tìm mọi cách quên đi bỗng nhiên ùa về, lan ra khắp xương cốt toàn thân theo đường dây thần kinh ký ức. Màn hình ký ức quay ngược lại với tốc độ vô cùng mãnh liệt, khiến đầu tôi bắt đầu vầng vất.

Trên ti vi, Chân Ni được mấy người vệ sĩ bảo vệ chuẩn bị rời đi, bắt ngờ...

“Cô Chân Ni, gần đây có tin đồn Công ty giải trí Thiên Ảnh đang đứng trước nguy cơ phá sản vì những lý do nào đó, xin hỏi tin đồn này có thật hay không? Nguyên nhân được nói đến đó có phải là việc Thiên Ảnh đang đứng trước những nguy cơ lớn về tài chính không?”

Tay phóng viên vừa nói hết câu, thần thái của Chân Ni đã trở nên căng thẳng.

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời câu hỏi của bạn được. Ở đây tôi chỉ có thể nói với các fan hâm mộ giọng ca và diễn xuất của tôi rằng tôi mãi mãi yêu quý các bạn.”

Chân Ni quay sang ra hiệu với vệ sĩ, bọn họ lập tức gạt các phóng viên ra để tạo ra một khoảng trống làm lối đi. Ngay lập tức màn hình ti vi cũng chuyển sang một đoạn phim quảng cáo.

Tôi uống một ngụm lớn cà phê Blue Mountains, những tâm tư rối loạn trong đầu dần dần bình yên trở lại.

“5 năm trước Chân Ni từng mất tích một thời gian. Sau này gia đình mới biết con bé đi tham gia một cuộc thi âm nhạc lớn và giành được ngôi á quân. Cho đến tận trước khi văn phòng của bố bị nổ và bố qua đời, Chân Ni mới quay về. Sau lần đó, nó gia nhập làng giải trí, cố gắng mấy năm đã trở thành một cổ đông của công ty giải trí Thiên Ảnh. Ở đây vẫn còn một phòng dành cho Chân Ni, nhưng chẳng mấy khi nó về đây ở”, tôi giải thích sơ qua với Hạ Nhạc Huyền.

“À...”, Hạ Nhạc Huyền đáp lại với vẻ bình thản, dường như không mấy tập trung vào chuyện đó. Cô ấy thận trọng liếc nhìn Thiên Diệp khi đó đang ngồi yên lặng, bản thân cũng không hiểu vì sao lại hơi cáu gắt, thế nên đứng phắt dậy lau bàn: “Được rồi, được rồi, tôi đi rửa bát.”

Lát sau, trong nhà bếp đã vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Thế giới khi ấy đối với tôi mà nói, chỉ có hai màu đen và trắng. Cảm giác hoàn toàn không có chỗ dựa, khiến cho tôi càng cảm thấy cơ thể mình lạnh giá hơn.

Nhưng, bất kể thế nào, tôi vẫn ương ngạnh hất cằm lên.

“Ái Ni...”

Nghe tiếng Thiên Diệp gọi khẽ, hơi hơi quay đầu lại.

Khi hình ảnh của anh lọt vào tầm mắt tôi, cái thế giới chỉ có hai màu đen trắng ấy bỗng nhiên biến thành một thế giới đầy màu sắc, tất cả sự bất an đều như nước thủy triều cuốn trôi đi nhờ nụ cười ấm áp của anh.

Không để lại dấu vết gì.

“Thiên Diệp, anh đã từng nghe đến cụm từ “thiên sát cô tình” trong truyện kiếm hiệp võ lâm chưa? Nghe nói là một dạng tướng mệnh của con người, những ai có cung tướng mệnh như thế thì tất cả những người mà anh ta hoặc cô ta yêu thương đều lần lượt chết đi, thế nên để tránh cho bị kịch xảy ra, anh ta hoặc cô ta sẽ không yêu bất cứ ai, dù điều đó có nghĩa là sẽ phải cô đơn đến cuối cuộc đời.”

Liệu tôi có phải là người mang tướng mệnh “thiên sát cô tình” không?

Trong ký ức của tôi có người mẹ với nụ cười tươi đẹp nhất thế gian, có cả người cha luôn nỗ lực hoàn thành mơ ước của riêng mình, hai người tôi yêu thương nhất này đều đã ra đi, đến một nơi cách xa tôi trên thế giới này.

Thiên Diệp ngồi xuống cạnh tôi, quàng tay ôm lấy vai định an ủi tôi.

Xoảng!!!

Tiếng đĩa vỡ giòn tan vang lên phía sau lưng.

Tôi giật mình quay đầu lại, liền thấy Hạ Nhạc Huyền đang nhìn xuống chân mình với vẻ lúng túng không biết phải làm sao.

“Trời ạ, em định đánh vỡ hết tất cả bát đĩa thật đấy à”, Thiên Diệp than trời bằng chất giọng như không thể nào tin nổi.

Hạ Nhạc Huyền vội vàng ngồi xuống, thu dọn những mảnh đĩa vỡ. Đột nhiên cô ấy co tay lại, máu tứa ra trên đầu ngón tay như đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân. Dầu vậy, Hạ Nhạc Huyền cũng không ra ngoài để băng bó vết thương mà vẫn ngồi nguyên đó tiếp tục thu dọn các mảnh vỡ.

“Không cần nhặt nữa đâu, Hạ Nhạc Huyền!”, tôi cất giọng lạnh lùng, nói với Thiên Diệp: “Anh mau lấy hộp thuốc ra đây, băng bó vết thương giúp cô ấy đi.”

Thiên Diệp vội vàng kéo Hạ Nhạc Huyền đến ngồi bên cạnh.

Hạ Nhạc Huyền ngẩng đầu lên cười cười: “Mới rồi em chỉ định hỏi xem là những chiếc đĩa đó có phải đưa vào máy khử độc không thôi.”

Nụ cười của cô ấy trong sáng đáng yêu hết như một chú cá nhiệt đới ở vùng biển Maldives, nhưng lại khiến người ta không cảm thấy được chút niềm vui nào.

Giống hệt không gian được ẩn giấu trong một bức tranh thủy mặc, đẹp đẽ nhưng cô tịch.

Hóa ra để quên đi một người thật dễ dàng, bạn có thể dần dần quên đi ánh mắt, giọng nói, tên tuổi, tất cả, tất cả của anh ta (cô ta).

Nhưng để quên đi một mối tình thật quá khó khăn.

Cho dù là Hạ Nhạc Huyền đã đi khắp nơi trên thế giới, nhưng nước mắt của cô ấy, nụ cười của cô ấy vẫn luôn lưu luyến ở nơi đây.

Hoa nở hoa tàn, cho đến khi đất trời cùng kiệt, cô ấy vẫn sẽ đi theo mạch bảo của con tim để quay về đây.

Trên đồng mảnh vỡ của chiếc đĩa vẫn còn sót lại một giọt nước, nhưng thành phần muối của giọt nước ấy có vẻ nhiều hơn những giọt nước khác, khi nếm vào có vị mặn.

Bởi vì...

Đó là nước mắt của một người đang rất đau lòng...

Buổi chiều, Hạ Nhạc Huyền quyết định đến võ đường Không Liên thăm bố cô ấy, nhưng để trốn tránh việc bị bố ép đi xem mặt, cô ấy vẫn để hành lý ở chỗ tôi, để hề có vấn đề gì là chuồn thật nhanh. Tôi cũng định đến thư viện lớn nhất ở Mỹ Á để tìm mấy quyển sách hướng dẫn làm các món điểm tâm.

Ba người cùng sóng bước đi trên đường, ánh mặt trời lướt qua giữa chúng tôi mang theo một hương vị ấm áp hết sức khiêm nhường.

Thiên Diệp hơi nhếch nhếch miệng lên, đôi môi hệt như cánh hoa đỏ được vẽ một viền ánh sáng đầy mê hoặc, lộ rõ vẻ tinh tế và hào hoa. Khuôn mặt với vẻ dịu dàng không thể nhìn rõ được ấy giống hệt một bức tranh đẹp đẽ, thanh bình.

Hạ Nhạc Huyền kể mấy câu chuyện thú vị khi cô ấy ở Maldives, đôi mắt hấp háy như ánh sao.

Thiên Diệp thỉnh thoảng lại nghiêng đầu cười với tôi có vẻ như đã hòa nhập vào thế giới mà Hạ Nhạc Huyền đang miêu tả.

“Này, cẩn thận!”, đúng lúc Hạ Nhạc Huyền vì không cẩn thận nên suýt nữa bước hụt xuống chỗ đường ống cống thoát nước đang sửa chữa trên vỉa hè,

Thiên Diệp đã kịp thời kéo cánh tay cô ấy lại, “Sao không để ý nhìn đường thế, ngốc xít này.”

“Ừm, cảm ơn anh, suýt nữa thì ngã xuống rồi, tệt thật”, Hạ Nhạc Huyền vẫn còn chưa hết sợ, nhưng liền sau đó lại cười toáng lên: “Ha ha, anh việc gì phải căng thẳng như thế, nếu có ngã xuống đây anh cứu em lên là được mà, sau đó gọi số điện thoại cấp cứu.”

“Em mà ngã xuống, còn lâu anh mới cứu...”

Hai người đó đứng ngay bên đường đầu khầu như bên cạnh không còn ai khác nữa, dường như đang quay lại trong bầu không khí đầy căng thẳng của một trận chiến quyết liệt với đầy guom đao khi còn nhỏ, song trong sự căng thẳng ấy vẫn có một tình cảm gắn bó mà người ngoài nhìn qua có thể thấy được ngay.

Thời gian bay đi như những cánh hoa, khiến người ta...

Tôi mím chặt môi, nói bằng giọng bình thản: “Thiên Diệp, anh đưa Hạ Nhạc Huyền về trước đi, em tự đi đến hiệu sách được rồi.”

“Ái Ni?”, Thiên Diệp tiến lên trước kéo tay tôi, không hiểu vì sao mặt tôi tự nhiên biến sắc.

Tôi liếc nhìn Hạ Nhạc Huyền, sau đó gạt tay anh ra: “Nếu như bố Hạ Nhạc Huyền bắt ép cô ấy đi xem mặt người ta, anh còn có thể giúp một tay, em đi trước đây.”

Không hiểu sao trong lòng tôi bỗng nhiên có một tâm trạng gì đó nặng nề, khiến tôi không kiềm chế được sự tức giận với Thiên Diệp. Nhưng tôi cũng không muốn tìm hiểu kỹ quá, để mặc cho đầu óc trong trạng thái thoải mái.

Khó khăn lắm mới đến được ngã tư, tôi đột nhiên mất phương hướng. Trong đầu cứ như có một tấm bản đồ đen trắng, các hướng đông, tây, nam, bắc đều chỉ thẳng đến nỗi buồn thương, khiến tôi không biết nên đi hướng nào.

**

Thiên Diệp đi theo Ái Ni suốt dọc đường, nụ cười chìm dần nơi khóe miệng. Khi Ái Ni không nhìn thấy, đôi môi anh luôn phảng phất một màu sắc ảm đạm hết sức nặng nề.

Anh nhìn thấy cô giống hệt một con thú nhỏ không có nơi chốn để về, nháo nhác khắp nơi cố tìm một góc nào đó để có thể một mình nằm liếm láp vết thương.

Ánh nắng mặt trời khi ấy là một màu trắng nhợt khiến người ta ngạt thở, phủ một lớp mỏng manh lên toàn cơ thể Ái Ni, làm cho cô giống hệt một thiên thần gãy cánh, vì mất đi khả năng bay lượn nên lạc lối trên đường về nhà.

Cuối cùng, cô ấy cũng đến được thư viện cần đến, đứng bên ngoài cửa lấy thẻ ra quẹt, sau đó đi vào bên trong.

Thiên Diệp vốn muốn đi theo Ái Ni vào trong đó, song người quản lý chặn lại vì anh chưa làm thẻ nhận dạng thành viên ra vào tự do ở đây.

Thiên Diệp quay người, nhìn thấy Hạ Nhạc Huyền vẫn còn chờ ở phía sau mình.

“Em đi về một mình đi, anh ở đây đợi Ái Ni”, Thiên Diệp liếc nhìn Hạ Nhạc Huyền như thể cô là một người xa lạ, giữa cặp lông mày tinh tế ấy là một luồng khí lạnh lẽo và xa vắng.

Hạ Nhạc Huyền cắn chặt môi, bỗng chốc hai chân như mất hết sức lực. Cô lùi về sau một bước.

Mấy năm nay, cô đã đi qua nhiều thành phố khác nhau, không có người thân nào bên cạnh, tất cả chỉ là những người bạn xa lạ mới quen. Bởi vì nghe không hiểu ngôn ngữ địa phương, thế nên có thể tự nói với mình cái tên người mình thích...

Cái cảm giác đó... xa rời tất cả mọi người, giống như mất tích vậy.

Giờ đây cô không thể không nghĩ rằng, có lẽ mất tích như vậy cũng tốt, ít ra thì cũng sẽ không phải chịu đựng sự tổn thương và đau đớn khi thấy biểu cảm lạnh lùng đó của anh.

Hạ Nhạc Huyền giận dữ ấn ấn vào vết thương mới vừa bị mảnh đĩa vỡ đập vào, bên ngoài vết thương đã được băng lại cẩn thận bằng băng keo cá nhân.

Chẳng bao lâu sau vết thương sẽ hoàn toàn biến mất, chỗ da đó cũng sẽ phẳng lì như chưa từng xuất hiện bất cứ vết tích nào.

Thế còn vết thương trong trái tim thì sao?

Cùng với dòng thời gian trôi đi, không những không thể nào chữa lành, mà trái lại còn trở thành nội thương, suốt ngày đêm bị nó giày vò.

Cô cảm thấy đúng là Thượng đế đang trêu chọc mình, khi nhỏ cô không biết phải làm thế nào để biểu đạt tình cảm của mình, thế là cố tìm mọi cách để bắt nạt Thiên Diệp, còn bây giờ, dù chỉ là một ánh mắt lạnh lùng của anh cũng có thể khiến cô ta đau đớn đến mức muốn chết ngay đi được!

Ông trời ơi, như thế thật quá bất công.

Hạ Nhạc Huyền cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại, cả thế giới trước mắt cô đã trở nên hư ảo, từ đầu tới cuối trong mắt cô cũng chỉ có duy nhất một người, tại cô chỉ có thể nghe thấy giọng nói của duy nhất một người.

Vì người ấy cô có thể vứt bỏ hết lòng tự tôn của bản thân, cố gắng thêm một lần cuối cùng.

“Anh đợi ở đây một mình ư? Em đợi cùng anh nhé?”

Giọng nói của cô còn nhọt nhọt và yếu ớt hơn cả ánh mặt trời, nhưng lại phát ra một luồng nhiệt có thể thiêu đốt tất cả.

“Không cần đâu, anh sẽ đợi một mình”, Thiên Diệp còn không nhìn cô lấy một cái.

Liêu có phải đối với người mà mình không để ý đến, bất luận là anh ấy (hay cô ấy) mất bao nhiêu năm để đợi chờ, vẫn chỉ là vô vọng.

Thiên Diệp không quan tâm đến việc Hạ Nhạc Huyền có còn ở phía sau mình hay không, anh không muốn để cô hy vọng một chút nào, bởi vì trái tim anh đã trao gửi hoàn toàn cho Ái Ni, không có chỗ cho bất kỳ người nào khác.

Bên cạnh thư viện là một sân bóng rổ, mấy cậu học sinh mặc đồng phục đang chơi bóng bên trong đó. Đang chơi thì một trong số họ ném bóng chệch mục tiêu, quả bóng bật vào thành rổ, bắn ra ngoài đến trước mặt Thiên Diệp.

Thời gian bỗng chốc như ngừng lại, cả thế giới trở nên lung linh sắc màu và tươi đẹp dưới nụ cười của Thiên Diệp.

Những ngón tay thon dài mang đầy linh khí của anh xoay chuyển quanh quả bóng, vài bước chạy đã qua hết những cậu học sinh đó, rồi vọt thẳng lên không.

Tất cả dường như đang trôi chậm lại.

Những lọn tóc mềm mại của Thiên Diệp nhảy múa trong không trung, đôi mắt anh chăm chú nhìn vào rổ ném bóng.

Những ngón tay phát lực, quả bóng rời khỏi điểm tựa, đầu ngón tay anh giống hệt những đóa hoa nở trong không gian ấy.

Cơ thể hoàn hảo đáp xuống đất một cách tự tin.

Bịch!

Quả bóng lọt vào lòng rổ, còn Thiên Diệp đứng xuống đất một cách vững vàng.

Một tiếng đồng hồ qua đi.

Thiên Diệp ngồi trên chiếc ghế đá cạnh sân bóng rổ, những ngón tay để trên đầu gối khẽ khàng nhip theo một tiết tấu nào đó.

Ánh mặt trời chiếu chệch chệch trên nửa mặt anh, tỏa ra một vầng sáng đầy huyền hoặc.

Một tiếng rồi, lại một tiếng nữa qua đi.

Sân bóng đã không còn tiếng người huyền ảo, quả bóng chậm chậm lăn đến gần chân Thiên Diệp trong sự cô đơn lạnh lẽo. Anh đứng dậy, một mình dẫn bóng chạy đến gần đích ném để được nghe tiếng bịch bịch đầy mạnh mẽ nện xuống nền sân đất.

Ánh nắng kéo dài mãi, dài mãi cái bóng của anh.

Lại một tiếng đồng hồ nữa qua đi.

Thiên Diệp đứng trước cửa thư viện, nhìn qua cửa sổ vào bên trong.

Một cơn mưa nhỏ bất chợt đổ xuống, từng hạt rơi tí tách.

Lạnh giá như băng.

Ngắm dần vào từng vùng da để lộ ra ngoài của anh.

**

“Thiên Diệp?”, tôi cảm ô đi ra ngoài, lập tức trông thấy Thiên Diệp đang đứng đó.

Anh đứng tựa lưng vào tường, những ngón tay đưa ra bên ngoài bầu không buổi giá đón lấy những hạt mưa lạnh thấu xương.

Những hạt mưa li ti bắn tóe lên, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thiên Diệp quay đầu lại, nụ cười ảm áp của anh cùng với không gian lạnh giá xung quanh chợt làm thành một bức tranh đầy mâu thuẫn. Nụ cười ấy dần dần xán lạn đến cực điểm, giống hệt cánh bướm bay qua mặt bể, đẹp tuyệt vời tới mức có thể quên hết tất cả mọi thứ trên đời.

“Em ra rồi à?”

“Anh vẫn đợi em đấy ư? Anh đúng là đồ ngốc”, tôi hơi nổi cáu, dùng mấy quyển sách vừa mượn được đánh Thiên Diệp.

Thiên Diệp đột nhiên giữ chặt lấy hai tay tôi, kéo tôi vào lòng anh.

Tôi không nhìn thấy biểu cảm của Thiên Diệp, chỉ nghe thấy giọng nói yếu ớt đầy lo lắng của anh:

“Lần sau em đừng vứt bỏ anh dễ dàng như thế nữa, bất kể là vì ai. Bởi vì anh chưa bao giờ nghĩ đến việc phải rời xa em”

“...”

“Sau này... đừng vứt bỏ anh dễ dàng như thế nữa, bất kể... là vì ai. Em biết chưa? Mộ Ái Ni.”

Nước mưa rơi trên trán, trên mắt tôi, nhưng rõ ràng tôi cảm nhận được vị mặn mặn trong đó. Bởi vì biết rằng Hạ Nhạc Huyền thích Thiên Diệp, nên tôi cố ý tức giận, cố ý làm ra vẻ chán ghét, cố ý đẩy anh ra.... Nhưng đến giờ này tôi đã hiểu, hành động vừa rồi của tôi đã đem lại cho Thiên Diệp sự tổn thương lớn đến thế nào.

“Bất luận em có phải là người mang tướng mệnh “thiên sát cô tinh” hay không, anh cũng không cần biết sau này có phải đối mặt với cái chết hay không, bởi vì có một thứ đối với anh còn đáng sợ hơn cái chết, đó là sự lạnh lùng xa cách của em”

Tai tôi bỗng nhiên mất đi thính lực, trái lại câu anh vừa nói cứ lặp đi lặp lại trong tim.

Nỗi buồn thương cứ vậy nở từng đóa lớn trong không trung, tất cả nỗi bất an tích tụ lại của 5 năm qua như nhấn chìm lấy tôi.

“Em xin lỗi, Thiên Diệp...”, dường như được một tình cảm nào đó không gọi được tên dẫn lối, cuối cùng những tâm tư vốn được cất giữ nơi sâu thẳm nhất, kín đáo nhất của trái tim bỗng chốc được tôi thổ lộ ra trong khoảnh khắc ấy, “Em đang rất lo sợ, lo sợ rằng sẽ có ai đó hợp với anh hơn em, người đó sẽ mang lại nhiều hạnh phúc cho anh hơn, sợ rằng một người mang tướng mệnh “thiên sát cô tinh” như em sẽ mang đến cho anh một tương lai đầy bi thảm, sợ rằng... sợ rằng cuối cùng anh sẽ rời bỏ em, không còn ở bên em...”

Xin lỗi anh.

Nhìn thấy Hạ Nhạc Huyền làm cho anh cười vui vẻ như vậy, em đã hơi nổi cáu, thậm chí là... ghen.

Dù rằng anh đã ở bên em lâu như vậy, nhưng em vẫn rất lo lắng, vẫn sợ rằng... có lẽ em không phải là sự lựa chọn duy nhất của anh.

“Đồ ngốc, sao em lại có thể nghĩ như thế chứ. Không bao giờ, Ái Ni, không bao giờ... Anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa em”. Giọng nói của Thiên Diệp vừa mang vẻ vui mừng lại thấm đẫm nỗi buồn thương.

Vòm ngực của anh mới ảm áp làm sao.

Bàn tay đang buông lỏng của tôi dần dần chuyển dịch lên trên, cuối cùng cũng ôm trọn lấy tấm lưng rộng lớn của anh.

Xuân về hoa nở, dường như có thứ gì đó vừa hé nở trong trái tim tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Vòng Quay Của Số Phận

Trong hiệu bánh ngọt Queen

Tôi lật giờ quyển tạp chí trong khi chờ đợi những chiếc bánh cookie vừa cho vào lò nướng, mùi hương ngọt nồng nàn ngập tràn không gian. Một cốc nước được đặt trước mặt tôi, vì chiếc cốc được làm bằng thủy tinh màu vàng cam nên nước đựng bên trong nó cũng tỏ ra ảm áp vô cùng.

“Lại phải làm bánh để mang đến cho em gái em à?”, Tư Sâm ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi, mắt liếc nhìn hộp bánh điểm tâm tinh tế mà tôi đã chuẩn bị xong.

“Ừm”, tôi tiếp tục lật giờ những trang tạp chí.

“Vì sao em gái em thường xuyên bắt em mang đồ điếm tâm đến thế? Từ trước đến nay anh chưa từng thấy cô ấy đến đây.”

“Bởi vì con bé không tiện xuất hiện bên ngoài.”

Từ Sâm không hề biết ngôi sao nổi tiếng Chân Ni là em gái tôi, thêm vào đó tôi và con bé...

Những ngón tay đang giờ tạp chí chợt dừng lại.

“Không tiện? Có gì mà không tiện, có phải ngôi sao đâu.” Từ Sâm nói đến đây mắt chợt hấp háy, tỏ vẻ hơi do dự, “Hôm qua... người hôm qua đến đón em là... bạn em à?”

Anh chàng đẹp trai đó nhìn tôi chằm chằm, trong mắt dường như có những con sóng sáng lấp lánh trào dâng trên mặt hồ. Tiếp đó, anh lúng túng cười cười: “Tiện thì hơi thể thôi, không có ý gì khác đâu.”

Khi ấy, Uyển Ly Hương bất ngờ xuất hiện phía sau Từ Sâm, buông ra một câu mát mẻ: “Nụ cười của anh rất thiếu tự nhiên, biết không hả?”

“Uyển Ly Hương!”, Từ Sâm đột nhiên hóa đá, sau đó lập tức giận dữ găm gù.

“Có người nào đó đúng là chưa thấy sông Hoàng Hà chưa sợ chết, nằm vào quan tài rồi mới hối hận.”

“Cái bà già này, bà già xấu xa này, bà già đáng chết này, sao hồn phách vẫn chưa tiêu tan nhỉ...”, Từ Sâm cầm chặt lấy cốc nước màu xanh lam, những khớp tay nổi rõ lên, tôi thực sự nghi ngờ không hiểu chiếc cốc có bị anh ta bóp vỡ hay không.

Uyển Ly Hương không thêm để ý điều đó, nhẹ nhàng lướt lên tầng 2. Từ lúc đó, Từ Sâm hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Một sự căng thẳng dồn nén lại trong không khí, dường như sẽ chạm vào sẽ lập tức nổ bùng ra.

Ting!

Chiếc lò nướng kết thúc quá trình làm việc theo đúng thời gian cài đặt.

Tôi đi đến đó, cách xa mấy bước rồi mới quay đầu lại hỏi: “Từ Sâm?”

“Ừm?”, ánh mắt Từ Sâm chợt sáng lên một chút.

“Anh là bạn của em phải không?”

“À, bạn...”, ánh mắt chờ đợi của Từ Sâm lập tức nhuộm màu thất vọng, “À, bạn. Ha ha, là bạn”

Nụ cười tươi sáng đó vẫn bị một bóng đen mờ mờ phủ bên trên. Từ Sâm đi đến trước mặt tôi, đột nhiên vươn hai tay ra ôm lấy tôi, ôm chặt đến mức tôi không thể nào gãy ra nổi, giống như bị ngạt thở đến nơi.

“Hóa ra chính là cảm giác này sao?”, Từ Sâm từ từ buông tay bỏ tôi ra.

“Cái gì?”

“Cảm giác ôm một người bạn thật là ấm áp. Chúng ta ôm lại một lần nữa nhé?”

Tôi lấy tay gạt Từ Sâm ra, liếc nhìn anh ta bằng vẻ xem thường: “Anh cho em là đồ ngốc chắc? Muốn giờ trò xấu xa thì đi mà tìm người khác, tuy nhiên đừng có mà để chị Ly Hương nhìn thấy.”

“Liên quan gì đến bà ta chứ, anh với bà ấy không có một chút dính dáng gì cả”, Từ Sâm vội vàng giải thích với tôi.

“Phải rồi, tôi đúng là lãng phí gần hết cuộc đời mới quen biết một người ngốc nghếch như anh”, Uyển Ly Hương vội vã đi xuống, nhìn Từ Sâm một cái bằng ánh mắt lạnh lùng, tiếp đó lấy lại vẻ mặt bình thường dặn dò chúng tôi: “Vừa có một đơn đặt hàng đấy, một bữa tiệc sinh nhật quan trọng cần khoảng một trăm suất điếm tâm, bây giờ Từ Sâm phụ trách phần bánh ga tô, Ái Ni phụ trách phần làm mấy món điếm tâm kiểu Âu...”

Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, sắp đến giờ Chân Ni hẹn mang đồ ăn đến rồi, làm thế nào bây giờ?

Y như rằng, điện thoại di động trong túi lập tức rung lên, tôi đi sang một bên nhận cuộc gọi.

“A lô, chị làm xong điếm tâm chưa, mang đến đây đi.”

“Chân Ni, có lẽ chị...”

“Nhớ kỹ đừng có mà đến muộn, hôm nay là một ngày hết sức quan trọng đối với em đấy!”

“Nhưng mà...”

Tút tut tut.

Bên kia điện thoại vang lên âm báo bận, Chân Ni nói xong liền tắt máy, khiến tôi không có cơ hội mở miệng để từ chối.

“Mô Ái Ni! Đừng dờ ra đó làm gì hả? Muốn phá vỡ đơn đặt hàng này hay sao?”, Uyên Ly Hương chống nạnh trừng mắt nhìn tôi.

“Xin lỗi!”, tôi cúi đầu, vội vàng quay sang bàn bạc với Tư Sâm việc chuẩn bị những món đồ khách đặt.

Thời gian cứ vậy chậm chậm trôi qua.

Khi làm việc, Tư Sâm rất chuyên tâm và cẩn thận, thỉnh thoảng ngược mắt lên nhìn thấy tôi, nah lại nở một nụ cười dịu dàng.

Ánh mặt trời như ôm trọn lấy khuôn mặt đẹp trai ấy, tạo thành một quang sáng mờ mờ.

Trong thời khắc ấy, ánh sáng rạng ngời khiến tôi chói mắt.

“Ái N, cuộc thi làm các món điểm tâm cho thanh niên ba năm tổ chức một lần sắp bắt đầu rồi, anh đã ghi tên dự thi dùm em đấy.”

“Cuộc thi điểm tâm?”

“Ừm, bây giờ không nên để ý là mình có thực lực tham dự hay không, hay là việc kết quả dự thi sẽ hơi thể thắm, quan trọng nhất là cuộc thi sẽ cho em một cơ hội học tập rất tốt.”

“...”

Em cứ từ từ suy nghĩ đi. Đúng rồi, em phải mang đồ điểm tâm đến cho em gái còn gì? Dù sao thì em cũng đã làm được tương đối rồi, mau đến đó đi, nhân cơ hội Uyên Ly Hương không có ở đây, ha ha...”, Tư Sâm đưa hộp đồ điểm tâm được chuẩn bị tỉ mỉ cho tôi.

Một mùi thơm ngọt hoàn hảo của sự kết hợp trứng gà với bột mì bay ra từ trong lò nướng, những trái dâu tây trên bàn tươi đến mức như có thể túa nước ra, âm điệu của một bài tình ca phát ra từ chiếc máy hát như đang bay bổng trong không trung.

Dưới ánh nắng dịu nhẹ của mặt trời ngày đông, đôi mắt Tư Sâm cũng lấp lánh những tia sáng lung linh, mang màu hồ phách vô cùng ấm áp.

Ánh mắt đầy sức hút ấy nhìn về phía tôi, thoảng như những dây đàn hạc màu vàng kim đang rung lên dưới ngón tay của thiên thần. Khuôn mặt anh bỗng chốc như ẩn hiện.

Chậm chậm từng bước, Tư Sâm tiến đến gần tôi.

Ánh đứng lại trước mặt tôi, những ngón tay thon dài đưa lên, còn khuôn mặt thì từ từ cúi xuống.

Một chút, một chút.

Lại thêm một chút.

Khoảng cách không ngừng được rút ngắn hơn.

Trong khoảnh khắc ấy, mùi hương thuần khiết của kem tươi tràn ngập trong khứu giác của tôi.

Đúng lúc đầu ngón tay Tư Sâm gần như chạm vào má tôi, giống hệt luồng điện lóe lên, tôi chớp lấy cánh tay anh và cúi người nhanh như cắt.

Một đòn quật vai cực kỳ hoàn hảo.

Bịch!

“Á, Mô Ái Ni, em định giết người à!”, Tư Sâm nằm sõng soài trên nền nhà kêu lên với vẻ đáng thương.

“Ai bảo anh đến gần như thế!”, tôi cầm lấy hộp điểm tâm, quay người chuẩn bị đi đến chỗ Chân Ni.

“Anh chỉ muốn lau hộ em chỗ bột mì dính trên mũi thôi.”

“...”, tôi lúng túng đưa tay sờ lên mũi, quả nhiên trên đó vẫn còn dính chút bột mì trắng mịn, thế là vì cảm thấy xấu hổ nên giọng nói nhẹ nhàng hẳn đi: “Thật ngại quá!”

Tôi vội vàng tắt tả chạy đến công ty giải trí Thiên Ảnh nơi Chân Ni đang ở. Khi đến tầng dưới cùng của tòa nhà, lập tức trông thấy mấy người đang thập thò vờ vạ lạ lưng. Gần như tất cả bảo vệ của công ty đều được huy động hết để chặn những người lạ mặt ở bên ngoài không cho vào.

Lạ thật, đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Bé yêu à!”

Một giọng nói đầy hưng phấn và kích động chợt vang lên phía sau lưng tôi.

Suốt đời này ngoài cái gã học cùng trường 5 năm trước luôn hành động tùy hứng không đầu không cuối đó gọi tôi là “em yêu” ra thì chưa từng có ai dám liếc nhìn không sợ chết gọi tôi bằng cái đại từ nhân xưng đó. Sau mấy giây phán đoán ngắn ngủi, tôi khẳng định rằng đó là ảo giác hoặc có người nào đó gọi nhầm, thế nên tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“Em yêu ơi, thật không ngờ rằng số phận còn kéo anh đến bên cạnh em, thế nhưng, không phải em quên mất anh rồi đấy chứ?”

Choáng, nếu như ban nãy còn tưởng đó là ảo giác vậy thì sau khi nghe thấy câu hết sức ngửa tai đó, tôi đã khẳng định chắc chắn rằng người phía sau đang nói chuyện với mình, hơn nữa cái gã dám liếc mạng sống đó chính là...

“Cam-Trạch-Trần!”, tôi nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu lại, đúng như dự liệu, bắt gặp những ánh mắt đầy tò mò của cả đồng nghiệp xa lạ.

“Mộ Ái ni, em thân yêu. Em đã trở nên xinh đẹp thế này à, quả đúng là nữ thần trong trái tim anh.”

Một khuôn mặt vô cùng quen thuộc trong ký ức, đôi môi héch lên một cách hoạt bát và cả khuôn dung đẹp đẽ, rạng ngời như ánh nắng mặt trời.

Đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao khiến người ta nhìn qua cũng có thể thấy một niềm vui hết sức giản đơn.

“Ôm một chút nào!”, Trạch Trần dang hai cánh tay ra ôm chầm lấy tôi theo kiểu cực kỳ nồng nhiệt của người Pháp. Sau đó anh ta buông tay ra, miệng nói một câu: “Hôn một cái nữa nào, lại đây.”

Bing bing bing!

Tôi đập liên tiếp cho anh ta ba cái, nói bằng giọng lạnh lùng: “Anh là con chó con đây à?”

“Sao có thể thế được? Anh là Cam Trạch Trần cực cực cực kỳ đẹp trai, người khiến cho hàng trăm hàng ngàn cô gái chết mê chết mệt vì phong độ tràn đầy kia mà! Cứ coi như là con chó con, em cũng không thể giới thiệu một cách đơn giản như thế được, nên nói là con chó cún cực cực cực kỳ đẹp trai, khiến cho hàng trăm hàng ngàn cô gái chết mê chết mệt vì phong độ tràn đầy chứ... óái! Sao tự nhiên anh lại có cảm giác vô cùng lạnh thế nhỉ”, may mà anh ta kịp dừng lại ở sau mấy chữ “phong độ tràn đầy”, không tiếp tục tỏ ra ngu ngốc nữa.

“Không vấn đề gì, động vật đơn bào thường xuyên có cảm giác đó mà”, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh ba sợi dây màu đen.

“À”, Trạch Trần tỏ vẻ quan tâm, nghĩ ngợi một cách nghiêm túc, sau đó hỏi: “Động vật đơn bào?”

Cuối cùng cũng có một người đứng gần đó không chịu nổi, buông thõng một câu để mặc cho gió thổi bay tới: “Có nghĩa là ngu si áy.”

Cam Trạch Trần ngay lập tức dùng ánh mắt đầy nổi oán hờn nhìn tôi: “Ái Ni, bao nhiêu năm rồi không gặp, lẽ nào em không tỏ ra một chút vui mừng và phấn khích như anh?”

Ach, thực ra là cũng có một chút vui mừng và phấn khích, nhưng giờ đây chúng đã hoàn toàn bị những câu nói vớ vẩn quá khích của anh ta xóa sạch rồi.

“Bây giờ tôi đang có việc gấp, anh đợi chút.”

Chân Ni lại gọi điện đến giục, tôi vội vàng đi thẳng vào cửa chính của công ty Thiên Ảnh, không ngờ mấy nhân viên bảo vệ đột nhiên đưa tay ra chặn lại, khi tôi còn đang định giải thích, họ đột nhiên lùi ra phía sau. Tôi nghi hoặc quay đầu lại nhìn, thấy Cam Trạch Trần cũng đang đi vào cùng.

Vì sao anh ta không bị chặn lại?

Không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, tôi nhanh chóng rảo bước đến thang máy.

“Đợi, đợi, đợi đã nào!”, đúng lúc cửa buồng thang sắp đóng hẵn vào, Trạch Trần lách qua khe hở còn lại lọt vào bên trong.

“Anh có thể đợi tôi bên dưới mà”, tôi liếc xéo Trạch Trần một cái. Nhiều năm như vậy rồi không gặp, anh ta vẫn giữ nguyên tính cách nồng nhiệt với tất cả mọi người như cũ.

“Không có gì, không có gì, em coi như không thấy anh là được, hoặc coi anh là anh chàng gác thang máy đẹp trai cũng không sao.”

Quác quát quát....

Một đàn chim báo bão bay qua.

Anh chàng gác thang máy? Có thể coi như không nhìn thấy anh chàng gác thang máy vừa ồn ào lại cực kỳ tự tôn như thế này được ư?

Đi ra khỏi thang máy, từ xa tôi đã trông thấy Chân Ni.

Con bé chạy đến cầm lấy hộp điểm tâm, không thèm liếc nhìn lấy một cái gã Cam Trạch Trần đứng bên cạnh tôi đang ra sức vẫy tay.

Biểu cảm trên khuôn mặt Chân Ni có vẻ gì đó hơi nặng nề, nhưng giữa đôi lông mày thanh tú vẫn lộ ra thần thái vui mừng.

Đôi mắt giống hệt cặp trăn châu đỏ đang vô cùng trong sáng.

Sau đó, con bé cũng chẳng buồn chào hỏi, quay người đi thẳng vào phòng tiếp khách VIP.

Những người xung quanh đều nhìn vào trong gian phòng đó với vẻ hiếu kỳ, bộ dạng tò mò như đang xem một vở kịch hay. Sau khi Chân Ni khép chặt cửa phòng lại, bọn họ liền phục nguyên về chán ngất và buồn tẻ trên khuôn mặt.

“Đây là người giúp việc nhà Chân Ni à? Thường xuyên thấy cô ta đến đây, nhưng mà trông ngoại hình không giống người làm lắm.”

“Ai da, bây giờ cô còn có thời gian quan tâm đến việc đó à, Thiên Ảnh sắp sửa bị người ta mua lại rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng mất bát com hằng ngày thôi.”

“Sợ gì chứ, mấy người dù có thâm hại đến đâu cũng không thể thâm bằng “công chúa Thiên Ảnh” Chân Ni. Cậu xem kia, cô ta đang dùng đến tuyệt chiêu đem sắc đẹp ra đánh đổi để quyết định việc Thiên Ảnh bị mang bán, cậu sốt ruột làm gì? Có gì mà phải sốt ruột đâu?”

“Tuy nhiên, vị giám đốc vừa vào đó đẹp trai thật đấy! Nếu muốn tôi vào đó thay cũng được.”

“Đừng là đồ đại trai, lấy gương ra ngắm kỹ lại mình đi.”

....

Hóa ra thông tin báo chí đưa mấy ngày hôm nay là sự thật, Thiên Ảnh quả thực đang đứng trước nguy cơ bị người ta mua lại! Thế nhưng dùng sắc đẹp để đánh đổi?

Mới rồi Chân Ni vào phòng đó chính là dùng sắc đẹp trao đổi với người định mua lại Thiên Ảnh ư?

Nghĩ đến đó, một sự tức giận trào dâng trong lòng tôi. Không để ý đến bất cứ thứ gì nữa, tôi xoay nắm đấm cánh cửa, mở ra đi thẳng vào trong.

“Chẳng phải đã dặn là bất cứ người nào cũng không được vào hay sao?”, Chân Ni không quay đầu lại, nói bằng giọng đầy khắc nghiệt.

Cửa sổ trong phòng khách VIP đóng chặt, có lẽ là sợ phóng viên chụp trộm.

Tiếng nhạc du dương êm dịu chảy tràn trong không gian.

Tay Chân Ni đang đặt trên vai một người, tư thế có vẻ hơi... ám muội.

Chờ một lúc không nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại, Chân Ni tức giận quay đầu và vô tình trông thấy tôi. Trong khoảnh khắc, một sắc thái đầy phức tạp lóe lên trong mắt nó rồi nhanh chóng qua đi.

“Không được chạm vào con bé!”, tôi giận dữ phát ra lời cảnh báo.

Đúng lúc đó, tôi trông thấy khuôn mặt vô cùng cao quý của người ngồi phía sau Chân Ni.

Vù vù...

Không biết một cơn gió từ đâu thổi tới khiến trái tim tôi bất chợt mất đi cảm giác ấm áp, trở nên lạnh lẽo.

Đột nhiên tiếng nhạc dịu kỳ và thuần khiết như căng lên trong không trung, giống hệt tiếng đàn hạc vang lên trong tay các thiên thần. Những dĩa đàn màu vàng kim lấp lánh sự xa hoa huyền ảo, tấu lên những khúc gọi mời dưới đầu ngón tay các thiên thần.

Âm thanh đó dường như đến từ vô vàn giấc mộng trong những đêm sâu, nơi đó có những cánh hoa anh đào bay tan tác ngập trời, những cánh hoa cuộn xoay trong không trung mà mãi mãi không rơi xuống.

Cảnh tượng phồn hoa đến vậy, đẹp tươi đến vậy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một sự tàn nhẫn đến mức tim gan đều vỡ tan ra.

Sự tàn nhẫn ấy cứ lan rộng, lan rộng đến cảnh thực trước mắt.

Từng tràng hoa vỡ hoác ra thành vô số những vết thương nhỏ nhưng lại không thể chữa lành.....

Một giọng nói như văng lại từ bên bờ sông Sanzu nơi nở đầy những bông hoa mạn châu sa đỏ tươi như màu máu*.

Lạnh lẽo, mê hoặc đến ngạt thở.

“Quả thực vẫn giống hệt 5 năm trước nhỉ.”

(*) Hoa manjusaka còn gọi là hoa mandavara, được cho là mọc nhiều bên bờ sông Sanzu - vùng đất của người chết. Theo truyền thuyết loài hoa này đầy ma lực, có thể gọi lại ký ức của người đã chết.

Trong tiếng đàn hạc chậm rãi du dương, bánh xe định mệnh bắt đầu chuyển dịch, những bông hoa mạn châu sa nở đến lúc điêu tàn...

...

Sự kiên trì của em

có đáng để kiên trì không?

Những gì em tin tưởng,

liệu có trở thành sự thực?

Nếu như em dám theo đuổi,

em có dám chiếm hữu nó mãi mãi không?

Cho đến khi tất cả đã rõ ràng,

em không còn muốn thứ gì hơn.

Hoặc có lẽ, có lẽ

em vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại anh.

Hoặc có lẽ, có lẽ em quá ngây thơ chẳng?

Kết cục của đêm trước ngày hôm qua thuộc về em.

Em đã quyết định,

đó là quyết định của em.

Con đường ngày hôm sau của ngày mai thuộc về em

Em tin tưởng vào niềm tin của mình

Những sự tổn thương hai chúng ta đã trải qua

Mỗi người hãy tự quên đi

...

Những đóa hoa đỏ tươi yêu kiều nở rộ trong từng câu hát chứa đầy sự buồn thương da diết, vô vàn những hình ảnh quay ngược của quá khứ chợt đầy ắp hiện về, trào lên dữ dội như sóng thủy triều nhấn chìm cả thế giới này, sau đó hóa thành một màu ngát xanh u uẩn.

Vô vàn cánh bướm chập choạng bay qua biển cả mênh mông, không dừng lại cho đến khi lụi tàn nốt chút sức lực cuối cùng, theo nhau rơi xuống trong tĩnh tại vô thanh giống hệt một cầu vồng đẹp tươi không gì sánh được hiện lên giữa bầu trời âm u xám tro.

Vẻ đẹp khiến cho người ta phải kinh ngạc thốt lên.

Đẹp tới mức đau thương...

“Quả thực vẫn giống hệt như 5 năm trước nhỉ.”

Khuôn mặt người ngồi phía sau lưng Chân Ni hiện lên một nụ cười mơ hồ như có như không.

Anh ta cười như chẳng để ý đến điều gì, song đôi mắt màu xanh nhạt lại lạnh lẽo giống hệt đá cryolite (*), khiến cho nhiệt độ của không khí xung quanh giảm xuống dưới 0 độ C.

Khuôn mặt đẹp đẽ và cao quý tột vời.

Đôi mắt lấp lánh như có thần thái của mặt trời, nhưng khí chất lại lạnh lùng cách xa hết như băng tuyết.

Chỉ một cái chớp mắt cũng có thể khiến cho người ta tự ti đến mức phải tự vùi mình vào cát bụi.

Khuôn mặt ấy tôi đã phải dùng thời gian 5 năm dài đằng đẵng để quên đi, thế nhưng giờ đây anh ta lại xuất hiện trước mặt tôi, khiến cho ký ức bị ép phải phôi phai đó trong thoáng chốc vụt trở về hết sức rõ rệt trong tâm trí, sau đó không những không trôi qua nhẹ nhàng mà còn thiêu đốt mạnh mẽ hơn.

Thôi Hy Triệt!

Người đang đứng trước mặt tôi là Thôi Hy Triệt.

Ánh mắt tôi chuyển từ thái độ cực phần nộ sang băng giá, một nỗi hận bắt đầu dâng trào lên từ góc nào đó của trái tim, không sao ngăn cản nổi.

Tất cả ánh sáng xung quanh nhanh chóng trở nên mờ ảo, thời gian dường như quay về khoảnh khắc anh ta lao sầm vào phòng làm việc của bố tôi 5 năm về trước.

“Nếu như em dám, anh sẽ giết chết em.”

“Giết chết em...”

“Giết chết em...”

...

Một hiện thực nực cười biết bao nhiêu, giờ đây sau 5 năm anh ta lại xuất hiện trước mặt tôi, khiến tôi muốn nói ra một câu giống thế.

“Chỉ xông vào đây làm gì, mau ra ngoài”, Chân Ni chỉ tay ra phía cánh cửa, lớn tiếng đuổi tôi.

“Chân Ni, cho dù em gặp phải khó khăn đến mức nào cũng đừng có nhờ vả anh ta! Sau này đừng có gặp lại anh ta nữa!”, tôi nói với vẻ vô cùng đáng sợ, trong thâm tâm có một giọng nói không ngừng kêu lên.

Không được tiến gần hơn đến người này...

Không được...

Không được!

Thôi Hy Triệt nhếch môi lên cười với vẻ giễu cợt, những ngón tay thon dài khẽ chạm vào má Chân Ni. Chân Ni ngạc nhiên, quay lại nhìn anh ta say đắm, trên đôi má mướt mịn như sữa thoáng hiện lên màu đỏ hồng tựa cánh hoa anh đào.

Mắt Thôi Hy Triệt nhìn tôi sắc lẹm, nhưng lại dùng giọng nói trầm trầm đầy gọi cảm nói với Chân Ni:

“Thật không? Em không muốn gặp anh có phải không?”

Chết tiệt! Chắc chắn là anh ta đang cố tình làm vậy.

Một ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt trong đầu tôi, sắp sửa hủy diệt nốt chút lý trí còn lại của tôi đến nơi.

“Không đâu, Hội trưởng, chị ta làm gì có quyền quản lý em?”

“Đừng gọi anh là Hội trưởng, gọi anh là Edward”, Thôi Hy Triệt nhướng mày lên, một luồng sáng lạnh lẽo và vô tình lóe lên trong mắt.

Sao anh ta bỗng dừng lại xuất hiện ở đây? Không, tôi nên hỏi vì sao anh ta bỗng dừng xuất hiện ở Mỹ Á?

Chẳng phải 5 năm trước anh ta đã biến mất ư?

“Mau lên, ngôi sao Chân Ni đấy, cô ấy ở trong này! Còn có một người khác nữa, lẽ nào là...”, đúng lúc tôi định kéo Chân Ni đi chỗ khác thì có người kêu lên kinh ngạc ở bên ngoài.

Ngay sau đó là những tiếng bước chân dồn dập và hỗn loạn.

“Gay rồi, là phóng viên.”

Chân Ni kêu lên kinh ngạc, lập tức lao ra định đóng cửa lại, nhưng cánh phóng viên đã xông ngược vào bên trong, những ánh đèn flash nháy liên hồi khiến Thôi Hy Triệt chau mày khó chịu, ánh mắt lộ rõ vẻ giá băng khiến đám phóng viên nhất thời không dám đến gần.

Ba vệ sĩ lập tức xuất hiện từ phía bên ngoài, lao vào đứng bên cạnh Thôi Hy Triệt, ngăn cản không cho đám phóng viên đó tiến xa hơn.

Nhưng Chân Ni thì đã rơi vào vòng vây của những người đó, muốn chạy cũng không được nữa.

“Chân Ni tiểu thư, xin hỏi vị ngồi bên cạnh cô có phải là người định mua lại Thiên Ảnh như tin đồn không? Hai người mới rồi đã “mặt đàm” với nhau đến 2 giờ đồng hồ, liệu đã phát sinh tình cảm nào chưa?”

“Chân Ni, xin hỏi cô có dự định gì, tự tay kết thúc Thiên Ảnh, sau đó tìm kiếm một chân trời khác?”

“Xin hãy cho biết người nắm giữ cổ phần lớn nhất của công ty Thiên Ảnh...”

“Ồ đây ở đây, cuộc họp kín vừa rồi có kết quả như thế nào...”

Những câu hỏi dồn dập liên tiếp dường như đã khiến Chân Ni sở muốn chết, con bé lấy cả hai tay che mặt, sắc mặt rõ ràng trở nên vô cùng nhợt nhạt dưới ánh đèn chớp liên hồi. Tôi muốn xông qua dòng vây dày đặc của đám phóng viên đến gần con bé, nhưng mấy lần cố gắng đều không thể nào tiến đến được gần hơn.

Trong đám đông hỗn loạn ấy, tôi vẫn cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng như thiêu đốt luôn chiếu thẳng vào mình.

Căng thẳng tới mức khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh không quay mặt lại nhìn, đồng thời nhắc nhở trong thâm tâm mình rằng không thể có một chút liên quan nào nữa đến con người ấy.

Bộp! Bộp! Bộp!

Mấy tiếng vỗ tay vang lên, không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn khiến cho tất cả mọi âm thanh huyền ảo trong gian phòng đó bị nén xuống.

Mọi ánh đèn flash đều chuyển hướng quay sang chiếu lên khuôn mặt phẳng lặng của Thôi Hy Triệt. Khí chất của anh ta trấn áp được tất cả mọi người, giống hệt như một vị vương tử đang nhìn những kẻ bày tôi phủ phục xung quanh mình.

Cuối cùng, trợ lý của Chân Ni cũng chen được vào phía trước, đưa Chân Ni ra khỏi vòng vây.

“không sai, tôi sắp mua lại công ty giải trí Thiên Ảnh, sau này sẽ dùng để...”, Thôi Hy Triệt dừng lại một chút, cả mọi người đều nín thở nhìn anh ta, ngay cả Chân Ni khi đang chuẩn bị ra khỏi phòng cũng dừng bước lại.

Tôi lạnh lùng đi ra phía cửa định bỏ ra ngoài. Khi ấy, Thôi Hy Triệt lại tiếp tục mở miệng, trong giọng nói dường như mang một chút tức giận: “Dùng vào lĩnh vực kinh doanh khác.”

“A!”

“Thiên Ảnh đổi mặt với nguy cơ giải thể!”

“Ồi trời!”

Đám phóng viên theo nhau thốt lên những câu cảm thán với ngữ khí tỏ vẻ không thể nào tin nổi. Dù gì thì Thiên Ảnh cũng là công ty giải trí lớn nhất trong nước, không ngờ được bây giờ nói giải thể là giải thể. Mấy tay phóng viên lập tức quay đầu lại tìm bóng dáng của Chân Ni.

“Là người mệnh danh “Công chúa Thiên Ảnh”, sẽ đổi mặt với việc này thế nào?”

“Cô Chân Ni, xin hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi.”

“Cô Chân Ni, Thiên Ảnh hiện giờ đang đối mặt với nguy cơ giải tán, cô có định bán cổ phần của mình cho công ty giải trí Cự Tinh vốn vẫn đang mời cô gia nhập liên minh hay không?”

.....

Là anh ta cố ý nói vậy!

Tuyệt đối là như vậy!

Tôi tức giận nhìn Thôi Hy Triệt, anh ta xòe tay ra tỏ vẻ ta đây hoàn toàn vô tội. Nhưng mà đừng có để bị lừa, rõ ràng anh ta vừa mới cố ý nói ra câu đó, khiến cho Chân Ni rơi vào cảnh nguy nan, vậy mà bản thân mình lại “đứng tựa lưng vào tường xem vở kịch hay.”

Chân NI bị cả nhóm phóng viên lao vào chất vấn, đôi mắt trong veo bắt đầu thấp thoáng những giọt nước long lanh.

Tuyệt đối không được chấp nhận thua cuộc! Tuyệt đối không thể nhận thua đối với anh ta.

Tôi đi đến bên ngoài vòng vây của đám phóng viên, giơ thẳng tay ra cướp lấy chiếc máy ảnh của một phóng viên trong số đó.

“Tất cả nhậm miệng lại cho tôi!”

Ngoài tay phóng viên bị tôi giật mất chiếc máy ảnh ra, những kẻ khác vẫn có vẻ như không nhận thấy điều gì.

“Cô là ai hả, tại sao lại cướp máy ảnh của tôi...”, anh ta tức giận hỏi, nhưng chưa nói hết câu...

Ping, xoạch!

Chiếc máy ảnh bị tôi giật dữ ném mạnh xuống đất, tiếng vỡ tan của nó khiến tất cả phóng viên đang đứng đó sững người.

“Á, máy ảnh của tôi, tôi biết báo cáo lại thế nào với tổng biên tập bây giờ!”, phóng viên đó kêu lên xót xa rồi ngồi thụp xuống.

Trong khoảnh khắc tất cả trở nên tạm thời yên tĩnh do đám phóng viên còn đang nghi hoặc chưa biết có chuyện gì xảy ra, tôi tiếp tục giẫm thêm một cái nữa vào chiếc máy ảnh.

Xung quanh bỗng chốc trở nên yên ắng đến khác thường.

“Tất cả nhậm miệng lại cho tôi!”, giọng nói đầy phẫn nộ hết như mệnh lệnh của một bà hoàng của tôi lại vang lên lần nữa.

Không chỉ đám phóng viên, ngay cả ánh mắt của Thôi Hy Triệt cũng tụ lại trên người tôi.

Tôi nhếch môi lên với vẻ nắm rõ hết tất cả, nở nụ cười lạnh lẽo:

“Thiên Ảnh tuyệt đối sẽ không giải thể!”

Nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt tôi dừng lại ở Thôi Hy Triệt, cảm hơi hắt lên giống hệt như đang khiêu chiến.

Trong đôi mắt xanh thẳm của Thôi Hy Triệt như đang cuộn trào giông bão, sự phức tạp thật khó mà đoán định. Anh ta liền giơ tay lên, mấy người vệ sĩ lập tức vây quanh bảo vệ anh ta rời khỏi căn phòng. Chỉ là một cái bóng đầy hoa lệ, vẫn khiến cho tất cả mọi người chấn động đến mức không thể mở miệng ra.

“Anh ấy là Edward, Edward!”, một tay phóng viên chợt bừng tỉnh kêu lên cái tên đó.

“Ôi trời, Edward, hoàng tử trẻ tuổi Edward mới nổi của nước Pháp, người đứng đầu danh sách xếp hạng những người trẻ tuổi giàu nhất hành tinh!”

“Từ trước đến nay anh ta chưa từng xuất hiện trước công chúng, một người quý phái nhưng thần bí, trên mạng internet cũng chỉ kiếm được mỗi một bức ảnh chụp phía sau, không ngờ người mua lại công ty Thiên Ảnh lại chính là Edward?”

....

Những lời bán tán xôn xao đầy kinh ngạc bắt đầu dội lên, tất cả các phóng viên như vừa tỉnh con mơ vội vàng đổ dồn ra bên ngoài cửa phòng, đuổi theo cái bóng của Thôi Hy Triệt. Thông tin về sự xuất hiện của anh ta còn mang tính đột phá hơn cả thông tin về việc công ty giải trí Thiên Ảnh sắp sửa đóng cửa, thừa đủ để trở thành tin chính trên trang đầu mọi tờ báo lớn nhỏ ra ngày mai.

Phù...

Tôi thở phào một hơi, cuối cùng đám phóng viên đó đã đi hết. Nhưng Chân Ni vẫn còn nguyên bộ dạng hồn xiêu phách lạc, đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào tôi.

“Anh ấy có thích em đúng không? Nếu không thì vì sao lại giải vây cho em như thế? Nhưng nếu có thích em thì vì sao lại tuyên bố sẽ giải thể công ty Thiên Ảnh? Thôi Hy Triệt, rốt cuộc anh đang nghĩ gì kia chứ? Vì sao khi gặp lại anh ấy, trái tim em có cảm giác như lại tiếp tục rơi vào vực sâu kia chứ?”, Chân Ni cứ vậy tự nói một mình, trong đôi mắt thẳng hoặc lóa lên ánh sáng, thoát cái lại tràn đầy nỗi buồn thương u ám.

Tôi lấy những ngón tay vuốt nhẹ lên má Chân Ni bằng tất cả sự dịu dàng: “Đừng yêu anh ta, Chân Ni. Anh ta không đáng để em yêu đâu.”

“Không, từ trước tới nay chưa từng có ai đem đến cho em cảm giác không thể nào nắm bắt được như anh ấy. Anh ấy giống như con gió bay khắp nơi vô định, lạnh lẽo vô tình như băng giá, nhưng cũng có thể thiêu cháy mọi thứ giống như ngọn lửa. Còn em chỉ là một con thiêu thân, cơ bản không thể nào cưỡng lại nổi. Chị chẳng hiểu gì cả, cơ bản chẳng hiểu gì cả!”, Chân Ni gạt tay tôi ra, nói trong trạng thái kích động.

“Chị chỉ không muốn sau này em sẽ phải hối hận.”

“Em sẽ không bao giờ hối hận!”

Chân Ni nhìn tôi bằng ánh mắt đầy kiên định, sau đó dẫn theo người trợ lý đi khỏi.

Một cảm giác bất lực bỗng nhiên siết chặt lấy toàn thân tôi, số phận thật đáng buồn cười, xoay chuyển mấy hồi rồi lại quay về chỗ ban đầu, cuối cùng lại

roi vào sự hỗn loạn không thể nào tránh được.

“Em yêu ơi...”

Lúc ra về, chợt nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, tôi mới nhớ ra Cam Trạch Trần vẫn còn ở đó.

Ở thang máy có một người đeo kính râm chặn tôi lại, cúi người chào tôi, sau đó ra hiệu mời tôi sang một buồng thang máy khác.

“Mới rồi trông em có sức hấp dẫn thật đấy, giẫm một phát đã nát bét chiếc máy ảnh của gã phóng viên phiền phức đó...”, Trạch Trần còn chưa nói hết câu đã bị những người đeo kính đen khác chặn lại phía sau lưng tôi.

“Làm gì thế?”, Cam Trạch Trần tỏ vẻ không hiểu, hỏi lại.

Người đeo kính đen đó lẳng lặng đến gần thì thào vào tai anh ta mấy câu, ngay lập tức Trạch Trần nhìn tôi với vẻ khó xử: “Em yêu à, anh không thể đưa em về nhà được rồi. Ở trên đó có ghi số điện thoại của anh, nhớ liên hệ với anh đây nhé.”

Tôi đưa tay nhận lấy tấm danh thiếp Trạch Trần chìa ra, sau đó lúng túng không hiểu có chuyện gì, đi vào trong thang máy. Bên trong buồng thang máy đã có một người đứng đó, mà chính là người tôi vừa gặp lại sau 5 năm trời – Thôi Hy Triệt.

Anh ta đứng lặng yên trong thang máy, lật giờ quyển tạp chí trong tay, ánh sáng đèn yếu ớt của buồng thang máy chiếu trên mái tóc anh ta, vẫn là vẻ đẹp hoàn hảo tới mức khiến người ta không sao thờ nổi đó.

Khuôn mặt với những đường nét cân đối rõ ràng, cơ thể cao lớn và tuyệt mỹ.

Khí chất còn lạnh lùng hơn 5 năm về trước.

Tôi bước vào bên trong, người vệ sĩ chủ động đứng lại bên ngoài cửa.

Anh ta không hề ngước mắt lên, vẫn tiếp tục lật giờ từng trang tạp chí. Không khí xung quanh vô cùng nặng nề, tỏa ra một mùi hương của sự gò bó, bất an. Khi ấy, Thôi Hy Triệt giống hệt một kẻ đi săn đang thủ thế, đợi chờ con mồi đã nhắm đến từ rất lâu tự chui vào bẫy.

Cánh cửa buồng thang máy từ từ đóng lại sau lưng tôi, tôi bình thần nhìn Thôi Hy Triệt, dường như đang tiến hành một cuộc so đấu không âm thanh

Cuối cùng anh ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt tôi bằng đôi mắt xanh sâu thẳm. Ánh mắt đầy phức tạp khó hiểu đó dường như xuyên qua thời gian 5 năm để chạm vào cơ thể tôi.

Thời gian và không gian bỗng như quay ngược lại, tất cả trở về nguyên vẹn 5 năm trước...

**

“Nếu như em dám, anh sẽ giết chết em.”

Giọng nói lạnh lẽo đầy phẫn nộ ấy khiến cho không khí xung quanh đông kết lại thành từng lớp băng mỏng.

Mộ Chí Kiệt sững người, đôi mắt màu hổ phách nhìn chàng trai vừa xô cửa xông vào với vẻ ngạc nhiên. Thực ra ông cũng không thực sự muốn thôi miên xóa đi ký ức cho Ái Ni, bởi rốt cuộc thì biện pháp tốt nhất để chữa lành vết thương hoàn toàn không phải là quên nó đi.

“Bố, bố hãy ra ngoài một lát”, Ái Ni đứng dậy, nở nụ cười trấn an ông.

Đúng vào thời khắc cánh cửa phòng khép lại, một nét cười cuối cùng cũng biến mất hẳn trong đôi mắt của Ái Ni.

“Giết chết tôi? Bây giờ tôi mới nhận ra rằng anh cực kỳ ấu trĩ”

Thôi Hy Triệt thờ dòn khiến ngực phập phồng gấp gáp, đồng tử trong con ngươi thu hẹp lại. Anh từng bước áp sát Ái Ni: “Cái gì? Ấu trĩ? Có cho rằng tôi đang nói đùa có phải không?”

“Lẽ nào không phải thế à? Tôi cơ bản vốn không muốn nhớ đến anh nữa, anh ngăn chặn được một lần này, không thể ngăn chặn được lần sau...”, Ái Ni cố gắng gạt nỗi lo sợ ra khỏi tâm can.

Sắc mặt Thôi Hy Triệt lúc ấy cực kỳ căng thẳng, trong đôi mắt màu xanh sẫm dường như lộ ra một sắc thái kinh khủng của kẻ muốn giết chết đối phương.

Khuôn mặt toàn bích ấy đẹp tới mức đầy tà khí.

Nghe thấy câu Ái Ni nói, anh không kiềm chế nổi, đưa hai bàn tay run rẩy vì tức giận lên ôm khít lấy cổ cô.

“Cô cho rằng tôi đang nói đùa chắc? Ha ha...”

Anh bật cười, cười đến mức điên cuồng, không để ý đến bất cứ thứ gì.

“Anh muốn làm gì?”, cho tới tận lúc ấy, Ái Ni mới nhận ra anh hoàn toàn nghiêm túc.

“Tôi chỉ muốn chứng minh cho cô thấy tôi hoàn toàn không có sở trường pha trò cười”, Thôi Hy Triệt nhướn mày lên, những ngón tay dần dần siết chặt cổ Ái Ni.

Anh cảm nhận thấy rất rõ tiếng đập dữ dội của động mạch ở cổ cô.

Từng chút, từng chút.

Từng chút, từng chút.

Trong mắt cô rõ ràng đã lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng vẫn ương ngạnh không chịu cúi đầu, trái lại trên khóe môi còn chậm chậm nở một nụ cười hết sức bất thường. Đôi khuyên tai hình chim phượng hoàng lấp lánh sáng chói mắt.

Cô ấy đang cười cái gì? Cười cái gì?

Dần dần Ái Ni bắt đầu hít thở khó khăn hơn, khuôn mặt trở nên trắng bệch ra như tuyết.

Hóa ra ngạt thở chính là cảm giác này, nhưng mà không hiểu vì sao cô không cảm thấy đau, chỉ thấy vô cùng khó chịu.

Ái Ni dần dần nở nụ cười. Nếu như đây là điều anh mong muốn, vậy thì cứ để cô chết đi như thế này.

Một giọt nước mắt bất giác tứa ra nơi khóe mắt, thật quá ư cười, cô vốn không hề muốn khóc, nhưng vì sao nước mắt vẫn cứ chảy ra.

Não dần dần trở nên thiếu dưỡng khí, bắt đầu trở thành một khoảng trống không.

Cô ra đi như thế này liệu có phải là sẽ kết thúc được tất cả?

Thôi Hy Triệt nhìn chết lặng vào nụ cười của Ái Ni, trái tim như bị bánh xe chèn qua nát vụn, tuyệt vọng...

Sự tuyệt vọng đầy bi thương...

Tuyệt vọng tới mức có thể ngay lập tức chết đi.

Cô ấy, dù là phải chết cũng vẫn muốn quên anh đi ư? Thà rằng chết đi còn hơn chấp nhận thích anh ư? Vậy thì việc cô ấy nói không hề thích anh là sự thật hay sao? Vậy thì, từ đầu tới cuối đều là do anh giống hệt một dây leo ngu dại cứ quấn lấy cô, cơ bản không khác gì một kẻ ngu dốt nhất trên đời.

Lực không ngừng được dồn vào hai bàn tay, chiếc cổ mảnh mai đó trong tay anh sao mà yếu ớt đến thế, dường như chỉ cần dùng thêm sức một chút nữa thôi.

Rắc rắc!

Cổ cô sẽ phát ra âm thanh nghe giòn tan như vậy.

Trong cơn tìm u ám chợt trào lên một sự tàn nhẫn đầy khát máu, anh nhìn sinh mệnh của cô trong tay mình mỗi lúc một yếu hơn, mỗi lúc một nhẹ hơn, giống như linh hồn sắp sửa rời khỏi cơ thể đến nơi và bay lên một góc nào đó của tầng trời.

Đột nhiên một giọt nước mắt trào ra nơi khóe mắt cô.

Giọt nước mắt trong suốt như pha lê, tỏa ra vị mặn đầy đau đớn

Chậm chậm từ từ men theo má cô lăn xuống, rồi rơi trên mu bàn tay anh.

Tách!

Có thể nghe rõ tiếng giọt nước rơi trên tay.

Giọt nước mắt lạnh giá nhưng như thiêu đốt, giống hệt một đám lửa bắt đầu bùng cháy trên làn da ẩm ướt của anh.

Trước mắt Thôi Hy Triệt, khuôn mặt cô trắng toát đến rợn người, một cảm giác yêu thương bất chợt dâng lên dữ dội, khiến bàn tay Thôi Hy Triệt trong phút chốc mất đi hoàn toàn sức lực, buông rời gọng kìm sắp khiến cô mất đi tính mạng.

Nhìn Ái Ni ôm lấy cổ thở dốc từng hơi giống hệt một người suýt chết đuối được đưa lên mặt nước, trái tim anh chợt hoảng hốt rụng rời.

Hóa ra dù cô không chấp nhận tình cảm đó, muốn quên đi tất cả ký ức hoặc là quay lưng lại với tình cảm đó...

Nhưng anh vẫn không nỡ khiến cô phải chết đi.

Dù là khiến cho anh căm hận, nhưng cô vẫn phải sống, phải sống thật vui vẻ trước mắt anh.

Thật đáng buồn cười biết bao, nực cười biết bao, khiến người ta tuyệt vọng biết bao...

****Cánh cửa buồng thang máy từ từ mở ra, tôi rời khỏi vòng trói buộc của ánh mắt anh ta, bước ra ngoài với vẻ lạnh lùng.**

Thế nhưng...

Một ngón tay thon dài đã nhấn vào nút đóng cửa, cánh cửa buồng thang tiếp tục đóng vào.

“Gặp lại nhau chẳng lẽ cô không có gì để nói à? Cứ cho là chúng ta chưa từng yêu nhau, nhưng cũng là bạn học, chẳng phải sao? Mộ-Ái-Ni”, những âm tiết gọi tên tôi len qua khe hở của đôi môi anh ta lọt ra ngoài, mang theo một chút dịu dàng.

“Đủ rồi! Thôi Hy Triệt, giữa tôi và anh hoàn toàn chẳng có thứ gì”, tôi nhấn nút mở cửa thang máy với vẻ hơi mất bình tĩnh, cố làm ra vẻ cực kỳ lạnh nhạt.

“Hóa ra cô vẫn còn nhớ tất cả.”

“...”

“Hóa ra cô vẫn nhớ tên tôi, chẳng phải đã từng nói là muốn quên đi sao? Quên đi tất cả về tôi”, Thôi Hy Triệt cười lạnh nhạt, dường như đang giấu cợt về tức cười của tôi.

Bàn tay tôi từ từ nắm chặt lại, các đầu móng tay hằn sâu vào da thịt, dù có cố gắng đến thế nào cũng không sao ngăn nổi sự căm hận đang trào lên mạnh mẽ trong lòng.

Cửa thang máy lại mở ra, một luồng gió lạnh giá lùa vào.

Tôi nên giày cao gót xuống, bước ra ngoài, cơ thể gầy guộc đổ bóng xuống sàn nhà sáng loáng.

Giọng nói miệt thị của tôi được con gió đưa ngược trở lại.

“Ha, tôi đương nhiên là còn nhớ. Bởi vì đối với tôi mà nói, đây thực sự là một con ác mộng không thể nào tỉnh lại rồi.”

Một mình cô đơn đi trên đường, đột nhiên tôi rơi vào trạng thái mê man không còn biết đến thứ gì.

Giống hệt những bông hoa bỏ công anh trong miền ký ức, trôi dạt, trôi dạt khắp trời trong con gió mạnh mà không biết đích đến là đâu.

Không có chốn nào nương tựa.

Tôi còn nhớ trước đây mình đã từng xem một bộ phim, nội dung kể về một loài chim không hề có chân. Chúng chỉ có thể bay mãi bay mãi trên trời, khi mệt thì ngủ vùi luôn trong gió. Loài chim ấy suốt đời chỉ có thể dùng xuống mặt đất một lần, đó là khi chúng chết đi.

Không hiểu vì sao tôi chợt thấy như mình đã biến thành loài chim đó, chỉ vì phải mang theo gánh nặng của dĩ vãng đau buồn mà không dám hạ cánh xuống đất, sợ sẽ lại rơi vào bóng đêm không bờ không bến.

Nước mắt cứ thế tuôn ra không rõ vì sao, khiến tầm nhìn của tôi thoát trở nên mơ hồ. Những tòa nhà cao tầng trước mắt bỗng biến thành những bóng mờ mờ nằm khuất sau màn sương trắng ảo ảnh, nhìn thẳng vào tôi chằm chằm.

Dưới những giọt nước mắt vừa rơi xuống nơi bờ mi ướt đẫm, ánh nắng mặt trời dịu nhẹ trở nên lung linh những sắc màu. Đột nhiên trong không gian ngập đầy những vật thể màu trắng nhẹ nhàng bay lượn.

Cái gì vậy nhỉ?

Tuyết ư? Tuyết rơi rồi ư?

Tôi đưa hai bàn tay ra, những ngón tay nở xòe trong không trung hệt như những đóa hoa. Những vật thể màu trắng ấy bay lượn rồi cuối cùng rơi xuống lòng bàn tay tôi bầm yên lặng.

“Em thích không, Ái Ni?”

Bên tai vang lên tiếng Thiên Diệp, tôi ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy anh đang đi từng bước đến gần.

Một khúc ca ấy9 lãng mạn vang lên trong bầu trời ngập đầy những bông hoa tuyết, Thiên Diệp chậm chậm bước những bước đi đầy vẻ thanh tao, trên khuôn mặt anh vẫn là nụ cười ấm áp như tôi luôn thấy.

“Khó khăn lắm mới tìm được chiếc máy tạo tuyết người ta vẫn dùng để quay phim này đây. Chẳng phải em cứ nói sao mùa đông rồi mà vẫn chưa thấy tuyết rơi hay sao! Bây giờ thì ngày nào em cũng có thể ngồi ngắm cảnh tuyết rơi rồi nhé.”

Trái tim tôi không kìm được hơi run lên, dù rằng tôi biết rõ những bông hoa tuyết đang bay khắp trời này không thể hòa tan trong nước, nhưng khi nào bạn cần, chúng vẫn có thể phô bày hết vẻ đẹp tuyệt vời.

Thiên Diệp đứng yên lặng trước mặt tôi, ánh mắt còn nóng bỏng hơn cả ánh mặt trời.

“Ái Ni, có một câu này anh đã muốn hỏi em từ rất lâu, rất lâu rồi...”, anh dừng lại một chút, trong mắt dâng trào lên sự dịu dàng khiến lòng người ngây ngất, “Em có thể, em có thể... làm vợ anh không?”

...

Câu nói ấy khiến cho thời gian như ngưng đọng lại, sự đợi chờ, kỳ vọng trong đôi mắt anh giống hệt những đóa hoa yêu kiều đang hé nở, mỗi lúc một lớn hơn.

Mỗi lúc một đẹp hơn.

Đẹp tươi đến mức khiến người ta muốn rơi nước mắt.

Ánh mắt anh có thể làm cho bất cứ ai động lòng, nên cũng khiến tôi không thể nào cưỡng lại được bất cứ thỉnh cầu nào mà anh đưa ra.

“Oa, anh chàng đẹp trai kia có phải là Phác Thiên Diệp không nhỉ, đúng không nhỉ?”, những người đi qua đường dừng lại ngạc nhiên vì cảnh tuyết rơi, sau đó lập tức chú ý đến Thiên Diệp.

“Đẹp trai quá, giống lắm. Cậu đoán xem có phải là anh ấy không? Quả nhiên là đẹp trai giống hệt mình tinh màn bạc.”

“Cô gái đứng bên cạnh kia là ai nhỉ, quái quì! Cảnh tuyết rơi lãng mạn quá! Bạn trai của mình mà cũng lãng mạn thế này thì mình lập tức nhận lời làm vợ anh ta.”

...

Những lời bàn tán xôn xao bên ngoài khiến cho Thiên Diệp chau mày với vẻ không vui.

Tôi đưa tay ra, khẽ khàng giơ lên, vuốt nhẹ điểm giữa lông mày của Thiên Diệp trong ánh mắt kinh ngạc của anh.

“Thiên Diệp, chưa thể được.”

Niềm hy vọng lập tức vỡ tan tành như tấm gương mỏng trong đôi mắt Thiên Diệp, anh tỏ vẻ kích động ôm lấy hai vai tôi, hỏi: “Vì sao? Vì sao lại chưa được? Em vẫn chưa nhìn thấy trái tim chân thành của anh ư?”

“Không phải là như thế, Thiên Diệp.”

Bao nhiêu năm vẫn luôn lặng lẽ ở bên tôi như vậy, đương nhiên tôi có thể hiểu tấm lòng của anh. Nhưng cũng bởi cảm động vì tình cảm chân thành đó, nên tôi mới càng phải nghiêm túc và cẩn trọng hơn, không thể xem thường.

“Thế thì vì sao?”, vì hơi tức giận nên giọng Thiên Diệp bắt đầu lớn hơn.

“Em chỉ mong rằng có thể đợi thêm một chút nữa, đợi đến khi em đủ tin tưởng rằng tình cảm của mình đối với anh không phải là một thói quen, một sự dựa dẫm, mà thực sự là vì thích anh, trong khi trái tim vẫn lung lay bất định, thực sự đối với anh quá bất công và tàn nhẫn. Thiên Diệp, anh là người em rất cần trân trọng, thế nên em không muốn sẽ làm tổn thương anh.”

“...”

“Thiên Diệp, anh đợi thêm có được không?”, tôi thấp giọng nói.

“Không vấn đề gì, Ái Ni.”

“Ừ?”

“Khiến cho anh bị tổn thương không vấn đề gì, em lung lay bất định cũng không vấn đề gì, em không biết rõ đó là sự dựa dẫm hay là tình cảm thực cũng không vấn đề gì, tất cả chẳng có nghĩa lý gì! Bởi vì anh yêu em! Nhưng nếu như em cần có thêm thời gian, anh sẽ vẫn luôn chờ đợi bên em.” Thiên Diệp nói bằng vẻ kích động, trong ánh mắt lóe lên sự bất an. Tiếp đó, anh ôm chặt lấy tôi.

Vòng tay siết chặt khiến người ta cảm thấy ngột thở đó dường như cho thấy anh đang sợ hãi điều gì đó, thế nên mới dùng toàn bộ sức lực của bản thân

để đòi lại.

Khiến cho anh bị tổn thương không vấn đề gì, em lung lay bất định cũng không vấn đề gì, em không biết rõ đó là sự dựa dẫm hay là tình cảm thực cũng không vấn đề gì, tất cả chẳng có nghĩa lý gì! Bởi vì anh yêu em...

...

Những lời bộc bạch của anh cứ trở đi trở lại bên tai tôi, giống như một âm điệu đem lại hạnh phúc cứ lặp đi lặp lại.

“Thiên Diệp, cảm ơn anh. Em trân trọng tấm lòng của anh như vậy, anh có thấy được không? Có hiểu được không?” Lần đầu tiên giọng nói của tôi khác hẳn với cung cách thường ngày, mang theo một sự dịu dàng đúng như thiếu nữ.

Đúng vậy, vì vô cùng trân trọng Thiên Diệp, nên tôi mới chần chừ như vậy; bởi vì không muốn tình cảm đó của anh phải chịu áp lực, nên tôi mới do dự như vậy; hơn tất cả là bởi vì không muốn Thiên Diệp có một chút hoài nghi và tiếc nuối nào, nên tôi mới cần có thêm thời gian.

Thiên Diệp, em vô cùng trân trọng anh.

“Anh biết rồi...”, cơ thể Thiên Diệp hơi chấn động, sau đó dần dần trở nên bình tĩnh.

Những khán giả xem miễn phí ở xung quanh mỗi lúc một đông.

Thiên Diệp vẫn ôm chặt lấy tôi: “Ái Ni, người em thật ấm áp, chúng ta cứ ôm nhau thế này mãi có được không?”

“Bỏ em ra đi!”, hai má tôi bắt đầu ửng hồng lên.

“Đừng mà!”

“Phác Thiên Diệp!”, tôi găm gù trong cổ họng.

“Oa, đúng là Phác Thiên Diệp rồi, mau lấy máy ảnh ra đây.”

“Này, sao cô gái kia trông có vẻ hung hăng thế nhỉ? Trông bộ dạng thật là dữ dằn ghê gớm, mình biết rồi, chắc chắn là cô ta cứ bám riết lấy Thiên Diệp đấy.”

“Phải rồi, cậu xem kia, cô ta còn trừng mắt với anh ấy nữa.”

Những lời bàn tán xôn xao bên ngoài khiến cho Thiên Diệp chau mày với vẻ không vui.

Tôi đưa tay ra, khẽ khàng giơ lên, vuốt nhẹ điểm giữa lông mày của Thiên Diệp trong ánh mắt kinh ngạc của anh.

“Thiên Diệp, chưa thể được.”

Niềm hy vọng lập tức vỡ tan tành như tấm gương mỏng trong đôi mắt Thiên Diệp, anh tỏ vẻ kích động ôm lấy hai vai tôi, hỏi: “Vì sao? Vì sao lại chưa được? Em vẫn chưa nhìn thấy trái tim chân thành của anh ư?”

“Không phải là như thế, Thiên Diệp.”

Bao nhiêu năm vẫn luôn lặng lẽ ở bên tôi như vậy, đương nhiên tôi có thể hiểu tấm lòng của anh. Nhưng cũng bởi cảm động vì tình cảm chân thành đó, nên tôi mới càng phải nghiêm túc và cẩn trọng hơn, không thể xem thường.

“Thế thì vì sao?”, vì hơi tức giận nên giọng Thiên Diệp bắt đầu lớn hơn.

“Em chỉ mong rằng có thể đợi thêm một chút nữa, đợi đến khi em đủ tin tưởng rằng tình cảm của mình đối với anh không phải là một thói quen, một sự dựa dẫm, mà thực sự là vì thích anh, trong khi trái tim vẫn lung lay bất định, thực sự đối với anh quá bất công và tàn nhẫn. Thiên Diệp, anh là người em rất cần trân trọng, thế nên em không muốn sẽ làm tổn thương anh.”

“...”

“Thiên Diệp, anh đợi thêm có được không?”, tôi thấp giọng nói.

“Không vấn đề gì, Ái Ni.”

“Ừ?”

“Khiến cho anh bị tổn thương không vấn đề gì, em lung lay bất định cũng không vấn đề gì, em không biết rõ đó là sự dựa dẫm hay là tình cảm thực cũng không vấn đề gì, tất cả chẳng có nghĩa lý gì! Bởi vì anh yêu em! Nhưng nếu như em cần có thêm thời gian, anh sẽ vẫn luôn chờ đợi bên em.” Thiên Diệp

nói bằng vẻ kích động, trong ánh mắt lóe lên sự bất an. Tiếp đó, anh ôm chặt lấy tôi.

Vòng tay siết chặt khiến người ta cảm thấy ngạt thở đó dường như cho thấy anh đang sợ hãi điều gì đó, thế nên mới dùng toàn bộ sức lực của bản thân để đối lại.

Khiến cho anh bị tổn thương không vấn đề gì, em lung lay bất định cũng không vấn đề gì, em không biết rõ đó là sự dựa dẫm hay là tình cảm thực cũng không vấn đề gì, tất cả chẳng có nghĩa lý gì! Bởi vì anh yêu em

...

Những lời bộc bạch của anh cứ trở đi trở lại bên tai tôi, giống như một âm điệu đem lại hạnh phúc cứ lặp đi lặp lại.

“Thiên Diệp, cảm ơn anh. Em trân trọng tấm lòng của anh như vậy, anh có thấy được không? Có hiểu được không?” Lần đầu tiên giọng nói của tôi khác hẳn với cung cách thường ngày, mang theo một sự dịu dàng đúng như thiếu nữ.

Đúng vậy, vì vô cùng trân trọng Thiên Diệp, nên tôi mới chần chừ như vậy; bởi vì không muốn tình cảm đó của anh phải chịu áp lực, nên tôi mới do dự như vậy; hơn tất cả là bởi vì không muốn Thiên Diệp có một chút hoài nghi và tiếc nuối nào, nên tôi mới cần có thêm thời gian.

Thiên Diệp, em vô cùng trân trọng anh.

“Anh biết rồi...”, cơ thể Thiên Diệp hơi chấn động, sau đó dần dần trở nên bình tĩnh.

Những khán giả xem miễn phí ở xung quanh mỗi lúc một đông.

Thiên Diệp vẫn ôm chặt lấy tôi: “Ái Ni, người em thật ấm áp, chúng ta cứ ôm nhau thế này mãi có được không?”

“Bỏ em ra đi!”, hai má tôi bắt đầu ửng hồng lên.

“Đừng mà!”

“Phác Thiên Diệp!”, tôi găm gù trong cổ họng.

“Oa, đúng là Phác Thiên Diệp rồi, mau lấy máy ảnh ra đây.”

“Này, sao cô gái kia trông có vẻ hung hăng thế nhỉ? Trông bộ dạng thật là dữ dằn ghê gớm, mình biết rồi, chắc chắn là cô ta cứ bám riết lấy Thiên Diệp đấy.”

“Phải rồi, cậu xem kia, cô ta còn trừng mắt với anh ấy nữa.”

....

Nghे thấy những câu bàn tán xung quanh, tôi đột nhiên hơi nổi cáu, nhấc chân lên đá vào chân Thiên Diệp.

“Á!”, Thiên Diệp thốt lên tiếng kêu ai oán, buông tay bỏ tôi ra, ngồi thụp xuống ôm lấy cẳng chân.

“Gi hã, em bám riết theo anh ấy hả? Ha ha, em lại còn hung dữ nữa chứ”, tôi bậm môi vào, nhìn một lượt những kẻ lăm le nhiều lời xung quanh bằng ánh mắt đầy khùng bố.

Thiên Diệp cố gắng kìm những giọt nước mắt sắp rịn ra, đứng dậy, nở nụ cười thân thương quen thuộc: “Không có đâu, Ái Ni của chúng ta rất dịu dàng, toàn là anh bám theo em đấy chứ. Mới rồi... mới rồi chân anh cũng bị một người vô hình không cẩn thận va phải, không đau một chút nào, không đau.”

“Xi!”, ngẩng đầu lên với vẻ kiêu ngạo, nhìn thấy những người xung quanh tròn xoe mắt, há hốc miệng nhìn mình bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, tôi nở nụ cười chiến thắng, lúc chuẩn bị đi tiếp về phía trước còn buông lại một câu: “Sau này anh muốn ăn mấy món điểm tâm em sẽ không làm nữa.”

“Ái Ni, đừng thế mà. Em đừng có vì mấy lời nói của bọn họ mà giận anh chứ”, Thiên Diệp đi theo sau với vẻ bất lực, “Lâu lắm rồi không được ăn món điểm tâm em làm, anh thực sự rất nhớ đấy!”

“Tính thử xem nào, đã 7 ngày lễ 5 tiếng anh chưa được ăn món điểm tâm của Ái Ni làm rồi đấy...”

“Ngoài việc không được nhìn thấy Ái Ni ra, việc không được ăn món điểm tâm của Ái Ni là sự giày vò lớn thứ hai trong đời anh đấy...”

“Ái Ni, Ái Ni...”

Không thèm để ý đến việc Thiên Diệp cứ theo sau làm bầm, tôi tiếp tục bước đi không nhanh không chậm ở phía trước anh.

“Nếu sau này không được ăn món điểm tâm do Ái Ni làm nữa, anh sẽ gọi cái tên Ái Ni đến hàng ngàn hàng vạn lần luôn.”

“Xi...”, tôi quay đầu lại ném cho Thiên Diệp một cái nhìn đầy lòng trắng.

Quả nhiên Thiên Diệp bắt đầu gọi lớn tên tôi.

“Ái Ni, Ái Ni, Ái Ni... Yêu em *!, âm cuối cùng đột nhiên biến điệu.

...

Màn đêm dần dần buông xuống, Thiên Diệp vẫn leo đèo đi sau tôi không chịu buông.

“Rốt cuộc là em muốn đi đâu hả Ái Ni? Con đường này có phải đường về nhà đâu.”

“Đương nhiên là không phải đi về nhà rồi, em muốn đến một nơi này, có đi theo hay không là tùy anh”, tôi thuận miệng đáp luôn, đồng thời tăng nhanh nhịp chân.

Sau màn “tuyết rơi” ẩm ỉ trên phố vừa rồi của Thiên Diệp, tôi đột nhiên quyết định đến một nơi. Tính toán qua loa, thời gian đi đến đó là vừa vặn, thêm vào đó hôm nay cũng không lạnh lắm, đi tản bộ là vô cùng thích hợp.

“Đi chứ, đương nhiên là đi chứ. Ái Ni đi đến đâu thì anh cũng theo đến đó”, Thiên Diệp nhất quyết chạy theo tôi.

Hai tiếng sau, chúng tôi xuất hiện trước cửa hiệu bánh ngọt Queen.

“Ái Ni, xa như vậy mà em vẫn muốn đến đây ư? Không phải là bây giờ em phải làm việc đấy chứ! Giám đốc của bọn em thật là hà khắc quá”, Thiên Diệp tỏ ra bất bình đòi quyền lợi thay cho tôi.

“Thiên Diệp, dù là bây giờ giám đốc của em không có ở đây, nhưng nếu như chị ấy mà biết những lời anh nói, sau này sẽ vô cùng thâm đắc đấy”, tôi vừa nói vừa lấy chìa khóa từ trong ba lô ra mở cửa.

Thông thường cứ đến khoảng 8 giờ là hiệu bánh ngọt kết thúc việc kinh doanh của một ngày. Uyển Ly Hương là một người không thiếu tiền tiêu, việc mở cửa hàng này chẳng qua là do ý thích, ngoài ra nguyên cũng là do một người nào đó.

Bật hết tất cả đèn trong cửa hiệu lên, tôi cườivới Thiên Diệp khi đó vẫn còn đang chẳng hiểu ra làm sao cả: “Chẳng phải có người vừa than thở rằng đã 7 ngày là 5 giờ không được ăn món điểm tâm do em làm hay sao? Thậm chí còn có người lớn tiếng trách tôi em ngay giữa phố đông người qua lại nữa. Tóm lại là em phải làm gì đó bù đắp mới được.”

“A! Nói như vậy là, Ái Ni, em...”, Thiên Diệp cuối cùng cũng hiểu ý định khi đến đây của tôi, từng đóa hoa lập tức nở bung trong mắt, trên khuôn mặt cũng tỏa ra một nụ cười vui sướng.

“vậy thì, anh có thể chơi một bản nhạc cho em không?”

Ở nơi bắt mắt nhất bên trong cửa hiệu có đặt một cây đàn dương cầm với lớp sơn đen bóng trông vô cùng sang trọng. Thỉnh thoảng có mấy vị khách đến ăn điểm tâm ngồi đó chơi vài đoạn cho vui. Mà Uyển Ly Hương mua thứ gì cũng phải mua đồ tốt nhất, thế nên mới có cây đàn dương cầm đó ở đây.

“Đương nhiên rồi, nữ hoàng của tôi”, Thiên Diệp cầm tay tôi lên, sau đó đặt lên mu bàn tay một nụ hôn lịch thiệp hết như các quý tộc thời xưa.

Bởi sự đụng chạm củ nụ hôn ngọt ngào và mềm mại như lông vũ ấy, tất cả xung quanh chợt sáng bừng lên như có bàn tay phép thuật.

Vô vàn những đóa hoa tường vi nở rộ khắp không gian, một vài dây leo bám vào thân cây đàn dương cầm và cứ thế vươn lên.

Một bức tranh đẹp đến tột vời làm lay động lòng người.

Khi tiếng nhạc cất lên, tôi đi vào trong bếp, bắt đầu trở nên bận rộn.

Tiếng đàn tuyệt diệu. Hương thơm từ trong lò nướng bắt đầu lan tỏa.

Khiến cho từng hơi thở hít vào cơ thể cũng trở nên ấm áp.

Trong sự vẩn vương tiếc nuối, tiếng đàn cuối cùng cũng ngừng bật.

Một vòng tay chợt ôm riết lấy eo lưng tôi, những ngón tay tôi vì thế mà bất chợt cứng đờ.

“Thiên Diệp”, tiếng kêu của tôi nghe nhẹ như tiếng thờ.

Hai cánh tay anh ôm chặt lưng tôi, cơ thể áp sát.

Dưới ánh đèn, cái bóng của anh và tôi hợp lại thành một, lắc lư lay động.

“Ái Ni, em lúc nào cũng cứng miệng mềm lòng”, mãi lâu sau, anh mới buông tay, nhìn những chiếc bánh cookie gấu Koala tôi đang để trong tay.

Trên mỗi chiếc bánh tỏa ra mùi thơm vô cùng hấp dẫn, được xếp ngay ngắn trong khay có một chữ cái được viết liêu xiêu bằng chocolate đen, tất cả liên kết lại thành một câu hoàn chỉnh:

“Từ chối anh, khiến cho anh tức giận cũng không vấn đề gì. Khiến anh thất vọng, cũng không vấn đề gì. Khiến anh xa cách, cũng không vấn đề gì. Chỉ cần em ở bên cạnh anh là được.”

Nhìn ánh mắt chăm chú của anh, hai má tôi không ngừng nóng lên.

Trong khoảnh khắc ấy, không khí chợt ngưng tụ lại tôi lúng túng cời bỏ tạp dề, định làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, chuẩn bị về nhà.

“Ái Nị”, Thiên Diệp đột nhiên ngăn tôi lại, trong mắt trào dâng một niềm cảm xúc dịu ngọt và ẩm ướt.

“cái đó...”, không biết phải nói gì, tôi nhìn anh với vẻ hơi căng thẳng.

Nhưng anh không hỏi bất cứ điều gì, cứ vậy ôm chặt lấy tôi, dịu dàng ôm chặt lấy tôi.

Những ngón tay đặt trên lưng tôi bắt giác như đang run lên nhè nhẹ bởi sự hưng phấn và kích động.

Dưới ánh đèn, cái bóng của tôi và anh hòa làm một, gần gũi đến mức không thể tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đóa Hoa Hận Thù Nở Trong Đêm Tối

Ngày hôm sau, những thông tin liên quan đến việc công ty Thiên Ảnh sắp sửa giải thể lan ra khắp hang cùng ngõ hẻm, còn tâm điểm bàn tán xôn xao của dư luận vẫn tập trung ở Chân Nị, người được mệnh danh là “Công chúa Thiên Ảnh”. Tôi liên tục bấm số máy gọi cho con bé hết lần này đến lần khác, nhưng đầu bên đó trước sau luôn trong trạng thái tắt máy.

Có lẽ là giờ này cánh phóng viên cũng đang điên cuồng tìm cách gọi điện thoại di động tìm Chân Nị.

Tôi lo lắng suốt cả ngày, khi từ tiệm bánh ngọt Queen đi ra, bất chợt nhận được một cú điện thoại lạ.

“Mộ Ái Nị phải không? Chị là Ngải Đạt.”

“Vâng, em đây”

“Bây giờ em có thời gian không?”

“Ừm”

“Tốt rồi, em lập tức đến đây một chuyến nhé, biểu hiện của em trong buổi tối hôm nay sẽ quyết định việc Edward có tuyển dụng em vào làm hay không”, nói dứt câu, Ngải Đạt không thêm lời nào, lập tức ngắt máy ngay.

Đội đã, Edward? Sao cái tên này nghe lại quen tai thế nhỉ?

“Đừng gọi anh là Hội trưởng, gọi là Edward.”

...

Không lẽ nào chứ? Chẳng lẽ bọn họ lại vừa vặn là một người ư?

Edward... mỗi lần nhắc đến cái tên này, trong lòng đều trào dâng lên một cảm giác lo lắng mơ hồ không sao gọi được chính xác là cái gì.

Cho dù khả năng tôi gặp anh ta chỉ có 1% hoặc là 0,001%, tôi đều phải tránh để tình huống đó xảy ra. Dù rằng công việc này quả thực rất tốt, nhưng tôi nhất định không thể nhận làm.

Bắt xe buýt đi đến tòa biệt thự từng đến xin việc hồi trước, từ xa tôi đã nhìn thấy hồ bơi lấp lánh những con sóng xanh tràn trề đó. Trong khoảnh khắc, tôi rơi vào sự mê mải, trong thâm tâm dấy lên một cảm giác bất an ngấm ngầm.

“Xem ra bể bơi này thực sự là rất đẹp”, Ngải Đạt đi đến bên cạnh, nhìn theo hướng mắt tôi đang nhìn.

“Ừm?”

“Hôm trước Edward về, vì nhìn thấy cái bể bơi này, đã làm gì em có biết không? Anh ấy đã lái cả xe lao xuống dưới bể. Ha ha”, Ngải Đạt cất tiếng cười, trong mắt chợt lấp lánh những tia sáng tươi vui.

Dường như chỉ có mỗi lúc nhắc đến Edward, biểu cảm của Ngải Đạt mới trở nên vui vẻ vài phần.

“Đừng có hiểu lầm, đối với Edward, chị chỉ giống như... một người chị gái mà thôi”, thấy ánh mắt tôi, Ngải Đạt giải thích.

Đối với anh ta, chị ấy giống như một người chị gái.

Vậy thì đối với bản thân chị ấy, chị ấy định nghĩa về tình cảm đó thế nào đây?

“Không có gì, có thể được người khác thích đã là một điều hết sức hạnh phúc rồi”, tôi cười bình thản.

“Khi em cười trông rất xinh, giống hệt một con chim phượng hoàng kiêu hãnh vậy. Ha ha, cách so sánh rất kỳ phải không?”, Ngải Đạt nhún nhún vai.

Tôi hơi ngẩn ngơ, nụ cười dần dần lan rộng ra thêm trên khuôn mặt. Khi còn nhỏ, cũng có người từng nói với tôi câu này. Đó là người có nụ cười ấm áp và tươi đẹp nhất thế gian, nụ cười khiến tôi đến chết cũng không thể nào quên được.

Mẹ, mẹ cũng đã từng nói với tôi như vậy.

“Chị Ngải Đạt, lần này đến đây là em muốn...”, có thể vì câu nói của chị ấy mà trong lòng tôi dâng trào lên một cảm giác vô cùng gần gũi, nhất thời tôi không biết phải làm thế nào để nói ra việc mình không thể nhận làm quản gia ở đây được.

“A, suýt nữa thì chị quên, mau theo chị vào đây”, Ngải Đạt có vẻ như vừa nhớ ra điều gì đó rất quan trọng, vội vàng đi vào bên trong biệt thự. Chợt thấy tôi không đi theo sau, chị ấy liền giải thích, “hôm nay có nhiều khách quan trọng đến chơi, hy vọng em có thể giúp tiếp đãi họ, nhân đó tận dụng cơ hội này luôn. Đây là cơ hội rất tốt để em được nhận vào làm ở đây đấy.”

“Ngải Đạt...” tôi hơi do dự.

“Mau lên, coi như là giúp chị một lần. Edward lúc nào cũng giễu cợt, nói người chị mời đến làm nhất định thuộc hạng kém cỏi, lần này để họ thưởng thức tài nghệ của em xem.”

Vậy là dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của Ngải Đạt, tôi cuối cùng đã không thể nói ra điều mình muốn. Lại còn đi theo chị ấy vào nhà bếp, tạy chân quàng quàng với một đồng thực phẩm để sẵn.

Bắt đầu từ bao giờ tôi trở thành một người dễ mềm lòng như thế này nhỉ?

Chỉ duy nhất một nguyên do là chị ấy đã nói ra một câu giống hệt mẹ tôi từng nói hay sao?

**

Trong phòng khách sang trọng như cung điện.

Một thanh niên tóc vàng với các đường nét thâm trầm trên khuôn mặt không ngừng lác lác liếc nhìn cao thành nằm trong tay, ánh mắt đầy vẻ lười biếng. Thứ rượu nho được cất giữ cả trăm năm bỗng nhiên tỏa ra một mùi thơm ngọt ấm áp, anh ta khẽ nhấp một ngụm, cảm thấy như mùi hương vẫn còn đọng lại ở từng kẽ răng.

Giống hệt như đang nói với người tình, anh ta khẽ khàng cất giọng: “Mùi hương khiến người ta yêu thích đến nỗi không thể rời xa này quả thực khiến mình mê đắm.”

Bên cạnh chiếc lò sưởi được chạm khắc những hình dây hoa tinh xảo, người thanh niên có mái tóc màu hạt dẻ nhạt chăm chú thưởng thức những bức bích họa, khuôn mặt với những đường nét mềm mại dịu dàng hệt như một cô thiếu nữ.

“Hóa ra ở chỗ cậu có nhiều thứ hay thật, rượu vang, họa phẩm nổi tiếng, biệt thự sang trọng... Ha ha, nhưng mà nghe gã Cam Trạch Trần đó nói cậu lại rất thích cái bể bơi nhỏ đến mức đang thương nào đó ở ngoài kia. Triệt, lẽ nào ở dưới đó có bảo bối gì à?”

Thôi Hy Triệt nói lỏng cả vạt, hơi cau mày lại. Hai gã này là bạn thân nhất hồi Đại học của anh, đương nhiên cũng là hai kẻ quái dị nhất, lẩm cẩm nhất trong tất cả bọn đàn ông. Khi bọn họ với Cam Trạch Trần cùng tán công, có thể nói anh hoàn toàn không có chút cơ may nào chống đỡ nổi.

Chết tiệt, chai rượu vang đỏ của Pháp đó là loại rượu cực quý mua ở hội chợ đấu giá về.

Anh chàng có mái tóc màu hạt dẻ lấy tay đỡ trán, mắt neho neho như rơi vào trạng thái giả tưởng: “Hay là mỗi lần cậu nhìn thấy cái bể bơi đó lại tưởng nhớ đến hình dáng một cô gái mặc áo tắm mà cậu đã từng thích?”

“Chết tiệt! Cung Chí Nam, nếu không có chuyện gì, cậu lập tức đưa Tư cút khỏi đây mau!”; trong đôi mắt lạnh giá của Thôi Hy Triệt như có ngọn lửa

đang bùng bùng thiêu đốt.

Băng với hòa giao nhau, khiến đôi mắt màu xanh sẫm ấy tỏa ra một thần thái đầy ma lực.

“Good! Từ nước Pháp xa xôi ngàn dặm đến đây thăm cậu, cậu lại đón tiếp bọn mình thế này đây hả? Hay là tên Cam Trạch Trần đó nói không sai, đây chính là nơi trái tim cậu bị tổn thương, khiến cậu suốt ngày gào thét lên như giẫm phải bom mìn thế?”, Cung Chí Nam không méch lòng tí nào vì câu nói của Thôi Hy Triệt.

“Nam, tớ cũng đoán như vậy đấy”, Tư lại nhấp một ngụm rượu vang, đôi môi hé nở nụ cười có vẻ như rất hứng thú với chủ đề đối thoại này, “Lúc đang học Đại học, bọn con gái đều bị khuôn mặt lạnh lùng và trạng thái nóng lạnh bất thường của cậu làm cho chết khiếp, ngoại trừ mỗi Ngải Đạt. Nhưng mà nếu tình cảm của hai người tiến triển được thì đã tiến triển lâu rồi, thế nên Ngải Đạt có thể loại trừ nốt. Vậy thì người khiến cậu bị tổn thương chắc chỉ có cô gái nào đó gặp hồi Trung học thôi. Là ai thế? Quả thực mình rất tò mò.”

Đôi mắt Thôi Hy Triệt như nhấp nháy, phút chốc bỗng dưng không biết nói gì. Mãi lâu sau anh mới cười với vẻ hơi bất lực, nhưng nụ cười vẫn mang sắc màu nhợt nhạt.

“Nếu như cậu thích một người, cô ấy đưa cậu đến nơi tươi đẹp nhất trong ký ức của cô ấy, đem đến cho cậu sự ấm áp, cuối cùng lại nói một cách tàn nhẫn rằng cô ấy muốn quên cậu, thì cậu sẽ thế nào?”

“Đánh cho cô ấy một trận, sau đó hùng hồn nói rằng: Để cả hai chúng ta cùng quên nhau vậy, ha ha!”, Tư cười lớn.

“Triệt, cậu thì sao?”, Nam nhìn Thôi Hy Triệt một cách nghiêm túc.

“Mình? Mình sẽ... giết chết cô ấy. Thế nhưng cuối cùng lại không thể nhẫn tâm làm vậy”, Thôi Hy Triệt cười như tự giễu cợt chính mình.

Không gian vốn đang thư thái và êm dịu bỗng chốc một nỗi buồn thương và trầm mặc chen vào.

Đối với vết thương giấu kín trong lòng mà nói, anh càng dịu dàng với nó, nó sẽ lại càng đau đớn hơn.

Cung Chí Nam biết chuyện Thôi Hy Triệt từ trước đến nay luôn dùng vẻ lạnh lùng để che giấu vết thương trong trái tim mình mà thôi, dùng sự lạnh nhạt, xa cách tất cả mọi người xung quanh chỉ là để mình không phải chịu đựng thêm sự tổn thương nào nữa... Nếu như anh biết người con gái đã làm tổn thương Triệt là ai, chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng cho cô ta.

“Đồ điểm tâm đến rồi!”, lúc ấy, Ngải Đạt bê một khay điểm tâm thơm lừng vào.

“Oa, không ngờ là Ngải Đạt lại còn có thêm ngón nghề này nữa”, Tư lập tức tràn đầy sức sống, ngồi thẳng dậy, mắt sáng lên khi nhìn vào khay đựng đồ điểm tâm được trang trí rất công phu, “Nhìn qua đã thấy rất tuyệt rồi.”

“Tôi thì chả có bản lĩnh ấy đâu, là do người quản gia tôi mới thuê cho Edward đấy. Các anh thử nếm xem tài nghệ của cô ấy thế nào, để Edward khỏi chê tôi toàn mời cho anh ấy những kẻ bất tài.”

“Lần này nhất định là không phải rồi.”

Ngải Đạt vui vẻ nhìn Thôi Hy Triệt, đứng đó chờ xem anh nói ra một câu để quyết định có thuê Mộ Ái Ni hay không.

“Đây là món gì?”, Thôi Hy Triệt liếc mắt chột nhìn thấy một món điểm tâm trông hơi quen thuộc, những bông hoa được xếp xoay tròn xung quanh trông rất giống hoa mẫu đơn.

“Váng sữa mẫu đơn”, vì hình thức của món điểm tâm này trông rất đặc biệt nên Ngải Đạt cũng đã hỏi Ái Ni từ nãy.

“Váng sữa mẫu đơn?”, ánh mắt Thôi Hy Triệt nhìn món điểm tâm được làm một cách tinh tế đó bỗng nhiên chấn động, khóe môi lẩm bẩm thốt ra một câu nghe vừa đáng chất lại vừa ngọt ngào: “Người đó đâu rồi?”

Thấy anh đột nhiên hỏi vậy, cả ba người trong phòng đều nhìn chăm chú với vẻ chẳng hiểu gì.

Ting ting tang tang....

Âm báo có tin nhắn ở điện thoại di động của Ngải Đạt chột vang lên, cô mở điện thoại ra đọc, sau đó nói với vẻ nghi hoặc: “Cô ấy nhắn tin là không thể làm quản gia ở đây được, đã đi rồi.”

Ngải Đạt vừa dứt lời, Thôi Hy Triệt đã đứng bật dậy.

Cô ấy vẫn giống hệt khi xưa, đột nhiên xộc vào cuộc sống của anh, sau đó nói lời tạm biệt một cách vô tình.

Váng sữa mẫu đơn? Mộ Ái Ni, là do em làm đúng không?

Cái tên đó cứ chuyển qua chuyển lại trong thâm tâm, nỗi đau hệt như con tằm đang vật lộn khi bị kéo tơ cứ dần dần lan ra từng chút một, nhưng bàn chân đã vụt khỏi sự kiểm soát, chạy thẳng ra ngoài.

Mộ Ái Ni, em muốn chạy trốn khỏi như thế này ư?

Đã vậy thì anh sẽ dùng hết mọi khả năng để đưa em trở lại bên anh, đem vết thương mà anh đã từng phải gánh chịu trả lại cho em. ...

Sau khi nhấn nút gửi tên trên điện thoại di động, tôi thở phào một hơi dài thượt, dù rằng như vậy có vẻ hơi bất lịch sự, nhưng tôi quả thực không biết phải đối mặt như thế nào với Ngải Đạt để nói rằng mình không nhận việc.

Màn đêm đã buông xuống lặng lẽ không tiếng động, gió thổi tung tóc lên, khuôn mặt tôi hoàn toàn không có gì che đậy phơi ra ngoài không gian lạnh buốt.

“Mộ Ái Ni!”

“...”, tôi rảo bước nhanh hơn.

“Cô đứng lại cho tôi!”

“...”, là Thôi Hy Triệt, anh ta đuổi theo làm gì?

“Hóa ra Mộ Ái Ni vốn mạnh mẽ cứng rắn lại cũng có lúc chết nhát không dám gặp tôi như vậy à?”, sau lưng tôi vang lên tiếng cười nhạt đầy bốn cột của Thôi Hy Triệt.

Dù đã dặn mình đừng có quay đầu về phía đó, thế nhưng tôi không nhẫn nhịn được đã dừng chân đứng lại.

“Bản thân anh không biết là vì sao ư? Có cần bây giờ tôi phải nói ra cho anh không?”, tôi từ từ quay đầu lại, nở nụ cười sắc lạnh, “Bởi vì tôi rất ghét cảm giác ở bên cạnh anh thế nên mới cố tìm cách tránh đi.”

“Cô...”, Thôi Hy Triệt tức giận nheo mắt lại, đứng vào thời khắc tôi tiếp tục quay người định đi, anh ta bước đến giữ chặt lấy tay tôi, “Mộ Ái Ni, rõ ràng tôi mới là người bị cô vứt bỏ một cách vô tình, vì sao cô lại làm như chính mình là người bị tổn thương như thế? Tôi thực sự không hiểu nổi cô đang chơi trò gì nữa, nhưng bây giờ xin cô hãy chấm dứt trò chơi ấy đi, bởi lẽ tôi không muốn vì cô mà phải đau lòng nữa, không muốn vì cô mà tình cảm bị lung lay dao động nữa, càng không muốn vì cô mà tin vào tình yêu nữa.”

Bàn tay anh ta siết chặt khiến cánh tay tôi đau nhói. Nghe những lời nói không có một chút hối hận nào của anh ta, tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

“Bỏ tay ra!”

Ha ha, trò chơi?

Tôi vốn không có nhiều thời gian làm trò vô vị thế.

“...”

“Bỏ tay ra”, tôi giận dữ nhìn Thôi Hy Triệt trừng trừng, quát lớn.

Nơi ánh mắt anh ta và ánh mắt tôi gặp nhau hết như bị bao phủ bởi một lớp sương đêm mê mải, trái tim bắt đầu co thắt lại, đau đớn.

Khuôn mặt không hề có khuyết điểm, hoàn mỹ như một bức tượng điêu khắc của Thôi Hy Triệt tỏa ra một nỗi buồn thương mang màu xanh nhạt, tất cả bị một lớp sương trắng mỏng mảnh bao trùm.

Thật quá phức tạp, khiến tôi không thể nào nhìn xuyên qua được.

Tất cả những thứ đó rất dễ làm cho người ta cảm thấy yếu lòng.

Tôi định nói “Hồi ấy, vì sao anh lại...”, song tự kiềm chế được.

Sương đêm bò lan trên mặt đất, giống như ngày đầu tiên tôi gặp Thôi Hy Triệt trong đêm vũ hội với tiếng nhạc blues dịu dặt. Anh ta nắm tay tôi và cùng nhảy điệu valse...

Một lần nữa tôi lại rơi vào vòng cuốn xoay không ngừng nghỉ...

“Cẩn thận”, đằng sau vọng đến tiếng kêu kinh hãi của Cam Trạch Trần.

“Vèo vèo”, nghe như âm thanh của vật gì đó đang xé không khí lao tới.

Vừa định quay đầu lại, Thôi Hy Triệt đã chớp lấy vai tôi, lấy hết sức đẩy sang một bên. Trong khoảnh khắc ấy tôi nhìn thấy trong mắt anh ta là một sự lo lắng và yêu thương.

Một chiếc giày cao gót màu đỏ tươi bay sạt qua tai tôi, sau đó đánh bốp một phát ngay trên trán Thôi Hy Triệt.

“Xin lỗi cậu, Triệt, cô gái vừa mới quen cứ bám chằng bám chặt lấy tớ, tớ sắp chết đến nơi rồi”, nhận thấy ánh mắt đầy khủng bố của Thôi Hy Triệt, Cam Trạch Trần vội vàng cúi gập người xuống xin lỗi, sau đó hấp háy mắt chào tôi với vẻ cực kỳ không nghiêm túc.

Tôi không buồn để ý đến anh ta, hỏi Thôi Hy Triệt bằng vẻ hững hờ: “Chắc là không chết chứ?”

Vừa mới dứt lời, Thôi Hy Triệt đã ngã nhào về phía tôi.

“Này, này, này... Mau tránh ra”, đầu Thôi Hy Triệt gục vào cổ tôi, hơi thở nóng bỏng bám riết lấy làn da tôi.

Không lẽ anh ta lại một lần nữa bất tỉnh vì bị ném giày cao gót?

Tôi đột nhiên ngẩn người, trong đầu bỗng hiện lên những hình ảnh của quá khứ xa xăm...

Ký ức giống hệt như một cuốn sách mang theo hơi thở vô cùng quen thuộc và đầy thương cảm bắt đầu sột soạt lật giở trong cơn gió đêm đông.

Từng trang từng trang, cuối cùng dừng hình lại.

Chỉ có điều những đường nét trên bức tranh đó đã trở nên vô cùng u ám.

“Em vẫn nhớ đến quá khứ của chúng ta, em... vẫn để ý tới anh, đúng không?”, Thôi Hy Triệt nói thì thầm bên tai tôi.

“Thôi Hy Triệt!”, hóa ra anh ta không biết xấu hổ, dám giả vờ ngắt đi, tôi tức giận dùng tay hất mạnh mặt anh ta ra.

Cơ thể Thôi Hy Triệt hơi loạn choạng, anh ta xoa chỗ trán bị đập phải, ***** thê thảm vì đau: “Chết tiệt!”

“Em yêu ơi, sao em lại ở đây? Nếu muốn đi chơi sao không báo sớm với anh? Á, đau quá...” Cô gái vừa theo đuổi Cam Trạch Trần hung dữ đá vào chân anh ta một cái.

“Cái gì? Em yêu á? Gọi tôi là ‘bảo bối’, bây giờ lại dám gọi một đứa con gái khác là ‘em yêu’? Cam Trạch Trần, anh có muốn chết không? Nếu anh muốn chết, tôi cũng không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy đâu”, cô gái lúc đó đã nổi cơn điên gào lên với vẻ đầy phẫn nộ.

“Cứu tớ với, Triệt...” Cam Trạch Trần gọi tên Thôi Hy Triệt, sau đó xuyên qua khe hở chạy biến đi như chạy nạn.

Trong màn sương đêm u buồn nhàn nhạt, Thôi Hy Triệt cứ đứng nhìn tôi như vậy, dường như quãng thời gian dài đằng đẳng suốt 5 năm cũng không thể nào khiến ngọn lửa thiêu đốt trong đôi mắt anh ta trở nên dịu nguôi.

Cái bóng hình cao lớn đẹp đẽ ấy cứ đứng lặng lẽ nguyên tại chỗ.

Những lọn tóc đen bay chấp chới. Đôi mắt màu xanh sẫm giống hệt màu bầu trời khi đẹp nhất.

Còn cả đường nét hoàn hảo của khuôn mặt xoay nghiêng, tỏa ra khí chất cao quý của giới thượng lưu, khiến khi nhìn vào đó người ta bất giác cảm thấy tự ti đến mức phải chôn vùi mình vào cát bụi.

“Quản gia, ngày mai cô có thể đến đây làm việc”, mãi lâu sau, Thôi Hy Triệt mới nói ra câu đó.

“Thiên Ảnh... Anh có thể không mua lại Thiên Ảnh hay không?”, tôi không đáp mà hỏi lại.

“Ha ha, không ngờ rằng sau 5 năm rồi mà Mộ Ái Ni vẫn phải vì em gái mình mà cầu xin người mình ghét nhất trên đời. Tôi nói cho cô biết, nếu như tôi không mua lại công ty giải trí Thiên Ảnh, nó sẽ đối mặt với khó khăn lớn hơn gấp bội”, Thôi Hy Triệt cười như một ác ma.

Trong nụ cười của ác ma bao giờ cũng ẩn chứa một âm mưu cực lớn.

“Vậy nếu như anh mua lại công ty giải trí Thiên Ảnh, có thể không giải thể nó không?”

“Làm quản gia cho tôi đi.”

“Tuyệt đối không thể.”

5 năm trước, anh ta cũng như vậy.

5 năm sau, anh ta vẫn như vậy.

Thôi Hy Triệt vĩnh viễn là Thôi Hy Triệt, không ngừng dùng những ưu thế mà bản thân mình sẵn có để uy hiếp người khác, cơ bản không thể trông chờ anh ta thay đổi một chút nào.

“Vì sao cô lại phải dùng ánh mắt mang bao nhiêu nỗi hận thù thế kia để nhìn tôi? Lẽ nào tôi là người đã vứt bỏ cô? À, hay là vì người bố không có gì là không làm được kia đã giúp cô cấy ghép một ký ức mới, thế nên khiến cô có thái độ hận thù đến tận xương tủy thế kia?”

Lời nói của anh ta như một cơn gió mạnh bất ngờ quét tới trong đêm sâu, khiến tấm màn ký ức lại bị thổi tung lên.

“Cô có hối hận không? Tôi muốn hỏi cô một lần cuối, xóa sạch những ký ức về tôi, quay về thời điểm trước khi tôi xuất hiện, cô có một chút hối hận nào không khi đưa ra quyết định ấy?”, Thôi Hy Triệt đã ra đến cửa, bỗng nhiên dừng bước hỏi.

Đây là cơ hội cuối cùng anh dành cho Ái Ni, anh đã vứt bỏ hết sự tự tôn của bản thân để chờ đợi câu trả lời cuối cùng của cô.

Chỉ cần cô nói một từ “có”, anh sẽ tha thứ cho việc cô đã gây ra vết thương trong trái tim anh. Dù cho là nó vẫn đau như muốn chết đi được, nhưng anh vẫn sẽ tha thứ cho cô.

Mộ Ái Ni bị đôi mắt giống hệt viên đá thạch bảo màu xanh lam ấy làm cho chấn động, cuối cùng cô cũng hiểu mình đã gây ra tổn thương lớn đến thế nào cho anh.

Nhưng sự tổn thương sẽ chỉ là tạm thời, không bao lâu sau anh sẽ lại yêu một người nào đó khác, sau đó hoàn toàn quên cô đi. Thế nên Mộ Ái Ni lắc lắc đầu:

“Không hề.”

“Mộ Ái Ni, bây giờ tôi mới thấy rõ con người cô! Hóa ra cô luôn coi tôi là một món đồ chơi, thật là ngạo mạn! Nhưng cô có biết không? Tôi sẽ không để cho cái văn phòng quái quỷ này tiếp tục tồn tại, tôi sẽ khiến cho nó vĩnh viễn biến mất, chỉ có thể cô mới không có cách gì xóa bỏ ký ức của mình đi được, mà sẽ phải nhớ đến một không muốn nhớ như tôi, đó chẳng phải là một nỗi khổ đau vô cùng tàn khốc hay sao?”

“Liệu có phải là... những người giàu có luôn thích dùng những thủ đoạn vô liêm sỉ như thế để đạt được mục đích của mình?”, giọng nói của Mộ Ái Ni trở nên khàn đặc lại, mỗi lần thở đều khiến cô họng cô khó chịu như bị gai đâm.

“Nếu như có thể khiến bản thân mình vui vẻ, có gì mà không làm được...”. Hóa ra trong thâm tâm cô anh là người như vậy ư? Vậy thì được thôi, cô đã nghĩ như vậy, thì anh cũng sẽ làm như vậy.

Thôi Hy Triệt không nhìn Mộ Ái Ni nữa, dường như anh không còn một chút sức lực nào để đón nhận những câu nói lạnh lùng khắc nghiệt của cô nữa.

Anh yêu em...

Mộ Ái Ni, anh yêu em.

Đây là lần cuối cùng anh thành thật với bản thân mình, sau này anh sẽ chôn vùi câu nói ấy xuống tận nơi sâu nhất trong lòng.

“Thôi Hy Triệt! Anh đừng có làm lung tung, văn phòng này là tâm huyết cả đời của bố tôi.”

Thôi Hy Triệt lạnh nhạt liếc nhìn Ái Ni một cái, cô chưa bao giờ thôi là một bộ phận không thể tách rời trên cơ thể của anh, nhưng giờ đây... có lẽ nên để cho cô chết đi trong trái tim anh thôi.

Mộ Ái Ni nhìn lát cắt nghiêng khuôn mặt lạnh lùng như bức tượng điêu khắc không thể nào hoàn hảo hơn của Thôi Hy Triệt, nhìn anh từng bước từng bước rời đi, cảm thấy như có thứ gì đó vô cùng, vô cùng quan trọng trong trái tim mình đã bị chặt vụn thành mấy mảnh.

Nước mắt đã chảy tuôn rơi, trái tim rộng tuếch thành một lỗ hổng lớn, cứ như là có dùng đến bao nhiêu nước mắt nữa cũng không thể nào lấp đầy nỗi.

Lúc sắp ngạt thở mới rồi, cô cũng chỉ cảm thấy sự khó chịu chứ không hề đau đớn.

Thế nhưng lúc này đây, khi cô không thể nào thở nổi...

Lại cảm thấy đớn đau như đất trời sụp đổ.

...

**

“Bốp!”

Tiếng tát vang lên rõ mồn một trong màn đêm thanh vắng.

Bàn tay đau rát của tôi nắm chặt lại thành nắm đấm. Huyết thái dương đột nhiên giật dữ dội, dường như trong khoang não đang có một bong bóng sắp sửa phụt ra.

Những lời nói đầy phẫn nộ và đau thương như rít qua kẽ răng tôi: “Tôi vốn nghĩ anh sẽ nói lời xin lỗi, nói với bố tôi một câu ‘xin lỗi’, nhưng giờ đây tôi biết chắc rằng anh sẽ không làm điều đó.”

Xung quanh dường như kết lại thành băng, lạnh thấu vào xương tủy.

Gió đêm cuốn theo sự lạnh giá từ bốn phương tám hướng ào về.

Thôi Hy Triệt đứng nghiêng đầu, người cứng ngắc, toàn thân phát ra một luồng hơi thở vô cùng đáng sợ. Anh ta chậm chậm quay đầu lại, đôi mắt sâu hút như đang có ngọn lửa hừng hực đốt thiêu. Đôi môi mím chặt tới mức trắng bệch ra giống như tín hiệu cảnh báo cho một cơn giông tố sẽ ngay lập tức ập tới nơi đây.

Khí chất lạnh lùng đến cùng cực ấy toát ra xung quanh một luồng khí như hủy diệt tất cả mọi nơi.

“Cô nói vậy là có ý gì?”

Vì sao anh ta còn lại làm bộ hỏi tôi như không hề biết chuyện gì, lẽ nào trong con mắt của anh ta, cái chết của một con người lại có thể dễ dàng quên đến thế?

“Anh...”, môi tôi trở nên run rẩy, giận dữ trả lời: “Anh không cảm thấy một chút tội lỗi nào với người đã bị hại chết hay sao? Làm sao mới có thể... có thể hỏi tôi như chưa từng có chuyện gì thế?”

Tôi nhìn anh ta, không ngừng lùi bước lại phía sau như mất hết nhận thức.

Con người này quả là đáng sợ, thật là đáng sợ biết bao!

Chạy thôi! Nhất định phải chạy thoát khỏi anh ta.

Trong đầu tôi chợt vang lên lời cảnh báo, thế nhưng tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, quyết không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt anh ta.

Đột nhiên, hai vai đau nhói.

Hay tay Thôi Hy Triệt bám riết lấy vai tôi, sức mạnh đó dường như muốn bóp tôi vỡ vụn ra, bóp vỡ vụn một cách hung dữ, như thế mới khiến nộ khí trong con người anh ta bớt đi phần nào.

Trong đôi mắt Thôi Hy Triệt là một thứ gì đó, vô cùng phức tạp, đau khổ, giận dữ, căm hận... Quá nhiều cảm xúc khiến tôi không nhìn xuyên thấu được, tất cả như đang cuộn trào lên nhấn chìm tôi trong phút chốc.

“Cái gì mà người bị hại chết? Đây là tội trạng cô bỗng chốc đổ lên đầu tôi sau khi bị cạy ghép ký ức à?”

“Bỏ ra...”, tôi bỏ qua sự nghi hoặc trong lòng, cố gắng đẩy anh ta ra với vẻ vô cùng chán ghét.

Còn nói chưa dứt lời, khuôn mặt Thôi Hy Triệt đã áp sát mặt tôi.

Anh ta định làm gì?

Tôi kinh hoàng giãy giụa, nhưng càng làm như vậy lại càng ngợp sâu vào lòng anh ta. Thôi Hy Triệt ôm sát lấy eo lưng tôi, thu hẹp vòng tay lại. Thấy đôi môi anh ta áp sát, tôi không ngừng né tránh. Thế nhưng khi ấy tôi mới phát hiện ra rằng cơ thể mình yếu đuối biết bao, cơ bản không thể nào thoát khỏi được sức mạnh của anh ta.

Đột nhiên trong lòng tràn dâng lên cảm giác bất lực, nước mắt vì thế mà dâng đầy trong mắt.

“Bỏ tay ra! Anh muốn làm gì?”, bất kể tôi đá anh ta, đấm anh ta, anh ta vẫn không động đậy.

Cuối cùng, Thôi Hy Triệt nắm bắt được sơ hở, lấy đôi môi lạnh giá của mình giữ chặt lấy môi tôi.

Tất cả âm thanh chợt biến mất, âm thanh yên tĩnh đến mức khiến người ta phát hoảng.

Đôi môi Thôi Hy Triệt trơn như lụa, lại cuốn theo mưa bão giống hệt những cơn sóng lớn, giữa đôi môi ấy tỏa ra một mùi thơm trong trẻo như hương hoa.

Anh ta hôn bằng sức mạnh áp đảo khiến đối phương không thể nào chống lại, dường như đây là một trận đấu mà nếu đôi môi không rách tả tơi rớm máu thì không dừng lại. Tôi giãy giụa kịch liệt, cảm giác run rẩy truyền đến từng sợi dây thần kinh trên toàn cơ thể, khiến tôi dần dần rơi vào trong sự choáng váng đáng xấu hổ. Biết rõ là nguy hiểm nhưng vẫn không thể tự thoát ra, giống hệt như rơi vào vực thẳm ngào ngạt hương hoa anh túc vậy. Trong vực thẳm ấy, tôi cố hết sức tìm kiếm một chút lý trí cuối cùng.

Bộ não dần dần lấy lại nhận thức, sau đó dồn hết sức vào hàm răng cắn mạnh một cái.

Nụ hôn của Thôi Hy Triệt hơi chững lại. Nhân kẻ hở ngắn ngủi ấy, tôi xô mạnh đẩy anh ta ra.

Con gió đêm khẽ khàng thổi bay tới mùi máu tanh tanh ngọt ngọt.

Thôi Hy Triệt nhếch môi lên, như cười mà lại không cười, cực kỳ bồn chồn.

“Xem ra cô cũng rất biết hưởng thụ, nếu như khiến cho cô cảm thấy xấu hổ thì xin lỗi, tôi cố ý làm vậy đấy.”

“Anh là đồ khốn!”, lời nói của Thôi Hy Triệt như rạch thêm một vết thương mới trong trái tim tôi.

Vốn cho rằng thời gian 5 năm xa cách đã đủ để tôi đẩy anh ta ra khỏi trái tim mình, không ngờ đối với tôi mà nói, Thôi Hy Triệt vẫn có sức sát thương mạnh mẽ đến vậy. Nước mắt của tôi bất giác trào ra dữ dội, từng giọt lớn lăn dài trên má tôi rơi xuống, vỡ òa trong không trung.

Không được, không được cho anh ta thấy mặt yếu đuối của mình.

Tôi không ngừng cảnh tỉnh bản thân, song nước mắt vẫn không chịu nghe lời.

Tôi khề khàng nhắm mắt lại, cố gắng duy trì sự tự tôn cuối cùng của bản thân, cười nói: “Đây là sự báo thù của anh ư? Khiến cho tôi không chịu nổi, khiến cho tôi bị sỉ nhục, sau đó dùng những lời lẽ như vậy nói với tôi... ha ha, nhưng những thứ này vẫn còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với sự báo thù trước đây anh đem đến cho tôi.”

Tôi không biết mình đang nói điều gì nữa, trong đầu chợt trống huếch một khoảng. Sau đó, tôi không buồn nhìn anh ta lấy một lần, đứng thẳng quay người rồi bước đi một cách ngạo mạn.

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, thoảng nghe cả tiếng nước chảy róc rách trên những ngọn giả sơn.

Dưới chân là những ngọn cỏ non, cứ cách một đoạn giữa thảm cỏ lại thấy một ngọn đèn hắt ánh sáng lên bầu không. Trên màn đêm đen sẫm, mặt trăng chỉ giống như một bánh xe sáng mờ mờ, lúc ẩn lúc hiện.

Những ngón tay tôi lạnh cứng như băng, hai chân bị dồn tất cả trọng lượng cơ thể bước đi cứng ngắc trên đường.

Đi thôi, đi thôi, dường như đã biến thành một xác chết không còn nghĩ suy, sẽ không còn phải chịu thêm bất cứ sự tổn thương nào nữa, sẽ không còn cảm thấy đau như vậy nữa.

“Trời đất bỗng nhiên tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em.”

Không biết là bước đi bao lâu sau đó, cho đến lúc chiếc điện thoại để trong túi vang lên từng hồi chuông, tôi mới đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng đầy bi thương.

“Ái Ni, anh gọi điện đến mấy cố định nhà em mấy lần đều không có người bắt máy. Anh rất lo, muộn thế này rồi em còn làm gì ở bên ngoài thế?”, là giọng nói dịu dàng của Thiên Diệp.

“À... um”, mất một lúc lâu tôi dường như vẫn không còn hơi sức để nói ra điều gì.

“Em đang ở đâu? Nếu muốn gặp anh thì cứ nói, anh sẽ lập tức đến ngay trong vòng mười phút.”

Dưới luồng ánh sáng mờ mờ bao phủ khắp nơi của những ánh đèn hai bên đường, bóng tôi biến thành mấy cái, dần dần từ ngắn đến dài, từ dài đến ngắn.

Khóe mắt bất chợt nhìn thấy một cái bóng khác vẫn bám theo phía sau mình từ nãy, khiến cho những lời từ chối tôi định nói ra với Thiên Diệp lại bị nuốt vào.

“Không cần đâu, em đang ở gần chỗ anh. Bây giờ anh xuống cầu thang đón em đi.”

“Ái Ni... Đã xảy ra chuyện gì phải không? Có phải là Chân Ni đã quay về không? Con bé ấy lại nói năng lung tung điều gì đó phải không?”, nghe thấy giọng nói của tôi, Thiên Diệp lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ vì em... muốn gặp anh.”

Sau đó Thiên Diệp nói những gì nữa tôi cũng không nghe thấy, khi đóng điện thoại vào, khóe môi tôi chợt cong lên thành một đường cung quái đản.

Thời khắc ấy tôi giống hệt một người đã mất đi tâm khiên che chắn bản thân mình, đang liều mình tìm kiếm một thứ vũ khí, bất kể đó là thứ gì, miễn là có thể gây tổn hại cho đối phương, đều có thể trở thành thanh gươm sắc lẹm của tôi. Còn thanh gươm đó sau này có gây ra những vết thương cho người bên cạnh tôi không, điều đó đã không còn quan trọng.

Ý nghĩ đó khiến cơ thể tôi đột nhiên trở nên mạnh mẽ thêm mấy phần, thậm chí còn đem lại cho tôi cảm giác hưng phấn.

Từ đằng xa tôi đã thấy Thiên Diệp đứng trước cửa nhà, ánh đèn trong sân hắt ra càng khiến cơ thể anh lộ rõ vẻ thanh cao và tuấn tú.

Dù rằng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt anh, nhưng tôi đã có thể cảm nhận thấy sự dịu dàng ảm áp dâng trào trong đôi mắt anh khi tiến nhanh về phía tôi.

Trong khoảnh khắc, cơ thể anh như một vật chiếu sáng tạo ra một vòng hào quang lấp lánh xung quanh.

“Ái Ni, em vừa đi đâu về đây? Lần sau đừng có ra ngoài muộn thế nữa nhé, đi, bây giờ anh đưa em về nhà...”, Thiên Diệp khẽ cầm lấy tay tôi, kêu lên kinh ngạc vì sự lạnh lẽo của nó.

Chưa đợi Thiên Diệp nói hết câu, tôi đã ôm chặt lấy anh.

Thiên Diệp đột nhiên bị sự nồng nhiệt của tôi làm cho giật mình, không biết phải làm gì.

“Đêm nay em có thể ở lại đây được không? Em... không muốn về nhà”, tôi mờ to mắt, nhìn con chim đang đậu trên bức tường bao quanh nhà.

Con chim ấy cũng nhìn tôi, ánh mắt nó dịu dàng nhưng đầy thương hại.

Cảm giác bị nhìn xuyên thấu ấy khiến tôi phải nhắm mắt vào, liền sau đó tôi nghe thấy tiếng con chim vỗ cánh bay vút lên trời.

“Ừm, cũng được. Chúng ta vào nhà đi, ở đây lạnh lắm”, Thiên Diệp kéo tôi vào trong nhà.

Bàn tay anh vô cùng ấm áp, dường như có thể cứ nắm mãi như thế, cho đến một nơi hoàn toàn không còn giá lạnh.

Tôi đã đến căn nhà Thiên Diệp thuê rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ ở lại đây qua đêm.

Đồ đạc bên trong nhà được bài trí giản đơn, nhưng sự sắp xếp đó mang lại cảm giác rất thân thương. Thậm chí ngay cả chùm đèn, tấm khăn trải bàn kẻ ca rô, lọ hoa giả màu tím... đều là dựa trên ý thích của tôi mà mua về.

Tôi đi khề khàng đến bên cửa sổ như một con mèo, nhìn thấy chiếc xe Porsche màu đen đang đỗ ở bên ngoài.

“Hôm nay em... có vẻ hơi khác ngày thường”, mắt Thiên Diệp trở nên đen sẫm, ẩm ướt và trong vắt, “Nhưng như vậy làm anh rất vui”.

Câu nói ấy của anh khiến trái tim tôi bất chợt dâng lên một cảm giác tội lỗi. Người con trai tài năng tuyệt đỉnh này chỉ vì một chút nồng nhiệt nho nhỏ của tôi mà vui mừng tới mức không biết phải làm gì, hệt như một đứa trẻ con.

Anh đối đãi bằng tấm lòng chân thành, còn tôi lại đang chạy theo một mục đích đê hèn mà anh không hề biết.

Thiên Diệp đưa những ngón tay thon dài mang đầy linh khí lên khề khàng thận trọng tiến gần đến má tôi.

Chậm rãi từ từ, từng tác từng tác rút ngắn dần khoảng cách.

Cuối cùng hai làn da tiếp xúc với nhau.

Không khí xung quanh đột nhiên trở nên ấm áp và nóng bỏng, đến việc hít thở bình thường cũng khó khăn hơn.

Khuôn mặt hoàn hảo của Thiên Diệp tiến gần đến tôi, đôi môi giống như cánh hoa non mướt của anh tỏa ra hương thơm dễ chịu. Một làn sương mỏng manh màu trắng bao phủ trên đôi mắt tuyệt đẹp của anh, đẹp tới mức không gì sánh nổi.

“Thiên Diệp...”

Tôi cố giấu đi sự lo lắng bất an trong lòng, khề khàng quay mặt ra.

Thế nhưng những nụ hôn nồng nàn tình tứ ấy vẫn rơi xuống trán tôi, mũi tôi, má tôi, cuối cùng dừng lại ở môi tôi, quyến luyến không rời.

Nụ hôn nhẹ như cánh bướm, mềm mại như lông vũ trong đêm mùa đông lạnh lẽo ấy, trái tim băng giá của tôi bắt đầu ấm lại.

Thiên Diệp đang ở gần tôi, ở gần tôi đến vậy, đột nhiên khiến tôi không thể nào tự chủ.

Bên ngoài vang lên tiếng động cơ ô tô nổ máy, trong đêm khuya thanh vắng âm thanh ấy như một tiếng gào thét đầy phẫn nộ.

Thiên Diệp thờ dài, quyến luyến không nỡ rời khỏi môi tôi.

“Làm cho em sợ phải không...”, Thiên Diệp hỏi nhẹ nhàng như mình là người có lỗi.

Tiếng động cơ ô tô bên ngoài vẫn vang lên không dứt, át đi cả lời Thiên Diệp. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ nghi hoặc.

“Thiên Diệp”, tôi gọi anh lại, lẳng lặng ôm lấy lưng anh.

Cuối cùng, động cơ chiếc ô tô thê ra một tiếng gầm tuyệt vọng sau cùng rồi phóng vút đi với tốc độ cực nhanh.

Sức lực chống đỡ cho cơ thể tôi từ nãy tới giờ bỗng dung theo đó biến mất, trong thâm tâm trào lên một thứ khoái cảm của sự trả thù. Tôi khề khàng đẩy Thiên Diệp ra, ánh mắt trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết.

“Em thấy có lẽ em nên về nhà thôi.”

“Ái Ni!”, Thiên Diệp nhìn xoáy vào mắt tôi.

Tôi vốn định tỏ ra lạnh nhạt, nhưng trong một phút không để ý, bất chợt ánh mắt chạm phải cái nhìn của anh.

Cái nhìn đó buồn thương và cô tịch, mang theo một cảm xúc gì đó trầm lắng sâu xa.

Tôi đột nhiên mất hết khả năng ngôn ngữ, lần đầu tiên cảm thấy hơi khiếp sợ, không dám nhìn thẳng vào anh.

“Tại vì sao anh luôn luôn cảm thấy em ở rất xa anh? Dù là anh hôn em, ôm em, nhìn em... vẫn cảm thấy như em đang ở tận chân trời, còn anh thì lại ở nơi góc bể? Mấy năm nay rõ ràng ngày ngày đều có thể gặp nhau, thế nhưng anh vẫn cứ nhớ em. Khắp trí não của anh, tất cả trái tim anh đều không ngừng vẽ nên hình ảnh của em. Càng đến gần, lại càng xa cách; càng đến gần, càng bị tổn thương; càng đến gần, càng thấy đau lòng. Đau lòng đến mức sắp chết đi đến nơi, nhưng vẫn không thể nào rời bỏ em...”

Là như vậy ư? Tôi luôn luôn làm cho Thiên Diệp đau khổ đến vậy ư?

Muốn nói điều gì đó với anh, nhưng cổ họng như co thắt lại, những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay khiến cơ thể tôi đã mệt mỏi rồi.

Hóa ra hận thù cũng có thể khiến trái tim con người phải mang gánh nặng đến thế này.

Sự căm ghét bản thân bỗng lên đến cực điểm!

Mộ Ái Ni chết tiệt!

Thế nhưng, dù là con tim đang phải chịu sự giày vò, tôi cũng chỉ có thể mấp máy môi, nói: “Thiên Diệp, xin lỗi anh!”

Chút ánh sáng cuối cùng còn sót lại trong đáy mắt Thiên Diệp cũng vụt tắt ngấm, vào thời khắc ánh mắt anh trở nên âm trầm đó, anh dường như đã mất đi cả thế giới này.

Anh không nhìn tôi nữa, bước ra phía phòng khách, mở cửa.

Động tác vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến trái tim tôi đột nhiên lại nhói đau.

Cuối cùng tôi nghe thấy anh nói: “Đêm nay đừng về nhà nữa, em ngủ trong phòng này, anh ngủ ngoài phòng khách.”

Khuôn mặt bị một nỗi buồn thương màu xám ngắt bao trùm, đôi môi mím lại cố ngăn cảm xúc, Thiên Diệp lẳng lặng ôm một tấm chăn mỏng ra nằm trên chiếc ghế sa lon ngủ. Cơ thể anh nằm co xoay lưng vào bên trong với tư thế cực tuyệt, vòng cung của tấm lưng trông cô đơn nhưng tuyệt đẹp.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy Thiên Diệp xa lạ như vậy, xa lạ tới mức tôi không dám đến gần.

Nỗi đau còn vương vất lại trong tim thúc đẩy tôi đi đến trước ghế sa lon, nhẹ nhàng thận trọng chạm vào tay anh.

Bàn tay anh có thể dạo chơi trên những phím đàn dương cầm màu đen trắng để tấu lên những khúc nhạc nơi tiên giới, bàn tay anh có thể đưa ra chận mũi dao sắc lẹm cho tôi mà không hề do dự, lòng bàn tay anh giờ đây vẫn còn in lại “đường chỉ tay”, còn tôi sao có thể...

Sao có thể buông bàn tay ấy ra dễ dàng như vậy?

Xin lỗi anh, Thiên Diệp...

Mãi lâu sau, tôi nghe thấy một tiếng thở dài dài dằng dặc khằng giữa con thủy triều ào ạt dâng trào, phá vỡ đi màn đêm trước buổi bình minh, vô vàn ánh sáng màu vàng kim xuyên qua những kẽ mây trải xuống, tạo nên một bức họa vô cùng thanh khiết.

Vào thời khắc khi tôi cảm nhận thấy bàn tay anh siết chặt tay mình, cuối cùng... trái tim không còn trống trải.

**

Chiếc Parsche lao vút với tốc độ nhanh như tên bắn dường như làm màn đêm thân bí đầy biến ảo giật mình tỉnh giấc.

Thôi Hy Triệt ngồi trong xe, hai tay nắm chặt lấy vô lăng, dường như giữa mỗi ngón tay đều tỏa ra nộ khí đằng đằng. Đôi mắt anh xanh sẫm và lạnh lẽo, đôi môi tuyệt đẹp mím chặt vào thành một đường thẳng trông đầy đau khổ.

Tất cả những bóng đen chập chờn lóe lên trong đôi mắt anh rồi biến mất, trước mặt chỉ còn lại cảnh tượng vừa trông thấy – Mộ Ái Ni đứng bên cửa sổ ôm hôn thấm thiết gã Thiên Diệp đó.

Hiện giờ họ sống cùng nhau ư? Sống chung với nhau ư?

Mới vừa gặp anh xong, cô ấy lập tức cảm thấy cô đơn, thế nên mới tìm đến bên Phác Thiên Diệp ư?

Nhưng vì sao mình lại phải tức giận chứ? Chẳng phải 5 năm trước đã hoàn toàn, hoàn toàn chôn vùi tình cảm đó một cách sạch sẽ gọn gàng ư? Vậy thì vì sao giờ đây khi nhìn thấy cô ấy hôn một người con trai khác mình lại tức giận như vậy?

Còn nữa, vì sao lại phải lo lắng mà đi theo cô kia chứ?

Tại sao giờ đây lại cảm thấy...

Ghen?

Thôi Hy Triệt bị cái từ vừa đột nhiên hiện lên trong đầu làm cho sững sờ kinh ngạc, chẳng lẽ là ghen ư? Cảm giác vừa đau vừa hận đó là ghen ư?

Vậy thì phải chăng nó chứng tỏ anh vẫn còn thích cô, vẫn để tâm đến cô, thế nên mới không muốn cô ở cùng một người con trai khác?

Không! Không thể nào!

Mộ Ái Ni, người con gái đem đến cho anh bao nhiêu hy vọng về viễn cảnh hạnh phúc sau đó tự tay đẩy anh xuống địa ngục trần gian đó, anh không thể nào tha thứ cho cô một cách dễ dàng.

“Đây là sự báo thù của anh ư? Khiến cho tôi không chịu nổi, khiến cho tôi bị sỉ nhục, sau đó dùng những lời lẽ như vậy nói với tôi... ha ha, nhưng những thứ này vẫn còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với sự báo thù trước đây anh đem đến cho tôi.”

Nhớ lại cảnh tượng khi Mộ Ái Ni nói ra những câu đó, khoảnh khắc ấy, nỗi căm hận trong mắt cô mới mạnh mẽ làm sao, khuôn mặt mới lạnh lùng kiêu ngạo làm sao, dường như đã hòa vào làm một với bóng đêm đẹp diệu kỳ ở xung quanh.

Cứng cỏi biết bao, khiến người ta phải động lòng.

Nhưng mà... Sự báo thù khi trước? Lại còn hại chết người nữa?

Như vậy rốt cuộc là có ý gì?

Cô ấy bỗng dưng chẳng hiểu vì sao lại có cái bộ dạng đầy thù hận sâu sắc như vậy, chẳng hiểu vì sao lại nói ra những câu hoàn toàn vô trách nhiệm như vậy, thậm chí khó hiểu nhất là anh lại đang ngồi một mình đau khổ ở đây. Rốt cuộc là thế nào kia chứ?

“Ting ting ting ting...”, chuông điện thoại bất chợt vang lên trong xe.

Thôi Hy Triệt cau mày lại, liếc nhìn chiếc điện thoại di động đang vút bên ghế lái phụ bằng ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

Mãi một lúc sau, chiếc điện thoại vẫn rung lên một cách cố chấp.

Rì rì rì rì...

Cú phanh gấp tạo nên một âm thanh ma sát nghe chói tai.

Thôi Hy Triệt cố nén bực dọc liếc nhìn số điện thoại gọi đến, sau đó giận dữ ném chiếc điện thoại xuống sàn xe.

Thế giới này vốn chỉ có cô độc mỗi mình anh, chẳng phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kiếp Nạn Không Thể Nào Thoát Khỏi

“Ái Ni, em đã nghĩ xong sẽ dự thi bằng tác phẩm gì chưa?”, Tư Sâm vừa sáng đã gọi điện thoại đến cho tôi.

“Em đang định thử làm bánh ga tô, váng sữa, bánh quy..., nhưng trước sau vẫn thấy thiếu một thứ gì đó”, tôi trả lời với vẻ bất lực, nhìn những chiếc bánh tiramisu đã làm đến lần thứ n, tỏ ra thất vọng.

“Ái Ni, dù rằng em biết làm các món điểm tâm, nhưng em cần phải biết rằng, làm điểm tâm đối với một người bình thường mà nói có thể chỉ là một kỹ thuật chế biến, nhưng đối với một chuyên gia về điểm tâm thì đó là một bộ phận không thể thiếu, một bộ phận không thể tách rời trong cuộc sống... A,

nói như vậy có thể em cũng chưa hiểu lắm, hay là anh đến nhà em nhé? Ha ha...”

Quái quấy, e rằng đó chính là mục đích cuối cùng của anh ta!

“Tur Sâm, em đề nghị anh hãy cứ nghiêm chỉnh đợi ở cửa hiệu đi. Uyên Ly Hương mà gằm lên như sư tử Hà Đông thì...”

“...Á! Làm gì thế, bà già độc ác, tôi hẹn hò với cô gái khác thì đã sao nào... Xin lỗi em, Á Ni, mục địa chủ quay về rồi, đợi lát nữa nói chuyện tiếp nhé.” Xem bộ dạng thì anh ta lại khai chiến với Uyên Ly Hương rồi. Nếu như có một ngày hai người bọn họ có thể hòa bình yên ổn, vậy thì đúng là một sự kiện làm chấn động thế giới này.

Sau khi gác điện thoại, tôi bất chợt cảm thấy trong gian phòng vô cùng yên tĩnh. Đi đến phòng Chân Ni nhìn vào trong, những bức tường màu phấn hồng, ga trải giường màu phấn hồng, giống hệt căn phòng của một cô công chúa trong cổ tích. Tĩnh đi tĩnh lại, đã hơn hai tháng rồi Chân Ni không về nhà, lần trước nó về cũng chỉ ở lại có vài phút ngắn ngủi rồi lại đi ngay.

Tôi rót một cốc nước, uống ừng ực ừng ực từng ngụm lớn. Chỉ có những lúc như thế này, tôi mới cảm thấy âm thanh đó chuyển động thật diệu huyền. Bật ti vi lên xem, ngay lập tức dòng chữ “Công chúa Thiên Ảnh” to tướng đập vào mắt tôi.

“...Thông tin công ty giải trí Thiên Ảnh bị mua lại được chứng thực, người mua Thiên Ảnh là Edward, người đứng đầu trong bảng xếp hạng các tỷ phú trẻ tuổi toàn cầu, được mệnh danh là “hoàng tử trẻ tuổi”. Theo các nguồn tin đáng tin cậy, Thiên Ảnh giờ đây đang đứng trước nguy cơ phá sản, còn Edward sau khi mua lại Thiên Ảnh sẽ giải thể công ty này...”

“Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Thiên Ảnh đứng trước áp lực quá lớn về nguy cơ phá sản, hôm nay đã được phát hiện tự sát chết tại nhà riêng... Còn “Công chúa Thiên Ảnh” Mộ Chân Ni hiện đang đối mặt với nguy cơ bị công ty trang sức khởi kiện, là người nắm giữ cổ phần lớn thứ hai của công ty, cô sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn trả tất cả số tiền góp vốn của các cổ đông, đồng thời bồi thường những tổn thất mà việc giải thể Thiên Ảnh mang lại...”

...

Sao lại có thể như thế được? Sao hậu quả lại trở nên nghiêm trọng như vậy chứ?

Chân Ni giờ đây có ổn không?

Tôi sốt ruột bấm số máy di động của Chân Ni, nhưng trong điện thoại chỉ nghe thấy giọng nữ nhẹ nhàng.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Dập máy trong sự lo lắng vô cùng, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ như một thói quen. Trên tấm biển quảng cáo cao cao, có người đang đỡ bức hình Chân Ni quảng cáo kem dưỡng da.

Hình ảnh Chân Ni nằm lặng yên nhắm mắt ngủ đẹp như một đóa tường vi theo gió từ từ bay xuống.

Chân Ni...

Em gái tôi, người đã rất yêu thích con đường này, bây giờ ra sao rồi?

“Ting ting ting...” tiếng điện thoại bên trong nhà vang lên.

“A lô, Chân Ni à?”, tôi vội vàng hỏi.

“A lô, anh là Tur Sâm đây, bây giờ tiếp tục nói chuyện nhé, mục địa chủ kia đi ra ngoài rồi...”

“Tur Sâm, xin lỗi anh, bây giờ em có việc phải đi ngay. Bye bye.”

“Này, này, này, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Không có thời gian giải thích, tôi vừa bấm số máy của trợ lý Chân Ni, vừa đi ra khỏi cửa.

Ngồi trên taxi, những cảnh tượng bên ngoài cửa sổ loang loáng trôi ngược lại đằng sau. Giữa ngày nắng đẹp nhưng nỗi lo lắng lại dâng trào trong lòng tôi như con sóng thủy triều dữ dội. Ngay cả điện thoại của trợ lý Chân Ni cũng luôn trong tình trạng không thể liên lạc được, tôi đành phải bảo người lái xe tăng tốc để đến Thiên Ảnh cho nhanh.

Vừa vào đến Thiên Ảnh đã thấy một quang cảnh nhếch nhác bên trong tòa nhà công ty. Rất nhiều người bất chấp sự ngăn cản của tốp bảo vệ, vận chuyển tài sản của công ty với một bộ mặt hằm hè đầy hung tợn.

Cuối cùng tôi cũng đến được phòng nghỉ của Chân Ni, người trợ lý đang tất bật đi đi lại lại bên ngoài, vừa nhìn thấy tôi đã vội vã tiến lên đón.

“Hiện giờ Chân Ni đang trốn trong phòng nghỉ, bên ngoài có mấy người tự xưng là chủ nợ của công ty Thiên Ảnh đã bao vây hò hét một hồi lâu, vừa mới bỏ đi xong. Thật chẳng biết phải làm thế nào bây giờ?”

Tôi bước đến gõ gõ cửa: “Chân Ni, chị đây, là chị gái Ái Ni đây.”

Từ “chị gái” trôi qua cửa miệng dù chỉ có hai âm tiết đơn giản nhưng lại ẩn chứa biết bao trức trặc giữa tôi và Chân Ni.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra, trong đôi mắt đen sẫm như mã não của Chân Ni chứa đầy vẻ sợ hãi, các ngón tay thậm chí vẫn đang run lên bần bật. Con bé sững người nhìn tôi, không nói một lời nào. Chân Ni vốn được tất cả mọi người yêu thương, Chân Ni từ trước đến nay chưa từng trải qua sóng gió, nên bị sự việc lần này làm cho sợ chết khiếp.

Một tình thương dịu nhẹ lan ra dần trong cơ thể tôi. Tôi đưa tay lên vuốt khẽ khàng những giọt nước mắt lạnh giá trên khuôn mặt Chân Ni.

“Em đừng sợ, Chân Ni.”

Một giọt nước vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt Chân Ni, cuối cùng vì nghe thấy câu tôi nói nên rơi xuống đất.

Tôi từng nghe nói rằng từ thuở đồng hoang, có một loài sinh vật có tên là giao nhân*. Giao nhân có sắc đẹp phi phàm, đôi mắt màu xanh biếc, nhưng giọt nước mắt của họ khi rơi xuống đều hóa thành những hạt ngọc trai vô cùng quý giá.

Thế nhưng giờ đây có bao nhiêu viên ngọc trai quý giá đến đâu cũng không thể sánh với giọt nước mắt ấy của Chân Ni.

Nó khiến tôi đau lòng biết bao nhiêu, khiến tôi khổ sở biết bao nhiêu.

“Xem kìa, Chân Ni ra rồi, mọi người mau lên đi.”

“Đúng là Chân Ni, bây giờ tất cả mọi tin tức liên quan đến cô ta đều đứng trang nhất các báo đấy.”

“Đi, đến gặp cô ta lấy lại tiền.”

...

Trong thoáng chốc, cánh phóng viên và chủ nợ đã vây kín xung quanh. Đôi mắt họ phát ra những tia sáng điên cuồng, trên miệng là nụ cười cực kỳ khoái trá.

Tôi quay người đứng chặn ngay ở cửa ra vào, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, lớn tiếng nói: “Tất cả đứng lại cho tôi.”

Những người đó tỏ vẻ nghi hoặc nhìn một người lạ mặt bất ngờ xuất hiện tại đây. Thấy động tác của họ có hơi chững lại, tôi tranh thủ thời cơ, nắm lấy cánh tay của người đứng đầu tiên và làm động tác quật vai một cách dữ dằn.

“Tôi nói rồi, mấy người đứng lại hết cho tôi”, tôi lạnh lùng nhìn quanh một vòng, khí thế mạnh mẽ trong phút chốc trấn áp được tất cả bọn họ.

“Cô là ai hả? Ai cho phép cô đến đây lớn tiếng quát nạt bọn này, gọi Chân Ni ở sau lưng cô ra đây, công ty Thiên Ảnh còn nợ chúng tôi 1 triệu tệ, cô ta phải có lời nói thể nào chứ?”, một người cầm gậy gỗ trong số bọn họ nhìn tôi như muốn nuốt chửng.

Nhờ có ông ta, tất cả bọn họ lại trở nên hưng phấn gào thét, còn đám phóng viên thì nhân cơ hội đó theo nhau chụp ảnh Chân Ni.

“Các người làm như vậy là trái pháp luật...”, khi tôi vẫn còn đang cố gắng ngăn chặn bọn họ, Chân Ni tranh thủ lúc mọi sự chú ý hướng về phía tôi, đột nhiên nhanh chân chạy ra thang máy.

“Mau lên, Chân Ni bỏ trốn rồi, đuổi theo.”

Trong phút chốc, tất cả mọi người hò nhau đuổi theo sát Chân Ni.

Chân Ni đang làm gì thế? Con bé định đi đâu vậy?

Không liệu trước được việc Chân Ni đột nhiên làm vậy, tôi chỉ còn cách đứng sững sờ nhìn cánh cửa thang máy đóng vào, tốp người chạy theo không kịp tức giận đập phá những thứ có thể ở xung quanh, thậm chí phá ca thùng rác.

“Chân Ni muốn đi đâu nhỉ?”, tôi bình tĩnh lại, quay sang hỏi trợ lý của con bé.

“Tôi cũng không biết”, cô ta lắc đầu.

“Vậy cô có biết phải làm thế nào mới giải quyết được ổn thỏa tình trạng này không?”

“Việc Thiên Ảnh đứng trước nguy cơ phá sản là hiện thực, bây giờ chỉ còn hy vọng người mua lại Thiên Ảnh như báo chí đưa tin sẽ chinh đồn lại công ty, bác bỏ lời đồn sẽ giải thể Thiên Ảnh mà thôi. Chỉ có như vậy, Chân Ni mới được cứu thoát, tất cả những rắc rối mới được xử lý ổn thỏa.”

Người mua Thiên Ảnh?

...Thôi Hy Triệt? Chân Ni đi tìm anh ta ư?

Trước mắt tôi bị từng mảng lớn màu xám tro bao phủ, tất cả mọi thứ ở xung quanh đều biến mất, dường như đã bay đến một không gian nào đó, chẳng còn cảm giác yên ổn nữa.

Vì sao lại thế?

Vì sao làm thế nào cũng không thể thoát khỏi anh ta?

Thiên Ảnh sụp đổ rồi, Thiên Ảnh làm sao lại có thể sụp đổ kia chứ?

Mộ Chân Ni không thể nào tin nổi trong mấy ngày nữa thôi Thiên Ảnh sẽ hoàn toàn phá sản, đối với cô, một người đi lên từ Thiên Ảnh, sau đó được Thiên Ảnh giúp đỡ để trở thành một ngôi sao nổi tiếng mà nói, Thiên Ảnh không còn nghi ngờ gì chính là một chỗ dựa vô cùng quan trọng.

Trong làn giải trí, tuổi thanh xuân đáng quý biết bao, cô không thể để cho tuổi thanh xuân của mình bị chôn vùi trong những tháng ngày bị chủ nợ truy đuổi thế này.

Không thể nào!

Đúng rồi, cô vẫn còn có một tia hy vọng, đó chính là Thôi Hy Triệt.

Chính là ý nghĩ này khiến cho Chân Ni bất chấp tất cả lao ra thang máy.

Trên con phố nhộn nhịp đông vui, người đi đường kinh ngạc khi nhìn thấy một chiếc Porsche màu hồng lao đi với tốc độ điên cuồng. Trong sự nghi hoặc, mọi người chỉ trông thấy một cái bóng xa hoa, một giây sau đó chiếc Porsche đã mất hút trong tầm mắt, không thấy đâu nữa.

“Cha mẹ ời, sao lại đem tính mạng ra mà đùa như thế chứ?”

“Ồ đây không phải là đang tổ chức đua xe đấy chứ.”

“Đâm phải người ta là chết chắc.”

...

Chân Ni nhấn chân ga, tiếp tục tăng tốc độ. Trong đầu cô lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất là không thể để cho Thiên Ảnh sụp đổ được. Đột nhiên, một tờ poster bay đến trước mũi xe, che khuất tầm nhìn của Chân Ni.

“Á!”, Chân Ni vội vàng phanh gấp, tờ poster trôi từ trên kính xe xuống đất, bị bánh xe chèn qua nhàu nát.

Sao ở đây lại có poster thế này? Suyt nữa thì hại chết người ta rồi.

Tất cả sự sợ hãi và ám ức tích tụ từ nãy tới giờ như trào lên trong ngực, Chân Ni giận dữ mở cửa xe ra, hỏi: “Ai làm trò này hả? Muốn giết người hay làm gì đây?”

Hai người mặc đồng phục công nhân đứng bên đường hơi sững lại, trong phút chốc đứng đờ ra tại chỗ.

Chân Ni nhìn họ một cái như muốn ăn tươi nuốt sống, ánh mắt ngay sau đó chững lại ở trên tấm poster.

Dù tấm poster quảng cáo đã bị chèn nhàu nát tới mức nhìn không rõ nguyên bản là gì, nhưng liếc mắt qua cô cũng có thể nhận ra nó.

Chìm trong giấc ngủ trăm năm, đợi chàng trăm năm.

Đó là bức poster cô chụp quảng cáo cho sản phẩm dưỡng da, giờ đây cuối cùng đã bị dờ xuống.

Chân Ni đứng đó run rẩy, đột nhiên nhận ra rằng cuộc sống trong làng giải trí tàn khốc biết bao, khi đang nổi tiếng thì mọi người đều nâng niu bạn, vây quanh bạn, bây giờ xảy ra chuyện, liền gạt sạch mọi thứ liên quan đến bạn.

Những năm qua cô đã phải nỗ lực, cố gắng biết bao nhiêu, có lẽ tất cả đã mất đi, trong chớp mắt tất cả mọi người đều quên cô, thậm chí còn ghét cô.

“Là ngôi sao Mộ Chân Ni đấy! Sao lại lái xe như tự sát thế nhỉ. Gần đây những tin tức liên quan đến cô ấy nhiều lắm. Xem kia, tấm hình quảng cáo của cô ấy bị dờ đi rồi, thế nên có lúc nổi tiếng chưa hẳn đã là một việc tốt lành đâu. Anh nói xem có đúng không?”

“Có lẽ chẳng còn ai cứu nổi Thiên Ảnh nữa rồi, Chân Ni có thể sẽ phải ra tòa, mau lên, dọn dẹp chỗ này lại đi, các ngôi sao tính tình quái đản lắm, đừng để cô ấy nói nhiều, tôi chẳng muốn bị đưa theo cô ấy lên ti vi đâu.”

Hai người công nhân bên đường đẩy nhau chuẩn bị dọn tấm poster vào, vừa mới đưa tay ra thì bị chặn lại.

“Dừng tay!”, Chân Ni quát to một tiếng.

“Này, đã rách hết rồi, chúng tôi thu dọn xong còn về chứ.”

“Tôi bảo các người dừng tay!” Chân Ni tròn mắt nhìn bọn họ, sau đó mím chặt môi, “Tôi nói cho các người biết, Thiên Ảnh nhất định sẽ không phá sản! Còn tôi sẽ khiến cho tấm hình này tiếp tục được trưng lên trên bảng quảng cáo.”

Sau khi buông xong lại một câu đó, Chân Ni tự tay xé tờ quảng cáo ra, rồi quay vào trong xe ngồi. Qua gương chiếu hậu cô nhìn thấy hai người công nhân chẳng buồn quan tâm, đang cười với vẻ chê bai. Nước mắt của Chân Ni cứ thế tuôn ra không sao ngăn lại được, cô gục đầu khóc không thành tiếng.

“Anh vẫn còn thích em đúng không?”, Chân Ni chạy thẳng đến nhà Thôi Hy Triệt, vừa gặp mặt đã buông ra câu đó. Dường như để chứng minh rằng mình đã đúng, trong mắt cô lóe lên những luồng ánh sáng nồng nàn như thiêu đốt, “5 năm qua, anh cũng nhớ em giống như em nhớ đến anh có phải không?”

“...”

Thôi Hy Triệt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính xách tay, dù là vô cùng trầm mặc nhưng vẫn tỏa ra một khí chất cao ngạo áp đảo người đối diện.

Đôi mắt nhìn qua thì tưởng như có màu đen sẫm, nhưng khi nhìn thật kỹ thì sẽ thấy lấp lánh màu xanh của một viên thạch bảo.

“Chắc chắn là như vậy rồi, anh đang giận đúng không? Bởi vì 5 năm trước em bỗng dưng biến mất không nguyên cớ nên anh mới đi sang Pháp. Nhưng mà anh vẫn luôn nhớ đến em, thế nên mới quay về đây. Em biết, em không hề giận anh, cho dù là đêm hôm đó anh... ở cùng với Ái Ni... Em vẫn luôn thích anh”, Mộ Chân Ni chậm chậm nắm chặt bàn tay lại.

Thôi Hy Triệt vẫn lặng im, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn không hề hướng sang phía Chân Ni.

“Thôi Hy Triệt!” Anh ấy đang làm gì thế? Vì cô thích anh nhiều hơn một chút, nên anh có thể coi thường cô như vậy ư?

“Thế cho nên?”, Thôi Hy Triệt đóng máy tính xách tay lại, thản nhiên nhìn sang phía Chân Ni, ánh mắt sao mà lạnh lùng, sao mà xa cách.

“Ừm?”, Chân Ni bị câu hỏi bất ngờ đó làm cho chững lại.

“Cô vẫn luôn thích tôi, thế cho nên?”, Thôi Hy Triệt nhếch môi lên với vẻ giễu cợt.

“Anh có thể giúp em đúng không? Việc ở Thiên Ảnh anh sẽ giúp em có đúng không?”, Chân Ni nhìn Thôi Hy Triệt với vẻ nghiêm túc và sốt ruột, thậm chí còn xét đoán từng biến đổi nhỏ trên nét mặt của anh.

“Ha ha, tình cảm của cô có giá rẻ mặt thế ư? Vì muốn tôi giúp cô nên nói rằng thích tôi mà hoàn toàn không cảm thấy một chút xấu hổ nào ư?”, Thôi Hy Triệt liếc xéo Chân Ni một cái rồi quay đi, dường như chán ngán đến mức không buồn nhìn cô nữa.

Khuôn mặt Chân Ni ngay lập tức trở nên bọt bọt, trắng nhợt.

Giống như toàn bộ máu huyết trên cơ thể đã trôi đi đâu hết trong phút chốc, chỉ còn lại cơ thể giá lạnh.

“Em không phải thế, em thật lòng mà!”

Thôi Hy Triệt đột nhiên thấy chán ghét vì câu nói đó, thật lòng, cái gì là thật lòng?

Nếu anh thật lòng, anh sẽ trở thành kẻ thất bại, còn tình cảm chẳng qua chỉ là một trò chơi giằng xé người ta, anh càng thật lòng bao nhiêu, anh sẽ càng thất bại thảm bại bấy nhiêu.

Bản thân anh chẳng phải là một ví dụ sinh động nhất hay sao?

Tình yêu là sự mù quáng thôi!

Trong ánh mắt chờ đợi của Chân Ni, Thôi Hy Triệt đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Cái bóng cao lớn được bao phủ bởi ánh sáng yếu ớt, gió bên ngoài thổi tới, bay sát qua bên cơ thể anh, lạnh lẽo và buốt giá.

Bầu trời bên ngoài kia mang một màu xám tro đầy u uẩn, bỗng trở nên trống rỗng tới vô cùng.

Dường như có một làn sương mờ trong không gian vẫn chưa chịu tan đi, mông lung khiến người ta không thể nào nhìn thấu. Tiếng chuông nhà thờ thanh khiết ở đằng xa vọng lại, xoáy vào không trung lời nguyện cầu cứu rỗi.

Thôi Hy Triệt cúi xuống nhìn, thấy Ngải Đạt dẫn một người đi ngang qua sân biệt thự về phía bên này. Cái bóng quen thuộc ấy ngay lập tức lọt vào tầm mắt của anh, hần sâu vào trái tim anh, thiêu đốt tới mức đau đớn.

Mộ Ái Ni?

Cô ấy đến rồi, đã đến rồi...

Đẩy cửa vào, tôi trông thấy Chân Ni, còn cả Thôi Hy Triệt đang... cười.

Nụ cười tàn khốc của kẻ đi săn.

Lạnh lùng biết bao, thỏa mãn biết bao.

Trong khoảnh khắc ấy, không gian dường như có vạn ngàn đóa hoa báo thù nở rộ trời rợp đất, nở đến cực điểm.

Diễm lệ nhưng bí ẩn.

Ánh mắt cười mà như không cười của anh ta khiến tôi cảm thấy một cái lạnh thấu tận xương.

“Mộ Chân Ni, tôi tin tấm lòng chân thành của cô, nhưng có một việc này từ trước đến nay tôi vẫn chưa nói cho cô biết.”

Đột nhiên trong lòng tôi có một dự cảm cực kỳ bất ổn.

Anh ta muốn nói gì kia?

Trong sự hoảng hốt, tôi nắm lấy cánh tay Chân Ni: “Theo chị về, đừng cầu xin anh ta.”

“Buông ra! Ai bảo chị đến đây làm gì? Việc của em không cần chị phải quan tâm”, Chân Ni gạt phắt tay tôi ra, nhìn Thôi Hy Triệt khi đó vẫn đứng bên cạnh với tư thế đang xem một vở kịch hay, hỏi, “Anh chưa nói điều gì với em?”

“Cơ bản là tôi không thích cô, lần này quay về cũng không phải vì cô, thế nên cô đừng có làm ra vẻ đa tình!”, Thôi Hy Triệt lạnh lùng nói, mắt nhìn thẳng vào tôi.

“Thôi Hy Triệt!”, tôi đã không kịp ngăn cản nữa rồi.

Chân Ni bị đá kích mạnh mẽ, cơ thể dường như không chịu nổi câu nói vô tình của Thôi Hy Triệt nên hơi loạng choạng, không dám tin vào những gì mình nghe thấy: “Anh... anh nói gì?”

“Tôi không hề thích cô!”, Thôi Hy Triệt có vẻ như đã đạt được một niềm vui thú nào đó, nhắc lại câu nói ấy một cách thần nhiên.

“Anh nói dối, vì sao anh lại muốn gạt em? Chính anh là người chủ động hẹn em đến khu vui chơi, hơn nữa còn ngầm thừa nhận trong toàn trường rằng anh là bạn trai của em...”, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống trên khuôn mặt Chân Ni.

Tôi kinh hoàng nhìn Thôi Hy Triệt, cắn chặt môi.

Đừng, ngàn vạn lần xin anh đừng nói ra.

Thế nhưng Thôi Hy Triệt cười nhạt, dưới đáy đôi mắt xanh lóe lên một thứ ánh sáng tàn khốc của quỷ ma.

“Hẹn hò với cô, qua lại với cô, những chuyện đó đều là do có người nhờ tôi làm cả. Thật đáng thương cho cô vì đến giờ vẫn chưa biết gì, vẫn còn đứng đây thô lộ với tôi như một đứa ngốc.”

“Em không tin. Em không biết vì sao anh lại nói với em những điều đó, hay là...”, không nghĩ ra nổi bất cứ lý do gì để biện minh thay cho những lời nói của Thôi Hy Triệt, Chân Ni rơi vào trạng thái dờ dãi trong tuyệt vọng.

“Chân Ni?”, tôi ôm lấy hai vai con bé, muốn truyền thêm sức mạnh cho nó.

“Có muốn biết là ai đã nhờ tôi không?”, Thôi Hy Triệt nhìn tôi cười bốn cợt.

“Thôi Hy Triệt!”, tôi phẫn nộ gào lên.

“Làm gì thế? Không cho tôi nói à? Cuối cùng cũng sợ rồi hay sao?”, anh ta đi đến gần tôi, mang theo luồng khí lạnh băng khiến người ta tức thờ.

Tôi và anh ta nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt lạnh lẽo của cả hai như quán kết lại thành mảng, không ai chịu nhường bộ ai.

Đây đích xác là sự trôi buộc của số mệnh an bài, tất cả những thứ lắng chìm trong 5 năm qua giờ đây cuối cùng cũng có kết cục thế này. Tôi đã lo sợ biết bao việc nó sẽ bị phơi bày dưới ánh sáng mặt trời, bởi nó đã trở thành vết thương vĩnh viễn không bao giờ khâu kín được giữa tôi và Chân Ni.

Ông trời ơi, đã tưởng rằng cùng với việc anh ta ra đi, tôi đã tránh được tất cả kiếp nạn này.

Thế nhưng giờ đây tôi mới hiểu rằng kiếp nạn đó không bao giờ có thể tránh được, chỉ có thể đến nhanh hoặc chậm mà thôi.

“... Là ai?”

Trong sự lặng lẽ gần gũi ấy, chợt vang lên tiếng hỏi yếu ớt run rẩy của Chân Ni.

Thôi Hy Triệt lạnh lùng nhếch miệng lên, nở nụ cười chiến thắng, đôi môi tuyệt đẹp thả ra từng lời nghe như sấm nổ:

“Là chị gái cô, Mộ Ái Ni.”

Phụt!

Dây cung căng hết cỡ trong não tôi đột nhiên đứt tung ra, ánh mắt tôi chậm chạp chuyển dịch sang phía khuôn mặt Chân Ni

Khuôn mặt vốn đã trắng toát của con bé giờ đây càng bật bật như tờ giấy, đôi mắt đen láy đầy thù hận nhìn tôi trừng trừng, ánh mắt ấy dường như có thể chém tôi thành năm, sáu mảnh.

“Mộ Ái Ni, điều hội trưởng nói có phải là thật không?”

“...”, ánh mắt khiến người ta đau đớn vô cùng đó khiến tôi mất đi hoàn toàn lời nói.

Tôi liều mạng cố sức đến gần Chân Ni, nhưng hai chân đã đông cứng tại chỗ, không thể dịch chuyển được một tấc nào.

“Chân Ni...”, tôi run rẩy gọi tên con bé.

“Rất hay, ngày hôm nay một chút tự tôn còn lại của tôi cũng đã mất nốt rồi, sự sỉ nhục của chị dành cho tôi, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên. Tôi sẽ không tha thứ cho chị, vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho sự đê tiện của chị, cho hành vi vô liêm sỉ của chị đối với tôi. Tôi hận là không thấy chị chết đi! Chị chết đi!”, Chân Ni gào lên căm hận với tôi, sau đó mang theo nỗi hận sâu sắc ấy quay người chạy đi.

“Chân Ni!”, trái tim tôi co rút lại cực kỳ đau đớn, hai chân guồng chạy theo con bé trong vô thức.

Nhưng cánh tay tôi đã bị người ta giữ chặt lấy.

“Bỏ ra!”, tôi cất giọng lạnh lùng.

“Sao mà cô phải nổi giận? Đây chẳng phải là sự thật ư? Tôi có nói dối không?”, Thôi Hy Triệt nói.

“Anh đang chờ để được thưởng thức cảnh tôi đau khổ đến mức không muốn sống nữa ư? Trước tiên là bỏ tôi, bây giờ đến lượt em gái tôi, liệu có phải là sau đó sẽ đến tôi? Không... chúc mừng anh, Thôi Hy Triệt, anh đã làm được rồi đấy”. Giây phút ấy, tôi rút cuộc đã nhận thua cuộc.

Không khí trở nên nặng nề đến nghẹt thở.

Đột nhiên Thôi Hy Triệt buông gọng kìm ở tay tôi ra, tôi và anh ta lại trở về thành hai đường thẳng song song.

Tôi từng bước từng bước rời xa anh ta, không muốn quay đầu lại nhìn bộ mặt tàn nhẫn đó.

Đi được vài bước, tôi chợt dừng chân lại, thốt lên lời thề độc trong sự trấn tĩnh.

“Nếu như Chân Ni xảy ra chuyện gì, tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh, sẽ khiến anh phải chết!”

Bất kể dùng đến cách thức nào, tôi sẽ đều phải khiến anh ta bị trừng phạt vì tất cả những gì anh ta đã từng và giờ đây đang làm để gây tổn thương cho tôi.

Thôi Hy Triệt!

Tôi sẽ không để cho anh cơ hội mà hối hận.

Cơ bản là tôi không thích cô, lần này quay về cũng không phải là vì cô, thế nên cô đừng có làm ra vẻ đa tình!

Đừng có làm ra vẻ đa tình ư?

Chân Ni lao ra khỏi biệt thự, câu nói ấy cứ liên tục vang lên trong đầu cô ùng oàng như tiếng sấm nổ, sau đó vọng lại một cách dữ dội khiến tâm tư bỗng thành một mảng rối tung. Những dòng nước vẫn tiếp tục trào ra từ viên mắt đã đỏ mọng làm tầm nhìn trở nên mơ hồ, khiến cô không sao phân biệt được giới hạn giữa trời và đất.

Đưa tay lên gạt nước mắt, Chân Ni tự nói với mình đừng quá thảm hại như vậy, cô cần phải thật xinh đẹp khi đứng trước mọi người.

Thôi Hy Triệt! Anh cho rằng anh là ai chứ?

Tôi nói cho anh biết, những người thích tôi, những người muốn được hẹn hò với tôi có thể xếp một hàng dài vòng quanh trái đất. Bây giờ anh nói muốn rũ bỏ tôi, sau này anh có hối hận khóc lóc van xin tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!

Chân Ni xồng xộc đi xuyên qua hết con phố này đến con phố khác, giống hệt một con thú nhỏ bị thương.

“Đi kiểu gì vậy...”, những người đi đường chuẩn bị phát mắng nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của cô lập tức kinh ngạc nuốt những lời định nói vào trong. “Là...là.. Chân Ni? Ôi trời!”

“Đúng rồi, đó đúng là Chân Ni rồi còn gì.”

“Sao cô ấy lại ở đây? Oa!”

Người đi trên đường nhanh chóng tiến gần đến Chân Ni, không tin nổi việc một đại minh tinh trên màn bạc lại xuất hiện trong thế giới thực thế này.

Gạt đi một vũng nước mắt, Chân Ni cuối cùng cũng có ý thức được tình trạng hiện nay, lớn tiếng nói: “Nhìn gì chứ? Có gì hay ho mà nhìn? Thích xem người khác khóc lắm à?”

Là minh tinh thì không được khóc hay sao?

Vì là minh tinh nên để cho các người được phép bàn tán về bộ dạng nhếch nhác hay sao?

Vì là minh tinh nên dù thất tình cũng phải cố kìm nén để không khóc hay sao?

Dùng hết sức để nói ra câu đó xong, đầu óc Chân Ni dường như trở nên trống rỗng, mịt mờ không biết phải đi hướng nào. Đám người hiếu kỳ đang hưng phấn, xe chạy qua chạy lại, rồi cả màn hình kỹ thuật số cực lớn trên tòa nhà cao tầng đang phát một đoạn tin về giới giải trí... tất cả bắt đầu quay vòng tròn trong tầm mắt của cô.

“... “Công chúa Thiên Anh” Chân Ni từ giờ sẽ biến mất khỏi làng giải trí? Đây là chủ đề được dư luận bàn tán nhiều nhất trong thời gian gần đây, số lượng truy cập tìm kiếm trên mạng internet cũng đạt tới mức cao điểm... Doanh nghiệp hợp tác tuyên bố sẽ dừng tất cả hoạt động tuyên truyền về đồ trang sức do Chân Ni làm đại diện... đồng thời truy cứu những tổn thất do việc này gây ra...”

Là ai nhỉ?

Là ai đang nói nhỉ?

Chân Ni tức giận nhìn lên, những ngón tay run rẩy không thể che giấu nỗi sợ hãi khủng khiếp trong lòng.

Từ giờ cô sẽ biến mất khỏi làng giải trí ư? Sau đó mang theo một gánh nặng nợ nần quái quỷ nào đó và sống âm thầm qua ngày? Mọi người sẽ dần dần quên đi cái tên Chân Ni, giống như Chân Ni từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trước mắt công chúng vậy.

Không thể nào, không thể nào như thế được!

Trong thâm tâm Chân Ni phủ nhận một cách quyết liệt, ánh mắt dần dần chết cứng trên màn hình điện tử. Trên đó là hình ảnh cô hoảng hốt, bộ mặt thất sắc không biết làm sao khi bị đám chủ nợ thúc ép, hoàn toàn không còn chút nào về đẹp sáng ngời của một ngôi sao nổi tiếng. Những con người hung hăng dữ tợn đó dường như đang xông ra khỏi màn hình. Trong mơ hồ, những người đi trên đường cũng như mang những khuôn mặt đó, cười độc ác như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Các người tránh ra, tôi sẽ không thỏa hiệp đâu! Tránh ra, cho dù Thôi Hy Triệt đã rũ bỏ tôi, tất cả mọi người đều rũ bỏ tôi, còn cả mẹ cũng... rũ bỏ tôi, tôi vẫn sẽ sống tốt hơn bất cứ người nào.”

Chân Ni điên cuồng chạy ra khỏi đám người vây quanh, trong đầu hiện lên những hình ảnh đầy buồn thương vốn đã ngủ quên bao nhiêu năm qua trong miền ký ức sâu thẳm...

“Ái Ni nhà chúng ta thi được điểm cao nhất, mẹ vui lắm. Đây là váy công chúa mẹ mua cho Ái Ni, có đẹp không?”

“Mẹ, con cũng muốn có.”

“Nhưng mà Chân Ni vẫn chưa cố gắng học giỏi, thế nên chưa được mẹ thưởng cho.”

“Mẹ, mẹ thật là thiên vị, mẹ là người mẹ xấu.”

“Chân Ni không nghe lời rồi.”

“Mẹ cơ bản không yêu thương con, nếu đã không yêu thương con thì vì sao còn sinh ra con. Con ghét mẹ, con ghét chị ấy, con ghét, con ghét!”

...

Liệu cô có phải là người khiến người ta chán ghét không?

Vì soa ngày hôm đó khi cô chạy đi mẹ lại không đuổi theo, mà cứ thế rồi bỏ cô?

Bởi vì một mỗi khi trông thấy cô ư? Thế nên không nói một lời mà cứ thế ra đi?

Thật quá tàn nhẫn. Thật vô cùng tàn nhẫn...

Không biết đã bao đêm rồi Chân Ni vẫn thường tự hỏi mình như vậy, người phụ nữ có nụ cười đẹp nhất trên thế gian này ấy, vì sao lại nhất quyết không xuất hiện, nhất quyết không quay lại thăm cô một lần? Vậy thì nụ cười tươi đẹp đó cũng giống như ánh sáng tươi đẹp nhất dưới đáy biển sâu, xa vời không thể nào với tới.

Pin pin pin!

Những tiếng còi xe chói tai trên đường không ngừng vang lên.

Chân Ni chợt dừng bước lại như giật mình tỉnh giấc, ngược mắt lên, trong tầm mắt đã trở nên mơ hồ chỉ thấy hết chiếc xe này đến chiếc xe khác đang lao thẳng vào cô, tốc độ cực nhanh mang theo luồng gió lạnh buốt khiến ngay cả thần chết cũng phải thót tim.

“Chân Ni, cẩn thận đây”

Nhiều người như vậy, nhiều người như vậy... sao chỉ có một giọng nói vắng tới.

Là ai nhỉ?

Quen thuộc quá nhưng cũng xa vời quá.

Trong ký ức hình như cũng đã từng có người gọi cô với vẻ lo lắng như vậy...

Đầu đau quá...

Những người đi bên đường vây lấy, trên bầu trời không biết từ khi nào đã ngập đầy những bong bóng nhỏ màu trắng khê khàng, huyền hoặc, sau đó hóa thành những cánh hoa bồ công anh. Tiếng chuông nhà thờ từ xa vọng lại dường như đang đánh thức một ký ức xa xăm ai đó đã lãng quên.

Người đi đường nhìn theo những trái bong bóng nhỏ xinh tuyệt đẹp đó rơi trên người Chân Ni.

Mái tóc dài mềm mại, đôi mắt ngậm sương điểm lệ tới mức người ta phải giật mình. Giữa phố xá nhộn nhạo, ánh mắt thẳng thốt hốt hoảng đó vô cùng thuần khiết và vô hại.

Khí chất tỏa sáng như những ngôi sao vốn có ở Chân Ni khiến cô giống hệt một nàng công chúa sống giữa lâu đài nguy nga trong truyền thuyết thời Trung cổ, vẻ đẹp làm cho người ta quên mất cả việc hít thở bình thường.

Ngay cả những trái bong bóng trong trắng xinh xinh đang bay ngập trời ấy cũng giống hệt những món đồ trang sức thoát ần hiện, buộc người ta không thể không nhìn.

“Chân Ni, đừng động đây.”

Theo hướng tiếng gọi ấy, Chân Ni hốt hoảng quay người lại, nhưng mắt cô đã không còn phân biệt nổi đâu là hư ảo, đâu là thế giới thực nữa.

Sợi dây cung vốn buộc chặt trong đầu đột nhiên đứt đoạn, cô rơi vào trong màn đêm đen kịt.

Trong thâm tâm vẫn còn một chút nghi hoặc...

Là ai nhỉ?

**

“Chân Ni!”

Tôi vội vàng vàng từ nhà Thôi Hy Triệt lao ra đuổi theo, cuối cùng bắt kịp Chân Ni giữa phố.

Về mặt của Chân Ni khi đứng giữa dòng người xe cuộn cuộn đó thật vô cùng quen thuộc, giống hệt con bé hồi còn nhỏ tùy tiện chạy ra đường, cũng giống như thế này, khóc đến mức nước mắt ướt đầm trên mặt, trong đôi mắt trong sáng như sao chỉ còn lại sự yếu đuối bất lực.

Em gái tôi, Mộ Chân Ni, người tôi hết lòng che chở, vì sao đến tận giờ phút này tôi vẫn chưa thể nào thực hiện được lời hứa đem lại hạnh phúc cho nó

chứ?

“Chân Ni, em làm sao rồi?”

Chân Ni mềm nhũn ngã xuống, những trái bong bóng nhẹ nhàng rơi trên mái tóc thả buông của con bé.

Đẹp tới mức không thể diễn đạt thành lời.

Dường như sắp sửa biến thành bọt biển giống như nàng tiên cá rồi tan đi trong cái đẹp thê lương.

Thời khắc ấy, mọi nỗi buồn thương trào lên chặn cứng ở cổ tôi, khó chịu và vô cùng đau đớn.

Con ác mộng ngày đêm luẩn quẩn quanh tôi giờ đây lại tái diễn một lần, khiến tôi không thể nào chịu nổi.

Lần đầu tiên ấy, tôi mất đi người mẹ có nụ cười tươi đẹp nhất thế gian, còn giờ đây... tôi tuyệt đối không thể để mất người thân duy nhất còn lại trên đời của mình - Chân Ni.

“Chân Ni! Chân Ni! Chân Ni...”, cơ thể tôi ôm trong lòng sao mà nhẹ đến thế, khuôn mặt với đôi mắt nhắm nghiền của con bé trắng toát như tuyết.

“Các người tránh ra, tránh ra.”

“Mau gọi điện, mau gọi điện cho xe cấp cứu.”

“Chân Ni, em làm sao thế này?”

Giữa đám người đông đúc ấy chỉ nghe thấy tiếng tôi vừa khóc vừa gọi...

Còn những trái bong bóng xinh xinh bay rợp trời cứ cuốn xoay trong gió, giống như màn sương tỏa lan trong ký ức.

Bệnh viện.

Bên ngoài phòng cấp cứu, người quản lý của Chân Ni sốt ruột đi đi lại lại, chốc chốc lại hỏi tôi: “Sao lại có thể ngất đi được chứ? Có bị xe đụng vào hay không? Tôi nghe nói có người bị đụng xe mà không có vết thương nào, nhưng vẫn bị chấn động não gì đó, bị thương ở bên trong, lại còn... đại loại là bên ngoài nhìn thì không thấy gì, nhưng thực ra...”

“Đủ rồi!”, những suy đoán lung tung lộn xộn của cô ta khiến tâm trạng của tôi càng rối loạn.

“Nhưng mà bác sĩ vào đó lâu lắm rồi, sao vẫn chưa thấy quay ra?”

“Nó sẽ không sao đâu.”

“Ừm? Nhưng mà...”

“Tôi nói rồi, Chân Ni sẽ không sao cả.” Tôi đột nhiên nhìn xói vào cô ta, căng thẳng.

Không khí rơi vào trạng thái nặng nề tới ngạt thở.

Thấy bộ dạng không thể chống đối lại của tôi, sự bất an của cô ta chuyển sang sự kinh ngạc, sau đó dần dần bình tĩnh lại.

Vị bác sĩ mặc áo blu trắng đi ra, vạt áo bay lên giống hệt vạt sóng trên mặt biển.

“Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Là tôi”, tôi vội vàng tiến đến gần.

“Bệnh nhân do thiếu máu, thêm vào đó là căng thẳng thần kinh nên mới ngất đi, cần chú ý việc ăn uống và nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...”

Bác sĩ nói xong liền đi nơi khác, nỗi lo lắng của tôi cuối cùng cũng được đỡ bỏ, thở hắt ra một hơi dài.

“Công ty Thiên Ảnh có thực là không còn thuốc chữa không?”, đứng bên ngoài nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên tôi hỏi.

Người quản lý lắc lắc đầu: “Thiên Ảnh nhờ có Chân Ni mới được như ngày hôm nay, nói cách khác, thì Thiên Ảnh cũng được mở rộng rất nhiều dưới tay Chân Ni, bây giờ trở thành thế này, mấy nghệ sĩ có thể trụ được đều lần lượt bỏ đi hết, giờ đây tài lực và nhân lực của Thiên Ảnh đều trống không rồi. Chân Ni là cổ đông lớn thứ hai của Thiên Ảnh, bây giờ cô ấy gần như phải gánh chịu toàn bộ áp lực của Thiên Ảnh.”

“Hoàn toàn không có chút cơ hội nào sao?”

“...Cách thức duy nhất là tìm được một tập đoàn tài chính lớn mạnh đầu tư vào cho Thiên Ảnh, mới có thể giải quyết tất cả khó khăn này. Nhưng có

điều hiện giờ các công ty khác đều đang chăm chăm nhìn vào định nuốt sống Thiên Ảnh, còn thái độ của Edward, người rất có khả năng mua lại Thiên Ảnh như báo chí đưa thì lại chưa rõ ràng, tôi lo rằng sẽ giống như điều anh ta nói trước cánh phòng viên...”

“Là việc mua xong sẽ giải thể Thiên Ảnh chứ gì?”, tôi lẳng lặng tiếp lời.

Thôi Hy Triệt, anh sẽ bán Thiên Ảnh đi ư?

Mục đích việc anh quay về lần này tôi nghĩ rằng tôi đã có thể đoán được rồi.

Trả thù...

Sự tàn nhẫn của tôi đối với anh 5 năm về trước, anh sẽ trả lại tôi gấp bội phải không?

Điện thoại di động để trong túi chợt rung lên bần bật, tôi lấy ra, thấy tên Thiên Diệp nhảy nhót trên màn hình.

“A lô, Ái Ni, sao em không nhận điện thoại thế? Em không có chuyện gì chứ? Bây giờ em đang ở đâu? Anh xem trên tivi thấy em và Chân Ni bị người đến đòi nợ dồn ép, em không làm sao chứ...”, giọng nói lo lắng của Thiên Diệp dồn dập đổ vào màng nhĩ tôi, khiến tôi gần như không ý thức được anh đang hỏi điều gì, sau đó chau mày cắt ngang lời anh nói, “Em đang ở bệnh viện...”

“Gi cơ? Bệnh viện? Em bị thương ở đâu?”, Thiên Diệp kêu lên kinh ngạc.

“Không phải em, Chân Ni bị ngã ở giữa đường”, tôi từ tốn giải thích.

“Ôi, vậy anh sẽ đến ngay lập tức nhé, em ở chỗ nào?”

Tôi vốn định nói là không cần, nhưng biết Thiên Diệp sẽ không dễ dàng tắt máy, nên đành nói cho anh biết tên bệnh viện. Hơn 10 phút sau, Thiên Diệp mang theo một bó hoa bách hợp xuất hiện trước phòng cấp cứu.

Tất cả các nữ y tá của bệnh viện đều tụ lại ngoài hành lang, tôi hơi ức chế mím môi lại.

“Khi anh đến không thể lặng lẽ hơn một chút được à?”

“Vì anh vội quá mà, may mà em không bị thương”, Thiên Diệp cẩn thận quan sát kỹ người tôi từ trên xuống dưới một lượt, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Có phải vẫn là chuyện của Thiên Ảnh không?”

“...”, tôi nhìn khuôn mặt đẹp trai của Thiên Diệp, dặn mình đừng có nổi nóng ra khi trả lời: “Không có chuyện gì, Chân Ni bị ngã đi vì thiếu máu thôi.”

“Thật không?”, sắc mặt Thiên Diệp chợt trở nên nặng nề, đôi mắt vốn trong sáng đột nhiên u ám hẳn.

“Ừm, tất cả vẫn ổn.”

“Mộ Ái Ni!”, Thiên Diệp đột nhiên lớn giọng gọi tên tôi.

Tôi chợt sững người, lập tức mềm giọng lại: “Thật sự là không có gì, anh về trước đi, em ở lại chăm sóc Chân Ni.”

Ánh mắt Thiên Diệp trở nên lạnh giá, anh nói với tôi bằng vẻ bị tổn thương: “Mộ Ái Ni! Em lại đang gạt anh! Em có biết sau khi xem tin tức trên ti vi anh đã lo lắng cho em đến thế nào không? Chỉ giận mình ngay lập tức không thể bay đến bên cạnh em, giúp em chống chọi được với mọi khó khăn. Thế nhưng em vẫn cứ luôn tỏ ra không cần đến sự giúp đỡ của anh, thậm chí còn rũ bỏ sự quan tâm của anh. Anh... anh khiến cho em chán ghét đến thế hay sao?”

Trong đôi mắt anh hiện lên một nỗi đau không thể nói thành lời, dường như đang trách cứ tôi.

Khuôn mặt đẹp như một vị vương tử trong những bức tranh cổ ấy của anh khiến bất cứ người nào cũng không nỡ nhẫn tâm gây tổn thương, nhưng giờ đây lại vì tôi mà đang bị một bóng mây đen đầy buồn thương bao phủ.

Thiên Diệp, Thiên Diệp...

Chỉ là do em không muốn anh phải lo lắng quá nhiều vì em thôi.

Giờ đây người thân duy nhất còn lại của em là Chân Ni cũng đang có chuyện rồi, quả thực em rất sợ, em rất sợ cũng sẽ đem lại sự bất hạnh cho anh.

Có lẽ tướng mệnh của em đúng như em đã từng suy đoán – là tướng mệnh “thiên sát cô tinh” đó!

Có lẽ việc duy nhất em làm được cho anh là rời xa anh...

“Em không có gì để nói hay sao? Ái Ni! Anh quả thực không hiểu em có chuyện gì mà không thể để cho cả hai chúng ta cùng nhau gánh vác, cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết... Hoặc là, anh quá tự tin về bản thân mình, bất kể anh đã cố gắng đến bao nhiêu, trái tim em mãi mãi vẫn chỉ thích một người ấy?”

Phịch!

Nhịp tim tôi bỗng nhiên dừng lại, tôi kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh.

“Ha ha, nói trúng tâm sự của em rồi có phải không? Hóa ra... Hóa ra đúng là như vậy...”, giọng nói của Thiên Diệp dần dần trở nên xót xa và bất lực, dường như tất cả lòng tin đều đã trôi tuột xuống theo khóe miệng của anh.

Tôi không giải thích một lời nào, trái tim bỗng đau đớn vô cùng.

Thiên Diệp quay người bước đi, cơ thể anh tỏa ra một luồng khí lạnh giá và u uất.

Mười mấy cô y tá hai tay ôm lấy má, mắt thành hình trái tim, tinh thần hưng phấn nhưng phản ứng chậm chạp đi theo sau Thiên Diệp ra khỏi bệnh viện.

Mấy chữ “Không phải thế đâu” vang lên đến hàng trăm lần trong thâm tâm tôi, song cuối cùng không thoát được ra ngoài.

Vì sao...

Khi đối diện với anh tôi lại không có đủ dũng khí để nói ra?

Cuối cùng cô ấy không hề giải thích một câu nào, ngay cả một chữ cũng không.

Liệu có phải cảm thấy việc giải thích quá ư là thừa thãi?

Thiên Diệp nắm chặt bàn tay lại, trong mắt như có cơn bão sắp cuốn qua.

Cái hôm Ái Ni chủ động đến nhà anh ấy, thậm chí còn không cưỡng lại việc anh ôm và hôn cô ấy, đâu là vì chủ nhân chiếc xe đỗ bên ngoài đường hay sao?

Chết tiệt!

Là Thôi Hy Triệt phải không?

Nỗi đau lần khuất trong tim chợt biến thành những giọt nước mắt chua cay.

Còn có gì tệ hơn việc bị chính người mình yêu thương lợi dụng chứ?

Nhất là khi lại còn lợi dụng để đối phó với cái gã Thôi Hy Triệt đó.

Ái Ni, Ái Ni, Ái Ni, trong trái tim em, việc anh luôn ở bên cạnh bảo vệ em 5 năm qua còn không đáng giá bằng thứ đó hay sao?

Tất cả sự kiên định trong thâm tâm Thiên Diệp dường như đều sụp đổ, anh cúi đầu thất thần nhìn vết sẹo xen lẫn vào với đường sinh mệnh trong lòng bàn tay mình.

Nó giống hệt một vết xăm hằn vào da thịt, cũng như Mộ Ái Ni đã được khắc vào cuộc sống của anh vậy.

Việc tương ngộ của một người đã rất khó khăn, anh quả thực không biết phải làm thế nào...

“Thiên Diệp, Thiên Diệp thôi, tại anh điếc rồi hả?”

“Thiên Diệp, con heo ngọc xít này, lòng bàn tay thì có gì mà xem chứ? Ở trên đó được thêu hoa thêu gấm hay có xăm hình gì bí mật hả?”

Hạ Nhạc Huyền vừa trốn thoát khỏi một bữa tiệc giới thiệu bạn trai, từ từ xa đã nhìn thấy Thiên Diệp, ừm, miễn cưỡng thừa nhận vậy, anh chàng này đúng là một vật phát sáng gây lóa mắt.

Thế nhưng cô gọi đến mấy lần, anh đều có vẻ như không nghe thấy, thậm chí cả dáng đứng của anh cũng như đang nói với người khác rằng: Xin đừng có quấy rầy tôi.

Ha ha, nhưng cô lại mặc kệ những thứ đó.

Thế là Hạ Nhạc Huyền nhảy mấy bước đến gần, đưa hai tay ra che trước mặt Thiên Diệp.

“Zặc zặc, những người đẹp trai hóa ra đều có lúc dờ ngáy, còn không nghe thấy cả tên mình...”, khi Hạ Nhạc Huyền nhìn thấy khuôn mặt Thiên Diệp, sự hưng phấn đã chuyển thành kinh ngạc, “Anh... sắp khóc đấy à?”

“Tránh ra!”, Thiên Diệp không ngừng mặt lên một chút nào.

“Phắc Thiên Diệp! Dù trời có sụp xuống thì cũng đã có nóc nhà cao chống đỡ, thế nên có gì mà phải đau buồn”, Hạ Nhạc Huyền cố nén nỗi ảm ức vì bị

anh chẳng coi ra gì vừa mới trào lên, vừa cười vừa nói.

“Tránh ra, bây giờ anh không có tâm trạng đâu mà vui đùa với em”, Thiên Diệp đẩy Hạ Nhạc Huyền ra.

Hạ Nhạc Huyền lùi về đằng sau mấy bước mới đứng vững được, cắn chặt môi, đôi mắt cũng đã bắt đầu hơi ươn ướt.

“Ai đùa với anh chứ, anh cho rằng em cam tâm tình nguyện nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của anh hay sao? Phác Thiên Diệp, chẳng có ai vô vị như em cả, đã biết rõ ràng rằng gặp phải anh là sẽ đau lòng, sẽ tổn thương, sẽ tuyệt vọng, nhưng vẫn cứ đại dốt không nghĩ ngợi gì mà lao vào. Anh yên tâm đi, sau này em sẽ không bao giờ đùa với anh nữa”, nói xong, Hạ Nhạc Huyền tức giận quay người, nhưng bước chân trước sau vẫn không sao nhấc lên nổi.

Giống như đã bị cấm rẫy ở đó rồi, trong tiềm thức thì không ngừng ra lệnh cho mình “đi đi, đi thôi”, nhưng vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ hy vọng người đứng phía sau sẽ quay sang...

Bước chân Thiên Diệp cứng ngắt, anh chậm chậm quay người, thấy đôi vai gầy của Hạ Nhạc Huyền đang rung lên từng hồi.

Anh khẽ khàng thở dài một tiếng, thu lại ánh mắt lạnh lẽo đến ghê người đó.

Đôi môi đẹp tuyệt vời hơi giãn ra, cả con người anh trong phút chốc hoạt bát hẳn lên, màu sắc lung linh khiến người ta xiêu hồn lạc phách.

“Vậy là em đang ‘mưa rơi’ hả?”

“Xi!”, Hạ Nhạc Huyền khẽ xi một tiếng.

“Dù trời có sập xuống thì cũng đã có nóc nhà cao chống đỡ, muốn mưa thì cũng phải có mây đen, em sốt ruột làm gì?”, Thiên Diệp trêu chọc Hạ Nhạc Huyền.

“Phác Thiên Diệp, bây giờ em không có tâm trạng đâu mà đùa cợt với anh”, Hạ Nhạc Huyền dùng chính câu nói của Thiên Diệp để đập lại anh.

“Hóa ra Hạ Nhạc Huyền của chúng ta lại thiếu độ lượng như vậy đấy, được rồi được rồi, mới rồi là anh sai, xin lỗi em, Hạ Nhạc Huyền”, Thiên Diệp đi đến trước mặt cô.

Câu nói chẳng có liên quan gì khiến trái tim cô trở nên mềm yếu hẳn.

Hạ Nhạc Huyền lau khô mắt, sau đó nói một câu với vẻ chẳng có khí thế: “Em đâu có khóc.”

“Phải rồi, em không khóc, là do em muốn ăn hồ đào, thế nên mới có bộ dạng giống hệt hạt hồ đào”, Thiên Diệp nói trong tâm trạng đã bình ổn trở lại.

Thiên Diệp vốn tưởng rằng Hạ Nhạc Huyền sẽ đáp lại một câu ngốc nghếch nào đó, nhưng không ngờ mãi lâu sau cũng chẳng í ới tiếng nào.

“Này, Hạ Nhạc Huyền, làm bộ thâm trầm như thế không hợp với em đâu”, Thiên Diệp kéo vạt áo Hạ Nhạc Huyền.

Hạ Nhạc Huyền đột nhiên quay lại, sự nghiêm túc rõ mồn một khiến đôi mắt cô trở nên sáng rực.

Có vẻ như rất khó khăn để đưa ra một quyết định nào đó, Hạ Nhạc Huyền lấy từ trong túi ra một tờ giấy đã cũ, ngẩng mặt lên hỏi với vẻ mong chờ: “Anh còn nhớ 5 năm trước đây anh đã ký với em tờ khế ước tương tự như khế ước bán thân này không?”

“Á? Khế ước bán thân? Đầu óc em không có vấn đề gì đấy chứ, Hạ Nhạc Huyền?”, Thiên Diệp cảm thấy câu Hạ Nhạc Huyền vừa thốt ra cực kỳ quái đản, phải rồi, phải nói là giống như lời nói của người ngoài hành tinh mới đúng.

“Em biết trước anh sẽ không bao giờ thừa nhận nó, nhưng chứng cứ vẫn còn rất chân thực trong này”, Hạ Nhạc Huyền mở tờ giấy đó ra, đọc to từng từ lên, “Hôm nay Phác Thiên Diệp vay của Hạ Nhạc Huyền 500 tệ chẵn, cam kết sau này bất kể là Hạ Nhạc Huyền có nguyện vọng gì, nhất định sẽ bắt chấp mọi khó khăn, thậm chí chết vẫn lao vào nước sôi lửa bỏng để thực hiện cho bằng được”, cuối cùng còn có chữ ký do chính tay Thiên Diệp đại nhân ký đây. Chữ ký này quả là rồng bay phượng múa nhỉ.”

Thiên Diệp cuối cùng cũng nhớ ra việc 5 năm trước khi vay tiền mua cho Ái Ni sợi dây chuyền, anh đã ký thỏa ước này với Hạ Nhạc Huyền.

Quý sử...

Thật đúng là thân giữ của, đến bây giờ mà vẫn còn giữ rịt mẫu giấy rách nát này.

“Chuyện này đã xảy ra N năm về trước rồi, không nhớ nữa, không nhớ nữa”, Thiên Diệp phẩy phẩy tay, sau đó cuống ngay lấy tờ giấy, vo viên lại ném ra vệ đường.

Hạ Nhạc Huyền ngăn không kịp, lo lắng kêu lên: “Này! Anh giờ trò xấu nhé!”

“Đi thôi đi thôi, đi về nhà đi, hôm nay em vẫn ở nhà Ái Ni đừng không, nói ra thì em cũng nên quét dọn nhà cửa một chút chứ, phải không? Một cô gái lười biếng thì làm sao tìm được một chàng trai tử tế!”, Thiên Diệp đi thẳng về phía trước.

“Anh nói bản thân anh ấy, đã khi nào anh thấy em không chịu dọn dẹp hả? Chờ chút, không phải là nói đến việc này. Thiên Diệp, anh đừng có đánh trống lảng!”, Hạ Nhạc Huyền đuổi theo, kéo Thiên Diệp lại.

Thiên Diệp bắt lực thở dài ra một hơi, quay người: “Nói đi, em muốn anh làm gì hả, Hạ Nhạc Huyền đại nhân?”

“...”, Hạ Nhạc Huyền lại trở nên trầm lắng.

“Này, không phải là em định bắt anh hái sao trên trời hay đem em lên mặt trăng đấy chứ? Đây quả thực là một âm mưu lớn, âm mưu lớn!”, Thiên Diệp cảm thấy sợ nên chuẩn bị dậm chân chạy.

“Này, Phác Thiên Diệp! Em muốn anh rời khỏi Mễ Á, cùng với em đi bất cứ nơi nào mình muốn. Góc biển chân trời cũng được, rừng sâu núi thẳm cũng được, chỉ cần đó là nơi có đất bằng, sẽ có dấu chân của chúng ta, chỉ cần đó là nơi có nước, sẽ có hơi thở của chúng ta, thế nên Phác Thiên Diệp, anh đi du ngoạn khắp thế giới với em có được không?”, nói xong, hai má Hạ Nhạc Huyền ửng lên màu hoa anh đào.

Kiểu này chính xác là kiểu đưa người mình yêu chạy trốn trong các bộ phim đây mà...

Sau đó sinh tử vẫn bên nhau, trôi dạt đến chân trời...

Quái, sao cứ cảm thấy những từ ngữ đó và cả không khí không ổn lắm, khiến người ta toát mồ hôi lạnh!

Hạ Nhạc Huyền nín thở nhìn Thiên Diệp, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim mình đang đập thình thịch.

Bản khế ước đó đã theo cô đi qua biết bao nhiêu vùng đất đẹp tươi, còn hôm nay cuối cùng cô cũng đã có thể lấy được dũng khí để nói ra với anh điều đó.

Cô vốn luôn cho rằng mình đã chấp nhận từ bỏ rồi, khi gặp lại anh có thể ung dung tự tại.

Nhưng cô đã sai, tình yêu không dễ cai như một thứ rượu ngon.

Nó giống như loài cỏ trùng*, hễ đã sinh sôi trong dòng máu màu hoa tường vi thì không thể chuyển đi đâu được nữa.

Thiên Diệp, dù việc anh chấp nhận chỉ có một phần nghìn cơ hội, thì em vẫn không hối tiếc tất cả để kỳ vọng khả năng một phần nghìn đó.

Thế nên, xin anh đừng từ chối!

Dưới cái nhìn đau đáu của cô, Thiên Diệp thu lại nụ cười, đôi mắt bị từng tầng tầng lớp lớp khói sương bao phủ, khiến người ta không thể nào nhìn xuyên thấu.

Lớp khói sương ấy như đang phiêu diêu, khiến người ta không kìm nổi cảm giác buồn thương...

“Anh đừng nhìn em như thế, Thiên Diệp”, Hạ Nhạc Huyền lên tiếng trước, giọng nói nghe hơi sắc, “là anh thương hại em à? Anh đang thương hại có đúng không? Dù là như thế, em vẫn cần anh cho em câu trả lời.”

Phải rồi, nếu như việc thương hại có thể khiến cho anh chấp nhận đi cùng cô, cô cũng bằng lòng tiếp tục lênh đênh trong vực sâu thăm thẳm đầy nỗi giày vò, giằng xé đó.

Thiên Diệp cười đau khổ, hàng mi dài rủ xuống trong cảm lạnh, giống hệt một chiếc quạt trong tay các mỹ nhân thời cổ.

Khuôn mặt đẹp tuyệt vời hơi nhuộm màu âm đạm, nhưng sự buồn thương như có như không đó lại càng mê hoặc lòng người.

“Anh... anh có tư cách gì mà thương hại em chứ? Ha ha, Nhạc Huyền, Nhạc Huyền thích ăn quýt... Thế giới của em có cả biển, có san hô, có những con cá nhiệt đới, nếu không có anh sẽ vô cùng vui vẻ, thế nên...”

Thiên Diệp đưa tay lên, chậm rãi, từ từ chạm vào làn da trên má Hạ Nhạc Huyền.

Một giọt nước mắt chợt như tìm thấy được chỗ dựa bởi những ngón tay chứa đầy linh khí của anh, lấp lánh lên thứ ánh sáng u buồn.

“...”, khuôn mặt Hạ Nhạc Huyền trở nên trắng nhợt, tất cả ánh sáng, màu sắc trong đôi mắt như bị hút cạn. Cô cố gắng kiềm chế bản thân, song vẫn để lộ ra những tiếng khóc thầm khe khẽ.

“Thế nên, Hạ Nhạc Huyền, em đừng thích anh nữa. Với lại, anh không nhớ... nhìn em khóc, bởi vì em là Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt”, Thiên Diệp khề khàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi trên má Hạ Nhạc Huyền, thế nhưng những giọt nước mắt ấy như vẫn cứ rơi cả vào trái tim anh.

Từng giọt, từng giọt rơi xuống đầy chặt cả tim.

Dường như có thể ngửi thấy cả mùi mặn chát đầy u uẩn như nước biển.

Hạ Nhạc Huyền thất thần nhìn Thiên Diệp, cơ thể bỗng mất đi hoàn toàn thân nhiệt, trở nên lạnh lẽo vô cùng. Cô tham lam cố giữ lấy một chút ấm áp trên những ngón tay đặt ở má của anh.

“Thiên Diệp, Thiên Diệp... tại sao anh không cho em một chút cơ hội thôi, cũng là cho chính bản thân anh... một chút cơ hội?”, Hạ Nhạc Huyền ngẩng mặt lên, đôi mắt đã mất hết sắc màu mang theo một vẻ đáng ghét khiến người ta cảm thấy đau lòng, đã vậy còn nhìn xoáy thẳng vào anh, không để cho anh bất cứ cơ hội lảng tránh nào.

Đôi mắt Thiên Diệp đột nhiên lạnh giá hết như một vực sâu thăm tối, sự lạnh giá dần trải mênh mông.

Anh rút tay về, lạnh lùng quay người đi.

Tại sao anh không cho em một chút cơ hội thôi, cũng là cho chính bản thân anh... một chút cơ hội kia chứ?

Câu nói ấy khiến cho tâm tư anh trở nên rối rắm, trong đầu chợt hiện lên một đôi mắt đẹp lạnh băng, một cảm giác ngọt ngào trong phút chốc rồi dấy cuốn trôi đi mọi nỗi buồn thương trong trái tim.

“Bởi vì, anh đã mất cơ hội mà em nói đó từ lâu rồi, nhưng em... vẫn còn”

Nói xong, anh không quay đầu lại nữa mà cứ thế sai bước đi.

Bởi vì từ lâu anh đã đứng bên vách đá của tình yêu, yêu đến mức tim gan đều vỡ vụn ra, yêu đến mức không còn quan tâm đến thứ gì, yêu đến mức đánh đổi tất cả, thậm chí yêu đến mức chấp nhận mọi khổ đau...

Nhưng cô...

Vẫn còn cả một thế giới rộng lớn phía sau để lùi bước lại, thế nên anh chỉ là một kiếp nạn có thể tránh được trong cuộc đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngôi Sao Chở Che Vĩnh Viễn Không Thay Đổi

Tấm biển bằng gỗ ốp trên trụ cổng phía trước tòa biệt thự xây theo phong cách châu Âu được khắc một chữ “Thôi” theo lối hoa văn phức tạp nhưng trông vẫn rất khỏe khoắn.

Tôi đứng đó rất lâu, cho tới khi mặt trời lặn.

Rõ ràng đã nói rất cảm hận con người ấy, thế có chết cũng không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Trước mặt Thôi Hy Triệt, sự tự tôn là thứ duy nhất còn sót lại của tôi. Thế nhưng giờ đây tôi cũng đã giẫy xéo lên sự tự tôn đó để đến đây, gặp anh ta như một kẻ ăn mày.

“Em yêu ơi, em đến rồi à!”, tôi đang chuẩn bị nhấn chuông thì một giọng nói quen thuộc cất tiếng chào đầy ngạc nhiên ở phía sau.

“Cam Trạch Trần!”, tôi quay đầu lại, bình thần vô cùng, đối nghịch với thái độ nồng nhiệt của anh ta.

“Hóa ra em yêu vẫn chưa hề quên anh, thật khiến anh vui mừng quá! Em yêu đến đây tìm anh có phải không? Hiện giờ cái tên Thôi Hy Triệt đó cũng đang ở trong nhà đấy, suốt ngày mặt nặng như chì, thật khiến người ta buồn phát ốm. Biết làm sao được, đây là nhà hán mua, ha ha...”, Cam Trạch Trần mở khóa miệng, nói luyên thuyên từ đầu chí cuối. Thấy nụ cười tươi tắn không vương bận điều gì của anh ta, tâm trạng tôi cũng nhẹ nhàng hơn một chút.

“Anh vẫn luôn sống cùng anh ta từ đó tới nay à?”, tôi đi cùng Trạch Trần vào trong tòa biệt thự.

“Ừm, anh với Triệt mở một công ty bên Pháp, làm ăn rất ổn. Ha ha, ai bảo anh và Triệt là một cặp đôi kết hợp rất hoàn hảo chứ! Thế nên muốn không thành công cũng khó.”

“Hai người sẽ mua lại Thiên Ảnh à?”

“Đương nhiên rồi. Ừ. Thiên Ảnh là kế hoạch...”, Cam Trạch Trần đột nhiên dừng lại, nhìn tôi với bộ mặt bị tổn thương, “Em yêu à, em đang thăm dò anh đây ư? Nếu như em muốn biết thông tin về Thiên Ảnh em có thể trực tiếp hỏi anh, nhưng mà em...”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Xin lỗi! Lần này tôi đến đây là muốn nói về chuyện này với Thôi Hy Triệt.”

“Cậu ấy ở trong thư phòng”, Cam Trạch Trần hơi thất vọng chỉ lên phòng đọc sách ở trên tầng 2.

Nghĩ tới việc ngay sau đây sẽ phải gặp Thôi Hy Triệt, tôi vội vàng “vũ trang” lại bản thân mình. Cam Trạch Trần đứng đằng sau còn nói với theo: “Triệt nói với anh rằng em quá lạnh lùng nên có lúc cực kỳ tàn nhẫn. Trước đây anh vốn không tin, nhưng bây giờ anh đã hiểu hơn một chút rồi. Nhưng mà em yêu à...”

Tôi hơi sững người, quay lại.

“Cái mà em cho là sự che chở ấy, người ta không hiểu được, cứ như thế sẽ làm tổn thương đến chính người mà em quan tâm”, Trạch Trần nở nụ cười rạng rỡ, xoa xoa đầu, “Câu này được viết trong một cuốn sách, anh không hiểu lắm, nhưng mà, em yêu à... nhất định là em hiểu. Ha...”

Nói dứt lời, Cam Trạch Trần quay đầu bỏ đi như chẳng để tâm đến điều gì.

“Này, Cam Trạch Trần...”, tôi muốn gọi anh ta lại.

“Thôi được rồi, không cần cảm ơn anh đâu, ha ha”, Trạch Trần quay đầu lại vẫy vẫy tay, nở nụ cười cực kỳ tự mãn.

Ping!

Vừa quay người anh ta đã va ngay đầu vào cái cột đá bên cạnh, nụ cười tự mãn đó vẫn còn văng vất trên môi, nhưng cơ thể cứ lắc lư xoay tròn tại chỗ không biết phương hướng nào mà đi.

“Tôi chỉ định nhắc anh “cẩn thận đằng trước có cái cột” mà thôi”, tôi nhếch môi lên, cười với vẻ hơi “bó tay”.

Chào Cam Trạch Trần, đi đến trước cửa thư phòng, trái tim vừa mới nhẹ nhàng được một chút của tôi lại bắt đầu căng thẳng.

Tôi nghi hoặc khi thấy cửa phòng không đóng chặt, thế nên khẽ khàng đẩy cánh cửa ra.

Tất cả rèm cửa bên trong phòng đều kéo kín, đèn cũng không bật, thế nên tối đen một mảng. Ánh mặt trời nhân cơ hội cửa mở ra vội vàng rót vào trong khiến căn phòng hơi sáng lên một chút.

Chẳng phải Cam Trạch Trần nói Thôi Hy Triệt ở trong này ư?

“Á, đau!”, tôi nghi hoặc bước vào trong, mới đi được vài bước đã đâm ngay vào chiếc bàn thủy tinh kê dưới thấp.

Khi ấy, tôi đột nhiên nghe thấy một âm thanh vô cùng kỳ diệu, dường như đó là khúc nhạc tuyệt đẹp truyền từ trên thiên không xuống, mở ra bức màn số phận.

Tôi ngẩng đầu, giữa hai tấm rèm từ từ xuất hiện một luồng sáng, luồng sáng ấy ngày càng rộng ra vì rèm được kéo về hai bên, cuối cùng toàn cơ thể tôi được ánh nắng mặt trời chói lóa bao trùm.

Ánh nắng sao mà rực rỡ, dường như muốn phơi bày ra hết tất cả những thứ tôi giấu kín trong lòng ra.

Khi tấm rèm được kéo hết, một thân hình lạnh lùng cao ngạo nhưng cô đơn ngồi tựa vào bậc cửa sổ, dù ngược sáng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận thấy đôi mắt sâu thẳm của anh ta đang chăm chú nhìn tôi. Mãi lâu sau, ánh mắt đó vẫn không hề dịch chuyển một chút nào.

Cơ thể anh ta hết như một con báo đang dồn sức lại, nhẹ nhàng xuống khỏi bậc cửa sổ, đi về phía tôi.

Thịch thịch thịch!

Tìm tôi bỗng nhiên đập dồn dập, không thể nào kiểm soát nổi.

Trong màn ánh sáng ấy, tôi hết như bị đóng khung vào cơ thể, không sao di chuyển được. Cho đến khi đôi mắt lạnh lùng lấp lánh những ánh sáng màu xanh lam đó áp sát mình, tôi mới kinh ngạc lùi lại phía sau.

Cuối cùng không thể nào lùi được nữa, tôi ngã ra chiếc ghế salon mềm mại.

Người đối diện cuối cùng nở nụ cười thỏa mãn, đôi mắt chứa tầng băng màu xanh lam đó trở nên hơi ấm áp. Anh ta vỗ vỗ tay, các ngọn đèn trong căn phòng bắt chột sáng lên.

“Tôi là một con quái thú biết ăn thịt người à?”, Thôi Hy Triệt liếc nhìn tôi tỏ vẻ không vui.

Mái tóc anh ta được ánh đèn chiếu vào thành những vòng sáng dịu dàng như ngọn sóng, khuôn mặt xoay nghiêng giống bức tượng điêu khắc vô cùng hoàn hảo. Đôi môi hơi hé mở tạo nên một vẻ cao quý như đã vốn có từ khi sinh ra, chỉ cần một ánh mắt nhìn cũng có thể khiến người ta xao động tâm tư.

Người con trai như một vị vương tử cao không với tới đó làm sao có thể là một con quái thú kia chứ?

Lạnh lùng tàn nhẫn biết bao, gần như có thể sánh ngang với vẻ đẹp thần bí của Sa tăng nơi địa ngục*.

Tôi cố nén lại sự đả chất đang trào lên trong tim, đứng dậy, lưng thẳng một cách cao ngạo đầu mắt với anh ta.

“Anh sẽ làm gì với công ty Thiên Ân?”, tôi đi thẳng vào vấn đề, đây cũng chính là mục đích tôi đến tìm anh ta ngày hôm nay.

Khóe môi Thôi Hy Triệt hé ra một nụ cười khoái trá, nhưng anh ta vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như băng, bình thản nói: “Không có dự định gì cả, cô đến hỏi tôi là do cô có dự định gì sao?”

“Tôi hy vọng anh có thể đầu tư vào đó, khiến cho nó được hồi sinh”, anh ta dường như đã nhìn thấu được mục đích của tôi, nhưng tôi không muốn chơi trò mèo vờn chuột với anh ta. Nói theo một phương diện khác, dù có chơi thì tôi cũng tuyệt đối không thể thắng được Thôi Hy Triệt.

“Mộ Ái Ni, cô muốn làm cho em gái thân yêu Mộ Chân Ni của cô được hồi sinh chứ gì?”, Thôi Hy Triệt nhìn tôi giễu cợt.

“Tùy anh nghĩ thế nào cũng được, tôi biết giờ này chỉ anh là người duy nhất có khả năng làm được điều đó, vì thế... mong anh giúp đỡ!”, tôi hơi cúi tấm lưng cứng ngắc xuống, thỉnh cầu với anh ta bằng ngữ điệu cật nhò.

Rõ ràng không có ý đồ khốc lóc gì, nhưng vào thời khắc cúi lưng xuống ấy, nước mắt tôi lại trào ra.

Thời khắc ấy, tôi đã đánh đổi nốt sự tự tôn cuối cùng của bản thân mình, đột nhiên thấy tim trống rỗng, giá băng, cơ thể trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Thôi Hy Triệt hơi sững lại, trong mắt ngập tràn sự tức giận. Anh ta đột nhiên đưa tay ra siết chặt lấy hai vai tôi, sau đó kéo tôi vào lòng ôm ghì lấy trong sự kinh ngạc không gì tả nổi của tôi.

“Mộ Ái Ni chết tiệt! Vì con bé đó mà em phải tự giã vò mình cho đến lúc nào nữa đây? Em thử nói xem, có phải chỉ lúc cần nhờ anh việc gì đó thì em mới chịu đứng trước mặt anh, mới để cho anh ôm lấy thế này? Vì cô ta mà 5 năm trước em muốn chia tay với anh, cũng vì cô ta mà giờ này em đến đây cầu xin anh, rốt cuộc em còn định làm việc gì cho cô ta nữa?”

Tôi giằng co trong sự kích động, thế nhưng đôi tay anh ta đã siết chặt, không thể dịch chuyển một chút nào. Trên cơ thể anh ta có mùi hương gì đó rất dễ chịu, ánh mắt lạnh lùng nhưng vòng tay lại vô cùng ấm áp, còn cả những cảm xúc chất ngất trong câu nói của anh ta... Tất cả những thứ đó mê hoặc tâm trí tôi, khiến tôi không thể nào suy nghĩ được điều gì.

“Bỏ ra! Tôi không phải vì Chân Ni...”

“Nói dối! Em đừng phủ nhận bất cứ điều gì, nhất là tình cảm của em với anh... Lúc em chăm sóc khi anh bị ốm, nước mắt của em khi anh nhảy xuống bể bơi, dưới bầu trời đêm ở La Đồ, khi em nhìn trộm anh trong cuộc hẹn với Chân Ni... Em còn muốn anh phải nói bao nhiêu? Tất cả, tất cả, ánh mắt của em, hơi thở của em, nhịp đập của trái tim em đều đang nói tất cả mọi người rằng 5 năm trước em đã thích anh, thích anh tới tận bây giờ!”

“Không! Tôi không thích!”, tôi lắc đầu, từ sâu trong tiềm thức cảm thấy sợ những điều anh ta nói, nước mắt cứ thế rơi xuống lã chã như một sợi dây ngọc trai bị đứt.

Thôi Hy Triệt vùi đầu mình trước trán tôi, cúi xuống khẽ hôn lên tai tôi. Đôi môi mềm mại của anh ta mơn man trên da thịt, gợi lên một cảm giác rung động khiến tôi hoảng sợ vô cùng.

Có thật là như anh nói không?

Tôi đã không thể chôn vùi anh ở La Đồ, trái lại còn khiến sự ràng buộc giữa anh và tôi càng ngày càng khó gỡ ra.

Suốt thời gian 5 năm mà tôi không thể quên được anh, trái tim tôi vẫn luôn khắc ghi hơi thở của anh?

Tôi cho rằng mình đã thoái lui, nhưng vẫn không ngừng làm tổn thương những người bên cạnh mình?

Không! Không thể nào!

Cơ thể tôi đột nhiên được tiếp thêm một luồng sức mạnh, gắng hết sức đẩy Thôi Hy Triệt ra.

Khi ngước lên nhìn, linh hồn đang kháng cự của tôi gặp ngay đáy mắt anh ta.

Ngon lửa màu xanh lam đang thiêu đốt một cách giận dữ và đam mê trong đôi mắt Thôi Hy Triệt, dường như ngay cả đến cực quang điểm lệ tôi mức không gì miêu tả nổi trên bầu trời vùng cực Bắc cũng không đủ để sánh bằng vẻ đẹp đó.

Khoảnh khắc đó làm lu mờ tất cả trăng sao, cánh bướm bay chập choạng.

Tất cả những lời tôi muốn nói ra bỗng trở nên yếu ớt và nhột nhạt.

“Tôi không thích..., tôi không thích, là tôi hận anh, hận anh...” Anh ta quá nguy hiểm, làm cho tôi chỉ có thể trốn chạy trong bối rối.

Thôi Hy Triệt nhìn tôi cay đắng, lấy lại sự lãnh đạm và cao quý. Anh ta bình tĩnh nói với tôi: “Hận tôi? Mộ Ái Ni, vậy thì tôi càng phải làm cho cô ở lại bên cạnh tôi, khiến cho cô... yêu tôi một lần nữa!”

“...”, tôi thẳng thốt lùi bước lại.

“Thế nên muốn tôi đầu tư cho công ty Thiên Ảnh cũng được, nhưng điều kiện duy nhất là...”, anh ta quay người ngồi vào phía bên kia chiếc ghế salon, sau đó gõ gõ vào cằm nhìn tôi đầy vẻ bồn chồn, nói, “Lập tức rời khỏi cái ổ chó của gã Phác Thiên Diệp đó, thu dọn hành lý, đến ở trong biệt thự của tôi. Trừ khi tôi cho phép đi, nếu không thì cả đời cô cũng không được đi đâu.”

Tôi siết chặt bàn tay lại, trong thâm tâm thầm nguyện rửa không biết bao nhiêu lần, sau đó hơi hắt cảm lên, lạnh lùng rít qua kẽ răng:

“Nếu uy hiếp người khác đã thành một hứng thú của anh, vậy thì tôi chấp nhận!”

Trên đường quay về bệnh viện, tâm trạng của tôi từ đầu chí cuối vẫn bị ngợp trong đôi mắt xanh sâu thẳm ấy.

Dường như mới rồi chỉ là một con ác mộng, đợi đến khi tỉnh dậy, tôi sẽ lại đang ngồi bên cạnh cơ thể ấm áp của Thiên Diệp, còn Chân Ni đang gọi điện đến và lú lo nói ở mấy bên kia rằng nó sắp trở thành diễn viên nữ chính trong một bộ phim truyền hình nào đó. Trong một buổi trưa ngập nắng, tôi nhìn lên bức hình quảng cáo tuyệt đẹp của Chân Ni ở đối diện cửa sổ nhà mình, chậm rãi nở nụ cười đầy tự hào...

Thế nhưng trong phút chốc, trong đầu tôi lại hiện lên đôi mắt bị tổn thương màu xanh thẳm với đầy cảm xúc khắc sâu trong đó.

“Rõ ràng là em có thích anh!”

“Em có thích anh!”

“Em có thích anh!”

...

Giọng nói đầy giận dữ giống hệt những sợi tơ trong suốt, từng sợi từng sợi lần lượt xuyên qua cơ thể tôi, sau đó không ngừng khít chặt vào, khít chặt khiến tôi gần ngạt thở. Những con sóng hung dữ màu xanh ngắt như muốn lật nhào tất cả giữa biển cả mênh mông chọt trào lên, tôi hoàn toàn không có cơ hội để tự cứu chính mình.

“Ái dà, xin lỗi chị”, một cô y tá bung theo một khay đựng com không cẩn thận va phải tôi, đồng nghiệp của cô ta bèn ngồi xuống giúp nhặt những thứ đồ rơi *** trên mặt đất.

Tôi lặng lẽ nhìn khắp xung quanh, hóa ra đã đến bệnh viện từ lúc nào.

“Em nói thử xem bệnh nhân đó là kiểu gì? Rõ ràng là đã không sao rồi, thế nhưng vẫn không chịu ăn gì, lại còn cáu gắt, sau đấy thì ngẩn ngẩn ngơ ngơ như là bị cái gì đó đã kích ghê gớm lắm.”

“Em thấy các ngôi sao chuyên môn không có gì cũng làm ra vẻ thế này thế nọ như thế đấy, nói không chừng lần này lại muốn lên trang đầu các báo.”

“Còn chị thì thấy cái bệnh giả đờ đó không thể vấn hồi được nữa rồi, nghe nói cô ta... tên là Chân Ni đấy, do công ty ký hợp đồng sắp phá sản, bây giờ nợ nần nhiều quá, hey, mấy đứa con gái nhà chị đều rất thích cô ta, thật là đáng tiếc!”

“Đúng đấy, xinh xắn như thế, tiếc là tính tình khó chịu.”

...

Chân Ni, bọn họ đang nói đến Chân Ni ư?

Tôi sấp sấp ngửa ngửa lao vào phòng bệnh.

Chân Ni ngồi xỏm ở một góc phòng, hai tay ôm vòng quanh gối, mái tóc hơi gọn sóng đổ xuống như một thác nước, nhưng đã mất đi vẻ óng mượt hàng ngày. Khuôn mặt nhợt nhạt của con bé ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mắt không tập trung vào bất cứ thứ gì.

Cảnh tượng ấy khiến tôi hơi bị sốc, từ trước đến nay tôi chưa từng thấy Chân Ni như thế – mất đi ánh sáng chói lóa và sự sắc sảo tự tin, thứ còn lại chỉ là một cái vỏ rỗng không.

Một Chân Ni thế này quá xa lạ, khiến cho tôi sợ hãi.

“Chân Ni?” tôi thử mở miệng thăm dò, đi chậm chậm đến bên con bé.

Chân Ni hơi động dậy, cơ thể càng co lại nhỏ hơn, cuộn thành một vòng tròn bé xíu.

“Chân Ni? Em sao rồi? Chân Ni, có phải là ở đây không thoải mái không?”

Con bé vẫn không trả lời tôi.

“Chân Ni, chị nhất định sẽ không để Thiên Ảnh sụp đổ đâu, nhất định sẽ không để cho em sụp đổ”, tôi bắt đầu dò đoán nguyên nhân sự bất thường của

nó.

“...”

“Chân Ni, em nghỉ ngơi đi nhé, để chị đỡ em lên giường nào”, tôi đến gần Chân Ni hơn, nâng cánh tay con bé rồi đặt lên giường.

Khi ấy, tôi cảm giác thấy dưới lớp áo bệnh nhân, cơ thể Chân Ni đang run lên nhẹ nhẹ.

Con bé đang sợ thứ gì ư?

Nó đang sợ thứ gì?

Nằm trên giường, Chân Ni vẫn không nhìn tôi, không hỏi gì tôi, càng không muốn trả lời tôi. Nó chỉ lẳng lặng nằm yên, giống hệt một món đồ chơi xinh xắn nhưng không có sự sống.

Tấm rèm mỏng bên cửa sổ bay tung lên như đôi cánh trắng trong tinh khiết của thiên thần.

Nó đang đưa linh hồn ai lên thiên quốc vậy?

Ngày hôm sau, tôi đến hiệu bánh ngọt Queen, gửi đơn xin thôi việc cho Uyên Ly Hương. Một mặt vì tình trạng của Chân Ni vẫn phải ở lại bệnh viện để theo dõi, một mặt là vì... tôi đã chấp nhận đến làm quản gia cho Thôi Hy Triệt.

“Sau này nếu không biết đi đâu, cô có thể lựa hôm nào tâm trạng của tôi vui vẻ mà quay đầu lại đây làm cũng được”, Uyên Ly Hương nhận đơn xin nghỉ việc, trả lời với vẻ chẳng buồn để ý thứ gì.

“Hy vọng là... tôi không chọn nhầm ngày”, tôi nhún nhún vai, cười.

“Này!”, Tur Sâm từ nãy tới giờ vẫn ngấp nghé ngoài cửa nghe trộm đột nhiên xông vào, hét toáng lên: “Chưa được sự đồng ý của tôi, làm sao hai người lại có thể quyết định một chuyện quan trọng như thế được. Bà theo chủ nghĩa nữ quyền quá đấy, Uyên Ly Hương! Tại sao lại không giữ Ái Ni lại hả?”

“...”, Uyên Ly Hương liếc anh ta một cái, đột nhiên khung khí xung quanh giảm xuống liền mấy độ.

“Tur Sâm...”, không muốn vì tôi mà giữa Uyên Ly Hương với Tur Sâm có hiểu lầm, tôi định nói một câu xin lỗi nhưng Tur Sâm đã lập tức cắt ngang:

“Còn em nữa, Mộ Ái Ni, có chuyện gì mà không thể nói với anh chứ? Em gái em là ngôi sao nổi tiếng Mộ Chân Ni, lúc trước không nói với bọn anh cũng không sao, nhưng hiện giờ là lúc khó khăn, thế mà vẫn không muốn nói với bọn anh, để bọn anh cứ đứng bên cạnh mà lo lắng ư? Lẽ nào em không biết anh...”, Tur Sâm càng nói tâm trạng càng trở nên kích động, nhưng bất chợt dừng lại ở đấy, sau đó quay đầu đi chỗ khác, chuyển ngay thành, “anh là người... bạn tốt nhất của em hay sao?”

Tôi hơi sững sờ, từ trước đến nay chưa từng nghĩ Tur Sâm sẽ vì việc này mà cảm thấy bị tổn thương. Anh ta còn thế này, huống hồ là Thiên Diệp, người vẫn luôn ở cạnh bảo vệ tôi?

“Em không có gì để nói hay sao? Ái Ni! Anh quả thực không hiểu em có chuyện gì mà không thể để cho cả hai chúng ta cùng nhau gánh vác, cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết... Hoặc là, anh quá tự tin về bản thân mình, bất kể anh đã cố gắng đến bao nhiêu, trái tim em mãi mãi vẫn chỉ thích một người?”

...

Đột nhiên tôi thấy suy nghĩ không muốn dựa dẫm vào bất cứ người nào của mình bị lung lay dao động.

Tôi... Có lẽ tôi đã sai chăng?

Trong ánh nắng màu vàng kim nhàn nhạt, ánh mắt Tur Sâm lóe lên một sự tổn thương trong suốt khiến người ta tự thấy một cảm giác tội lỗi. Tôi đi đến gần anh ta, khẽ khàng đặt tay lên đôi vai anh.

Mắt tôi phảng phất như trông thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ dịu dàng khác, tâm tư chợt quay lại ngày trùng phùng đó.

Những bông hoa lily diễm lệ đang lay động, làm rực sáng cả nửa bầu trời. Còn khuôn mặt tươi xán lạn đó dường như không thuộc về trần gian.

Tôi không kim được, khẽ khàng cất giọng: “Xin lỗi anh.”

Đột nhiên cơ thể Tur Sâm trở nên cứng ngắc, anh ta đưa tay ra giữ chặt lấy hai tay tôi, nói với vẻ không nỡ lòng nào: “Ái Ni, em có thể ở lại hai không... Ái!”

Còn chưa nói được hết câu, Tur Sâm đã ôm lấy trán, kêu lên đau đớn rồi ngồi thụp xuống.

“Nghe đây, thôi ngay cái thói không có chuyện gì cũng ôm lấy người khác đi nhé!”, Uyên Ly Hương đi đến nhặt cái “hung khí chết người” – một viên đạn màu đen lên, trên mặt là nụ cười mím đầy vẻ ngọt ngào chết người của ác quỷ.

Tư Sâm thở hỗn hển: “Đạn á? Oài, Uyên Ly Hương, cái mụ già như bà, rồi sớm muộn cũng có một ngày tôi không chịu nổi mà rời khỏi đây giống như Ái Ni. Khi đó, he he, bà ở đây mà khóc một mình.”

“À, vậy thì tôi sẽ đợi nhé”, Uyên Ly Hương nhướn mày lên, hoàn toàn không thèm để ý đến anh ta nữa, sau đó nói với tôi: “Hôm nay tâm trạng của tôi đang rất tốt, thế nên muốn giữ cô lại thêm một chút, đi thôi, tổ chức một bữa tiệc tiễn biệt cô.”

Uyên Ly Hương đưa chúng tôi đến một nhà hàng Nhật Bản, vừa vào đến bên trong đã thấy trên cánh cửa trên vách gỗ, ngay cả trên kimono của các nhân viên phục vụ đều in hình những bông hoa anh đào màu hồng phấn đầy mê hoặc. Xung quanh cũng luôn phảng phất một mùi hương vô cùng gần gũi thân thương làm say đắm lòng người.

Sau khi các món ăn mang đậm phong vị Nhật Bản được bày lên trên bàn, Tư Sâm ra sức uống từng ngụm lớn rượu trắng.

“Này, đồ ngốc, anh uống như vậy thì lãng phí rượu quá!”, Uyên Ly Hương vội vàng cầm một chai rượu khác cất đi.

Tư Sâm cúi gục đầu xuống, sau đó lại ngẩng lên, mắt nhìn thẳng vào tôi, cái nhìn sâu hút ấy như ẩn chứa biết bao nhiêu tình cảm không biết gọi tên là gì.

“Uống đi, hy vọng sau khi rời khỏi hiệu bánh ngọt nhỏ bé này em sẽ sống thật là vui vẻ, còn nữa...”, giọng nói của Tư Sâm bỗng chốc trở nên đầy thương cảm, mang theo một hương vị gì đó như có như không giống hệt rượu trắng trong chiếc cốc.

Nhìn vài mắt anh ta, tôi không cách nào ép mình giả bộ lạnh nhạt được, chỉ có thể nở nụ cười để anh ta cảm thấy yên lòng.

“Còn nữa, em nhất định phải tham gia cuộc thi làm điểm tâm lần này đây. Em nhất định sẽ thắng, nhất định sẽ thắng! Bởi vì tất cả những gì anh có thể dạy được đều đã gửi hết lại cho em, trong đó bao gồm cả tình yêu đầu của anh...”

“Khục khục khục...”, Uyên Ly Hương bị sặc rượu, nước mắt khề khàng lăn trên khuôn mặt sáng tươi.

Chị ấy rút mấy tờ giấy ăn ra lau, mới ngăn được dòng nước mắt lại.

Sau đó, Uyên Ly Hương vội vàng đứng lên, buông tồm một câu: “Tôi đi ra phòng rửa tay, đừng để tên ngốc này uống say đấy.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, chỉ nhìn thấy ở khóe mắt Uyên Ly Hương vẫn còn một giọt nước sắp thành hình, ngưng tụ trong đó là tình yêu sâu sắc đối với một người. Chỉ ấy đi ra như chạy trốn, cánh cửa mở xoạch ra cũng quên không đóng lại.

“Tên ngốc? Bà già Uyên Ly Hương đó sao lúc nào cũng nói mình là tên ngốc thế? Phụ nữ mà hung dữ quá làm sao đàn ông thích cho được!”, Tư Sâm có vẻ không thích hợp với kiểu ngồi của người Nhật, thêm vào đó lại hơi say, đứng bật dậy, lắc la lắc lư tiến gần đến tôi, “Ái Ni, em nói xem, một chuyên gia điểm tâm đẹp trai và thông minh như anh có phải là thằng ngốc không?”

Tôi hơi cong môi lên vì bộ dạng say rượu của anh ta.

Không phải thằng ngốc thì còn là gì chứ? Đến cả việc người ta thích anh mà anh cũng không biết.

“Này, cẩn thận”, tôi giật mình kêu lên, chân Tư Sâm đá vào chân bàn, cả cơ thể lao đảo ngã sấp về phía tôi.

Xoảng!

Bát đĩa rơi vỡ trên sàn, còn Tư Sâm vẫn mặt đối mặt nhìn tôi với vẻ si ngốc, nằm yên trên người tôi ra chiều hưởng thụ. Anh ta nở nụ cười rạng rỡ, trong đôi mắt dường như đang có dòng nước suối nóng vô cùng ấm áp, tỏa ra làn sương khói mỏng lung.

Điên mất, anh ta nặng quá!

Tư Sâm vẫn cười hết cỡ: “Xin lỗi em, ngã phải em rồi đúng không? Anh lập tức dậy đây.”

Dù miệng thì nói thế, nhưng Tư Sâm lại nắm lấy tay tôi.

Không kịp chống lại, Tư Sâm đã áp hai tay tôi lên mặt anh ta, sau đó nói bằng chất giọng êm ái khiến người ta ngây ngất: “Ái Ni, nếu như anh xuất hiện sớm hơn người con trai đó, liệu em có thích anh không?”

Trái tim tôi đột nhiên đập loạn lên không ngừng được, ánh mắt cô kiểm từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt anh ta để chứng tỏ rằng anh ta đang giả bộ say khướt.

Khi ấy tôi chợt cảm thấy một ánh mắt khác, lạnh ngắt và phần nộ hệt như một tảng băng đang chiếu thẳng vào mình. Tôi bất giác run lên bần bật, ánh mắt vượt qua Tư Sâm, nhìn thấy một cái bóng đang đứng thẳng hệt như bức tượng điêu khắc ở cửa ra vào.

Trong khoảnh khắc ấy thời gian dường như đông cứng lại, không tiếp tục trôi đi nữa.

Ảo ảnh của những đóa hoa anh đào ở xung quanh bỗng ộp ộp đất ộp trời, từng đóa từng đóa nở đến cực điểm rồi nhanh chóng úa tàn, rơi rụng.

Còn đôi mắt có màu xanh ngắt như nước biển Aegean* đó lại lạnh lẽo tới mức đáng sợ, giống hệt một vực nước sâu nhìn không thấy đáy khiến người ta không thể nào thở nổi.

Thôi Hy Triệt?

Người đứng đó là Thôi Hy Triệt!

Tôi siết chặt những ngón tay lại, mở to mắt với vẻ kinh hoàng.

“Sao thế?”, Tư Sâm không hề ý thức được sự thay đổi của xung quanh, cúi đầu áp sát mặt tôi hỏi: “Trán em lạnh thế, em lạnh à?”

Thôi Hy Triệt quay nghiêng đầu, không nhìn cảnh tượng bên trong phòng nữa, nhưng sự phẫn nộ toát ra từ cơ thể anh ta dường như sắp bùng nổ tới nơi.

Cái dáng đứng nghiêng khiến người ta phải nín thở ấy, khiến những cánh hoa anh đào trên cánh cửa bỗng trở nên mất hết sắc màu.

Tôi bấm các ngón tay vào lòng bàn tay, cố gắng buộc mình trấn tĩnh lại.

“Tư Sâm, anh uống nhiều quá rồi đấy”, tôi đẩy Tư Sâm ra, kiểm chế không để mình nghĩ đến bóng người bên ngoài cửa đó nữa.

“Ái Ni, em vẫn chưa trả lời anh mà”, Tư Sâm một lần nữa áp sát tôi.

Ánh mắt tôi lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo, quay đầu lại nhìn anh ta, nói rành rọt từng chữ: “Không. Đây là câu trả lời của em.”

Nói xong, mắt tôi đã không kiểm chế được việc nhìn ra phía ngoài cánh cửa trống rỗng.

Thôi Hy Triệt đã.. đi rồi.

Còn Tư Sâm trước mặt tôi khi đó ngã ngửa ra đằng sau vì lực đẩy.

“Tư Sâm!”, Uyển Ly Hương vừa quay vào đã lo lắng chạy đến. Chị ấy cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó thở phào nhẹ nhõm, cười nhạt nói: “Cái tên ngốc này mới uống có mấy cốc đã say rồi.”

“Thế nhưng chị lại rất thích cái tên ngốc đó...”, tôi nhìn về phía Uyển Ly Hương đầy ý vị.

“Ngốc nghếch... mà vẫn thích, vậy thì lẽ nào tôi lại không phải là một tên ngốc nữa”, ánh mắt Uyển Ly Hương lấp lánh, dường như không đủ sức để trả lời.

Tôi nhướn mày lên, đây là lần đầu tiên tôi thấy bộ dạng yếu đuối như vậy của Uyển Ly Hương.

“Làm việc cùng với hai kẻ ngốc này lâu như vậy, tôi cũng thật...”

Còn chưa nói dứt lời, cánh cửa phòng đã bị đẩy ra chậm chậm.

Khe hở giữa hai cánh cửa mỗi lúc một lớn.

Lớn hơn.

Thôi Hy Triệt đang đứng bên ngoài hành lang, ánh mắt như thiêu đốt.

Anh ta sải bước vào bên trong, đôi lông mày thanh thoát tỏa ra một luồng khí cao vợi.

Còn tôi cứ lùi lại từng bước một, cảm nhận thấy anh ta đang cố giấu đi cơn giông bão đã thành hình ở trong lòng đằng sau cái vẻ bình tĩnh đó.

Đi được vài bước, Thôi Hy Triệt dừng lại, nhìn Tư Sâm đang say bí tỉ, vẻ tàn khốc lóe lên trong mắt. Anh ta lạnh lùng cất tiếng: “Anh nên cảm thấy may mắn vì đã uống say như thế!”

Sau đó, Thôi Hy Triệt nhìn tôi, buông ra một mệnh lệnh không thể chống cự: “Đi theo tôi!”

Tôi sững sờ nhìn anh ta, không thể nói được điều gì.

Bãi đỗ xe bên ngoài nhà hàng Nhật Bản.

“Buông tay ra! Anh buông tay ra cho tôi!”, tôi găm gừ trong sự tức giận, cổ tay trái bị Thôi Hy Triệt dùng lực mạnh siết chặt, làm thế nào cũng không sao thoát ra được.

Anh ta dựa vào cái gì mà kéo tôi đi như thế?

Thôi Hy Triệt đột nhiên dừng lại, giơ cánh tay tôi lên, nghiêm giọng nói: “Lẽ nào cô còn không biết ư? Chỉ khi nào tôi bỏ tay cô ra, cô mới có thể đi! Nếu

không thì không ai có thể tách cô ra khỏi tôi! Bản thân cô đừng có nghĩ đến chuyện bỏ trốn!”

Tay tôi dường như sắp bị anh ta vụn cho gãy lìa đến nơi, đau khủng khiếp.

Tôi cắn chặt môi một cách ngạo nghễ, đối kháng lại với anh ta trong thế giới vô danh.

Nêu như tôi không muốn ở bên cạnh anh, nhất định tôi sẽ...

Không – hoặc vẫn là có thể, bởi vì giờ đây tôi đã trở thành quân gia dưới quyền sai khiến của anh ta.

Trong phút chốc, tất cả sức mạnh để phản kháng và giằng co trong cơ thể tôi theo nhau trôi tuột hết, chỉ còn lại thân hình trống rỗng kêu gào trong con gió.

“Vi sao cô không trả lời tôi? Sau nụ cười của cô lại có thể dành cho cái gã con trai ở trong kia, còn đối với tôi thì luôn luôn lạnh lùng như vậy? Đối với tôi, gã Thiên Diệp đó là mục tiêu mới, thế nên cô mới vứt bỏ tôi để chọn hắn ta. Còn bây giờ đối với Thiên Diệp, cái gã ngốc ngếch kia lại là mục tiêu mới, thế nên cô muốn vứt bỏ Thiên Diệp có đúng không? Thật là đáng thương, ha ha, cả tôi và Thiên Diệp đều là những kẻ đại khò!”

Anh ta cười lớn với vẻ phóng túng, nhưng nụ cười đó khiến tôi sồn da gà.

Những lời nói đó đều không thể sánh được với ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ của anh ta, trong khoảnh khắc đó tôi như bị chém trăm ngàn nhát kiếm, khắp người đầy những vết thương ngang dọc.

Cam Trạch Trần bỗng lái chiếc xe Porsche màu đỏ từ đâu đến, dừng lại bên cạnh chúng tôi: “Oa oa oa! Triệt, cậu mau dừng tay lại đi, tay em yêu sắp gãy đến nơi rồi!”

Nói xong, anh ta vội vàng xuống xe, đến gỡ từng ngón tay Thôi Hy Triệt khỏi tay tôi.

Từng ngón, từng ngón....

Bàn tay cuối cùng cũng rời khỏi cô tay tôi, sự tuyệt vọng chợt lóe lên trong đáy mắt Thôi Hy Triệt.

“Triệt à, Lucas, đối tác bàn chuyện làm ăn ấy, đang chờ bọn mình đây, cậu và em yêu có chuyện gì thì đề sau khi dọn đến biệt thự rồi nói tiếp đi”, nói xong, Cam Trạch Trần kéo Thôi Hy Triệt lên xe, lúc sắp sửa nổ máy còn ngậm giờ tay làm ký hiệu OK với tôi.

Chiếc Porsche nhanh chóng mất hút trong tầm mắt, xung quanh trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng phần da thịt ở cổ tay tôi lại như có ý thức để cảm thấy đau nhói, dù thế nào cũng không sao xoa đi được.

Buổi tối, tôi ở nhà một mình dọn dẹp căn phòng của Chân Ni, chỉ vài ngày nữa thôi là con bé sẽ quay về đây sống.

Thử để tấm ảnh duy nhất chụp chung cả gia đình vào rất nhiều chỗ nhưng tôi vẫn không sao chọn được chỗ thích hợp. Cuối cùng tôi lặng lẽ nhìn khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ của mẹ, chìm vào giấc ngủ.

Ý thức mỗi lúc một nặng hơn, gần như sắp rơi vào một vực sâu không giới hạn, nhưng lại không thể nào ngăn chặn được việc cơ thể cứ thế chìm mãi xuống.

Tôi bay chấp chới, cơ thể như hoàn toàn trống rỗng.

Một cơn gió thổi qua đôi mắt, cảm giác thư thái giống hệt bàn tay dịu dàng của mẹ lướt qua cổ tình huyền hoặc tôi.

“Kính cong kính coong...”

Bên tai vang lên một hồi tạp âm, sau đó liên tiếp không dứt.

Tôi cau mày lại, giấc mộng ngọt ngào chợt vỡ vụn như tấm kính bằng thủy tinh rơi xuống đất. Đột nhiên tôi mở to mắt, nhận ra một màn sương lớn từ ngoài cửa sổ đang bay vào, giống hệt trong ảo mộng.

Tiếng chuông cửa ngoài phòng khách vẫn đang dồn dập, dạt trôi trong đêm thanh vắng như không hề có ý định dừng lại.

“Thiên Diệp”, giây phút mở cửa ra tôi nhìn thấy đôi mắt bị che phủ bởi một làn sương mờ, thậm chí còn bí ẩn hơn cả bóng đêm đó.

“Làm anh sợ muốn chết, Ái Ní?”, Thiên Diệp nhìn thấy tôi liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, đưa tay ôm gọn lấy người tôi, “Mãi mà em không ra mở cửa làm anh tưởng đã xảy ra chuyện gì với em rồi. Gần đây anh luôn có những dự cảm không tốt, luôn cảm thấy em sẽ rời xa anh. May mà em vẫn ở đây...”

Tôi hơi choáng vì cái ôm của anh, trái tim phiêu diêu cuối cùng cũng đáp được xuống đất bằng, trở nên yên ổn.

Làn sương trắng màu hoa lê theo gió và mùi hương của tình yêu dịu ngọt tỏa lan khắp xung quanh khiến tôi không phân biệt nổi liệu có phải mình vẫn đang trong mộng cảnh hay không.

“Ái Ni, xin lỗi em, anh không nên nói ra những điều như vậy. Chỉ bởi anh lo lắng quá, chỉ vì anh lo sợ em sẽ rời xa anh, hoặc qua thời gian em sẽ chán ghét sự quanh quẩn của anh...”, giọng nói trong trẻo của Thiên Diệp mang theo một vẻ mong manh và yếu đuối vô cùng, khẽ khàng vẩn vút trong làn sương.

Trái tim tôi co rút lại, ngấm ngấm đau.

“Không, Thiên Diệp...”, tôi thì thầm trả lời.

Đáng lẽ tôi phải nói xin lỗi anh mới đúng, nhưng không hiểu vì sao những lời nói đó lại trôi tuột vào trong

“Ừ?”

“Thiên Diệp, lần sau anh đừng đến đây muộn như thế nữa, nếu muốn gặp em thì có thể gọi điện đến trước.”

Vừa nói dứt lời, tôi bị Thiên Diệp đẩy ra. Giọng nói của anh trở nên vô cùng kích động: “Muộn đến đâu cũng có can hệ gì. Nhưng... kỳ thực em không muốn gặp anh đúng không?”

“...”, tôi không thể nào trả lời nổi, đành im lặng.

Bởi vì ngày mai tôi sẽ dọn đến sống trong nhà Thôi Hy Triệt, hơn nữa lại còn trở thành quản gia của anh ta! Việc này có thể nói cho Thiên Diệp biết hay không?

Không! Tôi không thể lấy việc liệu Thiên Diệp có bị tổn thương hay không ra mà đánh cược.

Câu trả lời giống như những vì sao trên bầu trời đêm, không nhìn thấy được nhưng từ lâu nay vẫn cứ ở nguyên trên một quỹ đạo định trước rồi.

Đêm nay rõ ràng là không lạnh lắm, nhưng đôi môi mong manh như cánh hoa của Thiên Diệp vẫn run lên bần bật.

Trong ánh mắt trộn lẫn giữa niềm hy vọng và sự tổn thương của anh, tay tôi siết lại một lúc một chặt hơn. Tôi quay đầu ra nơi khác, tránh nói đến điều đó, lạnh lùng cất tiếng: “Có lẽ anh hãy coi em là một người bạn bình thường sẽ tốt hơn.”

Cơ thể Thiên Diệp hơi loạng choạng, khuôn mặt đẹp như một vị thần trở nên nhợt nhạt, anh nhìn thẳng vào tôi với vẻ không sao tin nổi.

Ánh mắt bị tổn thương tới mức tuyệt vọng đó khiến tôi không sao thờ nổi, đến chết cũng không thể nào quên được.

Có lẽ ngay cả khi trái đất bị hủy diệt, tôi cũng không thấy sợ như thế.

Tôi hơi mở miệng ra, nhưng cổ họng bị chẹn chặt nỗi đắng chát không thể nào nhả ra được một từ. Làn sương trắng như trong mộng ảo lại một lần nữa bao trùm lên chúng tôi, nhưng dù thế nào cũng không thể bao phủ được ánh mắt đầy cuồng loạn của anh.

“Muộn quá rồi, anh về đi”, tôi thốt ra câu ấy, sau đó cố ép mình quay lưng lại.

“Là vì Thôi Hy Triệt đúng không? Là vì em thích anh ta, hay là vì anh ta sẽ quyết định sự sống chết của Chân Ni – cô em gái yêu quý của em, vì anh ta có thân phận địa vị cao quý, thế nên giờ đây em mới quyết định rời xa anh?”

Giọng nói phía sau lưng tôi mang một sự phẫn nộ như thể thiêu đốt tất cả, dù đầy vẻ mỉa mai, nhưng khi nghe thấy, tôi vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Vì anh mà cảm thấy đau lòng.

Vì Thiên Diệp mà cảm thấy đau lòng.

Thiên Diệp vì tôi mà bỏ trốn từ Canada về đây, Thiên Diệp vì tôi mà từ bỏ cả gia tộc, Thiên Diệp vì tôi mà vứt bỏ dương cầm... Vì tôi mà anh có thể từ bỏ tất cả, còn tôi giờ đây đang bỏ rơi anh!

Tôi không thể nào trả lời được, chỉ còn cách đóng cửa lại, đến khi anh không còn nhìn thấy nữa, tôi từ từ ngồi xuống, khóc đến mức nước mắt ướt đầm trên mặt.

Thiên Diệp, xin lỗi anh!

Đối với anh, câu xin lỗi ấy mãi mãi không thể nào chấm hết!

Thình thình thình!

Lưng tôi cảm nhận được cánh cửa rung lên bần bật, trái tim cũng bị tiếng gõ cửa ấy đánh vào thình thịch.

Thình thình thình!

Thiên Diệp, dừng lại đi.

Đôi tay anh còn phải dạo chơi trên những phím dương cầm đen trắng, còn phải sáng tạo nên những bản đàn tuyệt đẹp, thế nên hãy dừng lại đi.

Dừng lại đi.

Khi trái tim tôi gào lên những âm thanh ấy, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh một cách lạ kỳ.

Anh nghe thấy những điều tôi muốn nói ư? Anh đã đi rồi ư?

Không, trực giác của tôi phủ nhận điều đó.

Thiên Diệp vẫn đang đợi bên ngoài cửa, vẫn đang đứng ở một nơi tôi không thể nhìn thấy, chăm chú dõi theo tôi.

Anh giống như một vì sao, có lúc sáng lấp lánh, có lúc lại ẩn giấu đi ánh sáng của mình. Nhưng dù là như thế nào, anh vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ tôi, giống như những ngôi sao xoay quanh mặt trăng, dù thế nào thì cũng không thể thoát khỏi quỹ đạo mà số phận đã định hình.

Bao nhiêu năm qua, bao nhiêu năm qua.

Anh vẫn luôn như thế! Vĩnh viễn không thay đổi quỹ đạo quanh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ranh Giới Của Số Mệnh Luân Hồi

Buổi họp báo tại khách sạn quốc tế Thiên Hoa.

Đại sảnh rực rỡ ánh đèn, huy hoàng tráng lệ. Trên các vách tường của mái nhà hình tháp đều khắc những bức hình của các thánh thần.

Máy ảnh của phóng viên đều chiếu thẳng vào một người thanh niên giống hệt một vị thần – Thôi Hy Triệt.

“...Tôi sẽ đầu tư vào Thiên Ảnh 100 triệu euro, biến nó thành một công ty đào tạo ngôi sao hàng đầu ở trong nước thậm chí là châu Á. Một tháng sau, công ty giải trí Thiên Ảnh sẽ phục hồi hoạt động, cuộc khủng hoảng đầu tiên này không thể khiến Thiên Ảnh bị hủy diệt, mà sẽ thúc đẩy Thiên Ảnh đạt được những thành tựu lớn hơn...”

Giọng nói lạnh lùng mang theo một vẻ cao quý tới mức ngạo mạn.

Thôi Hy Triệt nhìn đám phóng viên đứng trước mặt mình, sau khi kết thúc bài phát biểu ngắn gọn, đôi môi khẽ nhếch lên trước ống kính, không thể nhận ra bất cứ cảm xúc gì trong đôi mắt màu xanh sâu thẳm như vực nước ấy.

“Xin hỏi vì sao anh lại đưa ra quyết định này?”

“Là một thương nhân, vì sao anh lại làm trái với các nguyên tắc nhất quán trong kinh doanh?”

“Nghe nói đang có người bí mật thu mua cổ phiếu của Thiên Ảnh, có phải là anh không?”

...

Thấy Thôi Hy Triệt tuyên bố xong liền đi ra, đám phóng viên lập tức bám theo tuôn ra một đống những câu hỏi đầy nghi vấn. Tuy nhiên Cam Trạch Trần đã bảo vệ Thôi Hy Triệt nhanh chóng thoát khỏi đám đông đó, còn tốp vệ sĩ thì che chắn đám phóng viên đằng sau chặt đến nỗi giọt nước cũng không lọt qua được.

Chiếc Porsche màu đỏ chạy êm như ru, không khí vì thế mà càng trở nên tĩnh lặng.

“Bố Mộ Ái Ni hiện giờ vẫn khỏe chứ?”, Thôi Hy Triệt đột nhiên hỏi.

“Bố?”, Cam Trạch Trần khó khăn lắm mới phản ứng được trước câu hỏi đó, lắc đầu như thể lên đồng, “Sao tự nhiên lại hỏi câu này?”

Thôi Hy Triệt chau mày, bên tai vang lên giọng nói của Ái Ni

“Anh đang chờ để được thưởng thức cảnh tôi đau khổ đến mức không muốn sống nữa ư? Trước tiên là bố tôi, bây giờ đến lượt em gái tôi, liệu có phải

là sau đó sẽ đến tôi? Không... chúc mừng anh, Thôi Hy Triệt, anh đã làm được rồi đây.”

Bố của Ái Ni? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Không có gì”, một chút nghi ngờ lóe lên trong đầu Thôi Hy Triệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ tò mò lộ lộ trên mặt Cam Trạch Trần, anh lại tìm cách che giấu, “Đã tìm được ra ai là người đang mua cổ phiếu của Thiên Ảnh chưa?”

“Chưa. Triệt, mình cũng rất hiếu kỳ muốn biết kẻ nào lại cũng ngốc như cậu. Cậu không cảm thấy việc đầu tư vào một công ty sắp đóng cửa quả thực là một việc lãng phí thời gian và tiền bạc hay sao?”, Cam Trạch Trần nhún nhún vai.

Thôi Hy Triệt không trả lời, dùng ánh mắt để biểu thị rằng Trạch Trần vừa nói ra những lời thừa thãi.

“Ha, nhất định là đúng như lời mình từng nói rồi, Thôi Hy Triệt, cậu vẫn thích em yêu của mình, thế nên mới muốn giúp em gái cô ấy...”

“Thay đổi đi!”, Thôi Hy Triệt đột nhiên lớn tiếng.

“Um? Cái gì?”

“Lần sau mà còn nghe thấy cậu gọi cô ấy là “em yêu”, mình sẽ vút cậu vào cái đồng bàn gái mà cậu từng rũ bỏ đấy, mặc kệ họ giải quyết!”, giọng nói của Thôi Hy Triệt nghe rất nhẹ nhưng lại khiến Trạch Trần cảm thấy một nỗi sợ không gọi được tên.

“Mình có rũ bỏ đâu, đều là mình bị họ đá mà không rõ nguyên nhân được chưa nào? Oa, cậu chuyển chủ đề nhanh thật, chứng tỏ cậu thích em... Ái Ni...”, chữ “em yêu” Cam Trạch Trần định nói ra nhưng lại nuốt ngược vào trong vì bị ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm của Thôi Hy Triệt uy hiếp.

“Sau khi tiếp nhận Thiên Ảnh, tất cả mọi case của Chân Ni đều do cậu phụ trách. Trước mắt hãy để cô ta nghỉ ngơi một khoảng thời gian, sau đó lựa chọn công việc phù hợp mà giao. Xác định cô ta không phải là một diễn viên cấp 1 ở châu Á, mà là ngôi sao hạng đỉnh.”

“Không thể nào chứ, Triệt. Người như Mộ Chân Ni khó làm lắm, mình thì không muốn công việc ngày nào cũng trong tình trạng hỗn loạn.”

“Đây là công việc.”

“Nhưng mà, Triệt...”

Thấy dấu hiệu chứng tỏ Thôi Hy Triệt không có ý định thay đổi chủ ý, Cam Trạch Trần đành thu lại câu muốn nói, những ngày tiếp sau đây chắc là the hồ bạn túi bụi lên rồi.

Bầu trời vẫn u ám cuối cùng đã bắt đầu sáng dần lên, những cánh chim lượn vòng trên không trung sau đó lao vút vào những đám mây trắng xóa.

Thôi Hy Triệt cắn chặt môi, tâm trạng hơi hốt hoảng.

“...Thôi Hy Triệt, cậu vẫn thích em yêu của mình...”

Có thật thế không?

Anh vẫn còn thích Mộ Ái Ni?

Khi nghĩ đến điều này, trái tim bỗng dưng đập dồn dập vì câu trả lời.

Trong đầu bất chợt hiện lên cảnh tượng hôm Mộ Ái Ni đến nơi ở của Thiên Diệp, còn cả cảnh tượng nhếch nhác khi gã con trai say rượu đó áp sát vào mặt cô, cặp lông mày anh bất giác chau lại.

Bây giờ chắc Mộ Ái Ni đã chuẩn bị dọn vào ở trong biệt thự rồi nhỉ?

Cô đã chấp nhận làm quản gia cho anh, vậy thì cô nhất định sẽ tuân thủ lời cam kết, không hiểu vì sao Hy Triệt lại thấy tự tin như vậy. Nhưng anh chẳng phải cũng từng vì tin tưởng Mộ Ái Ni yêu mình, nên phải đã chịu một sự dằn vặt lớn chưa từng có đấy sao.

“Gọi điện cho Ngải Đạt, xác nhận xem Mộ Ái Ni đã dọn đến biệt thự hay chưa”, Thôi Hy Triệt dặn dò Trạch Trần bằng giọng lạnh tanh.

“Yên tâm đi, em. Ái Ni sẽ không lừa cậu đâu”, thay đổi cách xưng hô thật khó quá, Cam Trạch Trần bực bội nghĩ.

“Cô ta đã không còn đủ tư cách để có được sự tín nhiệm của mình”, trong đáy mắt Thôi Hy Triệt là màu xanh sâu thẳm khiến người ta không thể nào đoán được điều gì.

“...Tại buổi họp báo diễn ra tại khách sạn quốc tế Thiên Hoa, chàng trai quý tộc thần bí của nước Pháp Edward đã đưa ra đáp án về việc mua lại công ty giải trí Thiên Ảnh... đầu tư một khoảng tiền lớn với niềm tin rằng Thiên Ảnh sẽ lập tức thoát khỏi tình trạng tồi tệ như hiện nay, còn “Công chúa Thiên Ảnh” Mộ Ái Ni vẫn ở lại Thiên Ảnh trên danh nghĩa người nắm giữ cổ phần lớn thứ hai của công ty, giá trị của cô đã ngay lập tức tăng lên con số đáng kinh ngạc... Việc làm đại diện quảng cáo sẽ được tiếp tục. Chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm và theo dõi diễn biến tất cả các thông tin liên quan đến Edward.”

Tôi kéo chiếc va li chuẩn bị đi đến nhà Hy Triệt, khi qua quảng trường đông nghịt người, chợt nghe thấy tin tức về công ty Thiên Ảnh phát trên truyền hình. Ngược mắt lên lập tức nhìn thấy khuôn mặt lạnh giá của Thôi Hy Triệt trên màn hình kỹ thuật số khổng lồ.

Trái tim tôi bỗng nhiên co thắt lại, bộ não bị những mảng ký ức dày đặc như cát phủ kín, không thể nào dừng lại được.

Bởi vì... luôn luôn có một khoảng trống.

Tôi lẳng lặng đến tòa biệt thự nhà Thôi Hy Triệt, khi nhận lấy hành lý trong tay tôi, Ngải Đạt nhìn rất chăm chú hệt như lần đầu trông thấy tôi vậy.

“Hóa ra là thế này đây...”, Ngải Đạt có vẻ hơi thất sắc.

“Gi kia?”, tôi khẽ khàng hỏi.

“Ha ha, là dáng hình mà anh ấy luôn cất giấu trong trái tim mình”, Ngải Đạt bật cười.

“Ừm?” Anh ấy? Anh ấy là ai?

Tôi nhướn mày lên, tỏ vẻ không hiểu lắm. Về mặt Ngải Đạt mang đầy ý vị sâu xa, không trả lời, nhưng khi đưa tôi lên đến phòng, chị ấy lại nhắc đến Hy Triệt.

“Chị đã kể với em chưa nhỉ? Khi học ở bên Pháp, chị là bạn cùng lớp Hy Triệt. Trong đám đông anh ấy luôn khiến cho người ta rất dễ nhận ra, sau đó không thể nào rời mắt đi được. Thế là chị thổ lộ tình cảm với anh ấy”, khi đó trong giọng nói của Ngải Đạt không có chút gì tỏ vẻ trải đời, một tình yêu hơi mang màu chưa chín hiện lên trong mắt.

Tôi tưởng tượng ra hình ảnh Hy Triệt ở nước ngoài, bắt gặp đôi môi hơi mím lại.

Chính xác. Dù là trong một đám đông nam thanh nữ tú, nhưng Thôi Hy Triệt vẫn giống như một vị thần được vầng hào quang tỏa sáng trên đầu, như một vị vương tôn chẳng thèm để ý đến tất cả những kẻ đang phủ phục dưới chân mình.

Giống như một thiên thần không thể nào phạm đến.

5 năm qua, chắc anh ta sống ở nước ngoài rất ổn?

“Chắc chắn luôn là một nhân vật đầy tiếng tăm trong trường phải không?”. Khi còn học trung học, anh ta đã như vậy.

“Có lẽ là vậy, nhưng chắc chắn là một người gây nhiều tranh cãi nhất.”

“Tranh cãi?” Người quá bất mắt thì luôn luôn gây ra nhiều vấn đề, thực sự tôi cũng không cảm thấy kinh ngạc mấy.

Ngải Đạt nói như tự giải thích với mình: “Hồi đó Edward nhập học với điểm số thấp nhất toàn trường, trong khi điểm số đó cơ bản không thể nào được nhà trường chấp nhận. Trong trường luôn luôn xì xào bàn tán chắc chắn nhà trường đã bị áp lực từ bên ngoài nên mới đặc cách nhận Edward vào học. Nhưng chị thì vẫn luôn tin rằng lãnh đạo nhà trường biết rõ thực lực của Edward. Bất kể lời đồn đại nào khi đối diện với Edward thực sự đều trở nên nhợt nhạt, chẳng phải sao?”

“Điểm số thấp nhất?” Sao có thể thế được? Tôi không giấu nổi sự ngạc nhiên.

“Em đoán xem là bao nhiêu? Chị tin rằng những người biết Edward đều không đoán được”, Ngải Đạt hỏi tôi với vẻ rất tự tin.

Tôi lắc lắc đầu.

“0 điểm”. Khi Ngải Đạt chuẩn bị trả lời, tôi đã thầm đoán trong lòng giới hạn của điểm số thấp nhất, nhưng khi nghe câu trả lời của chị ấy, tôi vẫn buột ra một tiếng kêu kinh ngạc nhưng khẽ khàng tới mức không ai nghe thấy.

0 điểm? Không thể nào!

Việc này làm sao có thể xảy ra với một học sinh thuộc hàng thiên tài như Thôi Hy Triệt chứ?

“Thật khó khiến người ta tin được, nhưng chính xác là điểm 0.”

“Vi sao lại thế?”, tôi nén giọng hỏi.

Ngải Đạt bật cười: “Chị cũng đã từng hỏi Edward điều này, nhưng anh ấy hỏi lại chị, kiếp người có thể giống như vòng tròn của số 0 đó, bất luận là đi xa đến thế nào, cũng vẫn quay về điểm bắt đầu, cũng vẫn gặp lại người vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình không?”

Trái tim tôi bỗng mất nhịp nhảy loạn lên, nhưng ánh mắt cố gắng trấn tĩnh lại, nhìn ra phía cái bể bơi xanh biếc như lục bảo.

Điểm thi bằng 0? Là tại tôi sao?

Không, hoặc chỉ là anh ta muốn giấu cợt tôi một cách sâu sắc hơn, bởi vì anh ta dù có thi được điểm 0 vẫn có thể khiến bao nhiêu người ngưỡng vọng.

“Lần này Edward về đây, sau khi gặp em, chị có thể cảm nhận rõ rằng anh ấy không còn là Edward mà chị từng biết nữa”, Ngải Đạt ngập ngừng một chút, sau đó nói từng từ, “anh ấy lại là Thôi Hy Triệt!”

Ánh mắt tôi đột ngột trở nên lạnh lùng, mỉm cười cao ngạo: “Bất kể anh ta là Edward hay là Thôi Hy Triệt đều chẳng có một chút liên quan gì đến em hết.”

Ngải Đạt hơi sững người vì phản ứng của tôi, thấy chị ấy như vậy, tôi nhìn thẳng vào mắt, cười lạnh nhạt: “Khi nào có thời gian chị nói với anh ta, tòa biệt thự này đã rất đẹp rồi, cái bể bơi đó... thật dư thừa.”

Những cây kim đồng hồ treo tường vẫn chuyển động như ngàn năm qua vẫn thế, phát ra âm thanh tịch tịch trong đêm khuya thanh vắng.

Chiếc đèn pha lê tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo nhưng đầy mê hoặc, như cám dỗ những linh hồn đang chấp chới trong bóng tối.

“Chết tiệt, điện thoại di động tắt máy à? Thôi Hy Triệt, tôi mà đợi anh nữa thì tôi chính là con cóc”, tôi gọi điện thoại đến mấy lần, cuối cùng khi gọi đến lần thứ N thì bốc hỏa nên ném bay ống nghe sang một bên.

Tôi đi đến trước bàn ăn, bê những đĩa đồ ăn đã lạnh ngắt vào trong nhà vệ sinh, đổ hết vào trong bồn cầu.

“Không ăn cơm, không về nhà, xem ra thứ anh cần chỉ là một người gác cổng.”

Tôi giận dữ đổ hết tất cả đồ ăn, khi chuẩn bị quay về phòng, chợt nghe thấy một giọng nói uốn ** điệu chảy nước vang lên trong phòng khách: “Darling, không mời em ngồi xuống một chút à? Tối nay em không có cái hẹn nào khác đâu, vừa hay có thể ở đây bên cạnh anh nữa.”

“Không cần đâu, cô có thể về rồi”, Hy Triệt nói lỏng cả vạt, làn da chỗ xương đòn hơi để lộ ra có màu nâu khô khoăn, toàn cơ thể lập tức toát ra vẻ gọi cảm khiến người ta phát điên lên được.

“Darling”, cô gái mặc bộ váy sexy nhấp nháy đôi mắt với đầy vẻ khiêu gợi, cơ thể từ từ áp lại gần Thôi Hy Triệt, “Thực ra từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, trái tim em đã không thể không xao động. Từ trước đến nay em chưa hề nhận ra mình lại có thể thích một người như thế, nhưng mà đối với anh, trái tim em đã mất hết mọi khả năng kháng cự...”

Cô ta nhìn Thôi Hy Triệt như rơi vào trong một cảnh ảo mộng tuyệt đẹp, đôi má đỏ rực lên. Bàn tay cô ta dần hướng lên má Thôi Hy Triệt, khi sắp chạm vào đó, bất chợt bị anh ta giữ chặt lấy cổ tay.

“Darling, á...”, cô ta kêu lên một tiếng kinh ngạc, dần dần chau mày lại vì đau.

Thôi Hy Triệt siết chặt tay cô ta, miệng nhếch lên một nụ cười đầy bồn chồn: “Đến đây là chấm dứt đi.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô thiếu nữ, anh ta lại hé môi nói tiếp: “Niềm vui thích của cô nên chấm dứt ở đây đi. Tôi không cho cô quyền được thích tôi.”

Hy Triệt hất vung tay cô gái đó ra, lạnh lùng quay người đi. Tôi không tránh kịp, lọt vào tầm mắt của anh ta. Thế nhưng Hy Triệt không tỏ ra ngạc nhiên một chút nào, cứ như đã biết tôi sẽ nghe thấy tất cả từ trước vậy.

Có lẽ vì trời lạnh, nên đôi mắt màu xanh sẫm của anh ta càng đẹp tới mức khiến người ta quên đi sự sống chết.

Thế nhưng tôi lại nhìn thấy vẻ lạnh lẽo vô cùng.

Phù phù phù!

Khi đi về phía tôi, anh ta mang theo cả một cơn gió lạnh, nhưng trái tim tôi lại đập dồn mỗi lúc một nhanh. Tôi cố ép để đưa ánh mắt mình sang hướng khác, bất chợt nhìn thấy ánh mắt bị tổn thương đầy cuồng nộ của cô gái đang đứng cạnh cửa kia.

Từ đáy mắt lóe lên vẻ cổ chấp, cô ta gào thét lên: “Anh sẽ thích em, bởi vì anh chỉ thuộc về em.”

Thôi Hy Triệt coi như không nghe thấy gì, đi thẳng lên tầng 2, tiếng bước chân lạnh ngắt như đang cố tình giấu cợt cô ta.

Cô gái đó cuối cùng cũng đã nhận ra sự tồn tại của tôi, cắn hận bước đến gần, giương tay vung một cái tát tới.

Ánh mắt tôi vụt trở nên sắc lẹm, đưa tay lên giữ chặt lấy bàn tay cô ta.

Hai bên đầu mắt nhau, cô ta dần dần mất phong độ, hỏi bằng giọng không cam chịu: “Cô là cái thá gì hả? Tại sao lại ở đây? Cô và Edward có quan hệ gì chứ?”

“Tôi chỉ là quản gia ở đây thôi”, tôi liếc nhìn cô ta một cái với vẻ chán ghét.

“Tôi là con gái Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn JK, cô dựa vào thứ gì mà dám giữ tay tôi?”, cô ta cố giằng tay tôi ra.

Tôi hơi mệt mỏi thở dài một tiếng, từ ngữ nghe thật rác rưởi.

Nhìn cô gái đang nhe nanh giờ vuốt trước mặt mình, tôi đột nhiên không muốn tỏ ra lạnh nhạt nữa.

Tuổi của cô ta chắc cũng ngang với Chân Ni, giờ này Chân Ni ở nhà chắc vẫn ổn chứ nhỉ? May mà Cam Trạch Trần đã đưa cả hộ lý có chuyên môn đến chăm nom con bé. Tôi đưa tay ra, vuốt vuốt mái tóc rối tung của cô ta.

“Yêu như những con thiêu thân lao vào lửa sẽ đau đớn lắm, nếu không chịu đựng được nỗi đau đó thì hãy học cách để không bị mê hoặc đi”, nói xong từ tôi cảm thấy đã nói quá nhiều, liền vẫy vẫy tay, “Lái xe ở bên ngoài đấy, về nhà đi.”

Quay về đến phòng mình, tôi mở nước tắm vào bồn, sau đó ra mở tủ.

Khi đến đây, Cam Trạch Trần đã sai người mua về cho tôi một đồng quần áo, nói tôi đã là quan gia của Hy Triệt thì nhất định không được mặc những bộ quần áo trước đây nữa.

Nhưng nhìn vào đồng quần áo treo trong tủ, mắt tôi tròn tròn. Ặc! Từ bộ đồ ngủ đến đồ mặc buổi tối, từ Chanel đến Prada, màu sắc từ đậm tới nhạt... được nhét đầy chật trong khoang tủ.

“Cam Trạch Trần, cái tên ngốc xit này”. Tôi không kìm nổi bật ra tiếng ***** sau khi lật giờ tất cả các bộ đồ ngủ ra xem. Tất cả chỗ áo ngủ nếu không phải là lụa mỏng thì là vải có những hình hoa trong suốt, không thứ gì có thể mặc lên người nổi.

Tôi cầm lên một chiếc váy ngủ màu trắng ngà có vẻ hơi kín đáo hơn một chút úm thử vào người, bàn tay cầm chiếc váy dần dần siết chặt lại.

Cam Trạch Trần! Đừng để tôi nhìn thấy anh!

Đúng lúc tôi đang phẫn nộ, cánh cửa chợt chuyển động rất nhanh, đột nhiên bị một người mở vụt ra.

“Chết tiệt, Mộ Ái Ni, tôi đợi cô từ nãy đến giờ...”, Hy Triệt gầm gừ với vẻ không bằng lòng, khi ánh mắt dừng trên người tôi, chợt im bặt không nói tiếp phần sau.

Tôi cũng người đứng im tại chỗ, thấy đáy mắt anh ta lóe lên một thứ ánh sáng khác thường.

Không khí mỗi lúc một nóng bức hơn, dường như xung quanh đang có một luồng khí gần gũi mơ hồ.

Cả tôi và anh ta đều đứng im không động đậy như bị trúng phép thuật hóa đá. Không biết bao lâu sau, tôi phát ra một cách khó khăn dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh ta.

“cái... cái... trong bồn tắm hình như đã đầy nước rồi.”

Ánh mắt Hy Triệt có vẻ hơi lúng túng, anh ta vội vàng nhìn đi nơi khác, buông thõng một câu: “Chết tiệt! Thay quần áo mà không biết đóng cửa à?”

Cánh cửa bị đóng sầm lại, tâm trạng căng thẳng của tôi cuối cùng được thả lỏng ra.

Thay quần áo? Tôi có thay đâu.

Nghi hoặc cúi đầu xuống, mới phát hiện ra tôi đang úm chiếc váy ngủ mỏng dính trên người mình.

Ủm? Lẽ nào Thôi Hy Triệt cho rằng tôi đang thay quần áo, thế nên mới... đỏ mặt?

Ha ha... tôi đột nhiên cười thành tiếng.

Lúc ấy, tiếng chuông điện thoại trong phòng chợt vang lên, tôi nhảy qua giường cầm lấy ống nghe.

“Này, mỗi tối trước khi đi ngủ tôi đều uống một ly rượu vang nho, lẽ nào cái tên Cam Trạch Trần đó chưa nói với cô à?”, giọng nói ở đầu dây bên kia không giữ được vẻ thờ ơ như vẫn thấy, trái lại còn mang vẻ cố chấp như của một đứa trẻ con.

“Thế nên?”, tôi mím miệng cười.

“Thế nên... thế nên mới rồi tôi muốn bảo cô mang rượu lên thôi.”

“Vậy thì bây giờ tôi đi lấy cho anh hả?”. Anh ta đang giải thích à? Ha ha.

“Không... không cần nữa. Hôm nay không cần uống”, Hy Triệt ho khan từ chối.

“Vậy thì tôi gác máy đây”. Lâu lắm, lâu lắm rồi không buồn cười đến thế này, nếu không gác máy chắc tôi cười thành tiếng mất.

“Này... chết tiệt. Lần sau thay quần áo thì nhớ khóa cửa vào.”

Tút tut tut...

Không đợi tôi trả lời, Hy Triệt đã vội vàng gác máy, còn tôi thì hơi ngẩn ra một chút, ôm ống nghe cười lẫn cả ra giường.

“Ha ha ha ha... Thật là buồn cười.”

Trong đêm tĩnh mịch, tiếng cười của tôi như những bông hoa nở khắp căn phòng.

Thế nhưng... cánh hoa dần dần ảm đạm, dần dần khô héo, rồi nhanh chóng lụi tàn trong đêm tối.

Một giọt nước rơi ra từ khóe mắt thấm ngay vào tấm ga trải giường bằng lụa, không còn thấy dấu vết gì.

...kiếp người có thể giống như vòng tròn của số 0 đó, bất luận là đi xa đến thế nào, cũng vẫn quay về điểm bắt đầu, cũng vẫn gặp lại người vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình không?

Nhớ lại lời Ngải Đạt nói về Thôi Hy Triệt, tôi không thể không cảm thấy sợ hãi...

Liệu có phải gặp lại, sau đó sẽ lại... yêu?

Suốt cả đêm ngủ không ngon giấc, có lẽ tôi không thể nào thích nghi được với căn phòng sang trọng nhưng xa lạ đó.

Không biết đến khi nào mới có thể rời khỏi đây, hay là đợi đến sau khi vấn đề của Chân Ni được giải quyết? Không biết khi nào Hy Triệt mới cho tôi được đi khỏi nơi đây?

Tôi thức dậy từ sớm với câu hỏi đó trong đầu, nghĩ tới việc Hy Triệt đã sống nhiều năm liền ở Pháp nên làm cho anh ta một bữa sáng kiểu phương Tây, nhân tiện làm một suất ăn kiểu Trung Quốc cho mình.

Thôi Hy Triệt đi theo cầu thang xoáy ốc xuống, nhìn thấy tôi bèn nhường mầy lên một cách lạnh nhạt.

Có lẽ là vì vừa ngủ dậy nên ánh mắt anh ta trông không có vẻ sắc nét như thường thấy, thậm chí còn có ý tránh ánh mắt tôi với vẻ hơi mất tự nhiên.

Ánh nắng màu vàng kim nhàn nhạt chiếu vào phòng, cả con người anh ta giống hệt bức tranh sơn dầu vẽ trên tường, đẹp tới mức không có thực.

“Sáng nay ăn gì đấy?”, Thôi Hy Triệt phá vỡ sự trầm mặc, cầm lấy một tờ báo sau đó ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn ăn.

“Bánh sandwich và sữa bò”, tôi đẩy đĩa đồ ăn kiểu Tây về trước mặt anh ta.

“Của cô là món gì? Sao đồ ăn của tôi và của cô lại khác nhau?”, anh ta liếc nhìn bữa sáng kiểu Trung Quốc để trước mặt tôi.

“Là những món của người nghèo, cháo kê và quẩy rán, anh muốn ăn à?”, dù hỏi như vậy, nhưng tay tôi đã cầm một chiếc quẩy lên định ăn.

“Đương nhiên. Hôm nay chúng ta đổi bữa sáng cho nhau”, anh ta mặt trở trắng bóng nắng luôn bát cháo kê trước mặt tôi, sau đó ngồi ăn, bất chấp ánh mắt đả đốn sát khí của tôi.

Đến bữa sáng còn tranh mất! Tôi trừng mắt nhìn anh ta, bất mãn.

Ăn được gần nửa bát, Thôi Hy Triệt bỏ thìa xuống, chăm chú nhìn vào tờ báo.

Một nét cười lộ ra ở khóe miệng anh ta sau đó từ từ lan rộng, dâng tràn trong đáy mắt. Đôi lông mày vốn luôn lãnh đạm đột nhiên mang một vẻ gì đó nồng ấm dịu dàng, cả khuôn mặt ấy bỗng chốc khiến cho người ta còn ngây ngất hơn cả trước ánh nắng mặt trời.

Có vẻ như Thôi Hy Triệt nghĩ ngợi điều gì đấy, sau đó bỏ tờ báo xuống, lặng lẽ nhìn tôi.

Ánh mắt anh ta như có một ma lực vô cùng kỳ lạ, có thể làm cho tất cả xung quanh chợt trở nên yên tĩnh hẳn xuống, đợi anh ta phát ra mệnh lệnh.

Khí chất bá đạo bẩm sinh của một vị vương tử.

“Có một việc tôi thấy cần nói với cô, hiện có người đang mua cổ phiếu của công ty Thiên Ảnh, trước mắt tôi vẫn chưa điều tra được người đó là ai.”

“Ừm?”, tôi hơi sững người, ai lại đi mua cổ phiếu của một công ty sắp phá sản kia chứ?

“Tuy nhiên cô hãy yên tâm, việc này hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc tôi đầu tư vốn cho Thiên Ảnh”, Thôi Hy Triệt thận trọng đánh giá tôi, dường như dng9 muốn nắm bắt được gì đó.

Tôi thở phào một hơi, nhướn mày hỏi bằng giọng nhạt nhẽo: “Anh muốn nói gì?”

Hai bên nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu, ánh mắt anh ta lóe lên niềm hy vọng, điều đó khiến tôi hơi hoảng sợ: “Nếu như tôi không thể mua Thiên Ảnh, có phải cô sẽ không nghe lời đến đây ở đúng không?”

Thịch thịch thịch...

Gần như có thể nghe thấy tiếng tim đang đập loạn nhịp của mình.

Tôi nắm chặt bàn tay lại, cố khiến mình bình tĩnh trở lại: “Đương nhiên. Nếu như anh không thể mua Thiên Ảnh, tôi làm sao có thể đến đây ở chứ?”

Câu nói đó như đã châm ngòi nổ cho một quả bom vốn đang ẩn mình trong không trung, không khí bỗng trở nên nặng nề tới mức nghẹt thở.

Một sự tổn thương lóe lên trong đáy mắt Thôi Hy Triệt rồi vụt tắt, trái tim tôi cũng vì thế mà hơi nhói đau lên.

Toàn cơ thể anh ta tỏa ra một sự lạnh lẽo tới mức khiến người ta run rẩy, đôi mắt màu xanh sẫm nhìn tôi đầy phần nộ. Mãi lâu sau, Thôi Hy Triệt đột nhiên đứng dậy, vút mạnh chiếc đĩa làm bằng bạc xuống mặt bàn.

Tôi nở nụ cười như có như không, cố gắng làm ra vẻ không thèm để ý đến thứ gì.

Hy Triệt cầm lấy áo khoác và chìa khóa xe trên salon, sau đó sải từng bước lớn ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng anh ta biến mất trong tầm mắt, cơ thể tôi mới như mất hết tất cả sức lực, mệt mỏi ngồi co người trong chiếc ghế.

Ánh mắt di chuyển hơi rối loạn, cuối cùng dừng lại ở tờ báo để trên bàn, trên tấm hình in khổ lớn trong trang báo là một dáng người quen thuộc.

“Đây là cái gì?”, tôi cầm tờ báo lên.

Trong bức ảnh là con đường hai bên được trồng hàng cây hoa anh đào trắng tấp đang nở rộ những bông hoa màu phấn hồng đầy lãng mạn, còn trong không trung là cả một trận mưa hoa ầm ập dịu dàng.

Chân Ni bám vào tay Hy Triệt, thì thầm nói chuyện. Trông bọn họ giống hệt một đôi tình nhân đang đắm đuối yêu thương.

Đây... đây là cảnh tượng của 5 năm về trước, hôm Hy Triệt và Chân Ni gặp nhau tại công viên hoa anh đào.

Khi ánh mắt của tôi lọt vào một góc ảnh, tim chợt giật thót lên. Hôm đó bảo Chân Ni đến chỗ hẹn xong, tôi đã lặng lẽ đi theo sau họ, không ngờ lại lọt vào trong khuôn ảnh này.

Thế nên vừa rồi Hy Triệt mới hỏi tôi như vậy?

Còn... Chân Ni nữa.

Tôi hoảng sợ chạy vội đến bên điện thoại, bấm số của Cam Trạch Trần.

“Cam Trạch Trần à?”

“Là anh đây, em yêu, em nhớ anh phải không? Nhưng mà làm thế nào bây giờ, hôm nay anh có hẹn mất rồi...”

“Đợi đã, anh nghe tôi nói, bây giờ anh lập tức tới chỗ Chân Ni, thu lại hết báo, tạp chí hay gì gì đó ra ngày hôm nay lại, nhớ đừng để Chân Ni xem được, đã rõ chưa?”

“Sao thế, em yêu?”, Trạch Trần nghi ngờ hỏi.

“Xin anh đấy, Trạch Trần” tôi không giải thích, cầu xin anh ta bằng giọng nghiêm túc.

Tình trạng hiện nay của Chân Ni không thể chịu được bất kỳ sự kích động nào, nhờ con bé lại hiểu lắm...

Thế nhưng có thật là hiểu lắm không? Nếu như con bé phát hiện ra, liệu tôi có thể giải thích rõ cảm xúc của bản thân mình đối với Hy Triệt hay không? Sau khi gác máy, tôi hơi mất bình tĩnh, chuẩn bị bấm một số điện thoại khác...

Nhưng sau khi tôi ý thức được hành vi của mình, đột nhiên dừng lại.

Thiên Diệp? Vì sao tôi lại gọi điện cho Thiên Diệp?

Đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời hơi lạnh giá, ánh nắng mỏng như cánh con ve sầu lại có thể trôi nghiêng lấy cơ thể tôi.

Cái lạnh đó dần dần làm trái tim đang dồn nhịp của tôi đóng băng lại.

Hy Triệt, quả thực anh không nên quay lại nơi này.

Giờ đây, tất cả mọi thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát, như điều anh nói vậy, giống hết một vòng tròn, lại gặp một người vô cùng quan trọng trong cuộc sống...

Sau đó – lại bị tổn thương...

Trời ơi, xin ông hãy nói cho tôi biết làm sao để ngăn chặn được tất cả những chuyện này đây?

“Tất cả đều tiến triển thuận lợi, nhưng tôi muốn hỏi anh vì sao lại chọn mua cổ phần của công ty giải trí Thiên Ảnh, dù rằng Edward đó đã nói sẽ đầu tư, song vào thời điểm trước mắt...”, Kha Thanh nói ra sự thắc mắc lâu nay trong lòng mình, một tháng trước anh ta vẫn chỉ là một nhân viên mới giới chứng khoán bình thường, nhưng hiện nay đã được một nhân vật bí ẩn nào đó thuê mua cổ phiếu của công ty Thiên Ảnh.

“Anh không cần phải biết”, giọng nói uể oải nghe như một tiếng đàn êm dịu lay động lòng người. Nói xong, nhân vật bí ẩn đó ngắt chế độ kết nối webcam

Trên góc trái màn hình máy tính xách tay bật ra một tiêu đề tin tức: Giật mình! chàng trai quý tộc Edward và “công chúa Thiên Ảnh” Chân Ni đã từng có một tình yêu lãng mạn.

Những ngón tay mang dây linh khí dịch chuyển con chuột khẽ khàng nhấp vào tin đó, lập tức một bức ảnh đẹp một cách lạ thường mờ ra tràn hết màn hình. Edward cao lớn lạnh lùng và Chân Ni xinh đẹp tay trong tay đứng dưới gốc cây anh đào, những cánh hoa bay lượn rợp trời rơi xuống tóc hai người, lãng mạn tới mức như không có thật.

“Công viên anh đào?”, người con trai ngồi trước màn hình máy tính dường như đang chìm đắm trong vùng ký ức, nhưng rồi lập tức bị thu hút bởi một bóng người không mấy nổi bật ở góc bức hình, ánh mắt dần dần từ uể oải trở nên chăm chú, giống hết một tấm màn trong suốt, mỏng nhưng đầy buồn thương.

Bao nhiêu lâu không trông thấy cô ấy rồi?

Một ngày, hai ngày, nửa tháng, hay là cả một thế kỷ?

Vì sao rõ ràng là không lâu đến thế, nhưng bản thân anh vẫn như mất đi cả thế giới này?

Dù là lúc này cô xuất hiện trong bức hình chụp cảnh người cô thích hẹn hò với người con gái khác, dù rằng trong con mắt cô chỉ có con người lạnh lùng trong bức hình đó, cho dù là trong góc khuất ấy, tình ý tràn đầy trong mắt cô không hề bị ngăn cách bởi khoảng cách xa xôi... thế nhưng anh, Phác Thiên Diệp, người luôn luôn ở bên cạnh che chở cho cô vẫn không hề tức giận, không hề phẫn nộ, chỉ thấy đau lòng giống hết như cô!

Ái Ni, vì sao em không thể từ bỏ quá khứ, từ bỏ Thôi Hy Triệt?

Ngày hôm nay tất cả đang lặp lại, em sẽ chọn ai giữa anh và Hy Triệt?

Nghĩ như vậy, những ngón tay Thiên Diệp không hề do dự, bấm một số máy điện thoại.

“A lô”

“Ái Ni... là anh đây”, lúc vừa mở miệng, những câu Thiên Diệp định nói bỗng chốc ngập ngừng bên môi rồi trôi ngược vào trong.

“...Ừm”, một câu trả lời đơn giản và lạnh nhạt, không chút ngập ngừng lúng túng.

“Anh đã nhận lời sẽ giúp Hạ Nhạc Huyền quay một bộ phim ngắn về du lịch, ha ha, em cũng phải biết rằng nếu như không đồng ý, cô ấy chắc sẽ ghi vào sổ thù dai mất”, quan trọng nhất là anh đã nợ Hạ Nhạc Huyền quá nhiều, quá nhiều rồi.

“...”

“A... anh đang chuẩn bị cho buổi biểu diễn piano cuối cùng, nếu em có thời gian thì nhất định phải đến nghe nhé.”

“Ừm...”

Cổ họng Thiên Diệp bỗng chốc trở nên đắng chát, bắt đầu từ bao giờ những câu chuyện đối thoại giữa bọn họ đã rẽ vào ngõ cụt một cách ngớ ngẩn như thế này? Thực ra anh rất muốn nói với cô: “Ái Ni, anh vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ em, sẽ mãi mãi chờ em.”

Ở đầu máy bên kia, Mộ Ái Ni nắm chặt chiếc điện thoại, trong ánh mắt giằng xé bởi sự lạnh lùng đột nhiên trở nên dịu dàng mềm yếu. Nước trong đôi mắt ấy tích tụ lại, sau đó ngưng đọng thành một giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên má.

Tỉ tách!

Nở rộ thành những đóa hoa trên mặt đất.

Thiên Diệp nín thở chờ đợi, mắt nhìn như dán vào bức hình có Ái Ni đang được phát dưới định dạng ảnh động trên màn hình mát tính xách tay. Phần mềm nghe nhạc của máy tính đang phát một khúc ca tuyệt đẹp nhưng u buồn...

Ánh sao màu trắng vẫy quanh dòng nước mắt

Dòng nước mắt rơi trong cơn gió dịu dàng

Anh có thể cảm nhận thấy không

Lời thì thầm nói với anh trong run rẩy

Vẽ hình anh trên trang giấy trắng

Khuôn mặt dịu dàng ôm ấp lòng em

Đây phải chăng là tình yêu

Khi nhắm mắt lại chỉ nhìn thấy bóng hình anh

Em sẽ đợi chờ anh

Em sẽ đợi chờ anh

Không muốn để anh thấy những giọt nước mắt buồn thương của em thêm nữa

Anh khiến cho em hiểu được

Tình yêu giống như lời nói dối

Vì anh em sẽ không bỏ cuộc

Chạy mãi miết trong kỷ ức của anh

Trong lòng em đang dần tích tụ những dòng nước mắt

Em nên làm thế nào đây

Ngay cả trong giấc mộng ban ngày cũng nhớ tới anh

Em sẽ đợi chờ anh

Em sẽ đợi chờ anh

...

“Con tim như đang bị hút bởi lực hấp dẫn, chỉ biết nhìn em, nhớ đến em... đợi chờ em”, Thiên Diệp lại nhớ đến La Đồ, nơi có những cánh hoa bồ công anh bay rợp trời, nơi Mộ Ái Ni luôn đứng yên ở một chỗ chờ anh sai từng bước lớn chạy đến bên cô, thế nên anh luôn tin tưởng rằng thứ mà cả hai cùng thiếu chỉ là thời gian.

“Ái Ni, em trả lời anh đi”, ngực Thiên Diệp phập phồng, anh cố gắng ngăn lại nguồn cảm xúc đang dâng tràn như nước thủy triều trong lòng.

“Ái Ni...”

Tút tut tut.

Đầu máy bên kia bỗng nhiên bị ngắt, một tràng âm thanh báo ngừng kết nối nghe chói tai truyền tới.

Màn hình nền máy tính là bức ảnh Ái Ni đang làm bánh ga tô pho-mát, trên khuôn mặt vẫn còn dính đầy bột trắng, đang cười mím đầy mãn nguyện với món điểm tâm mà mình làm ra.

Thiên Diệp tắt điện thoại, ngón tay vuốt lên khuôn mặt Ái Ni trên màn hình, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Cứ vuốt ve như vậy, có lẽ sẽ khiến cô ấy vui hơn.

“Đồ ngốc, em cho rằng anh không biết em không chắc? Vì không thể nào trả lời được câu hỏi của anh mà khóc như một đứa trẻ con...”

Trong phòng khách tòa biệt thự, tôi ngồi trên salon cắn chặt môi, nấc lên từng hồi. Cuối cùng vẫn không thể nào kiềm chế nổi, nước mắt rơi xuống như mưa.

Trước đây tôi vẫn luôn không tin tưởng vào Thiên Diệp, cho rằng anh ấy chỉ là một chỗ dựa đơn thuần của mình, bởi vì ký ức thời bé quá là tươi đẹp khiến người ta không thể nào rời bỏ nổi, thế nên đối với tôi anh chỉ là một chỗ dựa, là sự ký thác của hoài ức đẹp tươi đó.

Nhưng cuối cùng tôi cũng đã nhận ra mình sai, tôi đã không thể nào ngăn được bước đi của Thiên Diệp, thậm chí là bóng hình ngày càng đến gần hơn của anh.

Dẫu vậy, giờ đây trong tình cảnh này tôi lại không thể quay về bên Thiên Diệp, tôi không muốn anh ta bị tổn thương, không muốn! Thế nhưng...

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Tôi nên làm thế nào đây?

Chiếc điện thoại di động cầm trong tay lại rung lên, tôi hơi hốt hoảng, Thiên Diệp lại gọi đến nữa ư?

Nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình điện thoại, con tim đang rối loạn mới yên tĩnh lại.

Tư Sâm!

“Alô”, tôi nhận cuộc gọi.

“Ái Ni à? Gần đây em thế nào? Nghe Uyển Ly Hương nói hôm đó anh say tới mức thất thố, thế nên từ đó tới giờ không dám gọi điện đến, ha ha...”

“Ừ, không có gì.”

“Phải rồi, em sắp tham dự cuộc thi làm điểm tâm rồi, khi thi đừng có mà căng thẳng nhé, nhất định phải phát huy hết khả năng tốt nhất của mình. Hiện giờ đừng có nghĩ đến bất kỳ chuyện lung tung gì khác, chú ý suy nghĩ đến món điểm tâm mà em định làm, nếu như em thua cuộc, sau này đừng có nói là đã học nghề của anh đấy nhé. Tuy nhiên, ha ha, anh tin rằng em sẽ không thất bại đâu.”

“Em sẽ có hết khả năng để làm thật tốt.”

“Nghe ra chẳng có chút tự tin nào cả. Mộ Ái Ni!”, Tư Sâm đột nhiên hét tướng tên tôi lên.

“Ừm?”

“Mộ Ái Ni!”

“Ừm?”

“Sai rồi sai rồi, em phải nói thật to “Có”, sau đó hãy nhớ lặp lại lời anh nói. Bắt đầu nhé, Mộ Ái Ni!”

“Có”, tôi cười thầm.

“Tôi nhất định sẽ thắng!”

“Tôi nhất định sẽ thắng!”

“Ha ha. Ày, Uyển Ly Hương đến rồi, bà ấy không muốn anh gọi điện cho em, anh gác máy đây. Nhớ câu chuyện anh nói với em về pho-mát nhé, món điểm tâm ngon nhất chính là... tình cảm... Á...”, bên kia vắng lại tiếng kêu cứu mơ hồ, còn đoạn cuối cùng câu Tư Sâm nói tôi không nghe rõ nữa.

Câu chuyện về pho-mát? Món điểm tâm ngon nhất? Cái gì và cái gì nhỉ?

Không nghĩ đến Thiên Diệp nữa, cả việc của Chân Ni cũng vậy, tôi bắt đầu vào bếp tay chân bận rộn.

Ánh đèn ấm áp giống hệt như ánh sáng tỏa ra trên khuôn mặt mẹ khi cười khẽ khàng ve vuốt, giúp tôi xua tan đi mọi bóng đen u ám trong đầu.

Món điểm tâm có thể giành giải nhất cuộc thi, món điểm tâm ngon nhất rốt cuộc là cái gì đây?

Ném thử hết lần này đến lần khác những món điểm tâm mà vẫn không ưng ý.

Không được, không được.

Tất cả đều không được.

Hương vị đều rất ngon, nhưng muốn giành được giải nhất thì cảm giác như vẫn còn thiếu một chút nữa.

Phù phù!

Tôi đứng tựa lưng vào tủ lạnh, vì không lần ra phương hướng nên bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Trong phút hoảng hốt, hình ảnh mẹ lại xuất hiện bên cạnh tôi...

“Muốn ăn gì nào? Để mẹ nghĩ xem, Ái Ni của chúng ta thích ăn mỳ Ý nhất, buổi tối mẹ sẽ làm mỳ Ý, thế nào?”

“Để thưởng cho Ái Ni của chúng ta, đương nhiên phải làm món sở trường của mẹ rồi.”

“Đương nhiên là sẽ rất ngon, vì mẹ làm cho Ái Ni ăn mà.”

...

“Làm cho Ái Ni...”, tôi bất chợt nghĩ ra điều gì đó.

“Đang làm gì vậy?”, Thôi Hy Triệt vừa về đến nhà, hỏi bằng chất giọng lạnh như băng.

“...”, tôi sững người nhìn anh ta, chưa trả lời ngay được.

“Vì sao không trả lời tôi?”, Thôi Hy Triệt đang định đi về phía tôi, cánh tay bất chợt bị một bàn tay nhỏ nhấn chặn lại, “Edward, nghe nói anh có hầm rượu riêng, không mời em uống một ly à?”

Một cô gái cực kỳ xinh đẹp, khiến người ta nhìn một lần không thể nào quên. Chiếc váy đầm đỏ rực ôm sát người càng khiến làn da trắng hơn, đôi mắt không e ngại, mê đắm nhìn thẳng vào Thôi Hy Triệt.

Ha ha, Hy Triệt lạnh lùng, khắc nghiệt đó bắt đầu chơi cái trò săn gái đẹp này từ bao giờ thế nhỉ?

Lẽ nào...

Có lẽ Thôi Hy Triệt cảm nhận được một chút không vui trong mắt tôi, anh ta nở nụ cười vẹo vọ, ôm lấy ngang lưng cô gái đẹp tuyệt kia.

Anh ta định làm gì?

Tôi nhìn động tác của anh ta trong căng thẳng. Gần như nín thở.

Thôi Hy Triệt từ từ áp sát mặt cô gái đó, đôi môi hoàn mỹ của anh ta khẽ khàng đặt lên đó một nụ hôn.

Khi gió!

Một mũi tên xé gió lao tới, cắm phập vào trái tim tôi một cách không thương tiếc.

Cảnh tượng anh ta đặt nụ hôn trên má cô gái đó cứ phát đi phát lại trong đầu tôi.

Thời gian bỗng chốc bay ngược trở lại với tốc độ cực nhanh, đêm hôm đó cùng ngắm sao ở La Đồi, Hy Triệt khẽ khàng hôn tôi... Còn giờ đây, trong tầm mắt của tôi, anh ta đang hôn một người con gái khác.

Phù phù phù...

Ký ức và hiện tại không ngừng đan xen lẫn lộn, tôi siết chặt bàn tay lại.

Đau, vì sao vẫn còn cảm thấy đau? Chẳng phải là hận anh ta hay sao?

“Anh thật là ấu trĩ, anh có biết không? Muốn trả thù thì trực tiếp trả thù đi, đừng có dùng những cách thức trẻ con đó, như vậy chỉ khiến tôi thấy anh thật là ngớ ngẩn!”, mắt tôi đã không còn nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, chờ đến lúc màn sương dày đặc đó từ từ tan đi, tôi mới phát hiện ra cô gái xinh đẹp đó đã đi, còn Thôi Hy Triệt đang ở rất gần tôi.

Tôi tròn tròn mắt, vội vàng lùi lại.

Thôi Hy Triệt đưa tay lên nắm chặt lấy hai vai tôi: “Ngớ ngẩn à? Vẫn còn mạnh mẽ hơn đồ chết nhất như cô! Vì sao cô không có một chút hối hận nào với tôi? Để tránh khỏi nỗi đau mà sự phản bội của cô gây ra, tôi đã phải chạy trốn suốt 5 năm. Thế nhưng sau 5 năm trời phiêu bạt tôi vẫn quay về đây. Tại sao khi gặp lại, cô lại hận tôi công khai ra mặt như thế? Là vì Chân Ni hay sao? Rắc rối của Chân Ni không phải là do tôi tạo ra, cũng chẳng liên quan gì đến cô, cô hoàn toàn không nhất thiết...”

“Không...”, tôi mất hết sự bình tĩnh, lắc đầu trong nỗi kinh hoàng.

Ánh sáng trong đáy mắt Hy Triệt hệt như ánh sao trong miền ký ức, dù đã bao nhiêu năm qua, nhưng tôi vẫn nhớ như in vẻ đẹp làm lay động lòng người đó.

Dù là hận, nhưng vẫn yêu.

“Đừng có nói là cô đã quên quá khứ giữa chúng ta, đừng nói là cô không có tình cảm với tôi, đừng có nói là cô vốn chưa hề thích tôi. . . Tất cả đều là những lời nói dối, tôi biết, tất cả đó đều là những lời nói dối, nếu không thì vừa rồi vì sao cô còn cảm thấy đau lòng? Mắt cô đang đau chắc! Nếu như cô quả thực đã quên đi, tôi sẽ khiến cho cô nhớ lại”. Nói dứt lời, Thôi Hy Triệt đã ghé sát môi vào tôi.

Tôi hoảng hốt giằng co, hai cánh tay đau buốt, thế nhưng không thể nào...

Không được đến gần!

Hề mà anh đến gần, tôi sẽ càng đánh mất bản thân mình.

“Bỏ ra! Bỏ ra! Không!” cơ thể tôi bỗng nhiên sản sinh ra một nguồn lực mạnh mẽ, giằng dứ đẩy thẳng anh ta ra. Nước mắt lăn tuôn rơi như nước lũ phá tung con đê ngăn lại, “Đúng! Tất cả điều anh nói đều đúng! Tôi không hề quên đi quá khứ!”

Vì sao lại cứ quẩn quanh tôi?

Vì sao không ngừng giày vò tôi?

Tôi mệt mỏi vô cùng, anh có biết không? Đã biết rõ rằng không thể đến gần anh, nhưng lại cứ luôn bị trói buộc ở bên anh, điều đó khiến tôi vui sướng nhưng cũng vô cùng đau khổ, anh có biết không, Thôi Hy Triệt?

Thôi Hy Triệt bị đẩy lùi về sau mấy bước sau đó đứng thẳng người, lo lắng nhìn tôi khi đó đã gần như phát cuồng lên.

“Đúng vậy, tôi không hề quên đi quá khứ, không hề quên anh. Nhưng tình cảm đó đã ở thời quá khứ rồi, nó đã dừng lại ở năm năm trước, sau đó đã chết đi cùng với thời khắc bỏ tôi qua đời... đã chết đi rồi!”, tôi hét lớn, quay người chạy thẳng vào phòng

Từng giọt, từng giọt nước mắt chảy dài trên má, rơi vào tim.

Vô cùng đau đớn...

Ngực tôi đang chảy máu ư? Đang chảy máu ư?

Thình!

Tôi chạy về phòng, đóng sầm cửa lại.

Tựa lưng vào cửa, tôi đặt bàn tay lạnh ngắt lên ngực nơi có trái tim, sau đó cúi đầu xuống nhìn.

“Vì sao không thấy có máu? Phải rồi, phải rồi, tim mình từ lâu đã trống không rồi...”

Rỗng không rồi...

Trống rỗng rồi...

Đứng ngẩn ra như thế không biết bao lâu, thậm chí tôi còn cảm thấy cơ thể mình quá bạc nhược, bèn ngồi xuống ngay sau cửa ôm ghì lấy gối. Cảm giác như đã một thế kỷ trôi qua, cuối cùng tôi cũng đứng lên, đi đến trước tủ quần áo, lấy chiếc va li của mình ra bắt đầu dọn dẹp.

“Phải đi khỏi đây, đi khỏi đây thôi...”, tôi liên tục lặp đi lặp lại câu ấy, giống hệt một con rối đã mất hết linh hồn.

Không ai có thể làm tổn thương tôi, đặc biệt là anh ta!

Tôi nhìn vào chiếc tủ xa lạ, phát hiện ra mình chẳng có thứ gì có thể thu dọn ở đây, ngoài bộ quần áo tôi mặc lúc đến, đôi tất mà mẹ để lại, với tấm ảnh...

Lúc quay người lại, tôi nhìn thấy chiếc váy ngủ màu trắng sữa đó.

Không thể ngăn mình nhớ lại bộ dạng lúng túng của Thôi Hy Triệt đêm qua, cảm giác nhói đau lại dội lên trong tim tôi, thậm chí còn thấy hơi choáng váng. Tôi đưa tay sờ lên trán mình, mới nhận ra đang nóng hừng hực.

Sốt rồi hay sao?

Tick!

Chiếc điện thoại di động để bên cạnh giường đột nhiên phát ra âm thanh “Bạn có tin nhắn mới”.

“Em yêu à, em có ở nhà không? Nói cho em biết một tin tốt lành, hôm nay Chân Ni khá hơn nhiều rồi, đã có thể tham gia một số hoạt động quảng cáo. À, phải rồi, công việc đầu tiên là tham gia Hội đồng thẩm định trong cuộc thi điểm tâm dành cho thanh niên tổ chức ngày mai. Cứ yên tâm đi, có anh rồi không sợ cô ấy mệt đâu. Hồi trẻ một câu nhé, em có biết dạo này Triệt thế nào không? Cậu ấy có vẻ như rất buồn bã. Thôi được rồi, có một người đẹp đang hẹn anh đi chơi, ha ha, mấy năm qua anh thật là có số đào hoa, hẹn hò liên miên. Cuối cùng, kiss một cái tạm biệt nhé. Boo!”

Căn phòng trở lại yên tĩnh, động tác thu dọn hành lý của tôi cũng dừng lại.

Minh đã ở lại đây một ngày rồi ư?

Vì Chân Ni nên tôi mới đến đây, sao có thể ra đi được?

Cảm giác bất lực sâu sắc khiến tôi bỗng nhiên ngã phịch xuống giường.

Cuộc thi điểm tâm?

Đúng rồi, ngày mai tôi còn phải tham gia cuộc thi làm điểm tâm.

Tôi bỏ va li xuống, mở cửa đi ra. Tòa biệt thự lớn đồ sộ lạnh lẽo hết như một lâu đài, lâu đài nơi nàng công chúa trong truyện cổ bị giam cầm.

Đầu càng trở nên văng vắt hơn, dường như toàn cơ thể bắt đầu nóng rẫy lên.

Sao lại có thể phát sốt đúng vào lúc này kia chứ! Tôi tìm đến tủ thuốc trong phòng, sau khi uống mấy viên cảm cúm bèn quay lại nhà bếp, đứng thần thờ nhìn đồng nguyên liệu một lúc lâu, những thứ đồ đã quen thuộc lúc này bỗng nhiên trở nên hơi xa lạ.

“Câu chuyện về pho-mát... Minh sẽ làm ra món điểm tâm ngon nhất...”

“Món mỳ Ý của mẹ... làm cho mình...”

...

Những đoạn ký ức rời rạc liên tục xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu, mỗi hình ảnh đều không giống nhau, nhưng lại có vẻ như có cùng điểm mấu chốt.

Rốt cuộc là cái gì chứ?

Trên bầu trời, những đám mây trắng dần dần tụ về phía đằng tây, ánh chiều tà xuyên qua áng mây chiếu xuống vạn ngàn những sợi nắng trông thần thánh.

Những con chim trắng muốt vỗ cánh không biết mệt mỏi, bay thẳng về thế giới nơi có vầng sáng chói lòa.

Những bông hoa hương thảo màu tím bên ngoài cửa sổ nở tới mức quên đi tất cả, hương hoa ngập ngời trong không khí. Một cảm giác lo lắng bất an.

“Hoa hương thảo!”, tôi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, thốt lên kinh ngạc.

Đột nhiên lòng tin lại tràn trề, khuôn mặt mệt mỏi của tôi cuối cùng cũng nở được một nụ cười.

Cuộc thi điểm tâm, hãy đợi đấy mà xem, ta sẽ mang quyết tâm của mình để chinh phục người.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đường Phân Nhánh Của Thời Gian

Ngày hôm sau, trường quay đài truyền hình Mễ Á.

Cuộc thi điểm tâm dành cho thanh thiếu niên tổ chức thường niên, năm nay sẽ được đài truyền hình Mễ Á ghi hình và phát trực tiếp, vì vậy lần này các ngôi sao trong làng giải trí, nhà tài trợ, chuyên gia điểm tâm đẳng cấp thế giới cũng được mời vào Hội đồng thẩm định giải thưởng nhằm nâng cao tiếng tăm của cuộc thi cũng như thu hút được sự quan tâm của công chúng.

Trong quá trình thi, chuyên gia điểm tâm hàng đầu thế giới Chelsea sẽ quan sát từng thí sinh tham dự, dù là bạn vừa mới bắt đầu cũng có thể bị ông ta ra hiệu loại bỏ, thế nên các thí sinh tham dự đều phải chú ý cẩn thận tới từng chi tiết nhỏ, ví dụ như quần áo, mũ đội đầu có sạch sẽ hay không, nguyên liệu chuẩn bị có phù hợp hay không, các thao tác trong quá trình chế biến sản phẩm dự thi có đúng theo trình tự không...

Bởi vì vẫn chưa hết sốt, nên trong đầu tôi như có quả tạ vẫn đang đập liên hồi, đau tới mức như muốn vỡ ra. Thế nhưng tôi vẫn cố gắng giữ vững tinh thần, đi theo hàng thí sinh vào khu vực thi. Dù năm chiếc máy quay khiến cho tôi hơi căng thẳng, nhưng tôi vẫn cố gắng nhắc nhở mình đừng quên đây là một cuộc thi. Khi ngược mắt lên nhìn, tôi trông thấy hai khuôn mặt quen thuộc trên hàng ghế của Hội đồng thẩm định – Chân Ni và Thôi Hy Triệt.

Sắc mặt của Chân Ni có vẻ như đã khá hơn nhiều, cách tạo dáng của con bé khác hẳn khi trước, trông nhã nhặn và lạng lẽ hơn. Khi nhìn thấy tôi, dưới đáy mắt Chân Ni lóe lên một ánh sáng lạnh lùng. Tôi hơi sửng người, lẽ nào mình đã nhìn sai?

Còn khuôn mặt băng giá của Hy Triệt thì quay nghiêng sang một bên, có vẻ như không hề nhìn thấy tôi. Sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, tôi vẫn chưa chạm mặt anh ta.

Xi, sao tôi lại nghĩ ngợi nhiều như thế nhỉ?

Cuộc thi bắt đầu, tôi cũng cố lại tinh thần, chuyên tâm vào làm tác phẩm dự thi mà mình đã chuẩn bị.

Thời gian cứ vậy trôi qua, có lúc tôi nhận thấy Chelsea quanh quẩn gần chỗ mình, dùng ánh mắt cực kỳ soi mói nhìn từng động tác của tôi. Tôi thử cố làm cho mình bình tĩnh hơn một chút, song suốt cả cuộc thi liên tục có các thí sinh bị loại bỏ, khiến cho không khí trong trường quay trở nên vô cùng căng thẳng.

Cuối cùng, tôi chia món điểm tâm mà mình đã hoàn thành ra mấy phần, bung tói trước mặt mỗi thành viên Hội đồng thẩm định.

Chân Ni hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt quan tâm của tôi, con bé tỏ ra vô cùng xa lạ, cứ như không hề quen biết tôi vậy.

“Chân Ni!”

Tôi muốn nói chuyện với nó, muốn hỏi xem sức khỏe của nó đã ổn định hẳn chưa, đã có thể quay lại làm việc hay chưa, còn cả vì sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh nhạt như thế nữa. Thế nhưng cổ họng tắc nghẹn, một từ cũng không nói nổi.

Bây giờ đang là lúc thi thố, Mộ Ái Ni. Có lẽ Chân Ni cũng chỉ không muốn làm ảnh hưởng đến phần thi của mình, thế nên đừng có mà nghĩ ngợi lung tung.

Tôi cố gắng khiến cho mình bình tĩnh lại, sau đó quay về vị trí của thí sinh.

Tính đến giờ này, chỉ còn lại 15 người tham gia thi.

“Sau đây là tác phẩm của thí sinh số 33, Mộ Ái Ni. Ha ha, số 33 vốn là con số may mắn của tôi, không biết có phải là con số may mắn của cô hay không? Chúng ta hãy chờ đợi xem, hiện giờ xin mời các thành viên Hội đồng thẩm định nếm thử. Tác phẩm đầu tiên của Mộ Ái Ni có tên gọi là Diệu Anh pha lê, là một loại bánh ga tô màu hồng có hình dáng giống cánh hoa anh đào, um, dù ở khá xa nơi đặt bánh trên bàn của giám khảo, nhưng tôi vẫn ngửi thấy mùi hương thơm ngọt thuần khiết rất đặc trưng, riêng có của hoa anh đào, quả thực rất muốn được ăn một miếng, ha ha”, người dẫn chương trình nói thẳng một lèo, có vẻ như cũng có ấn tượng rất tốt với món bánh này. Tuy vậy, trong thâm tâm tôi vẫn luôn thường trực một cảm giác bất an khó hiểu.

Tôi bất giác nhìn về phía Chân Ni, con bé chỉ ăn một miếng nhỏ, khi đang nhai động tác đột ngột dừng lại một chút, sau đó hơi chau mày. Sự lo lắng trong lòng tôi cũng tăng lên đến cực điểm khi nhìn thấy cái chau mày đó, chẳng lẽ ăn không ngon sao?

Lẽ ra phải không có vấn đề gì mới đúng.

Vị giám khảo nghiêm khắc Chelsea khẽ gật gù đầu, còn gã Thôi Hy Triệt đó vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng, cơ bản không thể nào phán đoán được anh ta có thấy ngon hay không.

Người dẫn chương trình đi đến trước bàn của Hội đồng thẩm định, mặt hướng về phía ống kính máy quay, nói: “Xem ra tình hình không được tốt lắm, nhưng ngửi thấy thơm như vậy, chẳng lẽ món bánh trông hấp dẫn thế này lại không ngon? Thật khiến tôi khó mà tin được, thế nên tôi định tự mình nếm thử một miếng. Chelsea, chào ông, thử một miếng trên đĩa của ông không phiền gì chứ? Ha ha!”

“No”, Chelsea nhún nhún vai biểu lộ không vấn đề gì.

Người dẫn chương trình cười rồi ăn thử một miếng bánh ga tô anh đào, sau đó tròn xoe mắt kêu lên: “Ôi, chiếc bánh này quả là không tìm được từ nào tả nổi! Cảm giác đầu tiên về khẩu vị là vị ngọt thanh mát, hiện giờ dù đã nguội lạnh, hương anh đào cũng đã dần dần bay đi, nhưng khi đưa vào miệng vẫn có một mùi hương hoa anh đào mọc dưới chân núi Phú Sĩ ở Tokyo. Sau khi đã nhai kỹ và nuốt, thấy giống hệt như vừa uống một chén trà hoa nhài, hương thơm còn đọng lại từng chân răng. Nhưng vì sao các thành viên ban giám khảo lại tỏ vẻ nghiêm khắc như vậy?”

“Ưu tiên phụ nữ, hãy để cho ‘Công chúa Thiên Ân’, công chúa vĩnh viễn trong lòng chúng ta, Mộ Chân Ni đánh giá trước xem nào!”, người dẫn chương trình đi đến trước mặt Chân Ni, “Chào cô, tiểu thư Chân Ni, thấy sức khỏe của cô đã bình phục tôi rất vui mừng, bởi vì tôi cũng là một fan hâm mộ của cô.”

“Chào anh, tôi rất vui được tham gia Hội đồng thẩm định trong cuộc thi điểm tâm lần này”, Chân Ni nở nụ cười ngọt ngào tuyệt đẹp trước ống kính máy quay.

“Vậy thì chúng ta hãy đi thẳng vào nội dung chính nhé. Xin hỏi cô có cảm thấy món bánh Diệu Anh pha lê này ngon miệng không?”, người dẫn chương trình hỏi.

“Thực ra, ha ha, tôi không thích ăn đồ ngọt lắm. Ngoài ra nếu nhìn từ góc độ khách quan mà nói, tôi thấy món điểm tâm này chưa đủ đặc biệt, một món điểm tâm như thế này chúng ta hoàn toàn có thể ăn thoải mái ở bàn nước của những nhà hàng cao cấp, còn tôi cảm thấy người giành chiến thắng trong cuộc thi làm điểm tâm nhất định phải làm ra một món khác biệt hẳn với mọi người.”

Nghe Chân Ni nói như vậy, đang ngồi trên ghế thí sinh, tim tôi chợt lạnh toát.

Quả nhiên là Chân Ni vẫn còn trách cứ tôi.

Nghĩ tới tờ báo ra mấy hôm trước, tôi đột nhiên giật thót người, cứ cho là hôm đó Cam Trạch Trần không để Chân Ni đọc được, nhưng con bé vẫn có thể xem được tấm hình đăng trên báo, và đã nhìn thấy tôi đứng trong một góc khuất.

Nó sẽ nghĩ thế nào?

Không cần biết nó nghĩ thế nào, kết cục chắc chắn vẫn là càng hận tôi hơn.

Người dẫn chương trình lúc đó đã chuyển micro sang phía trước mặt chuyên gia điểm tâm hàng đầu thế giới Chelsea: “Vậy còn Chelsea, ông có tán đồng với quan điểm của cô Chân Ni?”

“Ừm, tôi cũng tán đồng quan điểm của cô Chân Ni. Tuy nhiên, điều tôi cũng muốn bổ sung là món điểm tâm này, không còn nghi ngờ gì là tác phẩm vô cùng xuất sắc, chỉ có điều thiếu mất một chút sáng tạo. Ừm, rất tuyệt, rất tuyệt”. Thái độ của Chelsea nửa như khẳng định, nửa như phủ định, sau đó ông ta đột nhiên hỏi: “Tôi đã xem qua hồ sơ của cô Mộ Ái Ni, cô chỉ có trình độ phổ thông trung học thôi à?”

Cục diện đột nhiên xoay chuyển, mọi ánh mắt của những người có mặt trong trường quay đều hướng về phía tôi, còn đôi mắt sâu thẳm như đáy nước của Thôi Hy Triệt cuối cùng cũng lộ ra một cảm xúc của sự ngạc nhiên.

“Không ngờ là cô ấy chỉ mới học hết trung học, nhìn bộ dạng thì quả thực không giống mấy.”

“Quả nhiên là không thể nghĩ ra thứ gì sáng tạo, nguyên nhân là như vậy.”

“Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng cô ta có thể làm được thứ gì đó trình độ cao hay sao, ha ha...”

Trên hàng ghế khán đài bắt đầu có những người quay sang thì thầm to nhỏ với nhau, kèm theo những lời bàn tán vụng trộm là những cái nhìn vói về mắt long tin.

Tôi đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp một lượt những người đang xì xào bàn tán với dáng vẻ của một nữ hoàng nhìn những kẻ bầy tôi, tuy nhiên giọng nói vẫn đều đều bình thản.

“Đúng vậy, tôi chỉ có trình độ phổ thông trung học, nhưng hiện nay vẫn đang tự học theo giáo trình đại học.”

Chelsea chau mày nói: “Vậy thì, có khi nào cô nghĩ trình độ văn hóa thấp như vậy sẽ hạn chế khả năng của mình không?”

Ông ta nói gì? Trình độ văn hóa thấp?

Tôi mặc nhiên quay mặt sang đối diện với ống kính máy quay: “Cuộc thi điểm tâm chẳng phải là thi làm món điểm tâm hay sao? Từ trước đến nay, tôi cho rằng trong cuộc thi điểm tâm chỉ cần làm những món điểm tâm ngon nhất là có thể được mọi người thừa nhận, không ngờ rằng lại còn cần đến cả trình độ học vấn. Nếu quả thực là như vậy, bây giờ tôi rút lui cũng không vấn đề gì.”

Lời tôi nói vừa dứt, những vị khán giả trên khán đài vẫn đang thi thụt bỗng nhiên ngậm hết miệng lại, một số người thậm chí còn đưa ánh mắt đầy trách móc về phía Chelsea.

“Khục khục khục”, Chelsea lúng túng ho khan.

Tôi lấy chiếc mũ đầu bếp màu trắng trên đầu mình xuống không hề lưu luyến.

Xem ra việc tôi tham gia cuộc thi này cơ bản là một quyết định cực kỳ ấu trĩ. Tôi chỉ cần làm ra những món điểm tâm bản thân mình thích, làm các món điểm tâm ngày càng ngon hơn là được rồi, vốn không cần thiết phải đến đây để được những người có cái nhìn méo mó này thừa nhận.

“Đợi chút!”, đúng lúc tôi bỏ đi, một giọng nói quen thuộc gọi giật lại.

Trong sự ngạc nhiên của tất cả khán giả, Thôi Hy Triệt đứng dậy khỏi bàn Hội đồng thẩm định, nói với người dẫn chương trình bằng một chất giọng lạnh lùng và khí chất của một bậc vương giả: “Nếu tôi biết đây là một cuộc thi như thế này thì tôi sẽ không bao giờ nhận lời đến dự, càng không bao giờ tài trợ cho chương trình này.”

Trường quay bỗng trở nên nhốn nháo vì tình huống đột phát đó, tín hiệu truyền hình trực tiếp bị ngắt giữa chừng chuyển thành quảng cáo.

Những người làm chương trình lập tức xuất hiện để cố tìm cách làm Hy Triệt bớt giận.

Trong trường quay đầy những tạp âm, những người làm chương trình sốt ruột chạy đi chạy lại, tôi chợt tìm thấy ánh mắt của Hy Triệt một cách dễ dàng.

Ánh mắt đó vượt qua tất cả chương ngại ngùng cách giữa chúng tôi, dần dần thu lại như một tấm lưới, sau đó bó chặt lấy tôi, giống hệt như một phép thuật khiến cho tôi không thể nào động đậy.

Anh ta đang làm gì thế? Là đang giúp tôi ư?

Không! Tôi vốn không cần anh ta giúp!

Đúng vào lúc đó, người dẫn chương trình đi đến trước mặt tôi, nói lời xin lỗi: “Xin lỗi cô, thí sinh số 33, những lời nói mới rồi có vẻ hơi quá, tôi thay mặt Chelsea xin lỗi cô. Bây giờ cuộc thi tiếp tục có được không? Mong cô có thể tiếp tục cho.”

Tôi lặng yên một lúc, dù bọn họ đã nhượng bộ rồi, nhưng sự nhượng bộ đó là do có Hy Triệt can thiệp, vậy thì tôi không thể nào chấp nhận được.

Tôi lắc đầu: “Việc này đã khiến tôi mất hẳn động lực để tiếp tục thi.”

Làm ra một món điểm tâm ngon nhất, vượt qua chính bản thân mình, sau đó được công nhận là một chuyên gia điểm tâm đẳng cấp thế giới – tất cả những thứ đó đã từng là động lực để tôi tham gia cuộc thi lần này. Nhưng giờ đây... vì có sự can thiệp của Thôi Hy Triệt, tất cả đều đã trở nên nhạt nhòa. Tôi sẽ không tiếp nhận sự giúp đỡ của anh ta.

Đưa lại tấm thẻ thí sinh cho người dẫn chương trình, tôi ngược mắt lên và lại một lần nữa bắt gặp ánh mắt Thôi Hy Triệt.

Đôi môi anh ta hơi mím lại, khuôn mặt với nụ cười mỉm của một kẻ chiến thắng.

Đôi mắt màu xanh sẫm đầy mê hoặc nhìn tôi với vẻ xem thường, anh ta mấp máy miệng nói không thành tiếng: “Đồ chết nhất!”

Đồ chết nhất?

Anh ta dám nói tôi là đồ chết nhất ư?

Bình tĩnh, bình tĩnh nào!

Anh ta chỉ đang khiêu chiến với mình thôi. Một Ái Ni! Tôi cố gắng kiềm chế tâm trạng dần dần trở nên xao động của mình.

“Quả thực không thể tiếp tục hay sao? Dù họ nói rằng tác phẩm của cô hơi xấu, nhưng tôi rất thích ăn...”, người dẫn chương trình kéo tay tôi lại, nhất quyết không để tôi đi.

Hơi xấu? Cái từ khiến tôi cực kỳ không thoải mái đó đã thành công trong việc phá vỡ sự bình tĩnh tôi vốn đang cố giữ.

“Im đi! Tôi sẽ tiếp tục tham gia”, tôi cắt ngang lời người dẫn chương trình, sau đó bất chấp ánh mắt sững sờ của anh ta, cầm lấy tấm thẻ thí sinh rồi đi thẳng vào trong trường quay.

Năm...

Bốn...

Ba...

Hai...

Một...

“Kính chào quý vị khán giả, hiện giờ điểm số của vòng thi đầu tiên mà chúng ta quan tâm nhất đã được đưa ra...”, sau khi đếm ngược kết thúc chương trình quảng cáo, giọng nói sôi nổi của người dẫn chương trình lại đưa trường quay trở lại trạng thái truyền hình trực tiếp.

Chân Ni chăm cho món bánh ga tô anh đào của tôi điểm thấp nhất, việc phủ nhận của nó khiến tôi còn thấy khó thở hơn cả việc bị thua trong cuộc thi này.

Chân Ni, có thật là em không thích ăn món bánh ga tô này không?

Một ngày trước hôm mẹ ra đi, em còn quần quanh chân mẹ hỏi: có món bánh ga tô nào mang mùi hương hoa anh đào không? Không biết đoạn ký ức đó có còn sót lại trong đầu em hay không?

Còn mẹ chắc chắn khi chết đi vẫn nhớ nguyên điều đó, vì thế chị mới làm món bánh anh đào này.

Một chất lỏng nóng hồi chọt trào lên trong mắt, tôi quay mặt đi, cố gắng bắt mình thôi không nhìn ánh mắt lạnh lùng của Chân Ni nữa.

Cuộc thi tiếp tục tiến hành, tôi lấy trong số nguyên liệu mình đã chuẩn bị ra một bông hoa nho nhỏ màu xanh lam. Hai mươi phút sau, tôi bung tác phẩm mới hoàn thành của mình đến trước mặt Hội đồng thẩm định.

Nhìn qua thì vẫn là một món bánh ga tô hình hoa hết sức đơn giản, nhưng trong không khí đã ngập tràn một mùi hương vô cùng đặc biệt.

“Chị, có phải tôi rất ngốc không?”, khi đến trước mặt Chân Ni, con bé bỗng nhiên hỏi tôi.

“Ừm?”, tôi không hiểu ý nó là gì.

“Hội trường Triệt và chị trước đây từng qua lại với nhau nhỉ? Thật đáng thương vì đến bây giờ tôi mới nhận ra, chắc chắn chị đang cười thầm trong lòng rằng tôi đúng là một con ngốc điên rồ, có đúng không?”

“Không, bọn chị không có gì...”, tôi định giải thích, nhưng Chân Ni đã lập tức cắt ngang, “Bất kể là có hay không, tôi... tôi đều không muốn chúc phúc cho chị, cái mà tôi không đạt được, thì chị cũng đừng mong đạt được. Đây chính là sự trừng phạt dành cho chị.”

“Chân Ni, sự việc không phải như em nghĩ đâu...”

“Không phải? Tôi đã xem báo rồi, ha ha, cái gì mà hẹn hò ở công viên anh đào chứ? Hại tôi khi đó còn cảm kích với chị, ai ngờ hóa ra đó chính là cái bẫy chị đặt ra để giễu cợt tôi. Chị, mới rồi...”, con bé bung đĩa bánh lên ngửi qua một chút, sau đó cười một cách ranh mãnh với tôi: “Món bánh ga tô anh đào đó chị làm rất ngon.”

Rất ngon, nhưng vẫn nói rằng món điểm tâm đó không ra gì, sau đó chấm điểm thấp nhất.

Chân Ni, đây là bước đầu tiên trong thủ đoạn trừng phạt chị của em ư?

Tôi lặng lẽ quay người, cố gắng ngăn không để tâm trạng thất vọng lộ ra trên khuôn mặt mình. Dầu vậy, tiếng cười như mạng theo về chán ngán của Chân Ni vẫn cứ bám theo.

“Mùi hương hoa anh đào, ha ha, khiến tôi nhớ lại cuộc hẹn “tuyệt vời” hôm đó đấy!”

“Là mùi hương gì thơm thế nhỉ?”, người dẫn chương trình ngửi đĩa bánh tôi mang đến, “Là mùi hương tỏa ra từ món điểm tâm mà Mộ Ái Ni mang đến, ha ha. Món điểm tâm vừa rồi là mùi hương anh đào thuần khiết, còn món này... khi ngửi nó lại khiến tôi nhớ đến những chuyện tươi đẹp nhất, khó quên nhất trong ký ức của mình. Chelsea, ông có cho rằng món điểm tâm này vẫn không có gì đặc biệt không?”

Chelsea nếm thử một chút, sau đó hỏi với vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Mới rồi tôi có chú ý thấy cô lấy ra một bông hoa màu xanh lam, mùi hương này là do bông hoa đó ư? Giống như...”

“Hoa hương thảo”, tôi trả lời.

“Hoa hương thảo? Đúng rồi, một chiếc bánh ga tô tỏa ra mùi hương đẹp tới mức khiến người ta mê mải”, Chelsea gật gật đầu, nói tiếp: “Làm ra một món điểm tâm ngon, chuyên gia điểm tâm phải đưa vào trong đó một hồn cốt gây xúc động lòng người. Tôi muốn hỏi cô hồn cốt của món điểm tâm này là gì?”

Hồn cốt gây xúc động lòng người?

Khi tôi còn đang ngẫm nghĩ, người dẫn chương trình đã nói: “Ý của chuyên gia điểm tâm Chelsea là gì vậy? Hồn cốt? A!... liệu có phải định nói là một bông hoa phải trở thành bông hoa độc nhất vô nhị trên thế giới, một món điểm tâm phải trở thành món điểm tâm độc nhất vô nhị trên thế giới?”

Nghe thấy câu người dẫn chương trình nói, tôi đột nhiên nhớ ra tất cả. Phải rồi, mỗi chuyên gia điểm tâm đều phải có một món điểm tâm độc nhất vô nhị.

Tôi nở nụ cười, cảm giác thấy xung quanh đều trở nên yên tĩnh vì nụ cười của tôi. “Món điểm tâm này gọi là “Thân yêu”, tôi chỉ muốn khiến cho tất cả mọi người đều nhận thấy đó là món ngon. Cái gì gọi là hồn cốt chứ, ha ha...”, tôi nhìn Chelsea với vẻ giễu cợt, “Rất xin lỗi, tôi cơ bản không biết. Từng có người kể với tôi một câu chuyện về người lữ khách đi tìm vợ trong sa mạc, bình sữa bỏ anh ta mang theo cuối cùng đã trở thành pho-mát thơm ngon giúp vợ chồng họ sống sót được trong con tuyệt vọng. Thế nên, tôi cho rằng món điểm tâm ngon nhất là món điểm tâm có mang theo tình cảm. Tôi thêm mùi hương thảo vào trong nguyên liệu chính là vì mùi hương đó có thể giúp người ta nhớ lại quá khứ. Em thân yêu, xin hãy khắc ghi. Có lẽ đây chính là hồn cốt làm xúc động lòng người, món điểm tâm độc nhất vô nhị mà ông muốn nói tới.”

Chelsea ngồi trên ghế Hội đồng thẩm định mặt từ trắng chuyển sang đỏ, tức giận nói lớn: “Cô cơ bản là một đứa ngốc chẳng biết thứ gì! Cứ ngon là được chắc? Nếu thế thì loại đầu bếp điểm tâm như vậy nhiều lắm! Ha ha, quả nhiên những kẻ dốt nát chưa từng được đào tạo Đại học chính quy như cô không thể làm được các món điểm tâm cao cấp.”

Tôi cười khinh miệt: “Đương nhiên, nếu như thứ mà tôi làm ra có thể bịt kín lấy mồm ông, thì tôi rất tán thành những lời nói đó.”

Khán giả lập tức nổ ra một tràng cười nghiêng ngả, có người trong đó còn ném một chai nước về phía Chelsea: “Có gì mà tỉnh vi chứ?”

Chelsea tức giận ngoạch ngay trên tấm biển chấm điểm một số không to tướng, miệng hét lớn lên: “Out! Out!”

Người dẫn chương trình đi tới khuyên giải, nhưng bị ông ta đẩy ra.

Kết quả là lúc hai người đó giằng co, không biết ai đã giẫm phải đường dây điện trên mặt đất. Trước khi chiếc máy quay bốc khói tuyên bố bãi công, đạo diễn vội hô lên: “Đưa quảng cáo vào, quảng cáo, mau lên! Mau lên!”

Tất cả trường quay rơi vào hoảng loạn, trên sân khấu đột nhiên tóe ra những ngọn lửa xanh, từng cụm khói lớn đủ các màu không biết từ đâu bốc lên.

Tôi bị mấy nhân viên đài truyền hình không cẩn thận nên xô vào, đầu lại bắt đầu choáng váng dữ dội, thậm chí còn quay cuồng hơn lúc trước.

Tôi định thần, cố giữ cho mình đứng vững, sau đó lo lắng nhìn lên chỗ ngồi của Hội đồng thẩm định. Trường quay hỗn loạn như vậy, sức khỏe của Chân Ni lại mới vừa hồi phục, không biết con bé có làm sao không?

Thế nhưng tôi không nhìn thấy Chân Ni, chỉ thấy Thôi Hy Triệt ngồi im trên ghế giám khảo chau mày lại, giờ tay lên ngoắc ngoắc tôi hết như động tác gọi con thú cưng, có ý bảo tôi đến gần chỗ anh ta.

Không còn gì để nói! Tôi làm bộ như không trông thấy anh ta, tiếp tục đưa mắt tìm.

Hy vọng là Chân Ni không gặp chuyện gì.

Khỏi bóc mỗi lúc một dày đặc hơn, cuối cùng tôi cũng trông thấy Chân Ni đứng yên lặng ở một góc của bục dành cho Hội đồng thẩm định, sau đó...

Cười!

Chân Ni thậm chí mỉm cười với tôi!

Nụ cười mơ hồ và nhợt nhạt, phản kích và kỳ dị.

Tôi đột nhiên có một cảm giác bất an khủng khiếp, huyết thái dương bắt đầu đập thình thịch.

Đập mạnh dữ dội, gần như muốn làm tiêu tan tất cả trạng thái cảm xúc của tôi.

Cuối cùng ý thức được có gì đó không phải lắm, tôi nghiêng đầu, chỉ thấy một bóng đen đang lao về phía tôi cực mạnh.

Mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần.

Là chiếc máy quay!

Thời gian quá ngắn khiến tôi không thể có bất cứ phản ứng nào, chiếc máy quay bay vèo đến va trúng người tôi.

Khoảnh khắc ấy tôi nghe thấy một tiếng thét đầy lo lắng xuyên qua màng nhĩ của mình.

“Đồ ngốc, mau tránh ra!”

Là Thôi Hy Triệt?

Đào, anh ta cho rằng người ta tình nguyện để một thứ như vậy đập vào đầu chắc.

Nếu như có thể tránh ra, tôi đã tránh ra từ lâu rồi.

Cánh tay bỗng nhiên đau dữ dội, tôi hơi quay đầu lại, một lần nữa nhìn thấy nụ cười mỉm của Chân Ni đứng trên bục giám khảo.

Nụ cười đau khổ lẫn với sự phản kích, dường như bất luận thế nào cũng không thể dừng lại.

Đồ ngốc...

Vì sao nó vẫn không chịu hiểu làm tổn thương người khác cũng chính là làm tổn thương bản thân mình chứ?

Vậy là cảm giác đau đớn đó trên cánh tay nhanh chóng chuyển hóa thành một cảm giác cực kỳ khó chịu thiêu đốt toàn thân tôi, đẩy tôi đến bên bờ của sự bi thương.

Đôi mắt nhắm nghiền trong thất vọng.

Trong khoảnh khắc, một hơi thở ảm áp kẻ sát khuôn mặt tôi, dường như có ánh bướm đang bay đến gần, mang theo một niềm xót thương tha thiết.

“Chết tiệt! Chẳng phải tôi đã ra hiệu cho cô đi đến gần tôi hay sao? Không nhìn thấy à? Mộ Ái Ni, cô đừng có mà giả vờ ngủ! Tôi không cho phép! Từ giờ về sau... cô chỉ được phép đi theo tôi, đến gần tôi, để tôi bảo vệ cho cô, biết chưa?”, tôi cảm nhận thấy mình được Hy Triệt dịu dàng ôm gọn vào lòng.

Dựa vào thứ gì mà ra lệnh cho tôi?

Bởi vì anh ta là Thôi Hy Triệt ư? Hay là vì... tôi từng thích anh ta?

Thế nhưng lồng ngực anh ta ảm áp biết bao, khiến tôi không tìm được khe khẽ thở dài: “Cơ bản..., cơ bản là vì không tìm được phương hướng đến bên anh, bởi... đã không còn đường nữa.”

“Cái gì?”, Thôi Hy Triệt ôm ghì lấy tôi, khẽ hỏi.

“Không còn đường nữa...”, nói đến đó, một giọt nước mắt rơi ra từ mắt tôi, để tránh không cho anh ta nhìn thấy, tôi vùi đầu mình vào sâu trong lòng anh ta, “5 năm trước, đã không còn đường đến nữa rồi...”

Là do tự tay anh làm, Thôi Hy Triệt.

Vì sao lại có dũng khí lớn như vậy để vứt bỏ, nhưng lại không có đủ dũng khí tương tự để tìm lại.

Dù thời gian đã trở nên khá xa vời, không còn cảm giác thấy những vết thương trong quá khứ, nhưng cuối cùng vẫn đến muộn...

Muộn rồi...

**

Thôi Hy Triệt khom người ôm lấy Mộ Ái Ni, nỗi lo lắng dần dần bị anh giấu xuống nơi sâu thẳm nhất trong lòng.

Đồ ngốc, sao lại ương ngạnh thế? Sao em không thể vứt bỏ tất cả để đi về phía anh kia chứ?

Thầm trách người đang nằm trong lòng mình, nhưng lòng anh trái lại còn thấy đau hơn.

“Sao không bảo vệ cho cô ấy?”, anh trách người đứng phía sau mình.

“Tôi chỉ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của anh”, bóng người mơ hồ trong làn khói trắng mang một vẻ kiên định khác thường.

“Chết tiệt! Nếu như cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ chôn anh theo”, Hy Triệt giận dữ thốt ra câu đó.

Đừng có mà xảy ra chuyện gì, biết không, Mộ Ái Ni!

Chưa có sự cho phép của anh, không được ngủ, không được rời khỏi anh, không được đi về phía nào khác, không được để cho con tim em... không thích anh...

Trong biệt thự.

Trong ánh mắt lạnh lẽo đến cùng cực của Thôi Hy Triệt, vị bác sĩ căng thẳng lập cả lập cập bó cánh tay cho Ái Ni khi đó nằm ở trên giường, khi biết cuối cùng cũng có thể đi khỏi đó, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm như cất được gánh nặng.

“Cánh tay chỉ bị thương nhẹ thôi, cô ấy ngắt đi thực ra là vì đã sốt cao liên tục.”

“Sao lại sốt được?”, Hy Triệt cau mày lại.

“Xem tình trạng của cô ấy thì đã sốt mấy ngày nay rồi, may mà cô ấy cũng đã uống một chút thuốc cảm cúm, nhưng vì cơ thể suy nhược, nên mới rồi đã ngắt đi”, bác sĩ cố gắng nhẫn nại giải thích.

“Thôi được rồi, ông đi đi”, Thôi Hy Triệt cảm thấy vị bác sĩ ở đó vướng mắt nên xua tay bảo ông ta đi.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại cô và anh.

Cùng một thời gian, cùng một địa điểm lại chỉ có anh và cô cùng ở bên nhau, cùng thở chung một bầu không khí.

Mộ Ái Ni nằm yên trên giường, làn da nhợt nhạt và trong suốt, đôi môi hơi mỏng mảnh buống bình mím lại với vẻ bất an. Thôi Hy Triệt cứ nhìn như vậy, trong lòng đột nhiên lại có một cảm giác thanh bình.

Anh cầm điện thoại lên, bấm số của Ngải Đạt.

“Điều tra giúp tôi vì sao Mộ Ái Ni không vào Đại học, cả việc... rốt cuộc bố Ái Ni, ông Mộ Chí Kiệt đã xảy ra chuyện gì?”

Vì sao mỗi lần Mộ Ái Ni cố gắng kiềm chế tình cảm của mình đều có nhắc tới bố cô, sau đó nỗi hận sâu sắc tràn ngập trong mắt?

Không còn đường nữa?

Rốt cuộc 5 năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Bất kể đó là chuyện gì, anh đều sẽ trải một con đường mới trước mặt cô!

“Còn một việc nữa, Ngải Đạt. Tôi không muốn Chelsea còn xuất hiện trong giới làm điểm tâm”. Thôi Hy Triệt thấp giọng dặn dò xong, lập tức dập máy, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra việc gì, thế là bấm lại số của Ngải Đạt, “Cô có biết khi ốm ăn gì thì tốt không? Ví dụ như người bị cảm sốt... Đúng rồi, tốt

nhất là thứ đồ ngọt nào đó dễ nuốt.”

“À... để tôi nghĩ xem... Nấu canh tuyết lê đường phèn đi”, trong giọng nói của Ngải Đạt tỏ rõ sự ngạc nhiên.

“Làm thế nào?”, Thôi Hy Triệt tiếp tục hỏi, “Thế này đi, cô lập tức gửi fax cách làm đến cho tôi nhé.”

Nói xong, Hy Triệt đập máy. 3 phút sau, máy fax vang lên những tiếng tít tít.

Trong gian phòng làm việc trang nhã, Ngải Đạt lo lắng không biết có phải Thôi Hy Triệt ốm hay không, nhưng chưa đầy một phút sau chiếc điện thoại trong tay đã lại vang lên.

“Này, phải đun trong bao lâu?”

2 phút sau đó...

“Này, cô có chắc cách làm đó đúng không đây?”

10 phút sau...

“Chết tiệt! Quả lê to như thế làm thế nào mà đun chín được?”

...

Ngải Đạt nhìn chiếc điện thoại di động, bất giác cười buồn. Có thể chiến đấu với món canh tuyết lê lâu đến như vậy, chắc người bị ốm không phải là anh ấy. Nhưng cũng không biết người được ăn món canh tuyết lê đó có thể coi là may hay rủi.

Ngải Đạt dứt khoát tắt máy tính, ngồi yên chờ điện thoại vang lên lần nữa.

Ngày hôm đó... ngày hôm đó...

Là ngày Thôi Hy Triệt gọi điện cho cô nhiều nhất từ trước đến nay, cũng là ngày anh khác thường nhất so với bình thường, tiếc là Mộ Ái Ni không thể nào biết được...

**** Bên ngoài đang mưa hay sao?**

Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng mưa rơi rả rích, cố gắng mở mắt ra, song đầu vẫn nặng trĩu, mí mắt giống hệt như vừa bị dòng nước biển xanh ngát ập vào, mang theo vị mặn mặn mơ hồ.

Có thể dễ dàng ngửi thấy mùi vị của sự buồn thương.

Trong đầu tôi loáng thoáng hiện ra vô số những bức tranh, thị trấn La Đồ với những bông bồ công anh bay ngợp trời, dáng hình khiến người ta vỡ vụn con tim ở bên xe Mễ Á, con có cả tiếng piano du dương, thông tin về vụ nổ tại trung tâm nghiên cứu tâm lý ở tầng 18 tòa nhà Thương Nghiệp được đăng trên báo.

Ngay cả trong giấc mơ trái tim vẫn đau tới mức không thể nào chịu nổi, vậy là nước mắt cứ thế giàn giụa ra trên gò.

Bức tranh cuối cùng là màn sương khói, một khuôn mặt chấp chờ lay động trước mắt tôi, nụ cười quái đản và phản kích.

Chân Ni!

Tôi hoảng hốt mở bừng mắt trong chốc lát, đôi mắt tôi mãi mà vẫn không tìm được tiêu cự.

“Thế nào rồi?”, một giọng nói đầy lo lắng vang lên, ngay sau đó tay tôi bị nắm chặt lấy.

Đôi tay đó thon dài và lạnh giá, nhưng cảm giác mà nó truyền đến khiến người ta cảm thấy yên lòng.

Tôi đang định chống tay để ngồi nhổm dậy, đột nhiên cảm thấy cảm giác đau như thiêu đốt ở cánh tay.

Cảnh tượng cuối cùng của cuộc thi làm điểm tâm vụt hiện lên trong đầu tôi, còn đây là...

Khi tôi còn đang nghi hoặc về căn phòng trống vô cùng quen thuộc đó, một đôi mắt màu xanh sẫm sâu như đáy nước đã lọt vào tầm mắt.

“Thôi...”, vừa nhìn thấy anh ta, lòng tôi đã hơi hoảng loạn.

“Đừng có động dậy”, Thôi Hy Triệt đỡ tôi ngồi dậy.

Tôi ở rất gần anh ta, ngoài mùi thuốc ra, một mùi hương đầy mê hoặc trên cơ thể anh ta còn găm nhấm từng centimét không khí quanh tôi.

Càng cố kháng cự, lại càng khó hít thở, phổi càng trở nên vô cùng khó chịu.

“Tránh ra!”, tôi nói lạnh nhạt.

Động tác của anh ta hơi chững lại, sau đó lại tiếp tục kiêu mát mẽ thường thấy: “Cô tưởng là người ta thích quản lý cô chắc? Bởi vì cô ngã ngất ngay ra giữa trường quay chướng mắt không chịu được, thế nên tôi mới buộc phải nhặt cô về đây. Còn nữa, cô chuẩn bị xong hết hành lý rồi có phải định bỏ đi không? Nếu đã muốn rời khỏi đây, thì mau mau khỏe lại, để bản thân có đủ sức mà đi.”

“Đúng đây, tôi phải đi khỏi đây. Tôi muốn hoàn toàn rời khỏi anh.” Tôi muốn kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười như có như không nơi khóe miệng anh ta, lại không kiềm chế nổi ý muốn ăn miếng trả miếng.

“Rất tốt, hiện giờ trên bàn có một món ăn có thể giúp cô nhanh chóng phục hồi sức khỏe, cô ăn hay không thì tùy”, anh ta nhún nhún vai vói về không để tâm.

“Mang đến đây!”, tôi hất cằm lên.

“Được rồi”, anh ta có vẻ như hơi miễn cưỡng bê đến cho tôi một bát canh ngọt.

Canh tuyết lê đường phèn? Tôi tròn mắt nhìn vào quả tuyết lê còn to hơn nắm đấm tay trong chiếc bát, tên ngọc nào làm món này đây?

“Ăn cái này hả?”, tôi ngừng đầu lên hỏi vói về không thể nào tin nổi, “Là ai làm đây?”

Thôi Hy Triệt nhướng mày lên tỏ vẻ hơi sốt ruột: “Cô không sợ phải ăn một bát tuyết lê đây chứ?”

“Sao phải thế?”, tôi cắn răng, đồ hết bát tuyết lê lưng còng vào trong miệng nhai trệu trạo, “Ăn xong rồi.”

“Này!”

“Á!” Gã Thôi Hy Triệt đó đột nhiên áp sát người tôi mà hoàn toàn không có dấu hiệu gì báo trước, đôi môi lạnh lùng bị phóng đại trong mắt tôi, mang một vẻ gọi cảm khiến người ta ngẹt thở. Anh ta dường như nhìn thấu sự hoảng loạn của tôi, thế nên khóe miệng hơi hé mở một nụ cười như có như không. Tôi nắm chặt lấy đầu chiếc chăn mềm mại, không chịu để lộ ra sự yếu đuối, còn tiến đến gần anh ta hơn, mắt mở to nhìn trừng trừng.

Đầu mắt.

1 giây, 2 giây, 3 giây... mười mấy giây...

Chúng tôi không kẻ nào chịu nhường bộ.

Thế nhưng không khí xung quanh dần dần ấm lên, trở thành một không gian ấm áp.

Thôi Hy Triệt đưa tay ra, hướng về phía tôi.

Vì động tác nhỏ đó, tôi hoảng hốt tránh ra xa, nhưng những ngón tay của anh ta còn nhanh hơn, đã kịp gõ cốc lên trán tôi. Hy Triệt nở nụ cười nhẹ nhõm: “Cô là mèo hả? Mắt làm sao mà mở to như vậy.”

“Mèo?”, tôi đưa tay lên giữ trán, gằm gừ trong họng: “Anh coi tôi là thú nuôi hả?”

“Nếu như cô đúng là thú nuôi thì tốt biết bao”, tiếng cười của Hy Triệt nghe nghèn nghẹn, có vẻ như đã nín lại từ lâu lắm rồi.

Rất ít khi thấy anh ta cười như vậy, một thứ cảm xúc thuần khiết động trong nụ cười tươi tắn ấy khiến người ta rung động, nét lạnh lùng ở đôi mắt dường như đã tan ra, giống hệt một tòa lâu đài ảo ảnh chập chờn trên mặt biển, đẹp tới mức khiến người ta vừa hoài nghi không biết đó là thực hay giả, vừa sẵn sàng lao đến đó mà không do dự.

Giống như một giấc mộng đẹp, làm cho người ta ngất ngây đắm chìm mà không muốn tỉnh dậy.

Tôi cứ mê mải trong đó cho tới khi giọng nói của Hy Triệt lại đập vào màng nhĩ: “Nếu cô là như vậy, thì có thể mãi mãi ở bên cạnh tôi rồi.”

Oàng...

Một âm thanh cảnh báo ở cấp cao nhất vang lên trong đầu tôi, tim chợt đập thình thịch như sắp nổ.

“Đủ rồi”, tôi thấp giọng ngăn anh ta lại.

Đừng có nhìn tôi, đừng có nói chuyện với tôi, đừng có đến gần tôi...

Tôi có lời hứa với mẹ mình, tôi có Chân Ni, tôi có Thiên Diệp, tôi còn có cả giấc mơ mở một tiệm điểm tâm...

Nhưng sẽ không có Thôi Hy Triệt!

Anh ta đột nhiên đứng thẳng dậy, đi về phía cửa sổ.

Khi đó tôi mới để ý thấy đêm đã sâu lắm rồi, có vài giọt mưa lác rác từ bên ngoài cửa sổ bay vào, lấp lánh ánh sáng như những ngôi sao.

“Mưa rồi, tiếc là không được thấy sao”, anh ta gần như thay đổi hoàn toàn chủ đề, cái bóng dáng cao lớn đó đứng thẳng trong bóng đêm bao trùm trở nên đẹp tuyệt vời và giữ nguyên vẻ hấp dẫn tới mức áp đảo người khác đó.

“Tôi mệt rồi!”, tôi không buồn để ý đến anh ta nữa, tiếp tục nằm xuống giường.

Cuộc thi điểm tâm đó sau thế nào nhỉ? Chắc là tôi đã bị loại ra khỏi vòng thi đấu. Chân Ni có an toàn về đến nhà không?... Những câu hỏi ấy cứ quẩn quanh trong đầu, nhưng tôi không muốn hỏi anh ta.

“Làm thế nào bây giờ? Anh đã mua ở NASA (cục hàng không vũ trụ Mỹ) cho em một ngôi sao, lấy tên em đặt cho ngôi sao đó, nếu như em nhìn thấy thì tốt quá, đó là một ngôi sao màu xanh lam rất đẹp”, Thôi Hy Triệt ngược mắt nhìn trời, thì thầm như tự nói với mình.

Tôi vui đầu vào trong chăn, lấy hai tay bịt chặt tai lại, hét lên: “Đừng nói nữa! Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Tôi sẽ không tha thứ cho anh! Anh hại chết bố tôi, làm sao có thể dễ dàng tha thứ được? Không đâu! Tôi sẽ hận anh sau đó rồi xa anh, đi thật xa khỏi anh! Vĩnh viễn rời xa anh!”

Những câu nói ấy vừa thốt ra, cả gian phòng bỗng trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Yên tĩnh tới mức khiến người ta cảm thấy trống rỗng.

Bàn tay giữ chặt tai của tôi đột nhiên bị kéo ra, sau đó tiếp xúc với một vật gì đó lạnh ngắt.

Trong không khí căng thẳng ấy, tôi nghe thấy giọng nói cố chấp của Thôi Hy Triệt: “Anh không biết bố em đã xảy ra chuyện gì! Nhưng anh biết anh đã khiến em rất đau khổ, tình cảm của anh khiến cho em vô cùng đau khổ. Nhưng nếu như bắt anh phải lựa chọn một trong hai việc “Khiến em đau khổ” và “Tù bố em”...”

Thôi Hy Triệt ngập ngừng một chút, tôi nín thở như đang chờ đợi lời thánh dụ.

“Anh sẽ chọn cái trước, vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ em.”

Tôi cắn chặt môi, siết chặt bàn tay lại, vật thể lạnh giá đó hằn sâu vào lòng bàn tay, đau tới mức như tê liệt.

Thôi Hy Triệt bỏ ra ngoài, khi cánh cửa phòng được khép lại, tôi cố hết sức khống chế con run cầm cập đang ập đến toàn cơ thể, không thể để mình sụp đổ, không thể để mình rơi nước mắt.

Từ từ đưa bàn tay lên trước mắt, mở ra.

Sợi dây chuyền hình ngôi sao được chế tác tinh xảo phát ra thứ ánh sáng lung linh, có vẻ như cảm nhận được sự tồn tại của tôi, nó dần dần ấm nóng lên trong lòng bàn tay lạnh giá, sưởi ấm tim tôi.

Sợi dây chuyền mẹ đã tặng tôi...

Sợi dây chuyền hình ngôi sao bị mất đã quay trở lại...

5 năm rồi, anh vẫn không quên sợi dây này quan trọng đến thế nào đối với tôi ư?

Liệu có phải giống như anh nói, anh vẫn không hề quên tôi một phút nào?

Thế nhưng, vì sao trước khi đi anh lại còn làm cái chuyện kinh khủng đó?

Cái chuyện mà suốt đời tôi không thể nào tha thứ cho anh?

...

Nước mắt đột nhiên trào ra mà không hề báo trước, rơi xuống là chỗ...

Không thể nào ngăn được...

“Ừm”, Thôi Hy Triệt ngồi trong phòng khách với bộ mặt lạnh lùng, sự bất lực bị đè nén và phần nộ chột bùng phát trong giây phút ấy.

Nỗi thống khổ ẩn giấu trong sâu thẳm con tim chột như nước sông đổ ra biển lớn, gần như nhấn chìm anh.

Anh cúi gập người xuống, ôm chặt lấy tim một cách đau đớn, sắc mặt trắng bệch như trang giấy.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm đỏ như đang có ngọn lửa hung hăng thiêu đốt, che khuất đi khí chất vương giả vốn không chịu ảm ức bao giờ.

Choang!

Anh thuận tay lấy chai rượu vang quý hiếm trên tủ rượu gỗ sồi ném mạnh xuống sàn, chai rượu lập tức vỡ thành nhiều mảnh, dòng rượu vang đỏ đầy mê hoặc bắt đầu chảy ngoằn ngoèo dưới đất, tỏa lan hương thơm làm ngây ngất lòng người.

Choang choang choang!

Thôi Hy Triệt mím chặt môi ném vỡ tất cả các chai rượu vang trên tủ, một giọng nói gào lên trong lòng:

Đau, đau, đau!

Làm thế nào mới khiến mình thôi không đau như thế nữa...

Phải làm sao?

Những mảnh vỡ vụn bắn lên mặt anh gây ra các vết thương, nhưng anh dường như không cảm thấy bất cứ nỗi đau nào trên thể xác. Anh giữ chặt mảnh vỡ của chai rượu cuối cùng trong lòng bàn tay, máu hòa lẫn vào những giọt rượu màu đỏ tươi tí tách rơi xuống đất.

Tách!

Tách!

Tách!

Rượu chảy tràn trên mặt đất, dưới ánh sáng lập lách của ngọn đèn tường, giống hệt như cảnh tượng cầu nguyện cứu chuộc tội lỗi bên bờ sông Sanzu với những bông hoa mạn châu sa đỏ tươi hai bên bờ nở tới mức chết đi sống lại.

Nếu như làm cho cô đau khổ, anh còn đau khổ hơn gấp bội phần.

Nhưng anh sẽ không để cho cô thấy tất cả sự đau khổ của anh...

“Triệt! Trời ơi, anh đang làm gì thế?”, vừa mới bước chân vào, Ngải Đạt đã bị cảnh tượng đó làm cho thất kinh.

Khấp gian phòng lênh láng rượu vang, Hy Triệt đứng giữa những mảnh vỡ, toàn thân tỏa ra hơi thở khiến người khác phải đau lòng.

Anh ấy... đang tự làm tổn thương mình ư?

Ngải Đạt lo lắng bước vội về phía Hy Triệt, nhắc cánh tay anh đang giữ chặt miếng thủy tinh lên, hoảng sợ nói: “Mau bỏ ra! Bỏ ra đi!”

Dòng máu đỏ tươi như tìm thấy điểm thoát, điên cuồng chảy ra ngoài.

Thôi Hy Triệt vẫn đứng thẳng ở đó, khuôn mặt nhợt nhạt được bao trùm bởi một vẻ lạnh giá thâm trầm.

“Đừng có dùng lực siết vào nữa, có cần phải đi bệnh viện không? Anh làm sao thế, Triệt? Không được rồi, phải cầm máu ngay, anh đợi ở đây để em đi lấy hộp thuốc”, Ngải Đạt lo lắng dặn dò.

Ngải Đạt tìm kiếm một lúc trong phòng khách với tâm trạng rối loạn, cuối cùng cũng tìm thấy hộp đựng thuốc, bèn vội vàng quay lại bên Hy Triệt.

“Lông tay ra, lông tay ra...”, Ngải Đạt gỡ các ngón tay Thôi Hy Triệt ra, khẽ khàng không dám làm mạnh quá. Đột nhiên Hy Triệt mất bình tĩnh gạt mạnh tay, dù mảnh vỡ văng ra khỏi tay anh nhưng Ngải Đạt vì không đề phòng nên cũng ngã xoài ra đất.

“Á!”

Ngón tay tiếp xúc với mặt sàn bị mảnh thủy tinh sắc lẹm cửa vào, Ngải Đạt chau mày, rút mảnh vỡ ra một cách dứt khoát, dòng máu đỏ tươi cũng theo đó chảy ra. Cô ngước mắt lên, thấy Hy Triệt mặt mày tựa lưng vào góc tường, cho đến tận lúc này dường như anh vẫn chưa nhận ra sự tồn tại của cô.

Khi ấy, một nỗi đau chột lan rộng trong tim, thậm chí còn đau hơn cả vết cửa ở tay.

“Vì sao? Vì sao? Vì sao?”, Thôi Hy Triệt đột nhiên nắm tay lại rồi ra sức đâm thật lực vào tường.

“Triệt! Dừng tay lại”, Ngải Đạt đứng bật dậy, giữ chặt lấy cánh tay anh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì kia chứ?

Vì sao anh ấy lại tự làm tổn thương bản thân mình thế này?

Trong phút chốc Thôi Hy Triệt mất hết toàn bộ sinh lực, quay đầu lại như một đứa trẻ bơ vơ, trong đáy mắt màu xanh thẳm là một sự dịu dàng như ánh

trăng chiếu trên mặt biển, không thể nào che giấu đi nỗi buồn khiến người ta cảm thấy nhói tim.

“Vì sao thế? Nếu biết thì hãy nói cho tôi với được không?”, Hy Triệt dường như đang nhìn cô nhưng lại như nhìn xuyên qua cô đến một người nào khác. Nói xong, anh từ từ bước đến gần Ngải Đạt, khẽ khàng gồng đầu mình lên vai cô, “Nói cho tôi biết, có được không? 5 năm trước cô ấy thích tôi, nhưng không tiếp nhận tôi; 5 năm sau cô ấy vẫn thích tôi đúng không? Đúng, tôi có thể cảm nhận thấy. Thế nhưng vì sao đến tận bây giờ, cô ấy vẫn cố trốn tránh tình cảm của tôi?”

Ngải Đạt khẽ thở dài một tiếng, cánh tay từ từ đưa lên, khẽ khàng ôm lấy lưng Thôi Hy Triệt: “Thời gian sẽ khiến cô ấy biết tình cảm của anh dành cho, đừng tự làm tổn thương mình. Anh còn phải che chở cho cô ấy, mang đến hạnh phúc cho cô ấy, chẳng phải sao?”

Trong mùi rượu vang thơm lừng, Thôi Hy Triệt nghe thấy một giọng nói dịu dàng, cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ đôi vai mình đang tựa vào.

Ái Ni, Mộ Ái Ni...

Dường như anh không thể nào để cho em đi được.

Kiếp trước em là một chiếc xương sườn của anh đúng không? Hoặc cơ bản em là trái tim đã mất đi của anh, nếu không thì vì sao ở đó cảm tưởng như luôn thiếu mất một thứ gì đó, nhưng chỉ cần trông thấy em, lập tức cảm giác thấy đủ đầy?

Trong phòng ngủ.

Ngải Đạt quỳ gối bên cạnh chiếc giường, cẩn thận băng bó bàn tay cho Thôi Hy Triệt.

Máu thấm ra bên ngoài lớp gạc, nhìn vào chắc ai cũng phải giật mình, nhưng may mà cũng đã dần dần cầm lại.

“5 năm trước, trong kỳ thi cuối cùng, dù Mộ Ái Ni giành điểm cao nhất trường, nhưng tiền học bổng tự nhiên bị nhà trường cắt một cách vô cớ. Tiếp đó..., bố cô ấy qua đời... Người mẹ kế mang hết tài sản rời bỏ cô ấy và Chân Ni.”

“Tiền học bổng bị cắt?”, Thôi Hy Triệt chau mày, thần sắc đã dần dần khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có.

“Còn nữa, có tin đồn rằng vụ nổ thiết bị trong văn phòng của bố cô ấy không phải là một sự cố...”, Ngải Đạt lấy trong túi ra một tờ báo cũ, ngay trang đầu là dòng tiêu đề cực kỳ nổi bật:

Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Bạch Lâm bị nghi là “hung thủ giết người”!

Bên dưới tiêu đề đó là một bức hình chụp hiện trường tang lễ, Mộ Ái Ni mặc bộ quần áo đen đứng đó, ánh mắt sáng lên vẻ hận thù và cao ngạo như một con chim phượng hoàng. Ánh mắt đó hết như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào...

Mẹ của anh – Bạch Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Khoảng Cách Xa Và Gần Của Một Vòng Tay

Mệt quá, toàn bộ sinh lực dường như đã trôi đi đâu hết sau màn tranh cãi mới rồi.

Bởi sợi dây chuyền đã mất đi và lấy lại được trong tay nên con tim tôi, trái lại còn nứt ra một khoảng trống rỗng.

Trên chiếc giường phẳng phất mùi mặn đắng của nước mắt, tôi một lần nữa rơi vào cảnh tượng của đoạn ký ức mà mình vĩnh viễn không bao giờ quên được.

“Cứu với, mau cứu bố tôi với”, Chân Ni khóc gào lên, vừa kéo tay mấy nhân viên cứu hỏa.

Tôi kéo con bé ra, không nói được một lời nào, chỉ có thể gắng gỏi nuốt nước mắt vào bên trong, cổ họng đắng chát vô cùng, có lẽ chỉ cần nói một lời thôi thì nước mắt sẽ trào ra không thể nào ngăn nổi.

Sợ hãi, bất lực, hoảng hốt, nhưng tôi chỉ có thể đứng ở tầng dưới để giữ Chân Ni, nhìn ngọn lửa quái ác cứ từng bước, từng bước nuốt gọn sự sống của bố tôi.

Rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Nhất định là một cơn ác mộng rồi.

Vừa xong rõ ràng tôi vẫn còn nói chuyện qua điện thoại với bố, nói rằng sẽ mang mấy món ăn ngon đến cho ông, thế nhưng khi tôi và Chân Ni vừa đến tầng 1, chỉ nghe thấy tiếng “ầm” một tiếng kinh hoàng, những mảnh vỡ vụn của cửa kính dưới sức ép khủng khiếp là tã rơi xuống, còn chúng tôi vì quá hãi hùng nên đứng chết lạng nguyên tại chỗ.

Những mảnh vụn thủy tinh rơi trên đầu, trên mặt.

Nhưng không hề cảm thấy đau một chút nào.

“Bố, em phải đi cứu bố. Ái Ni, chị đừng có kéo em, chị không đi cứu bố thì em đi! Chị sợ chết nhưng em không sợ chết! Em sẽ không để bố rời bỏ chúng ta mà đi đâu!”

Chân Ni điên cuồng gạt tay tôi ra, quay người định lao lên cầu thang tòa nhà. Nhưng mới chạy được vài bước con bé đã bị các nhân viên cứu hỏa ngăn lại, nước mặt giàn giụa trên mặt, Chân Ni gào lên thảm thiết: “Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra!”

Tôi ngã ngồi xuống đất, sững sờ nhìn ngọn lửa dữ tiếp tục thiêu đốt.

Trong đầu đột nhiên đầy ắp những âm thanh đủ loại, sắc lẹm như một lưỡi dao...

“Ái Ni, có lúc bố chiều Chân Ni, nhưng con đừng quên rằng bố mãi mãi yêu con.”

“Không bao lâu sau nữa, bố sẽ đưa ra một kết quả nghiên cứu gây chấn động toàn thế giới, đến lúc đó bố sẽ khiến các con cảm thấy tự hào.”

“Ái Ni, đến xem quà bố mua cho con đây này.”

...

“Nếu như em dám, anh sẽ giết em!”

“Mô Ái Ni, bây giờ tôi mới thấy rõ con người cô! Hóa ra cô luôn coi tôi là một món đồ chơi, thật là cao mưu! Nhưng cô có biết không? Tôi sẽ không để cho cái văn phòng quái quỷ này tiếp tục tồn tại, tôi sẽ khiến cho nó vĩnh viễn biến mất, chỉ có thể cô mới không có cách gì xóa bỏ kỷ ức của mình đi được, mà sẽ phải nhớ đến một người không muốn nhớ như tôi, đó chẳng phải là một nỗi khổ đau vô cùng tàn khốc hay sao?”

“Liệu có phải là... những người giàu có luôn thích dùng những thủ đoạn vô liêm sỉ như thế để đạt được mục đích của mình?”

“Nếu như có thể khiến bản thân mình vui vẻ, có gì mà làm không được...”

...

Cuối cùng cũng đã hiểu hết mọi chuyện, tiền học bổng bị cắt, văn phòng nghiên cứu của bố bị nổ tung...

Tất cả, tất cả đều là do...

Thôi Hy Triệt!

...

“Không!”, tôi gào lên đau đớn, hai mắt mờ trùng trùng.

Hình ảnh trong tầm mắt dường như vẫn còn sót lại tàn dư của ngọn lửa khủng khiếp khiến người ta ngạt thở đó.

Phù phù phù...

Tôi hút thở một cách khó khăn, tâm trạng dần dần bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Không, Thôi Hy Triệt, tôi sẽ không tha thứ cho anh...”

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...”, đó là câu trả lời lạnh lẽo mà Thiên Diệp đã nghe tới lần thứ N trong điện thoại.

Vừa mưa một trận xong, Thiên Diệp đứng trong màn đêm tăm tối bao trùm hơi ngẩng đầu lên, phòng của Ái Ni trên tầng 2 vẫn tối om.

Muộn như thế này rồi, cô ấy còn có thể đi đâu chứ?

Xem truyền hình trực tiếp cuộc thi làm điểm tâm trên ti vi, thấy quang cảnh đoạn cuối rơi vào hỗn loạn, không biết Ái Ni có việc gì không? Có lẽ cô ấy cũng đã về rồi. Nghĩ vậy, Thiên Diệp vội vàng chạy lên tầng.

Từ sau khi Chân Ni vào bệnh viện, có vẻ như Ái Ni luôn trốn tránh anh, thậm chí còn tỏ ra lạnh nhạt với anh, vì sao vậy?

Đến trước cửa nhà, anh phát hiện ra cửa không khóa, bèn nhẹ nhàng đẩy ra.

Thiên Diệp đi vào bên trong, dường như có thể nghe thấy tiếng thỏ thức nho nhỏ.

Ai? Là ai đang khóc nhỉ?

Dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn bàn, một bóng người nhỏ xíu đang ngồi bó gối, đôi vai hơi rung lên khe khẽ, trông đầy cô độc và bất lực, giống hệt như một vị thiên sứ bị lạc lối, vì không tìm thấy đường về nên ngồi đó khóc ngon lành.

Thiên Diệp nhẹ nhàng đi đến gần, hỏi một cách thận trọng: “Ái Ni, có phải em không?”

Người đang khóc bỗng dừng lại một chút, cái đầu đang vùi trong gối đột nhiên ngừng lên, giận dữ nói: “Đi đi, đi đi!”

A...

Một bức ảnh chậm chậm rơi xuống đất, ánh đèn dịu dàng chiếu trên bề mặt nó, trên đó là một người phụ nữ xinh đẹp đang cười rạng rỡ và hiền dịu, nụ cười như có thể xua tan đi tất cả bóng tối đang bao trùm nơi đây.

“Chân Ni?”, Thiên Diệp hơi sững người.

Trên khuôn mặt đang tức giận đó vẫn còn sót lại một giọt nước mắt trong suốt như pha lê, tấm áo mỏng manh ướt đầm bám dính lấy da thịt cô, từ trên cơ thể nhỏ xinh ấy phát ra một hơi thở mạnh mẽ khiến người ta không sao tin nổi cô là cô gái mới rồi còn khóc đến mức đáng thương.

Thiên Diệp cười cười, lấy tấm chăn mỏng trên giường xuống, đi đến trước mặt Chân Ni, sau đó khẽ khẳng mở tấm chăn ra.

Chân Ni ngẩn người nhìn nụ cười đẹp đến tuyệt vời của anh, thậm chí quên cả việc chống đối lại, sự ấm áp tỏa ra từ cơ thể cao lớn ấy từ bao vây quanh cô.

“Đừng có nói là em bị ướt nhẹp vì chính nước mắt của mình đấy nhé, ha ha”, Thiên Diệp cười lớn, đôi lông mày tuyệt mỹ khiến người ta phải động lòng.

Chân Ni giữ lấy tấm chăn, đôi tay lạnh giá lập tức cảm nhận được bề mặt bông vô cùng dễ chịu. Cô cũng sờ nhìn Thiên Diệp vừa xuất hiện bất ngờ, bỗng giống hệt một con mèo Ba Tư nằm lặng yên không kêu một tiếng nào.

Mới rồi cô còn hung dữ như vậy, vì sao anh vẫn nở nụ cười dịu dàng như thế đối với cô?

Không, anh ta đến tìm Mộ Ái Ni kia mà.

Nghĩ đến đó, Chân Ni sa sầm mặt xuống, quay đầu đi, nhưng miệng vẫn không thể thốt được ra lời nào để đuổi anh đi.

Buổi sáng tại cuộc thi làm điểm tâm, cô nhìn thấy Thôi Hy Triệt ôm lấy Ái Ni bằng một vẻ dịu dàng, thời khắc ấy đã khiến cô nảy sinh một niềm đố kỵ chưa từng có đối với chị gái của mình.

Cái gì cũng là giả hết! Chị gái, Thôi Hy Triệt, những fan hâm mộ vẫn thích cô... Tất cả đều là giả!

Từ đầu chí cuối, chỉ có một mình cô gây chiến.

Nhưng giờ đây khi thấy Thiên Diệp đứng trước mặt, trái tim cô chợt yên tĩnh đến lạ thường, không còn ghen ghét, không còn cô đơn, không còn thất vọng... hay đau khổ.

Thiên Diệp nhặt tấm ảnh lên, tay kia nắm lấy bàn tay Chân Ni.

“Á...”, Chân Ni bị bàn tay ấm áp chạm vào bất chợt rụt lại theo bản năng.

“Đã là một vật quý giá thì đương nhiên phải giữ chặt trong tay mình”, anh dịu dàng nói rồi đặt tấm ảnh vào lòng bàn tay cô.

Tất cả xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng, nụ cười của Thiên Diệp giống như pha lê, phát ra những tia sáng trong suốt và lấp lánh.

Chân Ni ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh của cô phản chiếu lại nụ cười tuyệt đẹp của anh. Hai má cô dần dần xuất hiện rãnh hờng.

Cứ vậy, Thiên Diệp nhìn Chân Ni trong lúc yếu đuối, cảm thấy như đang nhìn Ái Ni ở một phương thức tồn tại khác, anh không kiềm chế nổi, đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc cô.

Quả thực hai chị em họ rất giống nhau...

Phải rồi, sao giờ này Ái Ni vẫn chưa về chứ?

Nhớ ra điều đó, Thiên Diệp đột nhiên đứng dậy, phả vờ khoanh khắc yên tĩnh âm nòng ấy. Vừa định đi, bàn tay anh chợt bị giữ lấy.

Anh quay đầu lại...

Cơ bản là không biết vì sao Chân Ni lại giữ lấy tay anh, các ngón tay cô hơi siết vào có vẻ như muốn dùng lực mạnh hơn để giữ anh ở lại.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Thiên Diệp, Chân Ni khẽ hỏi: “Anh có thể... ở lại được không?”

Một vật quý giá thì đương nhiên phải giữ chặt trong tay mình, chẳng phải anh mới nói thế sao?

Hay là... anh ấy cũng lừa dối cô?

“Ái Ni vẫn chưa về, anh hơi lo...”, Thiên Diệp giải thích với vẻ có lỗi. Mặt Chân Ni lập tức biến sắc, cô hất mạnh tay anh ra, nói một cách lạnh lùng: “Anh hãy từ bỏ đi, chị ta đã dọn đến chỗ Hội trưởng Triệt ở rồi. Sao hả, anh vẫn chưa biết đúng không?”

Ánh mắt Thiên Diệp trở nên tối sầm lại: “Chuyển đến chỗ Thôi Hy Triệt?”

“Đúng vậy, chị ta vốn luôn lừa dối anh! Mẹ Ái Ni cơ bản là một kẻ lừa tình. Thật đáng thương cho anh vì vẫn chưa biết chuyện gì. Ha ha, đau lòng ư? Nếu như đau lòng thì hãy mau chóng nhận ra bộ mặt thật của chị ta đi, mau tỉnh lại đi!”

Giống như một kẻ chạy trốn, Thiên Diệp đi ra khỏi phòng trong tiếng cười của Chân Ni.

Ái Ni đang lừa dối anh? Hay là tất cả sự nồng ấm trong 5 năm qua đều là giả tạo? Mưa lại tiếp tục rơi trong màn đêm yên tĩnh, Thiên Diệp đi xuống tầng dưới, từng hạt mưa rơi trên da thịt anh lạnh lẽo, dường như muốn làm đóng băng trái tim đau khổ của anh.

Không thể nào, Ái Ni nhất định sẽ về.

Chỉ cần anh đứng nguyên tại chỗ, cô ấy sẽ quay về tìm anh, chẳng phải cô từng nói với anh như thế hay sao?

Một bàn tay thò vào trong túi tìm kiếm như vô vọng, mãi một lúc sau, cuối cùng anh cũng tìm được một chiếc hộp nhỏ.

Dưới ánh đèn đường mờ tối, anh nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra, một chiếc nhẫn mặt kim cương hình ngôi sao lấp lánh những ánh sáng rực rỡ đầy mê hoặc trong màn đêm.

Thiên Diệp nhìn đắm đắm vào chiếc nhẫn một cách trìu mến, giống hệt như đang nhìn người con gái trong trái tim mình.

“Em cười nói rằng anh ta là bạn, nhưng trong ánh mắt em thật dịu dàng. Sự lo lắng của anh nặng nề bao nhiêu, chỉ có em là không hiểu. Anh ta chiếm mất góc vốn thuộc về anh trong trái tim em”

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên từng hồi, đẹp nhưng u buồn.

Ái Ni, là Ái Ni ư?

Thiên Diệp phản chấn cầm điện thoại lên, nhấn nút nhận cuộc gọi: “A lô!”

“Diệp!”

Giọng nói quen thuộc và lạnh lùng biết bao, là...

Trong cơn mưa lất phất, nụ cười của Thiên Diệp bỗng trở nên mơ hồ và không có thực hệt như trong một bức tranh thủy mặc.

Giọng nói ở máy bên kia vẫn tiếp tục: “Diệp, đến lúc quay về rồi, thời gian hạn định đã đến. Mẹ cần con.”

Mẹ...

Thời gian hạn định đã đến? Thời gian hạn định 5 năm...

“Bất kể là Ái Ni có yêu con hay không, sau 5 năm, con nhất định phải quay về Canada. Đó là cam kết của con đối với mẹ trước khi mẹ đi 5 năm trước, con vẫn còn nhớ chứ?”

“Không thể đợi thêm một chút nữa à? Hay là cho con thêm thời hạn 5 năm nữa? Mẹ, con xin mẹ đấy”, Thiên Diệp hơi hoảng hốt, cầu xin.

Đã đến lúc phải rời xa Ái Ni rồi hay sao?

Nghĩ đến điều đó, trái tim anh bỗng như bị người ta đào rỗng, một cảm giác đau đớn và bất lực.

“Diệp, mẹ hy vọng là con sẽ tôn trọng cam kết, chắc là con sẽ không bất chấp gia tộc, bất chấp mẹ và bất chấp cả sự an nguy của Mẹ Ái Ni chứ?”

“...” Thiên Diệp hé môi, làn khói trắng trong hơi thở của anh biến thành những đóa hoa nở trong bầu không mỗi lúc một lạnh hơn, nở vô cùng xán lạn,

sau đó điều tàn trong cảm lạnh.

Anh lắng nghe âm thanh báo đã ngắt cuộc gọi từ máy bên kia vọng lại, cứ đứng sững như vậy rất lâu hết như một bức tượng gỗ đã mất đi hoàn toàn sức sống.

Ánh đèn đường âm áp chiếu trên cơ thể anh, nhưng bóng đêm mỗi lúc một nặng nề, dày đặc nén xuống đầu anh.

Suốt cả buổi đêm, cái bóng của anh chỉ chiếm một khoảng nhỏ, nhưng sự buồn thương thì giống hệt trận mưa dịu dàng ấy...

Bao trùm khắp cả đất trời...

Không biết cuộc gọi đã kết thúc từ lúc nào.

Không biết cơn mưa đã tạnh hẳn từ lúc nào.

Không biết màn đêm biến mất từ lúc nào, ánh sáng đến bao giờ...

Anh cứ tưởng trong cô đơn như vậy, cơ thể thẳng đứng thành một bức tượng phù điêu tĩnh lặng.

**** Thôi Hy Triệt, tôi sẽ không tha thứ cho anh!**

Cổ nên nổi đau ngấm ngấm phát tác ở cánh tay, tôi nhấc chiếc va li để sẵn ở góc phòng, vừa đi ra đến cửa thì bỗng cánh cửa mở toang ngay trước mắt.

Một đôi mắt xanh thăm chứa đựng đầy sự phẫn nộ hết như con sóng thủy triều dữ dội đập vào vách đá lọt vào tầm mắt tôi.

Vô vàn ánh nắng lọt vào cùng với cánh cửa mở toang trước khuôn mặt đẹp trai ấy bỗng hóa thành những cánh bướm trong suốt màu trắng, chập chòn bay lượn, đẹp tới mức khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

“Hiện giờ cô không thể rời khỏi đây!”, anh ta lạnh lùng cất tiếng.

“Tôi muốn thế nào là quyền của tôi! Tránh ra!”, tôi nhướng mày lên.

“Hiện giờ cô cần phải nghỉ ngơi”, Thôi Hy Triệt từ từ đi đến gần tôi, sau đó đột ngột nắm lấy cổ tay tôi, trong đáy mắt dường như có một ngọn lửa hung dữ đang thiêu đốt, “Là do Thiên Diệp đúng không?”

Bàn tay anh ta mỗi lúc một siết mạnh hơn, toàn cơ thể toát ra sức nóng của ngọn lửa phẫn nộ cháy bùng bùng.

Những cánh bướm trắng tinh trong suốt ấy vỗ cánh bay đến gần, nhưng vì không chịu được sức nóng nên bắt lửa bốc cháy, hóa thành những đốm sáng lấp lánh, khiến người ta không thể mở mắt ra.

“Thiên Diệp?”, tôi không rút được tay ra, hỏi bằng vẻ không hiểu.

“Không biết hay sao? Gã Phác Thiên Diệp đó đã ngấm ngấm thu thập được 55% cổ phần của Thiên Ảnh, đối với một người mua lại công ty này mà nói thì việc làm này hiện nay chính xác là một hành vi tạt sạt. Tuy nhiên hiện giờ cô đang rất vui mừng đúng không? Cuối cùng thì đã có thể thoát khỏi tôi, không cần phải vì sự cưỡng ép của tôi mà miễn cưỡng ở lại đây nữa.”

“Đúng!”, tôi trả lời ngay lập tức, ánh mắt lạnh lùng không thềm quan tâm đến bất cứ thứ gì.

Thôi Hy Triệt nhìn tôi như bị sốc, có vẻ không thể nào tin nổi sự quyết liệt của tôi.

Cuối cùng anh ta cũng bắt lực buông tay, miệng mấp máy như muốn giải thích: “Ái Ni, tất cả những việc xảy ra trong quá khứ không phải như cô nghĩ đâu...”

“Anh không cần phải nói với tôi trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, dù cho anh có nói, những vết thương đó cũng vẫn luôn như những vết thương mới gây đau đớn trong ký ức của tôi. Tôi đi đây, hy vọng sau này sẽ không gặp lại anh nữa.” Tôi lạnh lùng nói hết một mạch, khi cụp mắt xuống tình cờ nhìn thấy bàn tay Thôi Hy Triệt bị quần băng, máu vẫn thấm ra cả bên ngoài.

Anh ta bị thương khi nào vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Một nỗi lo lắng hơi gọn lên trong lòng, tôi cắn chặt môi, tự nói với mình nhất định phải cứng rắn, không để ý đến điều gì nữa.

Nhắc nhở mình như vậy, tôi cố làm ra vẻ lạnh lùng bước đi.

Trong căn nhà lại tiếp tục vang lên tiếng gót giày của tôi va xuống sàn đá.

Cộp, cộp, cộp!

Giòn tan và lạnh lẽo.

Mỗi tiếng đều như cắt sâu vào sàn nhà, khiến mặt sàn nứt ra những vệt thẳm không thể vượt qua.

Giọng nói của Thôi Hy Triệt từ đằng xa văng lại, mang theo một sự yếu đuối mong manh khiến người ta khó lòng nhận thấy: “Không thể cho chúng ta một cơ hội nữa hau sao? Cho anh cũng là cho em. Nếu như những chuyện xảy ra trong quá khứ giữa hai chúng ta đều là sự hiểu lầm, em có đón nhận anh một lần nữa hay không?”

Bước chân đang dứt khoát chợt dừng lại, trong tầm mắt tôi xuất hiện một đám cháy lớn khiến người ta nghẹt thở.

Ngon lửa điên cuồng nhảy múa, hung hăng thiêu rụi tất cả.

Thieu đốt đến sạch sành sanh chút do dự cuối cùng trong lòng tôi...

“Thế nhưng cái cơ hội mà anh nói ấy thực sự đã xảy ra trong quá khứ của tôi rồi, dù anh có giải thích đến thế nào, người tôi vô cùng yêu thương đã không thể quay trở lại bên tôi, thế nên nếu như anh có cảm thấy đau khổ thì đó cũng chỉ là sự quá báo mà anh đáng phải nhận thôi”. Tôi buông xõng một câu đầy tàn nhẫn, sau đó kéo va li đi khuất khỏi tầm mắt anh ta.

Thôi Hy Triệt, anh làm sao có thể dùng một câu nói để xóa đi mọi vết thương trong quá khứ?

Làm sao có thể?

Không đi xe, tôi kéo theo chiếc va li đi qua từng con phố.

Bước chân trong bóng tối lạnh giá dần dần trở nên máy móc, nhưng vẫn cứ hướng về phía nhà tôi mỗi lúc một gần hơn.

Giờ này chắc Chân Ni đã ở nhà rồi.

Dù vẫn sẽ bị con bé coi thường, nhưng cảm giác hai người nương tựa vào nhau vẫn thật là ấm áp.

Trời cuối cùng cũng sáng hẳn, những đám mây đen trong trái tim tôi cũng tan biến phần nào. Từ xa tôi đã trông thấy một bóng người đứng dưới cầu thang, cái bóng tạo thành một đường cong cô đơn ấy tỏa ra một hơi thở không thể buồn bã hơn.

Bóng người ấy soa mà quen thuộc, dường như đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong ký ức...

Dưới bóng cây đại thụ với những cành cao như vươn tới tận mây xanh, bóng người hào hứng vẫy tay rồi rít về phía tôi.

Trước vườn hoa lily sáng bừng trong đêm tối, anh lặng lẽ đứng đó chờ tôi đến.

Trước cổng võ đường Không Liên, bóng dáng cô độc của anh đứng thẳng dưới cơn mưa...

Những cảnh tượng ấy bỗng lần lượt trở nên tươi mới, gõ thẳng vào trái tim tôi.

“Thiên Diệp, sao anh lại ở đây?”

Ah nờ nụ cười rạng rỡ, nhưng nụ cười ấy nhợt nhạt và cứng nhắc: “Anh đang đợi em mà, em đi đâu thế?”

“À...”, tôi đột nhiên không biết phải trả lời ra sao, thế nên giải thích một cách ngu ngốc: “Mới sáng ra em đi lấy hành lý cho Chân Ni.”

“Thế à?”, mắt Thiên Diệp tối sầm lại, bàn tay nắm chặt lấy vật gì đó, dùng nhiều lực tới nỗi như dóc hết sức toàn thân.

Hình ảnh Thiên Diệp tinh thần sa sút như vậy khiến tôi cảm thấy đau lòng, khó chịu như đã mất đi hơi thở.

Tôi nhìn đi nơi khác, hỏi như không mấy quan tâm: “Là anh đang mua cổ phiếu của Thiên Ảnh à?”

“Phải. Anh hy vọng có thể giúp em...”

“Không cần đâu! Anh mau dừng lại đi.”

“Ái Ni...”

“Mau dừng hành động ngớ ngẩn đó lại đi.”

“...”, thân hình Thiên Diệp hơi run rẩy, có vẻ như đang hết sức kìm chế điều gì đó. Nhưng rồi khóe môi anh vẫn hé mở, nụ cười thoát ần thoát hiện như một bóng sương mờ nhanh chóng tan đi trong không khí.

Trái tim tôi bị nụ cười đó đâm vào đau nhói, tôi tránh sang một bên và đi lướt qua anh, vội vã tìm nơi thuộc về mình.

Nhà là cái vỏ bọc của tôi, ở đó tôi có thể tránh khỏi mọi cơn bão tố.

Khi thoát ra khỏi cái vỏ bọc ấy, tôi luôn bị tổn thương.

“Chân Ni?”, tôi mở cửa ra, chỉ thấy bên trong lộn xộn hết cả lên.

Chân Ni mặc chiếc váy ngủ bằng voan đứng trước cửa sổ, nụ cười đầy nhạo báng và gay gắt.

Gió thổi tung tóc con bé lên, nở thành những đóa hoa tường vi màu đen tuyệt đẹp trong không khí.

“Mộ Ái Ni, rốt cuộc người chị thích là ai kia chứ? Là Hội trưởng Triệt, người đã bỏ đi 5 năm trước hay là... Thiên Diệp, người đã đứng dưới kia chờ chị suốt cả đêm?”, Chân Ni cười với vẻ ngây thơ, dường như chỉ đơn thuần là đang nói về vấn đề thời tiết.

Cả đêm? Tôi hoảng hốt nhìn Chân Ni.

Nụ cười của Chân Ni càng trở nên phóng túng và rực rỡ: “Mới rồi quả là đã xem được một vở kịch hay, Phác Thiên Diệp thật đáng thương. Tôi nói với anh ta rằng chị đã chuyển đến nhà Hội trưởng Triệt ở rồi, anh ta có vẻ như vẫn không tin. Mới rồi chị đã nói dối anh ta đúng không? Ha ha, thật là đáng buồn, hết lần này đến lần khác bị chị đùa cợt như một tên ngốc.”

“Em im đi!”, tôi thờ dốc một cách khó khăn.

Thiên Diệp... anh ấy đã đợi tôi suốt cả đêm ư?

Thảo nào nụ cười đó lạnh giá đến thế, tê dại như thế.

“Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đúng là đồ ngốc...”, thoáng chốc trong đầu tôi trở nên trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất nụ cười nhợt nhạt của anh, nước mắt không thể nào ngăn nổi cứ vậy tuôn ra ào ạt, “Thiên Diệp... Thiên Diệp...”

Sao lại ngớ ngẩn như vậy? Không còn việc gì để làm nữa à? Sao lại đi mua cổ phiếu của Thiên Ảnh như để tự sát vậy?

Vì sao lại đứng ở tầng dưới đợi em suốt cả đêm?

Vì sao không vạch trần lời nói dối của em?

Đáp án của những câu hỏi ấy dần dần hiện ra, đè nặng lên cơ thể tôi như một quả núi.

“Thiên Diệp...”, tôi quay người chạy xuống cầu thang, bước chân mỗi lúc một sai dài.

Không thấy nữa rồi, Thiên Diệp đã đi rồi hay sao?

Nhìn theo con đường trống hất, tôi hơi hoảng hốt tìm khắp xung quanh.

Anh ở đâu, Thiên Diệp?

Anh đang ở đâu? Xin lỗi anh!

Không biết đi trong bao lâu, cũng không biết rốt cuộc đã đi đến tận đâu, trước mắt tôi bỗng hiện ra một vườn hoa lily. Những đóa hoa có màu vàng tươi rực rỡ nhưng khi ấy lại hơi âm trầm, giống như nụ cười của Thiên Diệp.

Tôi đang ngẩn ngơ nên không may va phải một người đang cầm máy quay phim.

“Xin lỗi”, tôi vội vàng xin lỗi, nhưng trong lòng vẫn còn đầy nghi hoặc: hiện giờ là mùa đông, sao có thể có hoa lily được?

“Làm gì đi đường cũng không chú ý thế, đúng vừa rồi lại phải quay lại rồi”. Người đó có vẻ hơi cáu bẳn rút rút tóc trên đầu, quay sang dặn những người xung quanh: “Để cho nhân vật nam chính và nữ chính nghỉ một lúc. Ngoài ra nói với trợ lý sau khi quay xong, đưa những bông hoa này vào trong nhà kính, cảnh quay ngày mai còn phải dùng nữa đấy.”

Hóa ra những bông hoa tươi đẹp đó chỉ là đạo cụ quay phim, tôi khẽ thở dài một hơi. Không gian xung quanh là một màu nhợt nhạt u sầu, khiến mắt tôi có cảm giác râm rút.

Trong khoảnh khắc, những bông hoa tuyết trắng xóa chợt bay ợp trời.

Cảnh tượng quen thuộc trong miền ký ức chợt hiện ra ngay trước mắt – gặp lại Thiên Diệp trong vườn hoa lily rực rỡ, cơn mưa tuyết rơi xuống để đáp ứng nguyện ước chỉ buộc miệng nói ra của tôi...

“Thiên Diệp?”

Là tôi đã nhìn nhầm ư? Bóng người cao gầy đứng ngược sáng dưới bầu trời là tà tuyết rơi ấy là Thiên Diệp ư?

Chiếc áo sơ mi màu trắng lấp lánh những ánh sáng trang nhã, mái tóc bị gió thổi tung trong thanh thoát vô cùng.

Còn cả nụ cười đầy mê hoặc như một chú thiên tinh đó nữa...

“Thiên Diệp!”, tôi nhìn chăm chú vào anh.

Những bông hoa tuyết trên bầu trời, những cánh hoa lily đang lay động trong gió khi ấy chợt dừng hết lại, chỉ còn Thiên Diệp bước đi những bước uyển chuyển đến gần tôi.

Chậm rãi, từ từ.

Không cảm thấy được sự dịch chuyển của thời gian.

“Đêm qua...”, tôi định giải thích, nhưng bị ngón tay ấm nóng của anh đặt ngay trước miệng.

“Không cần phải nói gì nữa cả.”

Anh nhìn chăm chăm vào tôi, trong đáy mắt trào lên một tình cảm sâu sắc, sau đó vòng tay ôm lấy tôi mà không hề báo trước.

“Thiên Diệp?”, tôi hơi giằng co để thoát ra vì ánh mắt khác thường của những người xung quanh.

“Ái Ni, lạnh quá”, Thiên Diệp không bỏ tay ra.

Khi ấy tôi mới cảm thấy cơ thể anh thực sự rất lạnh. Cả đêm hôm qua anh đứng dưới nhà chờ tôi thì làm gì mà không lạnh cơ chứ?

Tôi kim không nổi nổi đầu nhói trong tim, thôi không chống lại nữa mà để mặc mình ôm lấy anh.

“Ái Ni”, Thiên Diệp dồn hết trọng lượng toàn cơ thể mình lên người tôi, nói bằng thứ giọng mềm mại như một đứa trẻ con: “Ái Ni, vì sao khi đang ôm em mà anh vẫn thấy lạnh đến thế?”

“VẬY À?”, tôi đưa tay ôm lấy tấm lưng rộng rãi rắn chắc của anh, “Mau về nhà tắm nước nóng rồi thay quần áo đi.”

Tôi muốn thoát khỏi vòng tay anh, nhưng hai cánh tay anh vẫn ôm siết lấy tôi không chịu buông.

“Thiên Diệp?”, tôi chau mày, “Anh không buông tay ra thì em không khách khí nữa đâu đấy.”

“Ái Ni”, Thiên Diệp dịu dàng gọi tên tôi, sau đó lặng trầm một lúc, nói: “Vì sao rõ ràng em ở rất gần, nhưng anh lại cảm thấy em ở rất xa anh kia chứ?”

Giọng nói của anh còn phiêu diêu hơn cơn gió, mang theo một nỗi buồn thương mà người ta không sao nắm bắt được.

Cơn gió cuốn theo nỗi buồn thương dịu dàng đó bao vây lấy tôi, khiến tôi đột nhiên không thể nói thành lời.

Những ngón tay vì không gánh vác nổi mối chân tình sâu sắc ấy nên dần dần co rút lại.

Phù...

Dường như tôi đã quên mất từ lâu rằng trái tim được bao bọc bởi những thứ cơ mềm mại, chứ không phải là gang thép.

Thế nên cho dù mình có làm ra vẻ cứng rắn, cuối cùng cũng vẫn bị phá vỡ.

Thiên Diệp, rõ ràng là muốn bảo vệ anh, rõ ràng là không muốn làm cho anh bị tổn thương, rõ ràng là hy vọng anh được hạnh phúc thật nhiều...

Thế nhưng...

“Cái mà em cho là sự che chở ấy, người ta không hiểu được, cứ như thế sẽ làm tổn thương đến chính người mà em quan tâm.”

“Câu này được viết trong một cuốn sách, anh không hiểu lắm, nhưng mà, em yêu à..., nhất định là em hiểu. Ha...”

Là như vậy ư?

Tôi đã làm sai rồi đúng không?

Kết!!!

Tiếng phanh xe chói tai.

Một chiếc Porsche màu xanh lam đỗ xích trước cổng biệt thự nhà họ Thôi, Hy Triệt mang theo vẻ lạnh lùng băng giá bước xuống xe, người làm xếp thành hai hàng ngay ngắn, cúi đầu chào một cách trang trọng.

“Chào mừng thiếu gia về nhà”, đội Thôi Hy Triệt đi đến gần, tất cả cùng lên tiếng.

Người quản gia nước mắt vòng quanh đi theo sau lưng Thôi Hy Triệt, thấp giọng nói: “Thiếu gia, cuối cùng cậu cũng đã về nhà rồi. Mấy năm qua phu nhân luôn nhớ đến cậu, hy vọng cậu có thể quay về tiếp quản cơ nghiệp của gia đình...”

“Bà ấy ở đâu?”, những tảng băng phủ kín tâm trạng của Thôi Hy Triệt có vẻ như không hề tan đi một chút nào.

“Phu nhân hôm qua về hơi muộn, hiện giờ có lẽ vẫn đang nghỉ ngơi”, người quản gia theo Thôi Hy Triệt vào đến phòng khách, hỏi: “Thiếu gia đã ăn sáng chưa, nếu chưa để tôi bảo người làm lập tức dọn lên món cậu thích ăn nhất...”

“Đủ rồi, tôi muốn gặp bà ta ngay bây giờ!”

“Thiếu gia!”

Người quản gia cảm thấy tâm trạng Thôi Hy Triệt có vẻ đang bị kích động nên muốn lựa lời khuyên giải. Thế nhưng trên tầng 2 đã vang lên tiếng kêu đầy vui mừng và kinh ngạc...

“Triệt, con đã về rồi à?”

Thôi Hy Triệt ngược mắt lên, nhìn thấy người mẹ đã 5 năm không gặp. Người phụ nữ có vẻ đẹp cao sang, điểm trang nhẹ nhàng đó đứng trước tay vịn cầu thang tầng 2, đường cong lạnh lùng của đôi mắt dường như hơi trĩu xuống, lộ rõ dấu vết của tuổi tác, nhưng thần thái cao ngạo đó vẫn giống hệt như trước đây, giống như một con dao quý giá, sắc nhọn và lạnh tanh.

Ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, đều mang sức mạnh uy hiếp đối phương.

Dường như đó là một trận so sánh lực lượng, ai từ bỏ trước thì đó là người thua cuộc.

“Rốt cuộc mẹ đã làm gì với Mộ Ái Ni?”, Thôi Hy Triệt cố hết sức nén lại cơn phẫn nộ đang ẩn kín trong ngực mình, “5 năm trước, rốt cuộc mẹ đã làm gì với Mộ Ái Ni, nói đi!”

Dưới sức ép vô cùng đáng sợ đó, mẹ Thôi Hy Triệt đi những bước đều đều chậm rãi xuống nhà, khi lướt qua anh, chỉ liếc nhìn anh bình thản: “Mấy năm liền không gặp nhau rồi, bây giờ vừa gặp mẹ mình, đã muốn nhắc đến chuyện đưa con gái đó ư?”

“Đưa con gái đó? Xin mẹ hãy tôn trọng người con thích một chút được không?”, Thôi Hy Triệt đi theo bà Bạch Lâm vào phòng khách.

“Tôn trọng? Nó đã cướp mất con bên cạnh mẹ, thậm chí khiến cho con đối đầu với mẹ, những thứ đó khiến mẹ không thể nào tha thứ được”, bà Bạch Lâm bình thản vẫy tay, người quản gia lập tức dọn đồ gia nhân mang hai suất đồ ăn sáng lên.

“Đủ rồi, thế nên mẹ thừa nhận 5 năm trước đã tìm cách tước bỏ tiền học bổng của Mộ Ái Ni, dùng các quan hệ để đóng cửa văn phòng nghiên cứu của bố cô ấy, thậm chí còn cho người hại chết bố cô ấy, khiến Ái Ni và bố rơi vào cảnh chia lìa đau đớn đó ư?”, Thôi Hy Triệt vung tay đập vỡ lọ hoa trên bàn.

“Cái chết của bố nó là một sự cố. Những việc khác, mẹ không phủ nhận, mà mẹ làm như vậy đều là muốn tốt cho con cả”. Bà Bạch Lâm nhướn mày lên một cách thần nhiên.

Người quản gia định nói gì lại thôi, vẫy tay ra hiệu cho gia nhân nhanh chóng giải quyết những mảnh vỡ trên mặt sàn, đồng thời đến gần Thôi Hy Triệt hạ giọng giải thích: “Cái chết của bố Mộ Ái Ni thực sự là một sự cố, cảnh sát cũng đã điều tra rồi. Có lẽ cô Ái Ni đã hiểu lầm, cậu không nên trách phụ nhân.”

“Đi ra! Ở đây không cần ông giải thích”, bà Bạch Lâm nghiêm giọng nói, người quản gia lập tức cung phụng đi ra.

Trong phòng khách sang trọng và trống trải chỉ còn lại hai mẹ con họ.

Vượt qua quãng thời gian của 5 năm, tất cả mọi ân oán triền miên dường như đã quay về điểm xuất phát.

“Ngồi xuống đây đã, ăn sáng với mẹ một chút nào”, bà Bạch Lâm thờ dãi, cặp lông mày đã mất đi khí chất cao ngạo, bị một sự mệt mỏi mơ hồ che lấp, “con đã cảm nhận được sự đau khổ chia lìa bố con của con bé đó, tại vì sao không thể cảm nhận được sự chịu đựng mà một người làm mẹ như ta phải trải qua chứ?”

“Mẹ không hề quan tâm, chẳng phải sao?”, Thôi Hy Triệt giấu cơn sự yếu đuối của bà.

Vì sao giờ đây còn ra bộ đau khổ như vậy?

Chẳng phải từ trước đến nay bà ta không cần đến anh hay sao?

“Triệt, chính là vì quan tâm đến con, thế nên mẹ mới không để một đứa nghèo khó như cô ta trở thành chướng ngại trong cuộc đời con! Cô ta sẽ hủy hoại tất cả của con!”, bà Bạch Lâm trở nên kích động, bỏ đôi đũa bằng bạc xuống.

“Không, là mẹ đã hủy hoại con, hủy hoại niềm hạnh phúc của con.” Thôi Hy Triệt tuyên bố như một bậc vương giả, “Bây giờ con đã về rồi, con sẽ không để mẹ làm hại đến cô ấy nữa!”

Nói dứt lời, Thôi Hy Triệt quay người bỏ đi.

Tất cả ánh sáng trong phòng khách dường như cũng bị những bước chân dứt khoát của anh cuốn theo, khắp không gian chỉ còn lại một màu xám tro buồn bã.

Và cả sự cô đơn...

Bà Bạch Lâm nắm chặt tay lại, run rẩy nói: “Đừng đi nữa, con là con trai mẹ, vĩnh viễn là như thế!”

Dù khoảng cách có xa đến thế nào, dù anh có trốn tránh thế nào, bất luận anh có căm hận bà ấy hay không...

Suốt đời này, anh vẫn không thể thoát khỏi thế giới của bà ấy.

Ánh mặt trời nhàn nhạt phá vỡ tầng mây dày đặc, dịu dàng vuốt ve trên má Hy Triệt.

Đôi mắt màu xanh sâu thẳm khiến người ta không thể nhìn thấu suốt ấy phát ra một luồng ánh sáng đầy quyền uy không thể ngăn cản nổi của bậc vương giả.

Đôi môi mím chặt mang một vẻ cố chấp khác thường.

Mộ Ái Ni, từ giờ trở đi, anh sẽ không để em bị tổn thương hơn nữa.

Anh nhất định sẽ đưa em quay về bên anh...

“Chị, mua giúp em tờ tạp chí được không?”, Chân Ni đứng bên cửa sổ như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Là tạp chí Ngôi sao đúng không?”

Từ sau khi xuất viện Chân Ni luôn ngoan ngoãn ở nhà. Từ sau khi tôi và Thiên Diệp giải quyết được sự hiểu lầm đến nay, đây là lần đầu tiên con bé nói chuyện với tôi.

“Ừm”, Chân Ni gật gật đầu.

Tôi đặt quyển cầm nang các món điểm tâm trong tay xuống, trả lời: “Được rồi, chị sẽ quay lại ngay.”

Xuống đến tầng dưới, tôi không kìm nổi ý muốn nhìn lên cửa sổ tầng trên.

Chân Ni vẫn đứng nguyên ở đó, vì ánh nắng phản quang nên tôi không thể nhìn rõ ánh mắt con bé, chỉ thấy lò mờ đôi môi nó khẽ cong lên.

Chân Ni đang cười ư?

Tôi ngạc nhiên vẫy tay với nó, nhưng khi niềm vui còn chưa kịp lan rộng ra trên khuôn mặt, những ánh đèn flash chớp lóe liên hồi trước mặt đã khiến tôi đau nhức mắt.

Một đám người từ đâu lao đến vây quanh tôi, giờ những chiếc máy ảnh đen sì lên chiếu thẳng vào khuôn mặt không hề được phòng bị của tôi.

“Là Mộ Ái Ni. Xin hỏi cô và Chân Ni có đúng là chị em ruột không? Vì sao chưa bao giờ nghe thấy Chân Ni nhắc tới điều này?”

“Liệu có phải quan hệ giữa hai người vẫn không được tốt như dư luận bàn tán không?”

“Giữa cô và người thanh niên quý tộc bí ẩn Thôi Hy Triệt có quan hệ gì? Người mà Chân Ni từng nói là thích đó có phải anh ta không?”

“Xin cô trả lời câu hỏi của chúng tôi, Mộ Ái Ni.”

Vô vàn câu hỏi khiến người ta không kịp thở đồ dồn xuống như đá lở, làm cho tôi xây xẩm mặt mày.

Lấy tay che lên cao để tránh những ánh đèn flash chói mắt, tôi mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như đóa hoa tường vi phía sau tấm kính cửa sổ trên tầng hai đang nở một nụ cười rực rỡ. Đột nhiên mắt tôi rơi vào một màn sáng trắng.

Một giọt nước lặng lẽ rơi ra từ khóe mắt, bị tôi giấu đi giữa những ngón tay.

Chân Ni, là em cố ý làm vậy đúng không?

Biết thừa là bên dưới có cánh phóng viên, thế nên mới mượn cơ để đẩy chị vào vòng vây của họ.

Thế nên thái độ hiền hòa mới rồi của em...

Cũng là có dụng ý riêng?

“Tránh ra!”, một giọng nữ đầy sức mạnh cất lên cắt ngang những tạp âm đang quấy nhiễu xung quanh chợt ập vào tai tôi.

Bốn bề đột nhiên trở nên yên tĩnh, những ống kính đó tạm thời thôi không chiếu thẳng vào tôi nữa mà quay sang phía cô gái lạ hoắc vừa bất ngờ xuất hiện.

“Mấy phóng viên đáng ghét các người khiến cho bạn tôi mất cả nhân quyền, rơi vào cảnh khốn khổ, nếu còn không để cho cô ấy tự do, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Ở phía sau cùng của đám phóng viên, một người con gái đứng dưới ánh nắng như một nữ anh hùng, sau đó hiên ngang lẫm liệt đi đến trước mặt tôi.

“Hạ Nhạc Huyền?”, tôi khẽ kêu lên.

“Mau đi thôi!”, cô ấy nắm lấy tay tôi, kéo tôi rào bước đi trong sự ngạc nhiên sững sờ của đám phóng viên, “Ha ha ha, sao hả? Lời thoại trong mấy bộ phim truyền hình trên ti vi nghe cũng được đấy chứ?”

Cuối cùng cũng thoát được khỏi đám phóng viên phiền phức đó, tôi dừng bước lại: “Đúng là như vậy, đúng là như vậy.”

“Sao hả? Rất oách phải không?”, Hạ Nhạc Huyền hỏi với vẻ hơi đắc ý.

“Không, quả là ngây ngô”, tôi nén giọng cười.

Ha ha, đám phóng viên đó quả là ngốc nghếch, chắc là sau khi phản ứng trở lại bình thường sẽ tức đến mức nhảy cẫng lên cho mà xem.

Tôi cảm động nhìn Hạ Nhạc Huyền đang khom lưng cười tới mức lộ hết cả hàm răng trắng. Làn da cô ấy mang màu nâu khỏe khoắn, nụ cười rạng rỡ hệt như dòng nước biển trong vắt tràn lên nhấn chìm bờ cát trắng xóa ở bãi biển Maldives

Trong mát và thư thái.

Trong tiệm bánh ngọt

“Ái Ni, hôm nay cậu có thể thành thực trả lời một câu hỏi của mình hay không?”, Hạ Nhạc Huyền dùng hai ngón tay kẹp chiếc ống hút rồi vẽ thành một vòng tròn bên trong chiếc cốc đựng nước bạc hà màu xanh non, sau đó dùng ngón khí hết sức trịnh trọng để hỏi tôi.

“Ừm?”, tôi bình thản đáp lời, cảm thấy không khí xung quanh bất giác trở nên căng thẳng hơn tự bao giờ.

“Như trên báo nói ấy, người cậu thích là Thôi Hy Triệt ư?”, Hạ Nhạc Huyền nhìn tôi hơi lo lắng, những ngón tay đã dừng lại.

“...”, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hai đôi mắt bất chợt nhìn thẳng vào nhau không hề lảng tránh.

Tôi lặng lẽ hồi lâu, sự chờ đợi, thất vọng và căm ghét trở nên sâu sắc hơn trong mắt Hạ Nhạc Huyền, khiến ánh mắt cô ấy nhìn thẳng vào tôi mang theo cả sự thù ghét.

Nụ cười của Hạ Nhạc Huyền trong mát và thư thái.

Sự căm ghét của cô ấy cũng trong mát, nhưng khiến tôi đau lòng không thể nào tả nổi.

“Nhạc Huyền, mình biết cậu lo lắng cho Thiên Diệp, nhưng quan hệ giữa mình, Thiên Diệp và cả Thôi Hy Triệt không đơn giản như cậu nghĩ đâu”, tôi muốn giải thích với cô ấy, nhưng đầu óc đang là một mớ hỗn độn, không thể nào sắp xếp nổi cảm xúc.

“Đủ rồi, vốn không cần phải làm ra vẻ phức tạp như thế”, Hạ Nhạc Huyền cắt ngang lời tôi, lấy từ trong ba lô ra một tờ báo. Bức ảnh nằm chính ỳnh ngay trên trang nhất là cảnh Thôi Hy Triệt đang bế tôi ra khỏi trường quay hôm thi làm điểm tâm, “Mình không muốn biết quan hệ giữa Mộ Ái Ni và Thôi Hy Triệt là gì, nhưng mình hy vọng cậu có thể thẳng thắn nói với mình rằng cậu có thích anh ta hay không?”

Tôi cầm lấy tờ báo trong trạng thái hoảng hốt, những dòng chữ lớn được xếp ngay ngắn lọt vào tầm mắt.

“Công chúa Thiên Ảnh Chân Ni mới đây đã tiết lộ người cô vẫn luôn thích chính là Thôi Hy Triệt, người thanh niên quý tộc trẻ tuổi và bí ẩn mà mọi người vẫn đang phỏng đoán, tuy nhiên vì một số nguyên nhân nào đó nên hai người yêu thương nhau đã bị chia cách 5 năm. Theo nguồn đáng tin cậy, nguyên nhân mà cô không muốn nói đến đó chính là việc chị gái mình, Mộ Ái Ni dính dáng vào!...”

Vậy thì kết quả cuộc thi điểm tâm mà Mộ Ái Ni có tham gia hôm trước không còn gì đáng hồi hộp nữa, người giành ngôi vị quán quân mặc định sẽ xuất hiện?...

Trong 5 năm qua, vị thần hộ mệnh bí ẩn, người luôn ở bên cạnh bảo vệ cho Mộ Ái Ni lại chính là thiên tài piano quốc tế Phác Thiên Diệp, rốt cuộc chân tướng sự việc ra sao...”

...

Tôi đột ngột đứng phắt dậy, giận dữ nắm chặt bàn tay lại.

Cảm giác hiện giờ của tôi là bị lột sạch quần áo trước mặt đông người, trần trụi từ đầu đến chân, đứng đó cho người ta bình phẩm.

“Thế nên cậu cũng đến đây chất vấn mình như những kẻ không biết tí gì đó ư? Xin lỗi cậu, mình không thể nào trả lời được. Không, có lẽ phải nói là, mình không cần thiết phải trả lời”. Tôi lạnh lùng buông ra câu đó, chuẩn bị bỏ đi.

“Đợi đã!”, Hạ Nhạc Huyền cũng đứng dậy, nắm lấy cánh tay tôi, “Mộ Ái Ni, mình không giống bọn họ. Mình không hề quan tâm đến chuyện yêu đương trước kia của cậu, hoặc là mối tình tay ba lộn xộn nào đó, nhưng mình quan tâm đến...”

“Phác Thiên Diệp!”, tôi liếc nhìn cô ấy bằng ánh mắt lạnh ngắt, tiếp lời luôn.

“Cậu...”, Hạ Nhạc Huyền kinh ngạc nhìn tôi.

“Mình biết cậu thích Thiên Diệp, nhưng... dù cậu có thích Thiên Diệp, cũng không có quyền chấp vấn mình!”, tôi mím môi lại, cười mà như không cười.

Hạ Nhạc Huyền, là vì cậu thích Thiên Diệp nên mới đến gần mình hay sao?

Là vì Thiên Diệp nên mới trở thành bạn của mình?

Bây giờ cũng vì Thiên Diệp mà cậu muốn lột trần trụi mình trước mặt cậu ư?

Trái tim tôi bỗng cảm thấy hơi lạnh lẽo, Hạ Nhạc Huyền mới rồi còn cười rất thoải mái và hồn nhiên bỗng chốc trở nên cách xa tôi vời vợi, xa đến mức tôi không thể nào tiếp cận được.

Hạ Nhạc Huyền thở dài một tiếng, bàn tay giữ cánh tay tôi buông rời ra, rơi xuống mặt bàn.

“Nếu như không phải vì mình, mà là vì... Thiên Diệp thì sao?”

Thiên Diệp... Một luồng sáng trắng xóa tức mắt quét qua trước mặt tôi, hình thành nên một trắng trắng mênh mang, trong tai cũng vang lên những tiếng ầm ầm ngân gọn.

Toi quay lại chỗ ngồi, ngẩn người ra không biết phải làm gì.

Cảm tưởng như mình đang đứng giữa một đám lá quay cuồng trong cơn gió, bay tan tác tứ tung, hoàn toàn mất phương hướng.

“Mình không mong chờ cậu có thể thay đổi quyết định hoặc là sự lựa chọn của cậu”, Hạ Nhạc Huyền cười vói về tự giễu mình, “Rốt cuộc thì mình cũng chẳng là gì của cậu. Nhưng Thiên Diệp thì không giống thế, đối với anh ấy cậu là tất cả sự sống. Sự do dự của cậu đối với anh ấy mà nói, giống như một hành động gây tổn thương. Đó là chưa nói, nếu như cậu lại còn lựa chọn Thôi Hy Triệt, Thiên Diệp... Thiên Diệp...”, Hạ Nhạc Huyền nhìn xuống, giọt nước mắt lấp lánh trên mi lấp lánh ánh sáng dịu dịu.

Tôi trở nên trầm mặc, trong lòng còn thấu hiểu sự đau khổ mà Thiên Diệp phải chịu đựng rõ rệt hơn bất cứ người nào.

“Hôm nay khi mình xem được tờ báo này, cậu có biết không? Mộ Ái Ni, trong giờ khắc ấy, mình còn nảy ra ý định giết chết cậu”, Hạ Nhạc Huyền nhìn thẳng vào tôi bằng ánh mắt sắc hơn bao giờ hết, “Cảm giác mong muốn cậu chết đi đó mỗi lúc một mạnh mẽ, thế nhưng mình đã biết quá rõ rằng nếu như cậu biến mất, người đau khổ tột cùng rốt cuộc lại là Thiên Diệp.”

Giết chết tôi? Tôi kinh ngạc mở to mắt, không dám tin rằng người bạn biết mình từ ngày nhỏ đang ngồi trước mặt lại căm hận mình đến vậy.

Dưới ánh mặt trời bao phủ khắp toàn thân, Hạ Nhạc Huyền trông cô chấp biết bao, buồn bã biết bao.

Một cảm giác thất vọng vô cùng mạnh mẽ đột nhiên lan tỏa trong lòng tôi.

Hạ Nhạc Huyền, Hạ Nhạc Huyền thích ăn quýt với nụ cười tươi như hoa hướng dương;

Hạ Nhạc Huyền vẫn luôn ở bên an ủi tôi sau khi bỏ qua đời;

Hạ Nhạc Huyền dù cho thời gian có trôi đi vẫn nhớ chọn gửi cho tôi một tấm bưu thiếp dù đang lang thang ở nơi nào đó trên trái đất.

Vậy mà giờ đây...

Cô ấy nói muốn giết chết tôi!

Hạ Nhạc Huyền nói muốn giết tôi!

“Mình không thể nào lay chuyển được tình cảm của Thiên Diệp, không thể thay thế cậu để đem đến hạnh phúc cho anh ấy, tất cả điều đó không phải là vì cậu”, Hạ Nhạc Huyền dừng lại một chút, giọt nước trong veo ở mắt cuối cùng cũng lăn dài trên má.

Tách!

Rơi xuống đất thành một đóa hoa.

Hạ Nhạc Huyền hít sâu một hơi, dường như đã dốc hết sức lực toàn thân để nói với tôi: “Mà là vì tình yêu của Thiên Diệp đối với cậu... quá sâu đậm”

“...” tim tôi chợt run lên khe khẽ, tôi cơ bản không thể nói ra một tiếng nào.

Vô vàn cơn gió thổi ủa vào từ tứ phía, những sợi tóc trên trán bị gió thổi tung lên.

Không khí mỗi lúc một mỏng hơn, mỗi lúc một ngột ngạt hơn.

Một chuyện mà mình vốn bỏ qua không để ý nay bị người khác vạch trần trụi tui, tôi không hề phòng bị trước nên giờ hoảng hốt không biết phải đối diện với nó thế nào.

Trong tầm mắt đã trở nên mờ lung bỗng xuất hiện hình ảnh Thiên Diệp, thoát ần thoát hiện hệt như chớp điện.

Anh nở nụ cười quen thuộc, nụ cười sáng rực rỡ nhất trên đời.

Nhưng lại rực rỡ tới mức buồn thương...

“Cậu như thế này thực sự vô cùng quá đáng, Mộ Ái Ni. Nhưng hiện giờ cậu phải đưa ra quyết định thôi, nếu còn làm tổn thương đến Thiên Diệp, mình sẽ không tha thứ cho cậu. Nói xong, Hạ Nhạc Huyền đứng dậy đi thẳng.

Từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn Hạ Nhạc Huyền từ phía sau lưng, mỗi lần đến sân bay tiễn cô ấy ra nước ngoài, cô ấy đều bắt tôi và Thiên Diệp quay người đi về trước, nói rằng không muốn người khác nhìn thấy bóng cô lúc ra đi.

Còn bây giờ Hạ Nhạc Huyền không hề do dự bỏ đi trước mặt tôi, liệu có phải muốn nói rằng người bạn duy nhất bấy lâu nay vẫn ở bên tôi cuối cùng cũng đã quay lưng lại...

“Trời đất bỗng tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em.... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em...”, tiếng chuông điện thoại của tôi chợt vang lên từng hồi, cho tới khi nhân viên phục vụ ra hiệu rằng tôi làm ồn ảnh hưởng tới những người khách khác, tôi mới chậm chạp mở điện thoại ra.

“A lô!”

“A lô, chào cô! Là Mộ Ái Ni phải không ạ?”

“Phải.”

“À, tôi ở ban tổ chức cuộc thi làm điểm tâm, xin chúc mừng cô, cô đã giành giải nhất trong cuộc thi, đúng 3 giờ chiều mời cô đến đài truyền hình để tham dự lễ trao giải.”

“Tôi không muốn đến đó.”

Nói xong, tôi dập pạch điện thoại vào.

Tôi giành giải, lại còn giải nhất nữa chứ!

Tất cả có vẻ giống như trên báo chí đã đưa, tôi đã trở thành người chiến thắng “mặc định” hay sao? Vốn mong đợi giải thưởng này biết bao nhiêu, mang theo bao nhiêu nhiệt tình để đến dự thi, nhưng khi nghe kết quả này tôi hoàn toàn không thấy hứng thú một chút nào.

Chương điện thoại lại tiếp tục vang lên, vẫn là số máy khi nãy gọi đến.

Vừa mới định tắt máy, trong đầu đột nhiên hiện lên lời Hạ Nhạc Huyền nói.

Cậu thích Thôi Hy Triệt phải không?

Mình không hề quan tâm đến chuyện yêu đương lộn xộn trước kia của cậu, nhưng mình quan tâm đến...

Hiện giờ cậu phải đưa ra quyết định thôi...

Trong lòng tôi chợt hạ quyết tâm, nên tay nhấn vào nút nhận cuộc gọi.

“A lô, cô Mộ Ái Ni, mời cô đến...”

Tôi cất ngang giọng nói đầy lo lắng bên đó, nói một cách bình tĩnh: “Tôi sẽ đến.”

Điệu nhạc blues trẻ nải vang lên trong tiệm bánh, giống như âm thanh của tiếng sóng thủy triều, mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả.

Ánh nắng mỏng mảnh chiếu trên mặt tôi, giống hệt như bàn tay của Thượng đế đang ve vuốt, dịu dàng nhưng tàn khốc.

Tôi khép hai mắt lại, nhìn thẳng lên bầu trời bên ngoài cửa sổ, mái tóc khẽ bay lên trong gió.

Tôi nên đưa ra quyết định nào đây?

Nếu như có thể khiến người mà tôi quan tâm đến vui lòng, vậy thì đó chắc là một quyết định đúng đắn rồi. “Cậu như thế này thực sự vô cùng quá đáng, Mộ Ái Ni. Nhưng hiện giờ cậu phải đưa ra quyết định thôi, nếu còn làm tổn thương đến Thiên Diệp, mình sẽ không tha thứ cho cậu. Nói xong, Hạ Nhạc Huyền đứng dậy đi thẳng.

Từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn Hạ Nhạc Huyền từ phía sau lưng, mỗi lần đến sân bay tiễn cô ấy ra nước ngoài, cô ấy đều bắt tôi và Thiên Diệp quay người đi về trước, nói rằng không muốn người khác nhìn thấy bóng cô lúc ra đi.

Còn bây giờ Hạ Nhạc Huyền không hề do dự bỏ đi trước mặt tôi, liệu có phải muốn nói rằng người bạn duy nhất bấy lâu nay vẫn ở bên tôi cuối cùng cũng đã quay lưng lại...

“Trời đất bỗng tối tăm, tất cả mọi thứ trên thế giới đột nhiên biến mất, anh nhớ đến em.... Anh hiểu rằng, không thể rời xa được tình yêu của em...”, tiếng chuông điện thoại của tôi chợt vang lên từng hồi, cho tới khi nhân viên phục vụ ra hiệu rằng tôi làm ồn ảnh hưởng tới những người khách khác, tôi mới chậm chạp mở điện thoại ra.

“A lô!”

“A lô, chào cô! Là Mộ Ái Ni phải không ạ?”

“Phải.”

“À, tôi ở ban tổ chức cuộc thi làm điểm tâm, xin chúc mừng cô, cô đã giành giải nhất trong cuộc thi, đúng 3 giờ chiều mời cô đến đài truyền hình để tham dự lễ trao giải.”

“Tôi không muốn đến đó.”

Nói xong, tôi dập pạch điện thoại vào.

Tôi giành giải, lại còn giải nhất nữa chứ!

Tất cả có vẻ giống như trên báo chí đã đưa, tôi đã trở thành người chiến thắng “mặc định” hay sao? Vốn mong đợi giải thưởng này biết bao nhiêu, mang theo bao nhiêu nhiệt tình để đến dự thi, nhưng khi nghe kết quả này tôi hoàn toàn không thấy hứng thú một chút nào.

Chương điện thoại lại tiếp tục vang lên, vẫn là số máy khi nãy gọi đến.

Vừa mới định tắt máy, trong đầu đột nhiên hiện lên lời Hạ Nhạc Huyền nói.

Cậu thích Thôi Hy Triệt phải không?

Mình không hề quan tâm đến chuyện yêu đương lộn xộn trước kia của cậu, nhưng mình quan tâm đến...

Hiện giờ cậu phải đưa ra quyết định thôi...

Trong lòng tôi chợt hạ quyết tâm, nên tay nhấn vào nút nhận cuộc gọi.

“A lô, cô Mộ Ái Ni, mời cô đến...”

Tôi cất ngang giọng nói đầy lo lắng bên đó, nói một cách bình tĩnh: “Tôi sẽ đến.”

Điệu nhạc blues trẻ nải vang lên trong tiệm bánh, giống như âm thanh của tiếng sóng thủy triều, mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả.

Ánh nắng mỏng mảnh chiếu trên mặt tôi, giống hệt như bàn tay của Thượng đế đang ve vuốt, dịu dàng nhưng tàn khốc.

Tôi khép hai mắt lại, nhìn thẳng lên bầu trời bên ngoài cửa sổ, mái tóc khẽ bay lên trong gió.

Tôi nên đưa ra quyết định nào đây?

Nếu như có thể khiến người mà tôi quan tâm đến vui lòng, vậy thì đó chắc là một quyết định đúng đắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lời Xin Lỗi Đến Muộn 5 Năm

3 giờ chiều. Trường quay trực tiếp tại đài truyền hình.

Khi người dẫn chương trình nhìn thấy tôi, trên mặt anh ta nở một nụ cười như trút đi gánh nặng. Trên bàn Hội đồng thẩm định, Chân Ni mang cặp kính râm sang trọng nên rất khó đoán được thần sắc, còn đôi mắt xanh sâu thẳm đầy ma lực của Thôi Hy Triệt mang một tâm trạng phức tạp nào đó không hiểu được.

Những áp lực lớn đó ập đến phía tôi, khiến tôi đột nhiên không dám bước tiếp lên. Tuy nhiên sóng truyền hình trực tiếp ở trường quay đã bắt đầu đếm ngược.

Năm...

...

Hai...

Một...

“Cô làm sao thế?”, không biết từ lúc nào Thôi Hy Triệt đã đến sát bên tôi, thấp giọng xuống hỏi với vẻ lạnh lùng, “Nếu như không muốn tham gia thì đi về nghỉ đi.”

Tim hơi rung lên, tôi ngược mặt nhìn anh ta, ánh mắt trở nên phức tạp: “Đây là quyền của anh chắc? Có thể bắt chấp chương trình truyền hình trực tiếp đang được tiến hành, tùy ý bảo thí sinh dự thi bỏ về; có thể bắt chấp thận phận thành viên giám khảo của mình, tùy ý xuống dưới nói chuey65n với một người xa lạ như tôi; có thể bắt chấp cả lẽ phải, để cho tôi trở thành quán quân của cuộc thi này hai sao?”

“Người xa lạ?”, sắc mặt Thôi Hy Triệt lạnh lẽo hơn mấy phần.

“Tôi ghét cái đặc quyền của anh!”, tôi găm lên như sụp đổ đến nơi.

“Trả lời tôi đi!”, Thôi Hy Triệt chau mày với vẻ mặt bình tĩnh.

“Tôi ghét sự quan tâm của anh!”

“...”

“Tôi ghét anh!”

Crack!

Hệt như nguồn điện bị ngắt, xung quanh tôi và Thôi Hy Triệt bỗng yên tĩnh đến lạ thường, tất cả âm thanh đều trở nên xa vắng cùng câu nói của tôi.

Hơi thở u ám tỏa ra từ anh ta dường như có thể làm tôi đông cứng lại, đôi mắt vì tức giận nên càng sâu thẳm hơn, giống như một dấu hiệu cảnh báo hiểm nguy lộ ra từ mặt nước không thể nhìn thấy đáy.

Phù phù...

Không khí trở nên mỏng nhẹ, dần dần tạo ra cảm giác không thể nào thở nổi.

Hai vai tôi bị tay anh ta nắm chặt, có thể cảm nhận thấy anh ta đang dồn lực vào đó.

Ừm!

Tôi cố kìm sự đau đớn, nhìn anh ta không chịu khuất phục.

Đôi mắt Hy Triệt càng xanh hơn, xanh tới mức lạ thường. Ở trong đó là một ngọn lửa màu xanh lam đang thiêu cháy bùng bùng, nhưng lại toát ra hơi lạnh lẽo.

Dường như đang tựa đầu tranh với mình, giằng xé trong lòng mình, anh ta dần dần buông các ngón tay ra.

Nhìn anh ta như vậy, tim tôi co thắt lại thành một cụm.

Thật kỳ lạ, tôi còn cảm giác thấy...

Sự đau khổ của anh ta.

“Có một việc vô cùng quan trọng tôi cần phải giải thích với cô”, ánh mắt Thôi Hy Triệt mềm mại hơn, nhìn chăm chú vào tôi như sợ tôi sẽ bất chợt biến mất đi.

Ánh mắt ấy còn đáng sợ hơn sự lạnh lùng của anh ta.

Tôi nắm chặt bàn tay lại, cổ kiểm soát trái tim đang đập mỗi lúc một nhanh.

Anh ta muốn nói điều gì?

“Xin lỗi, cô Mộ Ái Ni, ngay sau đây sẽ đến lượt cô lên sân khấu, mời cô đi theo tôi”, người điều khiển chương trình bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh tôi, vội vã kéo tôi lên.

Tiếng nhạc gấp rút vang lên trong trường quay truyền hình trực tiếp.

Giọng nói đầy nồng nhiệt của người dẫn chương trình vang lên cùng với tiết tấu âm nhạc: “Bây giờ là lúc công bố quán quân cuộc thi điểm tâm năm thứ 20 của chúng ta, rồi cuộc ai là người sẽ đứng lên bục lĩnh giải, nhận được tràng pháo tay nhiệt liệt của chúng ta đây? Là ai? Là ai?... Câu trả lời sẽ được tiết lộ ngay bây giờ, là thí sinh số 33, Mộ Ái Ni.”

Xung quanh chợt tối lại, tất cả ánh sáng đều chiếu rọi trên cơ thể tôi.

Tôi đứng ở một bên sân khấu, bỗng nhiên hơi lúng túng không biết phải làm gì.

Được đứng trên sân khấu hào nhoáng với vô vàn ánh đèn rực rỡ đó là vinh dự mà biết bao chuyên gia điểm tâm đều mong đạt được, nhưng tất cả sự phấn đấu đã bỏ ra trong bao nhiêu ngày tháng kiên tâm đó đều là...

Hư ảo cả hay sao?

Tất cả sự xúc động, những viễn cảnh trong mắt đều đã tan tành như một tấm thủy tinh vỡ vụn, ánh sáng chiếu qua những mảnh vỡ ấy chói mắt quá, quá khắc nghiệt, quá mỉa mai.

Bởi vì tôi là người chiến thắng mặc định.

Thế nên tất cả điều này chỉ là một vinh dự không có thực.

Theo tín hiệu của người dẫn chương trình, tôi đi lên bục nhận giải. Tay cầm micro, tôi đưa mắt nhìn khắp khán giả xung quanh, sau đó đến từng kỹ thuật viên ở phía sau sân khấu, cả Thôi Hy Triệt, cả Chân Ni.

“Xin lỗi, vinh dự này không thuộc về tôi”, tôi lạnh lùng hé môi, nở một nụ cười đầy giễu cợt, “Tôi thích làm điểm tâm, cũng từng động viên mình hãy làm ra những món điểm tâm mà mọi người đều thích, thế nhưng....”

Còn chưa nói hết câu, bên dưới đã bắt đầu bàn tán xôn xao, người dẫn chương trình lo lắng vì sự cố phát sinh ngoài dự kiến này nên tìm cách ngăn tôi lại.

“Xin lỗi quý vị khán giả, cô Mộ Ái Ni đang pha trò cười như vậy liệu có phải vì căng thẳng quá không nhỉ?”

Tôi bất chấp sự hỗn loạn mà mình đã gây ra, tiếp tục nói: “Thế nhưng việc tham gia một cuộc thi làm điểm tâm hoàn toàn không có ý nghĩa như thế này lại không phải là điều tôi muốn, kết quả này cũng không phải là điều tôi muốn”.

Dưới ánh đèn cực mạnh, tôi dường như đã trông thấy nụ cười của mẹ.

Nụ cười còn ấm áp hơn cả ánh nắng mặt trời miền nhiệt đới. Dưới bầu trời xanh ngắt, bỗng chốc những bông hoa mọc kín trên mặt đất nở rộ.

Ngọt đất ngọt trời.

Hương hoa đào dạt khắp nơi.

...

Được nụ cười ấy dẫn đường, tôi rời khỏi trường quay lộn xộn.

Ting tang!

Thang máy mở ra, tôi vừa xuất hiện, một đám phóng viên đã ào đến bao vây trước mặt.

“Cô Mộ Ái Ni, vì sao chức quán quân đã rơi vào tay mà cô còn từ bỏ?”

“Có tin đồn rằng chức quán quân trong cuộc thi này đã được định trước chính là cô, về việc này cô có thể giải thích gì không?”

“Xin hỏi nhà tài trợ cho cuộc thi, Thôi Hy Triệt đã từng có quan hệ yêu đương với cô phải không? Vậy còn Phác Thiên Diệp thì sao? Rốt cuộc ba người đã có quan hệ như thế nào trong quá khứ?”

Từng người bọn họ chia nhau chĩa máy ảnh về phía tôi tìm góc độ để chụp, những tiếng tách tách vang lên không dứt.

Đủ rồi, tôi đã chịu đựng đủ rồi!

Tôi dựa vào thứ gì mà đứng ở đây, để cho bọn họ truy cứu về quá khứ của tôi?

Tôi hít sâu một hơi, đang chuẩn bị quát lên.

“Đủ rồi!”, một giọng nói đầy uy lực vang lên trấn áp được tất cả đám người đó. Mắt tôi cũng nhìn theo hướng nhìn của những người này.

Cánh cửa một buồng thang máy khác vừa mở ra, lộ ra những mảng hình điêu khắc hoa hồng lớn màu vàng kim.

Những bông hoa hồng đẹp không gì sánh nổi ấy đang ôm gọn lấy một người đứng trong thang máy.

Thân hình cao lớn, đôi mắt màu xanh thẳm.

Dáng người tôn quý như bậc đế vương.

Ánh mắt lạnh lùng có thể không chế được tất cả đó dừng lại trên người đám phóng viên, như có ma lực, khiến đám đông đó bất giác rẽ ra thành một lối đi nhỏ.

Anh ta đi đến trước mặt tôi, nói bằng thứ giọng không thể từ chối:

“Đi theo tôi!”

Câu nói ấy như phá vỡ phép thuật mà anh ta đã tung ra, đám phóng viên tiếp tục bao vây quanh chúng tôi, tiếp tục truy hỏi:

“Cô Mộ Ái Ni, việc từ bỏ chức quán quân cũng là sách lược của cô ư?”

Thôi Hy Triệt từng giúp đỡ Thiên Ảnh, bây giờ lại giúp cô đoạt được chức quán quân, điều này liệu có phải đã thể hiện quan hệ giữa hai người vô cùng đặc biệt?”

“Còn em gái cô, Chân Ni, vì sao lại chấm điểm cho cô thấp nhất trong cuộc thi? Có phải vì cô đã cướp mất người yêu của cô ấy không?”

Tôi dừng bước lại, hít thật sâu. Vô vàn tiếng kêu gào đang dậy lên ở trong lòng.

Đủ rồi, đủ rồi, đừng hỏi thêm gì nữa!

“Đừng để ý, mau đi theo tôi!”, bên tai lại vang lên tiếng ra lệnh lạnh lùng của Thôi Hy Triệt.

“Hiện giờ cô đã mặc nhiên thừa nhận Thôi Hy Triệt là người yêu của mình có phải không?”

Phụt!

Sợi dây cung của sự nhẫn nhịn cuối cùng đã đứt phụt, tôi quya người nhìn bọn họ với ánh mắt cao ngạo.

“Đừng tranh cãi làm gì, đi theo tôi”, Thôi Hy Triệt đặt tay lên vai tôi, những ngón tay ấy dường như đều chứa đựng sự lo lắng và dịu dàng.

Tôi ngược mắt lên nhìn, bắt chợt gặp ngay ánh mắt anh ta.

Minh không thể nào lay chuyển được tình cảm của Thiên Diệp, không thể thay thế cậu để đem đến hạnh phúc cho anh ấy, tất cả điều đó không

phải là vì cậu..., mà là vì Thiên Diệp...

Ái Ni, chị đừng có kéo em, chị không đi cứu bố thì em đi! Chị sợ chết nhưng em không sợ chết!

Không bao lâu nữa, bố sẽ đưa ra một kết quả nghiên cứu gây chấn động toàn thế giới, đến lúc đó bố sẽ khiến cho con cảm thấy tự hào.

...

Đôi lông mày hơi run lên khe khẽ, khi nhìn lên, tôi thấy ánh mắt Hy Triệt trở nên xa lạ và lạnh lẽo.

“Mộ Ái Ni!”, anh ta nói với vẻ bồn chồn.

Tôi hất tay Hy Triệt ra, lạnh lẽo như thể gạt đi một hạt bụi.

Nên đưa ra quyết định rồi.

“Mọi người nhất định là rất hiếu kỳ về quan hệ giữa tôi và Hy Triệt, hiện giờ tôi có thể nói với các vị, anh ấy giúp Thiên Ảnh, giúp cho em gái tôi Chân Ni, tôi vô cùng cảm kích. Ngoài những thứ đó ra, giữa tôi và anh ấy không có quan hệ gì. Còn Phác Thiên Diệp...”, tôi cười bình thản, “Anh ấy đối với tôi là một người vô cùng, vô cùng quan trọng, không thể nào để mất được.”

Đám phóng viên chợt sững sờ vì câu trả lời của tôi.

Còn Thôi Hy Triệt cau khuôn mặt đẹp trai lại, đứng chết lặng tại chỗ.

Đồng tử của anh ta thu gọn lại vì sự tổn thương, nhìn tôi với vẻ không dám tin. Sự phẫn nộ cuộn quanh người anh ta khiến nhiệt độ xung quanh giảm tới mức thấp nhất.

Những câu bàn tán xôn xao của đám phóng viên như nước thủy triều ập đến.

Tôi cao ngạo quay người bước đi trong tiếng bàn tán của họ.

Duy có một ánh mắt vẫn siết chặt lấy tôi, mãnh liệt biết bao, đau khổ biết bao, khiến tôi không thể dễ dàng bỏ qua, trong lòng dâng lên cảm giác hồi hận, thậm chí là hoài nghi.

Làm như vậy, có phải là tốt nhất cho tất cả mọi người không?

Ra khỏi tòa nhà, ánh nắng mặt trời lập tức nuốt gọn lấy tôi. Phía sau vẫn vang lên một tiếng gầm còn lạnh giá hơn cả những tảng băng Bắc Cực.

“Mộ Ái Ni!”

Nhưng bước chân tôi không vì thế mà dừng lại.

Bởi vì

Thôi Hy Triệt, từ nay tôi và anh

Là hai người xa lạ.

**** Phòng hạng Tổng thống trong khách sạn cao cấp trung tâm Mễ Á.**

Màn hình ti vi cỡ lớn trong phòng khách được bài trí sang trọng đang phát một bản tin tài chính.

Mẹ Thiên Diệp ngồi trên ghế salon một cách uể oải, hai tay đang ôm một con mèo nhỏ trắng toát, bàn tay vuốt ve trên bộ lông mượt mà của con mèo một cách vô thức.

“Đã cho con thời gian 5 năm, lẽ nào vẫn chưa chán cuộc sống bình dân này hay sao? Hãy mau quay về với quỹ đạo vốn thuộc về con đi, có nhiều việc có ý nghĩa quan trọng hơn đang cần con...”

“...”, Thiên Diệp trở nên trầm lặng, cứ tưởng rằng thời gian 5 năm có thể thay đổi sự kiên quyết của mẹ anh, còn Ái Ni sẽ toàn tâm toàn ý với một người duy nhất là anh, nhưng giờ đây tất cả đã thay đổi.

Là do thời gian 5 năm quá ngắn, hay là sự cố gắng của anh chưa đủ?

“Lần này mẹ đến Mễ Á còn để tham gia một hội nghị quan trọng liên quan tới vấn đề phát triển ở Châu Á. Sau khi hội nghị kết thúc, con sẽ cùng mẹ quay về Canada.”

“Mẹ”, Thiên Diệp vừa mở miệng liền bị mẹ cắt ngang, “Đừng có nói NO nữa, mẹ không muốn nghe bất cứ lời chống đối nào. Nếu như lần này con vẫn cứ quyết tâm ở lại đây, mẹ đảm bảo là từ nay về sau con sẽ không nhìn thấy mặt Mộ Ái Ni nữa.”

Mẹ Thiên Diệp chau mày, trong mắt lóe lên một ánh sáng rợn người, bàn tay vẫn đang vuốt ve con mèo bất giác vặn xoắn lông nó lại.

Miao!

Con mèo trắng kêu lên một tiếng đau đớn, nhảy ra khỏi lòng mẹ Thiên Diệp.

Trong sự tĩnh lặng đó, trên màn hình tivi bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh. Dẫu có trải qua trăm năm kiếp luân hồi, Thiên Diệp liếc qua vẫn có thể nhận ra người con gái đang trả lời phỏng vấn đám phóng viên trong bản tin đó.

Dù là vậy, người con gái đó vẫn khiến anh bỗng giật thót tim. Với ánh mắt lạnh lùng, đôi môi hé mở một nụ cười lạnh nhạt, nói: “Phác Thiên Diệp..., anh ấy đôi với tôi là một người vô cùng, vô cùng quan trọng, không thể nào để mất được!”

Tất cả những sự bất an và do dự đều trôi tuột đi cùng với câu nói ấy, Thiên Diệp đứng nguyên tại chỗ khẽ mỉm cười, một thần thái gì đó hiện ra trên vầng trán khiến người ta không thể nào nhìn thẳng.

Nói quá chói lòa, quá sắc nét.

Giống như mùa hoa lily nở rộ, tất cả đám bướm ong đầy quyền rũ đều lao đến, phủ kín rợp bầu không xanh ngắt.

“Những gì con thấy không phải là tất cả những gì con tin tưởng đâu, Thiên Diệp”, mẹ Thiên Diệp nhìn chằm chằm lên hình ảnh Mộ Ái Ni trên màn hình, nói với vẻ không còn gì nghi ngờ: “Con cần phải biết, con không thuộc về con bé đó, thế nên con vẫn chẳng có chút hy vọng nào.”

Nụ cười của Thiên Diệp trở nên cứng nhắc trong không trung, dần dần biến mất mà không hề cau gợn.

Không có chút hy vọng nào ư?

Hai người cách nhau có mấy bước chân, luồng khí đầy uy hiếp đối phương mà cả hai đều tỏa ra không ngừng lan rộng, lan xa.

Còn lại con mèo trắng hoảng sợ chạy quanh chạy quẩn, không tìm được nơi nào nằm nghỉ.

Vù vù...

Một chiếc Porsche màu xanh lao vụt qua, để lại tiếng gió vù vù.

“Chắc đi ra ngoài rồi”, tôi từ trong một góc khuất bên ngoài cổng biệt thự đi ra, nhìn theo bóng chiếc xe phỏng đoán.

Tối hôm qua khi dọn dẹp nhà cửa, tôi mới phát hiện ra bức ảnh duy nhất chụp cả gia đình đã để quên trong biệt thự của Thôi Hy Triệt. Thế nên hôm nay vừa sáng tôi đã đến đây, đứng chờ ở bên ngoài cổng rất lâu, cứ chần chừ do dự không biết có nên vào đó hay không, may mà Thôi Hy Triệt lại đi ra ngoài.

Dù là như vậy, tôi vẫn phải lén lút đi vào trong biệt thự như một con mèo, rốt cuộc vẫn là kẻ không mời mà đến.

“Thôi Hy Triệt, giờ đây tôi thực sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào.”

Tôi nhớ đến những câu mình đã nói với cánh phóng viên ngay trước mặt Thôi Hy Triệt buổi chiều sau lễ trao giải cuộc thi làm điểm tâm ngày hôm qua. Tuyệt tình biết bao, hoàn toàn không cho anh ta và bản thân mình một chút cơ hội nào để vẫn hỏi.

“Từ nay trở về sau, tôi và anh thực sự sẽ là hai đường thẳng song song ư?”

Tôi lặng lẽ đi lên căn phòng trên tầng 2, nhìn thấy tấm ảnh đã được lồng vào khung một cách cẩn thận đặt ở trên chiếc bàn cạnh giường.

Là Hy Triệt làm sao?

Trong tim bỗng trào dâng một cảm giác âm áp lạ thường, tôi lắc lắc đầu, cố gắng bắt mình giữ được sự bình tĩnh.

Tôi không nên cảm kích vì những hành động của Hy Triệt nữa, điều đó sẽ mang đến cảm giác tội lỗi đối với người đã khuất. Huống hồ tôi và anh ta cơ bản không nên đến gần nhau.

Crash!

Tôi đột nhiên nghe thấy tiếng nước bắn tóe lên dưới tầng, đi xuống cầu thang hướng ra phía bể bơi liền thấy một người nằm đầu úp xuống dưới trên mặt nước màu xanh biếc.

Thân hình cao lớn ấy quen thuộc biết bao, còn cả mái tóc quăn bông bênh nổi lên trên mặt nước.

“Á!”

Các ngón tay bắt giắc co quắp lại, là Thôi Hy Triệt ư?

Vì sao anh ta lại nổi trên mặt nước, nằm im không hề động đậy như thế?

Tôi bước đến gần hơn, trong lòng hơi lo sợ, tất cả những lời cảnh cáo bản thân mình không nên đến quá gần anh ta đều bị gạt lại phía sau.

“Thôi Hy Triệt?”, tôi thận trọng gọi tên anh ta, cố tìm cách tin rằng đây là ảo giác.

Ánh nắng mặt trời nhàn nhạt màu vàng kim chiếu xuống, những gợn sóng trên mặt bể lấp lánh ánh sáng long lanh.

Mi mắt tôi chợt giật liên hồi một cách bất an, tim đập mỗi lúc một nhanh. Dường như muốn nhảy cả ra ngoài lồng ngực vậy.

“Này, Thôi Hy Triệt, nước lạnh lắm!”, tôi ngồi xổm xuống, lấy ngón tay nhúng thử xuống bể bơi kiểm tra nhiệt độ.

Vẫn chỉ có mỗi mình tiếng nói của tôi, người nổi trên mặt nước ấy vẫn lặng yên như một xác chết!

“Này, Thôi Hy Triệt!”, tôi vội vàng kêu lên, sau đó bỏ ba lô xuống.

Thump!

Tôi nhảy xuống bể bơi không do dự một chút nào, dần dần bơi đến gần Thôi Hy Triệt.

Nước lạnh ngắt, thế nhưng trong tâm mắt của tôi chỉ còn lại duy nhất bóng hình Hy Triệt.

Ánh nắng quét qua trước mặt khiến tôi hơi chệnh choáng.

Ông trời ơi, xin hãy bảo vệ anh ấy bình an vô sự!

“Thôi Hy Triệt?”, cuối cùng tôi cũng chạm được vào vai Hy Triệt, cố hết sức kéo anh ta đến gần mình, “Hy Triệt! Hy Triệt, anh làm sao thế?”

Vì cơ thể Hy Triệt quá nặng, tôi chìm xuống dưới nước, khi định tìm cách nổi lên, đột nhiên bị ôm chặt lấy.

Tôi trợn tròn mắt, trong làn nước xanh biếc, xuyên qua những bọt nước tròn xoe như những hạt ngọc trai là đôi mắt xanh sẫm như đang cháy bỏng của Hy Triệt.

Không hiểu vì sao tôi hơi hoảng hốt, lùi lại đằng sau.

Khí chất mang đầy ma lực đó dù ở dưới nước nhưng vẫn ép sát bên tôi.

Đôi mắt màu xanh sẫm của Hy Triệt nhìn tôi chăm chăm, khiến hồn phách tôi bị cuốn hết vào trong vực xoáy đang thiêu đốt đam mê nơi đáy mắt ấy.

Ký ức hiện về không thể nào cưỡng nổi.

Cũng trong làn nước biếc xanh, anh ta hỏi dồn tôi: “Em thích anh có đúng không?”

Tôi lắc đầu, nói ra một điều gì đó. Nhưng Hy Triệt ở trước mặt đã khê hé môi lên, nụ cười dịu dàng đó sao mà giống hệt như nụ cười trong ký ức.

Thực sự là đã 5 năm trôi qua rồi hay sao?

Chúng tôi thực sự đã xa nhau 5 năm hay sao?

Khi tôi còn đang tự hỏi mình trong sự hoảng hốt, đôi môi mỏng manh đầy gợi cảm đó đã từ từ tiến lại gần tôi.

Như chưa từng xa cách ư?

Giữa hai bên đều chưa từng bị tổn thương...

Thế nhưng trong khoảnh khắc tôi sắp nhắm mắt lại, chợt nhìn thấy một ngọn lửa đang bùng lên dữ dội.

Tôi giữ chặt tay Chân Ni đứng dưới tầng, bắt lực nhưng cố làm ra vẻ kiên cường. Ngọn lửa kinh hoàng đó nhanh chóng nuốt gọn cả tầng nhà, tiếng còi hú của xe cứu hỏa cho đến giờ vẫn tồn tại vẹn nguyên trong những cơn ác mộng của tôi.

Bỏ!

Tiếng gọi đầy tuyệt vọng ấy chợt vang lên trong đầu, tôi mở to mắt, đưa tay đẩy Thôi Hy Triệt ra, nổi lên trên mặt nước...

Róc rách!

Bên tai vang lên tiếng nước chảy, vô số ánh sáng chiếu thẳng vào mắt khiến tôi hơi bị chói lóa.

Thôi Hy Triệt cũng nổi lên trên mặt nước, ánh sáng tuyệt đẹp như đang lay động trong mắt anh ta.

“Chẳng phải anh đi ra ngoài rồi hay sao?”, rõ ràng tôi đã thấy chiếc xe của Hy Triệt chạy ra khỏi cổng.

“Mối rồi là Ngải Đạt đi công chuyện”, Hy Triệt nghĩ ngợi, sau đó nói với tôi, “Ái Ni, hãy ở bên anh đi. Em đã thích anh, thì đừng trốn chạy nữa.”

“Không! Tôi và anh cơ bản không thể nào”, tôi hít sâu một hơi, cố làm ra vẻ bình tĩnh để trả lời.

Tôi lấy hết sức bơi vào bờ, nhặt chiếc ba lô lên.

Gió vù vù thổi qua, lạnh ngắt.

Nhưng việc quan trọng nhất giờ đây là phải chạy trốn con người ở phía sau lưng kia.

Vừa đi được vài bước, cánh tay tôi bị giữ chặt lại. Tôi quay đầu nhìn, thấy đôi mắt với đầy nỗi khổ đau giằng xé.

Tim bỗng nhiên ngột ngạt.

“Rốt cuộc em muốn giằng vò anh đến bao giờ? Anh đã từng cố quên em, khi nhảy xuống nước anh nghĩ rằng nếu như ngạt thở thì có thể quên em đi được, nhưng vì sao đến lúc sắp ngạt thở rồi, anh vẫn không thể nào quên nổi em? Mẹ Ái Ni, anh có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ của anh chỉ để quay về được bên em. Thế nhưng vì sao em càng ngày càng cách xa anh như thế?”, giọng Thôi Hy Triệt đã trở nên khàn đặc.

“Bỏ ra”, tôi quay đi tránh nhìn vào mặt anh ta, nói một cách lạnh lùng.

“Mẹ Ái Ni!”, Thôi Hy Triệt gầm lên trong cổ họng, sau đó ôm chặt lấy tôi từ phía sau.

Vòng tay anh ta siết chặt tôi mức như muốn bóp nát vụn cơ thể tôi. Cái ôm đó mới nóng bỏng tôi mức gần như làm tan chảy linh hồn tôi.

Thịch thịch thịch!

Tôi nghe thấy tiếng tim anh ta đập dồn, như tiếng kêu đau khổ của một con quái thú dưới ánh trăng, từng tiếng, từng tiếng đều như một nhát búa đập thật lực vào cơ thể tôi.

Toàn thân bỗng chốc mất hết mọi sức lực, tôi cứ để mặc cho anh ta ôm như vậy.

Bóng chúng tôi in trên mặt đất, quấn quít thành một.

Thời gian cứ vậy trôi qua, cuối cùng tôi nói một cách yếu ớt: “Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa. Đừng gặp nữa... Tôi không thể ở bên cạnh người gián tiếp hại chết bố mình.”

“Không thể...”

“Ngày ngày đêm đêm tôi luôn mơ thấy trận hỏa hoạn ấy cùng ngọn lửa đã thiêu rụi bố tôi không còn sót lại một chút gì. Những hình ảnh đó luôn lặp đi lặp lại giằng xé trong đầu, nó luôn nhắc đi nhắc lại rằng “Nếu chưa từng gặp anh thì tốt biết bao”...”

“Cuối cùng thì ý niệm đó biến thành nỗi hận thù, thế nhưng là lại hận bản thân mình nhiều hơn...”

“Đúng vậy, đúng vậy. Tôi không thể lặp lại nỗi đau khổ đó... Không thể...”

Tôi cứ vậy thắm thì nói một mình, không hề tức giận. Những lời nói thẳng hoặc mơ hồ, biến thành những bông hoa lửa bùng lên trên không trung rồi biến mất trong khoảnh khắc. Nhưng những ngón tay tôi đã khôi phục được lại sức mạnh, dần dần tiến đến tay anh ta.

Thực sự không thể giống như lần đầu tiên gặp Thôi Hy Triệt nữa rồi.

Thực sự đã xa cách 5 năm...

Anh...

Tôi đưa tay gỡ vòng tay đang ôm siết lấy mình ra. Dù không cần cố gắng lắm nhưng cuối cùng cũng gỡ được gọng kìm ấy khỏi cơ thể.

Soạt!

Tiếng cánh tay hai người tách nhau ra vang lên nghe quá sức nặng nề.

“Cái chết của bố em chỉ là một sự cố”, Thôi Hy Triệt định giải thích, nhưng...

“Hội trưởng Triệt, về chuyện hợp đồng đó...”, một giọng nói thuần khiết ngọt ngào theo gió bay tới chỗ chúng tôi.

Tôi kinh hãi quay đầu lại nhìn, người đang đứng cười tươi dưới ánh nắng mặt trời như một nàng công chúa đó là...

Chân Ni!

“Chị?”, Chân Ni nhìn tôi, đôi mắt ngây thơ đỏ lên. Con bé dường như không thể tin nổi, hỏi: “Hai người...”

Mấy năm nay, tôi đã xem vô số những cảnh Chân Ni diễn xuất trong phim trên ti vi, đều cảm thấy vui khi nhìn con bé, nhưng không ngờ hôm nay nó lại diễn kịch với cả tôi.

“Chị đi trước đây”, tôi mệt mỏi không buồn giải thích, gật đầu với Chân Ni, định bỏ đi.

“Vì sao chị có Thiên Diệp rồi, lại còn đến tìm Hội trưởng? Vì sao chị luôn muốn cướp đi những thứ mà tôi thích? Vì sao chị lại không thể biến mất khỏi thế giới của tôi?”, những câu nói mềm mại của Chân Ni mang theo đầy niềm thù hận, nghe giống như tiếng khóc.

Thấy con bé nói vậy, tôi chợt dừng chân lại.

Chân Ni, từ trước đến nay chị không hề cướp của em thứ gì!

Nếu như có thể, chị tình nguyện bày tất cả những thứ chị vô cùng yêu quý ra trước mặt em.

Em thực sự muốn chị biến mất khỏi thế giới này hay sao?

“Mộ Chân Ni, sao cô có thể nói với chị gái mình như thế? Tôi đã từng nói rồi, hy vọng cô đừng làm cô ấy đau lòng thêm nữa”, Thôi Hy Triệt nhìn Chân Ni nói bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Hội trưởng Triệt, anh đừng có bị chị ta gạt. Chị ta thích nhất là lừa người khác, lừa dối anh, lừa dối cả Thiên Diệp, thậm chí còn lừa dối cả bố mẹ đã chết của em”, Chân Ni rơi vào trạng thái kích động, khỏe mắt lóe lên những ánh nhìn căm hận, “Chị ta biết em thích anh thế nên mới cướp mất anh. Hội trưởng Triệt, anh thích em có đúng không, dù lần trước anh nói với em những lời như vậy... nhưng... em sẽ tha thứ, chỉ mong anh ngàn vạn lần đừng có bị chị ta mê hoặc.”

“Tôi không bị mê hoặc, mà là bản thân cô không muốn tin tưởng điều gì mà thôi”, Thôi Hy Triệt trả lời với vẻ mặt bình tĩnh.

“Tin tưởng? Em vẫn luôn tin kia mà! Tin rằng anh và em trước sau vẫn sẽ đợi chờ nhau, tin rằng anh sẽ không đến gần Mộ Ái Ni, tin rằng anh sẽ không phản bội lại em”, Chân Ni gật gật đầu, nước mắt rơi lã chã.

“Tôi hy vọng cô có thể tỉnh táo một chút, tôi vốn không phải là thứ đồ mà Ái Ni muốn cướp từ tay cô. 5 năm trước người tôi thích chính là chị gái cô, đến bây giờ vẫn vậy, sau này, sau này, mãi mãi vẫn là như vậy!”

Tôi sững sờ nhìn Thôi Hy Triệt khi đó như đang nói ra những lời thề nguyện.

Chân Ni lại như vừa trúng phải một đòn tấn công dữ dội, lùi về sau mấy bước.

“Không thể nào, không thể nào! Có phải chị ta đã nói xấu em, nên anh mới đối xử với em như vậy đúng không, chắc chắn là vậy rồi”, Chân Ni tự nói với mình, sau đó gào lên với tôi, “Mộ Ái Ni, tôi hận chị!”

Trái tim tôi co thắt lại thành một đám đau đớn như đang ngạt thở.

Những đám mây trên bầu trời cuộn cuộn trôi, gió thổi vù vù xuyên qua cơ thể trống rỗng của tôi.

Chân Ni, người thân duy nhất của tôi trên thế giới cô độc này.

Lại sống bên cạnh tôi với mối hận thù, hận không thể khiến tôi biến mất.

“Đủ rồi. Mộ Chân Ni, 5 năm qua mà cô không lớn lên được chút nào. Lẽ nào cô không nhìn thấy tâm lòng yêu thương thực sự mà Ái Ni dành cho mình? Để cô có được cái gọi là “hạnh phúc”, cô ấy phải nhờ người mình ghét nhất là tôi qua lại với cô; để cô và mẹ kế có thể chi tiêu lãng phí, cô ấy phải tận dụng ngày cuối tuần để đi làm thêm; để cô có thể vào đại học một cách thuận lợi, cô ấy đã phải từ bỏ cơ hội được học tiếp của mình, tìm một cách khác để có thể đảm bảo chi tiêu cho cuộc sống của cô”, Thôi Hy Triệt nói liên tục từng câu, sắc mặt Chân Ni mỗi lúc một nhợt nhạt hơn.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, sự thực không phải là như vậy. Anh đã bị chị ta lừa dối rồi”, Chân Ni ôm chặt lấy tay, ra sức lắc đầu.

Bị vẻ mặt hoảng loạn cuồng cuồng của Chân Ni làm cho rụng rời, tôi vội vàng đưa tay ra, thử tìm cách đến gần con bé: “Chân Ni!”

Xoạch!

Chân Ni gạt thật lực tay tôi ra, một sắc thái điên cuồng lóe lên trong mắt rồi tan biến.

“Tránh ra!”, hét lên với tôi câu đó xong, Chân Ni sai bước chạy ra ngoài.

“Ái Ni”, Thôi Hy Triệt muốn giữ tôi lại, nhưng bị tôi tát thẳng vào mặt một cách giận dữ: “Không ai có thể làm tổn thương Chân Ni, anh lại càng không đủ tư cách.”

Lòng bàn tay đau rất như bị hàng ngàn mảnh thủy tinh vỡ cửa vào.

Nhưng ở một nơi nào đó nối liền với bàn tay, nỗi đau ấy cứ thể lan mãi.

Tôi co quắp những ngón tay lại, nhìn thẳng vào Thôi Hy Triệt.

Đôi mắt anh ta là một màu xanh nhìn không thấy đáy, nỗi buồn thương đang dâng tràn trong đôi mắt đó còn sâu hơn cả nước biển Thái Bình Dương.

Khi dòng nước ấy sắp sửa ngập tràn tim tôi, tôi quay người bước đi.

Những ngọn gió lang thang đầy tuyệt vọng quất vào người tôi, đem lại một cảm giác trống trải không thể diễn đạt bằng lời.

Vô số bông hoa hình cầu trắng tin theo gió bay đến, giống hệt một trận tuyết đẹp tuyệt giữa bầu không vô cùng vô tận.

Đẹp nhưng u buồn... Chân Ni, Chân Ni đi đâu rồi?

Một mình tôi chạy theo hướng Chân Ni vừa bỏ đi để tìm kiếm, trong đầu lại hiện lên vẻ biểu cảm đầy cuồng dại mới rồi của con bé, một nỗi bất an sâu sắc cứ quây chặt lấy tôi.

Hết con đường này lại sang con phố khác, nhìn thấy bóng ai hơi giống đều chạy lên giữ lại.

Nhưng đều không phải.

Tìm tôi như rơi vào một lỗ đen không lồ, mỗi bước đi càng rơi xuống sâu hơn.

Chân Ni, rốt cuộc em đã đi đâu?

Cảm giác bất an đó giống hệt tôi hồi lên 8 tuổi, Chân Ni nói ghét mẹ sau đó bỏ chạy ra ngoài. Tôi và mẹ vừa tìm vừa gọi. Những tiếng gọi đầy lo lắng phiêu dạt trong không trung, mang theo một nỗi cô đơn hoảng hốt hết như giữa ngày nắng mình bỗng nhiên không trong thấy cái bóng mình.

Tôi và Chân Ni, người này là cái bóng của người kia.

Bất kể là ai thiếu vắng ai

Đều không thể nào trở nên hoàn chỉnh.

Còn bây giờ, liệu có phải tôi đã mất đi cái bóng của mình...

Thịch thịch thịch...

Tiếng tim đập chọt được phóng đại trong không gian vô hạn xung quanh, trong tầm mắt tôi, bầu trời xanh thăm cứ kéo dài, kéo dài mãi ra...

Khi thấy những con chim đập cánh loạn xạ rồi cất lên những tiếng kêu, tôi không ngừng lẩm bầm

Chân Ni, em là cái bóng không thể nào mất đi của chị...

Xoạch!

Một chiếc Porsche nhẹ nhàng đỗ xích bên cạnh tôi.

“Em yêu à?”, một người mặc áo jacket da màu đen bước ra từ trong xe, cặp kính râm che khuất khuôn mặt. Nhưng nghe cách xưng hô với tôi như vậy, bộ óc tôi lập tức phản ứng, người đó chắc chắn là gã đàn ông dù có hóa thành tro bụi tôi vẫn có thể nhận ra – Cam Trạch Trần.

“Cam Trạch Trần, anh có nhìn thấy Chân Ni đâu không? Trên đường đi có nhìn thấy nó không?”, tôi hoảng hốt không biết phải làm sao, vội kéo anh ta hỏi.

“Không có”, nhận thấy vẻ thất thần trên khuôn mặt tôi, Trạch Trần kinh ngạc hỏi, “Em làm sao thế? Quần áo đều ướt hết cả, rơi xuống hồ nước nào à, em yêu?”

“Không thấy Chân Ni đâu cả, không thấy đâu”, tôi lắc đầu, liên tục lặp lại câu đó, hai tay ôm gọn lấy cơ thể mỗi lúc một lạnh ngắt của mình. nhưng cái lạnh đó dù thế nào thì cũng không thể so sánh với nỗi sợ hãi trong tim.

“Không có gì đâu, chắc cô ấy đã về nhà rồi. Cô ấy là em gái em, sẽ không vứt bỏ em đâu. Lại đây, em yêu, đi theo anh đã, tìm một chỗ nào đấy để thay

quần áo khô trước đây”, Cam Trạch Trần ôm lấy hai vai rồi đẩy tôi vào trong chiếc Porsche.

Tôi nhìn Trạch Trần, không biết có phải vì anh ta đang đeo kính râm nên tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt, hay là vì ngữ khí có vẻ không giống ngày thường hay không, tôi bắt đầu tin lời anh ta nói.

Chân Ni là em gái tôi, nó nhất định sẽ không bỏ rơi tôi.

“Em vừa từ biệt thự nhà Triệt ra phải không?”, khi đến một khách sạn gần đó, Trạch Trần bỏ kính râm ra, hỏi tôi.

“...”, những ngón tay tôi hơi run lên, nỗi đau mới rồi còn nằm trong lòng bàn tay lại chậm rãi quay về trái tim, “Ừm, anh đến tìm anh à?”

“Không, em nhìn cách ăn mặc của anh thì biết, thực ra anh đang đến thổ lộ tình cảm với người anh thích. Thế nhưng bị người ấy từ chối một cách thẳng thừng, thật là không cam lòng”, Trạch Trần xoa xoa đầu, nói tiếp một cách tự mãn, “Từng là một anh chàng đẹp trai khiến cho bao nhiêu cô gái phải đi tu, khiến cho bao nhiêu chàng trai khác ôm hận suốt đời vì không được làm phụ nữ, cuối cùng cũng được nếm mùi đau khổ, đây là do các vị thần ghen tức với anh mà trừng phạt hay sao?”

Tôi đột nhiên nhìn thẳng anh ta, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Anh sẽ từ bỏ chứ?”

“Ừm?”

“Cô ấy từ chối anh, anh có từ bỏ không?”

Trạch Trần nở nụ cười, ngại ngần trả lời: “Không đâu. Anh sẽ mãi mãi giữ tâm thân trong sạch và tình yêu sâu sắc đó. Nếu như ngay cả một chút như vậy mà còn không làm được, cô ấy sẽ càng không thể thích anh.”

“Nếu như cô ấy hết lần này đến lần khác từ chối anh, lần này đến lần khác làm tổn thương anh, anh có còn kiên trì theo đuổi không?”, tôi hỏi tiếp.

“Có, nếu không thể kiên trì có thể gọi là tình yêu được không?”, Cam Trạch Trần đột nhiên nói ra câu đầy khí phách ấy, sau đó đắc ý bổ sung thêm, “Oa, hóa ra mình cũng là một người rất sâu sắc nhỉ.”

Tôi lắc lắc đầu, không theo nổi sự vô nghĩa của anh ta. Trạch Trần đột nhiên nhìn chằm chằm vào tôi, hỏi: “Em yêu à, có thể nhờ em một việc được không?”

“Ừm?”

“Em hãy chăm sóc cẩn thận cho Triệt, sống cùng với cậu ấy đi! Triệt không thể chịu đựng được việc mất em thêm một lần nữa đâu.”

Những ngón tay tôi duỗi thẳng ra, sau đó nắm chặt vào, cuối cùng trả lời với vẻ lạnh nhạt: “Xin lỗi, tôi không thể nhận lời anh được. Tôi và Thôi Hy Triệt cơ bản là hai người đã sai lầm gặp nhau trong một thời điểm sai lầm.”

Không khí bỗng nhiên rơi vào lặng lẽ, tôi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Tấm rèm màu gà con tung bay trong gió, ánh nắng nhẹ nhàng hôn lên những bức tường nối tiếp chân trời.

Dường như có thể nghe thấy tiếng đàn từ một nơi rất xa xôi vắng đến, khúc nhạc tấu lên từ chiếc đàn lia mà người đẹp bị quái thú bắt đi vẫn nghe thấy đêm đêm

Khúc nhạc bày tỏ một tình yêu cô độc và ngang ngược, u buồn mà mạnh mẽ.

“Em yêu à, em có biết vì sao 5 năm trước Triệt lại tốt nghiệp với điểm 0 không?”, thái độ của Trạch Trần trở nên nghiêm túc khác thường, dường như muốn nói với tôi một bí mật vô cùng quan trọng. “Là vì em đấy. Cậu ấy biết khoản tiền học bổng đó đối với em cực kỳ quan trọng, thế nên không viết một chữ nào vào phần trả lời của bài thi. Nhưng còn câu trả lời có thích em không, thì cậu ấy đã trả lời hàng trăm ngàn lần từ lâu rồi.”

“...”, tôi quay đầu lại kinh ngạc nhìn Trạch Trần, không sao tin nổi.

Hóa ra có những điều bí mật được giữ kín thì vẫn tốt hơn, hề được tiết lộ ra đều có thể khiến người ta không sao chịu nổi.

“Triệt sang Pháp học Đại học, một quãng thời gian dài như vậy vẫn không sao thoát khỏi trạng thái sa sút tinh thần. Bên đó cậu ấy luôn bị những người khác giễu cợt về điểm 0 tốt nghiệp, hầu như không có bạn bè. Có một người từng biết chuyện giữa em và cậu ấy, đã giới thiệu cho Triệt mấy cô sinh viên, Triệt đều không để ý. Người đó bức bối nói mấy câu không hay về em, Triệt lập tức động chân tay với hắn ta. Cậu ấy bị đánh gãy ba chiếc xương sườn, mặt mày be bét máu. Vậy mà Triệt nhất quyết không cho hắn lên xe cấp cứu, chỉ để bắt hắn phải nói một câu xin lỗi.”

“Xin lỗi?”, mất hết khả năng ngôn ngữ, tôi không thể nào tưởng tượng nổi về trận đánh lộn kinh khủng đó.

“Phải, Triệt muốn người đó phải nói lời xin lỗi với em, dù rằng em không hề ở bên cậu ấy. Người đó cứ gào lên, Triệt điên rồi, điên rồi”, Trạch Trần cười rồi nói tiếp, “Nhưng anh thì biết cậu ấy phát điên vì tình yêu, phát điên vì em.”

“Không đúng, anh ta vẫn hận tôi, hận đến mức muốn giết chết tôi, muốn tôi biến mất như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện”, tôi phủ nhận lời Trạch

Trần, gần giọng nói nhưng nước mắt cứ lăn chảy tuôn rơi như dòng thác.

Tuôn ào ạt.

"Còn tôi cũng hận anh ta, vì anh ta khiến cho bố tôi...", tôi chưa nói xong. Trạch Trần đã đi đến trước mặt tôi, ôm lấy hai vai tôi nói: "Không phải đâu, Ngải Đạt đã điều tra rồi, cái chết của bố em hoàn toàn là một sự cố, là do một nguyên nhân nào đó chứ tuyệt đối không phải là do Triệt."

Tôi gạt tay Trạch Trần ra đẩy kích động: "Sự cố, sao anh lại có thể dễ dàng phán đoán đó là một sự cố chứ, anh cơ bản không hề biết chuyện gì xảy ra giữa tôi và anh ta, anh dựa vào cái gì mà phán đoán dễ dàng như thế?"

"Dựa vào những thứ anh được thấy. Em yêu à, anh thấy Triệt thích em, thích đến mức có thể chết đi. Thế nên, thế nên làm sao cậu ấy có thể làm những việc tổn thương đến em được chứ?", Trạch Trần lấy cặp kính râm cài ở cổ áo đeo lên cho tôi, lấy lại nhịp thở bình tĩnh, sau đó khề khàng nói, "Lẽ nào em lại không nhìn thấy? Hay là chỉ giả vờ không nhìn thấy?"

Không nhìn thấy ư?

Tôi tròn tròn mắt hoảng sợ nhìn anh ta. Cam Trạch Trần vốn luôn bình tĩnh như vậy, nhưng lại còn đáng sợ hơn một con quái thú ăn thịt người.

Nỗi buồn thương ngưng đọng trên khuôn mặt đẹp như một bức tượng điêu khắc của Thôi Hy Triệt trong ký ức của tôi chợt ứa về cùng cơn gió.

Đau!

Trong mắt tôi là một màu xanh sâu muợn, những hình ảnh không ngừng thu nhỏ lại, không ngừng thu gọn, biến thành đôi mắt màu xanh thẳm của Thôi Hy Triệt.

"Đi, bây giờ anh đưa em đi gặp cậu ấy, xem cậu ấy phát cuồng như thế nào trong thế giới vắng bóng em."

Trạch Trần kéo tay tôi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội thoát ra được.

Thôi Hy Triệt, tất cả những điều đó là hiểu lầm sao?

Vậy thì tôi nên hay không tin lời của Trạch Trần? Nên hay không tin lời của anh? Hoặc là, nên hay không tin vào bản thân mình...

Đã mệt mỏi rồi...

Mệt mỏi rồi...

Lại quay về biệt thự của Thôi Hy Triệt một lần nữa.

Trạch Trần không theo vào cùng tôi, vì chạy xe quá tốc độ cho phép, anh ta bị cảnh sát giao thông giữ lại, sau đó nhờ thuyết phục được cảnh sát một cách thần kỳ, đưa tôi đến biệt thự trước rồi theo cảnh sát quay về đồn.

Lúc chào tạm biệt, anh ta còn nước mắt đầm đề kêu khóc với tôi: "Nếu như cô ấy biết anh dính án này, chắc sự đề phòng không còn là một cơn sóng lớn, mà phải thành biển cả."

Nhìn theo cái bóng bất lực của anh ta đi khuất, tôi chần chừ một chút, sau đó quay người đi vào trong biệt thự.

Phòng khách vô cùng yên tĩnh, nhưng dường như tôi vẫn nghe thấy một tiếng thở nặng nề từ nơi nào đó vọng lại.

Tiền thở ấy giống hệt tiếng thở đứt quãng khó nhọc của một con thú nhỏ bị thương.

"Đừng có đến đây!", một giọng nói lạnh lùng vang lên chặn bước chân tôi.

Tôi nhìn ra phía đó, chỉ thấy Thôi Hy Triệt ngồi bó gối người trên chiếc ghế salon mà đối với anh ta giống như một không gian hẹp, trước ghế là một vùng nước.

Anh ta vẫn chưa thay bộ quần áo ướt ư? Anh ta phát hiện ra mình rồi hay sao? Tôi hơi hốt hoảng, nghĩ ngợi.

"Tôi không muốn cho cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của tôi, Ngải Đạt, thế nên xin cô cứ đứng nguyên ở đó được không?", Thôi Hy Triệt lầm rầm giọng nói mang một vẻ yếu đuối khiến người ta thấy buồn se sắt.

Hóa ra anh tưởng tôi là Ngải Đạt, tôi thở phào một hơi, hiện giờ quả thực không biết nói gì với anh ta hoặc nên đối mặt với anh ta như thế nào.

Tôi lặng lẽ đứng ở nơi cách Thôi Hy Triệt vài bước chân, chỉ cách vài bước chân mà như cách xa cả thế kỷ.

"Ngải Đạt, tôi vẫn luôn tự đánh giá cao bản thân mình, cho rằng rời xa là có thể quên cô ấy, thế nên mới đi sang Pháp; cho rằng mình sẽ hận cô ấy, thế nên mới quay lại Mễ Á; cho rằng sẽ không còn yêu cô ấy nữa, thế nên mới để cho mình đến gần cô ấy. Nhưng tôi đã sai rồi, tôi không thể nào chịu được việc nhìn cô ấy rời xa tôi, không thể nào chịu được việc vĩnh viễn không gặp cô ấy nữa, không thể nào không yêu cô ấy..."

“Cô có biết không? Gần đây tôi thường nằm mơ, trong giấc mơ tôi ra sức vẫy vẫy tay với cô ấy, gào lên gọi... nhưng cô ấy không quay đầu lại. Làm thế nào bây giờ? Tôi sắp chết rồi, chết rồi...”, có vẻ như đau khổ tới cùng cực, cơ thể Hy Triệt co gập lại thành một đường cong, trong cổ họng phát ra những tiếng thở đầy khó khăn.

Cuối cùng, tôi vứt bỏ hết sự phòng bị, đi lên phía trước, quỳ xuống vòng hai tay ôm lấy mái đầu ướt nhẹp của Hy Triệt, khẽ khàng áp sát vào cơ thể mình.

Dưới ánh sáng chiếu rọi từ chiếc đèn pha lê trong phòng khách, cái bóng của tôi và Hy Triệt dần dần hợp thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

“Ngài Đạt, hình như tôi lại nằm mơ, mơ thấy Ái Ni. Cô ấy ôm tôi bằng một sự dịu dàng trước nay chưa từng có”, Thôi Hy Triệt khẽ cười, nhưng rồi ngay lập tức cảm thấy có gì đó không phải lắm, bèn ngắt đầu lên: “Ái Ni, có đúng là em không?”

“Ừm”, âm thanh tôi phát ra hết như tiếng thở dài của kẻ chiến bại.

“Ái Ni, anh gián tiếp hại chết bố em, xin em hãy tha thứ cho anh được không?”, sự suy sụp trong đáy mắt anh khiến tôi vô cùng đau đớn, “Anh muốn giúp em, ai làm tổn thương đến em, anh sẽ khiến kẻ đó phải hối hận vì đã làm chuyện ấy. Thế nhưng người đe dọa đóng cửa văn phòng của bố em lại là mẹ anh, bất kể anh có cự tuyệt đến thế nào, sự thực đó vẫn không thể thay đổi được. Hãy tha thứ cho anh, Ái Ni, anh không thể nào nhẫn tâm...”

“Ừm”, thốt ra một tiếng thở dài nhẹ như tiếng gió, tôi gật gật đầu, “Tha thứ cho anh.”

Sự thực là không phải lỗi của anh, chẳng phải sao?

Con người từng bắt ép tôi phải ở bên cạnh mình, từng bảo vệ tôi trước bao nhiêu học sinh trong trường, thậm chí sau khi bị tôi làm tổn thương còn chấp nhận ra đi với kết quả thi tốt nghiệp bằng 0...

5 năm qua, người ấy luôn đau khổ thế này ư?

Thậm chí còn luôn giày vò bản thân mình vì đã không bảo vệ được người mình yêu thương...

Một con người cô đơn đến vậy, tôi lại còn đẩy anh vào trong sự cô quạnh đến tột cùng.

Bố thân yêu của con, bố cũng sẽ tha thứ cho sự mềm yếu của con chứ?

Hy Triệt không nói gì nữa, mà ôm lấy tôi chặt hơn.

Nép trong lòng anh tôi cảm thấy gần như ngộp thở, tôi nhắm mắt lại, vứt bỏ hoàn toàn sự giằng xé nội tâm.

Thời khắc ấy, giữa chúng tôi dường như không còn những sự cãi vã, hiểu lầm, chia ly...

Không còn sự hận thù... Một lát sau, tôi buông tay ra, đi lấy một chiếc khăn bông.

Sau khi hận thù tan biến, trái tim tôi bỗng chốc trở nên trống trải, dường như tảng đá bấy lâu nay luôn đè nặng ở đó cuối cùng cũng đã được nhấc đi.

Nhưng kỳ lạ là... vẫn không hề có cảm giác nhẹ nhàng hơn.

Ánh mắt Hy Triệt không hề rời lấy tôi một giây, bám riết lấy, thiêu đốt, mang theo một sự xâm chiếm mãnh liệt...

Hóa ra từ đầu chí cuối anh vẫn cứ là một kiếp nạn trong cuộc đời tôi.

Kiếp nạn không chủ định nhưng không thể nào tránh nổi.

Tôi dùng chiếc khăn bông lau tóc cho anh, tay ấn mạnh như kiểu trả thù.

“Giống hệt một con chó nhỏ, ừm, một con chó nhỏ đang lang thang trong đêm tối”, tôi khẽ khàng cười.

Trong đôi mắt màu xanh sẫm của Hy Triệt bùng lên một sự ấm nóng hơi ẩm ướt, anh hé môi, nói nhẹ nhàng: “Lẽ nào em còn không biết ư? Anh vẫn luôn đi lang thang mãi miết trong thế giới của nỗi nhớ về em”

Đối mặt với tình cảm không hề giấu giếm của anh, tôi bỗng chốc hơi hoảng hốt nên cố tình tránh nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

Vì sao?

Vì sao bây giờ tôi lại sợ phải nhìn thẳng vào anh?

Xung quanh trở nên yên tĩnh đến mức dị thường, dường như có thể nghe rõ tiếng nhịp tim trầm lắng của anh. Bàn tay anh dần dần tiến đến sát mặt tôi, khẽ gạt lọn tóc ra sau tai tôi với vẻ vô cùng nâng niu.

“Sao em không hề thay đổi gì thế? Đôi mắt, mũi, đôi môi vẫn giữ nguyên vẻ cao ngạo và tuyệt mỹ như vậy. Anh quả thực rất đố kỵ với Phác Thiên Diệp, 5 năm qua anh ta luôn được ở bên em, thế nhưng anh không thể không cảm thấy biết ơn anh ta.”

Đôi mắt bất chợt trở nên u ám, trong đầu tôi vụt lóe lên hình ảnh người con trai đứng chờ ướt nhẹp dưới cơn mưa.

Hy Triệt nắm lấy tay tôi, mắt anh tràn một sự quyền uy nhưng hết sức dịu dàng làm mê hoặc lòng người: “Bây giờ Thôi Hy Triệt ra lệnh cho Mộ Ái Ni, ngày mai chúng ta sẽ hẹn hò nhé!”

“Triệt”, không hiểu tôi đang lo sợ điều gì, bàn tay dần dần nắm chặt lại, tự nhiên hơi run lên trong lòng bàn tay lạnh ngắt của anh.

“Ngày mai cứ vậy nhé. Bất kể sau này em đưa ra quyết định như thế nào, ít ra hãy để cho chúng ta có một cuộc hẹn hoàn toàn không vương vấn điều gì vào ngày mai đi”, Hy Triệt siết chặt thêm tay tôi.

Có nên chấp nhận đề nghị của anh như thế hay không?

Ý nghĩ đó chóp lên trong đầu tôi, sau đó hoàn toàn biến mất trong nụ cười chứa chan hy vọng của anh.

Nụ cười ấy bỗng nhiên lại khiến tôi cảm thấy hơi xa lạ.

Đôi lông mày vẫn cao quý và xa cách, khuôn mặt đẹp trai tới mức khiến người ta đắm say ngây ngất.

Dù anh đang cúi đầu nhưng từ con người ấy vẫn tỏa ra một khí chất vương giả hết sức mãnh liệt, những thứ đó làm chấn động đến nơi sâu thẳm nhất trog trái tim tôi. Thế nhưng vì sao trên khuôn mặt anh dần dần xuất hiện một lớp sương trắng mỏng mảnh, nụ cười ấy khi đến độ rạng rỡ chợt giống hệt một người khác, nụ cười khuyh thành của một chú thiên tinh... nhưng rồi cười tới mức nước mắt tuôn rơi, biến thành những hạt ngọc trai nơi đáy biển.

Nỗi buồn thương như một màn sương trắng dù thế nào cũng không chịu tan đi.

“Thiên Diệp”, tôi thốt lên khê khàng tới mức khó lòng nghe thấy.

Dù tiếng gọi đó thoảng nhẹ như một ảo giác, nhưng không khí tĩnh lặng xung quanh vẫn bị tôi phá vỡ. Màn sương trắng tan đi, Hy Triệt ôm chặt lấy tôi trong tâm trạng đầy phức tạp.

Lực siết mạnh tới mức như muốn tôi biến mất.

Giọng nói khàn khàn đầy lực hút của anh thì thầm bên tai tôi: “Im lặng có nghĩa là đồng ý rồi, ngày mai Mộ Ái Ni chỉ thuộc về Hy Triệt thôi.”

Tôi ngẩn người, bộ óc trở nên rối loạn.

Một người có thể hoàn toàn thuộc về một người khác hay không?

Còn tôi thực sự thuộc về Hy Triệt ư?

Mộ Ái Ni, rốt cuộc mày đang nghĩ gì thế?

Rõ ràng tất cả sự hiểu lầm với anh đã được giải tỏa, vì sao vẫn còn chần chừ do dự?

Hận anh đến mức như vậy, chẳng phải là vì quan tâm đến anh ấy, vì vẫn còn thích anh ấy hay sao?

Thế nhưng trong trái tim đã trống vắng quá nửa lại không thể hình dung ra nụ cười vừa hé nở của anh, cũng không thể nhớ lại điệu valse đã nhảy trong lần đầu tiên gặp gỡ, thậm chí còn quên cả lời tuyên bố giống như lời thề đó.

Tôi ra sức lắc đầu, không muốn nghĩ đến những câu hỏi không lời đáp nữa.

Có lẽ trong vòng xoay của điệu valse tình ái, khi nhảy đến cuối cùng vẫn cứ là một cá thể cô đơn.

Ngày tận cùng của đất trời ở quá xa, ai sẽ nguyện cùng bạn nhảy đến khúc nhạc sau cùng?

Rời khỏi biệt thự của Thôi Hy Triệt, tôi quay về nhà, Chân Ni vẫn chưa về.

Một mình tôi ngồi bó gối bên cạnh điện thoại, hy vọng Chân Ni sẽ gọi.

Sự chờ đợi vô vọng.

Vừa nghĩ đến cuộc hẹn ngày mai với Thôi Hy Triệt, tôi bất giác hơi lo sợ. Tình yêu trong đôi mắt anh quá mãnh liệt, mãnh liệt tới mức tôi khó lòng hít thở được bình thường.

Đột nhiên tôi giật thót người.

Điều đó có nghĩa là tình cảm của tôi dành cho anh không hề sâu sắc như tình cảm của anh ư?

Tít tít tít!

Điện thoại bên cạnh bỗng nhiên đổ chuông, cắt đứt những suy nghĩ rối rắm bủa vây trong trí não tôi.

“A lô, Chân Ni phải không?”, tôi sốt ruột hỏi.

“Ái Ni, là anh, Thiên Diệp”, giọng nói dịu dàng và êm ái lọt vào tai tôi, “Chân Ni lại có chuyện gì rồi?”

“À, không có gì. Chỉ có điều con bé lâu rồi mà chưa thấy gọi về”, tôi tìm cách lảng tránh, không muốn nói với Thiên Diệp chuyện sau khi bị Thôi Hy Triệt giáo huấn, Chân Ni bỏ chạy ra ngoài đến giờ vẫn chưa thấy về nhà.

“Ha ha, em đừng lo lắng. Chân Ni sẽ tìm được lối về thôi...”, Thiên Diệp dừng lại một chút, sau đó lại hỏi, “Ái Ni, em đã bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ cùng anh đi đến một nơi rất rất xa, cùng nhau sống một cuộc sống không hề có những chuyện buồn lòng hay chưa?”

“...”, tôi im lặng. Đây là một lời cầu hôn gián tiếp ư?

Thiên Diệp đợi một chút ở đầu dây bên kia, sau đó vội vàng nói: “Đừng từ chối anh nữa, Ái Ni, lần nào cũng bị em kiếm cớ để chặn lại, có lẽ lần sau anh sẽ không còn dũng khí để nhắc đến chuyện đó với em nữa.”

“Thiên Diệp, em...”, tôi đang nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì Thiên Diệp lại xen ngang, tiếng cười nghe đầy vẻ bất an, “hay là đừng trả lời anh vội, nếu chẳng may nghe được những lời không muốn nghe, anh lại xấu tính đấy, ha ha. Ái Ni, em có biết không?”

Tay tôi nắm chặt lấy ống nghe, bắt gác dồn lực toàn thân vào đó.

Dường như có thể nhìn thấy màn sương trắng đang phủ đầy trong mắt Thiên Diệp ở đầu dây bên kia.

Buồn thương và lan tỏa.

Nhưng lại bị anh giấu kín bằng cách cố làm ra vẻ vui tươi.

“Úm?”, tôi đột nhiên nhớ ra lời hẹn đi đến công viên anh đào với Hy Triệt, trong cổ họng chợt tắc nghẹn vô cùng khó chịu.

Một cảm giác có lỗi dần dần xuất hiện trong tim.

Xin lỗi anh, Thiên Diệp. em biết điều anh muốn hỏi, nhưng em không thể nào trả lời anh.

Hiện giờ người duy nhất tôi không muốn làm tổn thương chính là anh, thế nên không thể tiếp tục trì hoãn... Ngày mai... Cuộc hẹn ngày mai có lẽ sẽ giúp tôi xác định được tình cảm trong trái tim mình.

Thiên Diệp ý thức được sự giằng xé trong thâm tâm tôi, anh dịu dàng nói tiếp: “Ái Ni, anh từng nói rồi, nếu như em đi đến một nơi rất rất xa, anh sẽ đến tìm em. Nhưng... Nếu em đi đến nơi làm em hạnh phúc, anh sẽ vì em mà đứng nguyên tại chỗ, thậm chí... sẽ không gặp lại em thêm nữa.”

Một cảm giác êm ái tột cùng bất chợt bao quanh trái tim tôi, tất cả những sự lo lắng bất an dường như đều biến mất khi giọng nói đó cất lên.

Cơ thể tôi như đang bay bổng, bay lên tới tận tầng mây...

Sau câu đó, anh và tôi không ai nói gì nữa, cứ ngồi yên như vậy nghe tiếng thở nhẹ nhàng của nhau mà đắm chìm vào một không gian khác yên tĩnh vô cùng.

Không gian trong suốt và ấm áp.

Dường như không còn gì ngăn cách, thời gian cũng ngừng lại không trôi nữa.

Tôi và Thiên Diệp đều như có thể nhìn thấy nhau, cảm giác được về nhau.

Không cần lời nói...

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tình Yêu Không Có Điểm Dừng

Từ lúc đó đến tận ngày hôm sau, Chân Ni vẫn không hề liên lạc với tôi. Tôi cố nén nỗi bất an trong lòng, đi đến công viên anh đào. Từ xa đã nhìn thấy một khung cảnh làm ngây ngất lòng người.

Tôi kinh ngạc đưa tay ra, đón lấy những cánh hoa hồng hồng xinh xinh theo gió bay tới.

Cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, dưới ánh nắng mặt trời tuyệt đẹp như được phủ một vầng hào quang ấm áp.

Bầu trời chợt đổ một cơn mưa những cánh hoa đầy lãng mạn, hoa bay xao xác đến tận chân trời.

“Em thích không?”, Thôi Hy Triệt rút tay trong túi quần, nhìn tôi cười.

“Sao hôm nay ở đây vắng người thế?”. Tôi bỏ qua câu hỏi của anh, nói ra nỗi thắc mắc trong lòng.

Một cảnh tượng đẹp đến thế này, đáng lẽ phải có rất đông người đến thưởng ngoạn chứ.

“Vì anh muốn những bông hoa anh đào này chỉ thuộc về em, thế nên đã “chào hỏi” đặc biệt với các nhân viên ở đây rồi”, Thôi Hy Triệt trả lời với vẻ không quan tâm lắm.

Xung quanh đột nhiên rơi vào sự tĩnh lặng vô cùng êm dịu.

Trái tim tôi bất giác trở nên mềm yếu, nhưng giọng nói vẫn lạnh tanh: “Lần trước anh đặt mua hoa lily bên Pháp chuyển qua máy bay về đây, bây giờ lại tặng em cả một vườn hoa anh đào, lần sau sẽ tặng em một cánh đồng hoa oải hương chắc? Anh không lo em sẽ sinh ra chứng hoảng sợ các loài hoa à?”

“Em thích hoa oải hương sao?”, Thôi Hy Triệt hỏi lại.

“Ừm?”

“Có thích không?”

“...um, cũng tạm tạm”, tôi trả lời một cách chiếu lệ.

“Vậy thì lần sau đổi thành hoa oải hương vậy”, Hy Triệt kéo tay tôi, đôi môi hơi cong lại.

“Này, này, này, Thôi Hy Triệt, anh đang rất hách dịch đấy”, tôi chống đối với vẻ bất lực, nhưng trong khoảnh khắc, hình ảnh trong mắt đã trở nên nhạt nhòa.

“Hy Triệt, vì sao anh lại làm những việc này?”, giọng nói của tôi như bị nén lại trong lồng ngực, “Vì sao anh lại thích em?”

“Cũng không biết”, Thôi Hy Triệt cúi đầu nghĩ ngợi, “chỉ là không muốn nhìn thấy em buồn bã, đau khổ, hoặc là những lúc em vui nhưng không phải vì anh. Anh hy vọng suốt cả cuộc đời này, mỗi giây phút nhắm mắt lại, mở mắt ra đều có thể nhìn thấy em. Vậy còn em thì sao? Vì sao em lại thích anh?”

“Em...”, bước chân tôi trở nên nặng trĩu, tôi nhấp máy môi, song lại lập tức lặng yên.

Vì sao tôi thích Thôi Hy Triệt?

Có phải là thích không?

5 năm trước?

Hay là hiện tại?

Không biết nữa, đầu óc đã trở thành một màn hỗn loạn.

“À, là vì thích anh quá đúng không? Nếu như thích quá trái lại sẽ khiến anh bị áp lực đấy”, Hy Triệt nghiêng người dừng bước lại, nở nụ cười giúp tôi xoa đi sự lúng túng.

Nụ cười đó quá là hoàn mỹ, khiến người ta không thể nào tìm được một tí vết nào, nhưng lại tỏa ra hương vị của sự buồn thương, cứ quặn đi quặn lại trong lồng ngực khiến tôi cảm thấy đau.

“Này, Mộ Ái Ni, bên đó kịch đường rồi. Là vì em thích anh quá nên muốn nhảy xuống hồ tự sát à?”

Tôi đi vội quá, không nhìn rõ cả con đường phía trước. Được vài bước, Hy Triệt chợt ôm lấy hai vai tôi xoay người tôi sang hướng khác.

Ánh sáng chiếu những vầng lấp lánh trên khuôn mặt hồ làm tôi hơi lóa mắt.

Trong vòng xoay đó, trong tầm nhìn của tôi mơ hồ xuất hiện đường viền sắc nét của khuôn mặt anh.

“Vậy anh chết cùng em nhé?”, tôi cười ranh mãnh.

Gió thổi tung mái tóc bông bênh của anh, trong đôi mắt ấy là một vẻ cao quý dường như người phạm trần không thể nào với tới.

Một lúc sau, Thôi Hy Triệt chậm chậm cúi đầu: “Ừ, cùng nhau chết.”

Cùng nhau chết...

Khi anh nói ra câu đó một cách kiên định và chắc chắn, trái tim tôi bỗng nhiên đứng bên bờ do dự.

Chần chừ... lo sợ... thậm chí còn cả một tâm trạng gì đó không gọi được thành tên, không nói rõ được thành lời cứ luẩn quẩn trong trái tim tôi.

Nhìn ánh mắt cố chấp của anh, tôi chợt thấy hoảng hốt, vội vàng đẩy anh ra, đi thẳng về phía trước.

Những bông hoa anh đào ở xung quanh nở rực rỡ và lãng mạn, cánh hoa lá tả bay ngợp trên mặt đất.

Dù là được đem đến trồng ở đây, vụ hoa cũng kéo dài hơn, nhưng trước sau vẫn cứ là một vẻ đẹp ngắn ngủi mà thôi.

Khi chúng tôi đi vào trong công viên anh đào, một đàn bồ câu trắng lập phập cánh bay lên, trước mắt chúng tôi là một túp lều vải mang đầy vẻ thần bí. Tấm biển treo bên ngoài ghi chữ “*Bói bài Taro, người có duyên thì vào.*”

Như một lời mời gọi của số phận, trái tim tôi bị dẫn dắt một cách lạ kỳ, thế nên tôi kéo Thôi Hy Triệt bước vào trong túp lều.

Trên chiếc bàn thủy tinh ở giữa lều là một bức bình phong cỡ nhỏ không ngừng chuyển động, mỗi mặt của bức bình phong đó đều vẽ những hình thù kỳ lạ.

Tôi tò mò nhìn chăm chăm vào những bức hình ấy, tấm bình phong chợt chuyển động nhanh hơn, những bức hình cũng dịch chuyển mỗi lúc một nhanh, cuối cùng trước mắt tôi cũng từ từ xuất hiện một bức hình có vẻ độ sâu như mang tính dự báo điều gì, song khi tôi cố nhìn kỹ thì nó lại bất ngờ biến mất.

“Xin chào”, tôi hết hồn vì giọng nói bất thần vang lên. Hóa ra phía sau tấm bình phong là một lão bà quần khăn ở trên đầu. Bà ấy đang đưa những ngón tay khô héo vuốt ve một quả cầu thủy tinh màu tím.

Tôi ngồi xuống trước mặt bà ấy với dáng vẻ tự nhiên, bà ấy nhìn tôi một cái, sau đó không nói gì, rút ra một bộ bài Taro, rải theo trình tự xuống trước mặt tôi.

“Mời cô chọn ba lá bài”

Soạt soạt soạt!

Tôi mở ba lá bài vừa chọn được ra, sau đó nhìn Thôi Hy Triệt bằng ánh mắt đầy hứng thú.

“Anh có tin không?”

“Tình cảm của anh với em còn mạnh hơn cả ý trời”, trước mặt người khác anh ấy luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, song khi nói với tôi, trong ngữ khí luôn mang theo một vẻ dịu dàng và dứt khoát.

Ánh mắt đầy nghiêm nghị của lão bà chiếu thẳng tới, tôi nhận ra đôi mắt bà ấy có màu xanh biếc, sâu thẳm không thấy đáy, dường như ẩn chứa trong đó là vô vàn những bí mật không thể nói ra của nhân gian.

“Lá bài đầu tiên là một ngôi sao cô đơn, cho thấy trong thời thơ ấu cô đã mất đi người thân; Lá bài thứ hai là lưỡi hái của tử thần, biểu thị cho cái chết; lá bài thứ ba là hai người giống hệt nhau, cho thấy sau khi trải qua cái chết cô sẽ được tái sinh.”

Lời nói của bà phù thủy như vọng từ tầng mây xa tít xuống, vậy là các thánh thần định dẫn dắt tôi đến đâu đây?

Tôi nhặt lá bài tượng trưng cho cái chết đó lên, lưỡi hái đen ngòm của tử thần không ngừng phóng đại trước mắt tôi, một cảm giác bất an mỗi lúc một vò xé mạnh hơn ở trong lòng.

“Cái chết?”, Hy Triệt kinh ngạc hỏi bà phù thủy, “là có ý gì?”

“Cũng không rõ, nhưng không nên lo lắng quá, có thể là một người nào đó có liên quan đến cuộc sống của cô ấy gặp phải chuyện bất trắc thôi”, bà lão nhấc quả cầu thủy tinh lên rồi đặt vào trong một chiếc hộp đồ cổ, trước khi kết thúc công việc còn liếc nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thần bí, dường như để lại một câu đó đầy sức hút nhưng lại không thể nào giải được.

Đúng khoảnh khắc tôi rẽ tấm bạt lều bước ra, phía sau còn vọng đến giọng nói khàn khàn đầy huyền hoặc của bà chiêm tinh:

“Vào thời khắc chuông đồng hồ vang lên, số phận sẽ chỉ đường cho người lạc lối.”

Chuông đồng hồ vang lên? Là ý gì nhỉ?

Cái người “lạc lối” đó là ám chỉ tôi ư? Vì không nhìn rõ tình cảm của mình với Hy Triệt, rốt cuộc luôn đặt mình trong vòng luân hồi của sự tổn thương và bị tổn thương, cuối cùng khiến cho mỗi người đều đầy rẫy những vết sẹo trong lòng.

Tôi nghĩ ngợi khổ sở hồi lâu, Thôi Hy Triệt đang đi đằng trước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường.

“Này, Mộ Ái Ni lạc lối, đi ăn kem Haagen-Dazs (một hãng kem nổi tiếng của Đức) không?”

“Haagen-Dazs? Lẽ nào anh không tò mò một chút nào về những lời mà bà chiêm tinh ấy vừa mới nói à? Thời khắc chuông đồng hồ vang lên là có ý gì chứ?”

“Này, em là đồ ngốc hả? Số phận của mình đều ở trong tay mình cả. Được rồi, anh đang đói đây, thế nên phải đưa em đi ăn kem Haagen-Dazs thôi. Đi nào.” Đi ăn kem cùng Thôi Hy Triệt xong, chúng tôi cùng đến quảng trường trung tâm thành phố Mê Á. Trên quảng trường là một tháp đồng hồ sừng sững được xây theo lối kiến trúc cổ với lịch sử vài trăm năm tuổi.

Đỉnh tòa tháp cao vút chĩa lên trời xanh, như đâm thẳng vào những tầng mây trắng.

Nhưng con chim bồ câu trên quảng trường thỉnh thoảng lại bay ào lên, những đôi cánh trắng miên man như che khuất cả bầu trời.

Khi trên màn trời trắng sáng lộ ra những khoảng trống, tôi nhìn thấy một bóng người cao gầy đứng trên tầng đỉnh tháp đồng hồ, sự kinh ngạc và nỗi thấp thỏm đột nhiên siết chặt lấy tôi, ngay cả việc hít thở bình thường cũng trở nên quá khó khăn.

“Là Thiên Diệp? Thiên Diệp! Anh ấy đứng trên đỉnh tháp đồng hồ làm gì kia chứ?”

Trên tháp đồng hồ, Thiên Diệp đứng ngay ở bên bờ vực hiểm nguy, gió thổi qua áo anh khiến toàn thân lay động trông như sẽ lập tức bị thần chết mang đi.

Anh ấy muốn làm gì? Làm gì chứ?

Tôi hỏi liên tục, vì quá sợ hãi nên trong đôi mắt đang mở tròn trũng cũng chỉ có thể nhìn thấy mỗi bóng hình anh.

“Em bình tĩnh một chút đi, anh ấy có thể chỉ là đang đứng ngắm cảnh thôi, em không cần phải căng thẳng đến thế”, Hy Triệt kéo tay tôi muốn an ủi cho tôi bớt căng thẳng.

Xung quanh Thiên Diệp như được bao phủ một lớp sương mỏng màu xanh lam, tôi ra sức vẫy tay về phía anh, nhưng anh không hề phát hiện ra.

Đột nhiên chuông đồng hồ trên tháp vang lên, Thiên Diệp cũng đồng thời bước ra bên ngoài mép tường, cơ thể anh hơi co lại như sắp sửa nhảy xuống đến nơi.

Thịch thịch thịch!

Tìm tôi bằng dung điệp mạnh ghê gớm!

Thiên Diệp, anh muốn làm gì chứ?

“Ái Ni!”

Nghe tiếng Thôi Hy Triệt gọi đằng sau, tôi mới ý thức được là mình đã lao lên tháp đồng hồ.

Trước mắt trở nên nhạt nhòa, còn trong đầu lại hiện lên hết sức rõ ràng nụ cười của Thiên Diệp. Tinh tế và mê hoặc.

Anh dịu dàng nói: “Nếu như em đi đến nơi làm em hạnh phúc, anh sẽ vì em mà đứng nguyên tại chỗ, thậm chí... sẽ không gặp lại em thêm nữa.”

Không gặp lại nữa...

Không gặp lại nữa...

Má tôi đã ướt đầm từ bao giờ, không còn để ý đến bất cứ thứ gì, tôi cũng trèo lên đỉnh tháp, cổ họng đau đớn khó chịu như bị tắc đầy cát nóng, nhưng tôi vẫn gào lên thảm thiết “Thiên Diệp!”

“Thiên Diệp... đừng.”

“... đừng rời bỏ em!”

Tôi sợ chỉ chậm mất một giây, chỉ một giây thôi, cũng đã muộn, đã muộn.

Sẽ hối hận đến chết cũng không thể vãn hồi.

Bên cạnh mặt đồng hồ kiểu cổ, cơ thể Thiên Diệp roạt một tiếng rồi lao xuống bên dưới như một cánh chim.

Tìm tôi đột ngột ngừng đập, hoảng loạn nhìn cơ thể bị gió bao trùm rồi đưa lên bầu trời ấy.

“Thiên Diệp!”, tôi lấy hết sức mình để hét lên.

Không gian hạn hẹp ấy vọng lại tiếng thét của tôi, Thiên Diệp chợt quay đầu lại.

Khuôn mặt tuyệt đẹp hé ra một nụ cười nhàn nhạt, một nỗi buồn thương lan ra từ đôi môi hơi hé mở của anh, rồi lan tỏa, lan tỏa.

Tìm tôi bỗng nhiên hoác ra một lỗ lớn, bóng đen của cái chết bao trùm khắp nơi.

“Vào thời khắc chuông đồng hồ vang lên, số phận sẽ chỉ đường cho người lạc lối.” Bên tai tôi vang lên giọng nói của bà lão chiêm tinh.

Là thời khắc này ư?

Tức là Thiên Diệp sẽ rời bỏ tôi ư?

Không thể nào!

Khi hình bóng Thiên Diệp mất hút trong tầm mắt, vô vàn những đám mây trên bầu trời lọt vào nhãn giác của tôi.

Màu trắng tối lóa mắt, khiến trước mắt tôi trở thành một trắng đen ngòm.

Mù rồi hay sao?

Cơ thể dường như không còn thuộc về mình nữa.

Thế nhưng vì sao tôi vẫn cảm nhận thấy tiếng gió lùa vào tháp đồng hồ? Vì sao cơ thể tôi vẫn bất chấp tất cả mà đi thẳng về phía trước, sau đó nhảy xuống?

“Anh có nhớ không? Khi còn nhỏ, em từng nói với anh rằng, nếu như anh đi đến một nơi rất rất xa, em sẽ đi tìm anh.”

“...”

“Xin lỗi anh, Thiên Diệp, khi đó em chỉ nghĩ đến chuyện tức giận vì anh đã biến mất mà quên không thực hiện lời hứa của mình.”

“Ái Ni...”

“Nhưng còn lần này, Thiên Diệp, em sẽ vì anh mà đứng nguyên tại chỗ.”

...

Cơ thể tôi lao vào bầu không một cách tự do tự tại, những thanh âm không thể nào quên được ấy vẫn cứ lẩn quẩn bên tai.

Thiên Diệp, nếu như anh đi đến một nơi rất xa, rất xa...

Bất kể đó là thiên đường hay địa ngục...

Em cũng sẽ tìm đến anh...

“Này, Mộ Ái Ni, em là đồ ngốc hả?”, một giọng nói dịu dàng nhưng đầy trách cứ vang lên.

Tôi nghe thấy tiếng nói vô cùng quen thuộc, là Thiên Diệp ư?

Cơ thể tôi vẫn không ngừng chìm xuống, bóng đêm trước mắt đã dần dần tan biến, Thiên Diệp ở ngay trong tầm mắt đang cố túm lấy tôi, nhưng không được vì tốc độ rơi của anh nhanh hơn.

“Thiên Diệp!”, có lẽ như chúng tôi sẽ vĩnh viễn bị ngăn cách, nỗi lo sợ chưa từng có từ trước đến nay áy náy cho nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi.

Sẽ chết phải không?

Thiên Diệp, xin đừng!

Thời khắc đó, ý nghĩ không thể để mất Thiên Diệp đối với tôi trở nên vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức toàn thân đều phát ra những tiếng kêu bi thương.

“Đồ ngốc, đừng lo lắng, chúng ta sẽ đều còn sống”, trong gió phảng phất lời an ủi của Thiên Diệp.

Còn sống ư?

Cùng với Thiên Diệp...

Tôi hé miệng cười, trong lòng trào lên một cảm giác âm áp trước nay chưa từng thấy.

Tất cả những nỗi thấp thỏm đều bị gió cuốn bay đi trong giây phút ấy.

Khoảng cách với mặt đất mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần.

Thế nhưng...

Đợi chút!

Đó là gì nhỉ?

Thứ màu xanh được trải ngay chính giữa điểm chúng tôi rơi xuống là gì thế nhỉ? Còn cả Hạ Nhạc Huyền đang đứng bên cạnh mắt tròn xoe, mồm há hốc nghĩa là gì?

Bịch!

Thiên Diệp rơi xuống trước, còn cơ thể tôi nhanh chóng rơi xuống sau đè lên người anh.

Thế nhưng vì sao cơ thể Thiên Diệp lại dày và mềm mại như vậy?

Tôi nghi hoặc mở to mắt ra nhìn, chỉ thấy chúng tôi đang nằm trên một tấm đệm cứu hộ to đùng, còn Thiên Diệp mặt trắng nhợt vội vàng kiểm tra xem tôi có bị thương ở đâu không.

“Thiên Diệp?”, tôi hỏi vội về nghi hoặc, toàn thân vẫn còn run rẩy không ngừng vì nỗi hoảng sợ mới rồi.

“Ái Ni, sao cậu lại nhảy xuống đây?”, Hạ Nhạc Huyền sững sờ hỏi. “Thiên Diệp và mình đang tham gia quay phim tuyên truyền cho kênh du lịch, sao cậu lại...”

Á!

My God!

Lần đầu tiên trong đời tôi đỏ mặt lên vì lúng túng.

“Thiên Diệp, anh mặc áo đệm khí bên trong rồi, nhưng vừa rồi Ái Ni đè xuống mạnh thế, liệu có bị thương không đây?”, Hạ Nhạc Huyền không tiếp tục hỏi tôi nữa mà quay sang quan tâm đến Thiên Diệp.

Phải rồi, Thiên Diệp đỡ cho tôi, anh ấy có làm sao không?

Tôi vội vàng hỏi Thiên Diệp: “Anh không vấn đề gì chứ? Có đau chỗ nào không?”

“Ái Ni ngốc, tai anh đã bị tiếng hét của em làm cho đau hết cả rồi, lại còn chân cũng đau nữa”, Thiên Diệp tỏ vẻ không còn chí khí, đứng dựa vào người tôi. Tôi sợ anh nói thật nên đứng im không dám động đậy tí nào.

Mộ Ái Ni, mày ngốc thật đấy à?

Bây giờ làm sao lại để cho tên Phác Thiên Diệp đó bắt thóp như thế chứ?

Nghĩ đến đó, tôi không cam lòng lấy tay đẩy anh một cái: “Này, anh nằm xuống đất đi cho cái đệm dưới chân anh thoải mái một tí.”

“Nhưng anh lại cảm thấy dựa vào người em thoải mái hơn”, giọng Thiên Diệp nghe yếu ớt.

Với lời đề nghị hoàn toàn không có tí sức thuyết phục nào đó, tôi mất hết khả năng từ chối, cứ để cho anh dựa vào mình như thế.

Từng giây phút trôi qua chậm chạp.

Thiên Diệp không động đậy, tôi cũng chìm vào trầm mặc nhưng cơ thể không sao kiểm soát nổi khẽ run lên, bất chấp tôi đã nắm chặt tay lại để cố gắng che giấu.

“Ái Ni... Em đang sợ à?”, Thiên Diệp cảm thấy sự khác thường của tôi, tựa vào vai tôi hỏi.

“Thực sự là anh không làm sao chứ?”, hít một hơi thật sâu, tôi quay người lại nhìn anh, cố hỏi một cách thật bình tĩnh.

“Anh quả thực không sao, thật đấy!”, Thiên Diệp thở phào một tiếng, đột nhiên ôm chặt lấy tôi.

Lực ôm mạnh mẽ biết bao, cứ như anh muốn tôi cảm nhận sâu sắc về sự tồn tại của mình.

Dù rằng vòng tay đó khiến cơ thể tôi hơi đau, nhưng mọi sự lo lắng trong lòng và cả sự run rẩy bên ngoài thân thể đã biến mất không còn dấu vết, cảm xúc cuối cùng cũng bắt đầu chuyển động trong bộ não trống rỗng của tôi.

Tôi không mất Thiên Diệp, phải không?

Vốn luôn cho rằng vĩnh viễn không bao giờ mất Thiên Diệp, vốn luôn cho rằng mối quan hệ của tôi và Thiên Diệp giống như cánh diều và sợi dây nối, dù là ở khoảng cách xa tới mức không thể chạm vào được, nhưng giữa hai người vẫn được kết nối với nhau bằng một mối tương quan nào đó, cả hai vẫn có thể cảm nhận thấy sự tồn tại của người kia.

Thế nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, tôi đã hoảng sợ vô cùng.

Một nỗi sợ từ trước đến nay chưa từng có.

Sợ rằng người ấy sẽ rời khỏi thế giới của tôi. Sợ rằng mối liên hệ đó sẽ không còn gì nữa cùng với sự ra đi của người ấy.

Phù...

Tôi hít thở thật sâu, cảm nhận lồng ngực mà anh vẫn để tôi tựa vào.

Cảm giác thực đến vậy, ấm áp đến vậy, không thể là ảo giác được.

Cảm ơn Thượng đế, Thiên Diệp không sao cả!

Hạ Nhạc Huyền đứng bên cạnh vội vàng gọi điện thoại, mấy phút sau một chiếc xe cứu thương đã có mặt ở hiện trường.

Khi hai người được y tá đỡ lên xe, Thiên Diệp vẫn còn thì thào bên tai tôi: “Ái Ni, lúc ở giữa không trung, anh rất muốn nói với em!”

“Nói gì?”

“Anh yêu em!”

Tôi sững sờ đứng nguyên ở đó, còn thủ phạm khiến tôi rơi vào cảnh dở khóc dở cười này lại đang tựa thân mình vào hai nữ y tá xinh đẹp.

Thế nhưng cảm giác ngọt ngào vẫn cứ lan tỏa ra khắp trái tim tôi, lan ra khắp toàn thân...

Nhưng, còn một việc rất quan trọng dường như tôi đã quên mất...

Tôi quay đầu nhìn khắp nơi, quảng trường đã vắng tanh, không nhìn thấy bóng Thôi Hy Triệt ở đâu.

Anh đã đi đâu rồi?

Trong tâm trạng hỗn loạn, tôi đột nhiên nhận ra mình đã đánh rơi anh.

Triệt, hy vọng anh sẽ không trách em...

May mà sau khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói Thiên Diệp chỉ bị thương nhẹ ở phần đùi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến buổi biểu diễn sắp tới của anh. Tôi thở phào nhẹ nhõm, điện thoại di động đột ngột vang lên. “A lô!” “Chào chị, tôi là Tiểu Mộc. Chị có biết Chân Ni đang ở đâu không? Tôi không thể nào liên lạc được với cô ấy, làm thế nào bây giờ? Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”, người quản lý của Chân Ni lo lắng hỏi tôi. “Chân Ni vẫn chưa liên lạc gì với cô sao?”, tôi chau mày, đêm hôm qua Chân Ni cũng không về nhà, gọi điện thì di động của con luôn trong tình trạng tắt máy. Tôi an ủi Tiểu Mộc một chút, sau đó tắt điện thoại, lúc tâm trạng đang rối bời chợt phát hiện ra trong hộp thư đến có một bức thư chưa đọc, là do Chân Ni gửi đến. Tôi vội vàng mở ra, vậy là đọc được một tin nhắn dài dằng dặc của Chân Ni. “Chị, em xin lỗi. Có phải là chị lại đang lo lắng cho em không? Em biến mất là vì muốn đi thăm mẹ. Để bảo vệ em, chị và bố đã từng xóa sạch ký ức của em đúng không? Vậy mà em vẫn luôn khiến hai người phải lo lắng. Lần trước vào bệnh viện, cuối cùng em cũng nhớ ra tất cả, hóa ra người mẹ yêu thương mình nhất trên đời đã vì mình mà chết đi, còn em thì vẫn cứ oán hận bà vì sao bao nhiêu năm như thế mà không quay lại thăm con. Thực ra, em là người hạnh phúc nhất trên đời này nhì, vì đã có bố, mẹ và chị. Nhưng khi em biết việc mẹ vì em mà chết, em quả thực không thể nào chịu đựng nổi. Thế là em lại buộc bản thân mình hận chị, hận người luôn tỏa ra xuất sắc hơn em, cho em vì chị, nên em và mẹ mới hiểu lầm và tranh cãi. Nhưng cho đến ngày hôm qua, những lời nói của Hội trưởng Triệt mới khiến em không thể nào trốn tránh được nữa, buộc phải thừa nhận rằng chị đã phải hy sinh nhiều hơn cả mẹ. Chị, hãy cho em một chút thời gian nữa, em sẽ quay về gặp chị...” Bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại không ngừng run bần lên, tôi ngần ngại nói một mình: “Chân Ni, Chân Ni. Cuối cùng em đã thừa nhận chị...” Tôi bình tĩnh đi đến phòng bệnh của Thiên Diệp, cúi anh được quần một lớp cổ định dây bạch, khi nhìn thấy tôi bèn giả bộ cười với vẻ đáng thương. “Ái Ni, Ái Ni, anh muốn ăn táo.” “...” “Được rồi, bóc giúp anh một quả quýt đi.” “...” “Ái Ni, em chẳng quan tâm đến anh một chút nào cả.” “...” Tôi lặng yên ngồi xuống cạnh Thiên Diệp, tựa đầu mình vào ngực

anh. Nước mắt cứ thế tuôn rơi không phát ra một âm thanh nào, tôi nở nụ cười rạng rỡ, niềm vui như đang lớn mãi lên ở trong tim. “Thiên Diệp, cảm ơn anh đã đến bên cuộc đời em...”, tôi khẽ thì thầm, giọng nói nhẹ như không thể nào nghe thấy. Còn cả Chân Ni, đưa em gái lớn lên cùng tôi... Cũng cảm ơn em nữa. Cơ thể bị đầu tôi tựa vào bỗng nhiên trở nên cứng ngắt, sau đó tôi nghe thấy lời thổ lộ dịu dàng của Thiên Diệp. “Ai bảo tất cả mọi ý nghĩ trong trái tim anh đều chỉ về hướng em, không ngừng nghĩ một phút giây nào kia chứ.” Những cơn gió nhẹ nhàng ôm ái thôi tôi. Tôi nhắm mắt lại, nhớ đến câu Thiên Diệp nó hôm qua rằng sẽ đứng nguyên tại chỗ chờ mình. Niềm xúc động đó. Liệu có phải là hạnh phúc? Khoảnh khắc tôi cho rằng Thiên Diệp sẽ chết mà bất chấp tất cả mà nhảy theo anh từ trên tháp đồng hồ xuống. Cảm giác không thể nào để mất đó... Có phải là tình yêu? Hóa ra, trong lúc trái tim tôi vẫn lung lay vô định ấy, tình cảm của tôi với Thiên Diệp đã có lời giải từ lâu. Không thể nào để mất là một kiểu phụ thuộc, nhưng là sự phụ thuộc của tình yêu. Nhưng tôi vẫn luôn không nhận ra, cho đến khi sém chút nữa mất đi sự phụ thuộc đó, mới bị nhấn chìm trong nỗi sợ cùng cực như trái đất đến ngày tận thế. Không thể nào thờ nổi... Trong tim tôi đột nhiên có một cảm giác vô cùng chân thực, cuối cùng đã không còn... Lung lay bất định. * * Quảng trường trung tâm thành phố Mễ Á. Trong màn đêm tịch mịch, những chiếc kim đồng hồ trên tháp vẫn dịch chuyển từng giây, từng giây. Thôi Hy Triệt đứng một mình trên tầng tháp, vẻ mặt đau khổ và thất vọng. Xung quanh yên tĩnh đến mức đáng sợ, tiếng kim đồng hồ dịch chuyển chợt được phóng đại đến vô cùng vô tận, giống hệt một lời nguyền độc ác dù thế nào cũng không sao thoát nổi. “Mộ Ái Ni, làm thế nào bây giờ? Anh bắt đầu thấy sợ rồi, sợ em sẽ không còn quay về bên anh nữa...”, Thôi Hy Triệt đau đớn nói với mình. Trong tâm trí anh không ngừng hiện lên hình ảnh Ái Ni gạt tay anh ra, lao lên tháp đồng hồ, sau đó nhảy theo Thiên Diệp từ trên lầu cao nhất xuống... Không ngừng gầy vò anh... Cùng với tiếng kim đồng hồ chạy tích tích cứ vang lên mãi không ngừng. Tịch! Ái Ni đã không hề do dự lao thẳng từ trên lầu xuống đất: Tịch! Hình ảnh Ái Ni nhẹ bẫng trong không trung: Ái Ni và Thiên Diệp ôm ghì lấy nhau dưới chiếc đệm cứu sinh... Cuối cùng không thể nào chịu đựng thêm được nữa, tất cả nỗi buồn đau nổ tung trong tai anh. Oàng! Toàn thân Thôi Hy Triệt loạn choạng một lúc, lắc lay không vững như vừa trúng đạn. Anh đi đến bên gờ mép tầng tháp, nhìn xuống dưới. Gió thổi tung bay vạt áo lên, mắt anh còn sâu thẳm hơn cả màn đêm... nguy hiểm. Nhảy từ đây xuống có cảm giác thế nào? Anh đưa hai tay lên, gió luồn qua khe giữa mười ngón tay lạnh ngắt, cái bóng cao lớn màu đen không còn chút sinh khí nào, lay động như sắp rơi. Lúc ấy Ái Ni không sợ hãi một chút nào ư? Hay là nỗi lo sợ sẽ mất đi người ấy đã chiến thắng tất cả. Cô ấy..., cô ấy thích người đó hay sao? Trai tim cô ấy... đã hướng về phía đó? Không! Nếu như không có 5 năm trời anh trốn chạy khỏi nơi đây, trái tim cô sẽ không thay đổi. Một luồng sáng âm ảm lóe lên trong mắt Thôi Hy Triệt, anh đứng vững lại, lùi về sau mấy bước. “Ái Ni, anh không muốn từ bỏ... Anh muốn làm lại từ đầu, anh sẽ dùng thời gian hiện tại để bù đắp cho thời gian trong quá khứ, anh sẽ mang đến cho em một sự khởi đầu mới...” Việc anh và cô càng lúc càng xa bắt đầu từ cái “đêm kỷ tích” ở La Đồ ấy, nếu như anh đem cô quay về vùng đất âm ỉ đó, sau đó tránh hết mọi đau buồn để cùng bước đi trên một con đường mới, kết cục có lẽ sẽ khác đi, phải không? Nhất định là sẽ khác đi, chẳng phải thế hay sao?

“1 giờ rồi”, tôi nhìn giờ trên đồng hồ, từ giờ đến lúc Thiên Diệp bắt đầu buổi biểu diễn ở trung tâm Thể thao thành phố Mễ Á chỉ còn không tới một tiếng. Khi Thiên Diệp xuất hiện, đã dần đi dần lại tôi nghĩ nhất định phải đến xem buổi biểu diễn, bởi vì đây sẽ là lần cuối cùng anh dồn hết lòng mình vào những phím dương cầm. Lần cuối cùng? Khi tôi còn đang muốn hỏi cho rõ, các cô y tá trong bệnh viện đã ào đến vây xung quanh Thiên Diệp. Quái quỷ... Vậy là tôi ngán ngẩm đứng sang một bên, không còn cơ hội để hỏi thêm anh điều gì nữa. Cầm túi xách lên, tôi đang chuẩn bị đi đến trung tâm thể thao thì trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Tít tít tít! “Hạ Nhạc Huyền, đừng có giục nữa”, tôi không còn cách nào đành nhắc máy nghe. Vừa sáng sớm hôm nay, tôi đã bị Hạ Nhạc Huyền gọi điện đến đánh thức. Suốt cả buổi sáng cô ấy còn gọi đến mười mấy lần nữa, thảm thà thảm thà dần dò rằng tôi nhất định không được đến muộn. Điện mất! “Mộ Ái Ni, nếu cậu mà không đến, mình sẽ tới tận nhà bắt cóc cậu mang đến đó.” “Nhất định mình sẽ đến đúng giờ, bây giờ đang ra khỏi cửa rồi đây.” “Nhanh lên một chút, mình sẽ đợi cậu thêm vài phút nữa.” Tút TUT TUT... Nói dứt lời cô ấy vội vàng ngắt máy luôn. Ha ha, tôi bật cười lớn, đối với buổi biểu diễn này mà nói, Hạ Nhạc Huyền còn căng thẳng hơn cả tôi lẫn Thiên Diệp nữa. Vừa mới đi ra khỏi cửa, tiếng chuông điện thoại di động trong túi lại vang lên. Tôi ngán ngẩm nhấn nút nhận cuộc gọi, gầm gừ: “Hạ Nhạc Huyền, vì điện thoại của cậu mà mình không thể ra khỏi nhà đây.” “A lô, Ái Ni?”, máy bên kia vang lên một giọng nam trầm vô cùng quen thuộc. Trái tim tôi bỗng hơi run lên nhẹ nhàng không hiểu vì sao, trong trí não hiện lên hình ảnh người con trai ấy. Không cần phải đoán, bằng linh hồn tôi cũng có thể nhận ra người con trai ở bên đó là... “Triệt? Thôi Hy Triệt?”, tôi đứng lại trước cửa, không khỏi ngạc nhiên. Hôm đó tôi và Thiên Diệp cùng nhảy xuống dưới tháp đồng hồ, anh đã trông thấy tất cả rồi phải không? Giờ đây anh muốn nói điều gì? Tôi bỗng dưng hơi mất tự nhiên. Từ hôm đó sau khi anh biến mất trên quảng trường, tôi dồn hết sự chú ý vào Thiên Diệp, thậm chí còn không nghĩ đến việc gọi điện cho anh. Việc này... có cần giải thích không? Xung quanh yên tĩnh vô cùng, tôi dường như có thể nghe thấy tiếng thở của anh ở máy bên kia. Những tiết tấu đều đặn như sóng biển vỗ bờ lan đến bên tôi. “Cùng anh... đi về La Đồ nhé”, giọng nói hơi khàn của anh mang vẻ cầu xin, nhưng vẫn cứ êm dịu và điệu kỳ như shisha (Shisha còn gọi là thuốc lá Ả Rập, thành phần chủ yếu là mật ong, lá và rễ cây được ướp hương các loại trái cây như nho, cam, táo, dâu, xoài...) “La Đồ...” tim tôi lại ngấm ngấm đau. Vốn cho rằng sẽ nghe thấy anh truy hỏi dồn dập, hoặc là trách cứ bằng kiểu uy quyền thường thấy, nhưng vì sao anh lại chỉ nói có một câu như vậy? “Ái Ni, nếu như không có 5 năm xa cách đó, chúng ta có thể ở bên nhau đúng không? Nếu như chúng ta cùng nhau quay về nơi tình yêu bắt đầu, tránh xa tất cả những đau thương, như vậy anh tin rằng chúng ta có thể lại yêu nhau, chẳng phải thế hay sao?” “...”, tôi mở miệng ra nhưng lại ngậm chặt vào mà không nói được gì. Có phải như thế không? Có phải như anh nói không? “Hiện giờ anh đang ở bên xe lăn trước chúng ta cùng đến La Đồ, em sẽ đến phải không?”, anh hỏi bằng giọng lo lắng, mang theo một vẻ khát cầu tuyệt vọng. “...” “Anh sẽ đợi em, bất kể là em có đến hay không, anh sẽ vẫn đợi em” Có đi hay không? Đi về La Đồ với những bông bồ công anh trắng xóa ngập trời. Cùng với Thôi Hy Triệt... Cảnh vật tuyệt đẹp bỗng nhiên trở nên mờ hồ, nhưng thời khắc ấy, tôi đưa ra câu trả lời mang tính quyết định: “Đợi em” * * Trên con đường trải nhựa dài dằng dặc, hàng xe tắc nghẽn tưởng chừng như không có điểm kết thúc. Hạ Nhạc Huyền lái chiếc Porsche dừng trong hàng xe ấy, vì lo sợ Ái Ni sẽ đến muộn nên lái xe đến đón. “Chết tiệt, sắp bắt đầu rồi, vậy mà còn tắc tị ở đây.”, trong xe, Hạ Nhạc Huyền ra sức bấm còi. Khi đó điện thoại di động bỗng nhiên rung lên, cô vội vàng nghe máy. “A lô, Hạ Nhạc Huyền, là anh, Thiên Diệp đây.” “À, Ái Ni vẫn chưa đến à?” “Chưa, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi”, ở bên đó Thiên Diệp trả lời với vẻ lo lắng. “Chết tiệt! Đường đang tắc quá, em sợ Ái Ni sẽ lẻ rề thế nên mới lái xe đến đón cậu ấy, kết quả là bị kẹt cứng giữa đường”, Hạ Nhạc Huyền lại hạ kính xe xuống một lần nữa, có lẽ như vậy lời chửi thề của cô đã phát huy tác dụng, hàng xe cuối cùng cũng từ từ dịch chuyển, “được rồi, không nói với anh nữa, bây giờ em đi đón...” Đang nói Hạ Nhạc Huyền bỗng dưng khựng lại, lúc nhìn trước nhìn sau, cô chợt thấy một bóng người quen thuộc ngồi trong chiếc taxi bên cạnh. “Này, này, này...”, bên kia Thiên Diệp còn định nói gì đó, nhưng Hạ Nhạc Huyền đã vút máy sang ghế lái phụ. Cô mở hết cỡ kính cửa xe, sau đó hét lên với người ngồi trong taxi: “Mộ Ái Ni, này, Mộ Ái Ni.” Nhưng ngay lúc đó những chiếc xe phía sau nhàn nhai còi inh ỏi, khuếch lấp hoàn toàn tiếng gọi của Hạ Nhạc Huyền. “Tức chết đi được!”, Hạ Nhạc Huyền nhìn chiếc taxi chở Ái Ni đi mỗi lúc một xa, đành phải nhún ga tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa ngoái cổ ra khỏi xe hướng về chiếc xe đó gọi toáng lên: “Ái Ni, Ái Ni!” Nhưng tiếng gọi nhanh chóng bị gió cuốn bay đi. Chiếc taxi đi xa hẳn rồi mất dạng sau một khúc ngoặt. Hạ Nhạc Huyền bực bội dừng xe lại, ngẩn ngơ nhìn theo hướng Mộ Ái Ni mất hút. Hướng đó không phải hướng đi đến trung tâm thể thao. Mộ Ái Ni, rốt cục là cô ấy đi đâu? Thấy điện thoại vút trên ghế lái phụ vẫn còn thông cuộc gọi với Thiên Diệp, Hạ Nhạc Huyền đưa lên tai, nói với vẻ hơi âm ỉ: “Thiên Diệp, không biết Ái Ni đi đâu nữa.” “...” Không khí đột nhiên trở nên nặng nề, như cô hòng bị tắc nghẽn đầy cát, đau khủng khiếp. Vậy là không gian vì vút gió cũng đắm chìm vào một sự tĩnh tại buồn thương dài dằng dặc. Chỉ còn lại một tiếng thở phập phồng cô đơn buồn tủi.

Lại một lần nữa đến bến xe đi La Đồ, dù đã rất lâu, rất lâu rồi mới trở lại nơi đây, nhưng dường như tất cả mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Cùng một địa điểm, cùng gặp một người.

Bất luận là phủ nhận tình cảm một cách dứt khoát, hay đối mặt một cách thản nhiên.

Tôi biết, điều khiến cho người ấy bị tổn thương đến chết.

Nhưng tất cả những hốt nhiên đều trở thành những tàn tro trong quá khứ, nỗi đau có lẽ cũng chỉ là tạm thời.

Tôi cắn chặt môi, từ xa đã nhìn thấy bóng hình không thể lẫn vào đâu của Thôi Hy Triệt.

Những ánh mặt trời màu vàng kim hội tụ thành một chùm ánh sáng chiếu từ sau lưng anh lại, dáng hình đẹp đẽ nhưng lạnh lùng ấy đổ thành một cái bóng hơi buồn bã.

Anh đang chăm chú nhìn vào một tấm biển quảng cáo, trên đó là những dòng chữ được viết bằng bút pháp mỹ thuật rất tươi sáng: *Theo truyền thuyết, câu “Anh yêu em” nếu như được nói đến lần thứ 13 thì kỳ tích tuyệt vời sẽ xảy ra. Nhưng em thân yêu, trên cả thế giới này, chỉ có em mới là kỳ tích của anh.*

Dường như cảm nhận thấy sự hiện diện của tôi, Thôi Hy Triệt từ từ quay đầu lại, khuôn mặt anh hơi tiêu sái, nhưng khi nhìn thấy tôi, trong đáy mắt chợt lóe lên ánh sáng của sự vui mừng. Anh cầm lấy tay tôi, nói: “Em đến rồi à?”

Tôi bỗng nhiên ngậm ngùi vì biểu cảm đó của Hy Triệt, tim co thắt lại thành một đám, bắt đầu đau nhói.

Thế nên tôi rút tay mình ra, không dám nhìn tiếp vào đôi mắt màu xanh sẫm đang bị tổn thương đó nữa.

“Triệt, em đến đây để nói với anh rằng em sẽ không đi La Đồ cùng anh...”

Bàn tay buông thõng xuống của anh chợt nắm chặt lại, ánh mắt đột nhiên hoác ra những vết thương rộng ngoác. Anh như dốc hết toàn sức lực của mình để nói: “Vì sao vậy? Rõ ràng là hai chúng ta yêu nhau, nhưng em lại muốn phủ nhận, rõ ràng không thể rời xa nhau, vậy mà em lại để mặc cho anh đi tới một nơi mà đến không khí cũng hoàn toàn xa lạ; rõ ràng giờ đây chúng ta có thể làm lại từ đầu, nhưng vì sao em không cho anh bất cứ cơ hội nào?”

“...”, tôi nhìn anh bằng ánh mắt bình thản, không hề che giấu bất cứ điều gì.

Khi anh cho rằng tôi sẽ không trả lời, tôi nói: “Bởi vì... bởi vì những cảm xúc, rung động đó đều đã là quá khứ rồi.”

“Em nói dối!”, Thôi Hy Triệt gầm lên đau khổ.

“Trong 5 năm sau khi anh ra đi, em vẫn luôn hận anh từng ngày, từng giờ”, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt nặng nề đó khiến tôi gần như không thở nổi, nhưng tôi vẫn kiên trì nói tiếp: “Giờ đây, cuối cùng em cũng đã nhận ra em đã rất không công bằng với anh, anh cơ bản chẳng làm điều gì sai cả. Còn hận thù cũng là một việc hết sức, vô cùng mệt mỏi... nhưng tất cả những thứ đó đã không còn quan trọng nữa, bởi vì em đã tìm được một người vô cùng quan trọng đối với em. Anh ấy biết đứng đợi em trong mưa, biết tìm đến trong lúc em cô đơn và công em về nhà, biết dùng những lời lẽ thoải mái để che giấu đi những gì anh ấy đã phải hy sinh vì em, nắm lấy tay đỡ mũi dao để bảo vệ em, dám vì em mà vứt bỏ tất cả... nhưng lại không vạch trần những lời nói dối làm tổn thương đến anh ấy của em, không hề mang đến cho em bất kỳ áp lực nào mà chỉ lặng lẽ đợi chờ em tự nhận ra tình cảm của mình...”

“Đủ rồi, đủ rồi!”, Hy Triệt giữ chặt lấy hai vai tôi, những đốt xương ở các ngón tay nổi rõ lên, nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt lạnh băng màu xanh sẫm ngưng tụ lại thành một giọt nước mắt, “Đối với em mà nói... anh đã trở thành một người không còn quan trọng nữa ư?”

Pốc!

Giọt nước mắt ấy rơi xuống.

Âm thanh ấy bao trùm lên tất cả mọi thứ xung quanh, tạo thành các con sóng thủy triều đầy đau thương buồn tủi.

“Không còn quan trọng nữa ư? Thế thì thà rằng anh bị em căm hận...”. Tôi cố nhin nỗi đau đón ở hai vai, đứng nhìn anh bất động, một giây, hai giây... Cuối cùng hai tay đặt trên vai tôi của anh buông thõng xuống một cách bất lực, “Ái Ni, như vậy đối với anh quá tàn nhẫn, em có biết không?”

“Quá tàn nhẫn...”

Tôi cắn chặt môi, cố không để những dòng nước mắt vỡ òa ra.

Trái tim tôi như bị những tảng đá lớn đập vào dữ dội, gây nên một nỗi đau không thể nào xoa dịu. Tôi lắc đầu nói với anh: “Không phải vậy, em thừa nhận đã từng thích anh, và đến giờ vẫn không thể nói rằng đã hoàn toàn hết cảm xúc đối với anh. Bởi tình cảm với một người không thể nào tiêu tan trong chớp mắt như vậy được, thế nên em vẫn cảm động vì những gì anh làm cho em, khi thấy anh đau lòng em cũng vẫn đau lòng, thế nhưng...”

“Đủ rồi!”, Hy Triệt không muốn nghe tiếp nữa, cắt ngang lời tôi.

“Thế nhưng những thứ đó vẫn không đủ để lay chuyển vị trí của Thiên Diệp trong trái tim em”, tôi kiên trì nói nốt.

Đúng vậy, có lẽ không phải là trong khoảng thời gian 5 năm đó, hay bắt đầu từ một thời điểm nào đó đã ở rất rất xa, Thiên Diệp đã bắt đầu thay đổi thế giới của tôi và bước vào trái tim tôi.

Từng bước, dần dần xâm chiếm lấy.

Có những lúc, chỉ là một khoảng thời gian nhỏ nhoi đã có thể khiến trái tim lay động, huống hồ Thiên Diệp đã luôn ở bên tôi, bảo vệ tôi lâu đến vậy.

Giờ đây, tôi đã biết hướng đi của trái tim mình.

Thế nên, Hy Triệt, hy vọng rằng anh sẽ tha thứ cho em, tha thứ vì em đã nói ra những điều này.

“Không! Mộ Ái Ni, anh tin rằng cũng giống như trận mưa sao băng đó, dù rằng chưa xuất hiện, nhưng giữa chúng ta nhất định sẽ có kỳ tích xảy ra”. Đồng tử trong mắt Hy Triệt thu hẹp lại như muốn nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng.

Dưới ánh mắt tuyệt vọng sắp tắt ngấm của anh, tôi cố gắng hút thật sâu.

Cố giấu cảm xúc đang trộn trạo trong lòng, tôi bình tĩnh nói với anh: “Có lẽ trận mưa sao băng đó sẽ xuất hiện, nhưng...”

Em luôn hy vọng rằng nỗi đau sẽ là tạm thời, còn hạnh phúc mới nên kéo dài mãi mãi.

Thế nên, Hy Triệt, nói ra tất cả với anh để hy vọng anh sẽ không còn bị luẩn quẩn bởi quá khứ buồn thương.

Nhưng rồi nỗi đau đột ngột ập đến bên tôi như dòng nước thủy triều màu xanh ngắt, một cảm giác bất lực không sao ngăn nổi nhấn chìm tôi xuống đáy sâu.

Giống hệt như rơi xuống đáy biển đen ngòm, xung quanh là những giọt nước có mùi vị giống hệt mùi nước mắt của tôi.

Những giọt nước mắt nhàn nhạt đó bỗng xâu chuỗi thành một chiếc vòng dạ minh châu, tuyệt đẹp và sáng lấp lánh. Nghe nói những người con trai dưới đáy biển phải trải qua hàng trăm năm mới có thể ản sinh ra một viên ngọc màu đen, vì sao nước mắt của tôi lại dễ dàng bị nỗi buồn thương tấn công đến vậy?

Xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh tới mức đáng sợ, hệt như một cảnh tượng chết chóc hoàn toàn không còn sự sống.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh lần cuối, hình ảnh của 5 năm trước hòa vào làm một với hình ảnh hiện tại, hóa thành một bức tranh thủy mặc. Đường viền nhàn nhạt bên ngoài bức tranh là một nỗi tuyệt vọng và buồn đau không bờ bến.

Tôi hít vào thật sâu, khoảnh khắc yếu mềm đó bị giữ chặt lại trong lòng bàn tay.

“... Nhưng giữa em và anh sẽ không có kỳ tích xảy ra.”

Trong sự tĩnh lặng của anh, tôi nhìn thấy sự tuyệt vọng cứ lan ra mãi, lan ra mãi.

Giống như một buổi sáng không đợi được ánh mặt trời, không gian bị bao trùm bởi màn sương mỏng màu xanh nhạt.

Giống như khi nàng tiên cá dưới đại dương khóc cho người tình trong mộng của mình, những giọt nước mắt tuôn rơi có màu xanh biếc.

Thít chặt lấy trái tim người ta, đau tới mức có thể chết ngay đi.

Cuối cùng tôi cũng không chịu được, phá vỡ sự im lặng đó: “Triệt, tha lỗi cho em. Chúng ta vẫn là bạn bè, sau này em, Thiên Diệp và anh có thể cùng đến La Đồ. Nhưng bây giờ thì không được, bởi Thiên Diệp có một buổi hòa nhạc, thế nên...”

“Em đi đi!”, đột nhiên, Thôi Hy Triệt cắt lời, sau đó quay đầu đi không nhìn tôi nữa.

Đường nghiêng của khuôn mặt cô đơn ấy trở thành một vết thương vĩnh viễn không thể lành trong ký ức của tôi.

Dòng máu màu hoa hồng không ngừng tuôn chảy, vùi lấp những sắc màu trong quá khứ.

“Ừm?”, tôi hơi ngạc nhiên.

“Mau đi đi! Anh sẽ không bắt ép hay miễn cưỡng em nữa, nhưng... nhớ đừng có quay đầu lại”, Thôi Hy Triệt cố gắng lấy lại giọng nói lạnh lùng thường thấy.

“Ừm.”

Quay người đi, nước mắt trào ra khiến tầm nhìn của tôi trở nên mờ hồ, nhưng...

Lần này tôi đã không còn cần đến mắt, vì đã biết phương hướng mình cần đi. Xuyên qua những hàng xe tắc nghẽn, cuối cùng tôi cũng tới được nơi Thiên Diệp tổ chức hòa nhạc.

Đưa tay nhìn đồng hồ.

Tích tắc tích tắc, dường như có thể nghe thấy âm thanh ngàn năm vẫn không hề thay đổi của kim phút khi dịch chuyển.

Trái tim tôi vẫn chưa hồi tỉnh sau nỗi đau vừa ập tới, đập chậm đến mức đáng sợ.

Tôi đứng bên ngoài cửa khán phòng, cố gắng nở nụ cười để vẻ ngoài của mình trông không có vẻ cứng nhắc quá.

“Ha ha, không ai đến muộn như mình phải không? Buổi biểu diễn sắp kết thúc rồi mới đến.”

Đoán rằng thế nào cũng bị Hạ Nhạc Huyền trách móc một hồi, nhưng quan trọng hơn là tôi biết phải giải thích với Thiên Diệp thế nào đây?

Đúng lúc đang phiền não, chợt thấy một người quen đi từ bên trong ra.

“Bác gái?”, tôi ngạc nhiên sững người lại, là mẹ Thiên Diệp.

Bà ấy có vẻ như không ngờ là sẽ gặp tôi, sắc mặt hơi khác thường, thậm chí còn chưa kịp lau đi giọt nước đang ngập ngừng nơi khóe mắt.

“Bây giờ cô mới đến hay sao? Đây là buổi hòa nhạc cuối cùng Thiên Diệp biểu diễn cho cô, sao cô lại có thể vắng mặt được? Dù rằng ta không thoải mái với việc Thiên Diệp thích cô, nhưng...”, bà ấy ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục, “Nhưng nó chỉ thích mỗi mình cô! Thiên Diệp từ trước đến nay chưa hề chống lại ta, nó là một đứa trẻ rất ngoan, thậm chí mỗi duyên với nghệ thuật tuyệt vời đó rất giống ta, nhưng mà vì cô...”

Tôi đưa cho bà ấy một chiếc khăn giấy, không kiềm nổi sự ngạc nhiên, hỏi: “Vuổi biểu diễn cuối cùng là sao?”

“Lẽ nào Thiên Diệp không nói với cô? 5 năm trước, ta đã chấp nhận cho nó thời hạn 5 năm, bất kể cô có chấp nhận đi Canada với Thiên Diệp hay không, nó đều phải quay về vị trí của mình.”

Cái gì?

Tôi nhìn mẹ Thiên Diệp kinh ngạc, lẽ nào 5 năm trước mẹ Thiên Diệp ra đi không nói một lời không phải vì cảm động trước tấm tình của Thiên Diệp, mà chỉ là chấp nhận cho anh thời hạn 5 năm?

Thế nên bây giờ bà ấy sẽ đưa Thiên Diệp đi.

Còn đồ ngọc Thiên Diệp đó vẫn luôn giấu giếm tôi, là do không muốn gây áp lực cho tôi hay sao?

Thật là...

Muốn mắng anh ta một trận, nhưng lại không thể nào nói được điều gì.

Trái tim bị lấp đầy bởi sự yêu thương chăm sóc của anh suốt 5 năm qua, thế nên không thể nói ra lời trách cứ nào được nữa.

“Cho thằng bé 5 năm là để nó có thể đi theo con đường mà nó muốn, cũng coi như là bù đắp những sự nuối tiếc trong thời tuổi trẻ của ta. Nhưng mỗi người đều có số phận và trách nhiệm riêng của mình, Thiên Diệp cũng không thể nào tránh được. Cô...”, mẹ Thiên Diệp nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm, “Nếu như cô không yêu Thiên Diệp, thì hãy buông tha cho nó đi.”

“Vẫn còn do dự hay sao? Nó đã vì cô mà bỏ cả dương cầm, lẽ nào cô còn muốn khiến nó phải từ bỏ cả hạnh phúc của mình?”, thấy tôi im lặng không nói, mẹ Thiên Diệp nghiêm giọng.

Tôi hít cảm lên, nhìn bà bằng ánh mắt kiên định: “Bác sai rồi, mỗi người đều có số phận của riêng mình, thế nên bác không thể nào thay đổi được.”

Buổi hòa nhạc thu hút được hơn một vạn người tham dự, tất cả đều ngồi lặng yên nghe tiếng đàn của Thiên Diệp.

Tiếng đàn diệu kỳ hết như cơn gió du dương bên tai khán giả, thuần khiết và tuyệt vời.

Giống như tiếng nhạc đến từ thiên giới.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào dáng người ngồi trên sân khấu trung tâm, một vầng hào quang bao quanh cơ thể anh, khiến toàn thân anh bỗng trở nên không có thực.

Những ngón tay thon dài mang đầy linh khí của anh như cánh bướm bay lướt qua những phím đàn đen trắng.

Khiến cho những dây hoa cứ vờn dài mãi ra xung quanh.

Nở ngợp trời ngợp đất, đẹp đến tận tột vời.

Tay phải của anh sau khi vẽ nên một đường cong huyền ảo trong không trung, khẽ khàng đặt xuống nốt nhạc cuối cùng.

Ting!

Dư âm động trong trái tim mãi lâu sau vẫn không chịu tản đi, khiến linh hồn người ta vẫn cứ đắm chìm trong giấc mộng.

* * * Đôi lông mày cực kỳ tinh tế khẽ nhướng lên.

Em vẫn chưa đến ư, Ái Ni?

Cô ấy có thể đi đâu chứ?

Cảm giác đặng chất dần dần tích tụ trong cổ họng Thiên Diệp khiến anh thấy đau vô cùng.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy của khán giả, nhưng trái tim anh lại trống rỗng tới mức đáng sợ.

Sau khi tiếng vỗ tay rút đi như sóng nước, anh ghé sát vào chiếc micro bên cạnh cây đàn, đôi mắt đầy hy vọng nhìn khắp xung quanh thêm một lần nhưng cuối cùng vẫn bị sự thất vọng bao trùm.

Buổi biểu diễn cuối cùng dành cho cô ấy, bởi vì cô ấy không xuất hiện nên đã trở thành không nghĩa lý gì.

Ánh sáng trên sân khấu tụ lại trên đầu Thiên Diệp, khiến anh giống hệt một thiên thần gãy cánh.

“Hôm nay sẽ là lần biểu diễn cuối cùng trong cuộc đời tôi. Nhưng người tôi vẫn chờ đợi, người vô cùng quan trọng đối với tôi vẫn chưa đến...”, cổ họng Thiên Diệp nghẹn lại vì nỗi buồn thương, mắt như nhìn về một nơi nào xa tắp, giọng nói trầm ấm tình yêu nhưng cũng đầy thất vọng, “Khi còn rất nhỏ, tôi đã gặp cô ấy, thị trấn nhỏ La Đồ với bầu trời xanh trong vắt với những cánh bồ công anh trắng tinh thuần khiết bay ngợp trời đó...”

Dòng thời gian bỗng chầm chậm quay ngược lại với miền ký ức...

Bầu trời bát ngát một màu xanh làm ngây ngất lòng người.

Cậu bé Thiên Diệp lặng lẽ đến gần chỗ những đứa trẻ trai khác đang đùa nghịch, muốn được cùng chơi trò cảnh sát bắt quân gian của chúng. Thế nhưng khi bọn trẻ phát hiện ra cậu, mỗi đứa bọn chúng đều cầm con dao đồ chơi lao ra đâm Thiên Diệp với đầy ác ý.

“Xì, tất cả bọn con gái đều thích chơi với mày, vậy thì đừng có đến chơi với bọn tao.”

“Hay là mày cũng là con gái nhì, ha ha!”

“Nếu thích chơi với bọn tao thì phải để bọn tao dùng dao đâm, không được chống lại cũng không được kêu cứu cơ! Xem mày có vẻ nhát gan lắm!”

...

Đã bao nhiêu lần Thiên Diệp gặp phải tình huống đó, thậm chí mỗi đêm ngủ còn nằm mơ thấy ác mộng.

Nhưng dù là vậy, cậu vẫn muốn đến gần bọn trẻ.

Thiên Diệp không ngừng nói với mình rằng, bị dao đâm mấy nhát cũng chẳng làm sao, không việc gì mà phải sợ.

Chắc sẽ không đau đâu.

Chắc sẽ không chảy máu rồi.

Hơn nữa, nếu như sợ thì sẽ bị bọn chúng coi thường.

Thế nhưng cậu không hiểu vì sao nụ cười trên khuôn mặt bọn trẻ đó lại có thể khiến trái tim cậu đau hết như những con dao đồ chơi kia vậy...

Bọn trẻ bắt nạt cậu, dùng những con dao đồ chơi đâm lia lịa hết như cậu chỉ là một món đồ chơi trong tay chúng. Hoặc chỉ là một đồng cát trên mặt đất, có thể tùy bọn chúng tha hồ giẫm đạp lên mà chẳng hề gì.

“Ha ha ha...”

“Nhìn nó giống hệt thằng ngốc kia....”

“Đúng đấy, đúng đấy...”

“Dừng tay!” Giữa những lời cười đùa chế nhạo, đột nhiên một giọng nói trẻ con non nớt nhưng đầy uy lực vang lên.

Tất cả bọn trẻ đều nhìn về hướng đó, Thiên Diệp cũng không ngoại lệ.

Đang đứng dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ là một cô bé tầm tuổi bọn chúng với ánh mắt lạnh lùng không đếm xỉa đến bất cứ điều gì. Cô bé hát đầu lên như một bà hoàng, nói một cách bình tĩnh: “Này, mấy người đồng như vậy mà bắt nạt một người, như vậy là kém cỏi. Nếu đủ can đảm thì từng đứa một lên đấu tay đôi với tao.”

Còn nhỏ thế mà chỉ khí của cô bé đã áp đảo được từng đứa đứng xung quanh.

Thiên Diệp sững sờ nhìn cô bé tung ra những đòn quạt vai đẹp mắt, khiến từng đứa con trai bắt nạt cậu nằm bò trên đất.

Khí thế lâm liệt đó giống hệt một con chim phượng hoàng đang nghênh chiến.

Lúc cô bé ấy hạ gục tất cả chuẩn bị bỏ đi, Thiên Diệp vội vàng đi lên hỏi: “Tớ tên là Phác Thiên Diệp, sau này... cậu có thể dạy tớ đánh nhau không?”

“Đấy là võ Taekwondo.”

“Vậ tớ có thể học Taekwondo của cậu được không?”

“Không được”

“Vì sao?”

“Thế vì sao cậu lại bám theo tớ?”

“Đâu có.”

“Này, rõ ràng là có mà”

“Không phải đâu. Là tớ muốn từ nay về sau sẽ đi theo cậu.”

...

“Bắt đầu từ lúc đó, tôi đã quyết định sẽ mãi mãi ở bên cô ấy. Tôi thậm chí hy vọng rằng mình sẽ trở thành một vật dụng nhỏ của cô ấy, để lúc nào cũng được cô ấy đem theo bên mình, đến tất cả những nơi mà cô ấy đến... Say này tôi mới hiểu, ý nghĩ sẽ ở bên cô ấy suốt đời lúc đó chính là một trạng thái của niềm yêu thích. Ái Ni, em có biết không? Thích là một hình thái sớm nhất của tình yêu, nghĩa là từ lúc đó anh đã yêu em. Nói với em rằng “Từ nay về sau sẽ đi theo em”, thực ra đó chính là lần đầu tiên anh nói câu “Anh yêu em”. Tâm ý đó của anh, em có hiểu không, Ái Ni?”

...

Chìm đắm trong những dòng ký ức xa xăm, Thiên Diệp không hề trông thấy một bóng người mảnh khảnh vừa bước đến.

Lời tâm sự chứa đầy tình yêu tha thiết của anh khiến cho khuôn mặt xinh đẹp đó nở một nụ cười làm lay động lòng người. Trên chiếc xe buýt đi La Đồ.

Trước mắt Thôi Hy Triệt là một khoảng hư không trắng mênh mang, dường như cảnh vật xung quanh đều đã trở nên thành cảnh ảo.

Anh ngồi bó gối trong một không gian hẹp, lưng cong gấp lại thành một tư thế đầy khắc khoải.

Nỗi buồn thương lan tỏa...

Cô ấy đi rồi, cô ấy đã chọn rời xa anh.

Cô ấy và anh thực sự là hai đường thẳng song song...

Đút tay vào trong túi, Thôi Hy Triệt lấy ra hai tấm vé.

Điểm xuất phát: Mễ Á. Điểm đến: La Đồ.

Hành trình còn chưa bắt đầu, cô ấy và anh đã đến luôn điểm kết thúc ở ngay Mễ Á.

Giờ đây chỉ còn một mình anh đi đến nơi tình yêu của họ bắt đầu.

Quay về nơi duy nhất khiến cho trái tim lạnh giá của anh tìm được chút ấm áp, có lẽ chỉ cần dựa vào một chút hơi ấm đó, cũng đủ cho anh chống đỡ được cả cuộc đời này.

Trước đây anh đã quá tham lam.

Nhưng giờ đây, anh chỉ cầu xin được giữ lại một chút, một chút hơi ấm này thôi.

Là đủ rồi...

Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni...

Anh gào lên gọi cái tên ấy không biết bao nhiêu lần, thậm chí đến máu huyết cũng đã réo sôi lên đau đớn.

Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni, Mộ Ái Ni...

Đừng có yêu em [Mộ Ái Ni đồng âm khác nghĩa với cụm từ “đừng có yêu em (anh)"] ...

Đây chẳng phải là một sự ám thị từ trước rồi hay sao?

Thôi Hy Triệt chìm đắm trong thế giới cô đơn lạnh lẽo, đột nhiên xung quanh vang lên những âm thanh khủng khiếp. Anh ngẩng đầu lên, nhận ra chiếc xe đang bị hất ngược đầu với tốc độ cực nhanh.

Ánh nắng lạnh lẽo chiếu thẳng vào mắt.

Thế giới của anh lại rơi vào vòng xoáy huyền hoặc như lần đầu tiên gặp mặt cô.

Điệu Valse tuyệt mỹ, vẽ nên những vòng tròn không dứt.

Xoay tròn...

Trong khán phòng hòa nhạc, giọng nói hơi khàn khàn của Thiên Diệp vẫn tiếp tục vang lên...

“Khi đó, Ái Ni thường làm những chuyện kỳ quặc mà những cô bé khác không thể nào hiểu nổi, như ngồi chót vót lên cành cây cao để ngắm bầu trời, lại không buồn đi giải thích những sự hiểu lầm của người khác với cô ấy... Thế là tôi cũng vì cô ấy mà làm những chuyện vô cùng ngốc nghếch, cùng cô ấy ngắm những đám mây trên trời, đi theo sau lưng cô yá giải thích với người này người khác những chuyện bị hiểu lầm... Rất nhiều, rất nhiều những chuyện ngớ ngẩn, giờ đây ấn tượng đã mờ hồ, nhưng có một chuyện mà đến giờ tôi vẫn nhớ hết sức rõ ràng, hôm đó, chúng tôi cùng nhau chôn chiếc bình có ước nguyện ở bên trong...”

Tôi đứng nguyên tại chỗ, tâm tư cũng bay theo những lời anh nói đến một quãng thời gian trong sáng với những linh hồn màu trắng xóa dập dờn bay...

...

Dưới bóng cây cổ thụ râm rì, Thiên Diệp cẩn trọng lấy từ trong túi ra một chiếc bình đựng điều ước nhỏ xinh.

Bên trong bình là vô số những ngôi sao ước rất đẹp và ba mảnh giấy được cuộn tròn lại một cách tỉ mỉ bằng sợi tơ.

Dưới ánh mặt trời, chiếc bình ước nguyện dường như phát ra ánh sáng.

“Ái Ni, anh đã hứa rồi, ba mảnh giấy này thay thế cho ba ước nguyện, một là anh sẽ không bao giờ rời La Đồ, hai là chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên, sau này còn cùng vào một trường đại học. Ba là...”

“Là gì?”

“Ha ha, sau này anh sẽ nói cho Ái Ni”, cậu bé cười với vẻ hơi xấu hổ.

“Xì, em cũng không cần biết nữa.”

“Đừng giận mà. Ái Ni, chúng ta cùng chôn nó đi.”

“Bẩn lắm, anh tự làm lấy.”

“Em chôn chiếc bình cùng với ước nguyện vừa rồi xuống, nói không chừng sẽ thành hiện thực đấy.”

“Thật không?”

“Ừ.”

“Vậy thì được.”

...

“Thiên Diệp, anh thực sự sẽ không đi chứ?”

“Ừ, sẽ không đi đâu.”

“Thiên Diệp, nếu như anh đi đến một nơi thật xa, em cũng sẽ đến tìm anh.”

“Ha ha, thật chứ? Tuy nhiên, Ái Ni không cần đến tìm anh, cứ đứng nguyên một chỗ, anh sẽ đến tìm em.”

...

“Khi đó Ái Ni nói với tôi, nếu như tôi đi đến một nơi thật xa, cô ấy sẽ đến tìm tôi. Niềm xúc động mà câu nói đó mang lại cho đến tận bây giờ vẫn vẹn nguyên trong trái tim tôi.”, Thiên Diệp hơi hé miệng cười, “Ái Ni, em có biết không, việc bắt chấp tất cả để đến gần em, bất kể em có đứng nguyên tại chỗ hay không đó chính là tình yêu. Vậy nên khi anh nói với em “Không cần đến tìm anh, cứ đứng nguyên một chỗ, anh sẽ đến tìm em”, coi như là lần thứ tư anh nói “Anh yêu em”...”

Đứng lặng lẽ trong bóng tối, tôi thanh thản nở một nụ cười.

Bên tai tôi, giọng nói mềm mại nhưng kiên định đó vẫn cứ vang lên tha thiết.

Đây chính là lý do mà Hạ Nhạc Huyền cứ quấy nhiễu em suốt cả buổi sáng hôm nay ư? Sợ rằng em sẽ bỏ lỡ mất niềm vui lớn lao mà anh mang đến?

Đột nhiên, chiếc điện thoại di động trong túi tôi khẽ rung lên, tôi nghi hoặc nhấn nút nhận cuộc gọi.

“A lô”, máy bên kia vang lên một loạt những tạp âm, nghe rất giống tiếng kêu gào và cả tiếng nổ.

“...”

“A lô?”

“...”, máy bên kia vẫn không có tiếng ai nói, ôi cho rằng chắc kẻ vô vị nào đó đùa dai, đang định tắt máy thì thấy trên màn hình hiện lên dòng tên – Thôi Hy Triệt.

“Triệt?”, tôi nén giọng xuống hỏi.

“Ái Ni, anh sắp đến La Đồ rồi”, những tạp âm đó dần dần trôi xa, trong điện thoại chỉ còn lại giọng nói trầm trầm của Thôi Hy Triệt.

Từng chữ từng chữ đều khó khăn, nghe như anh đã phải dùng hết sức lực toàn thân để nói ra.

Chỉ một câu nói mà nặng nề biết bao, trong khoảnh khắc khiến tôi chột như kiệt sức.

Vù...

Một cơn gió lạnh thổi qua cửa bao trùm lấy cơ thể tôi nhưng cũng không thể nào thổi đi được sự trống trải nơi đáy tim.

Anh ấy vẫn đi đến đó?

Anh ấy vẫn không từ bỏ ư?

* *

“...Rất xa, rất xa, bao xa mới được coi là xa đây? Cách nhau cả đại dương đã coi là xa hay chưa? Những năm sống ở Canada, tôi luôn muốn quay về tìm cô ấy, cũng luôn mong chờ cô ấy sẽ đến tìm tôi, nhưng cuối cùng không được. Thế giới của tôi có tiếng đàn, có sự giàu sang, chỉ duy nhất không có cô ấy. Thế nên tiếng đàn của tôi trở nên cô độc, thế giới của tôi chỉ còn lại hai màu đen và trắng. Cảm giác không thể nào thiếu vắng được cô ấy... Ái Ni, em có biết không? Khi anh cuối cùng cũng quay trở lại, đứng trước mặt em, nói với em rằng “Ái Ni, anh đã về rồi”, khi đó vẫn là anh nói với em “Anh yêu em”, là lần thứ bảy anh nói ra câu đó...”

Giọng nói trầm trầm và chậm rãi của Thiên Diệp lại một lần nữa mở toang cánh cửa ký ức, mùi hương hoa lily bay phảng phất trong không trung, quần quít không chịu bay đi...

“Thiên Diệp...”

“Là anh đây, Ái Ni.”

“Ping!”

“Anh đúng là đồ ngốc.”

“Ái Ni!”

“...”

“Ái Ni!”

“...”

“Ái Ni, Ái Ni, Ái Ni...”

“...”

“Ái Ni, Ái Ni, Ái Ni...”

“Này, tôi không quen anh, đừng có gọi tên tôi nữa. Ok?”

“Ái Ni, em nghe anh giải thích, khi đó anh đi là vì...”

“Không cần giải thích, tôi không có hứng thú.”

“Ái Ni, được rồi, tha lỗi cho anh đi, lần này anh thề sẽ không bao giờ rời xa em nữa.”

“Xi, tôi chẳng buồn quan tâm anh đi hay không.”

...

“Ái Ni, chắc chắn là em không biết rằng, khi em trách anh đột nhiên biến mất, anh đã rất vui, vì anh biết em không hề quên anh...”

Trên sân khấu, Thiên Diệp bình thần nói, khuôn mặt tinh tế tỏa ra một luồng sáng như ánh trăng.

Thánh khiết tới mức người ta không dám nhìn thẳng vào.

Đường như không phải anh đang nói câu chuyện của mình mà là kể về một người nào đó anh quen biết, một câu chuyện được nghe kể lại. Nhưng những dòng xúc cảm không ngừng trào ra cứ dần dần tích tụ lại, tích tụ lại, ..., trở thành một dòng sông, một đại dương.

Những dòng cảm xúc trào dâng đó từ từ nhấn chìm tất cả khán giả ngồi bên dưới, khiến họ như cam tâm tình nguyện bị nhốt chặt trong cảm xúc ấy, hoàn toàn không kháng cự.

Thiên Diệp tiếp tục nhớ lại khi anh mang theo trái tim phấp phồng và hạnh phúc tặng cô cả một vườn hoa lily ấy, cô chắc chắn không biết thứ mà anh muốn mang đến cho cô xa hơn hẳn những thứ này, thậm chí chỉ bằng một phần mười những điều anh nghĩ tới.

Cô không hề biết, khi cô đau khổ thì anh còn đau khổ hơn gấp bội...

...

Lần đó, sau khi bản nhạc độc tấu trong buổi biểu diễn kịch nói thất bại, anh sững sờ đứng phía sau sân khấu.

Tay rất đau, nhưng anh không hề để ý đến điều đó.

Ái Ni sẽ trách móc anh phải không?

Chân Ni gay gắt đổ lỗi cho Ái Ni, anh những muốn đến để ngăn lại, nhưng cổ tay quá đau, anh phải lấy hết sức mới có thể khiến cho vẻ mặt mình trông có vẻ bình thường.

Cuối cùng cơn đau cũng dịu lại, anh đi tới đó, định an ủi Ái Ni.

“Ái Ni...”

“Xin lỗi, Thiên Diệp, bây giờ em không thể nói gì với anh được. Còn sợi dây chuyền anh tặng em nữa, em muốn trả lại cho anh!”

Ánh mắt của Ái Ni lạnh lùng biết bao, cô hoàn toàn không do dự giật ngay sợi dây chuyền đang đeo trên cổ vứt xuống đất, sau đó chạy theo Chân Ni.

Khoảnh khắc ấy, nỗi buồn thương nuốt chửng lấy anh một cách vô tình.

...

Kiên trì ở lại đây 5 năm, anh cũng đã có được niềm hạnh phúc ngắn ngủi, có thể vui theo niềm vui của cô, cùng cô chia sẻ mọi nỗi buồn. Vậy mà thời gian vẫn trôi quá nhanh, nhanh tới mức mỗi người đều không thể nhìn rõ những hạt cát cuối cùng trong chiếc đồng hồ cát đã lặng thầm rơi xuống...

Hôm đó, Ái Ni đến thư viện mượn sách, anh đứng bên ngoài cố chờ cô bằng được.

Những hạt mưa bụi bay đầy trời.

Từng hạt, từng hạt.

Ngắm vào những phần da để hở.

Lạnh ngắt.

Nhưng anh vẫn hướng về Ái Ni và nở nụ cười khi thấy cô đi ra.

“Em ra rồi à?”

“Anh vẫn đợi em ở đây ư? Anh đúng là đồ ngốc”, Ái Ni hơi nổi cáu, dùng mấy quyển sách vừa mượn được đánh Thiên Diệp. Nhưng anh đột nhiên giữ chặt lấy hai tay cô, kéo cô vào lòng anh.

“Lần sau... em đừng vứt bỏ anh dễ dàng như thế nữa, bất kể... là vì ai. Em biết chưa? Mẹ Ái Ni.”

“...”

“Bất luận em có phải là người mang tướng mệnh “Thiên sát cô tinh” hay không, anh cũng không cần biết sau này có phải đối mặt với cái chết hay không, bởi vì có một thứ đối với anh còn đáng sợ hơn cái chết, đó là sự lạnh lùng xa cách của em.”

Nỗi buồn thương như những đóa hoa nở rục trong không gian, nhấn chìm lấy anh. Bên tai dường như có thể nghe thấy tiếng chuông nhà thờ giống từng hồi, tiếng chuông xuyên thẳng lên tít tầng mây.

“Xin lỗi anh, Thiên Diệp...”

...

Thiên Diệp nhớ lại từng chi tiết một, anh không biết qua ngày hôm nay rồi, mình còn có thể có cơ hội khác để nói ra tâm ý của mình nữa hay không.

Tình yêu của anh với cô gần như khiến anh sắp phát điên lên.

Khiến anh muốn nói với toàn thế giới...

Nhưng, liệu có nên nói với cả thế giới rằng cô vẫn chưa tìm được lối đi đến vị trí của mình trong trái tim anh?

Bầu trời xanh trong vắt, giống hệt như màu mắt Hy Triệt khi đó.

Anh hít thở một cách khó khăn, toàn thân đau đớn đến tột cùng như bị bẻ xương tróc thịt. Xung quanh nở đầy những đóa tường vi màu máu, từng đóa, từng đóa vô cùng vô tận.

Đột nhiên trong mắt anh xuất hiện một đám bò công anh màu trắng xóa.

Từng cánh hoa xoay xoay, bay bay.

Giống như những bông hoa tuyết giữa mùa đông.

Thuần khiết và tuyệt đẹp.

Khó khăn lắm anh mới đưa được điện thoại di động lên tai, bấm một số máy quen thuộc.

Sắp đến La Đồ rồi phải không?

Nếu không thì làm sao lại có những bông hoa hình cầu tuyệt đẹp này...

5 năm trôi qua, những cánh hoa vốn chỉ phiêu diêu trong miền ký ức, cuối cùng lại hiện ra trước mắt anh.

Thời gian nhanh chóng quay ngược lại, sau đó dừng lại ở không gian nơi có những bức tường với dây leo chằng chịt...

Đó là mê cung trong trò chơi số phận mà theo truyền thuyết, nếu như gặp người mình thích trong đó thì chứng tỏ hai người có duyên phận mà suốt đời khó có thể tách rời.

Sau khi Mẹ Ái Ni đi vào, anh cũng đi theo ngay sau lưng cô ấy.

Anh cơ bản không tin vào những điều trong truyền thuyết, việc tham gia trò chơi ấy cũng chỉ là bản năng thúc đẩy anh không thể để mất bóng hình cô, hoặc là muốn tìm cơ hội để xác nhận với cô một chuyện mà anh rất dễ tâm đến.

“Cô thích anh chàng đó đúng không?”

“Anh chàng nào?”

“Phác Thiên Diệp.”

“Vì sao tôi lại phải trả lời anh.”

“Tôi muốn biết.”

“Vậy thì tại sao anh muốn biết?”

“Bởi vì tôi không hy vọng cô thích anh ta.”

“Tại vì sao anh không hy vọng tôi thích anh ấy? Ha ha, lẽ nào anh lại thích tôi?”

“Làm thế nào bây giờ? Tôi nghĩ là tôi đã hơi hơi thích cô rồi.”

...

“Tôi-đã-thích-cô-một-chút-rồi-Mộ-Ái-Ni.”

...

Lần đó hình như là lần đầu tiên anh nói với Mộ Ái Ni chữ “thích”. Anh đã quá tự phụ, dù rằng tình yêu đó đối với cô đã biến thành một dạng bản năng, song anh vẫn không dễ dàng mà tỏ ra yếu đuối để phải nói ra.

Mình đã yêu Mộ Ái Ni được bao lâu rồi nhỉ?

Còn việc biểu đạt sự chiếm hữu bằng sức mạnh lại không chịu nói ra “Anh yêu em” một cách rõ ràng thì đã bao nhiêu lần rồi?

Thôi Hy Triệt cẩn thận lục tìm trong trí nhớ khoảnh khắc đầu tiên anh có cảm giác yêu Mộ Ái Ni, tất cả tình ý triền miên có vẻ như bắt đầu từ dạ hội hóa trang hôm đó...

Trong tiếng nhạc blues chậm rãi, dưới ánh đèn bay lượn như những cánh hoa anh đào.

Anh nắm lấy tay cô, buồn cười nhìn những bước nhảy không theo kịp của cô. Dù đã căng thẳng tới mức rịn hết mồ hôi trong lòng bàn tay, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để bắt theo điệu nhạc..

Anh đột nhiên muốn nhìn thấy bộ dạng lúng túng của cô, thế nên cố ý nói: “Chúng ta đang nhảy valse, chứ không phải nhảy tap dance.”

Thôi Hy Triệt hơi bậm lại đôi môi tinh tế, nói lạnh nhạt.

“Anh cho rằng tôi mặc chiếc váy bó ống thì không thể nhảy valse được à?”

“Cô có biết vì sao điệu valse lại cứ xoay tròn mãi không?”

“Tôi không cần biết.”

“Không ngừng xoay tròn, không ngừng vẽ nên những vòng tròn, khiến người ta động lòng trong không gian huyền ảo.”

Trong mắt anh, cảnh vật xung quanh chợt mờ đi rồi dần dần biến mất.

Dường như cả thế giới chỉ còn lại anh và cô.

Anh nhìn đôi lông mày tinh tế của cô, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa, trong trái tim chợt trào lên một niềm vui khó tả.

Là do đang bị chóng mặt ư?

...

Thời khắc ấy, anh bị ánh mắt đầy cao ngạo của cô lay động, cái cảm giác vui mừng khó tả ấy chẳng phải là động lòng hay sao?

Thực ra ngay từ khi đó, anh đã thích cô rồi.

Dù rằng rất khó lý giải tất cả những việc cô làm cho em gái của mình, những trái tim anh vẫn vượt khỏi tầm kiểm soát, đến gần cô hơn. Thấy cô bị người ta ức hiếp, anh muốn được bảo vệ cô...

Hôm đó, anh trông thấy cô quần áo ướt sũng đứng ở cầu thang tầng 2, bị một đám người bắt nạt vây quanh.

Thế nhưng cô chỉ chậm rãi, từ từ lấy ra một tờ khăn giấy, thấm khô từng giọt nước trên mặt mình, cả con người lạnh lùng đến mức đáng sợ.

Cho đến khi lau sạch tới giọt nước cuối cùng trên mi mắt, cô bước đi từ từ và phong nhã về phía kẻ bắt nạt mình.

“Kẻ nào trực tiếp làm tổn thương tôi, tôi sẽ tự tay đòi lại công bằng”, cô tuyên bố như vậy, sau đó dùng một đòn quật vai hoàn hảo quật nam sinh đó ngã sòng soài trên đất.

Những người xung quanh không can tâm, vây kín lấy cô.

Không khí mỗi lúc một căng thẳng, mỗi lúc một ngột ngạt, nhưng cô lại cười, cười như không hề để tâm đến chuyện gì.

Cười đến mức khiến anh đau lòng khôn kể.

Một trận ẩu đả sắp xảy ra, khi nắm đấm của đám người đó sắp sửa phi tới.

“Dừng tay!”, cuối cùng anh cũng không bình tĩnh hơn được nữa.

“Mộ Ái Ni là trợ lý của tôi. Bắt đầu từ bây giờ, không ai được bắt nạt cô ấy.”

Anh chậm rãi nhìn khắp tứ phía, lạnh lùng tuyên bố với mọi người việc anh sẽ bảo vệ cô, và cả... chiếm hữu cô.

...

Hy Triệt nở một nụ cười nhẹ như làn sương trắng, cả bầu trời chợt lay động trong đôi mắt tuyệt đẹp của anh.

Đúng rồi, liệu có phải anh luôn quên không nói với cô rằng, thực ra cô không phù hợp một chút nào với bộ dạng ra vẻ kiên cường. Cô hợp với nụ cười dịu dàng hơn. Giống như đêm hôm cô đưa anh đi La Đồ Ấy...

Cô hơi hé môi lên, nở một nụ cười và nói với anh: “Em đã thấy mưa sao băng rồi, Hy Triệt.”

“Mưa sao băng đang ở trong đôi mắt của anh.”

Có lẽ vì nụ cười ấy dẫn đường, nên đôi môi anh mới nhẹ nhàng đặt lên trên trán cô.

Thực ra cô không hề biết rằng cô chính là ngôi sao chói lọi nhất trong cuộc đời anh.

Anh yêu nụ cười của cô, yêu...

Sự ấm áp mà cô mang đến cho anh.

Thiên Diệp từ từ đứng dậy, đi ra phía trước sân khấu, ánh mắt buồn thương nhìn ra phía trước như ngưng tụ lại: “Khi cô ấy nhảy theo tôi từ trên tháp đồng hồ xuống, tôi mới phát hiện ra rằng bất luận thế nào mình cũng không thể rời bỏ cô ấy. Có thể cùng tôi đối mặt với cái chết, chẳng phải là vì cô ấy cũng thích tôi hay sao? Tôi không dám suy đoán, sợ rằng kết quả không được như kỳ vọng...”

Cho đến lúc này, khi nhớ lại cảnh tượng Ái Ni lao xuống dưới tháp đồng hồ, trong lòng anh vẫn còn lo sợ vô cùng...

“Thiên Diệp!”

Trong tiếng gió vu vu, Thiên Diệp nghe thấy tiếng Ái Ni gào lên thảm thiết, không ngờ rằng cô ấy lại lập tức nhảy xuống cùng anh.

Trời đất, anh đã làm các thủ thuật an toàn, còn cô thì không hề.

Thật quá nguy hiểm, thậm chí có thể chết được.

Lẽ nào vì lo lắng cho anh, đến cả tính mạng của mình cô cũng không màng?

“Này, Mộ Ái Ni, em là đồ ngốc hả?”, anh đưa tay ra, cố gắng với tới gần cô.

“Thiên Diệp!”, cô cũng đưa tay về phía anh.

Vù vù...

Gió thổi qua từng kẻ tay, hai người dù cố gắng đến đâu cũng không thể chạm vào nhau.

Thời khắc ấy, anh nhìn thấy trong mắt cô chỉ còn lại duy nhất hình ảnh mình đang rơi xuống không ngừng.

Trái tim chợt thấy ấm áp một cách lạ thường.

Mộ Ái Ni, anh yêu em!

Còn giờ đây liệu anh có thể nghĩ rằng em cũng yêu anh không?

...

“Mộ Ái Ni, anh yêu em. Khi cùng nhau đối mặt với cái chết, trong tim anh chỉ có duy nhất ý nghĩ ấy. Nếu như em muốn hỏi anh tình yêu là gì, vậy thì anh nói cho em biết, nó có nghĩa là bảo vệ, chở che, chờ đợi, bất kể là còn sống, hay đã chết đi.”

"Khi đi theo em, trái tim anh nói 'Anh yêu em'; khi bảo vệ em, trái tim anh nói 'Anh yêu em'; khi không nỡ xa em, trái tim anh nói 'anh yêu em'; khi ủng hộ ước nguyện của em, trái tim anh nói 'anh yêu em'; khi nhẫn nại chờ đợi em, trái tim anh nói 'Anh yêu em' ... 1 lần ... 2 lần ... 10 lần, 11 lần, anh đều nói thầm trong tim 'Anh yêu em'. Ngay cả bây giờ, khi nhớ đến em, nghĩ về em, trái tim anh vẫn nói 'Anh yêu em' ... Thế nhưng, có lẽ là lần cuối cùng, dù cho những ngày sau anh vẫn yêu em như bây giờ, nhưng - nếu như không phải đứng trước mặt em, nếu như không đứng trước con người chân thực của em, anh sẽ không nói ra ba chữ đó ..."

“Ái Ni, em sẽ cho anh cơ hội phải không? Trước khi anh vì hạnh phúc của em mà từ bỏ, hãy cho anh một cơ hội cuối cùng...”

Gọng nói của Thiên Diệp nghe đầy thương cảm, còn khiến người ta buồn bã hơn cả khúc nhạc vừa mới diễn tấu.

Thân hình tuyệt đẹp của anh đứng thẳng như một cái cây, cái cây cô thụ trong ký ức của Mộ Ái Ni.

Cao lớn như vậy, dường như có thể chạm tới trời xanh.

Rậm rạp như vậy, dường như có thể chứa đựng tất cả niềm hy vọng. Từng bức tranh ký ức lần lượt lật giờ qua trong đầu Thôi Hy Triệt, khiến anh cảm thấy cơ thể không còn đau đớn nữa.

Yên tĩnh đến vậy, dường như máu trong toàn cơ thể đã lan ra thành một nỗi buồn khắc cốt ghi xương.

...

Cô từng quyết liệt nói rằng muốn quên anh đi. Vậy là không thể nào kiểm soát nổi mình, bàn tay anh đã siết chặt lấy cổ cô, thời khắc đó anh đã muốn cô chết đi.

Gặp lại sau 5 năm, anh vẫn yêu cô, ý niệm thiêu đốt đó khiến anh không thể nào buông tay cô ra, dù cho có chết đi...

Lần đó đến công viên anh đào, anh đã nói đùa với cô một điều chẳng ra làm sao cả.

“Này, Mộ Ái Ni, bên đó hết đường rồi. Vì em thích anh quá nên muốn nhảy xuống hồ tự sát à?”

“Vậy anh có chết cùng em không?”, cô cười ranh mãnh.

“Ừm, cùng nhau chết.”

Anh trả lời chẳng hề do dự.

Khi cúi xuống nhìn cô, anh thấy ánh mắt chần chừ.

...

Ái Ni nhất định là không biết rằng điều anh nói hoàn toàn thật.

Bất kể là lần trước khi dùng tay siết cổ cô, hay là khi đó muốn được cùng chết với cô.

Bởi vì nếu như tình yêu của anh không thể thay đổi được ý trời, vậy thì bất luận là thiên đường hay địa ngục, anh sẽ đều đi theo cô.

Thế nhưng...

Thế nhưng Ái Ni...

Em có biết không?

Quả thực đến lúc này, anh lại không hề do dự mà chọn cách ra đi một mình.

Dù rằng...

Điều đó thật cô đơn.

* *

Tôi lặng lẽ đứng trong góc tối.

Máy bên đó vẫn chưa ngắt, người đi đến La Đồ đó đang nín bước chân tôi bằng giọng nói dịu dàng từ trước đến nay chưa từng thấy.

Thế nhưng...

“Ái Ni, nếu như anh đi đến một nơi rất xa, rất xa, em có giữ anh lại không?”, giọng Thôi Hy Triệt cuối cùng lại vang lên ở máy bên kia.

Không hiểu vì sao khi nghe lời anh nói, trái tim tôi đột nhiên đập dồn một cách bất an.

Luôn cảm thấy có gì đó không phải lắm.

Sao giọng nói của anh lại nhột nhạt đến vậy, buồn thương đến vậy, giống như những lời nói cuối cùng với tôi ấy.

Đó là lời từ biệt ư?

Anh định đi đâu?

“Em...”, tôi vừa định trả lời thì trông thấy Thiên Diệp cúi mình xuống với khán giả ngồi dưới sân khấu, sau đó chậm rãi đi vào sau cánh gà trong tiếng vỗ tay không dứt.

Buổi biểu diễn kết thúc rồi hay sao?

Tiếp đó, anh sẽ cùng mẹ quay về Canada?

Không, không thể thế được!

Tôi vội vàng đi lên trước, không may va phải chiếc ghế bên cạnh, chiếc điện thoại trong tay rơi bộp xuống đất.

Không nghĩ tới chuyện nhặt lên nữa, tôi đứng ngay giữa đám đông khán giả đang lục tục rời khỏi khán phòng, hướng về phía cái bóng vô cùng buồn bã, vô cùng nuối tiếc trên sân khấu đó hết to lên:

“Phác Thiên Diệp!”

Cả khán phòng chợt yên tĩnh hẳn lại vì tiếng hét của tôi.

“Ái Ni?”, Thiên Diệp đang đi ra sau sân khấu quay người lại với vẻ không tin nổi, từ từ nở một nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng bên ngoài.

Trong sự ngạc nhiên của khán giả, anh nhanh chóng lao xuống dưới sân khấu, chỉ vài bước chân khoáng đạt đã đến trước mặt tôi.

Nụ cười của thiên thần làm khuynh đảo nhân gian.

Thời khắc ấy, nụ cười như đã có cả thế gian của anh mê hoặc tôi.

Phải rồi, tôi vẫn luôn là tất cả đối với anh.

Còn anh cũng không thể nào tách rời được khỏi số phận của tôi.

“Nhìn bộ dạng thiếu não của anh, có phải là đã tuyên bố với mọi người rằng từ bỏ em hay không?”, tôi nhướn mày lên hỏi.

Anh đưa tay ra, khẽ vuốt má tôi với một tình yêu tha thiết: “Phải, anh từ bỏ.”

Trong lúc trái tim tôi co thắt lại, anh nói tiếp, “Khi còn nhỏ anh muốn mãi mãi ở bên em, mãi mãi đi theo em... Bao nhiêu năm sau, vì gặp lại em mà anh rất vui mừng, nhìn thấy em bị ức chế anh cũng rất đau lòng, dù thế nào cũng không muốn em từ bỏ anh... Nhưng... Nhưng vì yêu em nhiều hơn, để em có thể tìm thấy hạnh phúc của mình, anh muốn... từ bỏ. Vì yêu em, nên mới từ bỏ”, Thiên Diệp nói bằng giọng kiên định.

“Thiên Diệp...”, trong mắt dâng tràn những giọt nước mắt cay xè hạnh phúc, tôi nắm lấy tay anh, “Em đã từng nói với anh, đợi em đủ niềm tin rằng tình cảm của em đối với anh không phải là một sự dựa dẫm mà là thực sự thích anh, em sẽ trả lời anh. Giờ đây em đã có thể nói với anh...”

Nhìn anh bỗng chốc trở nên căng thẳng, tôi không kìm nổi một nụ cười hạnh phúc.

Ha ha, hóa ra căng thẳng cũng là một hình thức biểu hiện của tình yêu.

“Em cũng yêu anh, khi em còn chưa phát hiện ra thì em đã yêu anh rồi.”

Thời khắc câu nói ấy của tôi vang lên, mắt anh chợt sáng bừng, lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm huyền ảo.

Khi đó thời gian ngừng hẳn lại, xung quanh vang lên những tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Khi Thiên Diệp ôm chặt lấy tôi, một người khác khiến tôi vui mừng hết cỡ xuất hiện ngay trước mặt anh.

“Đội đã, đừng có ôm chị em vội.”

“Chân Nỉ?”, tôi ngạc nhiên nhìn đứa em gái đã thay đổi kiểu dáng của mình, mái tóc vốn được thả dài duyên dáng giờ đây đã cột lên thành đuôi ngựa lúc lắc, nụ cười sáng tươi và gần gũi.

Chân Nỉ rút trong túi ra một chiếc bình ước nguyện rồi đưa đến trước mặt tôi: “Này, em vô tình phát hiện chiếc bình này dưới gốc cây cổ thụ, mang đến để chúc mừng hạnh phúc cho hai người đây.”

Bình ước nguyện?

Tôi sững sờ nhận lấy, trong trí não dần hiện lên khung cảnh cũ xưa.

“Ái Nỉ, anh đã hứa rồi, ba mảnh giấy này thay thế cho ba ước nguyện, một là anh sẽ không bao giờ rời La Đồ, hai là chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên, sau này còn cùng vào một trường đại học. Ba là...”

“Là gì?”

“Ha ha, sau này anh sẽ nói cho Ái Nỉ”, cậu bé cười với vẻ hơi xấu hổ.

“Xi, em cũng không cần biết nữa.”

Trong ánh mắt chứa chan tình cảm của Thiên Diệp, tôi mở chiếc bình ra, sau đó lần lượt mở ba cuộn giấy.

Những dòng chữ bé xíu trong cuộn giấy thứ ba có vẻ hơi vụng về, nhưng lại khắc sâu vào trái tim tôi.

Mãi mãi, mãi mãi ở bên nhau.

Thiên Diệp nháy mắt với tôi, nói: “Bây giờ chúng ta có thể thực hiện lời nguyện ước thứ ba rồi.”

Trong khoảnh khắc, tôi không biết phải nói gì.

Hóa ra tôi cũng có thể vì quá hạnh phúc mà không nói nổi câu nào.

Những ngôi sao trong chiếc bình sáng lấp lánh lên, chiếu rọi vào thế giới cô tịch của tôi, xua đi bóng đêm lạnh lẽo.

Từ đây trong lâu đài quanh vắng đã có Thiên Diệp ở bên, không phải lo sợ về tương lai nữa.

“Thiên Diệp, anh lúc nào cũng hy sinh một cách vô điều kiện cho em, em thì lại...”, tôi vừa định nói lời xin lỗi với Thiên Diệp, nhưng anh đã đặt một ngón tay trở lên môi tôi.

“Anh không muốn em làm bất cứ điều gì cho anh cả”, anh mỉm cười lắc lắc đầu, “em chỉ cần ngoan ngoãn yêu anh là được.”

Những giọt nước mắt ấm áp như muốn tràn ra, tôi giữ chặt lấy tay anh, thật chặt, “Thiên Diệp, cùng đi Canada nhé, cùng sống ở bên đó.”

Phải đấy, Thiên Diệp.

Hiện giờ việc duy nhất em có thể làm cho anh là để cho anh thực hiện lời hứa với mẹ mình.

Anh không thể đến bên em, vậy thì em sẽ tìm đến nơi anh. Sau đó sẽ ở bên anh suốt đời.

Để anh cũng có thể cảm nhận được tình yêu em dành cho anh.

“Ái Nỉ”, nghe tôi nói vậy, Thiên Diệp lại ôm ghì lấy tôi.

“Ừm?”, tôi hơi ngỡ ngàng.

“Anh yêu em!”, cuối cùng anh cũng nói ra câu “Anh yêu em” lần thứ 13.

“Em biết”, niềm vui dâng trào lên trong tim sắp sửa nhấn chìm tôi đến nơi.

“Sắp phát điên lên rồi!”

“Ừm...”

“Nhưng kể từ ngày hôm nay, anh sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Ừm...”

Nỗi xúc động lan tỏa ra khắp những người có mặt trong khán phòng.

Một chiếc điện thoại di động vẫn nằm im lìm bên dưới gầm ghế.

Niềm hạnh phúc trôi đi êm ái, nhưng khi đến gần chiếc điện thoại ấy lại ngưng tụ thành một nỗi buồn thương.

* *

Từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy sắc màu nào đẹp đến vậy, dường như đã hút hết màu xanh của bầu trời vào trong đó, tất cả u buồn của đại dương cũng được giấu hết vào trong đó.

“Anh yêu em!”

Khi Thôi Hy Triệt lơ mơ nghe thấy tiếng Thiên Diệp nói trong điện thoại, trong mắt anh bỗng nhiên ngập tràn màu xanh của nỗi tuyệt vọng nhưng hạnh phúc đó.

Ba chữ ấy, sau này Thiên Diệp sẽ còn lặp đi lặp lại nhiều lần, nhưng đối với anh, đó là lời thú nhận cuối cùng.

Điện thoại bên đó vang lên tiếng ồn ào lạo xạo, sau đó...

Tút tut tut...

Một chuỗi âm thanh chợt ngắt ngang.

Kết thúc rồi ư?

Tất cả.

Những ngón tay mất hoàn toàn sức lực, buông rời, chiếc điện thoại tuột ra bên cạnh.

Không can tâm biết bao, không nhớ biết bao, nhưng bản thân không còn đủ sức để giành giật nữa rồi.

Nỗi nhớ nhưng người ấy còn mãnh liệt hơn cả nỗi đau trên cơ thể.

Thế nên nhớ đến mức đốn đau.

Chỉ còn sự sống vẫn còn tiếp diễn, nỗi nhớ vẫn cứ còn cào.

Ánh sẽ lại nhớ đến hình bóng người ấy, câu nói lạnh lùng ấy...

“... Mộ Ái Ni, anh tin rằng cũng giống như trận mưa sao băng đó, dù rằng chưa xuất hiện, nhưng giữa chúng ta nhất định sẽ có kỳ tích xảy ra.”

“Có lẽ trận mưa sao băng đó sẽ xuất hiện, nhưng giữa em và anh không thể có kỳ tích.”

Trái tim như bị thuốc độc thấm dần vào, một làn khói màu xanh nhạt đầy u uẩn tỏa lên.

Đau!

Nỗi đau như bị xé nát tim gan.

Cùng với nỗi đau đó, những đoạn ký ức trong đầu Thôi Hy Triệt chợt vỡ vụn thành trăm mảnh, khiến anh dù cố gắng thế nào cũng không sao giữ lại được.

Thời khắc cuối cùng khi những hình ảnh trong mắt rơi vào bóng tối, khuôn mặt người đó hiện lên rõ rệt.

Đôi mắt cao ngạo to và sáng, khỏe mắt lấp lánh ánh sáng lạnh lùng.

Khuôn mặt xinh đẹp hơi hắt lên, có vẻ như không bao giờ để ý đến ai.

Thôi Hy Triệt khẽ cười, những sợi nắng màu vàng kim rải trên khuôn mặt anh.

Đôi môi tuyệt đẹp hơi lay động, thấp thoáng một câu nói tượng trưng cho niềm hạnh phúc.

“Anh yêu em, Mộ Ái Ni.”

Cuối cùng, khuôn mặt Ái Ni hóa thành vô số những hạt tinh sa(*), vỡ vụn.

Vào thời khắc anh nói ra câu “Anh yêu em” lần thứ 13, một trận mưa sao băng xuất hiện như kỳ tích.

Những hạt tinh sa xoay quanh mặt trời rồi bay thẳng lên trên với tốc độ của ánh sáng, đẹp tươi đến cực điểm.

Tách!

Cả thế giới rơi vào bóng tối.

Nỗi nhớ cuối cùng cũng dừng lại, đứt đoạn.

Trái tim cũng trống rỗng hoàn toàn.

Trống rỗng.

Những đám mây trên bầu trời cứ bay lên cao mãi, trôi dạt đến nơi xa tắp, những thiên thần với mái tóc vàng óng đang tấu lên khúc hợp âm tuyệt diệu.

Đó là thánh âm đến gần những linh hồn.

Ánh sáng tỏa ra từ những sợi dây màu vàng của cây đàn lia trong tay họ làm chói lóa mắt những con chim bồ câu.

Soạt soạt!

Những chú bồ câu lượn vòng trên không trung, đôi cánh trắng tinh che khuất cả bầu trời, không thấy bến bờ đâu nữa.

Buổi chiều trên quảng trường trung tâm thành phố Mễ Á, tháp chuông đồng hồ gõ 6 tiếng.

Vòng tròn hoàn chỉnh bị đường thẳng tách làm đôi, hình thành nên hai nửa cô đơn.

Trong biệt thự nhà họ Thôi.

Người phụ nữ trang điểm sang trọng dán mắt vào ti vi, đột nhiên đôi mắt nghiêm nghị trở nên nhợt nhạt và trống hoác.

“6 giờ chiều nay, trên đường cao tốc từ Mễ Á đi La Đồ đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông. Không người nào sống sót...”

(*) Tinh sa: những vật thể, chính xác hơn là những động vật giống như những ngôi sao tích tụ dưới đại dương, thường bị ngộ nhận là cát, có tuổi thọ khoảng một năm.

Vĩ thanh

3 tháng sau – Canada.

“Ái Ni, anh vào mua một chai nước, đợi anh nhé”, Thiên Diệp dừng xe trước một siêu thị mini.

“Ừm”, tôi gật đầu.

Hôm nay là một ngày cuối tuần hiếm có, tôi và Thiên Diệp đã hẹn ra bờ biển ngắm mặt trời lặn.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tôi đã quen với cuộc sống đầy ánh nắng và phóng khoáng ở Canada.

Tôi ngẩng đầu lên, chú ý đến màn hình kỹ thuật số cỡ lớn trên tòa nhà đối diện.

Thời khắc đó, đột nhiên cảm thấy tất cả ánh nắng đều chiếu thẳng vào trong mắt, không còn nhìn thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nói Yêu Em Lần Thứ 13* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.